AMOENITATUM EXOTICARUM POLITICO-PHYSICO-MEDICARUM FASCICULI 5, QUIBUS...

Engelbert Kaempfer, Jacob Gole, F. W. Brandshagen, Daniel Marot

ILLUSTRISSIMO CEL-
SISSIMOQUE

COMITI AC DOMINO,
DOMINO
FRIDERICO
ADOLPHO,

DEI GRATIA

COMITI REGENTI

ac

NOBILIORI DOMINO

LIPPIÆ, &c.

SUPREMO DOMINO

VIANÆ & AMEYDÆ,

&c.

BURGGRAVIO HÆREDITARIO

ULTRAJECTI,

&c. &c.

ORDINIS REGII BORUSSICI

AQUILÆ NIGRÆ

EQUITI,

DOMINO SUO GRATIO-
SISSIMO.

ILLUSTRISSIME ac CELSISSIME COMES,

DOMINE GRATIOSISSIME!

Spolia ex Oriente fero, & ad pedes CELSITUDINIS TUÆ *devotissimâ mente ac manu depono: non ea Palladias ægides, phale-*

ratos

ratos equos, aut rapta ex Colchide vellera aurea, qualia fortasse Martio hôc ævô Principibus debentur & in pretio sunt; sed Fasciculos chartaceos Curiositatum & Notitiarum, quas per Asiam universam, cum impendio floridæ ætatis meæ, laboriosè conquisivi. Chartaceos dico, adeoq; ponderis aut pretii vix æstimandi: dignos tamen atque congruos, quos TIBI, CELSISSIME COMES, *& nescio an cuiquam alii, sacros constituerem:* TIBI, *qui, togatâ non minùs quàm sagatâ virtute instructus Heros, & arma & literas pari lance æstimas & amore complecteris. A quo enim tempore, relictis castris,* TE *Patriæ & gubernaculo magni Comitatûs* TUI *reddidisti, non raro his* IPSE *studiis humanioribus edulcare curas regiminis*

nis, & selectissimæ bibliothecæ Tuæ redivivo cum ardore & voluptate animi vacare, gloriose soles. Quò minùs dubito, quin præsentem opellam, velut humilimæ subjectionis tesseram, atque grati animi, pro innumeris à CELSISSIMA DOMO TUA *acceptis beneficiis, sacrificium gratiose accepturus sis. Jovi Maxumo, cui nil nisi magnum atque eximium debebatur, præ ceteris placuisse, legimus, priscorum gentium sacrificia, in quibus frugum primitias libaverant: Cui* CELSITUDO TUA *Divino exemplo æmula has quoque frugum Orientalium primitias meas, & operum, quæ propediem daturus sum, præludia Gratiose respiciet; & tenuitatem meam porrò Gratiæ Suæ radiis clementer fovebit, ut ætas mea jam ver-*

gens, & multis detrita fortunæ injuriis, ſub umbone Gratioſæ protectionis Tuæ requiem inveniat. Ego interim pro immortali vigore INCLYTÆ DOMUS LIPPIACÆ *votis ac precibus, & pro ſalute corporum Veſtrorum, quoad* CELSITUDINI TUÆ *placuerit, omnibus viribus meis, prout par & mearum partium eſt, vigilare non ceſſabo,*

dum ſpiritus hos regit artus.

CELSITUDINIS TUÆ,
ILLUSTRISSIME COMES, &
DOMINE GRATIOSISSIME

devotiſſimus

E. Kempfer, D.

PRÆFATIO.

Octodecim anni ſunt, cum ab *Indis* in patriam appuli; non lucri & mercium ſpoliis, ut ſolent reduces, ſed chartis onuſtus, quibus exoticas notitias, in variis regionibus, multo labore, ſumptu ac periculo conquiſitas, enotaveram. Has protinus exponere publico conſtituebam aliquot voluminibus librorum, in quibus, præter diſpoſitionem & connexionem, paucis menſibus abſolvendam, nihil ad perfectionem deſiderabatur, quàm ut Icones *illis* adderem, æri priùs incidendas, ſine quarum lumine & adminiculo exotica difficilimè intelliguntur. Verùm, trecentæ me excipiebant & à ferventi propoſito abducebant occupationes & impedimenta: nam vix appulſum curæ rei domeſticæ, hôc cœlo difficiles, implicabant, & praxis medica (à quâ inpoſterum deſiſtere conſtitueram) invitum obruebat laborioſiſſima. Addo, quòd *Illuſtriſſimus*

Dominus ac *Comes Regens Lippiæ, Dominus meus Clementissimus* tenuitatem meam Illustrissimæ Domui suæ archiatrum gratiosè constitueret: quod ipsum, etsi mihi singulari honori ducam, nec præter vota contigerit, otii tamen mei & vitæ, ut par est, majorem atque præcipuam sibi vendicabat partem. Hinc mea spolia semota sunt & in cistas recondita: in quibus hactenus magno meo dolore sepultâ jacuêre, donec nuper aliquâ functionis parte levatus, subsecivas quasdam horas recuperaverim, & cum his animum propositumque, chartas meas, jam à blattis tineisque rosas, mucidas & ex salo, quo in naufragiis olim inundata fuerant, magnâ parte extersas, ab interitu vindicandi. Quod ipsum dum statuo, placet præsente opellâ earum quasi γεῦμα quoddam & rudimentum præmittere, ex quo Benevolus Lector notitiarum mearum varietates prænoscat; imitaturus institores nostros, qui ex emporiis redeuntes, mercium suarum specimina exponunt, quibus emptorum explorent desideria. Urbanè *Ulysses* apud *Euripidem*, ubi Sileno vinum venditurus: *Vin tu*, inquit

quit, *priùs gustare, quod feram?* Cui ille: *ita par est, nam gustus emptorem vocat.* Ad gustum igitur, si specimina esse comperero, evolvam propediem ipsum apparatum, & ex eo offeram bibliopolis: 1. *Japoniam nostri temporis*, in quarto, ut vocant, edendam Teutonicè, cum imaginibus plus minus quadraginta; 2. *Herbarii Trans-Gangetici specimen* in folio, Latinè cum Iconibus circiter quingentis; si prius Cl. Dni *Rumphii Hortus Ambonensis* publicam lucem viderit, ne ab eo acta agam & sylvis inducere ligna videar; 3. *Hodœporicum tripartitum* in folio, cum figuris totidem, quot editoris sumptus tulerint; optionem ei daturus, an illud Latino, an Germanico, an verò Belgico idiomate edi debeat. Adhuc enim indigestum, sed plenum opus est, variâ linguâ promiscuè in Diariis meis consignatum. Continebit hoc ipsum *partes tres*: quarum *prima* exponet res Russo-Tartaricas; *altera*, Asiæ citra Gangem; *tertia*, Asiæ ultra Gangem; secundum exantlati Itineris mei seriem, quam Benevolo Lectori brevissimis hîc exponam, ut, quarum rerum ac regionum noti-

tias à me expectare possit, intelligat. *Legationi* à Serenissimo Suecorum Rege, Anno 1682. instructæ à *Secretis*, discessi *Holmiâ* per *Finniam*, *Livoniam*, *Russiam* ad *Aulam Moscoviticam*. Expeditis in illâ negotiis, per Tartariæ *Casanensis* & *Nagaicæ* tractum, transmisso mari Caspio, feror in *Mediam*: in cujus metropoli Sjamachiâ dum Comitatus trimestri otio se reficit, ego privatis peregrinationibus excurro ad loca alia. Ad *Aulam Persicam* evocati per *Hyrcaniam Parthiamque* ducimur ad Regiam Isfahanensem; intra cujus pomœria biennium degimus, dum ego interea privatis excursionibus subinde vaco. Tandem à dimissâ Legatione me expediens, cogito in Ægyptum, vocor in Georgiam archiater, & variis conditionum oblationibus lacessor: Sed prævaluit suasu Reverendi senis, Patris *du Mans*, Capucini ac Regii interpretis, invitatio architalassi Batavorum, qui classe suâ Ormusiensem Sinum infestabat. Depositis armis in *Arabiam*, inde in *terras magni Mogolis*, *regna Malabarica*, *Ceylanam*, & *regionem Sinûs Gangetici* concedo. Deinde secundum littora *Summatræ* in

Ja-

Javam deportatus,& ex ejus metropoli in ulteriores Provincias atque Insulas progressus, tandem *Siamensem Aulam* visito. Inde Cambodiâ,Sinâ australi & adjacentibus regionibus per transennam inspectis, *Japoniam* assequor, ultimam Orientis Thulen. Integro ei *biennio* nequaquam otiosè, *Asiæ* verò *decennio* immoratus, factô reditûs compendio, per oceanum revertor in *Belgium*,exacto in mari uno anno, exceptis paucis hebdomadis, quibus *Africani promontorii* solitudines permigravi. Hos inquam Orbis tractûs Itinerario persequor: ex quo ipso prodromi hujus miscellaneas Descriptiones & Observationes majorem partem exprompsi ac compilavi; ita tamen, ne illud depauperaverim, nec contigerit ei, quod solet Hortis angustioribus,in quibus avulsis paucis flosculis, caules saltem & folia remanent. Si verò totum Hodœporicum in particulares hujusmodi Relationes discerpi atque huc transcribi volupe sit, in permultos Fasciculos tractatus hicce distendi posset: sed præstat ipsam aliquando integram exhibere machinam, quàm ejus cæmenta.

Pro-

Prodromum hunc, ob jucundam materiæ varietatem, cujusque facultatis cultori legendam, titulo *Amœnitatum* insignio. Nihil ex ingenio meo ficti in illum retuli; nihil quod ungues sapiat & lucernam oleat; nec crambem recoquo ab aliis coctam, (nisi id methodus & connexionis ratio exigat) sed illis omissis, quæ ab aliis relata sunt, ea saltem describere satago, quæ vel nova, vel haud intimè & plenè ab aliis tradita sunt: Peregrinanti quippe non alius fuit scopus, quàm ut rerum vel nusquam nobis, vel non satis cognitarum notitias conquirerem. Unde nunquam me tæduit multorum dierum devia ingredi, etiam cum salutis meæ discrimine, dummodo labori merces obtingeret desideratæ rei, memorabilis, vel in foro philosophico controversæ, adinventa quædam cognitio. Quantulacunque igitur fuerint vel videantur Asiatica hæc mea spolia, multis sanè mihi constitêre laboribus & impensis.

Duo autem in hôc tractatu habes, L. B. quorum inconcinnitatem accusare possis; Styli videlicet & Iconem quarundam. Stylus, fateor, pas-

passim inæqualis est, & historicæ relationi vix conveniens. Hunc ita sors itineris genuit, quæ viatori, manu otiosâ & animo tranquillo quicquam scribere, non permisit. Quis enim peregrinantium non videt occupationes? dum indies sarcinæ convasandæ, solvendæ, transvehendæ, à furibus & prædonibus tuendæ sunt; dum hospitium vix ingressis, turba hominum obstrepit, ad spectandum hospites Europæos confluens; dum mari vectis epibatarum insani clamores, tempestates cœli, & ipsius navis temulenta fluctuatio, calamum impediunt; ut ingruentes taceam casus, qui scriptionis seriem subinde interrumpunt, & plus ultra cogitantium animos curis & difficultatibus implicant. Hæc inquam negotiorum atque animi varietas, styli inæqualitatem peperit, ad quam corrigendam nec otium mihi nunc, nec, à longis studiorum induciis, ingenium suppetit. Alterum, culpæ chalcographorum quorundam tribuo, quos nactus fui rudes & morosi ingenii; imagines enim meâ manu accuratè & ad typum, sed diversâ magnitudine, delineatas, dum in decentem formā, ex majori vel minori reducere debebant, ita deformârunt, ut, nisi

ad illustrandas res omnino essent necessariæ, eas, velut libri dedecus, repudiarem. Atque hæc causa est, cur *sextum Fasciculum*, videlicet *Epistolarum* mearum ad *Viros in Asiâ eruditos*, planè omittam; differunt enim de iis rebus, quæ sine iconibus, accuratâ manu & me præsente ex sculpendis, non intelliguntur. Hinc etiam retinui ad Fasciculum I. spectantes Planographiam urbis *Isfahani*, à me trimestri studio laboriosè conflatam; delineationem Regiæ viæ *Tsjahaar baag*, adjacentiumque Hortorum, præsertim τ *Hadsar dsjeriib*, domuumq; in iis extantium; Icones quadrupedum in urbe & theriotrophiis Regiis spectabilium; ad Fasciculum quoq; II. spectantes multas Inscriptiones & Icones speciales ex Persepoli antiquâ; tum novam & accuratam Japoniæ tabulam geographicam, pluresq; alias Fasciculo III. & IV. appropriatas, quas nunc reservo in spem melioris occasionis. De xylographo meo idem, quod de chalcographis, conqueror. Sinicos enim characteres quosdam negligenter tractavit, virgulis, secus ac decebat, incurvatis, productis vel curtatis, aliis malè etiam

loca-

locatis; quo ipso nativæ characterum elegantiæ atque genio multum decessit.

Ceterùm, de scriptione meâ necessarium est Lectori impertiam, quòd in exoticis vocabulis, Germanorum pronuntiationi me accomodaverim: adeoque *u* legendum volo sicut υ Græcum; *g* velut *gu* Gallicum; *ch* velut χ Græcum, vel *ch* Polonicum sine attactu gutturis, sive ut *g* Italicum ante *a*; *s* interdum cum sibilo, interdum leniùs pronunciandum est, sicut *z* Polonicum sine accentu; Non suppetit hîc nobis duplex littera, qua diversitatem illam indicemus; unde in nominibus Persicis litteram ج per *ds* & *dsj* expressi, quæ tamen paulò leniùs efferenda erat per *g* Gallicum ante *e* & *i*. Per *sj*, more Belgico, exprimo ش Arabicum & Persicum, quod Galli faciunt per *ch*, Angli per *sh*, Germani per *sch*. Voces Japonicæ *sio*, *sio*, *mio*, *mio* &c. pronunciari velut una syllaba debent, subauditâ vocali, quæ inseritur, adeoque paulò leniùs quàm si scribatur *sjo* & *mjo*. Orthotoniam genti cuivis vernaculam accentibus & duplicatis vocalibus expressi; ex quibus productionem & brevitatem syllabarũ assequi in proclivi est: hinc

aa legendum ut Græcum ᾱ, *ii* ut ῑ, *oo* ut ω̄ &c. Moneo hæc, ut exotica vocabula, à non Germanis & ἑτερογλώττοις lecta, genuinum præstent sonum, &, quod vulgò solet, in alia prorsus vocabula non degenerent. In vocabulis Persicis syllaba ان ferè perinde est, an *aan*, *oon* vel ων pronunties, cum in eo Persarum Dialecti discrepent, velut in كرمان *Kirmaan* Caramania, آسمان *aasmoon* cœlum, جهان *Dsjehuun* mundus, & sexcentis aliis. De mensuris, quibus passim in dimetiendo usus sum, brevissimè doceo: quòd per *passus* non intelligam geometricos illos, qui duplici gressu veniunt, sed simplices meos sive communes, quibus incedit vir staturæ mediocris, vel mediocri paulò longioris, complectentes ad minimum pedes geometricos duos. Per *parasangas* quoque tantæ longitudines & locorum distantiæ intelligendæ sunt, quarum 22 cum dimidiâ respondent uni gradui cœlesti, sive milliaribus Germanicis 15. Sic præmonitum Lectorem valere ac scriptis meis favere jubeo. Dabam ex museo prædioli mei, *Steinhoff* dicti, in Comitatu Lippiaco, Anno Chr. M DCC XII.

Per-

AMOENITATUM EXOTICARUM

FASCICULUS I.

Complectens

RELATIONES

DE

AULÆ PERSICÆ STATU HODIERNO.

Catalogus Relationum
FASCICULI I.

RE-

RELATIO I.

Persona Regis Persarum, Status hodierni Regni, & regiminis ratio in genere.

§. I.

Regis Persarum magnitudo.

Præfatio.

Augustam Persicæ Majestatis Aulam, multitudine Purpuratorum, auro, divitiis & innumeris Regalis magnificentiæ generibus fulgentem, ex vivo præsentiq; vultu descripturus, magni ausûs videor provinciam aggredi. Si enim consignandis rebus etiam haud magni momenti, scriptorem requirimus congeneris fori, ne historiæ existimatio detrimentum ex peregrino genio orationis capiat; vix ego absolvendus temeritatis fuero, qui extra oleas facultatis meæ, opus tam insolentis argumenti suscipio. Cujus equidem gravitate se deterreri tenuitas mea pateretur, si fas esset ex styli verecundiâ præsentissimam dimittere occasionem, quæ Monarchici hujus theatri scenas recessusque omnes, & quicquid in iis memorabile ac à vulgi notitiâ remotum geritur, gratioso indultu perlustranda atque evolvenda exhibet. Accipe igitur Aulam, B.L., non quâ par est facundiâ, sed quantâ decet fide, per membra articulosque intimè exponendam; Aulam inquam nostri ævi; sed, ut ab omni seculorum memoriâ, sive sub Monarchiâ Orbis, sive sub temporum sequiorum fatis illustrem, ita non minùs sub recentiori *SOPHORUM* regimine felicem, floridam, pacificam, invictæ hactenus potentiæ, tremendam Orienti, ac toto orbe inclytam,

tam. Varietatem occurrentis materiæ exhaurire placet brevi ſerie Relationum: quia hæc methodus Viatorum commentariis propria eſt, & legentibus delectabilior.

Poteſtas abſolutiſſima.

Caput Imperii Perſici *Rex* eſt, qui ad Dignitatis faſtigium jure hæreditatis provehitur. Magnitudinem Ejus, cum vaſta moles territorii, tum verò immenſæ teſtantur felicitates, quibus Ille præ ceteris Aſiæ Principibus beatur. Harum ex cumulo, ut præfari inſigniores liceat, *primam* nomino liberrimam atque abſolutiſſimam Jurisdictionem. Video Potentias univerſi Orbis, alias explicitis circumſcribi conditionibus, quas Leges fundamentales vocant; alias intra definitos limites retineri tacitis quibusdam & inſuperabilibus obſtaculis atque neceſſitatibus. *Ruſſorum Autocratorem* hactenus auctoritas Optimatum ſtrinxerat, ab arbitrariis auſibus revocatum religioſâ patrii moris obſervantiâ. *Turcorum Sulthano* licentia præſidiarii militis ſudem figit, nullo conſilio ſuperabilem. *Indorum magnum Mogolem* propria compeſcit ſoboles, gravi armata ſubſidio faventis populi; ut plura taceam. *Sophorum* verò *Principi*, ſublatis impedimentis, abdicativè omnia permiſſa atque integra ſunt: ſi velit fœdera, bella, pacem cudere, ſi Leges Regni mutare, ſi novas fingere tributorum ſpecies; quin ad privatorum vitas, uxores, liberos & bona quævis manum extendere: nullo civibus, etiam primoribus, relicto juris præſidio, quo degenerantis Potentiæ vel libidinem à fortunis, vel impetum à cervicibus declinare queant.

Sanctitas genitalis.

Alteram conſtituit veneranda quædam *Sanctitas;* non qualem divinitus omni Majeſtati conceſſam credimus, ſed congenita Perſonæ Regenti: quandoquidem hanc ex Pontificialis Cathedræ authore *Mahhammede* obtinere traditur, per deſcendentes gradus ſucceſſivè derivatam. Quæ verò cum dubia videri, nec obtrudi credenda ſine documento poſſit, en ſolenne Perſarum, quod ex ore ſacer-

cerdotis promo, argumentum: *Prisci ex laudata stirpe successores Imami dicti, ægrotos solo afflatu curaverunt, omni pharmacorum ope posthabitâ; qualis verò effectus manare nisi ab innata Sanctitate potuit! Eundem igitur cum præstet Serenissimus, non quidem apparatu verborum, sed, quod magis mirandum, effluvio sui corporis; nihil etiam de Sanctitate Principis dubitari debet.* Curatio ut succedat, propinanda est aqua effluviorum virtute quomodocunque affecta; sive hæc Regiis manibus abluta, sive immissis digitis vel quocunque contactu impressa fuerit. Opinio usque adeo mentes occupavit, ut ægrotantes multi ex Regiâ pelvi citiùs, quàm ex pharmacopoliis remedia appetant, spem, quod pollicentur, non lusura, si modò virtuti fiducia respondeat. Sanctitatem dum ostendo, rarissimam demonstro prærogativam. Sicuti enim jura Papalis antistitii, quod Caliphatum vocant, in illa Sanctitate fundant; hinc simul inferunt: Serenissimum Hæredem, velut Religionis caput, omni Mahhammedanæ Legis observantiâ eximi, ne vel anima gravari ex ceremoniarum, quas religio præcepit, omissione, nec corpus vini potu, aliisve, quas Lex prohibet, impuritatibus inquinari possit. Ita sanè *Clerus* hujus sectæ, quam *Sjijaiticam* vocant, prolixè affirmat, sive per adulationem, sive sic seriò persuasus. *Tertia* singularis civium fides est, quâ Rex fruitur; dum cuncti suo tam absoluto sanctoq; Principi in omnibus se subjiciunt, & in abstrusis etiam rebus pervicaciter obsequuntur. Si bona fiscus, si lictor oculos pugione expungendos, si amputandum caput inopinatus à Rege nuncius poscit (tristia nonnunquam Regii Senaculi interludia!) damnatus haud nutu refragatur, quin hæreditatem, oculos, vitam ad jussum quisque exporrigat. Vidit ævum Regis *Sephi* patres, qui filiis, & filios, qui genitoribus ferrum parricidiale ex jussu Principis intulére, atque inferendum adeo

Insolens subditorũ fides.

patienti & imperterrito exceperunt animo, ut Serenissimo damnatori mille *vivat & valeat!* sub ferali strepitu acclamaverint.

Tituli & Honores.

Magnitudinem testantur Tituli: Hos pene divinos Principi auctoritas sua ac submissio gentis peperit. Palmarium appello والي نعمت *Waalì Naamèt*, qui significat *Vicarium Gratiæ*, id est, Locumtenentem DEI & Mahhammedis absolutum, pro dispensandis (humano generi) bonis & fortunis; eo enim in coronationis actu insignitur ab Archimystâ, eodemque Rex se ipsum appellando, in sermone & diplomatibus utitur. Stylus Curiæ Regem turgidè appellat عالم پناه *Aalèm penaah*, & جهان پناه *Dsjehuun penaah*, id est, *asylum*, umbram & refugium *terrarum Orbis;* vel insolentius پادشاه عالم *Padisjah Aalèm*, id est, *Imperatorem totius mundi*, cujus imperium alto fastu sibi arrogat; quomodo de *Domitiano suo Statius:*

En hic est Deus! hunc jubet beatis
Pro se Jupiter imperare terris!

De cujus verò tanti elogii jure, utrum *Indorum Imperatori*, qui illud inde à *Timuris* (*Tamerlani*) ævo usurpavit, an *Sophorum Principi* competat? gravi & hactenus indecisâ lite, inter utramque gentem, contenditur. Si tamen dicendum, quod res est: omnis pro Serenissimo nostro ratio militat, velut oriundo ex sanguine *Mortusæ Aali.* Huic enim suo genero successionem ac jus hæreditarium in terrarum orbem, minimè Timurianæ stirpi, designaverat *Mahhammedes*; ipse, si Diis placet, ex decreto cœlesti orbis universi Dominus. Academiæ Regem salutant اقدس *Eckadès*, id est, *Sanctissimum*, vulgus برادر آفتاب *Beraderri aaftaab*, id est, *Solis collegam*, elogio Regis *Sjah-*

Sjahpuur five *Saporis*; alii سَپِهر رِکاب *Sepehr rekaab*, id eſt, Principem cujus ſtapeda cœlum eſt, & صَاحِبْ قِرَاني *Sahèb Kheranì*, id eſt, *Dominatorem* Conjunctionis, five *aſtrorum*. Modeſtioris genii & ceteris uſitatior eſt appellatio وَالي اِيرَان *Waalì Iruun*, quæ ſignificat *Locumtenentem* (*Dei*) abſolutum univerſitatis Perſiæ. Qualis etiam indigitatur proprio Regentis Perſonæ & uſitatiſſimo nomine شَاه *Sjah*. Titulis par reſpondet reverentia & honor Regis præſentiæ habendus; nam ſedentem in throno crimen eſt adire, ſine libamine offerendi muneris, alloqui nefas eſt, niſi quis proſtrato priùs corpore ſolum, quod calcat Rex, tribus baſiis oſculatus ſit; cultu equidem Diis ipſis debito, ſed cui ab antiquis, dum Orbi imperaret, ita adſueviſſe videtur prælustre Solium, ut amiſſo nunc vel imminuto dominio, à Monarchici honoris arrogantiâ ſibi temperare nondum dedidicerit.

Territorii amplitudo.

Adorat Majeſtatem, quicquid terrarum, quà Orientem & Occidentem, *Tigridi Indoque* fluminibus, quà Meridiem & Septentrionem, *Perſico Caſpioque maribus* interjacet. Hoc ad normam Geographorum à gradu 86 ad 120 in longitudine, in latitudine à gradu 26 ad 44 extenditur, & indigenis appellatur اِيرَان *Iruun* & عَجَم *Adſjèm*, videlicet *Regio ex omnibus Aſiæ* (*Sinam cum Japoniâ* excipio) *præcipua*, maximèque prudentiâ politicâ, ſcientiis atque artibus exculta. Limites tam latè patentes *Ruſſi, Tartari, Indi, Arabes* & *Turci* ambiunt; quibuscum pax ſarta tectaque coli, niſi prudentiâ ſingulari poteſt, bellum geri, niſi maximis licet viribus & fortitudine: remotiùs tamen à naturâ marium, montium & deſertorum intervallis locati ſunt, quàm ut ſecuris civibus, & tranquillo in

in otio degentibus immineant, & impressione facta, nocere improvisi possint.

Felix & mansuetus Regum genius.

Ut felicitates & prærogativæ in throno Persarum, ita virtutes & dotes animi in ipsis Regibus ne desideres: Quodsi vitas evolvimus, quotquot ex hodiernâ prosapiâ Imperio præfuerunt, plurimis claruisse invenies (si in *Sephio* crudelitatem excipio) eximiis & quasi genitalibus. Palmarias tres nomino: *Conscientiam Legis naturæ* tenerrimam ac scrupulosissimam; *timorem*, quo pueri imbuuntur, supremi *Numinis*; & insignem, sive gentilitiam, sive à climatis bonitate ingenitam indolis *mansuetudinem*. Hæc sanè virtutum congeries, altera est felicitatum memoranda trias, non quâ Majestatem, sed quâ genium & ingenium regentis Prosapiæ Principum provida natura singulariter decoravit; liberrimam potestatem & potentissimam libertatem castigavit, & frenos denique gubernaculi, intra Justitiæ Clementiæque orbitas hactenus retinuit, ut cum in subjectissimos cives suos devolvere Principes quidvis pro arbitrio vel libidine audeant, generosè tamen caveant, ne quid damnosè & inconsulto Senatûs judicio factitent in Republicâ, vel rigidiùs statuant in eos, qui à boni civis officio non desciverunt.

Origo recentiorum Regum,

Oriundorũ ex Suffis, sive Theologis.

§. II.

Habenas Imperii *à duobus seculis* moderantur Principes, ex religiosâ familiâ nationis *Turcicæ*, quos nostrates vulgo *Sophi*, vel *Suffi* appellant. Eas initio *seculi* à nato Christo *millesimi quingentesimi* primus capessivit *Sjeich Ismaël*, à populo ob religionis zelum cognominatus *Sufi*, filius *Sjeich Haidaris Sufi*, inclyti doctrinâ & sanctitate ***Principis Arbelitarum***; vox enim صوفي ***Sufi religiosum***, شيخ ***Sjeich senem purum***, id est, sacræ Legis interpretem & doctorem significat. ***Matre*** natus erat

Mar-

Marthâ, filia τȣ̃ *Haſſenbeg*, Turcicè *Uſum Chan*, i. e. Longus Princeps, ob corporis proceritatem cognominati, *Tabriſienſium* primò, mox *Perſarum* quoque Regis potentiſſimi. Ad Solium iter ſtravit, integro ſeculo & ſex generationibus prior *Sjeich* quidam صفي *Séphi*, vel pleniori nomine, *Séphi Eddin Iſaak*, *nepos Mortuſæ Aali*, in deſcendente lineâ vigeſimus tertius, & peculiaris Sectæ, quam الشيعة *Sjijài* vocant, tum nondum vulgatæ, ardentiſſimus propagator. Hic *Arbeli* (*Ardebil*), loco illuſtri, & à patre locuplete genitus erat; pauperiem tamen ſectari, & vivere vitam eremitanam ſtatuens, relictâ urbe, in proximum conceſſit deſertum, occupatâ ædiculâ, à ſe pro clauſtro devotionis extructâ. Erat illi non alia intentio, quàm ut à poſſeſſionum luxu & ſeculari turbâ remotus, faciliùs ſibi famam Sanctitatis, Religioni, quam docebat, fidem & applauſum pararet. Et ſanè in eremo res ceſſit ad ſententiam! Nam uti vitæ & morum, quos præ ſe ferebat, integritate, ita præſtantiâ doctrinæ ſuæ, quam condire miraculis ſolebat, ſic brevi inclaruit, ut aſſentientis populi favorem, & qui indies dogmata ejus haurirent, auditorum atque admiratorum turbam acquireret. His ita vigentibus, fama Sanctitatis magnum invitavit *Timurum*, ut Arbelianos dum tranſiret, apud Eremitam diverterit. Is tum, debellatis Turcis, redux ex Thraciâ, præter *Bajazethem* Imperatorem caveâ incluſum, ſelectiſſimum ducebat ſyrma captivorum, quos propediem occidioni daturus erat. Quid his evenerit, quæque in eo congreſſu inter Ducem & Theologum geſta fuerint, ex hiſtoriâ Perſarum, utut fortaſſe fabulis nugiſque ſcatente, tranſcribere non pigebit: eò, quòd occaſionem acquiſiti Imperii, & regentis Familiæ principia doceat. *Timur* inclytus *Tartarorum Monarcha*, *&* *ma-*

Sjeich Sephi ad ſolium viam parat.

Tamerlanes.

magni Mogolum Imperii fundator erat; qui ex vulnere in expugnatione *Cistum*, urbis Chorasmiensis acceptâ, coxâ dextrâ claudicans, à suis لنك *leng*, id est, *claudus*, inde à latinis *Tamurlanes* nuncupatus est. Is, ut erat corporis robore ac constanti valetudine, ad senilem usque vitæ terminum, præditus, ita etiam infracti semper & præsentis animi bellator fuit, &, quod inter præcipuas laudes numero, severus Justitiæ & Divini Numinis cultor. Si tyrannus fuit, quod in ejus vitâ *Arabsiades*, durus Timurianæ fortitudinis interpres, & ex eo Latini scriptores referunt, certè Clementiâ erga subjectos, & variis virtutibus istius criminis famam apud suos emaculavit. Mahhammedis admittebat instituta, eâ fidei moderatione, ne uni sectæ vel religioni nomen profiteretur: vestigia hoc ipso secutus antecessoris sui *Singis Chani*, duobus ante ipsum seculis (post Christum natum decimo tertio) *Tartarorum Regis* & totius *Asiæ domitoris*. Omnium autem cum esset rituum, religionum nationumque tolerans, ac superstitionibus astrologicis maximè addictus, miraculis tamen ægrè tribuisse fidem, vel ex hoc liquet: quòd à familiaribus suis vix induci potuerit, ut ad visendum seculi oraculum paucis parasangis à viâ deflecteret; quoniam ipsum impostorem esse, qui imperitiam vulgi luderet, firmiter sibi persuasum erat. Ad explorandam veritatem dum viam ingreditur, animo tacitus proponit: crediturum se pietati hominis, si is sibi satisfaceret in tribus, quas tunc excogitabat conditionibus; quarum prima erat: si multum humanitatis, minus reverentiæ, nihil submissionis sibi exhibuerit; altera, si quid sibi, tunc admodum famelico, vescendum obtulerit insoliti, quod per vitam nunquam comedisset; tertia, si quid stupendi visendum ostenderit. His præmunitus, Religiosum adoritur; qui à discipulis, adesse Orbis domitorem, audiens, nihil

nihil mutato vultu, nec intermissâ, quæ oculos distinebat, lectione, introduci eum jubet; & intranti assurgens, locoque cedens, sessum ut ad sinistram capiat, familiariter rogat; est enim ea sedes in hac gente honoratior. Tum blandis verbis salutato, de victoriâ gratulatur: eam non humanis viribus, sed Dei beneficio & Providentiæ tribuendam, gravi Laconismo monens; ut cetera taceam. Obtutu longo Imperator Senis gravitatem miratus, tandem, quòd esuriret, jentaculum ab eodem poscit. *Sjeich* desiderio satisfacturus, *lac & caseum* promi ex penu jubet, cum eremita aliud cibi genus non haberet. Obsonium cùm Heros acri appetitu manducasset, Deum testatur, nunquam se satiatum cibo gratioris succi, & loci sterilitatem contemplatus, quærit, ubi sua pascua, ubi pecora habeat? Ad quæ *Sjeich*, jugum indigitans montium: vides illic fruticeta, inquit, hæc pascua sunt; videbis etiam pecora! & vibrato in altum candido linteo, assuefactas hoc signo capricervas, ex summis culminibus in *Timuri* conspectum provocat, ibi mulgenda præbentes ubera, more mansueti pecoris. Quo viso Heros, conditionum recordatus, eremitam verè pium & Dei O. M. amicum agnoscit; prioris quoque pœnitens odii, quod in caput ejus juraverat, si impostorem deprehenderet, nunc reverenter habet, & ab eo se priùs discessurum negat, donec *Sjeich* à se documentum petiisset conciliatæ gratiæ. Oblationi senex haud renisus, manumittendos rogavit præsentes, quos in triumphum ducebat, mille aliquot Turcos, populares suos, dum se misereri diceret sortis eorum, à quibus ipse Turcus, suam duceret originem. Non expectaverat *Timurus* generis tam alieni petitionem; desiderio tamen ob fidem datam deesse nolens, captivos reddit intercessori. *Sjeich Sefi* solutos ferali sententiâ populares suos, ex mœrore, viâ & vinculis squalentes, hospi-

 tio

tio excipit; deinde benigniſſimè habitos, veſtitos etiam & commeatu inſtructos dimittit, ad repetendum Lares & familiarum ſuarum ſocietates. Hæc eſt illa gens, quæ tributim, vagis quidem ſtationibus, *Perſiam Choraſmiamque* hactenus inhabitat, paſcendis ſemper intenta gregibus; id enim vitæ genus ei nomen dedit ترك *Turk*, id eſt, *paſtorum*, & primæve illius patriæ تركستان *Turkeſtaan*, id eſt, *paſtorum terræ;* nomine proprio *Turk*, *Japheti*, quod ait *Mirchond*, *filii* natu maximi, & primi illic Imperii Scythici authoris, in appellativum transgreſſo. Ex hoc nomen quoque ſortitur *Turcomania;* quòd incolæ ejus ſint تركمان *Turki maan*, id eſt, *Turcis ſimiles:* quippe paſtoralem ſub plauſtris vitam agentes, Scythicisque moribus & linguâ conſpicui. Hos inquam vagabundas tribus, illo tempore ingentes & fortiſſimas, vel hoc ſolo in ſocios merito graviter ſibi devinxit *Sjeich Sephi*, & ab hoc ſpecioſo facinore, nec minùs profeſſione religionis, & inculpabilis vitæ exemplo, apud Perſas ita inclaruit, ut ejus auctoritas atque nominis exiſtimatio in ſummo verſaretur culmine. Eſt enim ille hic *ſephi*, quem Perſæ *Polum Religionis ſuæ* & *verticem Sanctorum* vocant: cujus liber *Karà Dſjelde* dictus, hactenus nondum apertus, nondum lectus, magnâ aſſervatur reverentiâ; eâ cautione ab auctore datus, ne à poſteritate legatur priùs, quàm ſi in extremis bellorum anguſtiis conſtituta eſſet; ſecus ſi fecerit, paſſura calamitatum Iliades & funeſtam ſolii everſionem. Continere autem dicitur prophetias & conſiliorum myſteria, de Statu Imperii Perſici agonizantis. Accidit deinde, ut nepotes, patriis vitæ veſtigiis, & indefeſſo doctrinæ propagandæ zelo inhærentes, non modo favorem gentis Perſicæ conſervarent, ſed Turcorum præſertim, quibus cum conjunctiſſimè vivebant, amicitiam ſtabilirent, & ſuæ

Liber Karà Dſjelde.

ſuæ ſtirpi quaſi hæreditariam facerent. Quæ res demum prædicti *Iſmaëlis* patri, *Sjeich Haidari*, apud Regem *Jacob, Uſum Chani filium*, & ſuum affinem, invidiam & exitium paravit. Cum enim *Jacobus* ſuſpectam haberet *Haidaris* amicitiam, quam cum Turcis, ejus terræ potentiſſimis hoſpitibus, colebat, præſertim affectu multitudinis Perſicæ tam arctè ſociatam; non dubitavit eum, nihil vel mali conſcium vel ſiniſtri metuentem, è medio tollere, filio *Iſmaëli*, ac matri *Marthæ*, ſuæ quamvis ſorori, nefariè inſidiari, retentâ dote, hæreditarios fundos & fortunas rapere, & quæ non alia! Quid demum *Iſmaël?* Is manibus crudelis avunculi elapſus, cum genitrice diu exul egit apud *Medos:* adultior verò tot dolens injurias, exiliique pertæſus (quanquam apud gentem ſtirpi ſuæ addictiſſimam) mortuo tandem avunculo ultionem meditabatur in filios Aluantem & Muratum, tanquam hæredes Paterni regni & fortunæ. Favere ſibi noverat Turcorum animoſas tribus, quarum aliæ decies mille referebant capita; auxilio non defuturos ſperabat Medos, apud quos degebat; nec ex Perſis ſibi inimicos confidebat, quos patriæ religionis dogmata ineſcaverant. Hæc ille melioris fortunæ auſpicia interpretatus, invitabat ſub ſigna tribus, contra ſuperſtites perſecutoris filios. Ab his poſtulabat *Haidaris*, deſideratiſſimi genitoris ſui, ſanguinem, erepta paterna prædia, dotem matris retentam & exantlati exilii ſatisfactionem. Non defuit *Iſmaëli*, uti præſens *Medorum*, ſic implorata tribuum fortiſſimarum fides, non fidei virtus, nec virtuti ſucceſſus opinione auſpicatior; dum aura favens plebis Perſicæ vela fortunæ ad ſententiam inſpiraret. Nam devictis fratribus, occupatis provinciis, expugnatis *Tabriſio, Sjiraſo, Babylone*, ceteriſque urbibus populoſiſſimis, ſuppreſſo denique *Ulu Chano, Tartarorum* inclyto *Principe* vicino, cujus potentiam ſibi po-

Iſmaël primus ex Suſis Rex Perſiæ.

ſterisve fore quàm maxime infeſtam videbat, thronum ipſe conſcendit *Iſmaël*, & ex شيخ شاه *Sjeich Sjah*, id eſt, ex *Theologo Rex Perſiæ* factus eſt. Ita nimirum totius Perſiæ imperium ad *Sufos*, vel contorto vocabulo ad *Sophos* vel *Sopos*, id eſt, ad religioſos Sephi poſteros translatum eſt; quorum adoptato cognomine Rex appellatus eſt *Iſmaël Sophì*. Eum in imperio ſecutus eſt filius *Tabmaſp*, cui ſucceſſit filius *Iſmaël II*; hunc frater *Mahammed Chodabende*; ei ſucceſſivè filii tres, videlicet *Emir Hemſa, Iſmaël III.* uterque paucorum menſium Rex, & *Abas I*, cognomine Magnus; Abaſſum excepit nepos *Sephi* tyrannus; hunc filius *Abas II.* quem *Solyman hodiernus* imperii Rector feliciſſimus. Circa etymologiam tituli *Sophi*, Regiæ ſtirpi adhærentis, ſciendum eſt, eum ex opinione Perſarum non derivari, quod vulgò putatur, ex voce Perſicâ صاف *Saaf*, quod *purum*, aut Arabicâ صفيّ *Tſaphì* quod *defæcatum* & in melius reformatum notat, uti putat *Scalig. lib.5. de emend. temp*; ſed ex nomine Perſico صوفّ *Suf* vel *Suuph*, quo notant pannum tenuem cymatilem, Gallis *camlot* dictum, quo ante acceptos Imperii faſces veſtiri Iſmaël, communi theologorum more, ſolebat, & quo adhuc hodie omnes pallianturPerſarum religioſi, ut à ſecularibus dignoſci hôc cultu queant; ex quo iidem etiam appellantur صوفي *Suphì*, id eſt, *Sufenſi panno palliati*. Primus igitur regentis proſapiæ Rex *Iſmaël*, ob religionis amorem (quippe ex ſanguine illuſtrium theologorum ſatus) *Suphì*, vel depravatâ vocali, *Sophì*, & ſine aſpiratione *Sopì* cognominatus eſt; vocabulo quidem appellativo, quod cum صفي *Sephi*, nomine proprio confundi non debet. Non eſt autem vocabulum *Suph*

Iſmaëlis in Regno ſucceſſores.

Sus b Persicum, sed ex ejus nominis oppidulo Syriæ, unà cum prædicto *cymatili*, quod ibidem ex lanâ caprina texebatur, Persiæ olim inductum; quemadmodum & panno Londinensi *Londerì*, Parisiensi *Parì*, & aureis Venetis *Venisì*, nomina olim hìc imposita sunt, à patriâ, quæ eos in Persiam transmittebat.

§. III.

Regum nativitas & educatio.

Vitæ originem Princeps, uti illustrem ducit paternam, ex palliata Sjeichorum & Sophorum stirpe, ita verò maternam, atque reliquas nascendi conditiones sortitur Regio splendori impares. Matrem enim nihil refert, cujuscunque fuerit fortunæ & sanguinis; filiane magnatis indigenæ dono Genitori data, an ruricolæ & plebeji hominis, ex Georgiâ & Cyrcassiâ (quæ puellas pariunt totius Asiæ speciosissimas) plagio latrocinioque abrepta; sufficit illam ob venustatem Serenissimo placuisse, ut in Genitricem Successoris sui deligeret. Hanc sortem nec industria educationis, nec informationis studium, nec cum viris illustribus consuetudo & convictus corrigunt. Palæstra omnis, gynæcei latebra est, extra quam Illi solem intueri non permittitur; commilitones sunt nigra & castrata mancipia, ex variis torridisque cœli Zonis conquisita; ministrorum vices ancillæ gerunt, & ignobilis pellicum Regiarum turba; Inspectores sunt mater, avia & nonnullæ anûs, auctoritate ceteris præstantes; Ipse ephorus ex castratâ mancipiorum classe fœminarum suffragio deligitur, non qui manum & ingenium Candidati ad tractanda gubernacula, sed qui in religione & superstitionum notitiis solummodo instruat. Hujus παιδείαν cum lustrare hic visum sit, à Gynæcei, in quo Princeps educatur, descriptione ordiar.

Obscurus ortus.

Gynæceum, Persice حرام *Haraam*, est claustrum Regiæ

Præliminaris Gy-

[Gyn]aecei Regii descriptio.

Regiæ contiguum, muro præcelſo duodecim & amplius orgyiarum munitum, nocturnis cinctum excubiis, & ab omni hoſpitum communione, inſtar æterni carceris, occluſum. Porta ejus militari præſidio & variis excubiarum manipulis inſtruitur, qui acceſſus hominum prohibent, & moras diſcutiunt ſubinde prætereuntis turbæ. Introitum longum varii ſtipant ſatellitum cohortes, præſertim eorum, quos vocant يساول *Jeſawul*, id eſt, atrienſes. Hi ſunt *Iſmaëlis I.* ex Turcorum tribubus adſciti corporis cuſtodes, qui ut hodie idem præſtant munus quaſi hæreditate acceptum, ita & nomen retinent *Sophì*, vel *Sopì*, quod cum Sjiaiticâ lege & vivendi regulâ adoptaverant. Proximum aditum tenet cuſtodia caſtratorum ex gente Perſicâ. Interiora ancillæ, concubinæ & conjuges Regiæ inhabitant, ex Perſiana, Armena, Georgiana & Cyrcaſſa gentibus ſelectæ. His accedit ſpadonum atra colluvies, ſub Zona torrente nati, vultibus rugoſis, ac tetra aſpectu, quanquam nitidiſſimè veſtita. Horum ſpadonum fides & officium cùm in ancillando, tum in eo potiſſimùm verſatur, ut pellicum mores & vitas inſpiciant, corporum & pudicitiæ cuſtodes ſint, ſecreta an foveant, perſcrutentur; delinquentes objurgent, nec à plagis abſtineant inferendis, ſi objurgationis pœnam culpa exſuperet. Mirum enim non eſt, rigidos ſe præbere corycæos, qui formarum, qui ſtupri, qui libidinum facti ſunt oſores, laſciviæ organis ita penitus viduati, ne vel veſtigio probare ſexum valeant; proinde natura ipſis & barbam, & maſculum corporis robur negavit; etiam voce, geſtu, animo, ad muliebris genii mollitiem converſis. In hôc natus effœminato cœtu, in hôc ignorantiæ delubro adoleſcens Hæres imperii, quid Imperatore dignum capiat, cuivis proclive eſt judicare. Nec enim, ſi Genitorem excipio, cuiquam generoſi animi, vel illuſtris inge-

ingenii, qui prodesse exemplo & doctrinâ possit, intrare claustri limites permittitur: ita eos munivit zelotypia & suspicio; quin pro motione corporis, vel excitatione animi, nec equos loci angustia, nec canes religio adesse patitur. Saltem ex quadrupedibus accessus patet asino, cui insidendo puer crura firmet, ut, aliquando Rex factus, equitare possit in publico. Habes conditionem Gynæcei, id est, otii, ignorantiæ & muliebrium deliciarum delubri; in quo Hæres, Imperio destinatus, instar neglectæ vitis, sine pedamentis doctrinæ ac virtutum, luxuriosè adolescit. *Pergo ad Moderatorem.* Is constitutus morum & pietatis potiùs, quàm ingenii formator, Discipulum, nec dum satis legere vel scitè scribere edoctum, ad Theologiæ adyta perducit; eo consilio, ut recentem testam ingenii, nullis præoccupatam sententiis, Religione Mahhammedanâ Sjijaiticâ maturè imbuat. Præcepta igitur purificationis & lotionis Legalis, jejuniorum observantiam, & vesanam precationis formulam, ad unguem tenenda, primò omnium inculcat. Deinde Mahhammedis & duodecim Imamorum vitas & miracula, unà cum intricatâ eorum genealogiâ & propagine, explicat. In punctis controversiarum enodandis, quæ Persas inter & Turcos reciprocantur, solicitè occupatur. Mortusæ Aali, sectæ suæ antesignani, & filiorum ejus Hossenii Hasseiniique fata, & quas successionis nomine ab *Omero* perpessi sunt persecutionum tempestates graphicè subindèq; exponit: hoc ipso capitale Auditori instillaturus odium, quo antagonistas *Sjijaiticæ* religionis, videlicet *Sonnì*, i.e. sectatores religionis Turcicæ ac heterodoxos quoscunque prosequatur, ac detestetur acerrimè, mussitatâ subinde dirarum formulâ لعنت بر عمر *Läanèt ber Omèr*, id est, Sit maledictio super Omerum! Facta est hæc à Sjijaitis imprecationis forma ad detestandum Omerum, illegiti-

Institutio Principe indigna.

mum, ex Persarum opinione, successorem Mahhammedis, & trucem Mortusæ Aali ac filiorum ejus hostem: in alios deinde effundi suevit, & in vulgi abire dicterium, postquam divinis auribus delectabilem, imò omni precatione efficaciorem esse ex fatuâ revelatione innotuit, cujus historiolam, si seriis faceta licet, hîc inseram: In Xenodochio moratus Sanctus quidam Imamides, precibus suis Deum totâ nocte fatigaverat. Accidit expergefactum ex crapulâ diversorii hospitem, non procul inde cubantem, ubi sitiens arreptâ amphorâ affatim bibisset, amystidem gravi finientem suspirio dixisse: *Läanèt ber Omèr*. Quo audito Imamides velut ex tripode: majora, ait, hospitem apud Deum meruisse tribus verbis, utut temulenter & præter mentem dictis, quàm ipse vel quisquam alius impetraverit pervigili suâ pœnitentiâ. Clerus igitur tam expeditum ab Oraculo edoctus conciliandi Numinis remedium, ita constituit, ut sacerdotes, quas ex turribus ter quotidiè declamant orationes publicas, perpetuò finiant triplici iteratione Omerianæ maledictionis: Quomodo publicata, quæ in solum Omerum & asseclas ejus efficta fuerat, nunc in omnes à religione Persarum dissentientes, Turcos, Christianos, Gentiles promiscuè effunditur, & popularium labiis usque adeo familiaris facta est, ut levi irâ vel rei alicujus tædio commoti, ab eâdem temperare sibi nequeant. Quin pueruli simulac loqui incipiunt, toties à nutricibus auditam balbutiunt maledictionem. Vix securè per plateam peregrinus ambulaverit, ne in eum pueri Omeri diras explodant, velut in reum, quod putant, necis Aliadarum. Vides nænias! Qualibus tamen insulsissimis fabulis Regium oppletur ingenium: dum pædagogus rerum aliarum est ignarus; dum ita institutum voluit gynæceum, & ipsa assentit curia Procerum. Silent interea de vitis & rebus gestis illustrium virorum historiæ; exulat Juris Publici & Maximarum

marum regiminis ſcientia; omittuntur exercitia corporis, quibus agilitas membris & ingenio alacritas inducenda erat; negliguntur rudimenta militaria, ceteræque rerum graviſſimarum notitiæ, quibus imbui oportebat ſacrum Imperii pignus, & ad præſidium Reipublicæ præparari: quaſi ſtudio caveatur, ne Rex factus noverit, in miniſtrorum invidiam, proprias admovere manus gubernaculo, vel etiam accenſo rerum cognitione animo novos meditetur auſus, & peregrina molimina occipiat, in perniciem Reipublicæ. Quid? quod nondum pubeſcenti aſſocientur uxores, quarum convictu ingenii ſcintillæ facilè extinguuntur, & libera mens novitii amoris lenocinio, à virtute & magnarum rerum deſideriis abrepta, obſequio mancipatur corporis. Vix enim Venereum hoc delibavit poculum, cùm ſanguinis ſui, & ad quantam ſpartam genitus ſit, oblitus, omne ſtudium vitamque pernicioſæ Veneri devovet. In hujus ille campis virilem aucupari gloriam allaborat, &, ne in conatu deficiat, indies ſuppetias virium, quas tyróni natura non ſuppeditabat, à medicis repetit. Has illi efficaciſſimas conficiunt ex capitibus Papaveris: cujus ſuccum inſpiſſatum (Opium vocant) cum moſco, ambrâ & aromatis ſubactum, in formâ minutiſſimarum pilularum exhibent, quarum ſubinde unicam Principi deglutiendam ſuadent; vel ſi liquorem malit: aquam propinant ex floribus fragrantibus deſtillatam, in quâ eorundem capitum cortices horis aliquot macerati ſint, admiſtis etiam, quibus palato placeat, ſaccharo ambroſato cum aromatibus. Hunc Perſæ familiarem ſibi potum كُكْنَار *Coconaar*, ſuccum verò أَفْيُونْ *Afiuun* appellitant, & tanti faciunt, ut eas ciborum deliciis anteponant, & vel uno die ab earum eſu abſtinere nequeant. Eâ autem pollent qualitate, ut manducantis cerebrum jucundâ repleant inſaniâ, ſpiritus impellant, &

Vix adultus Princeps matrimonio jungitur.

 orga-

organa ſimul ad laſciviam erigant. In foro Medicorum hoc pharmaci genus appellatur remedium magnanimitatis. Remedium verò exitioſum & execrabile! quippe cujus virtus poſt paucas horas diſſipata, pediſſequam relinquit timiditatem & triſtitiam; longior verò uſus enervato corpori Hippocraticam inducit maciem, debilitatem ſenſuum, & torpentis ad præclara omnia ingenii ſtupiditatem. Nihil mirum igitur, ſi Sereniſſimus Candidatus, juventutis flore in voluptates effuſo, virili ætati effœtum & ſterile corpus, animum regimini ineptum, & rectorem brevis vitæ relinquat Imperio.

§. IV.

Regni administratio.

Hæres Patre mortuo protinus coronatur.

Parente defuncto protinus ad Solium ex gynæcei tenebris educitur Hæres, filiorum natu maximus; niſi Pater, quod inſolens eſt, Succeſſorem deſignaverit juniorem, poſthabito majore, ſibi fortaſſis exoſo. Quisquis ſit, convocatis ad Inaugurationem, non multis ſolennitatibus peragendam, Aulæ & urbis magnatibus, in ſellam Candidatus elevatur auream, decoratur inſignibus Regiis, videlicet pugione, acinace, tiarâ; & à præſentibus, ante thronum ſucceſſivè ſe proſternentibus, ſubmiſſionis teſſeram recipit. Quid multis? Potitur abſolutiſſimo vaſti Imperii dominio innocentiſſimus tyro, & qui ſolem extra clauſtrum nunquam vel rarò viderat, nunc alter quaſi creatus Phaëton, Solis Frater, Director Olympi, Numinis ſupremi Vicarius, & quibusvis præconiis Divinitatem ſpirantibus ſalutatur. Quæ adeo inter noſtrates de Regni Conſtitutionibus & qualibuscunque ſubditorum privilegiis, jurejurando Regio confirmandis, agitari inter ſacra Coronationis ſolent, ea hic ſub incudem nunquam veniunt; ignota ſunt civibus vocabula, monſtra Purpuræ inviſa, & procul releganda ad Anticyras. Quid animi Neo-Regi ſit, tantis & tam inſperatis, dum perfunditur honoribus? utrum

utrum juvenis claustro, non Regio cultui, suetus, somniare, vel ab opio se dementire, an vera sibi credat accidere, meum hîc dijudicare non est; referam potiùs, primam omnium ab inauguratione curam haberi, ut hæc tam inopinata Principi felicitas sarta tectaque firmetur: Quod ipsum in eo potissimum reponitur, ut omnes genuini fratres, & quotquot in vitis sunt nepotes stirpis Regiæ, in quos cadere suspicio desiderati Imperii, vel invidentis animi possit, evulsis (horridum dictu!) mucrone oculis, aut auro candente adustis, reddantur illatâ cæcitate innocui, & ad habenas Regni capessendas ætatem inhabiles. Nunquam arctissimus amor & longa fraterni convictûs consuetudo, nunquam supplex fratrum & ardens deprecatio Regem ab hoc truculentissimo facinore retinent; Immotus ille patrium sequitur morem, avitis exemplis callum obducentibus animo, ne commiserationis sensum percipiat, aut fidam credat fortunam suam, nisi fratrum miseriâ ocyssimè stabilitam.

Excæcat masculos stirpis Regia.

Postridie Coronationis, in publicum populo conspiciendus equitat, milite prætorio, syrmateque aulicorum & totius civitatis nobilium stipatus. Myriades hominum per vicos distributi Neo-Regem suum venerabili desiderio excipiunt, contemplantur, laudant, admirantur: Quorum ille applausu & favore excitus, & prægressâ tumescens adulantis gynæcei ac submisissimi Senaculi persuasione, mirè frontem ad Majestatis speciem erigit, & quam ingenio nondum assequitur, gestu morumque gravitate exprimit Potentiæ magnitudinem.

Prodit conspiciendus in publicũ.

Fidem superat, quantum hæc Solii mutata facies Aulæ scenam percutiat; quippe nondum explorato Principis ingenio, quisque saluti suæ, nec abs re, metuit; perditum iturus, nisi novus ille Sol aspectu sibi propitio ortus sit. Proceres Regni & magnates terrore hoc præ ceteris correpti, inque diversum spe metuque agitati, Phœ-

Aulici Neo-Regẽ certatim conciliant.

bo suo litatum accurrunt; singuli adesse propinqui, singuli frui adloquio cupiunt; saltem rimaturi ingenium & animi inclinationes, ut ad eas se conformare studeant. Illi: quibus ante thronum comparere integrum non est, reflexos saltem reverentur radios, de his conciliandis soliciti, qui Majestatis præsentiâ & amore fruuntur, adeoque suis jam viribus aliis nocere vel prodesse possunt, vel per invidiam ab adloquio Principis impedire sui æmulos. In his inquam venerandis religionem ceteri constituunt, eos metuentes velut novissima in hoc cœlo prodigia cometarum. Verbo dicam: Tota in commotione ac consternatione existit Aula, nemine non rerum suarum satagente, ut fortunæ suæ consulat. Dum hoc inter Magnates agitur, cura imperii seposita jacet; nec est quisquam ex universitate Procerum vel Regis familiarium, qui conscientiâ, fide, vel amore patriæ actus, Serenissimo Tyroni difficultates pandat tanti regiminis oceani, quem ingressus est; qui admovere manus suadeat gubernaculo; qui vela remosque ad publicum & Regiæ domûs commodum dirigenda doceat. Verùm emercati Majestatis favorem, eò omnes intendunt curas suas, ut in Statûs publici ignorantiâ Principem retineant, otio sepeliant & vanitatibus impleant; ita imposterum proprium interesse securiùs expedituri. Atque ut in illo singuli, æmuloque inter se studio laborant, ita hoc planè unanimes & cetera etiam discordes agitant: modò Principem facetiis & ingeniosè dictis, modò nugis & fabulis occupantes, modo fortunæ imminentis fumo & inanis spei lenociniis exsatiantes animum. Politici assiduò Illi florem & securitatem Imperii prædicant; laudant Astrologi sudum felicitatis, & à cœlo nimbos pollicentur aureos; dotes Regii corporis admirando blandiuntur Medici, & harum conservatricem commendant recreationem corporis cum tranquillitate animi, id est, voluptatem cum ignorantiâ. Et quis omnes refe-

A curâ regiminis detinent.

referat adulationum ſpecies, demulcendi modos, placendi inventiones? Gynæceum ne omittam; nec illud negligit, novi Regis mercari gratiam; mediis autem non aliis, quàm quibus hic ſexus aucupari eos didicit, quorum frui amore deſiderat; nimirum illecebris libidinum & voluptatis.

Rempublicam Miniſtri dirigunt.

His igitur Rex conſiliis & occaſionibus à Reipublicæ ſtudio diſtractus, ad incuriam & ventris obſequium diſponitur, ſegniùs impoſterum publica, intentiùs ea curaturus, quæ ad delicias & vana ſerviunt explenda corporis deſideria. Dum interea adminiſtratio Regni in Senatorum verſatur manibus, dirigenda ex arbitrio ſummi Præſulis, quem vocant *Athemaad Dauleth*, id eſt, fulcrum & refugium Aulæ. Hujus inquam oculis Rex, tanquam conſpicillo Imperii ſcenam conſpicit, ingenio dirigit, conſilio tuetur. Regiminis genium, ut rectè capias, Lector, oportet Viri hujus partes in anteceſſum delineem.

Præſidis officium.

Ex præſidio Regni, quod gerit, atque tituli gravitate colligis, quanti officii & auctoritatis miniſtrum nominem. Jure dextram & cerebrum Regis vocaverim: nec enim ab Eo longè vel multùm abeſſe ſubinde incidentes cauſæ Regni publicæ permittunt, quæ privatim, vel publicè Regis ad notitiam, deferendæ, & Ejus quaſi arbitrio ſubjiciendæ veniunt. Quotidie igitur in veſtibulo Domûs Regiæ comparens, Sereniſſimo rariùs coram, frequentiùs per internuncios ſpadones colloquitur; exponit, quid rerum in Provinciis, quid in Regnis finitimis geri compererit; quid remedii ingruentibus difficultatibus opponendum ſit. Decreta ſuper cauſas graviores petit, imò ſuggerit; quæ expediant agenda, innovanda, ſancienda in rebus belli ac pacis, explicat, & conſilia de his ſua ſuppeditat, altiùs in gynæceo à Majeſtate, Sereniſſimâ matre, & primæ dignitatis ſpadonibus penſitanda. Dextram idem claudit Principi extra Regiæ pomœria equitanti

tanti ad viridaria, id quod, diætæ obediens, ferè indies facit, ante vesperam; quâ occasione difficultates quasdam oretenus explicat, & decisa petit eorum, quæ temporis distractionem non ferunt. In *Mesjles* verò, sive consessu publico sinistram considentis cum machinâ fumatoriâ (ea enim nunquam Serenissimi os deserit) à modico intervallo idem Regni Gubernator occupat, ut curialium & consilii publici sub Majestatis præsidio Directorem agat.

Actus Consistorii publici.

Mesjles, solennis actus est, negotiis publicis sacratus; puta decernendis causis ad rem publicam spectantibus, distribuendis officiis, admittendis Principum Legatis, & magnifico convivio tractandis iis, quos Majestas præsenti admissione dignata est. Hunc actum idem Præses suo orditur alloquio, primo omnium ante pedes regios prostratus, se *Korboon*, seu victimam devotissimâ verborum formulâ offerens; quô præstito, supplicantium petita ordine exponit, ita sanè, ut prodesse possit, quibus velit; siquidem eo ducatur spiritu, qui deaurandas manus sollicitantibus exporrigit. Hæc emensus, pergit ad negotia Statûs, & quæ salutis publicæ intersunt, examinanda. In actus hujus exordio non gravatur Rex Ipse sententiam ferre, si nimirum functiones ambiuntur, si salariorum auctiones, si beneficia, aut quævis petuntur in levi negotio non magni ingenii decreta. At cùm intricatæ incidunt de statu quæstiones, cùm variis circumstantiis perplexæ causæ & negotiorum pondera sub incudem vocantur, quorum Illi membra distinctè capere, limitatumque ferre judicium in proclivi non est, præsertim experti rerum earum historiæ & notitiæ, tunc nauci quæstione habitâ de re aliqua præsenti, quasi ejus objecto fortuitò avocatus, gravissimam dissertationis seriem interrumpit. Haud obesæ naris Gubernator, ut Principem tædio eximat, quasi & ipse propositi immemor, omis-

omissâ priori, in aliam dilabitur facilioris aleæ propositionem; quæ, sive adstipulationem, sive reprobationem exposcat, solo Regis otiosi nutu determinari possit. Hæc dum ita aguntur, obstrepentia sensibus mille objecta consultantium cogitationes distrahunt: Gulam invitant epuli deliciæ; aures avocant concentus, & instrumentorum varietas; interpellant oculos saltatrices in scenam adductæ, & lascivo membrorum motu retinent suspensum Regis animum. Sæpè choragorum vices excipiunt gladiatores, luctatores, histriones, agyrtæ, & pro atrii spatio, lusores alii, artis quique suæ excellentissima edentes specimina. Hæc durant sex, septem pluribusve, pro Regis patientiâ, horis; donec Serenissimus scenæ publicæ pertæsus, actum abitu suo dissolvat, in gynæceum ad privatæ voluptatis vicissitudinem se recepturus. Vides, quàm hic etiam dies, publicæ saluti ac Regni transigendis negotiis sacratus, inaniter perdatur; parte tantùm exiguâ seriis, majori commessatione & ceremoniis, maximâ otio, ludis & spectaculis dilabente! His enim solis capitur suetus à tenero animus, nec curis sese rerum gerendarum publicis implicari patitur, quasi unicè ad voluptatem Rex Persiæ, non ad præsidium Regni creatus sit. Interea cum Reipublicæ detrimento neglectæ jacent causæ graviores, nec subeunt priùs finale examen, quàm fortè fortuna Ipse Regius, vel adstantium discursus, in illam materiam toties dilatam incidens, exponendis difficultatibus obicem removerit; secus enim molestiori causâ aures Regias lacessivisse, plenus periculi ausus est, quem profectò nemo subire facilè sustinuerit. Hac Reipublicæ incuriâ consopito Rege, vela quisque sua ad privata commoda expandit; premuntur subditi, plectuntur insontes, & variè temeratur sacra Regni Themis; veneunt officia muneribus & æmulæ corruptionis scelere, & quæ beneficia manare ex gratuito Majestatis fonte debebant

Transigitur ludis & commessatione tempus;

Cum neglectu causarum Regni graviorum.

Gubernatorum avaritia & tyrannis.

in optimè meritos, nunc affectu proſtant & avarâ tyrannide Procerum. Nec alia quidem ſcena procul à Jovis ſede, quàm quæ in Aula luditur; Provinciarum quippe urbiumque præfecti deglubunt cives ſuos, & ex reditibus æquè Regni atque Regiis, quantum poſſunt harpyiæ, impunè rapiunt; impunè inquam, dummodo de quæſtu ſuo participent duo vel tres eorum, qui apud Principem intimæ admiſſionis ſunt, ab incuſantibus, ſi qui inſurgerent, eos protecturi. Id enim furtis publicis aſylum eſt inexpugnabile, ſanè peculiare Regno Perſico, ſi fortè aliis ſceleribus in aulis noſtratibus quoque locus ſit.

§. V.

Regum vita & actiones.

In hoc cardine volvitur rota Imperii: dum interim Rex de publico ſecurus, genio indulget ſuo, & temporum vices voluptatibus diſtribuit.

Varias ſectantur recreationes.

Nunc ille convivia pandit magno luxu & æris profuſione; nunc in uvam debacchatur Sjiraſenſem, vel Georgianam; nunc generoſiore excitatus ſpiritu, turmis ingentibus per diffuſa montium teſqua graſſatur in feras; mox, velut ſibi redditus, in Veneris varietatem effunditur, per ſpeculatores eunuchos conquirens ſpecioſiſſimas Iberici, Armeni & Perſici ſanguinis puellas, pellicum adſociandas claſſibus, quas fovet in Gynæceo: Harum in gratiam crebras publicat interdictiones, (*Koruch* vocant) quibus maſculus jubetur ſexus plures leucas extra conſpectum cedere, ut cum pellicibus, ab intuentium livore vindicatis, prodire Rex, quocunque geſtu habituque, hortos inviſere, lavare corpus, venari, piſcari poſſit, aut quicquid aliud licentia, remotis arbitris, dictaverit.

Serius curant Remp.

His Ille ſanioris vitæ impedimentis ætatem fallit, donec longo voluptatum uſu infirmatus, ſenii perſentiat accelerati incommoda. Tum verò lugens vitæ prioris intemperantiam, moderari ventris obſequio proponit, & luxuriæ intervalla quædam dare re-

bus

bus ſerioribus. Ita Regni indolem regnandique artem ſerâ induſtriâ percipiens, Rex incipit boni publici inire rationes, ſubditorum curam agere, turbatum Reip. ſtatum reducere in ordinem, quin etiam de propagandis cogitare finibus Imperii, & generoſa quævis in publicam ſalutem gerere ac meditari. O felicem auroram, quæ regno demum poſt tam longas caligines ſuboritur, ſed quæ ad plenum meridiem ſperatæ beatitudinis nunquam devenit! Nam dum viribus confectus Rex ſubire, quod dudum debuiſſet, munus boni Principis auſpicatur, concitata turpi luxu fati neceſſitas, corpore & viribus detritum, ante annum ætatis plerumque quadrageſimum, ad plures rapit; non obſtante propinatâ Obryzi eſſentiâ, non magiſterio maximorum unionum, quos prodit mare patrium, non pulvere lapidis Bezoar, quem auro cariorem largitur Caramania. Horum enim pretio & virtute medicamentorum Herculeos ſolvi morbos, & diſperditas vires etiam proſtrati corporis recuperari poſſe, fruſtra confidebat Sereniſſimus Patiens, fruſtra perſuadebant adulatores archiatri.

Maturè ad plures abeunt.

RELATIO II.

Coronatio Regis Solymanni.

§. I.

Mors Regis Abbaſſi II.

A generali Regiminis & aulici corporis delineatione ad membra transibimus, prævià relatione daturi hiſtoriam hodierni Regis Inauguralem. Is *SEPHI* primùm, mox nomine mutatô *SOLYMAN* dictus, imperium hæreditate adeptus eſt, ab inſperatâ morte genitoris ſui *Abaſſi*, quam breviter memorabo. Erat *Abaſſus* generoſæ indolis & magnarum expeditionum Princeps; juſtus,

Abaſſi generoſa indoles & vita.

ſtus, prudens, cunctis clemens, ſed in peregrinos quàm ſuos voluntate propenſior; ab his Chriſtianos malè tractari, neutiquàm permittebat. Nec enim dubitavit, qui eos intemperantiùs odiſſent, Præconem Regium *Piesj Namaas*, unà cum maximo Pontifice *Sedr* ab officiis deponere; Seniorique Religionis *Scheich el Iſlam* Regis in Chriſtianos favorem exprobranti crucem minari; atque cæteros Legum ſacrarum antiſtites eodem nomine acriter perſtringere: Optimè Rempublicam uni corpori comparans, cujus membra convenire interſe deceat, atque integritatem Princeps ſartam tectamque conſervare teneatur, æquali in omnes amoris & juſtitiæ indulgentiâ. Et neſcio, quâ non virtute claruerit, ſi illis & Perſis, & Chriſtianis credam, ſine quorum præſentiâ *Iſſahani* ne diem transegiſſe dicitur: ex quibus ſat eſt, teſtem unum inſtar omnium nominaſſe Regium interpretem, Reverendum Dn. *P. Raphaëlem du Mans*, ſenem Capucinum, natione Gallum, qui ejus obitum ſæpe numero coram me deploravit, Vir & ipſe uti eruditionis, ita ſummi candoris & virtutum nomine nunquam ſatis laudandus. Tantum in Bacchum & dulcem ejus ſociam non rarò fuit effuſior, à quâ beſtiâ ad ultimum fœdè ſauciatus, lugubres dare incontinentiæ pœnas debuit. Exitium dedit provincia *Maſanderaan*, ſive ut alio nomine appellatur, *Taber estaan*, omnium toto Regno elegantiſſima, in quam anno ſuperiori recreationis gratiâ cum univerſa aulâ conceſſerat; relictis in Regiô gynæceo incolis omnibus, præter ſociam thori legitimi unam, & paucas ex ſequiori matrimonio. Diverſabatur tum temporis in palatio horti *Aſjiràf*, cùm ex ſaltatricibus unam temulentus inſano amore corriperet; hoc enim genus ſcortorum luxus Perſicus vocat in convivia. Illa quidem in genua ſe proſternens, per ſacra omnia facinus deprecabatur, & morbo ſeſe venereo obſeſſam teſtabatur. Verùm, non attentâ precum,

Morbus ex Venere contractus in Hyrcania.

cum, nec periculi ratione, plenis ille velis portum persequitur libidinis suæ. Mense post, pudendis dolet excoriatis, inguina bubones occupant, & his neglectis, toto corpore prodeunt Americanæ luis insignia. Incautè tamen nec dum volenti abstinere, aut vivendi tenere modum & regulas, supinè insuper à Medicis tractato, sive ignaris illis, sive durissimo malo parem medicinam opponere in Regio corpore verentibus, contagium in cancrum degenerat, palatum cribrumque narium erodit ac destruit, ita ut nares ejus attractus pervaderet Nicotianæ fumus, & universa perditi corporis fabrica, velut ruinosa domus, interitum portenderet. Tum demum cum Phrygibus sapiens, bellum indicere vino, & diætæ regulis obedire, brevi ante mortem statuit, eâ observantiâ se evasurum à Medicis persuasus; cum antiquis moribus pariter locum mutaturus, quasi is obsit abstinentiæ, transferri se in hortum alium, prope pagum *Chosruabaad*, non procul ab urbe *Damagoon*, octiduo ante obitum curat. Vitæ ibidem paucos, quibus supererat, dies, sobriè & bono apud fœminas animo transigit, jocis, lectione, pingendo, semper, ut solebat, occupatissimus; Inter alia (ex quibus Principis industriam colligas) cereum fingebat acinacis manubrium, illud ingeniosâ pervenustâque gemmarum dispositione exornans, eo fine, ut ad hunc modulum artifex eas insereret manubrio aureo; Pretium gemmarum æquabat 1500 *Tomanis*, id est, Joachimicis 22500. De expeditione in Usbeciam, ad subjugandam provinciam *Balch*, ut diu ante, magnâ spe multa agitaverat animo, ita ægrotus, de ea loqui, & fretus indubitatâ convalescendi spe, de victoriâ tacitus tripudiare solebat. Dum ergò nihil minùs, quàm de vitæ discrimine, cogitat, eâdem vesperâ, quâ à fœminis invitatus ex dulciariis modicum assumserat, derepentè vehementissimis doloribus corripitur; quibus eâ nocte ad insaniam usque cruciatus, in-

Mors insperata.

filius octennis *Hamſeb Mirſa* dictus, unà cum matre hîc morabatur in ferali tentorio. *Huic Patris chariſſimo gnato, præſenti, vivaci, generoſo & ad ſceptra nato juveni, faſces omnino deferendos eſſe*, ſentiebat Præſes, concludebat unanimis Procerum Conſeſſus: *Cui*, (ſic ratiocinabantur) *citra omne dubium eas deſtinaſſet Parens vivus, & contuliſſet etiam teſtamento moriens, niſi præcoci fato occubuiſſet. Et quod maximum, dubitari inſuper de alterius filii, procul hinc abſentis, viſu, quo Pater privari, niſi vel ipſâ vitâ, obſtinacem juvenem nuper juſſerit.* Evocandus jam ex tentorio erat ad Regimen *Hamſeb Mirſa*; cum ſpado unus *Aga Mubarèk*, ipſe delecti ad ſceptrum ephorus (qui cæteris exire juſſis, pro otio & libertate, quibus hoc genus hominum fruitur, in Senaculo remanſerat) illuſtrem Conſeſſum citra jus & licentiam alloqui non dubitat, & in hanc erumpere orationem, zelo candoris & juſtitiæ ardentem: *O dextrum & ſalutare, ſi Diis placet, conſilium veſtrum! Nimirum, quia cupitis vos ipſi per modicam annorum ſeriem regnare, excluſo pubere & legitimo Hærede, ſeptennem puerum Imperio præficietis? An ampliùs igitur Muſulmanni non ſumus, qui Deum, qui Legem, qui Prophetam, qui Coranum, qui dogmata Imamorum ſusque deque habemus? Quæ veſtrum intellectum imprudentia obſcuravit, ut Perſam credatis Principi illegitimo pariturum; ne factis ſeditionibus, throno ipſum excutiat, & in vos terribiles ſtatuat pœnas veſtri perjurii, ſacrilegii, parricidii? ſed & vicinæ gentes, & Ipſe deinde, quem eligitis, ſcelus veſtrum vindicabunt; & his non proficientibus, deſuper in vos maledictionum grandines fulgurabunt. Figmentum eſt, non vivere hæredem; prætextus eſt, oculis orbatum eſſe. Vivit Sephi, & oculatus vivit. Mihi conſtaret, non vobis, ſi quid ſiniſtri in gynæceo paſſus ſit. At, longiùs hinc abeſſe dicitis? Nimirum ibi eſt, ubi eſſe Regem*

Oratio invectoria Eunuchi contradicentis.

gem & imperare decet! His cum iracundiâ & tremulâ voce recitatis (non eſt enim, in nigritarum ſanguine, illa, quæ in Perſis, moderatio) à brevi ſilentio in lacrymas reſolutus addit: *Hamſeh Mirſa! Hamſeh Mirſa! in quæ mala nos præcipitas! mihi creditus es; in meis manibus vita tua verſatur! Si in ſententiâ perſtiteritis, Proceres! vadam, ita me Deus, & avellam caput à cervice pueri, & hîc in Conſeſſu vobis objiciam cadaver; ſic ſatis coacti legitimum quæretis hæredem, à quô, quid gratiæ deinde recepturi ſitis, experiemini.* Obmuteſcentes inexpectatâ reprehenſione Senatores, velut Jovis perculſi fulmine, ultra horæ quadrantem ſedebant attoniti. Quis enim ſpadonem obloqui auſum in Senatu, vel ephorum diſcipuli partibus non faviſſe, crediidiſſet? Aſpectabant ſeſe mutuò, & cum obmurmurare noctuæ huic nemo auderet, recollecto tandem animo, *Præſul: Siquidem*, ait, *in vitâ & ſanus eſt SEPHI MIRSA, ut Aga Mubarèk teſtatur, omnino imperare debet; Nec ampliùs de Perſonâ Regis, ſed de iis, qui ad coronandum mittantur, conſultandum eſt.* Mutatâ igitur Electionis ſcenâ, in *Sephi* nomen auſpicata coronationis teſſera cecidit, & ut brevis ſim, denominatus eſt, qui mitteretur *Toſenktſij Agaſi*, id eſt, ſclopetariorum Dux, ex Præfectis militiæ poſtremus in dignitate. Is nuper Legati munere ad Mogolem defunctus, præclara prudentiæ documenta dederat; Vir ſagax, aſtutus, eloquens, fortis, adeoque, qui Civium caveret tumultus, vel expeditè compeſceret, peridoneus. Sparta hæc nulli non ex Senatoribus togatis arridebat, gratiam demerituro Principis, ſi diadema offerat. Verùm, haud permittebat mortis diſſimulandæ ratio procul ablegari illos, quorum præſentia vivo Regi ſive familiaris, ſive ob functionem neceſſaria fuerat. Sociabantur Legato à ſingulis Proceribus miſſi Vicarii; Aſtrologus inſuper geminus, qui cœli notaret influentias, & Coronationi

Eligitur filius Sephi.

Legatio Senatorum ad coronandum Succeſſorem.

tioni tempus designaret. Literarum, quibus Legatus stipabatur Celsissimo Candidato exhibendis à Senatu, argumentum erat: *Abassum, Mundi Regem, die 26. currentis mensis Rabeià el agèr, sine Hæredis designatione, fatis concessisse. Suarum igitur fuisse partium, qui Serenissimum Principem, legitimum Patris successorem, cælitus Orbi concessum, submissè rogarent, ut à lugubri isto & exitioso terris occasu mortale genus vindicatum, ocyssimè conscendat Solium. Misisse ex suo Ordine Præfectum pedestris militiæ, qui sacrato capiti Ejus, quâ fas est solennitate, Diadema suo nomine imponeret. Sui* (Senatûs) *præsentiam nec funeris celandi conditionem, nec deducendi dignitatem permisisse; præstituros vices missos à singulis Senatoribus Vicarios. Funus sese in refugium Sanctorum* (ita vocant urbem *Cassjanum*, pluribus Imamidum Regumque tumulis celebrem) *deducendum constituisse, expectantem Majestatis jussa, ex quibus ubi reponi sacras exuvias & quid sibi porro agendum placeat, propediem cognoscat. Gratulari se Principi de ingressu ad mundi Solium, ardentissimèque precari Deum Opt. Max., ut Majestatem Ejus longâ annorum serie & omni felicitatis genere cumulet, atque gloriam venerandi nominis SEPHI, ultra Zodiacum extendi ac perennare jubeat.* His ita constitutis, actutum discedebatur. Nec diu in viâ tardatum est; iter 112 parasangarum, sive milliarium Germanicorum septuaginta quinque, absolutum est diebus non amplùs sex, famæque anticipando velocitatem in urbem deventum est horâ nonâ vespertinâ. Obviorum crebris interpellationibus & quæsitis, nihil aliud, quàm *imminere Regis adventum*, respondetur, dum interea rectâ viâ Comitatus contendit ad Regiam. Penetrato Palatii aditu, & Gynæcei ostio vehementer pulsato, evocatur eunuchus *Aga Nasìr*, ille fœminei cœtus inspector, & Gubernator pariter Celsissimi Candidati. Egredienti Legatus

Consternatio Conjugis Regiæ.

perbrevi alloquio gravis momenti causam auribus insusurrat. Quâ intellectâ, ad Matrem rediens spado: *Educendum sine morâ filium*, indicat, *adesse ex aulâ, qui ei prospera nunciaturus sit.* Ex quo verò nuncio, Mater quantum perculsa fuerit, & in quæ lamenta, suspiria, querelas effusa, nec Demosthenes tibi satis graphicè descripserit. Certè, venustatis & adulationum conscia, quibus Mariti voluntatem arctè devinxerat Ibera Regis Conjux altera, jam dudum Puero prærogativam nativitatis invidens, nulla prorsus dubitabat, quin adesset carnifex ad excœcandum vel decollandum filium suum. Filium igitur amplexa, nunc in Patris truculentiam invehit, nunc diras evomit in Iberam; mox pignoris sui sortem deplorat, & pulchritudini Ejus, virtutibus & innumeris naturæ dotibus parentat, ab eo nullis obsecrationibus divelli patiens. Quin urgenti Eunucho cuspidem pugionis, quem ex filii cingulo rapiebat, virili animo objicit, hôc ipso cor ejus terebraturam minata, si amplius in Gnati dimissionem instet. Qui verò tum, disrupto thorace, respondet: *En nudum eunuchi pectus! nil ego aliud à Te, Regina, flagito, quàm ut mille ictibus me perfodias, si hunc Filium Tuum, salvum Tibi ac felicem non reduxero.* Suffragiis cæterorum spadonum, illustriumque fœminarum pollicitationibus ægrè tandem dimissio juvenis impetrata est. Turbato vultu animoque cum Ductore egreditur Candidatus, maternis lacrymis perfusus: Quo visô, Legatus illico in faciem prolabitur, &, in subjectionis tesseram, triplex terræ impingit osculum; tunc in genua denuo relevatus, litteras à Senatu missas producit, atque simul in lacrymarum imbrem effusus: *Fati*, inquit, *insuperabilis necessitas ad beatos evocavit* ABASSUM, *Mundi Rectorem, Patrem Tuum, & Te in ejus locum constituit* WALI NAAMET. *Ad Te igitur investiendum missi, Majestatem Tuam præstolamur, ut Insignibus Regiis*

Legati adlocutio.

Pag 35

gis quàm ocyssimè Te ornari, atque Regem Te salutari jubeas. Ingenuum Serenissimi Juvenis animum annunciata hæc felicitas sua, non tantum commovit, quantum turbavit triste nuntium de amisso amantissimo Genitore suo. Plorabat sanè acerrimè, lacerabat prætextam, ejulabat, nec à gemitibus planctibusque priùs cessabat, quàm consurgentes Legatus & Ephorus afflictum animum consolationis efficaciâ erigerent.

§. III.

Actus Coronationis primæ.

Coronationi tempus definiunt Astrologi.

Posthinc vicinum palatium, quod تالار طويله *Talaar tawilèh* vocant, Coronationis actui deligitur; manibusque comprehensus Princeps, coronandus illuc deducitur. Hîc Ille (priùs in conclavi proximo lotus & concinnè indutus) in fine atrii locum occupat medium, i.e. supremum; utrinque ad parietem Præfectus, cum ceteris à Senatu delegatis, decenti seriè consident. Astrologi summæ domûs pavimentum (pro ut ædium plana structura est) ascendunt, ut directis in cœlum dioptris, stellarum distantias metiantur, & influxuum rationes subducant accuratissimas. Mirè calculationum fumis se macerant hi artifices; quia præter septem visibiles Planetas, in Zodiaco ingenii sui rotantur octo insuper Planetæ invisibiles, quos linguâ Tartaricâ, sive Turcicâ (inventori vernaculâ) vocant *Sekkis Jalduus*. Hos infaustos mortalium generi esse, &, si conspirent, exitiosos asserunt; velocique adeo cursu gaudere, ut alii uno circiter die naturali citiùs, tardiùs alii, motum proprium absolvant. Ex quâ celeritate, quot aspectuum & influentiarum varietates, atque inde calculantibus difficultates enasci possint, quis non intelligit? Existentiam neganti mihi dixerunt Astrologi: ipsum Ptolomæum earum fecisse mentionem, motus & virtutes tamen siluisse. Post

ſemihoræ impenſam deſcendens in Conſeſſum Magus: *à triginta minutis auſpicatiſſimum Regiæ Coronationi tempus orſurum*, indicat. Quo auditô, mittuntur illico, qui ſpiritualium id temporis Antiſtitem *Sjeich el Iſlàm* accerſant, cujus erat Coronationis defungi ceremoniis: tum, qui Civitatis Directorem *Waſiir*, & ceteros pariter invitent demorantes in metropoli Principes, quorum præſentiâ Actum decorari decebat. Inferuntur quoque ſacrata Coronationi Inſignia, videlicet Sella quadrupes ſine loricâ, ex auro ſolido fabricata, pedata, ad menſæ altitudinem, quæ Thronum deſignabat. *Tádſji tomàr*, i. e. Cidaris, ſeu Pileus Regius, pro Corona ſerviens; Acinaces cum Zonâ, qua femori alligetur, & Pugio faſciæ ventris à dextro latere inſerendus: omnia auro, margaritis, gemmis micantia. Ajunt, diademata, quibus Inſignia fulgebant, à gnaris gemmariis æſtimata, ſuperare pretium centies mille Tomanorum: Tomanus autem unus æquivalet Joachimicis, ſive argenti unciis, ſeptendecim: Ingruente minutâ auſpicati, quod exſpectabant, temporis, Princeps nutu monitus, cum univerſitate præſentium conſurgit. Tum Legatus ex thoracis ſinu educit literas à Senatu miſſas; quas reverenter oſculatus, id eſt, ori & fronti admotas, Sereniſſimo Candidato exhibet. Is digito contactas, reddit publicè prælegendas, eum in finem, ut præſentibus, & toti propediem innoteſcat ſubditorum orbi, filium ſe natu majorem, hæredem legitimum, unanimi Procerum conſenſu, ſuffragantibus Diis, Gentiumque juribus, Paternæ Majeſtatis faſtigium conſcendere. Prælectione factâ, Religionis Antiſtes ceremonias orditur; primò omnium Summum Numen, omnis poteſtatis ac bonitatis fontem, ardenter ſupplicans, ut ſacra hujus Actûs fauſta ac felicia eſſe jubeat; dehinc grates agens Beneficentiæ & incomprehenſibili Providentiæ Divinæ, quæ vaſtum Perſarum Imperium digno Recto-

Coronationis Inſignia.

Coronationis Ceremonia.

re

Tamerlanes
Shah Solyman
Shah Sophi

Sereniſſimi mandatur; *Primò*, ut Regia foris ac intùs ex-cubiis muniatur, Majeſtatis præſentiæ debitis; *Secundò*: ut theatrum Muſicum dies viginti indeſinenter perſonet, ad numerum ſcilicet annorum, quos agebat Rex. Eſt illud theatrum pergula quædam lignea, longa & præalta, ſupra externum fornicem *Kaiſarièh*, ſeu palatii mercatorii, exſtructa, ad orientale latus fori maximi, adjacentis Regio Palatio inſtar veſtibuli. In illo occupantur & ſtipendia ſua merentur quadraginta tubicines, qui poſt mediam noctem, & ſole oriente, nec minùs in Regiis conviviis & ſolennitatibus publicis, pro honore Sereniſſimi horrendo ſonitu diſſonos boatus & clangores edunt. Vix genus buccinæ in Europâ & Aſiâ invenio, quod hîc, ſed indoctâ buccâ, inflari non viderim; pulſantur ibidem loci tympana quoque diſcrepantis ſoni & figuræ; à quibus pergulæ illi nomen *Nacbora-chonèh*, id eſt, tympanorum domûs, impoſitum eſt; *Tertio*: ut annulis ſignatoriis & ſigillis, quæ Legatus ex *Orduu* attulerat, defuncti Principis expuncto nomine, inſculpatur, ſi fieri poſſit, Regentis nomen *Sjah Sephi II*, vel etiam nova, ſi placet, in illorum locum fabricentur; *Quarto*: ut, deſtructis prioribus, nova formentur piſtilla monetaria, novi Regis inſignienda nomine. Actutum ſingula exſequi cœptum eſt, & monetæ, inter Aulicos & Civitatis Primates, poſtridie diſtribuendæ, eâdem nocte ex auro argentoque cuſæ ſunt. His ita curatis, Rex mediâ nocte diſceſſit, actumque, ſomno & honoribus obrutus, diſſolvit.

tione mandata.

(Vide figuram ſuo loco)

Properantem, in maternos amplexus, ipſa anticipat Genitrix, fœmineo comitatu ſtipata, & triplici veſtigiorum oſculo fortunæ ejus exſolvit reverentiam; idem Conjux Regia & Concubinæ præſtant, cum pediſſequis totius gynæcei incolis, omnes affectuum pugnâ diſtractiores, quàm ut lætitiæ poſſent, vel doloris verba facere. Nec minùs animo in diverſum agitabatur Sereniſſimus

Gynæcei applanſus.

Ille

Ille Juvenis. Profectò æneus fuerit, nisi summopere commoveretur, accepto simul lugubri & summæ felicitatis nuntio. Intemperiem animi, dum in throno sederet, sæpe mutato colore vultûs prodebat intuentibus: cùm videret Principes facie in vestigiis suis prostratos, qui paulò ante captivus erat & mancipio similis; cùm tot ceremoniis sibi litari cerneret, ipse vero esset rerum politicarum ignarus; cùm, qui de oculis & vitâ omni tempore periclitabatur, non modò metu se exemptum esse cogitaret, sed Orbis quoque terrarum vocari Dominum! In illo dramate quid porrò fecerit gynæceum, quos deinde planctus funeri, quos plausus coronato Filio præstiterit, me latet. Faciliùs enim est explorare, quid rerum in remotissima geratur Tartariâ, quàm quid in interiori gynæceo Regis Persarum.

Publicatio de creato Rege.

Postridie civitas, insueto sonitu excitata, in forum maximum confluit, sciscitatura causam. Quâ intellectâ, quisque pro otio suo aliquantisper commoratus, ad negotia tranquillo animo regreditur: quasi nihil insolens, nihil novum & mutabile acciderit. Adeo ex mutatione Personæ Regiæ nihil turbantur subditi, nihil timet vel patitur tranquillitas publica. Rariùs Orienti reliquo hæc felicitas contingit. Quis enim nescit, quantæ magni Mogolis, quantæ cæteris Asiæ Imperiis, ex isto fatali fonte, exsurgant tempestates, à competitoribus filiis, vel agnatis? In nostris etiam, quot, ex interregno, patiuntur detrimenta innocentes subditi, priusquam unus ad Solium per tot æmulos eluctetur? At sæpe numero eluctatur is, qui vi, injuriâ, fraude Competitores & Optimates suppresserit, eo ipso maximam priùs stragem & calamitatem inferens Reipublicæ, cujus subit gubernacula. Tutior Persarum est successio, quæ cum funere Principis, simul coronatum Successorem populo ostendit, eumque ab invidiâ & insidiis ita vindicat, ut excœcari simul vel occidi jubeantur, qui-

quicunque juris quicquam participare in Purpuram ex nativitatis ſorte videntur. In tanto ſcilicet pretio Regis & publicæ tranquillitatis ſecuritas eſt, ut nefas ſit, pro illâ nefandæ crudelitatis parricidia omittere.

Ante meridiem Sereniſſimus, prædicto veſtitu ornatus, in eodem atrio comparuit, ut à Civitatis primoribus Subjectionis exciperet reverentiam. Duravit Conſeſſus ab horâ nonâ ad undecimam. Poſt meridiem plebi quoque ſe oſtenſurus, equitavit ad viridarium *Hadſar dſjerìb*, militum ſatellitio, Proceribus Regni, & Nobilium ingenti turbâ comitatus. His auſpiciis Ille Regalis vitæ licentiam inchoavit. Moneta hoc die divulgata, uno latere Perſicæ Religionis Symbolum exhibuit: *Non eſt Deus, niſi altiſſimus; Mahhammed Propheta Dei, Aalì Amicus Dei;* Alterum expreſſit diſticho Perſico hæc verba: *Poſtquam eſſe deſiit Rex Abbas II, Sefi Mundi Princeps monetam cudit.* Et paulo inferius: *Cuſa Sphahani* (Anno Hedſjiræ) 1077. In aliis nummis (quos mihi videre non contigit) dicuntur exſtitiſſe præterea circa marginem Imamorum XII. nomina, & in medio alterius lateris: *Vaſallus Prophetæ SEPHI eſt.*

Moneta nova.

§. IV.

Actus Coronationis poſterioris.

Expedita ſic fuit Coronatio; verùm enim verò, auſpicio non ſatis ſecundo: Id credidit ſuperſtitioſa gens ex ſiniſtro Regis & Imperii ſtatu, qui Coronationem è veſtigio excepit. Rex, perinde an cœli, an ſuâ culpâ, corporis variâ cœpit implicari ægritudine, & ſenſim viribus deficere; caput tetra invadebat ſcabies, (ſed hæc Perſis ex fructu horario eſt popularis) faciem pallor, totumque corpus languor & macies occupabant. Biennium, quod inter medicos gemuit, aliis hecticus, aliis cachecticus judicatus eſt; Interim à publicis recreationibus, equitatione, excurſationibus cum gynæceo, conviviis & omnis

Coronationi pediſequus Regis & Regni ſtatus calamitoſus.

 gene-

generis luxuriâ haud abſtinens. Regnum verò, quid ſiniſtri non paſſum eſt? Annonæ magna ingruebat caritas; graſſabatur peſtilentia, & morientium funera deſolabant pagos; Bactrianam inundabat hoſtis ex Usbeciâ; Vaſtabant Hyrcaniam Coſacci; Ad Orientem Candaharo minabatur excidium Indiarum Princeps *Oreng Seef;* Ex Occidente quoque Turcorum copias imminere, rumor percrebuit. Dubites, Regis an Regni ſtatus miſerior fuerit; Sic in utriusque exitium conſpiraſſe omnia videbantur. Sed in aſtra culpam, ut famæ ſuæ conſulerent, conjiciebant archiatri; *His*, dicebant, *non rectè conſpirantibus coronatum eſſe Patientem; Aſtrologorum id ſive errore, ſive negligentiâ contigerit. Quippe palam eſſe, malignitatem cœli tantam fuiſſe, ut à Rege etiam in Subditos & univerſum Regnum redundaverit.* Inventum, me Hercle, pro excuſandâ infelici curatione argutiſſimum, quale vel ipſi Hippocrati & Galeno nunquam veniſſet in mentem; Ingenio ſupplebant, quod arti deficiebat, alioqui de fortunâ & dignitate ſuâ periclitaturi.

Conſilium de redauſpicandâ Coronatione.

Ita perſuaſa Sereniſſima Domus, conſilium cum Senatu capit de redauſpicandâ Coronatione, credens ſic annihilatâ priori, abolitum quoque iri infelicis aſtri dominium; Statuit ſimul, Aſtrologos hortandos eſſe, ut cœli motûs attentiori ſtudio examinent, quò deligatur tempus maximè idoneum, & nullo mali ſideris aſpectu infeſtum. *Sephi* quoque nomen Regi Regnoque infauſtum judicant; hoc ſimul mutandum eſſe, & locum Actui, & perſonas, quæ Coronationis ceremonias celebrarent, deſignandas eſſe alias. Ratum fuit conſilium, & ritè omnibus obſervatis, nova Coronatio celebrata eſt in horto, intra pomœria quoque Regiæ ſito, qui dicitur *Tſjihìl ſetuun*, à 40. columnarum palatio, huic actui deſtinato. Nihil attinet ſplendorem & ſolemnia ejus depingere; Prioribus erant ſimilia: tantùm in fine orationis pro nomine

SEFI

SEFI, SOLYMANNI nomen ſuppoſuit nuper admodum creatus Pontifex, feliciter imperare jubens *Regem Solymannum NAAMET WALI.* Quæ verba, ubi omnium vox *Intſji Allah!* & ſingulorum proſtrato corpore gratulatio confirmaſſet, peractus fuit & alter Coronationis actus Regis, impoſterum *Solymanni* dicendi, è Regibus 234, quos Perſia numerat, ejus nominis III; nimirum die 20 Martii, Anni Chriſti 1668, horâ nonâ matutinâ, quâ Sol intrabat ſignum Arietis, ſub ipſis auſpiciis anni Perſici, qui erat *Hedſjiræ* 1079. Placebat præ ceteris nomen *Solymanni* سُلَيْمَانْ, quod eſt *Salomonis*, cujus etymon ducunt ex Arabico سَلَامٌ *Salàm*, (Hebraicè שָׁלוֹם *Schalom*, unde *Scholon* vox ſalutantis eſt apud Polonos) quod pacem, vel سَلِيمٌ *Salîm*, quod humanum & affabilem ſignificat: à quâ voce *Solon* Athenienſium Legislator nomen duxiſſe potuit. Hoc nomine monetarum typi & ſigilla intra horas quatuor excuſa ſunt, & miſſi in Provincias nuncii, qui Rectoribus inſinuarent novi Nominis adoptionem. Seu terminum nacta ſit, ſeu imaginationi ceſſerit ægritudo, meliùs certè Rex habere cœpit ab altera Coronatione: & convaleſcente Rege, malis quoque Regni remedia feliciter inventa ſunt.

RELATIO III.

Perſona Regis Solymanni.

§. I.

Regis facies & habitus corporis.

Solymanni Coronatione perſpectâ, nunc ipſum illuſtre πρόσωπον contemplabimur. Natus eſt Rex anno *Hedſjiræ* 1057, Chriſti 1646. Forma illi habituſque corporis elegans eſt & planè Regius; Statura modicæ longi-

Vultus.

tudinis, procera & gracilis; facies ut rotunda juveni erat, ſic viro nunc oblongior, macilenta & pallidula, cute tenerrimâ & candidiſſimâ; frontem habet altam & apertam; oculos ad Cyrcaſſæ Matris imaginem magnos, cœruleos & ad hilaritatem modeſtiamque compoſitos; naſum modicè aduncum; os compoſitum & ſub tuberante labio decorum; myſtaces rectæ ſunt, non nimiùm productæ; barba, ab imo mento, lunari orbe emergens, maxillas operit, curta & arte nigricans, depilato menti ſpatiolo, quod labio ſubtenditur. Moribus gratioſus eſt & mollior, voce ſubmiſſâ, ſatis maſculâ. Cervicem gerit erectam; incedit graviter, equitat lentè, creberrimè circumſpicit, ignotosque firmo lumine & verecundè intuetur. *Veſtitus.* Veſtitu gaudet ſimplici, nitido, molli, ſericeo, coloris plerumque flavi vel rubentis, ſemper infra miniſtrorum pompam indutus. *(Figuram vide p. 37.)* Solùm tiaræ pretioſiſſimo ſuperbit Diademate, quod, à tergo ex dextro latere affixum, Regiæ Majeſtatis index eſt. Hoc genus ornatuum, quod جقه *Dſjechàb*, تيل *Tiil* & تاج *Taadſj*, id eſt, *criſtam* vocant, multiplex ei eſt, & majorem theſauri partem conſtituit; plerumque adamantem in medio exhibet prægrandis pretii, ambitu unionibus, vel gemmis aliis reſplendente; cætera vitro artificioſè pictum. Tribus faſtigiatur tubulis, quibus inſiſtunt ardeæ avis plumæ; ſubtus in ſtylum deſinens, tribus ſtipatum catenulis, in extremitate aduncis, ut harum ope firmiùs affigatur. *Pileus aulicus Taadſj.* Eſt etiam *Taadſj* nominis pileus quidam ſingulari figurâ, Aulæ Perſicæ dicatus, quo & ipſum Regem coronari ſupra diximus, & Magnates ornati in ſolenniſſimis conviviis Regi comparent, ex aureo panno conſutus, & cimeliorum ordinibus magnificè obvolutus; quapropter *Tadſji tomàr*, id eſt, pileus circumligatus dicitur, ad differentiam ſimplicioris, quo ex Turcicâ tribu, delecta militia (de quâ ſuo loco dicemus)

mus) & *Sopì* sive *Jesauli*, id est, Atrienses, sive interioris palatii custodes Regii teguntur, rubro & sine ornatu; figura ei circa frontem angusta est, inde amplior exsurgens summitatem habet planam, duodecim plicis, ad Imamorum numerum corrugatam, ex cujus medio stylus erigitur angustus, rigidus, longitudinis palmaris. Ferunt Imamum *Aali* hôc ornatu comparuisse τοῦ *Scheich Haidari*, inde à filio Ismaële, fundatore Regiæ hujus prosapiæ, in aulicum habitum esse adoptatum. Qui inter Heroum tesseras *Taadsji* Persarum enumerant, ornamenti hujus usum & genium ignorasse videntur. Acinace femur Regis, nisi equitantis, non gravatur, sed ille præsto est manibus custodis. Idem tenendum est de sclopeto, arcu & sagittis; Tum de strophiolo, hydriâ, machinâ fumatoriâ & pyxide medicinali; singulorum enim singuli custodes sunt à latere Ephebi: Saltem dextrum latus pugio ornat cingulo infixus, tum ex cervice ante pectus pendet sigillum secretissimum, quo, atramento prius illito, ad obsignandum utitur.

§. II.

Regis indoles, mores & vita in genere.

Effigiem Regis pingere nefarium est.

Hæc est effigies Regis, à me tutiùs expressa verbis, quàm icone potuit. Hoc enim profanationem Sacræ Majestatis judicari, nuperum me docuit exemplum cujusdam Multhani (ita hîc Indos, à finitima ejus nominis provinciâ, alii Benjanos, à Sectâ Religionis, vocant) qui Solymanni faciem pinxerat, mittendam magno Mogoli; Re proditâ, interceptâque imagine, in carcerem detrusus est, & dirè habitus, unà cum conterraneis circiter vicies mille in urbe habitantibus, qui, ut personæ, ita & criminis quasi socii, expiare culpam ingenti æris copiâ coacti sunt. Addo impunè indolem, dotes animi potissimas, & si quid præterea ex vitâ & moribus seu laude, seu vituperio dignum, quadriennio excerpsi, quod partim in Aulâ, partim in

Educatus liberè.

in provinciis exegi. De puerili nil dicam vitâ, niſi quod à matre Cyrcaſſâ, & generoſæ indolis nutrice Perſianâ, uxore ſcilicet *Muſtaufì Elmemalìk*, educatus ſit delicatè, ſuperbè & liberè; cetera reſpondent iis, quæ ſupra de Candidatis Regiis dixi in univerſum, ut eadem de Principe noſtro in ſpecie referre ſupervacaneum ſit. Præſertim verò recenter creatus, & cum ſceptro quodvis audendi facultatem nactus, ſic Veneri matri, ſic Libero indulſit patri, ut extincto vitali ſpiritu contabeſcens, biennium pene ſub Medicorum curâ languidus, nunc ægrotus, nonnunquam morti vicinus fuerit. Ex quo verò, errorum pœnitens, ſibi temperare ſtuduit, meliùs quoque habuit, & valuit hactenus ſatis commodè. Laſciviæ tamen illecebras nequaquam deteſtatus, crebras hactenus deambulationes inſtituit cum *Haramo* ſuo, ſeu Conjugum grege. Cum his, dum ſe à prædio ad prædium proripit, Interdictionibus *Koruuch* cives turbat frequentiùs, atque ullus fecerat anteceſſorum. Numerant earum ampliùs centum, quas primo regiminis triennio, etiam valetudinarius, celebraverat. Frequentiſſimè omnium inviſit prædiolum in dorſo montis *Sophà*, ultra *Sjulfam* ſuburbium Armenorum ſitum, quod à ſe ſtructore nomen habet *Tachta Solyman;* Id, ſive repetat, ſive deſerat, non Sjulfenſibus tantùm, ſed accolis plateæ maximæ *Tſjahar baach*, quæ à Regiâ illuc protendit, Interdictionis publicatione moleſtias faceſſit intolerabiles. حَرَام *Haraam* & قُرُوغ *Koruuch* vocabula hìc attinet exponere.

Ex voluptatibus valetudinarius.

Cum Gyneceo crebrò deambulat.

Haraam & Koruuch, vocabula.

Haraam propriè id ſignificat, quod ſpiritualiter interdictum, & quod nefas eſt temerare dictu factuve; Inde receptum eſt, conjugum & concubinarum cœtus, & per metonymiam ipſas earum manſiones vel gynæcea ſic appellare, velut loca omnium ſecretiſſima, in quæ acceſſus nulli patet, præterquam marito, caſtratis cuſtodibus, & invitato

tato medico. Quippe polygami Persæ adeo sunt zelotypi, ut vulgaris etiam civis fœminam domo egredi non patiatur, nisi linteo obvolutam, aliâ toto corporis ambitu non patente rimulâ, nisi ad pupillam oculi. Principum autem uxoribus & concubinis, nec velatis quidem prodire licet, nisi longè à conspectu abactis è sexu masculo, qui jam septimum annum excesserunt. Hæc abactio, vel recessûs publicatio, *Koruuch* vulgo appellatur, quod alioqui ex suâ indole significat, quicquid politicè interdictum est, Gallicè *les Contrebandes*. Utrique voci opposita sunt حلال *Halaal*, quod spiritualiter, & مبا *Mobà*, quod libertate politicâ licet. Liberalitate regiminis exordium Rex mirè illustrabat, nihil omnino petentibus renuens, & ultrò in adulatores quoque munificus. Dominii non exiguam partem donabat, aliis تيجول *tidsjuul*, id est, in possessionem ad vitæ tempus, aliis سيورغال *sijurgaal*, id est, in bonum hæreditarium & æternum: quorum reditibus annuis nunc destituitur Regis ærarium, cum retractationem non ferat auctoritas Datoris. Pariter in convivia, ludos, pyrotechnica spectacula, argentum immodicè profundebat: velut priscis regnasset seculis, quæ Persarum immensas divitias proverbio jactabant.

Principio regiminis prodigalis.

§. III.

Geminus in Principe nævus.

Avaritia.

Excurrisset Magnificentia Principis in exitiosam prodigalitatem Cameræ, nisi opportunè de exhausto ærario monitus, didicisset redituum annuorum imparem cum expensis rationem. Quâ Rex territus, tantum abest, ut parcè & frugaliter vivere voluerit, ut potiùs in contrarium vitium subitò transgressus, hactenus non vereatur plus justo, sæpè etiam cum detrimento suo divitiis incumbere, & avaritiæ infamiâ Imperatorum nomen inquinare;

nare; alioqui Pius, Clemens & Optimus Princeps. Novi matronam Regiæ Stirpis, quæ marito ſuo, ſacro Antiſtite orbata, impetraverat ab Abaſſo Rege ſtipendium: Cujus auctionem cum ſenex à Sereniſſimo Succeſſore peteret, Rex Cameræ prodigentiam indignatus, adempto ei beneficio, unicum pro ſuſtentatione ABASSUM, (qui circiter uncialis quartarium conſtituit) dari in dies ſingulos juſſit, cum hortatione: *rem domeſticam ad modulum privatæ viduæ diſponeret.* Multo infeliciùs ſupplicata eſt ex purpurato ſanguine vidua alia, cui pro incremento, quod petebat, totum beneficium ademptum eſt, ſine refuſione aliâ. Ex officiis publicis, ſi quod vacare ex defungentis fato contingat, illud, ſi fructuoſum fuerit, ægrè tardiſſimèque ſupplebit, ſed vices alii obeundas demandabit, dum ipſe emolumenta capit; quemadmodum teſtantur diutiſſimè vacantes *Sjeich el iſlam*, *Mehter*, & *Iſjik agaſi baſji* fructuoſiſſimæ functiones, ut minores taceam. Narratis fidem mihi fecit præpoſtera æſtimatio rariſſimorum munerum, quæ, dum in Aulâ commorarer, à variis Principibus mittebantur. Legatis præſentibus Rex promiſcuè omnia comi intuitu dignatus eſt, eminus in faciem adducta; dimiſſis è Convivio, ubi penitiùs examinaret, repudiatis cæteris omnibus, collaudavit quidem curioſè facta, ſola tamen aurea, ob metalli pretium ſecrevit, & domi ſuæ retinuit. Orator Chriſtianiſſimi Regis *Franciſcus Piquet*, Epiſcopus Babylon. & Vicarius Apoſt. miſſus, machinam tulit admirandi artificii, quæ aſtrorum motus & aſpectus exhibebat ad hypotheſes Copernicanas, Orienti hactenus inauditas. Novitatem rei, neutiquam operis artificium demiratus Rex, an ex obryzo factum ſit, quaſi id unicè rebus pretium tribuat, primò omnium inquiſivit; at vilioris metalli intelligens, magorum de principiis judicium percunctatur: Qui, Solem vel omnibus videntibus, oriri indies & occidere, ſtare terram immo-

immobilem, & jacere Copernicum, ubi ignominiosè satis respondissent; reservari illico jussa est rarissima & incomparabilis artificii machina suo loco, id est, in vetusto quodam urbis castello *Kalái berrùk*, (quod arcem benedictionis sonat) custodiæ armorum & rerum superfluarum dicato. Hîc ab aliquot seculis translata à Legatis munera, certè præstantissima & perquam rarissima, pulvere, tineis, ærugine sepulta jacent, & ab omni conspectu & usu, velut in Ponti exilium damnata. Parem fortunam experiebatur, quod à Serenissimo Suecorum inter alia obtulimus, Horologium, quondam Victori Gustapho Adolpho à Noribergensi Republ. datum. Pyramidalis structuræ erat, altitudinis tetrapedalis, artis chronometricæ perfectum exemplar, quod planetarum omnium motus & varios temporum articulos, tum ex incluso organo in horas singulas concentum musicum, gemini globuli decursu dirigebat. At verò, quod æneum, non aureum, esset, nec summâ elegantiâ suâ, nec excellenti motuum artificio, nec insolenti harmoniæ suavitate valuit ab exilio se servare, tantis terrarum tractibus operosè adductum: quin postea obscuro in loco humi depositum invenerimus, passim deficientibus Dædaleis statuis & coronidibus, quas fortasse aureas putaverat violator.

De altero nævo, libidine scilicet, quid dicam? si modò nævus jure Persico dici potest, quæ, nullâ Lege interdicta, universam occupavit nationem. Citabo tamen, quicquid in Purpurâ dedecens, non nationis sed Christiano judicio adverto. Formarum Rex, in sexu fœmineo, nimius æstimator est. Auro citiùs desiderium, quàm formarum varietate libidinem expleas. Mittunt ceteri Provinciarum Rectores strenas aureas & argenteas, merces pretiosas, equos, mulos & camelos, quibus tamen omnibus ajunt acceptiora Regi contingere annua dona

Libido.

 unius

unius Archiſatrapæ Sjirwanenſis, qui æris loco puellas & pueros laſciviæ Ejus transmittit, formoſiſſimos omnium, quos ex Circaſſiâ, Dageſtanâ & Georgia venales illuc ferunt venalitiarii. Nemo mortalium majori rei cujuspiam ſolertiâ agi poteſt, quàm Ille curioſitate ducitur poſſidendi variæ pulchritudinis meretrices. Mittit quocunque exploratores eunuchos, qui quicquid elegantioris formæ inveniunt, petendum, emendum, rapiendum ſuo Principi produnt & pandunt. Sed id fieri dixeris ex antiquâ Regum conſvetudine; citabo potiùs Solymannicæ luxuriæ ſingularia. Hactenus Reges Chriſtianum ſangvinem Armènorum non inceſtaverant; nuper verò (anno 1683.) non abſtinuit Solymannus: ſed filias omnino duas & viginti uno ſpectaculo rapuit, totius ſuburbii *Sjulfæ* ſpecioſiſſimas. Delator erat *Kalentaar*, ſive Proconſul, homo ſub Chriſtiano nomine atheus, qui, eas citra ſtrepitum ut ſiſteret, auctor Regi erat, ne imminenti Luſtrationis feſto (quod omnium in Eccleſiâ orientali ſplendidiſſimum eſt, Armenis *Tſjirogneek*, id eſt, benedictio aquæ, Perſis *Gaſjeb Sjiruun*, id eſt, Crucis lotio dictum) in flumine urbis celebrando, ipſe Rex pro more ſuo compareret, ſed Armenorum moniales, quibus ſacra celebrare permiſſum ſit, virginibus ſuæ nationis ſtipatas accerſeret, ad hos ritus pro ſpectaculo fœminarum ſuarum in gynæceo peragendos. Quibus ſic inſtitutis, ex centenis & ampliùs, auro cimeliisque ornatis, retinuit quas dixi, ceteras dimiſit. Eodem proditore anno 1685 victimas ſuæ libidini evocavit ex eodem ſuburbio Francorum puellas octo, ſimulans quaſi à fœmineo collegio deſiderentur veſtitûs cauſâ inſpiciendæ. Cui tamen injuriæ ſtrenuè ſe oppoſuêre demorantes in Aulâ Legati exteri, nec ſupplicando deſtitêre priùs, quàm ex Mahhammedano orco innocentes vindicaverint, octiduo ſub Regiæ Matris cuſtodiâ intactas ſervatas, ut ipſæ de ſeſe teſtabantur reduces. Generoſi Domi-

Domini nostri Fabritii, Legati Sveciæ, felicem zelum laudo, quo hic obex quàm maximè removebatur. Ducimur mortales nostris erroribus: quos in vulgo rigor Legis cavet, ne ingravescant, vel umbræ operiunt, ut ignorentur; in summis viris magis luxuriant indomiti, vel leviores gravitatem hôc ipso induunt, quod luci expositi sint. Vides quàm nullam subeat lacera plebeji & conspurcata vestis censuram; Purpura Principi ex paucis maculis indecora fit; & præclararum atque inimitabilium ejus virtutum gloriam unius restinguat criminis turpitudo.

§ IV.

Virtutes Regi plurimæ.

Enim verò si præterea Celsissimi Principis nostri vitam & mores excutio, genium in Illo optimum, dotes animi præclaras, & congeriem invenio virtutum, quibus Ille, velut illustre gemmis Diadema fulgens, educationis dispendia feliciter refundit. Jurare ausim, si geminam labem excludo, Asiam nostro seculo præstantiorem in togâ Principem tulisse neminem. Paucas ex optimi Principis actionibus excerpo, ac primò quidem loco *Comitatem* sisto; quâ felix Zodiacus, ut universam beavit nationem, sic inprimis eam concessit Serenissimo Principi nostro, sed gravem, Majestate dignam, & singulari modestiâ, quam Tacitus omnis virtutis promptuarium vocat, egregiè stipatam, ut de Eo mihi liceat, quod Ciceroni (*in Catone majori*) de Attico, referre: *EIUS COMITATEM non sine severitate esse, neque gravitatem sine facilitate.*

Comitas.

Nemo familiarium alloquii benignitatem, nemo hospitum blandos nutus & salutationes humanissimas non deprædicat. Civium verò amorem sic conciliavit Comitate, ut strepitus tumultusque audiantur in Civitate, si unico mense, (quod raro evenit) sanum se & incolumem publicè non ostendat desiderio populi; qui suo Principi benevolentiâ suâ adversus invidiam asylum, & domi, fossis

vallisque nudæ residenti, arcem præstat munitam, satellitumque turmas insuperabiles: objicere se pro illo mucronibus insidiantium paratissimus,& substernere corpora sua,si per stragem illi humanam iter ad salutem struendum esset, ut verbis utar *Senecæ l. de Clement. c.* 3.

Clementia. Subjungo laudem *Clementiæ* in delinquentes; ut antiqvum Aulæ proverbium: *Imperium Regis,mors subita!* ex Solymannici regiminis moderatione deleam. Non loquar sine exemplis. Majestatis reus erat *Toptsji bassji*, id est, supremus armaturæ magister: Capitis igitur jacturam merebatur, quæ ex more patrio portendebat universæ familiæ, ubicunque degeret, inclementiam & bonorum, ut vulgò loquimur,confiscationem. Verùm, abstinens bonis & sangvine Regia moderatio, solâ placata est Præfecti custodiâ, & depositione patris, qui *Candabarum* gubernabat, fortalitium,cum ejus nominis Provinciâ, magno Mogoli quondam ereptum. Delictum, ut ceteros errores prætercam, ex filiâ natum erat, quam Rex sequiori matrimonio sibi admissam, donabat ministro exiguæ dignitatis: cujus ignobilem societatem despiciens generosa fœmina, concubitum respuit, & mox importuniùs lacessita aufugiens, à genitore recipitur; qui in Majestatis opprobrium multa insolenter locutus dicitur. Nil mitiùs in summum rei monetariæ præfectum statui debuit; in quo tamen scelerosa argenti adulteratio sola luminum, quibus peccaverat, expunctione vindicata est, intactis bonis & salvâ familiâ ejus. Ut factum liqueat, addam circumstantias, quoniam valde declarant propositum. Anno 1670 ex Usbeciâ Legato solvendi erant ter mille Tomani; Quæ enim pecunia Legatis pro alimoniâ solvitur menstrua,eam accipere recusaverat, dum universam penderent abeunti. Id aliquando solent Oratores, ut ostentent se alienis subsidiis non indigere. Haud congruum Regni Præsidi videbatur, ut ærarium tanta argenti sum-

summâ indignus hospes emungeret; Consulto Rege igitur curavit monetam pro Nuntio cudi, tribus partibus adulteratam, quartâ tantùm argenti. Scytha compertam fraudem sic delusit, ut acceptam summam in coëmendis pannis aureis argenteisque collocando, vitiatos nummos mercatoribus relinqueret; A quibus toto regno divulgati, tantam brevi accessionem passi sunt ab imitatoribus, qui cudendi jure gaudent, puta à Gubernatore *Naktsjuwani*, *Erivani*, *Tabrisii*, maximè verò ab *Arserunensium* Turcico, ut legitimi pene omnes infelici metamorphosi suffocati fuerint. Rex mense Februario anni 1684 thesaurum pro sustentandis Nuntiis aperiens (sic nobis referebat *Mahmandaar bassji*) inter 30000 Tomanos tantùm 300 invenit legitimos. Hæc moneta omnis, præter Civitatis *Havisèh*, solam adulterii expertem, anno 1685 mense Novembris abrogabatur, publicatione equidem ut inopinatâ, sic nimiùm præcoci; quâ, nondum substitutâ pecuniâ aliâ, cambia negotiatorum & commutationes rerum necessariarum, magno subditorum damno & confusione, subitò sistebantur. In ejus locum igitur, cum nova nummorum vis assiduò funderetur, non veritus est nummariæ rei præfectus Isphahanensis pretiosam Lunæ puritatem denuo Veneris admixtione stuprare. Miratus sum in hôc exemplo subitam fortunæ catastrophen. Nam palatium illius eodem mane præteriens, in atrio videbam phaleratos invisentium amicorum equos, & servorum pro ministerio discurrentem turbam, imò falconibus, quos manu gestabant, ambulantes aucupes (quod in hoc Regno maximè ad pompam spectat) & ad patrium luxum omnia disposita. Post tragœdiam reversus, sine custode adverti fores, inane vestibulum, & eo loco, qui paulò ante equinis ungulis magnificè resonabat, silentium & solitudinem; quasi cum oculorum luce amici, ministri & omnis fortuna occidisset. Sulthanus *Ekber*, magni Mogolis

 golis

golis filius rebellis, ut parentis victrices manus evaderet, ad Solymannum profugii iter ingressus est: Ejus adventum in Arabiam, Persiæ vicinam, anno ineunte 1687, seriùs atque debuerat, Regi indicabat Vicierius Larensis; nam & fama quædam velocior, & bini servi à Sulthano missi, Satrapæ nuntium anteverterant. Supinum hoc negligentiæ genus, in rebus ad Majestatem spectantibus, nemo expiare, nisi capitis jacturâ potest. Missus igitur est, qui Satrapæ (Viri doctissimi & in Europæos propensissimi) caput peteret. Postridiè Rex, ex intercessione Præsidis, sententiæ pœnitens, carnificem veloci equite revocavit, incassum, si seriùs vel unâ horâ missus fuisset.

Ne verò Regii moris quicquam sileam, superat fateor mansvetudine probitateq; omnem antecessorum gloriam; non tamen omni bile adeo caret, ut ne præcipiti motu aliquando ad *truculentiam* effervescat. Hoc iræ proprium est, si potestate ad vindicandam armetur. Ad *Divanbecum*, ex convivio temerè abeuntem, misit è vestigio, qui oculos effoderet, quibus in Consessum allatis, dedit officium illi, qui jussa patraverat, quo nunc tranquillus fungitur. In menianis excelsis palatioli *Tachta Sophà* constitutus, laudabat situm & amœnitatem loci; cui oblocuta una ex amasiis: frigidioris auræ molestias increpabat. Quod judicium indignatus Rex, fecit eam præcipitem dari, velut indignam, quæ illo loco subsisteret. Nec levem calumniam affricuit prodigentia humani sanguinis in pœnitendâ venatione, quam cum Aulâ universâ celebrabat anno 1683 ab ineunte Majo ad vigesimum Julii. Octogies mille viros scipionibus fustibusque instructos in hunc ludum eduxit; quorum, cum quadragies mille, aquæ inopiâ compulsi vitam fugâ salvassent, ex remanentibus quingentos omnino siti extingui potiùs, quàm dimitti passus est; Cervi capiebantur non ampliùs viginti quinque, capricervæ septem, leopardus unus, sed qui & ipse

ipse manus deinde evasit. Dignum voluptate Regiâ dispendium!

Justitia.

Justitiæ ac æquitatis perquam amans & strenuus Cultor est; nec enim putandum Clementiâ abuti Solymañum, ut maleficiis ignoscat. Unicum instar omnium sit rigoris justissimi exemplum, quod forum transgresso fortè fortuna inspicere mihi contigit, die 26 Februarii anni 1684. Nobilis quidam Persa, ex *Sjulfa* suburbio, ferus beneque potus in urbem rediens, socium suum, in viâ, jurgiis, mox stricto acinace adortus, interficit. Traditur, more gentis, patrator familiæ interempti, ut cædem expiet. Hæc se argento & intercessionibus placari passa, reum criminis absolvit. Non multò post, de homicidâ Rex: *quali mortis genere peremtus sit*, quærit. *Ære*, respondent, conciliavit offensos, & ab iis dimissus est. Quo audito, Serenissimus, justitiæ zelo, & irâ simul in dimissores accensus, in hæc verba erupit: *Giddi*, id est, ô Cornigeri, (id enim vocabuli apud sedatam gentem bilis excandescentis fulmen est, & convitiorum omnium compendium) *vobis innocens vestrorum sanguis pecuniâ prostat? Expiari occisi hominis innocentia nisi nocentis morte potest!* & catastæ conclusum vinctumque, ubi in forum adduci curasset, (sedebat enim Rex in atrio Regiæ, quod foro imminet) ad circumstantes conversus: *Quisquis me amas*, inquit, *ad sumendum supplicium descendito.* His dictis erumpens Senatorum corona (eunuchis à latere Regio subsistentibus) strictis mucronibus miserum jacentis corpus occupant, & in mille particulas dilaniant. Ceterum, in rebus quoque civilibus sacram Themidem non rarò commendare judiciis dicitur. Tumultus verò, quos supplicum sæpe ingens confluxus ante Regiam excitat, vel nova onera deprecaturus, vel de injuriâ Directorum querulus, tantum abest, ut inclementer ferat, ut potiùs deprehensam injustitiæ culpam in Præfectis severè vindicet.

Pa-

Pacis amor.

Pacem & tranquillitatem publicam religiosè colit, iniquam etiam, ex Tullianô monitô, bello justissimo præferens; quasi cum Regno simul, hanc pacis servandæ regulam adoptaverit, nisi gloriosam sibi, certè Reipublicæ salutarem, quam subindè pronunciare suevit: *Malle se leviores hostium injurias contemnere, quàm, ad ulciscendum, dubiam experiri belli aleam.* Hinc tot ille ex Usbeciâ Tartarorum insultus sustinet; Satiùs ducens unam *Chorasmiam* pati, quàm crabrones ulciscendo, vel irritando, plures Provincias pari periculo exponere. Nupera *Orientalium Batavorum* tentamina idem pacifici Regis ingenium experta sunt: *Kismis*, Sinûs Persici insulam, hostili classe expugnabamus; majora molituri, si virium tulisset atque cœli ardentis status. Gravi injuriæ vix mansuetudo præpotentis Regis succensuit, sed hospitum imprudentiæ generosè ignoscens, aggressorum desideriis insuper gratificata est, neutiquam in optimam nationem ulcisci volens errores, paucorum hominum culpâ extra patriam commissos.

Fœderum fideiq; custodia.

Fœdera cum finitimis inita religiosè tuetur; Odit violatores candor Regius cane pejùs: nullâ occasione lucri, nullis justarum rationum momentis permittens, tantillum à custodiâ pactæ fidei dimoveri. *Turcarum Imperator Babylonem* indictis armis Regi Persarum *Sephi* eripuerat. Pace deinde cum jacturâ urbis redintegratâ, plures & patri Abasso II. & Solymanno occasiones datæ sunt, quibus vel eandem Provinciam, vel aliam Talionis lege dudum recuperassent, si per fœderis sanctionem stetisset. *Bassoram* quoque Arabiæ occupandi occasio fuit, quam ejusdem Provinciæ Princeps dediturus erat ante effugium; sed frustra violationem fœderis solicitabat. Ex eodem capite *Arabes, circa Tigrim* flumen habitantes, oratore misso, vasallos se nuperâ anni 1684 Audientiâ offerebant, distracto Christianorum armis Imperatore suo, oppor-

opportunè jugum excussuri, si non renuisset fœdifragi moris & discordiarum osor Solymannus. Et quid pro *Babylonicâ* expeditione, solicitatores, à sacratissimi *Imperatoris Romani, Sueciæ, Poloniæque* Majestatibus missi, impetravimus? quid in hoc negotio, durante nostro cum Turcis bello, in Perside præstitimus? Saginavimus nos luxu Persico, & longâ in Regno morâ Principum nostrorum expectationes frustrati sumus. Fides data, quàm *Babylonia*, & pacis religio, quàm ostentata victoriæ occasio, carior Solymanno fuit.

Ut plures virtutes uno fasciculo complectar, *Pius, devotus, religiosus est.* Legales non negligit lotiones; nec preces ad statutum tempus solitas. Festis anniversariis assiduus vacat; & Ipse *cum Altissimo collocuti*, id est, *Abrahami*, feriis, quas solennissimè celebrant, publicè interest, camelum in victimæ memoriam non raro suâ manu saucians. Menstruum jejunium quotannis cum universâ gente suâ observat, nec assumtâ vel aquæ guttulâ interrumpit. Vinum non sanitatis modò, sed & religionis gratiâ aversatur: licet interdictum Ipse laxare sibi possit, Prophetæ tradux, & Caliphatûs quodammodo hæres. Templum cathedrale, quod Regium vocant, ut Deum invocet, sæpè pedes ingreditur, sed incognitò & ante lucem. In ceteris se *Musulmannum*, id est, verum fidelem, vitâ & exemplo suæ genti satis probat; sæpè eò pietatis procedens, ut ad superstitionis scopulum allidat, & in auguriis signisq; spem fiduciamque collocet. Inprimis verò Astrologorum prognosticis nimium quantum credit; His inconsultis hostem adoriri, admittere hospites, celebrare convivia, venari, prodire in publicum, vel ardui quicquam suscipere non audet. Et quàm sæpè contrario eventu illusus sit, nec tamen opinioni satis renunciat. Ridicula sed vera narrabo: *Steno Radzin*, Cosaccorum Dux, *Hyrcaniæ* littus depopulabatur anno Christi 1667. Ad

Pietas.

Superstitio.

H fun-

fundendum hoſtem ingens armatorum exercitus mittebatur, inſtructus aſtrologis, qui pugnæ diem horamque deſignarent, quò feliciùs, cœlo propitio, dimicaret. Interim præſtolando tempus augurii, victoriæ negligunt occaſiones. Illucente enim poſt feſtum expectato ſigno, vatidici *hoſtem invadendum* indicant, *& in ejus perniciem aſtra tandem ipſa aciem ſtruxiſſe* promittunt. *Coſacci* id temporis morabantur in Inſulâ littoris *Lenkoraan*, â vadi præſtantiâ ita dicti; qui ineptiarum præſcii, fugam navibus ſimulabant duabus maximis, quas, velut naucleris deſtitutæ eſſent, fluctuare huc illuc cogebant, quaſi ad elabendum inepti. Hoc dolo perſecutores, victoriæ fiduciâ fretos, protrahunt ante militum ordines, quos in Inſulâ cum paucis tormentis in inſidiis collocaverant; & velut in lanienam delatas oves, ad internecionem delent, ne cladis nuncius eſſet, niſi qui ex firmâ terrâ aſpexerat. Vehebantur Perſæ concatenatis navigiis, eo conſilio, ne qua poſſet unita claſſis diſſipari fluctibus, nec fugax hoſtis, navium gyro includendus, exitii fatum evadere. Verùm, hoc ſibi invento interitum peperêre; quia demerſa prima navis, in quam unicè ſagittas & fulgurantes tubulos dirigebat hoſtis, vicinam ſemper in idem pertrahebat exitium gravitate ſuâ, dum telis incautè obruti nullo modo valerent eam à connexione liberare. Perſarnm decies mille, alii plures fuiſſe referunt, quos aſtrologorum vanitas æquori immolaverat. Victorum numerus certè exiguus fuit, quem millenarium neutiquam attigiſſe narraverunt mihi, qui *Stenonis* victoriæ interfuerant. Non ita pridem Aſtrologi ultrò Regi diem recreationis indicabant ſvavem, innocuum & procul omni ſiderum malitiâ naſciturum. Appetente die Rex, Penatibus relictis, rus cum amicis petit, cœlo tam propitio non niſi aperto nudoque fruiturus. Verùm, non ſtetère ſuis vel Sophorum promiſſis ſydera; Nam ad locum recreationi dele-

delectum vix appulsum fuit, cum turbo, repentè subortus, furere, & cœlum terrâ miscere cœpit, ut, quia papiliones deessent, nisi maxima perpessus incommoda ad Lares reversus sit Serenissimus; pœnas minatus maleferiatis astrologis, quod suâ ignorantiâ vel temeritate eum invitassent. Illo non multò post tempore accidit, ut Rex horâ quartâ, ante diem, in cathedrali templo, orans, sonitum in summo æthere, sudoque cœlo audiret, ingentis tormenti æmulum; quem & incolæ Civitatis audiverant omnes, nisi qui somno nimiùm sepulti. Convocatos astrosophos Rex de fragoris causâ & prænotione quærit: sed qui recenti dolentes vulnere, hâc vice utrumque nescire se confessi sunt, satiùs inscitiæ pudorem, quàm pœnas luituri temeritatis. Incredibili superstitione laborantem invenimus eodem hoc anno 1684. advenæ: Rem notabilem, quantâ brevitate possum, exponam. Cum paucis fœminis in suburbano prædio demoratus Rex, unam thori sequioris, quam maximè omnium deperibat, pugione, jocandi animo, adoritur, & titillationem simulaturus, versus præcordia ejus aciem dirigit; Post pauca, quærit ex ipsâ: *Diadema manubrii*, quod in globi fastigio micabat, *an alteram extremitatem, aciem nimirum, eligeret?* Respondet amasia; *Mancipium ego Tuum, quicquid dederis, eligo;* & dum hæc loquitur, nudatum manu pectus simulatis ictibus objiciens, improvida stomacho læditur, sed exiguo sanè & vix oculis conspicuo vulnusculo: ex quo tamen, an ex metu, nescio, repentè prolapsa, dicto citiùs exspiravit. Inopinato hôc casu in rabiem pene conversus Princeps, modò concubinas ceteras, modò eunuchos eodem pugione tentat perforare, quasi reos culpæ, quam præsentes non impediverant: In ipsam etiam matrem invecturus, nisi recenti ejus iræ se subduxisset. Accersiti astrologi, evolutis ephemeridibus: *Nullâ*, judicant, *impediri malum humanâ ope potuisse; ita siderum universitatem in Serenis-*

ſimi caput conſpiraſſe. Malignitatis impetum, inulto Rege, Conjugem feriiſſe. Id ſummi Numinis bonitate factum. Totum intricari pravis aſpectibus cælum, non citò diſparituris. Ut iis igitur ſe paucis menſibus ſubducat, auctores ſe Regi eſſe; indicaturos protinus, cum influxuum malitia remiſerit. Interim haut prodire in publicum, convivari, aut quicquam ardui occipere, oportere. Inſana Regis obtemperantia exteris indigenisque hoſpitibus aditum negavit, coactis admiſſionem expectare, ab ineunte Vere ad trigeſimum usque menſis Julii.

Tranquillitas animi.

Omitto hujus farinæ alia, & hoc ſaltem pro Relationis colophone adjicio, quod tranquillitatem (per me licet, deſidiam vocaveris) plus decoro amet. Gubernaculum Ipſe nec attingit quidem; nec turbari audet ingruentium difficultatum relatione, niſi perquam opportunè. Totum regiminis onus Primatis Regni humeris incumbit, velut univerſi Imperii Atlantis. Huic Rex Statûs publici atque dirigendi regiminis curam credidit; Ipſe interim iners & publicarum rerum ignarus: ut, qui dixerit, illum gaudere Regiæ poteſtatis exercitio; Hunc ſaltem titulo atque auctoritate decorari, à vero non multum aberraverit. Illum nunc vaſti Imperii Directorem, proximum à Rege, in ſcenam hîc ſiſtimus.

RELATIO IV.
Primas Regni, Athemaad Dauleth.

Functio primi Chani.

Titulus.

§. I.

Prodit ingentis officii miniſter, Regni Director, Curiæ Præſes, Satraparum primus, & نَوَابْ *Nawaab*, ſeu *Vicarius* Sereniſſimi; cui ex dignitate muneris, nomen اِعْتَمَادْ الدَّوْلَه *Athemaad Eddauleh*, vel contractè, *Memaad*

maad Dauleth, id eſt, fiduciæ & fulcri Imperii, ex gravitate وزير عاظم *Waſiir adſem*, id eſt, bajulatoris maximi oneris, enatum eſt; illud in alloquio & ſermone, hoc in ſcriptis uſitatius, utrumque maximæ functionis index. Eſt enim ille Regni Perſici quaſi axis, circa quem vaſta moles regiminis, velut cœli machina circa ſtellam Polarem, convertitur. Non aliud ad dignitates iter, non medium ullum ad magna beneficia datur, niſi per hujus miniſtri favorem. Nec vota ſupplicantium Majeſtatis aures appellunt, niſi illo delatore, non exaudiuntur, niſi ſvaſore. Ille delegatos Principum oratores audit, & cum iis tranſigit: curat ſanciri fœdera & diſſolvi; dirigit rem monetariam, ceteraque Regalium exercitia; Nihil circa Majeſtatis dominia diſponi, nihil in Regno mutari vel innovari, nihil, quod Status publici intereſt, deliberari vel expediri, niſi hujus Præſidis auſpicio licet; atque hæc in Aulâ. In Provinciis verò non minùs ille radios facultatis ſuæ exerit; Nec enim integrum eſt locorum urbiumque Præſulibus, ingruentes difficultates publicas proprio Marte ſolvere, aut gravioris momenti negotia quævis expedire, niſi conſentientis ſummi Directoris auſpicio. Manſionem non procul à Regiâ habet: Intervallum crebra negotia non permittunt, quæ arbitrio Regis exponenda veniunt. In Regiæ veſtibulo igitur diem tranſigit, mandata expectando, &, quæ urgent, exponendi occaſionem. Interim haud quaquam ibi otioſus degit: ſed actorum diaria, libellos ſupplices, ſchedulas memoriales & Satraparum literas legendo, tum ſcribendo quoque & meditando ſemper ſummoperè occupatus. Ita deſtitutus ille poſſeſſionum ſuarum & ſocietatis domeſticæ uſu, vitam in aulæ ergaſtulo agit; prandium excipio & nocturnam requiem, quæ ipſi inter Penates capere permiſſa ſunt. Rarò cum Majeſtate coram, frequentius per internuncios

Cura rerum publicarũ multiplex & moleſta.

ſpadones loquitur, nunc præfectum ærarii, nunc ephorum, vel ex primatibus illos, quibus Regem adire fas eſt, latentem inter pellices. In Conviviis publicarum admiſſionum (quæ ex ſuperioribus hîc velut loco genuino repetimus) ſiniſtræ Regiæ à modico intervallo accumbit conſiliorum Princeps: explicat ſchedulas ſupplices, & his deciſis, quæ publica ſpectant in deliberationis ſcenam ingerit, quid facto opus ſit indicans, & ex Regio nutu decernens. Equitanti quoque extra aulæ pomœria ad dextram comes jungitur, & confabulator perpetuus. Eſt enim ſolenne Regi, inclinante die equitare foras, tum recreationis & ſanitatis cauſâ, tum ut populi deſiderio ſui aſpectum indulgeat. His deambulationibus id ſedulus agit Primas, ut incidentes per otium de rebus variis ſermones, in publica dirigat commoda, & quod impetrari diu à Majeſtate non potuit, adulando obtineat. Hôc prudentior habetur & callidior Regni Director, quo occaſionibus his utitur felicius. Sanè expectata diu placita ſuper cauſas graviſſimas & per plures conſultationum actus à Sereniſſimo ſuſpenſa, nunquam faciliùs, quàm in equitationis otio reſolvuntur. Atq; hæc de œconomia Regni.

Cura rei privatæ.

Alterum curarum genus privatum eſt; ſed quod *Memaad Daulethi* animum magis atque publicum diſtinet, & anxiis cogitationibus macerat. Aciem ducit cura ſalutis ſuæ & vitæ tuendæ; cujus irreparabilis jactura à nutu Principis ſui pendet, hominis unici, affectuum æſtu ac præjudiciis quoquo verſum agitabilis & inconſtantis, de quo Perſæ proverbio ajunt: *Ira Regis, mors ſubita.* Damocles, paraſitus apud Dionyſium Syracuſanorum tyrannum, cum inter epulandum imminentem cervici gladium vidiſſet, ſetâ equinâ pendentem, nec unius convivii moram ſuſtinuiſſe ſcribitur, quin lethiferos honores deprecatus ex templo fuerit, ut refert *Cicero* 5. *Tuſcul.* Sed longè ille infelicior eſt, cui nunquam non ob oculos verſan-

ſantur pericula; & ipſa negotiorum onera, quibus gravatur, ſtricti fiunt pugiones, & levi aleâ in ſubitæ mortis occaſiones convertuntur. Habet ſanè, ex tremendâ Regiâ, ad ſuos veſperi reverſus, quod ſoſpitatori Deo ſuo ſervati capitis gratias agat, neſcius, quid fati poſterus dies laturus ſit. Feralem evitaturus ſortem, duo inprimis agit: Cavet, ne quis alius aures Regias in ſui præjudicium occupet. Quisquis ille ſit, nullum dubium eſt, quin occaſionem capturus, ac cauſarum, vel ex ſolis rerum eventibus, habiturus ſit copiam, quibus Chani ingenium & actiones denigret, & inopinantem pernici fulmine ex Fortunæ gremio excutere allaboret. Quid enim in vaſto regno non eveniat ſiniſtri indies, quod quis per calumniam rejicere in adminiſtratoris, quantumvis optimi, imprudentiam non poſſit; nec velit etiam, ſi hic, uti omnium cenſuræ expoſitus eſt, ita quoque invidiam odiumque plurimorum mereatur, datâ præſertim operâ nocendo illuſtribus viris, ac ſociis Regni Optimatibus: quibus Zodiaci ſui genius id inſtillavit, ut vitæ uſuram odiſſe malint, quàm datam prætermittere occaſionem vindicandi. Neque ab his modò cavendum ei, quibus ſe nocuiſſe conſcius ſibi eſt, ſed ab iis non rarò exitium expectabit, quorum amicâ conſvetudine gaudet, & fidem multis ſibi officiis devinxerat. Infidi enim & ingrati animi vitium, dulci adulationis velo occultatum ita in hâc aulâ animos occupavit, ut juſſus à Rege filius (prout exemplis priorum Regum docemur) non recuſaverit, parenti aures, naſum, imò caput amputare; modò illius officium patranti fuerit promiſſum. Alterum tuendi conſilium eſt, ut tritam adulationis viam ingrediens, nihil eorum ſupinè agat, quæ ad firmandam, augendamque Principis gratiam fidemque ſpectant, atque adeo talem ſe præſtet alloquio, conſiliis, actionibus, qualem ſe placere intelligit, non qualem requirebat candor, pietas vel ſanctitas juſtitiæ. Modo igitur Regem in

Duo modi, Regis favorē conſervandi: 1. Alios reprimendo.

2. Adulando.

in faciem laudat, (quo maximè delectatur natio) ingenii dotes & pulchritudinem corporis admirando; modò felicitatem ejus extollit; modò magnificentiam & virtutes prædicat: nec ab indecori & vitiorum laude abstinet, quibus indulgere Principem cognoverit. Nunc in eo occupatur, ut sacram Genealogiam extricando, Eum è Mahhammedis sangvine progenitum demonstret; nunc, ut factâ cum ceteris collatione, Eum orbis totius maximum & potentissimum Principem ostendat. Tristes nuncios intrare limina palatii non permittit; ad Acheronta abire jubens Regiæ tranquillitatis turbatores. Si quid periculi vel calamitatum Reipublicæ ingruat, quod suarum partium sit deferre, id larvatâ veritate sic narrat, ut vilescant imminutione damna, placeant jactantiâ successus perexigui, & spe delectabili audientem erigant. En mei temporis exemplum: Ex *Bocharià* prædones, factâ in *Chorasmiam* irruptione, quater mille Persas fuderant. Haud reticendum prælium Director sic Regi retulit, ut suppressâ clade, velitationis titulo veniret, in quâ, si qui conflictu ceciderint, (ita ajebat) incertum adhuc esse, cui parti magis fortuna faverit. Interim misit provinciæ gubernator cæsorum amissa aliquot capita, velut specimina fortitudinis suæ: quæ longis infixa hastis, solenni pompâ, quâ sub anni auspicio munera adducuntur, Regi oblata ac publicè ostentata vidimus. Parilis fortunæ plura adducerem, nisi unicus typus assentationis genium satis exprimeret, & doceret: oportere eum, qui summi gerit officium ministri, etiam maximi adulatoris personam agere, & probè nosse, etiam sinistros eventus ita interpretari, ut Regi, etiam odiosa si referat, semper ipse placeat. Ad ceteras actiones: nihil deprehendo Præsidem solertiùs agere, quàm ut benefaciat amicis & consanguineis suis. Hos ille non dubitat, quovis modo extollere & maximis in regno officiis præficere; sive id quoque spectare ad suimet secu-

Amicos & consanguineos extollere allaborat.

ſecuritatem, ſive etiam ad gloriam judicet, dum illuſtrem reddit fortunam & nomen familiæ ſuæ; ſive in eo ſaltem ſequatur affectus ſuos, quibus homines naturâ in ſanguinem noſtrum propendimus. Quid ſi locus non vacaverit? Expeditum ſcias conſilium eſſe, ut exturbet ſuis officiis alios. Rari enim ſunt ex miniſtris publicis, quos magnus ille corycæus non poſſit injuſtitiæ, furtorum & contra fas adminiſtrati muneris convincere, & cauſam habere, quando volet. Amicis in antiſtitio conſtitutis, nullum quod præſtare poſſit majus officium eſt, nulla patrocinii gravior teſſera, quàm ſi eos *Galatâ*, id eſt, veſte honorariâ, quotannis donari à Majeſtate curet. Lucem aſſerto dabit, ſi de Galatis quædam intercalavero. Magni res momenti eſt, à Monarchâ Perſico honorari veſte. Non donat eâ Rex alios, quàm quos bene de ſe meritos ac Gratiâ ſingulari dignos autumat. Non rarò *Chani*, *Sulthani*, *Veſirii*, & cujuscunque nominis ſint Provinciarum Urbiumque Directores, hunc habitum à ſummo Præſide auri ſummâ & occultis precibus procurant, eo fine, ut ſic decorati timeantur à ſeditioſis ſubditis; qui hoc pacto non audent accuſare injurias & vexationes ejus, quem obtinere auguſti judicii favorem perſuaſi ſunt. *Galatam* duplex toga conſtituit, una ſtolæ loco, altera pallii veniens, utraque ultra ſuras demiſſa & ad habitum gentis facta ex panno aureo, argenteo, Attalico aut pretioſo alio, floſculis diſtincto. Huic aliquando velamentum capitis (*tulibaan*) & femorale cingulum adjungitur, rariſſimè acinaces aureus. Transferendi muneris ſparta non levis eſt, quâ Præſes ornare ſuos domeſticos amat, annuæ mercedi, quam ob ſervitia debebat, hujus beneficii fructum ſubſtituens. Quâ illi ſuppoſitione maximè gaudent, quia multò majorem compenſationem ferunt à muneris Candidato, quàm ſtipendium fuiſſet à ſuo Domino. His togis donatos dimittit Rex Perſiæ Legatos exterorum

Galaat ſ. veſtis honoraria.

I Prin-

Principum; Nec enim amicis Regiis aliud Regalis Gratiæ insigne tribui in hâc Aulâ unquam obtinuit. Solenne etiam Magnatibus est, ejusdem tituli pannum largiri iis, qui egregio officii actu bene de se meruerant. Comperi, id eos facere, non tam gratiarum & honoris, quàm ostentationis causâ: Cum liberalitatis laudi, imò magnificentiæ, quisque hâc regione studeat, etiam satis plebejus & inops. Medicis quoque, absolutâ curatione, non rarò à divitibus *Galata*, nostri vel loco, vel complemento datur. Ut de Præside me expediam: Si fortè contingit, Habitum à Rege decerni, quibus non admodum bene cupit *Athemadaulethus*, si his graviùs nocere ob innocentiam vel nolit, vel non possit, impediet saltem, ne munus mittatur destinatum. Ita vindex tantùm levior, animos generosos excruciabit, frustratâ meriti honoris expectatione: Imò, sic Præfectos interdum optimos, velut Regiis oculis viluerint, subditorum contemptui & odio exponet: Nam quò favor & invidia summi Principis, eodem facilè & populi inclinat. Ita magnus ille Minister circa aliorum fata sudans, dum ad passionum suarum lancem ea fabricare, dirigere, felicitare, pessumdare satagit, ipse fato satis infelici fruitur, & velut sub Sisyphi saxo constitutus, vitam in πολυπραγμοσύνῃ inquietam agit & molestissimam.

Emolumẽta functionu.

Emolumentum ex gravissimâ functione habet satis amplum: Satrapæ ex obligatione stipendia tribuunt annua, pro qualitate Provinciæ alii majora, minora alii. Iidem ex libertate insuper, & quicunque præterea antistitiis gaudent illustrioribus, munera annuatim mittunt, pro mercando favore ejus, qui delinquentes deferre, vel illis patrocinari apud Regem, & hôc insciô suis quoque viribus nocere vel prodesse potis est. His, si nefas addideris corruptionum, recepta annua summam 20000 Tomanorum, id est, 250000 unciarum argenti, imò pro majori Dire-

Directoris avaritiâ 30000 Tomanorum attingere, colligunt illi, qui in redituum cameris versantur; sed probabiliter saltem. Nam cum ferè ex nefario reditu Magnates sustineantur, difficile est, cujusque exactum assequi annuorum receptorum computum.

§. II.

Persona hodierni Memaad Daulethi.

Habes hîc summi ministri ideam in genere; congruum est ut hodierni, cui nomen est شيخ علي خان *Sjeich Ali Chaan*, personam quoque subjiciam. Is juvenis functiones alias præclarè gessit, & contra Usbecos quoque dux fuit militiæ; In Regni præfecturam deinde suffectus ab Abasso II; nunc (quo hæc scribo anno Chr. 1686.) vir canus & grandis natu, octogenario proximus, ætate tamen minimè fractus: Nam equitat alacriter, largiter cœnat, functioni publicæ excubat solertissimè, atque corporis animique actiones præstat bene sanus; Ingenium & mores quodammodo descripsisse videor, si eum natione كرد *Kurd* esse (ex Prosapiâ زنكنه *Sengenech*) dixero. Gentem istam Persæ à suâ indole alienam asserunt, quin imò pertinacem, stupidam, austeram & malitiosam. Si quibus Illum nascendi sors ex proprietatibus hisce imbuerit, id tamen Virtutibus aliis compensat. Nam pius, religiosus & abstemius est; una vivit uxore contentus, stuprorum osor acerrimus. Justitiam colit strenuè, corruptionibus prò jure torquendo inexpugnabilis. Donorum cupidine ut hâc parte vacat, ita in ceteris plus decoro tenacior & avarus est. In civium exactione pro Regis ærario rigidus, imò si Judæi, Multhani, s. Indi, & Armeni fuerint, æquo durior est. Satraparum & Præfectorum audit lynceus, audax & strenuus censor, negotiis eorum ultra suos circulos arbitria sua miscens, proinde Magnatibus ut terribi-

Ætas.

Patria & ingenium.

Continentia singularis & virtutes.

Consanguineorū promoter.

ribilis, ita etiam odiosus est. Consangvineos quos habet splendidis donavit officiis: *Fratrum primus* ميرآخور باشي *Mirachuur bassi*, sive summus stabuli magister, *alter* بكلر بكي قندهار *Begler begi*, seu supremus Satrapa Regni ac fortalitii *Candahaar*, hunc in vitis esse desierunt. *Ex duobus filiis unus* داروغا كشوين *Daroga Kaswini*, s. Judex civitatis *Casbiin*, *alter* Gubernator كرمان شهان *Kirmaan Sjahaan*, juvenes decesserunt. Nepos ex fratre *Hadsji Alichan*, & est *Begler begi Aderbahidsjaan Tebrits*, sive Tebrisiensium Satrapa, & simul سردار *Serdaar*, seu, ut honoris ergo vocatur, سپهسالار *Sipahsalaar*, sive summus dux exercitûs viginti armatorum millium, quibuscum in Georgiæ Turciæque confinio, in utriusque nationis terrorem, otiosus commoratur. De ceteris taceo; Id solùm insinuo, Regni œconomiam magnâ parte à suis administrari, nec magis Regem ipsum, quàm Regii Directoris familiam adorari. Luxum Persicum nihil curat; parvo servorum comitatu equitat, vili serico, sed mundè, indutus. Barbam gerit longiusculam, incanam, mangonio expertem, id est, arte haud nigricantem, pro more gentis. Vultu austerus est; nec in moribus quicquam generosi invenio; ex vulgari ligno sculptum Mercurium hunc dixeris. Ceterum & *Hadsji* حاجي ipse est, i. e. talis, qui devotionis causâ *Meccam* visitavit, sive locum, quô Altissimo collocutus est, filium sacrificaturus *Abraham*, simul ac *Mahhammedis sepulchrum*, quod *Medinæ* extat. Hoc Illi insolitæ Gratiæ per sacrum caput suum juravit Serenissimus, quòd quantopere ei succensuerit imposterum, vitæ tamen parcere velit. Securitate hâc

Austeritas.

hâc fretus, Aulam liberiùs frequentat, negotia publica tractat audentiùs, affectibus vehementiùs indulget, & magis curat timeri à Satrapis. Dicitur ſecretus *Sonnì* eſſe, i. e. Sectæ Turcarum deditus. Qualiſcunque religionis ſit, certè continenter vivit, Legis ſuæ ſtrictiſſimus obſervator. Peregrinos haud amat; Aſtrologiam, vaticinia, novitates nil æſtimat; Religionum alienarum oſor eſt: non parum olim indigenas Judæos, Ethnicos quoque ex Multhaniâ, & Chriſtianos ex Armeniâ, in hac metropoli habitantes, vexavit junior, nunc vel conciliatus muneribus, vel injuriarum inferendarum pertæſus, odit eos, non premit ampliùs. Ab Europæis Principibus tot Legati, qui Regem ad ſociale bellum invitavimus contra Turcos, (qui Avo Babyloniam, fractâ pace, eripuerant) hoc ſolo diſſvaſore nihil obtinuimus, ſed ab eodem, Chriſtianis victorias invidente, cum repulſâ omnes dimiſſi ſumus. Non moror ipſiſmet verbis Relationem claudere, quia & Directoris animum, & genium Perſarum quodammodo referunt, plenum judicii & diſſimulatæ vindictæ. *Petitis veſtris ut aſſurgat Rex Irunni* (ſic Perſiam vocant univerſam) *nec ſancitæ cum* خوانْد كارْ *Chond Kaar*, (ita Turcicum Imperatorem appellant) *pacis ſanctitas, nec conditio noſtri temporis permittit. Præterea obſunt locorum intervalla, ne, prout fœderatos decet, communicare auxilia conſiliaque, vel de alterius fortunâ & intentione reciprocari nuntia poſſint. Periculoſam hanc eſſe ſocietatem, ævum nos docuit Abaſſi Magni, qui Europæis fœderatus, armorum onus humeris ſuis retinuit, cum feciſſent Chriſtiani cum communi hoſte pacem, inſcio & nolente Perſâ!*

Religio.

Europaeos parùm æſtimat.

RELATIO V.
Duces Militum & Militia Persica.

Summi Militum Præfecti.

Dux summus equitum Turcicorum.

§. I.

In Suforum Aulâ, Directorem proxima dignitate excipiunt *tres militum summi Duces.* *Primus* est Præfectus militiæ nobilioris antiquæ equestris, quam *Kurtsji*, i. e. armatos, vocant, inde قورجي باشي *Kurtsji basji* dictus, i. e. armatorum caput. Hi ex Turcici sanguinis gente leguntur pastoritiâ, antiquitus *ex Turkestanâ* in Persiam advenâ, in cujus desertis illi cum tribuum suarum turmis palantes, vitam pascendis ovibus consumunt: تورك *Turk* enim, (quod Relat. I. dixi) suâ linguâ pastorem, *Turkestaan* pastorum regionem significat. Militia hæc constat equitibus, qui sunt sagittis, arcu & lanceâ armati, viri omnes proceri corporis, animique semper præsentis; Verùm, quia memores prisci meriti in stemma Regium, veterisque potentiæ, quâ latè per Asiam dominabantur, mirâ turgent arrogantiâ. Olim quippe immunes degebant ipsius imperii & potentiæ Regum Persiæ, in quorum territorio vivebant, freti præsidio independentis, quâ pollebant, potestatis suæ, & sociali robore suarum tribuum, quarum nonnullæ decies, aliæ duodecies mille hominum societatem complectebantur, obsequentem unius præfecti jussibus. Hi sunt illi, quorum fide & auxilio Regni Persici sceptrum hæreditatemque adeptus est fundator hodierni Imperii, simul atque propagator Imamicæ Religionis *Ismaël Sephi:* Pro quibus meritis eos nobilitate donavit, & inter indigenas prærogativâ illâ, ut posthabitis Persis, alios ad præfecturas Aulæ Regnique admitteret, alios constitueret Regni Regiique cor-

corporis milites præsidiarios, quos *Kurtſji* vocavimus. Hi in ſignum Nobilitatis, cum militant, *Taadſj*, ſive mitrâ teguntur rubrâ, faſtigio in planum orbem expanſo, cujus medium palmaris longitudinis oſtendit apicem; ſuperficies plicas exhibet duodecim, ad teſtandam hoc numero profeſſionem Sectæ Seficæ, cui fidem ſpoponderant; nam hæc totidem Imamorum, i. e. Mahhammedis ſucceſſorum, decretis nititur. Hæc propter Turcæ Ottomanni illos *Kiſilbaſj*, id eſt, aurea ſeu rubra capita, appellant: quo vero in opprobrium ficto nomine ipſi ſuperbiunt, & ſeſe *Kiſilbaſj*, quaſi nobiliores & aurei capitis, Perſas verò per contumeliam تاجيك *Tadſjiik*, تازيك *Taſiek*, & per vulgi abbreviationem *Tat*, i. e. Arabiculas, ſive Arabum filiolos, appellant. Ab iis initiis auctoritas eorum invaluit, adeo præpeti & valido incremento, ut ſubtimeri deinde ab ipſis Regibus rubra hæc capita cœperint; quippe eò audaciæ progreſſa, ut Regi *Mahhammedi Chodabendeh* frontem opponere, atque filiis ejus necem parare non dubitaverint. Quapropter Chodabendei filius *Schah Abas I*, incomparabilis prudentiæ Princeps, ſuo & Imperii commodo proſpecturus, arrogantiam tribuum iſtarum, & *Kurtſjorum* inſimul vires domuit; primoribus eorum, aliis è medio ſublatis, aliis ſuâ dignitate exutis, ſurrogatisque in locum mancipiis ſuis, quorum fidem auſibus reliquorum opponeret. Pro roborando ſucceſſu, præter Turcorum, duplex inſuper creavit militare corpus: ex mancipiis unum, alterum ex Perſis; cujus graviori manu tutior, *Kurtſjorum* ſusq; deq; habuit auctoritatem & potentiam, interim intaminatâ ſtirpis nobilitate & prærogativâ. Conſtituebant quondam ingentem ſagittariorum exercitum; hodie vix 15000 vel 20000 attingunt numerum.

(*Vid. Fig. pag. 37.*)

Alter Dux eſt قوللر آقاسي *Kuler agaſi*, id eſt, *Dominus man-*

Summus

Dux equitum mancipiorum.

mancipiorum. Hæc maximam partem Chriſtianorum progenies ſunt, ex Georgianâ, Cyrcaſſâ, Armenâ & quâvis natione aliâ, quam haud fuſcat cœli fervor, in mancipium impubis recepta, circumciſa deinde, & ad militiam, Rege curatore, edocta. Equites quoque militant; præter acinacem, lanceâ, arcu, & gravidâ ſagittis pharetrâ, alii ſclopetis quoque inſtructi. Corpus hodie ſiſtunt priori æquale, vel non multò minus; nimirum quindecim vel 18000 circiter armatorum. Horum dexteritati Reges immunitatem ſuam credunt omnium tutiſſimè. Nihil enim de eorum inobedientiâ metuendnm eſt, qui in fide & mancipio educati ſunt; nihil de conſpiratione, qui inter ſe affinitatis vel cognationis cauſam non habent. Optimo quoque conſilio introducti, qui ſe palam opponant nobiliori Turcorum, & ex ſuperbiâ antiquitatis & innatâ Juris opinione, ſubleſtæ fidei militiæ.

Summus Dux militia pedeſtris.

Tertius eſt تفنكچي آقاسي *Tufenktſji agaſi*, id eſt, Dominus ſclopetariorum. Hæc ex ruſticis & operariis ſelecta eſt militia pedeſtris, præ ceteris maſcula & robuſti femoris, enſibus & ſclopetis, & nonnunquam (pro ornatu) ſcutis inſtructa, corpus conſtituens non minus 50000 armatorum. In campum, more deſultoriorum, equites comparent, deſiliunt conſpecto hoſte, & pedites militant. Ridentur ab equitibus, pedeſtris militiæ inſvetis, qui illos *alef ſjiemſjiir*, i. e. herbam pro enſibus, per contemptum vocant. Utramque hanc militiam primus, quod dixi, ordinavit *Chodabendei* filius *Abaſſus*; Ille, cui ex utroque, tum præclari regiminis, tum belli gloria, Magni cognomen dedit.

Summus armorum præfectus.

Duces in militari ordine ſequitur توپچي باشي *Tubtſji baſſi*, i. e. bombardarum & armorum magiſter generalis; qui ipſe & marium inſpectionem habet, & archithalaſſi munus, ſi claſſe militandum eſt. Verùm, naves milita-

litares Perſæ non habent, niſi pro commerciis factas minores, quibus Sinum & mare Caſpium trajiciunt. Functio ejus non eſt gravis momenti aut molis; unde dignitate plurimis ex togato ordine inferior eſt: eum tamen, quòd ex militari cenſu ſit, hîc ſiſtere conveniens eſt. Apparatus bellicus reſervatur in جَبَّه خانَه *Dſjebeh choneh*, ſive armamentario, quod exhibet caſtellum *Kalài herrùk*; Curules autem machinæ vix ſuppetunt: Pro ornatu atrii Regii ſerviunt, quæ à Luſitanis, olim Regno pulſis in Ormuſio, Congo & Laro urbibus relicta ſunt; pauciores pro defenſione in fortalitiis invenies, credo decem omnino in Gamronenſis ripæ propugnaculis, nec plures fortaſſe in caſtello Ormuſienſi. Quas olim Dux Holſatiæ miſerat, eæ in urbe Casbino ornant introitum horti Regii.

Generaliſſimus.

Omnibus illis ſuperior eſt سِپَه سالاَرْ *Sipah Salaar*, ſive *Imperator generalis* Regni, Præſidem dignitate excipiens. Sed ejus perennitatem ſequior ætas ſuſtulit. Collecto ſaltem triplicis militiæ corpore creari, & finito bello rurſus dimitti ſolet. Pariter, ſi expeditio ſingularis ſuſcipienda venit, novus exercitui Dux سَرْدَارْ *Sardaar* conſtituitur, qui & ipſe rebus compoſitis exauctoratur. Habet hoc triplex militum genus ſuos quoque Chiliarchas, Centuriones & Decuriones, quos vocabulis ex Turciâ citatis (Perſarum enim vernacula militares terminos non habet) *Min baſſì, Juus baſſì, On baſſì* appellant.

§ II.

Militiæ Perſicæ conditiones.

Numerus.

Militia omnis, quâ Perſiæ Majeſtas hoc pacis tempore decoratur, per Regni provincias, quò ſuſtentari commodiùs poſſit, diſtributa eſt; univerſa numerum ſuperans armatorum 90000; qui, ſi in armis non proſtant, in chartis tamen & catalogis rationum inveniuntur. Quandoqui-

K

quidem multos absorbet avaritia Satraparum, à quibus, donec eis in campo opus est, sustentari debent, quibus interim subesse quoque & parere tenentur. Execrabile id malum est in hoc Regno, cui mederi Rex recensionibus frequentioribus & improvisis incassum nititur. Nam Commissariorum vel nimiùm venales oculi, vel non satis lyncei, ludi se iisdem, quibus in Germaniâ nostrâ, præstigiis patiuntur. *Bis mille* insuper *prætoriani* pedites sunt, جزايري *Dsjesairì* dicti, armis & vestitu fulgentes; qui verò, ære Regio scripti, nec prædictis Tribunis, nec Gubernatori provinciæ, sed soli parent supremo aulæ Marescallo. Stipendia quibus aluntur milites æqualia inter æquales non sunt. Equitibus primi ordinis ad minimum stips datur novem, aliis decem pluriumve Tomanorum; Decurioni quindecim; Centurioni triginta, Chiliarcho septuaginta, ipsi Duci centum & quinquaginta. Mancipiorum equitatus, pensione gaudet paulò minori, & illo rursus militia pedestris. Solvuntur stipes, uti ceteris ministris, sic militibus quoque in *Defter chonèh*, sive Camerâ computationum (Gallicè, *la chambre des comptes*) non paratâ pecuniâ, sed assignationum, ut vocant schedulis, quibus stipendium quisque suum jubetur petere ex locis (pagis, urbibus) diversis, & à se invicem tanto sæpè spatio distantibus, ut pro viatici expensis aliquando non sufficiat. Quâ iniquitate coguntur gregarii, ut aliis schedulas suas vendant pretio minori; contenti, si pro assignatis tomanis decem, parati æris sex, vel, pro longiori locorum distantiâ, quinque saltem accipiant. Non desunt enim, qui quæstûs causâ schedulas à militibus coëmunt, gnari peregrinationis compendio & minori impensâ absolvendæ.

Stipendia.

Exercitia.

Ceterùm, quod exercitia, disciplinam, armaturam atque reliqua Martis attributa concernit, nil invenio in militiâ Persianâ, quod cum nostris comparare audeam. Nec

Nec enim vel ipsa vocabula in idiomate Persarum reperio, quibus ordines, motus & incessus militum, quibus bombardarum volubilem usum, quibus armorum varietatem, ignium missilium structuram, fortalitiorum partes, machinas bellicas, atque regulas artis Imperatoriæ explicaverim. Arma illis sunt lancea, sclopeta, arcus & acinaces; tormentorum & mortariorum nullus illis in campo usus est. Color vestium singulis cohortibus non est idem; quisque pro placito suo tunicatus est: Hic brachiale sibi assuit; ille loricatus quasi incedit, iste mitrâ plumam gerit; alius alio ornatu oculos allicit. In campum eductis nullæ in castris metandis regulæ observantur; tendit quisque, ubi valuerit, tentorium suum. Tanta inde funium permistio, tanta confusio turmarum oritur, ut credam, sic obrutam linteis & somno multitudinem, suffocari subdolè ab hostium manipulo posse, si is improvisâ nocte irrumperet. De propinquo tamen hoste ubi suspicio est, cavere sibi excubiis solent, in summo montium constitutis, quæ dato signo adventum prodant. Itinere & labore fessis, panis non distribuitur; quisq; pro modulo sibi suo de victu & amictu prospicit. Castra tamen sequuntur propolæ; qui in tabernis carnes, panem & fructus exponunt venales. Venditur, quibus nummi sunt; creditur quibus fides est; qui neutro gaudent, ii divagari noctu, furari, rapere, latrocinari duro necessitatis telo coguntur. Musica militaris nostratium, quâ vel animos demulcemus ad contemptum mortis, vel ad prælia fortiter capessenda accendimus, apud Persianos non auditur. Nullam illi sonorum concordiam edere edocti sunt. Tubis autem utuntur æneis, longis & rectis; aliis quidem strictioribus, aliis peramplis, & similibus cornu acustico Anglorum, quô ad magnam distantiam loquimur: his illi edunt boatum vastum, inconditum & tremulum; illis screatum, instar rudentium asinorum. Tympana quo-

Armatura. *Castra.* *Victus.* *Instrumenta musica.*

que variæ magnitudinis pulſantur, ſed manu indoctâ, & militares actiones, ſive juſſa ductorum, neutiquam exprimente. Hæc interſonant tintinabula magna & ampla, inſtar pelvium, ex plano ſubcava, quæ exterius in mediâ bullâ manubrium habent, cujus ope ad invicem percuſſa, aures humanas ſatiant clangore intolerabili. Accedit, dum in conflictum ruitur, brutalis omnium vociferatio: *Jerri! jerri! jerri!* i. e. vade, perge, curre; quâ & ipſa crepant æthera, ac ſi cœlo terra miſceatur. Marte aperto adoriri hoſtem, aut militum æquali vel minori robore præliari, Perſicum non eſt: Bella gerentibus inſtituta Perſis ſunt; ut deſtructis pagis, reſectis pontibus, regionibus depopulatis, hoſti ſolitudinem & deſerta objiciant, quò commeatu interclusus, ſuâmet calamitate pereat; pari modo ut in civitatibus noſtris, diruendo proxima ædificia, incendium extinguimus; præterea, ut in pylis & viarum anguſtiis latitantes, in tranſitu hoſtem obruant inſcium; tum, ut conſtituti in montium anfractibus, cacuminibusque naturâ firmatis, hoſtilem exercitum obſervent, & ſecundis occaſionibus, nil tale metuentem inſiliant ex improviſo; Verbô, ut nunquam ſuâ fortunâ vel fortitudine freti, ſed ſemper Marte ſecuro militent. Hoc modo *Schah Abaſſi Magni* ætas exercitum potentiſſimum Turcorum, qui Perſidi excidium juraverat, ſine militis jacturâ vicit: Nam deſtructo ponte fluminis *Aras*, cum adjacente urbe *Sulphâ* vicinisque pagis & oppidulis, eorumque civibus Armenis ultra 40000 cum omni ſupellectili Iſphahanum ac rura mediterranea translatis, obex hoſti ſolitudo relicta eſt; ex quâ, ſiti fameque confectus, in ſummâ confuſione terga dare coactus eſt.

Clamores. *Maxima & ſtrategemata.*

Hoſtes. Hoſtes Perſæ ſimul ac vicinos habent, ad Occidentem Turcos, ad Orientem Indianos. Cum Ruſſis ad ſeptentrionem, & Arabibus ad meridiem, profunda pax colitur. Turcis autem Perſæ fortitudine & arte bellicâ cedunt, ſuperant

perant eos prudentiâ civili, ſcientiis, morum humanitate, decore veſtium & corporis elegantiâ. Indianos verò in omnibus attributis illi poſt ſe multis relinquunt paraſangis; Cœli enim intemperies calida ac humida Indorum corpora ſic diſponit, ut ad famem, ſitim, penuriam, montium aſperitates, ſolitudines deſertorum, itinera & quævis ſortis bellicæ incommoda ferenda planè inhabiles nati ſint, & mulieribus debiliores. Vicinos ad Septentrionem Tartaros *Usbecenſes*, Perſarum non hoſtes, ſed prædones nomino, etſi gentem bellicoſiſſimam; nec enim illi, ſuis nunc diviſi viribus, bello provocare Perſas facilè audent, ſed turmis prædonum, ſuperatis deſertis, in *Choraſmiam* irruunt, & onuſti prædâ ad Patriæ latebras refugiunt citiùs, quàm miles provinciæ arma ad reſiſtendum capiat. A *Coſaccorum* invaſione *Hyrcania* quoque ætate noſtrâ calamitatem paſſa eſt, ſed ſocordiâ ſuâ accerſitam. Diſſita enim & Ruſſis ſubjecta gens, juris nequicquam in Regionem, nec ullam cum ipſa natione communicationem habet, ſed ſua rabie acta, quoquo verſum excurrit, ut ſpolia à deſidibus & ſecuris reportet. Vicinam quoque Perſidem infeſtavit quandoque natio Provinciæ *Makeraan*, verſus Indi fluminis oſtium ſitæ; quæ licet exigua ſit, montium tamen freta, ac fortalitiorum quorundam præſidio, finitimos Reipublicæ ſuæ invidentes replevit turbis & latrociniis, nunc, in amicitiam recepta, hoſtilitatem omittit. Dum in his deſcribendis *Gamroni* occuparer, dicti territorii Princeps *Melèk Tankeiì* Satrapam Ormuſienſium inviſit, amicitiam & officia ſua teſtatum; ſed relictis in via à ſingulis circiter leucis Gallicis gemino milite, & à pluribus, armato cohorte, ad usque ſedem ſuam ac metropolim *Kitſj*, ut ſi fortè violata fide detentionem vel injuriam pateretur, dato diſploſionibus ſigno, ſuppetias advocare celeres poſſet. Eſt verò hinc (Gamronô) diſſita *Kitſj* 125 paraſangarum intervallo, ſive

 mil-

milliarium Germanicorum circiter 83, tridui itinere, sive parasangis octodecim, à mari dissidens. Dives dactylorum & oryzæ provincia est, montium cingulo velut naturæ studio munita, ac difficulter superabilis. Deserta finitima palmis agrestibus luxuriant, quorum fructuum acerbitas, teste *Q. Curtio*, *Alexandri* strangulavit milites, ab Indo flumine (expeditionis termino) hâc reduces.

RELATIO VI.

Primates Aulæ togati, quibus in Regio Consessu locus est.

Duces sequuntur Officiales togati; quorum Primates potissimùm Relatione præsenti sistam, eum servaturus ordinem, quo illos considentes vidi in publicæ Admissionis convivio. Sed is non idem semper servari dicitur; quòd priorem sæpe occupet, non qui officii dignitate major est, sed qui ex Regio affectu honoratior.

Præfectus Aulæ generalis.

ناظر *Nasir* Vox Arabicè *Inspectorem* significat. Magister est, & Oeconomus Aulæ generalis. Gallicè vocaveris *Grand Maitre d' hotel*, Italicè, *Major dome.* Is præpositum agit كارخانه *Karchaanèh*, sive Officinarum domûs Regiæ, ordinatorem structurarum & operum mechanicorum, curatorem victûs & amictûs ad aulici corporis necessitatem, dispositorem eorum, quæ ad vitæ Regiæ delicias luxumque pertinent, ut plura taceam. Operosa est administratio & latè patens, sed curatori suo ingentem reddens fructum, ex quo Persicè possit, id est, splendidè & luxuriosè vivere. Emolumenti magnitudinem vel *Nasirii*, vel reliquorum officialium, non facilè quis deter-

terminaverit. Vivitur enim non ex destinato salario, sed ex nefario & incerto quæstu, qui pro variâ occasione & cujusque vesanâ opum cupiditate major est, vel minor. Nonnullos hic Nasirii indigitabo, ut erudiamur de ceteris par ferre judicium. Scire igitur oportet Nasirii partium esse, ut ministros & opifices officinarum scribat & deponat, salaria iis decernat, eademque, Majestate præmonitâ, quotannis augeat vel imminuat. In Aulâ verò ac officinis cum quasi annua tantùm officia sint omnia, adeoque muneris quisque sui incertus vivat, inde fit, ut annuo appropinquante perlustrationis termino, singuli ad sospitatoris hujus aram, aureis manibus compareant, alii metu agitati futuræ exauctorationis, alii spe invitati majoris beneficii. Salaria iisdem mutila distribuit, retentâ à singulis certâ portione, ad compendium laboris sui. Ex Aulâ, vel officinis, ad officium civicum si quis vocetur, non sine jacturâ magnæ partis salarii dimittitur, quam Inspector, nullo juris titulo sibi vendicat. Omnia superant munera à supplicantibus data, sive beneficia ambientibus, sive onera deprecantibus; tum ea inprimis, quæ largiuntur Provinciarum Directores & Magnates, non alio fine alii, quam ne sibi noceat, si prodesse nolit; quippe cùm ei quotidiè loqui familiariter cum summo Principe liceat, multa quoque machinari in aliorum fortunam vel detrimentum potest, datâ quacunque laudi vel vituperio occasione.

Secretarius Status.

واقعه‌نويس *Wakahnuwiis* id est, *Scriptor occurrentium rerum.* Vocatur etiam وزير چپ *Vasiri tsjep*, id est, Vasirius sinistræ, quoniam in Senaculo sedem in latere ad sinistram Regis occupat. Nobis eum appellare liceat *Magnum Secretarium Statûs*, quoniam Serenissimi decreta & mandata, Principum exterorum per Legatos desiderata & epistolas, nec minùs Majestatis suæ resolutiones & respon-

reſponſorias; tum quæcunque in Aulâ, Regno, & Regionibus finitimis memoratu digna accidunt, Diariis conſignat.

Supremi judicii criminalis Præſes.

ديوان بكي *Diwaen begì*, id eſt, *Supremus Criminalis Judicii Dominus.* *Jus Perſiæ* ſiquidem, vel eſt *Urf*, ſive *civile*, quod conſuetudinibus cujusque loci nititur; cujus Præſules ſunt gemini Judices, *Divanbegì* & *Darogà*; vel *Sjerre* ſive *ſpirituale*, quod adminiſtrant *Sedr*, *Caſì* & *Scheig el Iſlaam*; Inde illi *Urf hakìm*, id eſt, ſeculares judices, hi *Sjérru hakim*, i. e. ſpirituales judices appellantur. *Divanbegi* de latrociniis & homicidiis, non modo in hâc Regiâ metropoli, verùm etiam in toto Regno diſponendi facultatem habet. In foro ejus præcipuè vindicantur quatuor crimina: nimirum fracti ab inimico dentis, aboliti viſûs, violatæ virginitatis, & patrati homicidii. Cetera judicat loci cujusque, ubi commiſſa ſunt, *Daroga*, ſeu Prætor, Belgicè *de Schout* dictus, lites tamen civiles remittens in forum judicis *Kaſì*. Magnates verò & miniſtri publici, pariter illi, quibus fas eſt ſe مهماني شاه *Mehmanaani ſjah*, id eſt, hoſpites Regios appellare, quales ſunt Legati, Procuratores publici, (Reſidentes) & ceteri exteri alicujus nominis, hôc gaudent privilegiô, ut comparere nullibi, niſi in *Divaan*, i. e. ſupremo Judicio, teneantur, & in eò, velut in foro illuſtriori, cauſas ſuas cum criminales, tum etiam civiles agere, ſive quid inter ſe litium, ſive contra alios habeant.

Supremus Aulæ Mareſchallus.

تشك اقاسي باشي *Teſſjik agaſì baſſì*, id ſonat *ſupremum Janitorum caput.* Nimirũ ſupremus Aulæ Mareſchallus eſt, quẽ vocant *Enſiferum* Latini. Cui chilias paret atrienſium, quos vocant Jeſaulos, i. e. Janitores ſive cuſtodes liminum Domûs interioris. Parent eidem جزآيري *Dſeſairi*, ſeu

ſeu milites præſidiarii,Regii corporis,quando foras equitat, & exterioris Palatii cuſtodes. Horum ſuſtentari ex Regio ærario bis mille ſolent; Parſimonia Solymanni tantùm ſeptingentos alit, totidem in defectum ſubordinatis ex militiâ Regni. Munus illi incumbit dirigendi ordinem Conſeſſus Regii *Medſjlès*, &, quæ ad convivii ſplendorem attinent, procurandi. Invitatis ipſe locum aſſignat; Introductos à *Mahmandáro* Legatos, manu ulnæ ſuppoſitâ excipit, & ad deponendam reverentiam throno adducit Regio; inde, ſi convivio dignentur, locum ſedendi monſtrat. Stationem habet ante Regis faciem, modico ſpatio remotus; auro cimeliisque gravatum tenens ſcipionem; oculis ſemper Regiis intentiſſimus, ut ab eorum nutu juſſa excipiat, dicto citiùs exequenda per ſubordinatos; Hi enim,velut Mareſchalli inferiores,ſcipionibus pariter inſtructi, ſparſum ad usque fores atrii ordinem conſtituunt,ut imperata velociſſimè, vel ipſi peragant, vel, pro re natâ,de manu velut in manum referant expedienda Janitoribus, qui atrii fores limitesque catervatim eum in finem ſtipant, ſinguli clavâ etiam armati. Ampla habet Enſifer emolumenta ex functione ſuâ: Maximum eſt, quod fas ei tribuit, *Ruſſuum* dictum, id eſt,decima pars omnium munerum,tum quæ Sereniſſimus ab exteris Principibus per Legatos, vel ſtrenæ locò à Regni Magnatibus recipit; tum quæ aliis viciſſim ipſa Majeſtas largitur. Si illa arte facta, vel naturæ opera fuerint, ut ſunt veſtimenta, texturæ, animalia ſimiliaque, tum eadem æſtimari curat à gnaris, & decimam ſibi dari ex Regis ærario. Functio nunc vacat; fructum percipiente interim ipſo Rege, dum locum in convivio gratis ſubit *Divaanbegì*.

Supremus Cubicularius.

مهتر *Mehtèr*, i. e. *Major*, ſcilicet *Cubicularius*; Gallicè, *Grand Chambellan*. Hic in publico convivio *Medſjelès*

lès prope Regem conſiſtens, ex latere pendentem gerit crumenam, ſtrophiolis, horologio, annulis ſignatoriis, opio & *muſſerà*, id eſt, medicamentis exhilarantibus (qualia ſunt antidota, opiata & pilulæ roborantes) inſtructam. Triclinii quoque pro perſona Regis inſtruendi curator eſt, ſtructoris fungens officio, & dapes Regi diſpertiendas prælibans. Idem veſtimentorum, quibus Rex induitur, Inſpector vel cuſtos eſt. Functio hæc honorabilis, imò pene adorabilis eſt; quòd, qui eâ gaudet, cum Rege converſari, & pro aliis multa impetrare poſſit. Eâ donari plerumque albus eunuchus ſolet, qui organo privatus libidinis, comitari Regem ſine affectu poſſit ad interiora gynæcei. Hodie officio fungitur capularis nigrita *Aga Kaſuur*, celebris trium Regum miniſter.

Archiatri duo.

حكيم باشي *Hakiim baſſì, Archiater*, plerumque *geminus*. Si uſpiam terrarum, certè hîc magna archiatro veneratio & eximius inter primates locus eſt. Verùm moriente Principe, hem quanta fortunæ metamorphoſis! Illico ipſe cum collega ſuo ex Regiâ relegatus, æviterno horti carcere in urbe *Com*, quamvis ſpatioſo & ſplendido, excipitur, confiſcatis utriusque bonis. Sunt Medici aulici plures alii, imo non exigua caterva eſt Medicorum, qui ſtipendiis Regiis vivunt, ac titulo utuntur Regii officii, quod tamen nunquam præſtitêrunt.

Supremi Aſtrologi duo.

منجّم باشي *Munedſjim baſſì, Aſtrologorum caput*, cum ſocio uno & altero. Quanta in æſtimatione eſt Aſtrologia apud Perſas, tanto honore in Aula habiti ſunt Aſtrologi. Hi plerumque Regem ſtipant aſtrolabio & ephemeridibus armati, ut horas fauſtas & infauſtas indicent. Nec enim eis inconſultis Rex ſedebit, aſſurget, equitabit, vel quicquam negotii ſuſcipiet. Ingens eorum numerus eſt, vel ſaltem eorum, qui Regiis ſtipendiis fruuntur. Annua

Regis

Regis expensa in Medicos & Astrologos nuper computata, summam dederunt vicies mille tomanorum. Mortuo enim patre,, tres & plures succedunt in officio filii, qui naturæ & cœlo dominari debeant. Unde quis apposite Regi: *Stellæ*, dixerat, *non crescunt numero, quemadmodum Majestatis vestræ Astrologi; nam moriente uno, plures succedunt filii stipendiosi.* Verùm, auctoritas Astrologorum non nihil hodiè detrimenti patitur, tum ab invidiâ Primatis Regni, tum ab ipsâ artis suæ cognitâ vanitate; quia aliquoties contigit, ut eorum prognostica, ad quorum tenorem momenta gerebantur publica, contrario eventu omnem fiduciam fefellerint, cum gravi Reipublicæ detrimento, optimas negligentis rerum temporumq; occasiones, ex vanâ artis observantiâ.

مهمانداربَاشي *Mahmaandaar basjì, Magnus hospitum Provisor*, Gallicè, *Grand Maitre de Ceremonie.* Curam solicitè gerit, ut cum universo comitatu sustententur, protegantur, & honestè habeantur hospites Regii, sive Legati Principum. Desideria eorum Curatori Regni defert; Invitatos ex hospitio in Curiam introducit, ac reducit; dimissionem, & quicquid in desideriis habent, promovet.

Magnus hospitum Provisor.

Uterque *Mustaufì Elmemalìk* & *Chascèb*, i. e. *Quæstor Regni* & *Regis*, ordine & dignitate sequitur; quorum functiones infra dabimus, singulari de Cameris Relatione.

Quæstores gemini.

ميرِ شِكَار بَاشي *Miiri sjikaar basjì, Præfectus Venationis*, tam quæ canibus, quam quæ falconibus instituitur. Falcones autem non modò ad aucupia, sed ad sistendos etiam quadrupedes edocti sunt. Utrique generi venationis mille & ampliùs ministri serviunt: nam & singulis falconibus (aluntur autem non minus 800) singuli custodes sunt.

Præfectus rei Venaticæ Supremus.

Supremus stabulorum Magister.

ميرآخور باشي *Miir achuur bassì*, *Supremus stabulorum Magister*, qui præfectos stabulorum & omnem rei equestris œconomiam dirigit, & à Turcorum tribubus, quæ in Persiâ vagantur, equos recipit, quos Regi annuatim loco tributi conferunt. Pro salario, telonia habet ex pascuis & gramine.

Princeps amnium & aquæ ductuum.

ميرآب *Miir aab*, i. e. *Præfectus aquarum*; nimirum summus fluviorum & aquæ ductuum inspector. Impluvio hoc cœlo, ut magna agrorum est siccitas atque sitis, ita mira quoque parcitas fluminum. Hæc ex jugis montium devoluta, quamprimum campos subeunt, cataractis frænata, in plures ramos, quos *Maädi* vocant, dirimuntur, ad alia atque alia territoria, oppida, pagos, artis ope delabentes: Hi rursum in *Dsjedwel*, sive rivos distributi minores, tandem in surculos divelluntur exiguos & innumeros, pro inspectorum arbitrio & indulgentiâ impertiendos illis, qui usu fluminis jureque illius gaudent reali; Aggeribus enim, quibus retinentur leviter effossis, quo lubet inspectori, longiùs breviùsve defluere permittuntur. Cum igitur ægrè humore illo, à quo omnem fœcunditatem speramus, carere quisque possit, æmulis corruptionibus Inspector ille, ejusque substituti, à colonis conciliantur, ad affluxum longius crebriùsque indulgendum. Dicuntur emolumenta Præfecti superare ipsa Nasirii vel Mareschalli. Qui locis editioribus aut nimiùm remotis habitantes fluminis beneficio destituuntur, illi aquâ è puteis haustâ agros hortosque irrigant, de Inspectoris favore nil soliciti.

Summus Prætor.

داروغا *Daroga*, *Prætor* Regiæ civitatis; Belgis, *de Schout*: cujus officium est, intestinas compescere insolentias, delinquentes punire, alios mulctâ, alios morte damnando, omnia pro suo commodo & arbitrio. Civilis fun-

functio potius, quam aulica eſt, ſed magnæ auctoritatis & emolumenti; hodieque ex donatione Regis *Abas I.* hæreditaria ſtirpi *Principum Georgianorum.* Non rarò tamen in aulicis conſultationibus auctoritati ejus locus eſt, ſemper ſedes vacat in Conſeſſibus publicis *Medſjlès.* Ei ſubordinatur اَحْدَاث *Achdaas*, vel Dominus carceris, qui cum lictoribus ſuis noctu urbem permeantibus, obvios graſſatores & inſolentiarum patratores captivos ducit.

Mareſchallus Aulæ.

صُحبَت يسَاوُل بَاشي *Sobbèt Jeſauwul baſjì, Archi-Janitor*, ſcipionem manugerens, proximum in convivio poſt *Teſjik agaſì baſjì* ſtationem obtinet eiq; velut Aulæ Mareſcallus inferior ſubordinatur. Ei parent ſupradicti mille (hodie ſeptingenti ſaltem) atrienſes *Jeſauli:* quorum munus verſatur in cuſtodiâ conclavium Regii Palatii. Equitantem Sereniſſimum equites quoque præcedunt, ut ordines viamq; dirigant; ſexum etiam virilem abigant, ſi Rex cum gynæceo proditurus ſit; unde à vulgo vocantur *Koruchtſjìis*, i. e. Directores *Koruchi.* Pro ſalute Principis ab iisdem preces ſingulis diebus Veneris habendæ ſunt in Aſyli Regii ſacello. Cetera Regni Palatia Regia præfectos quoque cuſtodes ex Jeſaulorum ordine habent. Gubernatoribus Provinciarum Jeſaulis aliquot, Regii Vicariatûs ſigno, ſtipari indultum eſt. Armatura iis eſt clava brevis cum acinace; veſtitus popularis, tegumentum capitis *Taadſj*, velut proprium Aulæ Iſmaëliticæ, ſimul ac Imamicæ Religionis Inſigne. Sunt enim illi poſteri Turcorum, qui Iſmaëlitici Solii quondam auctores, in Aulæ ſocietatem adoptabantur; ex quo etiam *Sopi* vel *Sophi*, quaſi *Sufì*, religioſo appellari nomine conſueverunt.

Publicanus generalis.

شَاه بَندَر *Sjah bandèr, Marini telonìi Director*, Magni nominis publicanus eſt, & *Meſjles nedſin*, i. e. talis, qui invi-

invitari ad convivia Regia debet, si in urbe præsentem esse contingit. Non perpetuò hôc munere, sed annuô fungitur, quippe quod ipsum Rex annui loco beneficii, cui volet, promiscuè tribuit. Pro functione, non ut solet, telonii partem, sed statum accipit salarium, omnem receptæ pecuniæ massam, cum rationibus matriculæ inserendis, deponens coram Præside Camerarum *Chaseb*, pro expensis Domûs Regiæ.

Princeps mercatorũ.

مَلِكْ اَلتُّجَّار *Melik Tudsjaar*, id est, *mercatorum Princeps*; ita dictus, quod mercatorum lites in domo suâ, velut in foro competenti, dirimat. In officinis Regiis idem textorum, sartorum, tinctorum, &, qui serico occupantur, opificum, directorem agit, sub inspectione tamen *Nasirii*. Regius insuper negotiator est, & commerciorum Consiliarius, vel Director.

Inspector nundinarum.

مُحْتَسِب *Muhtesib*, *Inspector nundinarum* generalis. Is pretia imponit rebus venalibus, præsertim edulibus ac omni annonæ. Examinari idem curat mensuras & pondera institorum; fraudatores corripit ac multat, imò, pro fraudum qualitate, fustigatione plantarum pedum, vinculis vel morte damnat. Taxam menstruam sigillo suo firmatam Regiæ portæ affigit, ut ad hunc valorem necessaria quæque comparare possint curatores culinæ Regiæ.

Architectus supremus.

مُعَمَّار بَاشِي *Maamaar bassi*, *Architectus supremus*, qui typos fingit struendorum Palatiorum, & à Majestate adprobatos ædificari curat. Generalis idem taxator est venalium ædificiorum. Contractus venditionum annihilare potest, nisi se æstimatore facti sint.

Inspector jumentorũ.

نَاظِرْ دَوَاب *Nasir Dawaab*, vel نَاظِر جَهَار پَاه *Nasir tsjehaar paa*, *Inspector est jumentorum Regiorum*, puta camelorum, mulorum & asinorum, quæ per universum Regnum

gnum distracta aluntur, pro servitio Regis. Conservationi eorum providet, & ut parata sint deportandis oneribus, curat, ubi proficisci Principi decretum est.

جاَرْجي بَاشي *Dsjaartssì bassì*, *Caduceator supremus Aulæ*, qui Regia mandata per plateas vivâ voce intimat, vel proclamari per subordinatos curat, ne possit quis ignorantiæ prætextum dare. His adjicere liceat

Supremus Publicator.

چاَهَجي بَاشي *Tsjabèbtssì bassì*, i. e. *supremum Musicum*, cui, velut Capellæ magistro, omnes obtemperant, qui in solenni Convivio, cum id Regi volupe est, Choro Musico serviunt tubis, tympanis, cymbalis, nolis, chordis & voce humanâ modulando. Pari modo saltatrices, cantatrices, lusores, recitatores historiarum, actores, Poëtæ, histriones, luctatores, eum in finem stipendiis gaudent, ut, jussi, conviviis præsto sint, & lusus per artem suam moveant. Sed qualis farinæ homines in censum hîc nostrum non veniunt.

Director Musica.

Habes Magnates Aulæ seculares, qui interesse Consessibus à Majestate institutis solent, ac proinde nomine *Medsjelès Nedsjin*, i. e. magni convivii Assessores appellantur. Senatûs & Consiliariorum nomina hîc exulant: *Athemadauleth* negotia quævis dirigit, pro judicio & placito suo, vel Regis insimul & matris Regiæ, imò etiam spadonum eorum, qui primas tenent in gynæceo. Si causa occurrit difficilior, & dubii eventûs plena, tum & Aulæ Magistrum, & Secretarium Statûs, vel militum Duces quoque, præsertim si fori bellici fuerit; nonnunquam & supremum Judicem, Ensiferum & Quæstores; aut pro variâ rei conditione etiam ceteros Præfectos in consilium vocat, non prætermissis quandoque Directoribus officinarum aulicarum, si de rebus, quas ipsi curant, deliberatio instituenda veniat; In spiritualibus nihil secula-

cularis Curia, nihil ipſe ſummus Princeps diſponit, ſed omnia committit Foro Religioſo, cujus antiſtites proximè recenſebimus.

RELATIO VII.

Ærariorum curatores, reditus & expenſa.

Cameraꝝ Directores.

§. I.

Quæſtor Regn.

De Camerarum præſidibus ſeorſim dicimus; ut eâ occaſione nonnihil de Regiis dominiis, eorumque adminiſtratione; tum de annuis reditibus & eorundem diſpenſatione, tanquam rebus ad notitias Aulæ pertinentibus, inſerere liceat. Reditibus duo præſident *Muſtaufì* ſive *Quæſtores*: nimirum *Elmemalik* & *Chaſèb*.

مستوفي الممالك *Muſtaufì Elmemalik* generalem directionem gerit Cameraꝝ, quas appellamus, Regni. In his ad rationes ducuntur reditus in ſtipendia Regii militis, & miniſtrorum quorundam collocandi; præterea in codicem referuntur proventus earum Provinciarum, quæ reguntur à Satrapis, quales vocantur *Beglerbegì*, *Chaan*, *Sultaan*; Horum autem Status, magnificentiam imitando Regiam, omnes propemodum exhaurit reditus Provinciæ, quam quisque gubernat; exceptis, qui in nonnullis Regio ærario reſervati ſunt.

Quæſtor Regni.

مستوفي الخاصه *Muſtaufì Chaſèb*, Inſpector eſt Camerarum, quæ rationes ſubducunt redituum ad fiſcum ſpectantibus Majeſtatis. Concatenata utriusque functio eſt, & par dignitas; videtur tamen Quæſtor *Chaſèb* priori quodammodo ſubordinatus. Plures habent, quas dirigunt *Defter Chaneh*, ſive rationum Cameras; quarum prima-

primariæ sunt: *Taussjeh, Cholasàb, Leskernuwiis, Nasiir* & *Darogà.*

Destercboneh Taussjèh ex libris *Mustaufi Chasèb* commentarios format possessionum, prætensionum & redituum Regis. Eadem indices tenet patrimonialium locorum; unius cujusque proventum notat, ac soluti solvendique rationes supputat: Præterea refert in Catalogum nomina locorum, qui creditoribus, & quo nomine, assignandi veniant, ut, ad ejus tenorem, hujus Cameræ Director *Sahebtaussjeh* formare suas, quas vocant, Assignationes possit; quæ ipsæ valorem deinde sortiuntur ex subscriptione Quæstoris *Elmemalìk;* sigillo insuper Regni Præsidis, imò pro re natâ, ipsius interdum Majestatis confirmandæ. Camera *Cholasèb* generales ducit rationes acceptorum & expensorum in Dominiis. Camera *Leskernuwiis* albo excipit à Rege stipendia merentes, videlicet ministros, aulicos, milites, opifices & servos; notans proprium cujusque nomen, locum natalem, mansionem, functionem & salarii quantitatem, & quicquid ad rationem indies solvitur vel præcipitur, ad assem notans, & cum solvendorum calculo subducens. Præterea matriculam tenet Archi-Satraparum, quos appellant *Beglerbegì*, cum recensione primariorum ministrorum, & numeri quoque militum, quos singuli, vel pro statu suo, vel pro Rege & Regno sustinent. Eadem exarat bullas stipendiales (Bestallungs-Brieffe) pro iis, qui recipiuntur in servitium summi Principis; Unde etiam hæc Camera appellari solet *Destercboneh serchaat. Nasirii* Camera ceterarum acta censet & redarguit, factas rationes solicitis articulis iterum dinumerat, & facta recensione apposito sigillo approbat. Est hic Nasirius quatuor Camerarum Fiscalis, sive Censor, Gallicè *Controlleur. Daroga*, seu Prætor, Camerarum administratores (quales sunt præter cujusque Directorem, Secretarii, Scribæ & famuli) in officio

Camera Taussjeh.

Camera Cholaseb.

Camera Stipendiatorum.

Camera Revisoru.

Camera Prætoris.

 con-

continet; exactiones idem curat, debitores ad solvendum stringit, & de ceteris, in deliquentes arbitrario rigore utitur.

Reditus annui Majestatis.

§ II.

Reditus, quos ex Provinciis percipiunt Satrapæ, difficile, nec hujus loci, est exquirere; Si inquilinum quæris de Provinciæ proventu, absque supputatione tibi summam 20000 vel 40000 Tomanorum definiet, uumero videlicet mentientibus Persis familiari. De Regiis saltem pro ratione instituti referam, quantum patescere indaganti potuit.

1. Ex dominiorum fundis.

Primi sunt & potissimi Majestatis reditus, quos percipit ex *Chasèh*, sive propriis Dominiorum fundis: qualia sunt, Provinciæ *Masanderaan* & *Gilaan;* tum districtus urbium *Isphahaan*, *Kasbiin*, *Kasjaan*, *Jesd*, *Kom*, *Sawah*, *Laar*, *Sjiraas*, & loca quædam nominum obscuriorum alia. Hos avita Regum consuetudo sacravit partim sustentationi Serenissimæ Domûs, partim Stipendiis ministrorum, militum, servorum, partim solvendis creditoribus Regiis, & quod superest, custodiæ ærarii. Præsident Dominiis sic dicti وزیر *Vasiri*, quibus, cum œconomiâ Provinciæ, cura simul incumbit regiminis politici; Functionis caput est, ut annonæ tributa exigant, rationes codicillis notent, & annuas reddant Cameræ *Tausjeh*. Fundi eorum non elocantur conductoribus, velut nostratibus in more positum est, sed colendi ad vitæ dies committuntur paganis, (رعایا *Raja* eos appellant) pacto non alio, quàm ut annonæ partem Serenissimo tribuant, partem retineant ipsi, laboris sui mercedem: & hæc æviterna concessio optimo facta consilio putatur, quod cultores ad sedulitatem impigram magis obstringat, scientes totâ se vitâ fructibus sudoris sui fruituros. Portio cultoris,

quæ

quæ الاَکَرْ *Alare* vocatur, pro diverſo provinciarũ more, pro vario frugum fructuumque genio, pro conditionibus utrinque præſtandis, non ubique una eſt & æqualis. In aliis pagis ex hordei & frumenti proventu tertia pars colono manet, ceteræ tribuuntur Principi, eo pacto, ut gratis Rex grana concedat pro ſemente, & irrigandis agris veniam impertiatur derivationis, (minùs pluviô hoc cœlô aliis pretiô emendam) cultor verò ſuismet bobus & auxiliis agrum ſubigat, ſtercoretque, tum & certa præſtet angaria, ſive onera, quæ vocant دیوانی اَوَارِضِ *Awariſi Divanì*, id eſt, ſervitutes forenſes; Quodſi præter ſegetem Rex etiam jumenta ſuppeditet, atque inſtrumenta agriculturæ, remiſſis etiam ſervitiis *Divanì*, Villicus annonæ ſaltem parte gaudebit quartâ; Quibus inſuper, ſi operarios ſereniſſimus locator dederit, non fruenda cultori pars alia quàm octava relinquitur. Ex oryza, milio, goſſipio, lentibus, fœno græco, melonibus & citrullis, ſi nullo levatus ſubſidio omnem villicus culturam abſolverit, duas quintas partes ipſe retinebit, tres reliquas Majeſtati tribuet. Quæ cultoris portio quantumvis exigua videatur, æquitatem tamen involvit, quia oryza, prout omnia, quæ multo ſumtu & labore colenda ſunt, graviori quoque pretio veneunt; reliqua autem ut parvi conſtant, ita in culturâ quoque minus faceſſunt operæ. In ſatione papaveris pro Opio colligendo, præmium laboris ſunt quinquaginta quinque partes papaverini proventûs, in centenas & quadragenas diviſæ; ceteræ Regis. Hæ inquam dictæ conſuetudines cum in pluribus aliis, tum præcipuè in diſtrictibus Iſſahanenſibus obtinent; In aliis enim Provinciis vetera inſtituta & uſus retinentur, in eo repoſita, ut pro conditione antiquitùs æſtimatæ fundorum bonitatis, determinata reddatur vel pecuniæ, vel granorum quantitas: quæ ipſa in aliis pagis, territoriis &

provinciis levior eſt, gravior in aliis, pro diverſorum temporum æſtimatione, & pro æſtimatorum Principumve illius temporis ingenio; qui graviùs ſubditos mitiùsve taxaverunt. Omnem illam annonæ cenſuram niti volunt baſi Regiæ æquitatis & inſtituti, Principis انشروان عادل *Anuſjerwaan Adèl*, qui Perſis circa annum Chriſti 600 imperavit, Juſtitiæ nomine inter Mahhammedanos inclytus; quo regnante Mahhammed ſe natum in Corano gloriatur, unde ex ſuâ virtute *Adèl*, i.e. Juſti, exemplo Ariſtidis, cognomen nactus eſt. Is, ut in ceteris rebus & actionibus omnibus, æquitatis exactiſſimam quæſivit rationem, ita in taxandis fundorum patrimonialium colonis hanc ingreſſus eſt viam: agrorum omnium (omiſſis reſtibilibus) triplicem enotabat annonam, videlicet cariſſimam, mediocrem & uberrimam; hanc dividebat in tres portiones æquales, quarum tertiam conſtituebat cynoſuram & modulum tributi annui, partim ſibi in naturâ, partim in ære, pro taxâ illius temporis reddendi. Par ratio & cenſio habebatur animalium viviparorum atq; arborum. Si qua verò calamitas agris, vel peſtifera armentis gregibusque pernicies, aut caſus arboribus contingeret, præter ſtatuti vigorem, moderanda tributa erant Judicio Cenſorum, qui annuatim pagos & prædia luſtrabant; ut ſi quæ cenſum tertiæ non ferrent, novos illi ex præſentis temporis conditione cultoribus imponerent, atque id perpetuò agerent, ne vel Princeps fraudem, vel Colonus injuriam & detrimentum pateretur. Hodie ad eam æquitatis lancem librare omnia non licet; ſatis eſt priſcæ juſtitiæ veſtigia quædam legiſſe. Notamus, melonum, anguriarum, & id generis pomorum hortenſium, quibus hîc agros conſerunt, non ſpeciem ipſam, neque proventûs quantitatem à Camerâ curari, ſed Regiæ ſaltem portionis ad taxam ejus temporis

ris æstimatæ pretium exigi; Idque unà cum novo auctario sesqui partium, singulis denis, vel quod idem est, quindecim singulis centenis addendarum; quam erogationem vocant هومیم *Huumiim:* Frumenti verò annonam ipsam Regiæ portionis speciem tribui, sed cum auctario pariter, æris parati, nimirum unius & quadrantis *Mamudi*, sive argenti drachmæ, addendæ frumenti singulis centenis *man* من antiquis, quorum unum exhibet libras Brabanticas novem. Accessit & altera eaque recentior frumentis, simul ac leguminibus erogatio, quâ villico pro centenis singulis taxatæ portionis Regiæ, duæ insuper exsolvendæ in nummis veniunt. Omnia hæc, quæ ex fundis in naturâ fiunt tributa, ad pecuniæ rationem priùs redigenda sunt, quàm in syllabos rationum à Cameris collocari possint. Hæc de fundis Dominiorum *Sjahì* seu Regiis. Fundi *Erbabì* seu particularium dominorum, à rigore tributi illius eximuntur, tantùm leve quoddam à singulis jugeris penditur, sed quod per Quæstoris avaritiam insolenter aliquando aggravatur.

2. Ex Vectigalibus.

Secundum genus redituum constituunt vectigalia publica, quæ partim exiguntur in portibus marium, ab inferendis exportandisque mercibus; partim in viis Regiis à jumentis, mercimoniisque pariter, quibus onerantur, transvehendis. Telonii prioris Director, quam شاه بندر *Sjah bandèr*, id est, *Principem portuum* appellant, muneris commissi spartam gerit annuam; quâ depositâ Regius favor eandem reddit, cui voluerit; est enim ut primariæ dignitatis, ita amplo stipata salario. Vectigalia Caspii sunt exigua; majoris momenti sunt, quæ colliguntur in sinus Persici portibus, videlicet *Bander Abassì*, *Bander Congo* & *Bander Riik.* Europæi parum expendunt. Nam *Angli*, quod suppetias pro exturbandis ex Ormusio

Lusitanis tulerant (hos enim Princeps Regni *Laar* securitati suæ hospites adsciverat, illo tempore orientalis oceani domitores) liberè merces quasvis inferendi & educendi potestatem nacti sunt, cum promissâ Gamronensis telonii parte mediâ; quamvis accepto quotannis congiario mille tomanorum (vix quinta prætensionis parte) acquiescant. *Lusitani*, ex quo occupata deseruêre littora, commerciorum quoque libertate gaudent, & dimidiam prætendunt *Congensis* portorii partem, ex pacto abdicati juris in Insulam *Bahren*, unionumque ibidem collectionem. *Batavorum* candor meruit, ut liberè merces 20000 Tomanorum pretii (connivetur ad 25000) portum vendendas invehant annuatim, & per mediterraneas transferant sine censurâ; si quid hanc summam exsuperet, vectigale habetur, ita ut denis redimenda sint centena singula. *Galli*, quantumvis de libertate participent, supplicibus munerumque nervis impetratâ, rariùs modò adveniunt; Nationes ceteræ nunquam. *Sjah bander* munere defunctus reddit Præsidi camerarum *Chaseb* rationem, receptorum ingerendam matriculæ, pecuniamque fisco deponit, sacratam domûs Regiæ expensis; Ea ex portu *Gamronensi*, quem *Bander Abàs*, à Rege instructore vocant, quotannis exhibet decies circiter mille tomanos; *Congense* vectigal hanc summam non attingit; minùs *Rikense*, cujus vadum hodie onerarias non admittit.

Alter vectigalium fons sunt telonia, quæ in viis publicis peregrinantes exsolvunt, mercium supellectiliumque nomine, quas inde, non rotis, (nam eas regio vix novit) sed camelorum & mulorum tergis deducunt. Censsus hic dicitur *Rhadarì*, quasi viæ custodibus tributus. Hos cura summi Principis eò fine introduxerat, ut armati in pylis excubarent, pro securitate iter facientium mercatorum; Loco mercedis permisit leve aliquod pretium de jumentis illuc transeuntibus exigendum. Cujus verò tàm

faci-

facile & ultrò affluentis fructum ipsa deinde Majestas telonii nomine sibi vindicavit atque adeò aggravavit, ut non contemnendam ærarii partem hodiè constituat.

3. Ex strenis ac variis muneribus.

Tertiam redituum classem constituunt strenæ annuæ, quas in universo Regno insigniores Præfecti, velut homagii vel tributi loco, mittunt amplissimas, & in ipso vertentis anni auspicio Majestati exhibenda curant. Magnum inde augmentum thesaurus percipit, quòd munus vel unius Archisatrapæ (*Beglerbegì*) valere circiter bis mille tomanos debeat, partim exhibendum in ære, partim in mercibus suæ Provinciæ genuinis, sed vel Rege dignis, vel usui saltem domus Regiæ idoneis. Minus conferunt Chani notæ minoris; tum Sulthani, Vasiri, & si qui præterea ad hujus aræ sacrificia obstringuntur. Nam determinatum singulis est pretium muneris ferendi, ex conditione Provinciæ suæ, vel spartæ, quam gerit. Huc refer & cetera dona, quæ passim, pro conciliando Principe, quovis offeruntur tempore alio.

4. Ex mineralibus.

Quartum genus, terræ montiumq; viscera tribuunt. Margaritas quondam generabat Sinus maris circa Ormusium, nunc eas circa Insulam *Bahren* indulget pretiosissimas. Turchesias, in districtu *Nissabuur*, illustres cedit Provincia *Chorasanum*, sive *Chorasmia*, non omni tempore colligi à Rege indultas. Auri & argenti venas plures exhibent Provinciæ, sed cujus eruêre medullam, nostra ætas ausa ampliùs non est, de operæ pretio incerta. *Caramania* passim *cupri* fodinas habet ditissimas, cujus metallum cupro Japonico mitigari hactenus debuit, nunc ad sui perfectionem ope exoticâ ampliùs non eget. Idem in *Chorasano* quoque inveniunt. *Jesde plumbum* offert argento gravidum: Quod & ipsum impertitur Provincia *Kirmaan*, sive *Caramania*. *Ferrum* cedit Provincia *Chorasanum*, parciùs aliæ. *Arsindsjum*, oppidulum Issahanensis districtûs, *Pulaad* in confinio exhibet, i. e. *chalybem*,

bem, quem vocant damaſcenatum, & flammis albicantibus egregiè variegatum, nil ei pretiô cedens, quod copioſum ex *Golcondâ*, Regno Indiæ, mittitur. *Salenitro* & *ſulphure* nativo abundat diſtrictus *Netenſis*, utrumque & alii copioſè ferunt. De *Mercurio* & *Antimonio* idem tenendum eſt. Sale culinari, tum petroſo, tum ſole excocto, vix ulla caret Provincia. *Naphtham*, cum inſigni lucro copioſiſſimam indulget campus, circa urbem *Backù*, pauciorem circa *Sjuſtèr*. Major pecuniæ vis redundat ex ipſis fluminibus, quorum parcus liquor, per cataractas diviſus, agricolis pretiô diſpeſcitur, quò lubet per incilia deferendus. Solam *Araxem*, dum rura perfluit Perſepolitana, ærario Regio quotannis ferre mille aliquot tomanos, aſſeverabat loci Satrapa.

5. Ex lupanaribus, hoſpitiis &c.

Quintum genus voco quæſtus venereos vel mixtos, velut 10000 tomanos annuos, quos Rex ex ſolis ducit lupanaribus. Solus Iſphahanenſium ſyllabus meretricum harum 15000 numerat, quæ tributum ſolvunt 6000 tomanorum. Cui adde locaria ex Regiis *Hoſpitiis* (*Karwanſera*) *balneis*, *domibus*, *foris*. Huc ſpectat جزك *Dſjedſjek*, ſive cenſus capitum, quem ex ſpirituali lege pendere debent puberes Chriſtiani ſubditi, nimirum unum auri *Muskal*, ſive ſcrupulos circiter quatuor. Refero huc & cenſum *Bonìtſj*, quem in civitatibus opifices, & *Tutliaar*, quem mercatores ſolvunt.

6. Ex bonis confiſcatis.

Poſtremam claſſem conſtituo bona confiſcata eorum, quos perdidit ira Principis. In deſpotico hoc Imperio inſolens non eſt, in hunc lapidem impingi. Levem ſæpè errorem capitis diminutio ſequitur; nec capite damnati ſolùm, ſed ſi rigorem obſervet, conſanguineorum quoque hæreditates fiſcus ſibi vendicat.

Summam omnium redituum difficile eſt definire, ex ſolis vectigalibus & fundis (ſi pro quolibet jugere fertili com-

computentur quinque *Abassi*, i. e. decem argenti drachmæ) probabiliter exsurgere dicuntur 400000 Tomani, i. e. 5000000 Unciales, vel ampliùs. Quid cetera ferant genera, accuratè non licet assequi, cumeandem quotannis mensuram non impleant.

§. III.

Expensa Regis annua.

Reditibus expositis, non alienum foret de annuis quoque expensis dicere. Sed quis ea determinabit? Prout quis ad gerenda bella, condenda opera magnifica, instituendos ludos publicos, & in varium luxum proclivior est, ita etiam mensuram redituum annuorum, atque ærarii vires exhaurit. Quod ipsum verò de continentiâ Regentis *Solymanni* nefas sit affirmare. Ordinaria enim Regum expensa absumere omnem vim redituum non possunt: Ea autem potissimùm respiciunt stipendia ministrorum & militum; impendia officinarum Domûs Regiæ, pro vestitu, supellectili & tapetibus instaurandis, vel noviter conficiendis; conservationem palatiorum & hortorum; convivia publica, & gynæcei, privatique triclinii epulas. Plura silebo, nec enim expensorum rationes persequi, mihi propositum, vel in proclivi est. Saltem de salariis pro colophone hujus materiæ docebo; ea triplicis esse generis: Alia enim vocantur *Tawiil*, seu *Tijuul*, qualia sunt pagi, prædia, vel fundi, qui dantur ministris Regiis, ut durante servitio, eorum possessione & annonâ gaudeant. Atque hæc omnium fructuosissima habentur, quòd fundi illi usum fructum possessori ferant, stipendio majorem, duplo quidem plerisque in locis, quintuplò circa Issahanum, sextuplo circa Casjanum & Sjirasum, & in quibusdam locis octuplo. Alia dicuntur *Hamèb Salèb*, qualia sunt fundi, qui proventum suo hospiti saltem reddunt salario æqualem. Alia appellantur *Baraat*, id est, assignationes chartaceæ, quibus instruuntur alii, ut ex

N dissi-

distitis locis à colonis & publicanis summam stipendii sui colligant; qualiter in Regno errabundi stipem potiùs videntur, quàm stipendium colligere. Inter hos pauci sunt, qui à Provinciarum Directore aliquo, rarissimi qui ex Regis ærario mercedem nonnunquam accipiant.

RELATIO VIII.

Antistites spirituales. Ædificia sacra.

Judices spirituales & bonorum spiritualiũ administratores.

§. I.

Regii Statûs complementum constituunt, non tam Aulæ ipsius, quàm civitatis Regiæ Magnates; nimirum Judices spirituales & Præfecti templorum. Agmen ducit

Summus Juris, Religionis & bonorum Ecclesiasticorum (sit verbo venia) Præfectus.

صدر *Sedr, Juris Legumq; ter maximus interpres*, simulac *Religionis Sjijaitico Mahhammedanæ, quasi centrum & vitalis facultas;* id enim indigitatur appellatione صدر, quod *pectus* proprie significat. Nimirũ is esse ambit apud gentem suam, qui est *Mufti*, seu Pontifex, apud Turcos: quo tamen noster hic magis censendus est secularis, qui relictâ Patriarchali cathedrâ noñunquam transire solet ad seculare Antistitium Regni. Vulgus illum vocat *Nawàb*, i. e. summum (Regis) Vicarium; Cui titulo ob functionis reverentiam connivet ipse Vicarius *Memadauleth*, nec locum superiorem invidet vocato in Consessum Regis. Hic justitiæ infallibilis, quod credunt, Apollo Delphicus, ex tripode Juris Canonici Mahhammedani, civiles quæstiones & litigantium controversias absolutè dirimit, ut non à domestico judicii sui decreto ulla detur ad tribunal aliud provocatio. Præcipua autem functionis Pontificalis pars in eo posita est, ut dispenset reditus eorum bonorum, quæ ad pias causas legata sunt. Sacrarum igitur ædi-

ædium, scholarum publicarum & sanctorum sepulchrorum, ut ipse summi gerit Inspectoris nomen, ita quoque eorum ministris, præpositis, custodibus, professoribus, studiosis, alumnis & *Molis*, sive religiosis quibusvis, stipendia & beneficia decernit, auget, minuit, aufert, pro affectu suo & unius cujusque meritis. Pari auctoritate præfecturas inter religiosos totius Regni Ipse pro arbitratu confert, vel conferri annuit, per spirituales loci cujusque præsules. Opimam hanc & ab omnibus religiosis venerandæ Dignitatis spartam Rex nemini conferre, nisi genero vel affini, solet. Pendent ab Ejus jussu, cum plures alii, tùm præcipuè Officiales duo primariæ notæ; nimirum:

مستوفي موقوفات *Mustaufi Mokufaat*, i. e. *Superintendens Camerarum*, quæ in syllabos referunt bonorum sacrorum nomina & conditiones; simul atque annuas subducunt redituum & expensarum rationes: Et

Superintendens Camerarum Ecclesiasticarum.

متسدّ موقوفات *Mutesaddi Mokufaat.* Is est *Thesaurarius redituum*, quos recipit, & ad *Sedri* placitum distribuit; Dicuntur illi quotannis summam referre centies mille tomanorum, sive uncialium 1250000. Interest hic etiam meminisse.

Thesaurarius sacrorum.

وزير موقوفات *Vesiri Mokufaat*, i.e. *Quæstoris legatorum;* quem non nunquam Reges mortuo Patriarchæ Vicarium substituêre, quo in sese vacantis emolumenta officii, quàm maximè redundarent, non deficiente interim, qui administrationis curam gereret. Pontificalem, si sic appellare licet, quæsturam, Rex hodiernus anno Christi 1670 partitus, geminos introduxit, generum & affinem, Legatorum antistites; unum

Quæstor Legatorum.

صدر ممالك *Sedr memalik*, seu *Dispensatorem bonorum*,

Præfectus Legatorum à privatis.

rum, quæ passim à personis particularibus in Regno universo; alterum

Quæstor Legatorum à Rege.

صدر خاصه Sedr chaséh, sive *Administratorem bonorum*, quæ ab ipsis Regibus piè legata sunt. Uterque eorum facultatem habet domi suæ civiles causas decidendi, ad normam juris spiritualis, nec ab eorum sententiâ provocari ad aliud judicium potest. Infelix fatum hujus Patriarchæ non possum hîc quin inseram. Luit is ultra triennium invidiam Regis, qui eum anno Christi 1680 asservari in prætorio mandavit. Ibi plantas pedum, pro more regionis, scipionibus percusserunt lictores quotidiè, donec ungues digitis abscederent, & fœda tot vibicibus crura elephantinam induerent figuram. Nuper admodum detectâ innocentiâ, modus pœnæ impositus est, & ipsi licet nondum dimisso, bona, quæ fiscus vendicârat, remissa sunt. Hanc Illi technam struxerat *Sjeich el Islam* Provinciæ *Kirmaan;* qui exutus officio, ut talionis jure in perditorem suum Serenissimi inclementiam converteret, sceleratam viam ingreditur; curans famosas in Regem nefandæ lasciviæ imagines pingi, quas, in fasciculum aptatas, claudit inimici sui sigillo, astu nescio per ancillam subrepto, ut narrant alii, an imitatione exsculpto. Fasciculum deinde Regio titulo, cum cautione, ne quis alius frangeret, inscriptum, ita exponit, ne manum evitare alicujus posset, qui exhiberet. Turpi imaginum specie (quas inter una referebat sedentem in asino Majestatem) Rex excandescens, auctorem esse conjicit affinem suum; & ex sigillo idem persuasus, vindicandi criminis confessionem extorquere vinculis & verberibus voluit; donec patrator, ipse sceleris sui sorex, cogeretur immerentis subire manicas, & sortem, quam meruerat. A tempore quo dignitatem amisit *Sedr chaséh*, Legatorum Regiorum curam, Rex gerit, gavisurus ipse amplo facillimæ admi-

adminiſtrationis fructu. Inſuper alii dantur Juris & Religionis ſummi Interpretes duo; à *Sedro*, ſed cum approbatione Regis, conſtituti: nimirum *Sjeich el Iſlaam* & *Kaſi*.

شيخ الاسلام *Sjeich el Iſlaam*, i. e. *ſenior Iſmaliſmi*, ſive *Religionis fidelium*; quæſtiones & controverſias fidei reſolvit, & ex ſpirituali Lege lites quoq; definit civiles. Nomen ab Iſmaële ducitur, modernæ Proſapiæ primo Rege, qui avitæ opinionis ſchiſma auctoritate Regiâ fundavit, atque armis propagavit.

Senior Religionis.

قاضي *Kaſi*, *Judicem* ſignificat cauſarum civilium ſpiritualem. Hic ordine licet cedat Seniori, par tamen utriusque functio, par dignitas eſt Judicii, à quo ad aliud non datur provocatio. Cauſæ, quæ utrobique (prout etiam in Sedrorum tribunalibus) aguntur, contractus, venditiones, emptiones, matrimonia, divortia ac paris farinæ ſunt; quarum Judex, auditis utrinque rationibus, teſtibus, circumſtantiis, perbrevi temporis compendio ſententiam dicit: nullo limites ingrediente rabulâ, procuratore vel notario, qui litem poſſit & juſtitiæ tenorem protrahere. Actiones de ſanguine, homicidiis, violentiâ illatâ, rapinis, furtis, ad fora ſpectant criminalia Judicum, quos ſupra recenſui, *Divanbegì* & *Darogà*.

Judex cauſarum civilium ſpiritualis.

Ex his, quæ induxi, Judiciis Civilibus, prævalere auctoritate ſolet, & à litigantibus maximè frequentari illius, de quo conſtiterit, quòd majorem præ ceteris Gratiam ſummi Principis obtineat. Et tanquam ad hunc modulum dignitas perſonæ menſuranda ſit, Mareſchallus in convivio Regio aſſignare tum ex Sedris, tum ex modo dictis Judicibus ſedem audet potiorem illi, quem Regiis oculis cariorem noverit. Sciendum: utriusque nominis Judicem non ſaltem in hâc Regiâ metropoli, ſed in ceteris

quoque provinciarum emporiis Justitiæ præsidere; quin verò in minoribus civitatibus nunquam deesse *Kasi:* Instrumenta enim, civiles contractus, Mandata Regia, & quicquid in humanâ societate scripto firmatur, id omne à spiritualis Judicis sigillô mutuare auctoritatem debet; proinde civitates alterutrius præsentiâ carere haud possunt.

Papa. Omnes antistites illos auctoritate antecellit Legum quidam peritus, decoratus eminentissimæ sanctitatis & primatum inter fideles significante titulo مجتهد *Mudsjtebìd:* Quem ad fastigium hujus dignitatis, non Gratia summi Principis, non Cleri, non Procerum suffragia, sed lento gradu tacitus quidam elevavit consensus, atque publica ob excellentem tum eruditionem, tum sanctitatem æstimatio universi populi. Creditur esse in ingenio ejus tribunal infallibile, decidendi omnes casus conscientiæ, resolvendi Religionis dubia & controversias, exponendi للقرآن *Alcoranum*, id est, *Biblia Mahhammedana*, & حديث *Hadies*, id est, *Nomina Prophetæ & Imamorum*; Et quod mireris, Theologorum concors opinio eò absurditatis delabitur, quam & persuasa credit populi simplicitas, Ipsi in Mahhammedanos imperium tanquam vero Musulmannorum Pontifici, jure divino competere; saltem Regi incumbere negotium executionis, atque observantiam Pontificalis arbitrii, ut illo volente acinacem stringat, nolente recondat, inconsultôque nihil ardui occipiat expediatve in regimine fidelium, id est, inter Musulmannos sive Mahhammedanos. Durum in Majestatem assertum! Ad quod fulciendum, ita argumentantur: Siquidem, Mahhammedani divinâ ducuntur voluntate, eam necesse est mortalium cuipiam à Deo inspirari. Cui autem? an seculari Principi, mundi & corporis mancipio? Indignum

gnum commercio Divino hospitium! Non revelat Mens purissima intentiones suas, nisi mundissimi corporis animo, qui misso voluptatibus æviterno nuncio, solâ gaudeat contemplatione Dei & rerum Divinarum, qui se ipsum noscens, infelices doleat carceris sui conditiones, & in via versetur ad salutem æternam. Solis itaque sanctis revelari voluntatem Dei; quondam إمام *Imamis*, i.e. Mahhammedis in Pontificatu successoribus, nunc eorum, qui vices subeunt, *Muajjtehidis*. Ab horum ore pendens, placita intelligat Divina is, cui populum suum Deus ac dirigendam illius Rempublicam committit. *Hæc illi:*

Gravis momenti res est, apud populum universum tantæ sanctitatis fiduciam assequi, quanta ad merendum decus Tituli, terq; quaterq; maximi sufficiat; nec enim aliâ ad metam hanc viâ, nisi per opinionem faventis populi contenditur: quam qui suscipiunt, si studia inspicas, his incedere vestigiis comperies: Exteriora omnia ad sanctitatis speciem componunt, in vita victuque continentissimi, honorum abstinentes, nugarum fastidiosi, nullâ de re sermocinaturi, nisi de æternis & cœlestibus. Discipulos permultos sibi Suadâ, doctrinâ & benignitate concilians, quos domi suæ, sive tardos, sive dociles, eâdem humanitate & patientia erudiunt, nunquam vel in docendo tædium, vel in corrigendo iracundiæ prodituri indicium. Sermonis in conversatione parci sunt, non nisi sententias loquentes, & alloquio lacessiti, verba reddentes plena ingenio & nectare sanctitatis. Habitum gerunt ex pilis camelinis & caprinis textum, colore candentem; caput fasciatur tiarâ albâ, quæ faciem mentitur pallentem & macilentiorem. Equitantes directis in terram oculis lentè & meditabundi incedunt, servis stipati paucioribus, uno muli, cui insident, ductore, altero cum libris pedisequo. In templis, præsertim cathedralibus, crebrò

com-

comparent; precationis formam pluribus quàm ceteri ceremoniis, & majori abſtractione mentis muſſitantes: quâ finitâ, ſe in ædis angulum recipiunt, & ex turbâ conſidente alios rudimentis fidei imbuunt, alios theologiæ ſublimiora docent, & piis adhortationibus aliquot horas ſuſpenſos retinent Suadæ ſuæ admiratores. Ita in hoc ſtadio pedetentim inclareſcentes, devinciunt omnium inſenſili ſucceſſu amorem & benevolentiam, tandemque Pontificalem illum Religionis primatum, muto populi ſuffragio obtinent. Ne autem putaveris in proclivi Corinthum iter eſſe; Hypocritam excellentiſſimi ingenii & doctrinæ ſingularis eſſe oportet, qui ingreditur. Vulgus Perſarum ait, laureâ illa neminem redimiri, niſi ſeptuaginta Scientiarum Magiſtrum. Quotquot autem jactitent ignari multiplicatores, certum tamen eſt, apud ipſam Majeſtatem cùm ſimulatam viri ſanctitatem, tum veram ejus & incomparabilem eruditionem, in magnâ veneratione haberi; Nam admiſſo in Convivium Regium, conſidendi locus aſſignatur eodem ordine cum ipſâ Majeſtate, ſaltem interjecto paucorum paſſuum intervallo. Si tamen de Regio affectu, quod res eſt, dicam; fucata hæc æſtimatio eſt, & fictus honor populo gratificandi cauſâ; quem adeò ſibi adhærentem habet Theologorum Primas, ne quicquam Regi integrum permittatur in cauſa Religionis mutandi, vel ſuſcipiendi in regimine politico, quod ille ſacris Legibus adverſum eſſe judicaverit.

Director precum.

پیشنماز *Piiſjnamaas, Director publicè orantium.*

Qualis cùm in multis aliis, tum præſertim in templis baſilicis unus habetur, ut exemplo ſuo typum oſtendat ſolennes preces dicendi, ad quas diebus, præſertim Veneris, convenitur. Hic dum precationis ceremonias celebrat, phalangem hominum à tergo habet, ſatagentium orantis verba & actiones imitari: ſi genu flectit, flectunt; ſi

ſi cervicem inclinat, inclinant; ſi terram oſculatur, & ipſi oſculantur. Tot enim hæc orationis formula geſtuum varietatibus ſcatet, ut difficile plurimis ſit, eam ſine du-ctore ritè ſatis celebrare. Hos ſibi directores præficiunt templi cujusque cives, non votis lectos, non ritu ordinatos, nec prævio tentatos examine, ſed lento favore longoque tempore, ob devotionem, omnibus probatos. Si enim *Piiſjnamaſum* abeſſe contingat, ex præſentibus maximè zeloſus & induſtrius templi hoſpes vices abſentis ut gerat, demum & mortui locum ſubeat, multis precibus invitatur. Contingit eligi ut plurimùm *Sejid mir*, i. e. talem, qui prognatus eſt ex ſtirpe Mahhammedis, quoad parentem utrumque, vel *Charif*, i. e. qui prognatus quoad alterutrum: eſt enim uterque titulus, licet inter magnates parvi pendatur, apud multitudinem in magnâ veneratione, velut index derivati ſanguinis ab orbis totius maximo Prophetâ. Hic poſthumâ beneficentiâ proſapiam vindicaturus à calamitate, obligavit ſectatores ſuos ad ſolvendum *Sakat*, i. e. decimam partem facultatum ſuarum tribuendam *Sejidis*. Iniqua Lex obſequium non invenit, niſi quod magnatibus, & qui divitiis abundant, ſolenne ſit, unum ex *Sejidis* in ſuæ domûs ſocietatem adoptare, eo fine, ut, beneficentiam dum in uno explent, quam in totâ progenie debebant, intentioni Legis, ac ſuæ conſcientiæ quodammodo ſatisfaciant. Omnium *Piiſjnamaas* primus eſt Director orationis Regiæ, in templo fori maximi primario, quod Sereniſſimo inſcribitur. Solet functio *Mudſjtehido* deferri, ſi quis fuerit.

Æditus ſacrorum.

متولي *Mutewelli, Ædilis ſacrorum*, ſcilicet, qui conſervationi ſacrarum ædium, & earum reditibus præpoſitus eſt. Per ædes intelligo, cum templa, tum ſepulchra, ſive ſacella, quibus conditi ſunt *Imaam ſadeh*, i. e. Imamorum nepotes, *Pyr*, i. e. veteres doctores, tum Reges, viri illu-

ſtres, miraculoſi ſancti, vel eruditione inclyti. Celebriora ex ſanctorum ſepulchris ſunt, quæ extant in urbibus *Meſjhed, Kom, Caſjaan* & *Ardebil.* Rex hodiernus ſua & Anteceſſorum legata ipſe curat, & *Mutewelli* generalis vices ſuſtinet. In ſpiritualium quoque Catalogo ſunt, licet aulicis haud accenſendi:

Cantores.

مؤذن *Muwaſin*, *Cantores*, qui preces publicas manè, meridiè & veſperi, vel ſoli, vel unà cum ſociis, ejulant, & quàm poſſunt voce altiſſimâ declamant, conſtituti in ſummitate turrium, quæ à veteribus eum in finem templis primariis adſtructæ ſunt. Malunt *Iſphahani* ex templorum tectis decantare; indignantibus vicinis, quod ex turribus declamator poſſit uxores illarum conſpicere.

Lectores.

حافظ *Hafis*, *Sacerdotes* illi, qui in ſepulchrali ſacello Coranum legunt, in memoriam & ſalutem defuncti. Hoc ſanctorum & divitum exuviis contingit, per beneficium pro lectoribus, vel ab ipſo defuncto, dum viveret, vel à poſthumis legatum. Raròunus, plerumque plures uni ſacello ſerviunt, qui labores horarum vicibus dividunt.

Expurgator.

جاروبكش *Dſjarubkeſj*, is eſt, qui in illuſtri aliquo *Meſar*, i. e. ſepulchrali, ſive in *Meſdſjéddi Dſjamèh*, id eſt, cathedrali templo, verrendi pavimenti curam gerit. Nomen apud nos vile eſt, apud Perſas functio venerabilis & largo ſalario ornata, quam nemo non *mola* facilè reſpuet. In tranſitu notamus: ملا *Mola* vocabulum latè patere, & de omnibus prædicari doctoribus, ſacerdotibus, theologis, imò quibuscunque viris literatis, & ſcribis etiam. Unde quos proximè induximus antiſtites, *magni Molæ* appellantur.

Structuræ ſacrarum ædium.

§ II.

Templorum مسجد *Meſdſjed* lateritia ſtructura eſt, variam

riam, pro fundatoris conditione, magnitudinem & magnificentiam, nec eandem semper figuram referens. Sæpe circa aream quadratam elongantur, cujus unum vel duo latera claudit, reliqua murus limitat. Aliquando sine impluvio exstructum, ædificii molem constituit compressam, paucis columnis nixam, luminis admittentem modicum per riscos affabrè clathratos. Nonnunquam informi loco positum, structuræ figuram quoque informem & variè angulatam exhibet. Sæpe turri superbit unâ vel geminâ, cylindraceâ, præcelsâ, angustâ. Frontispicium fornice augusto (ايوان *Eiwaan* vocant) hospites admittit, cavoque lapide sub introitum reposito stagnantem exhibet, ut lotione se præparent, qui oratum veniunt. Ostium non raro intercipitur asyli & sanctitatis indice catenâ, transversum pendente, quam osculari debent ingressuri, relictis hîc calceamentis, nisi & pergula priùs, seu vestibulum (quod aliquando solet) transeundum sit. Aream templi subdialem, coctili tessellatam laterculo, sæpe rivulus interfluit, alicubi in cisternam collectus, ne copia liquoris deficiat, quo abluere delicta, & ad preces fundendas præparare corpus mandat lex Religionis. Facies templi, aream quæ respicit, aliquando pariete orbata, columnis insistit, pro uberiori admittenda luce. Pavimentum gradu uno alterove elevatur, supra solum areæ subdialis, ipsamque ædem uno vel gemino passu anticipat, in usum deambulationis & propter ornatum; Intus verò storeis tapetibusve sternitur, vel totum, vel iis tantùm locis, ubi orari solet. Paries interior nonnunquam vitreo lapide, sæpiùs candore gypsi micat; aliquando sententiis *Corani* ornatur, magno & laborioso charactere pictis. Exulant enim imagines cum simulacris & omni nostrate pompâ. Quicquid magnificentiæ, quicquid Doricæ & Æonicæ artis intus desideras, id parietum compensat

Templa.

ſat decor, & ſuperba puritas. Paries *Meccæ* obverſus, ſemper refert مِحْرَاب *Mehraab;* ita vocatur facta in muro cavernula quædam oblonga quadrata, ſemipedalis profunditatis, latitudinis pedalis, ſuperius fornicata, quæ oſtendit ſitum civitatis ſanctæ; ut ad eam, hoc ſigno eruditi, ſe convertant fundendis precibus occupati. In مسجد جامع *Meſdſeddi Dſjamaa*, ſeu *templis baſilicis*, منبر *Menber*, ſive ſuggeſtum videas, ex quo in luctu annuo auditur hiſtoria mortis & necis filiorum *Aali*. In aliis nonnunquam repoſita invenias feretrum, vexilla, haſtas & futiles quasdam machinas, quibus utuntur in funerum deductione, & ſi quis præterea circuitus celebrandus veniat. De Cathedralibus inſuper notamus: quod in iis celebrare ſtatis diebus debeat *Gottoba*, id eſt, oratio pro ſanitate Regis. Principum Mahhammedanorum ſingulare hoc Regale eſt, quo non gaudent inter illos alii, niſi qui ſummam potentiam & majeſtatem habent. Ejusdem indolis preces (*Sikr* vocant) diebus Veneris, in hac religione nefaſtis, decantare debent mitrati Regis ſatellites *Jeſawul*. Patet huic devotioni ſacellum in *Alikapì*, ſeu aſylo publico, prope Regiam.

Mauſolea. Templorum æmula ſunt مزار *Meſaar*, id eſt, *Mauſolea*, ſive *ſacella ſepulchralia*, cum ſtructurâ, tum ſanctitate loci. Mirè his ſuperbit Perſarum devotio, præcipuè iis, quæ condunt exuvias proſapiæ Imamorum, quam vocant امام سيده *Jmaam ſadèh*. Sciendum enim Perſas numerare duodecim Imamos, i. e. ter maximos Sacerdotes & Juris-Conſultos, qui in خلافت *Chaliſaat*, i. e. *in throno ſacri regiminis*, à Mahhammede inſtituti, tenore hæreditariæ ſucceſſionis regnarunt, vitam emenſi ſanctiſſimam,

mam, multisque inclytam miraculis; quibus hodienum extolli in cœlum laudibus, atque precibus invocari meruerunt. (apud Turcos *Imaam* minoris notæ vocabulum est, quemvis templi inſpectorem ſignificans) Series Imamorum hæc est, ſed Perſis calculatoribus, qui *Abubakerum*, *Oſmannum* & *Omerum* à Turcis præmiſſos, ex catalogo Pontificum ſuorum relegarunt: 1. *Mortuſa Aali*, 2. *Haſen*, 3. *Hoſſein*, 4. *Sein elaabediin*, 5. *Mahhamed Backiir*, 6 *Djaäfer tſadik*, 7. *Muſa kaſìm*, 8. *Reſaa*, 9. *Mahhamed Takhì*, 10. *Ali nachi*, 11. *Haſen aſkerì*, & 12. *Mahhamed mehdì*. Ex his unus *Reſà* intra fines Perſicos ſepultus est, videlicet in metropoli Coraſanorum *Maſjhèd*. Hæc civitas florem & celebritatem ſuam quàm maximè ſacris debet exuviis, ad quas adorandas peregrinatores confluunt Muſulmanni, ſed præſertim Perſiani Sjijaitæ; qui post *Aali*, dilectum Mahhamedis generum, & *Dſjaferì* ſuum plus videntur ſanctitatis reponere in uno *Reſaa*, quam in ceteris Imamis omnibus: Inprimis credunt cœcos fiduciâ adorationis hìc poſſe recuperare viſum. Nam non rarò Sacerdotes, ut advenarum fidem concilient, ſupponunt, qui viſûs orbitatem ſimulet, quô ipſo, fictis precibus recuperato, turbam concitant admiratorum, qui patientem per plateas cymbalis tympaniſque comitantibus circumducunt, velut in triumphum & laudem opitulatoris ſui. In eâ circuitione quiſque hoſpitum teſſeram reportaturus miraculi, particulam decerpit ex veſte falſarii, utpote, quæ contexerat corpus, in quod Myſta ſuam effundere virtutem dignatus est. Finito ſpectaculo actor ab ærarii præpoſitis novâ veſte & muneribus donatus, dimittitur. Hæc fabula toties luditur, ut civibus riſum ampliùs, non fidem aut devotionem pariat. Postremus Imamorum nullibi tumulatus creditur, ſed exemplo Enochi à Deo ſublatus in paradiſum quendam, unde abſoluto Providentiæ termino in apricum

Heros reversurus sit,ut *Anti-Mahammedem* occisione deleat, & mortales ad fidem cogat Prophetæ sui; Inde vocatur *Sabeb el Samoon*, i.e. dominus temporum. Imami varios fortunæ casus & dura persecutionum fata per omnem vitam experti sunt, quibus plerique succubuerunt. Post funera tandem parentum, progenies ingratam deserere coacta patriam,in Persiam transfugit: in qua vitam defuncta exulem, passim per Regni provincias tumulata est. Et licet postea Imamorum hostis occupatam à se Persiam, vastatamque diu retineret, sepulchrorum loca tamen in memoriâ hujus gentis nequaquam obliterata adeo fuerant, ne serenissima Sophorum stirps, accepto in deditionem Regno, sepulturas ubique requisitas feliciter invenerit. Repertas igitur, eâ pietate, quam credebat religionis suæ auctoribus deberi, sacellis magnificè superstructis decoravit,amplisque redituum beneficiis ditavit, agris, balneis, pagis eam in rem consecratis, unde conservetur structura, foveantur lucernæ, & vivendi remedia suppetant eorundem ædili,*mutewelli*,& Corani lectoribus, *Hafiseb*. Districtum sepulchralem sæpè commendant vicina quædam monumenta publica,vel Principum legatione, vel aliorum magnatum pietate, cum pro communi bono, tum ad illustrandam sepulchri famam, successive condita, qualia sunt templum, schola, aquæ ductus, viridarium, balneum, & *tekjèb*, seu pergula pro requie otiosi hospitis. Pleræque enim sepulturæ in pagis & obscuris locis extant; tantum *Cassjana* emporium plurium sanctorum tumulis felicitatur; unde insignem meruit titulum, *el muminiena*, i. e. mansionis fidelium. Structura sacellorum lateritia est, figuræ quadratæ, unico operta, sed alto & spectabili, fornice: Is tigillo tegitur viridante, vitrato, croceis surculorum flexuris picto, sæpè in pyramidalem turris figuram fastigiatus. Pavimentum nunc marmore tabulatur, nunc ex luto factum, aulæis sternitur.

For-

Fornicis convexa facies multis divisionibus affabre distinguitur, cavitatum, bullularum & coronidum varietate & harmoniâ inimitabile nostratibus artificium referens, quod penicillo nec Apelles tibi expresserit. Eandem artem exhibent templorum frontispicia, & dimidiati palatiorum quorumcunque fornices illi, quos vocant *Eiwaan*. Mirè hi peregrinos oculos tenent suspensos, præsertim si cælatoris studium auri & ultra marini color illustraverit. Fornicem subtendit unus alterve riscus in summo pariete, rariùs vitro (variegato) clausus, sæpiùs cancellatus, ut diurnam lucem intromittat, & perpetuo flammantis olei squalorem emittat. Parietes picturatis obtensi velis, vel murrhino lapide (viridi colore flaventibusq; ramulis picto) tessellati elegantiam referunt, signo *mehraab* versus Meccam notati, ne in loco tam sacro devotioni hermes deficiat. Sepulchrum in medio sistitur ligneum, vel lapideum, tribus quatuorve pedibus humo elevatum; latitudinem habens quatuor, longitudinem octo circiter pedum. Holoserico operitur violaceo, viridi vel nigro, vel panno etiam Damasceno, Attalico, aureo argenteove. Sæpè accessum sistunt cancelli, quibus in quadratum cingitur, ænei vel lignei, singulis in angulis referentes *Kobbèh*; quod est ornamentum quoddam argenteum, vel vilioris æris, pomi vel cordis figuram præsentans. Sepulchro superjacent al Corani aliquot exemplaria viridi holoserico involuta: quæ in aliis sacellis in foraminibus parietum reponuntur, vel in subselliis eam in rem ordine dispositis; piaculum namque est, si humum attingant. Flagrant in sepulchro lampades plerumque argenteæ, reticulatâ serie desuper pendentes; lucent eædem in sacelli aditu, sive vestibulo sepulchrali. Hoc in paucas sæpe cameras divisum, servit tum mansioni inspectoris, *mutewelli*, tum custodiæ feretri, sarcophagi, suggestûs, hastarum, vestimentorum, vexillorum, aliarumque machinarum, quibus anniver-

niverſarias Imamorum *Haſeni* & *Hoſſeini* exequias celebrant, & funera pariter magnificentiùs tumulanda, ad cœmeterium deducunt. Sacellum ſæpe ambiunt ſpatioſiſſimi horti, excelſo muro limitati, quorum pomæria non rarò piſcinis, ciſternis, aquæ ductibus, arboreto, areolis aliisve oblectamentis, pro ſitu loci inſtruuntur. Hæc de ſepulchris dixerim Imamidum eorum, qui apud Perſas majori in veneratione ſunt: nam & plura inveneris obſoleta & ſatis neglecta; præterquam quod *Derwiiſſjis*, i. e. religioſis pauperibus, pro diverticulo & hoſpitio ſerviant, qui ea ſordibus & pediculis inquinant. Sepulchralia aliorum, cùm Sanctorum, tùm virorum illuſtrium, ad eundem fere typum ædificata ſunt, nonnunquam magnificentiùs, non rarò multò obſcuriùs, pro tumulati, dum viveret, meritis, & fundatoris modulo. Omnem hanc multitudinem magnitudine & Regiâ magnificentiâ ſuperant templa illa ſepulchralia, quæ exuvias tegunt *Imami Reſà*, in urbe *Maſjhèd*, *Fatumæ*, filiæ Mahhammedis, in urbe *Kom*, & *Sjeich Sefi* in urbe *Ardebil*, vel Regum etiam Perſiæ, in prædictis locis, velut ſub Sanctorum præſidio, depoſitas: De quibus ſpeciatim referemus in Hodœporico.

Tekjèh.

Quoad *Tekjeh* & *Derwiiſſj*, quorum nominum mentionem fecimus. تكيه *Tekjèh*, (vox requiem & locum requieſcendi ſignificat) pergula eſt ſubdialis, ſive triclinium aliquod, in amœno loco poſitum, in quo quis otii & recreationis cauſa poſſit vel ſolus, vel cum paucis aliis ſedendo, fumando, ſorbillando tempus fallere. Talia exiguo impendio ſtructa paſſim in viis & areis publicis invenies, plurima fortaſſe in gratiam religioſorum pauperum, per urbes & provincias diſcurrentium, quos vocant

Pauperes religioſi.

درويش *Derwiiſſj*. Alios enim mendicos immiſericors religio non alit, quòd ex Mahhammedis effato, indigentes providentiæ committendi veniant miſericordis Dei; qui, ſi

ſalu-

salutare fuerit, paupertatis quod imposuit jugum, facili opere allevabit. Videri autem volunt hujus nominis mendici spontaneam subivisse paupertatem ex devotione. Sed affirmare ausim, plurimos ex illis scurras & nullius frugis esse, qui hanc vitæ regulam aggressi sunt, alii fortunæ angustiâ compulsi, alii amore desidiæ & libertatis. In plures distinguuntur, quàm maximè vestitu saltem differentes ordines, quos sat erit nominetenus tantùm citasse. *Bektassì*; Habitu gaudent indigeno, saltem mitrâ tecti laneâ, quæ plicas refert duodecim, ad exprimendum Imamorum numerum; patellam gerunt ex femore pendentem, nec supellectilium præterea quicquam possident. *Maulowì*; In vestitu nil peregrini habent, nisi mitram quatuor conspicuam plicis, ex fastigio ad oram decurentibus. Calice pariter ex levi ligno vel cortice cucurbitinâ instructi sunt, fasciæ femorali illigato. *Haiderì*, mitrati incedunt annoso panno, in quinque plicas distincto; dorso operti vellere ovino crudo, nondum depilato; lateri affixam quoque patinam, & manu unâ scipionem, alterâ cornu gerunt. His maximè infensi sunt, haud æquè ridiculè vestiti *Nâamutelaï*, ita nuncupati à Sancto quodam *Nâamet Elahì*, cujus sepultura colitur in *Caramaniâ*. Vatiniani causas odii, quod utrumque ordinem intercedit, explicandi hic locus non est: Referimus saltem, non esse Persiæ inquilinum, qui alterutrius partes non eligat, quibus vel favere, vel infensus esse velit. Inde omnes civitates dividuntur in duas factiones, Haiderianam videlicet & Naimutelâicam, ita ut una pars civitatis auctori *Haider*, altera τῷ *Nâamet Elahì* nomen suum profiteatur; cujus ratione quotannis inter pueros & civium vulgus ludicræ suboriuntur dissensiones; factâ fortunæ vel virium sponsione, pugnis, baculis lapidumque jactu se invicem lacessentes: Sæpe velitationes illæ scurriles in serios civium, quos involvunt, congressus, cruentasque

lanienas abeunt, quibus ad internecionem ſe mutuò diſcerperent, niſi prælaiantes Prætor militari manu diſturbaret. Nunquam tragœdia magis metuenda venit, quàm in feſto anniverſarii luctûs; dum enim indignantes fata Aliadum, ſuamet capita ſauciant, dolore & cruoris ſigno exacerbati, nemini parcunt, cui invident. Rex hodiernus Haiderianus eſt. *Tſjetalì*, capite pedibusque nudis incedunt, ſinu femoribusque pelle circumdati. *Medarì* aperto & intonſo, præter gentis morem, incedunt capite; capillis longis, neglectiſſimis, à tergo pendulis; clunibus operiuntur velamento in balneis uſitato, quod *Longuti* vocant. *Kaderì*, veſtitum gerunt toto corpore viridem. *Muſalì*, Arabico induuntur pallio *ſuff*, quali & *molæ*; perpetuò orant; unde etiam nomen ſortiti. *Salìk*, mendici ſunt, eodem loco permanentes. *Muchtaar*; nec hi locum mutant, nec ipſi eleemoſynas petunt, ſed *Abdalos* habent, qui emendicatam à ſe ſtipem ipſis porrigunt. Gerunt humeris *puſti neſſimì*, i. e. pellem cum omnibus appendicibus, puta auribus, caudâ, pedibus. *Myfrìtt*, ſibi ipſis mendicant; humeros tecti *puſti tſjanidì*, i. e. vellere reſciſſis ungulis & capite, collo tamen adhærente adhuc, ſed inſigni crenâ diviſo. *Abdal*; ſignificat aſſeclam, qui cum ſtipem alii petat, ipſe in vitæ ſubſidium legato gaudet eccleſiaſtico. Teſſera illi eſt *puſti wakf*, i. e. vellus beneficii ſeu legati dictum, quo à pectore ad genua usque cingitur, capite pedibusque abſciſſis. *Kaſaak* ſunt, qui in foris & publico hominum confluxu, de Sanctorum ſuorum miraculis, vivis actionibus perorant, finitoque dramate, ab auditorum coronâ obulos colligunt. Inſtructi vagantur ſinguli, vel gemini, ſecuri, lanceâ & ſcipione. Plures ſunt, ſed levioris farinæ, ſarcinis, ligulis, globorum corollis, ſtigmatibus corpori inuſtis, atque aliis notis diſtincti, ſinguli obſervantes auctoris ſui & ordinis inſtituta. Habent ſinguli ordines Præfectos invicem ſubordinatos tres, quales

les vocant *Destinakiib*, *Nakiib* & *Pyr*. Si quis proponere quicquam, vel Ordini se devovere cupit, imum appellat Præsidem *Destinakiib*, hic auditô desideriô adducit secundo, & is supremo, *Pyr* dicto, quod senem reverendum significat.

§. III.

Collegia Scholastica

Templis dixeram vicina esse مدرسه *Medresseh*, sive Collegia. Materiæ affinitas vetat hæc ipsa & horum cives ita habere insuper, ne vel tantillum de iis hîc meminerimus; siquidem ex notitiis Aulæ est, nosse, in quæ opera potissimum Rex studia sua & ærarii vires collocet. Nimirum in templis, diversoriis, balneis, aquæ ductibus, viis publicis & pontibus magnificè condendis & instaurandis, ærarii partem non exiguam; majorem in fundandis gymnasiis, artiumq; liberalium cultoribus fovendis, gloriosè erogat; ita publico bono, ita sui memoriæ apud posthumos, majorum exemplo consulturus. Magnates, Principis pia legentes vestigia, quotquot vigent opibus & generoso spiritu, cum in ceteris pro communi commodo monumentis publicis, tum præcipuè in palæstris scientiarum condendis, aurum & operam certatim collocant. Omnes igitur collegiis & scholis plenæ sunt civitates. In una Regia Isphahanensi, sed splendidâ illâ & ingenti urbe, illustriora collegia, exclusis trivialibus, numeravi ultra centum; quorum plenas ingenio inscriptiones (quæ & æram & nomen fundatoris exprimunt) Lectori suo loco dabimus. Hîc in compendio duo tantùm collegiorum adjuncta sistimus: nimirum مدرس *Muderris*, Rectorem, & طالب علم *Thalib ilm*, studiosum.

Professorum.

In antecessum scire oportet, Collegia Persarum, licet ædificii splendore nostra superent, studiis tamen literarum, classium distinctione, Professorum numero, studentium

tium aliunde confluxu & frequentiâ, minimè nostris comparari posse; quin potius Contubernia, quàm Academias aut Gymnasia appellanda esse. Rector solus totius Collegii Inspector & Professor est; rarò sibi adjunctum habens doctorem unum vel alium, quo cum prælectiones dividat. Linguam Arabicam, & in eâ Grammaticam & Poësin; tum Philosophiam Aristotelis, Theologiam moralem Imamorum, quandoq; & Mathesin, idem unus docet; varietatem tot lectionum nec horarum nec auditorum vicissitudine distinguens; sed iisdem discipulis eodem tempore diversissima, quin uno die septem pluresve tradens auctores vel scientias. Nunc Meteorologiam orditus, mox ad Poësin, inde ad alias diversissimi generis artes & scientias dilabitur: ita ut nuspiam maneat, dum ubique versatur, & nihil capiant auditores, dum tot doctoris sui scientias admirantur. Methodus ergo docendi, ut nulla est magistro, sic nulla proficiendi discipulis facultas. Logicam nondum eruditi, Physicam audiunt; & Arithmeticæ ignaris, proponitur Euclides, Almagestus Ptolemæi, Menelai & Theodosii Sphærica, & ex modernis *Godsja Nessir* Bactrianus, qui ante quatuor secula de Mathesi & ceteris scientiis Commentarios scripsit doctissimos. Ritus proponendi est: Periodum auctoris clarâ voce prælegit auditorum unus; Hanc Professor, nihil præmeditatus, longô & inani sermone explicat; Finitâ verò unius scientiæ lectione, quæ horæ medium vel quadrantem durabat, in reverentiam doctoris assurgunt omnes discipuli; sed quos rursum considere, nutu rogat præceptor, & ad alia progreditur, donec duabus transactis horis auditorium dimittat. Magno in hac gente honori ducitur docere; & in magnâ celebritate versatur, qui frequenti auditorum coronâ cingitur. Hanc laudem multi sic ambiunt, ut etiam clam datâ pecuniâ sibi emercari discipulos soleant, velut eruditionis suæ tubicines. Solidiores scientias,

Studia.

tias, & quæ de pane lucrando sunt, nemo, qui noverit, publicè inculcabit, alios ne sibi æquales pariat; sed eas filius à parente, aut alienus magno pretio comparare à privato doctore debet: quasi tantùm rerum fumi & contemplationes ad gymnasia pertineant. Hæret electio Professoris, in Collegio quidem à Regibus fundato, penes Serenissimum & spiritualium Directorem *Sedr;* in aliis, penes *Sedr* & ipsos, si in vitis fuerint, fundatores. Salarium Rectoribus annuum est atque amplum; in scholis Regiis 100 tomanorum, in aliis paulò multòve minus, plerumque tomanorum 50; sed quod certo certiùs quoque stato solutionis die omnibus expenditur. Utinam & nostris in Germaniâ Professoribus, tot illustribus luminibus, par felicitas contingat!

Studiosi, Collegiorum incolæ sunt, velut in Contuberniis Academicis nostris Alumni. Non autem mensâ communi, sed in vitæ subsidium levi fruuntur stipendio; in Gymnasiis Regiis quotidie uno *Abasso*, i. e. argenti circiter drachmis duobus; in ceteris *Mahmudi* vel *Sjabi*, i. e. Abassi mediâ vel quartâ parte. Cui hic modulus pro vitâ sustentandâ curtior est, is suppetias sibi quærit aliunde. Stipendia Rector qualibet hebdomadâ prænumerando distribuit, anteceptâ eorum annuâ, pro universitate, summâ, à *Mutesaddi*, sive thesaurario. Idem Rector cives Contubernio recipiendi facultatem habet, neutiquam intromissos excludendi, nisi ob commissa flagitia. Profitentem discipuli horas quotidie duas audire, lege collegii tenentur; reliquum tempus absentiam indulget, & negotiis aliis vacandi licentiam. Sunt qui interea describendo libros, vel domi alienæ pueros instruendo mercedem quærunt. Sunt, qui in palatiis divitum parasitando ventres suos pascunt, ac pro storeâ, quod dicunt, & armis scholasticis nummos petunt subsidiarios. Sunt, qui subsecivum tempus studiis impendunt, & vel publicas

Alumni.

lectiones audiunt in aliis Collegiis, vel ſe privatim erudiri curant à doctiori *Molâ*. Sunt denique ignobiles & perverſi, quibus Contubernium pigritiæ aſylum eſt, in quo vitam ſine multâ curâ & labore agere & conſeneſcere cupiunt: Qui tamen in diſcrimine verſantur, ne, ſi in rigorem *Raſjis* ſive cenſorum incidant, Contubernio excludantur. Hi *Raſjis*, ſ. cenſores, à Sedro conſtituti ſunt, ut vitas Academicorum, & ſtatum cujusque Gymnaſii obſervent, deſides & diſſolutos increpent, inutilia collegii pondera & improbos eliminent, diligentes & claros ingenio laudent, imò annuis ornent beneficiis, ex reditibus bonorum, quæ vocant *wakf tſjehardeh maaſuun*, i.e. bona ſpiritualia τῶν quatuordecim ſine peccatis exiſtentiū: Per quos intelligunt duodecim *Imamos*, cum Propheta *Mahammede* & filiâ ejus *Fátima*. Nimirum legata ſunt ei ſcopo ab Evergetis piè conſecrata, ut ſublevent illos, quorum virtutibus obſtat res anguſta domi. Horum diſpenſator eſt *Sedr*, qui in præſentiâ Majeſtatis, vel ejusdem commiſſarii, & illa ſalaria, & hæc beneficia quotannis diſtribuit. Computantur annui reditus quatuordecim mille tomani, qui ex diſtrictu ſolùm Iſſahanenſi proveniunt in Scholaſticorum ſuſtentationem. Ex alumnorum numero ſolent digniſſimi ad ſummos in ſpiritualibus honores & antiſtitia emergere, velut *Kaſi*, *Sjeich el Iſlaam*, *Sedr*, *Piiſjnamaas*, aliaque; præſertim ſi favore gaudeant eorum, qui officinas fortunæ dirigunt.

Structura Academiarum.

Collegiorum ſtructuram adjicio. Vix ea differt à diverſoriis, niſi quod ſtabula deficiant, & adſit puritas. Ambit illa impluvium, ſive potius aream quadratam ſpatioſam, laterculis affabrè ſtratam. Murus exterior nullibi pertuſus eſt; ſaltem latus, quod plateam reſpicit, portâ amploque veſtibuli fornice pervium eſt. Interior facies, in medio ſingulorum laterum, ſingulos oſtentat fornices, quos vocant *Eiwaan*, amplos nimirum & verſus aream paten-

patentes. Hos quæ intercedunt ſpatia, intergerinis diviſa, conſtituunt muſea, ſive dormitoria ſtudioſorum. Sunt ea ut plurimùm concamerata, tantùm camino & fumario inſtructa, nonnunquam & uno ſuper oſtium riſco, qui, clauſâ januâ, nonnihil luminis intromittit. Numerantur muſea in univerſum viginti circiter, vel triginta, quin duplo plura, ſi ædificium geminam contignationem referat. Pavimentum in aliis ſupra communem aream non attollitur, in aliis pedes aliquot elevatur, camerarum ſeriem tanto ſpatio anticipans, ut ſervire pro ambulacro poſſit. Portæ ſuperſtructa eſt ædicula Rectoris, conclavibus ad commoditatem manſionis diſtincta; nonnunquam in eâ aſſervatur bibliotheca publica, cum inſtrumentis Mathematicis. Aream ſubdialem ſæpe rivulus perfluit, in medio lacum conſtituens quadratum, incruſtatum calce, cineribus & ovino ſtercore fortiter ſubacto; (quale genus calcis aquam non permittit, ſed ab eâ pene lapideſcit; à gelu autem diſſolvitur) margo ejus cæſo lapide firmatus, ex modico intervallo, raris arboribus venuſtè circumdatur. Collegio adjacere ſolet templum Academicum, quandoq; toti ædificio ita conforme, ut claudat unam areæ faciem; quandoque extra ejus pomœria poſitum. In eâ orare ſtatis horis ſtudioſi debent, & lectiones habere publicas profeſſores. Sæpe tergum collegii excipit pomarium, interdum *Kahwàh chonèh*, ſeu popina Cofé, vel balneum publicum & ſimilia, pro uſu & fœnore Academiæ. Nec enim hæc modo, ſed & diverſoria, aquæ ductus, agros pagosq; interdum legavit dives fundator, ut ubere ſatis reditu Academiam ſuam foveret.

RELA-

RELATIO IX.

Officinæ Domus Regiæ. Officiales Aulæ minores.

Conditoria & officinæ eduliorum.

§. I.

Aulæ noſtræ moles & magnificentia amplius patebunt, ſi recenſuero Officinas, quæ vel cuſtodiendis, vel fabricandis ſerviunt rebus, ad œconomiam Principis noſtri ſpectantibus; ſive illæ ad vitæ neceſſitatem faciant, ſive ad pompam & delicias. Sanè, omniū numerus, tam earum, quæ intra Aulæ pomœria, quam quæ circa eam in urbe extant, quinquagenarium longè excedit; quas tamen ego non omnes, ſed, ne modum Relationis excedam, potiores ſaltem recitabo. Venient hôc ipſo & eorundem Præpoſiti in ſcenam, velut Officiales Regii minores, quos hactenus omiſeramus. Habent enim ſingulæ Officinæ ſuos Præfectos, pro cujusque conditione vel ſingulos, vel plures ſubalternatos; habent & calculatores, ſeu ſcribas ſuos مشرف *Muſjrif*, qui ſinguli vel unius, vel plurium ſimul officinarum conſumptiones, accepta & expenſa annotant, ſubductasque eorum rationes quolibet menſe cenſendas reddunt Superintendenti *Naſiri Deſtercbonèb*, qui in rei memoriam eas aſſervari curat in Camera. Penſum ordine detexturus, primo loco dabo officinas, quæ alimentis, tum cuſtodiendis, tum præparandis, dicatæ ſunt.

Penarium.

حاوج خانه *Hbawiidſj chonèb*, ſeu *Penarium*; Batavis, een Bottelery; Gallis, *Garde-manger*. Hoc ex diverſis conſtat granariis, fornicibus, cellis, loculis, quibus deponuntur victualia: videlicet, farina, triticum, oryza, fabæ, cicera ac varia legumina; tum quoque oleum, ſal, caſeus, butyrum, كشك *Keſjk*, ſeu oxygala coagulata; præterea ex

exsiccati fructus, velut dactyli, uvæ passæ, كشمش *Kisj-missj*, i. e. uvæ passæ minores albæ, acinorum expertes, pistacia, nuces juglandes, amygdala; ex liquoribus verò, mel دوش آب *Duusj aab*, i. e. syrupus ex dactylis vel uvis coctus, & id genus alia. Duo autem sunt hujus generis promptuaria, unum, quo annona omnis reconditur, proinde انبار *Anbaar*, i. e. 't magazyn Belgicè dictum; alterum, quod culinæ Regiæ suppeditat, quantum indies decoquitur, successivè id ipsum illinc, tanquam ex promptuario vel cornu copiæ repetens; inde insignitur appellatione جلاو *Dsjelaù*, i. e. parati, videlicet in præsentem usum. Hoc nomine etiam indigitantur ministri, quos paratos esse oportet pro comitatu Regis, quando is in publicum equitaturus est. Singulis officinis dispensator unus præpositus est, quorum ille *Hawìdsj daar basji Anbaar*; hic, *Hawidsj daar basjì Dsjelaù*, ab officio quisque suo, nuncupatur. A jussu utriusque stant ترازودار *Terasudaar*, seu librator unus, plures verò bajuli, operarii & famuli custodes.

Officina Julapiorū & conditorum.

شربت خانه *Sjerbet choneh*, i. e. Custodia *Sjerbetti*, cujus præfectus inde nuncupatur شربتدار باشي *Sjerbet-daar basji*. Quid hoc vocabuli? Liquorem denotat potabilem, qui miscetur ex aquâ communi, succo limonum & pauxillo aquæ rosarum, addendo sacchari quantum satis ad Julapii gratiam. Sorbilium hujus nominis datur & aliud mucilaginosum genus, consistentiâ & colore excrementis sive spermati ranarum non dissimile, temperando calori corporis & siti aptissimum, quod fit ex semine utriusque herbæ *Sjerbett* (crederem ab hâc nomen mutuari) cum rufo illo, tum atro-purpureo; nonnunquam etiam

ex ſemine Pſyllii & Nigellæ, ſuperfuſâ aquâ بيدمشك *Bidmiſk*, i.e. florum Salicis odoratæ, additoque ſacchari paululo. In aulis & caulis æquè ejus uſus eſt, & ubique in tabernis, quæ æſtate proſtant ſorbitiunculæ, eodem liquoris coagulo perfuſæ ſunt. Horum inquam materia Julapiorum in hac officina aſſervatur, recentiſſimè parandorum, cum id opus eſt. Eadem, aromata exhibet; radices etiam & fructus varios, alios ſaccharo conditos, alios aceto impoſitos, quos *atſjaar* vocant; tum & alia ad varium palatum facta ſorbilia, tam conſiſtentia, quam liquida.

Conditoriū lactis.

يغورت خانه *Jughurt chonèh*, ſive Conditorium lactis. *Jughurt* Turcis ſignificat lac coagulatum dulce, Perſis ماست *Maaſt*, Indis Batavis Tayer dictum. Affertur cum flore lactis ex proximis pagis, ſervitque partim culinæ, partim brutis alendis, quæ in areâ ejus officinæ degunt; velut pavonibus, meleagridibus, & آهو *ahuu*, i.e. cervulis cum cornibus nigris, non ramoſis, longis, & ad cochlearum ſimilitudinem contortis.

Panarium.

چورك خانه *Tſjurek choneh*, i. e. Panarium. In eo ſervatur, & pinſitur etiam panis triticeus, lacte dulci ſubactus. Materiam quamque ſuam ſubminiſtrant prædictæ officinæ.

Olerum fructuumque cuſtodia.

ميوه خانه *Meiwah choneh*, vel Turcice يمش خانه *Jemiſj choneh*, i. e. domus fructuum; cujus præfecto *Jemitſji baſſi* id negotii datum eſt, ut olera fructusque pro culinâ Regiâ comparet ſervetque. Ex provinciis variis ea gratis mittuntur à Gubernatoribus, velut annonæ decima: partim etiam pecuniâ emuntur indies, foro venum à ruſticis illata.

سره

شيرة خانه *Sjireh choneh*, seu Cella vinaria; quæ non modo vino, (præsertim Georgiano & Sjirasensi, mensæ Regiæ usitatoribus) sed & variis spiritibus referta est. Quando religiosè in Aula vivitur, despici ac claudi contingit hoc immundi liquoris promptuarium. Pincerna & præfectus est, quem vocant *Sjiratsji bassi*.

Cella vinaria.

آبدار خانه *Abdaar choneh*, sive Aquarum custodia. Servatur hîc aqua potabilis, amphoris fictilibus obsignata. Ubi bibenda à Majestate poscitur, probè sigillum examinat pocillator *Abdaar bassi*, reseratamque post usum, iterum sigillo firmat, ne toxico possit temerari. Custodia nisi viro probatæ fidei committitur.

Hydrophylacium.

قهوة خانه *Kahwab choneh;* Domus à baccis Koffè (rectiùs dixeris *Kahwàh*) appellationem ducens; Has etenim hîc servat, & recentissimè tostas, pro conclavi Regio, quotidie decoquit officinæ magister *Kahwatsji bassi*. Fructus & decocti usus satis apud nos innotuit, non æquè ipsa planta: quæ nullibi terrarum, quàm circa *Mocham* Arabiæ felicis colitur; unde, quos obtineo Ramuli, longi, tenues, badii coloris, atque omnes fructu supra fidem gravidi sunt; Foliis conjunctim decorati Laurinis, mucrone longiori: quorum in sinu Pediculis brevissimis resident Baccæ, calyculorum exsortes, semper geminæ, furvâ, membranulâ obductæ, si extricentur bifidæ.

Officina decoctionis Coffè.

Laniena, quam Turcicè كناث *Kanaat*, Persicè سلاخ خانه *Sellah choneh*, item قصاب خانه *Kassaab choneh* vocant. Præfectus in ea est lanionum primarius, *Kassaab bassi*.

Laniena.

Gallinarium, Persicè مرغ خانه *Murch choneh*, Turcicè طوق خانه *Towuuk choneh*, in quo aluntur, & quoti-

Gallinariũ.

die mactantur gallinæ & quævis plumosa, coquinæ sacrata. Inspectorem appellant *Towuuktssjì bassjì*.

Coquina.

Coquina مطبخ *Muttbach*, vel اشپاز خانه *Assjapàs choneh*. Directorem hìc agit primus *Assjapas*, sive coquus, qui materiam dapum ex penariis repetit; ordinem & numerum injungente توشمال *Tussjmaal* s. dapifero, utpote inspectore rei culinariæ.

Pharmacopæia.

Pharmacopœia عطار خانه *Atthaar choneh*, in quâ medicamenta, & præsertim variæ virtutis opiata, pro Majestate & aulicis præparantur à Pharmacopœo Regio, sub directione Archiatri.

Officina pro decoctis medicatis.

پرهي زانه *Perrhii saneh;* Officina, in quâ pro ægrotis parantur Julapia & decocta varia, ex hordeo, oryzâ & herbis medicatis, prout idem præscripserit Medicus.

§ II.

Custodiæ supellectilium.

Supellectilibus custodiendis, ac rebus, quarum domi ac foris usus est, destinatæ sunt domus sequentes:

Xylotheca.

هيمه خانه *Himeh choneh*, Turcicè عودون خانه *Uduun choneh*, i. e. Custodia lignorum, cremiorum & combustilium; cujus primarium curatorem vocant اودوندار باشي *Uduundaar bassjì*, vel *Uduuntssjì bassjì*. Non hìc, quemadmodum in Germaniâ, fissos arborum truncos invenies; cara materia lignum est, & bilance venditur: nec videas ignem nisi fustibus foveri iis, quos terga asinina & camelina, ex tesquis editorum montium deferunt. Vulgi focus stercore jumentorum, ericâ & fruticescentibus herbis fumat, quas ex desertis petunt.

Custodia facum.

مشعل خانه *Messjaal choneh*, Custodia facum. Hæ faces non ex cera vel pice factæ, sed clathra sunt ænea, scipioni

pioni infixa, quibus immittuntur oleo imbuta linteola. Ipsas machinas cum fomento lucis asservari hîc, & paratas esse curat officinæ Inspector, مشعلدار باشي *Mesjaal-daar basji;* qui & ipse Regi, noctu equitanti, primus facem præfert auream.

Repositorium lampadum & candelarū.

چراغ خانه *Tsjiraach choneh;* Repositorium lampadum, quæ vel oleo, vel sebo foventur. In eodem candelabra, emunctoria, cerei, & omnis ad lucem necessarius apparatus conservatur, sub inspectione چراغچي باشي *Tsjiraachtsjì basjì.*

Repositoriū mapparum.

سفره خانه *Sofrah choneh;* Domus, quâ servantur mappæ, mantilia, & linteamenta cœnaculi. Curator is est, qui & Regii triclinii structor سفرهچي باشي *Sofrahtsjì basjì.*

Custodia vasorum pro cœnaculo.

چين خانه *Tsjiin choneh,* vel اياق خانه *Ajaakh choneh,* i. e. Domus vasorum murrhinorum, sive porcellani. Verùm non ejus luti solùm, sed & aurea argenteaque vasa hîc custodiuntur, lavantur, poliuntur. Ferunt, paropsides illas, quæ ex pretioso metallo constant, valere decem aureorum milliones. Plures hic constituti sunt ministri; qui quod dapes cœnaculo inferant, *Ajaaktsji* Turcicè, *Tsjimikesj* Persicè, i. e. portitores porcelini, sive celeres, Germanicè Laqueyen appellantur. Inspector domûs vocatur *Ajaaktsjì basjì,* i. e. Capitaneus peditum.

Domus stratorum.

فراش خانه *Ferraasj choneh;* Domus stratorum. Hæc magni apparatûs, & amplæ structuræ est, in quâ non modo, pro sternendis pavimentis, varii pretii & magnitudinis aulæa, distinctis servantur conclavibus, (his enim stragulis superbiunt palatia Persarum, quia subselliis, mensis,

ſis, imaginibus non datur locus) ſed & omnia tentoria, cum fulcris ſuis funibusque, & quicquid ad campeſtrem hoſpitationem ſpectare poteſt. Præpoſitus vocatur *Ferraaſj baſjì*, cujus ampla eſt & præclaræ dignitatis functio. Habet præterea inſpectionem eorum, qui Regium veſtitum lavant; qui labor his regionibus viris incumbit.

Cuſtodia veſtimentorum.

كپچاچي خانه *Kiptſjatſjì choneh;* Domus veſtimentorum. Cuſtodiuntur in eâ veſtes quas Rex diſtribuendas deſtinavit pro muneribus. Præfectus ab eâ nomen habet *Kiptſjaktſjì baſjì*.

Veſtitus Regii cuſtodia.

عقيب خانه *Akiib choneh;* Domus cuſtodiendis dicata veſtibus Regiis, quibus ipſe Sereniſſimus induitur. Cuſtos eſt *Mehtèr*, ſeu primus à cubiculo.

Cuſtodia ciſtarum vectilium.

كجوه خانه *Kadſjuwah choneh;* Domus, in quâ repoſitæ ſunt ciſtæ penſiles, quibus recluſæ vehuntur ex tergis camelorum fœminæ Principis noſtri. Adminiſtrator ab officio nomen habet.

Domus ephippiorũ.

زين خانه *Siin choneh*, & سراجي خانه *Serradſjì choneh*, i. e. Ephippiorum & ephippiariorum domus; quâ rei equeſtris inſtrumenta ſervantur, ac conficiuntur etiam. Præpoſitus ab ephippiis nomen habet *Sindaar baſjì*.

Armamentarium.

جبه خانه *Dſjebbeh choneh*, i.e. Armamentarium, quod & كار خانه *Kaar choneh*, ſeu domus utenſilium vocatur; ſiquidem in eâ non modò apparatus militares, videlicet ſclopeta, acinaces, loricæ, ſariſſæ, haſtæ, ſed & varia utenſilia, velut ſpecula, imagines, tubi optici, & paris conditionis alia; nec minùs, quæ ab exteris Principibus dono mittuntur, curioſa variæ inventionis opera, reponuntur. Eſt officina hæc una ex ampliſſimis & primariis;

riis; cujus præfectus, جبهدار باشي *Dsjebehdaar basji*, magnæ dignitatis officio fungitur. Ejus directioni parent plurimi چلانگران *Tsjelaangeraan*, id est, fabri Vulcano operantes; videlicet کارد گران *Kaard geraan*, seu fabri cultrarii, پیکان سازان *Peikaan sasaan*, seu poliones, باروت سازان *Baruud sasaan*, seu molitores pulveris nitrati, حکاکر *Hackaar*, i. e. cælatores, آتش باز *Atesj baas*, seu pyrobolorum artifices, & id genus metallarii plures, facientes suæ artis opera in singulis quique officinis.

Domus curulium machinarum.

توپ خانه *Tuub choneh*, seu Domus tormentorum bellicorum, quorum præfectus & supremus magister est *Topsji basji*; curam quoque & custodiam gerens instrumentorum & materiarum omnium, quæ ad usum machinarum istarum pertinent.

Bibliotheca

کتاب خانه *Kitaab choneh*, Bibliotheca; in quâ libros, non ordine & in asseribus repositos, sed scriniis inclusos (ajunt novies vel decies mille) servat *Kitabdaar*, seu Bibliothecarius. Ei auscultant صحافان *Shahafaan*, bibliopegi جدول کشان *Dsjedwel Kesjaan*, delineatores, & کاتبان *Katibaan*, librorum descriptores, quos Copiistas vocamus.

Gazophylacium.

خزانه *Chasaaneh*, Gazophylacium; in quo non modò Majestatis pecunia deponitur, verùm etiam cimelia ac pretiosa quævis obserata custodiuntur à *Chasanadaar basji*, seu thesaurario Regis. Ei adsistit صراف باشي *Saraaf basji*, i. e. supremus æris probator, qui nummos recipi-

cipiendos pensat & examinat, de bonitate fidejussor futurus; à singulis nummorum millenis in ærarium deponendis, certam pro cautione & labore portionem retinens.

Officinæ mechanicæ

§. III.

Opificibus opera mechanica pro Regiâ domo facientibus patent Officinæ plures, ex quibus potissimas hîc nominabo:

Textrina.

سبار باف خانه *Sjaarbaaf choneh*; Textrinæ variæ, in quibus panni sericei, aurei argenteique texuntur. Præfectus est ملك التجار *Melìk Tudsjaar*, quod Principem mercatorum sonat. Hic typum injungit, materiam cedit, & absolutas operas in custodiam recipit. Ejusdem inspectioni commissæ sunt & ceteræ officinæ, quibus indumenta corporis elaborantur: ut sunt

Officina fullonum.

حلجي خانه *Hballadsjì choneh*; Officina, in quâ malleis tunduntur panni gossypini, pro subdumentis vestium, ut sic à sordibus purgentur, & mollitiem induant.

Domus sartorum.

خياط خانه *Cheijaat choneh*; Domus sartorum, qui thoraces & talares tunicas faciunt, tum pro cultu Regii corporis, tum eas, quibus honoris causâ à Majestate donantur hospites Regii. Dirigit officinam, artis magister استاد كار *Ostaed Kaar*, pannos cedit inspector *Melik tudsjaar*; quos priùs censet *Nasirius*, imò ipse seligit Princeps, siquidem pro Regio corpore aptandi fuerint.

Officina pro consuendis tibialibus.

چاك ثور دوز خانه *Tsjaak tsuurduus choneh*; Officina eorum, qui consuunt tibialia. Ex laneo fiunt panno Europæo, qualem elaborare nesciunt in totâ Asiâ.

Sutrina.

كفش دوز خانه *Kefs duus choneh*; Sutrina, calceamentis variis pro Rege & domesticis ejus consuendis dicata.

طلهدوز

طالهدوس خانه *Thalabduus choneh;* Domus acupictorum, qui Phrygio artificio venustissima opera faciunt.

Domus acupictorum.

پوستندوس خانه *Puustenduus choneh;* Officina pellionum, in quâ elaborantur spolia ferarum; sed ea saltem, quibus Religio vestire corpus permittit. Harum inquam officinarum omnium curator est, quem dixi, Princeps mercatorum.

Officina pellionum.

زرگر خانه *Serger choneh;* Officinæ auri & argentifabrorum, in quibus operas dirigit excellentior artis magister *Serger bassi*. Huic parent artis encausticæ magistri مینا کار *Minakaar*, Gallicè, *esmailleurs* dicti. Sunt, præter Indigenas, enc. ustæ, automatarii & gemmarii septem Franci, quos ex Galliâ allexit Regis Abassi II. Comitas; sed qui subalternum non ferunt Dominum, nisi *Nasirum*. In *Sjulfa* suburbio habitant, vitam ibidem in rerum affluxu viventes otiosam & splendidam; nam & *Dsjere* fruuntur, i. e. victualibus pro familiæ sustentatione, & amplo præterea salario; unus quadraginta, alii triginta tomanorum; etsi Regiorum operum rariores sint, sui verò lucri & fortunæ fabri diligentissimi.

Officinæ aurifabrorũ.

مسگر خانه *Misger choneh;* Domus ærariorum, in quâ varia ducuntur vasa cuprea. Sanè, callent illi artifices hâc regione omnia aurifabrorum opera exprimere; variis utentes incudibus, malleis & instrumentis, in Europæorum officinis nusquam visis.

Officina ærifabrorum.

ضراب خانه *Sarraab choneh;* Monetariorum domus, cudendis nummis dicata. Opus dirigit supremus monetarius *Sarrabi bassi*. Ei à latere est معیار باشی *Maajaar bassi*, seu probator æris, qui metallum igne purgat usque, donec typo aptari possit.

Officina monetariorum.

R نقاش

Officina pictorum. نقاش خانه *Nakkaaſj choneh;* Officina pictorum, cui præeſt ſupremus pictor, *Nakkaaſj baſſi.*

Fabrica. نجّار خانه *Nedſjaar choneh;* Fabrica, cujus director architectus eſt. Hic varia fabricantur ex ligno utenſilia & opera mechanica.

Officinas pyrotechnicas, ſtannarias, tornatorum, vitriariorum, fabrorum ferrariorum & obſcuriores alias, quibus variâ manu & arte tractantur metalla ignobiliora, ſtudioſe omitto.

Theriotrophia &c.

§. IV.

Sequuntur, quæ vel maximè luxus excogitavit, theatrum Muſicum & theriotrophia quædam.

Theatrum muſicum. نقاره خانه *Nagaraan choneh;* quod Tympanorum domum ſonat. Pergula eſt præalta & longa, ad ſeptentrionalem fori maximi faciem, non procul à Regio Palatio fabricata; ex quâ in honorem Majeſtatis quotidie cum occaſu ſolis, & duabus horis ante ortum, varia, inq; terris noſtris ignota buccinarum & tympanorum genera incondito ſtrepitu reſonant. Præterea in auſpiciis novilunii & feſtis religioſis, tum etiam in conviviis Regiis ſine intermiſſione inſtrumentis plauditur, donec feſtivitas terminaverit. Adſunt tympaniſtæ, tubicines, cymbaliſtæ, numero quadraginta, qui ſtipendia ſua recipiunt ex cenſu. *(Figuram vide ſuo loco)*

قوّال *Khawaal.* Hoc vocabulum ſignificat voluptuarium genus hominum, veluti ſcorta, choraulas & quoscunque facientes quæſtum in lupanariis; iniquum enim reputant, ſi ejus generis reditus in ſeria collocentur. Chorum hunc, cum in Aulis Aſiaticis, tum in ſingulis Perſiæ civitatibus primus inſtituiſſe dicitur *Tamerlanes,* hodiernæ Monarchiæ Perſarum, ac magni Mogolis conditor. Collegii inſpectionem habet *Meſjeldaar baſſi.*

اسطبل

اسطَابل *Istabul*, seu طوِيلَه *Tawilèh*, Equile, cui præest *Equilia.* مهتر باشي *Mehter basji*, i.e. equorum tractator, sub inspectione supremi stabulorum Magistri *Mirachuur basji.* Non eodem stabulo omnes equi, sed pluribus aluntur, pro coloris & pretii varietate discreti. Equisonum turba eis famulatur; majori enim cura & servitio, quàm sub nostro cœlo tractantur: scalpuntur, pectuntur & lavantur indies; crura foventur calidâ; pabulum non nisi statis præbetur horis, & dosi exactissimâ; pedes expanduntur restibus, & corporis deformatio arte corrigitur; decor in aliis fuco augetur, ventrem, caudam ac jubam pingendo. Vernis mensibus herbâ Meliloti laxantis repurgantur, datâ in pastum diebus quatuordecim vel viginti; & quis omnia narraverit? Pascuntur alii passim in convallibus Regni quasi sylvestres, quorum pulli magnis agminibus huc quotannis mittuntur coërcendi.

شير خانَه *Sjiir choneb*; Leonum domus, in quâ non *Claustrum leonum.* leones modò, sed & tygrides, pardi, lynces atque similes aluntur belluæ ferocis naturæ.

فيل خانه *Fiil choneb*; Domus, in qua stabulantnr ele- *Stabulum elephantorum.* phanti: quibus belluis, æquè Persica ac Indorum Aulæ in solemnibus pompis suis superbiunt. Ibidem Rhinoceroes, asini striati ex Abyssinâ, & alia quædam bruta mitioris ingenii aluntur, majorem partem peregrina, & ex indigenis maximè rara. Curatorem vocant فيلبان باشي *Fiilbaan basji.*

سَكبَان خانه *Sekbaan choneb;* Domus, quâ retinen- *Domus canum.* tur sagaces & venatici, pariter molossi & ferociores canes, quorum lanienæ damnari quoque solent homines malefici & mortis rei. Curam gerit *Sekbaan basji.*

Aviarium. طاوس خانه *Tawuus choneh;* Pavonum domus. Ornithotrophium eſt ſanè Regio nomine digniſſimum; non tantùm ſoſpitandis ſerviens pavonibus, ſed & meleagridibus, onocrotalis, pſittacis, *catſjuwariis*, *meinais*, & variis ignotæ ſtirpis alitibus, quarum nomina in Latio deficiunt. Habes hîc volucres pinnatas æquè ac pennatas; vides pumilas, grandes & mediocres; audis garrulas & canoras; admiraris deformes alias, alias inimitabili naturæ picturâ ad ſtuporem decoratas rariſſimasque, quas & fervens Zodiacus, & uterque Polus ſuo ambitu produxerint. Aream ejus deſuper & à lateribus claudit rete ferreum, ſummas quoque arbores (Pampinos, Populos, Moros) involvens, ut aviculis liberior ſit, velut in nemore, volatus, carcerem vix ſentientibus in tanto ſpatio. Ex quadrupedibus pariter nonnulla hîc certis retinaculis foventur, velut civettæ, caſtor, hyæna Plinii, ſimiæ & ſciuri rariores.

Falconum domus. كش خانه *Kuſj choneh,* Ornithotrophium ſignificat. Verùm falconibus tantùm patet alendis & erudiendis, quos generis vocabulo ob nobilitatem appellare amant. Palatio quam vivario ſimilior domus eſt, in ſpatioſo ac ſplendidiſſimo horto conſita. Præfectus idem eſt, qui & rei venaticæ.

Prætermitto habitacula ſtruthiocamelorum, cervarum & aliorum quorundam animalium, quæ paſſim in hortis Regiis aluntur, non tanti æſtimata, ut peculiari hoſpitio donarentur, vel cuſtode alio, quam loci hortulano.

Supplementum Relationis.

§ V.

Hoſpitium mancipiorum alborum. Manſionibus & officinis adnumerabimus انبارك غلهمان *Anbaarik golohmaan;* Hoſpitium mancipiorum. In eo pueri Georgiani & aliunde recepta mancipia (ſed candida ſaltem) legendo ſcribendoque erudiuntur & educantur,

tur, ut servire Majestati possint, in Aulâ vel officinis alii, alii militiæ. Illorum *Nasirus*, horum curator est *Kuler agast.*

Annumeramus etiam دفتر خانه بيوتات *Defter choneh biotaat*, i. e. Cameram dispensationum & rationum; in quâ Regia supellex & omnia in prædictis officinis contenta Inventariis consignat Camerarius *Defterdaar biotaat.* Idem rationes menstruas ab officinarum scribis exhibitas in codices suos redigit, & inter expensa aulica transcribit; sed illas acri priùs censorum trutinâ perpensas, deinde & sigillo Superintendentis *Nasiri* approbatas. Censura hæc potissimùm consumptiones respicit, utrum illæ concordent cum recepto esculentorum pretio, quod statuit singulis mensibus, & per caduceatorem publicari in foro curat محتسب الممالك *Mihtesib el memalìk.*

Camera consumptionum.

Pro colophone sciendum est, necessaria pro officinis enumeratis parato ære haud omnia comparari. Nam res culinæ ex annonâ suâ quolibet mense instaurare debent Provinciæ, partem etiam materiæ mechanicæ suppeditare Dominia Majestatis; quin & munera à Satrapis ultro citroque missa ejus conditionis sunt pleraque, ut destinari pro officinis soleant. Verùm, quantus omnium ille apparatus sit, Universitatis tamen necessitati adeo non sufficit, ne pro supplendo defectu, præsertim in Pomonam & Cererem, facienda subinde sint impendia. Ea propter singulis fere quadrimestribus Dispensatores officinarum ex ærario Regio certam pecuniæ summam recipiunt, à *Nasiro* pro cujusque officinæ necessitate ordinatam; Cujus deinde expensa, secundum taxationem à *Mihtesib el memalìk* promulgatam, in rationes referunt, Nasiro reddendas. Pensiones annuæ, quibus gaudent Directores, secundum præfecturæ gravitatem & dignitatem differunt.

Materia pro officinis unde paretur?

Pensiones officialium.

R 3 Qui-

Quibus تحويل دار *Tahwiil daar*, ſeu ut aliter vocatur صاحب جمه *Saheb dſjemmeh*, i. e. liberi directoris & diſpenſatoris facultas collata eſt, (quales plerique titulo decorantur Turcico *Baſſi*, i. e. Capitis vel Capitanei) viginti tomani, triginta aliis, aliis quadraginta tributi ſunt. Magiſtro autem obſcurioris officinæ (quales ſunt پش خدمت *piſjchedmèt*, i. e. prior ſervus, vel ſenior opifex) decem, quindecimve tomani perſolvuntur. Salario ſingulorum accedit liberi commeatûs & cremii beneficium, quod aliis quotidie, aliis qualibet ſeptimanâ, annuatim aliis, diſtribuitur.

RELATIO X.
Provinciarum Urbiumque Præpoſiti.

§. I.

Directores Provinciarum.

Hactenus Aulæ membra atque proxima organa dedimus, quibus Regni anima Majeſtas, principes in politico ſuo corpore functiones peragit; nunc remotiora nominabimus, quibus illæ fiunt in partibus ſingulis, nimirum in Provinciis & Civitatibus. Rectores Provinciarum, ſive Satrapæ, pro magnitudine & genio terræ, cui ſinguli præficiuntur, ſubalternatæ ſunt dignitatis, adeoque nominibus à ſe invicem diſtincti; vocantur autem *Begler begì*, *Walì*, *Chaan*, *Sulthaan* & *Waſiir*; quibus addere licet, quamvis propriè civium officiales ſint, *Daroga* & *Kalantèr*: quia his ipſis præter civicam functionem, non raro committuntur quoque rectiones territoriorum minimorum.

Perſia diviſio.

Præſciendum eſt, ايران *Iruun*, ſeu Imperium Perſiæ univerſum à Rege Abaſſo magno diviſum eſſe in quinque par-

partes; quarum vocavit (1) *Australiorem* فارس *Faars*, i.e. Persidem, sive *Persiam* strictè dictam, quæ terminatur ad Sinum Persicum; Hæc distincta est in Provincias viginti. Singularum nomina recitare nil juvat: Dabimus ea cum descriptionibus suis in Hodœporico. Sufficit in compendio scire, primariam in eâ esse, quæ à metropoli شیراز *Sjiraas* nomen sortita est. (2) *Orientalem* خراسان *Choraasaan* i.e. *Chorasmiam*, quæ in Indiam porrigitur, & divisa est in Provincias quadraginta; quarum caput est مشهد *Mesjhed* civitas, cum Provinciâ ita dictâ, ad quam etiam spectant tres aliæ. (3) *Occidentalem* آذربایجان *Aaserbajedsjaan*, quæ Mediam australem & Armeniæ partem continet, & respicit fines Turcicos. Absolvitur Provinciis quinque supra quinquaginta, quarum princeps habetur, quæ ab emporio تبریز *Tabriis*, seu *Ecbatanâ*, nomen duxit: nam Provincias insuper novem ambitu ditionis suæ complectitur. (4) *Septentrionalem* گیلان *Gilaan*, i.e. *Hyrcanicam*, quæ finitur mari Caspio. Continet Provincias viginti & unam, quarum metropolis, & ab eâ sic nuncupata Provincia, est استراباد *Asterabaad*, cui & gemina aliæ subjicitur. Et (5) *Mediam* inter has, عراق *Eiraak* i.e. *Parthiam*; hujus & totius Regni metropolis est اصفهان *Ispahaan*, seu Hecatompolis, ad quam spectant Provinciæ quatuor aliæ.

His tot Provinciis præfecit Rex Archisatrapas viginti quinque, quos decoravit singulos titulo *Beglerbegi*, i.e. Dominum Dominorum; nam iisdem & ceteri parent Provinciarum Regionumque Rectores, videlicet *Chani*, *Sulthani*

Directorũ distinctio in Beglerbegis, Chanos, Sulthanos, &c.

thani & cujusvis nominis Præpoſiti: *Vaſiros* excipio, qui quod Regiis dominiis præſint, Majeſtatis etiam juſſa immediatè reſpiciunt. Verùm Archiſatraparum tantus ille numerus hodie defecit, quòd ex terris, quæ Dominis Dominorum antea parebant, plurimæ in Dominia converſæ ſint. De ſingulis nunc dicam fuſiùs, ſub propriis titulis.

Chaan. خان *Chaan* auguſtum nomen eſt, Regum Tartariæ appellativum. Hoc in Usbecorum contemptum arrogantia Perſarum adoptavit in titulum Satraparum ſuorum, quo Regis ſui, velut Principis multorum Principum, oſtentarent magnitudinem: dum iidem Scythæ, obſervato talionis jure, non dubitant Gubernatores reciprocè ſuos appellare *Sjah*, vocabulo Regibus Perſarum ita proprio, ut quondam Pharaonis & Ptolemæi nomen erat Æpyptiæ Majeſtati. Aulam Chanus alit Regis ſui lineamentis omnino æmulam. Paris hìc officii miniſtri ſunt; ſatellitibus domus latusque ſtipatur; equitat, non niſi nobilium turbâ ſociatus; feſtiva convivia publicè magno faſtu celebrat; tympaniſtarum verò & tubicinum matutino & veſpertino fremitu (hæc Regiæ magnificentiæ nota eſt, à Tamerlane inducta) aulam urbemque perſonare, audias quotidie. In ſubditos quoque arbitrariam exercet abſoluti Principis Jurisdictionem, à quâ provocatio ad Aulicum tribunal ordinariè non datur. Admodum igitur Majeſtatis umbrâ ſuperbiens, Reguloque ſimilis, nullos mortalium timet, niſi fortunæ ſuæ fontem, cœlum Jovemque aulicum: Sicut enim ex levi ſæpe nobili, ſervo, ſcorto vel mancipio Principis, præter meritum evectus ad antiſtitii faſtigium fuerat, ita ſæpe præter opinionem contingit, ut repentino fulmine rurſus dejiciatur; non tam inſolentiâ ſua & illatâ aliis injuriâ concitato, quàm calumniis aliorum, quos ei ſors in perniciem dederat. Fortunæ enim ſuæ hìc tantò quisque incertior vivit,

vit, quantò vivit ab Aulâ remotior; nec inde quisquam discedit magnâ ornatus spartâ in Provinciam, nisi majori cumulatus invidiâ eorum, qui eosdem honores pro se vel pro aliis ambiverant. Cui quidem malo non aliud securitatis remedium adhibere discessurus potest, quàm ut invidos sibi proceres Aulicos largis muneribus pronos restituat, vel iisdem Patronos opponat pari arte quæsitos graviores, quorum auctoritate adversus malevolorum conatus sese tueatur. Reditibus Provinciarum Satrapa quisque tanquam propriis fruitur; eos in ministros, milites, convivia, luxum & propria commoda expendens. Onera quibus præstandis obligatur, si cum emolumentis conferuntur, exigua dicenda sunt; & in eo consistunt: ut (1) militemRegni vel alat in provinciæ suæ visceribus, vel extra provinciam stipendio sustentet; (2) ut ex annonâ suæ terræ levia quædam culinæ Regiæ mittat subsidia, si præfectus minoris provinciæ fuerit; sin verò majoris, integro mense eandem sustentet, cibi materiam, (oves, legumina, fructus) quando ad illum ordo devolvitur, subministrando; (3) ut strenam determinati pretii vertente anno mittat Majestati, partim in ære; partim in rebus, vel arte factis, ut sunt aulæa, storeæ, vasa, texturæ; vel crudis, ut sericum, gossypium, lana; partim in animalibus, velut equis, camelis, mulis, falconibus, mancipiis; aut in rebus quibuscunque aliis, pro qualitate & opulentiâ suæ, quam regit, Provinciæ. Pro his muneribus (quæ *barchoneh* vocant, quia jumentis deferuntur) loco remunerationis à Serenissimo remittitur, vestis honoraria *Galaat* (plerumque plus minus 12 tomanorum pretii) veluti Regium vernantis Gratiæ documentum; quod Satrapis constat multis ceremoniarum solennibus, præsertim pomposâ Nuntii introductione, convivio publico, ac muneribus pretiosis, quibus ipse oblator magnificè cumulandus est. Annui cujusque Provinciæ reditus, rudi calculo supputati, exhibere dicuntur

tur summam 7000 vel 8000 tomanorum: quam verò, uti magnitudo & bonitas terræ variat, ita eandem Rectorum quoq; avaritia augere & continentia moderari solet. Plerique *Chani* functionis suæ vicarium habent, qui jussorum executiones, & minoris momenti causas curat, tum absentis quoque vicibus perfungitur; à vulgô *Janidsin* vocatur, quasi ejusdem loco existens, ab aliis *Najib*; constituitur ab ipso *Chano*, annuente Directore Regni. Quantuscunque sit Satrapæ locum tenens, *Sulthano* tamen dignitate inferior est. Pro angustia vel amplitudine Provinciarum, *Chani* alii sunt minores, qui minorem regionem magnifico Satrapæ, seu *Chani*, titulo dirigunt, plerumque sub Archisatrapæ, seu majoris *Chani*, præsidio: alii magni, quales sunt majoris Provinciæ Rectores, immediatè parentes Serenissimo; alii ter maximi, quales singulari gaudent titulo

Beglerbegi. بكلربكي *Beglerbegì*, quod Dominum dominorum significat: ob amplitudinem enim Provinciæ, cui præsident, subordinatos habent *Chanos* minores, ac *Sulthanos*, velut remotiorum territoriorum urbiumque Rectores. Tanta hæc est dignitatis spartâ, ut eâ ornati, sessum in triclinio Regio occupent inter *Nasirum* & *Mirissjikaar bassì*; vel in latere opposito inter *Tofenksji agassì* & *Divaanbegì*. Sunt hodie ejus characteris in Persiâ non amplius sequentes: in tractu *Faars: Beglerbegì Luristaan*, *Arabistaan*, *Kurdestaan* & *Sistaan*; in tractu *Chorasaan: Beglerbegì Messhed*, *Heraat*, *Chorasaan* & *Kandahaar*; in tractu *Gilaan: Beglerbegì Asterabaad*; in tractu *Adserbajedsjaan: Beglerbegì Tabrisì*, *Irvaan*, *Dagestaan*, *Adserbajedsjaan*, *Karabach*, *Gurdsistaan*, *Sjirwaan*; in tractu *Eiraak: Beglerbegì Kugilaan* & *Hamidaan*. Ex his Dominis dominorum, honore & generis antiquitate præeminent:

Waali. والي *Waalì*, seu Reguli, duntaxat tres, velut *Waalì* *Gurd-*

Gurdsistaan, Waalì Arabistaan, & *Waalì Luristaan;* quibus honoris gratiâ adnumeratur *Waalì Dagestaan.* Sunt illi ex Regiâ stirpe orti, ejusdem cui præsunt regionis, sibi olim hæreditariæ, nunc in Provinciæ Persicæ formam redactæ. Rectores igitur suos dictæ regiones à victore accipiunt, neutiquam tamen alios admittentes, nisi ex eô sanguine, cui majores sui paruerunt; in ceteris Regis Persiæ dominatum neutiquam detrectant. Non ita pridem Luristanos Rex tentavit, misso extraneo, qui illis nomine *Chani* imperaret. Verùm indignatus injuriam populus, obtrusum Rectorem contumeliosè habuit, mox eò impatientiæ prolapsus, ut eundem, uxorem & liberos, præter camisiam nudos, atque omni supellectili spoliatos finibus suis expulerit.

سلطان *Sulthaan,* est gubernator territorii (ac in eo, si quæ sitæ sunt, urbium) ob angustiam, majoris tituli præfectum non ferentis. Vox *Sulthaan* Turcica est, summum notans Imperatorem; quam Persæ, in Turcorum contemptum, minoris notæ gubernatoribus tribuunt. Domum habet ministrorum frequentiâ, proprioque milite instructam, & pro redituum modulo Aulæ speciem referentem. Ex *Sulthanis* pauci immediatè Regi, plurimi *Chanis* subsunt majoribus, quibus honorem & obsequia præstant; rerum gerendarum, si quæ graviores fuerint, consilia ab his petunt, iisdem gestarum notitiam reddunt, eâdem observantiæ ratione, quam ipsi *Chani* præstant primo Regni Directori *Athemaadauletho.* Onus *Sulthanis* etiam incumbit mittendi Serenissimo munus annuum, ac suum quoque erogandi symbolum pro sustentando Regni milite. *Sulthaan.*

وزير *Vasiri* (alii *Vesiir, Wasiir* vel *Wesiir* pronunciant) vocantur Gubernatores Dominiorum & Provinciarum earum, quarum reditus sacrati sunt in Aulæ mili- *Wasiir.*

tisque Regii ſuſtentationem. Vis vocabuli autem notat eum, cui incumbit onus negotii alicujus; unde ſecundarios in quovis officio vel dignitate, *Vaſiros* quoque appellant. Dicuntur etiam آصف *Aſef*, graviori quidem titulo, quia Vicario Regis olim Salomonis hoc ajunt proprium fuiſſe nomen. Veriùs tamen ab Hebræorum אָסַף i. e. *collegit*, deducta vox eſt, propriè collectorem ſignificans, videlicet in loco, qui eſt خاصه *Chaſèh*, ſive Regis proprius. Munus *Vaſiri* eſt, ut regiminis politici clavum in ſuâ Provinciâ, diſtrictu, urbe ad exemplum *Chani* dirigat, ſimulac exactam teneat rationem adminiſtrationemque annuorum redituum, Regis ærario ad aſſem inferendorum, retentâ ſaltem parte, quanta pro penſione ipſi determinata eſt; non exiguâ quidem illâ, quòd ex eâ etiam quotannis ſtrenam reddere Summo Principi teneatur, non contemnendam. Domi Ceres frugalior, & ſatellitii exigua pompa eſt, quia non ſibi quæſtor, ſed alii metit: pro modulo tamen, qui ex *Vaſiris* magnifici genii eſt, Chani æmulari luxum non ceſſabit. Sæpe Rex Chano defuncto *Vaſirum* ſubſtituit, quò ejus emolumenta in proprium convertat commodum. Celebris illa ac ingens Provincia *Sjiraas*, (ut plures taceam minores) non ita pridem *Chano*, nunc etiam Regio paret œconomo *Aſef*. Eandem ſortem plures incurrerent, niſi minùs Regium duceretur, ærario quàm honori Principis conſuluiſſe. Subſtitutionem iſtam pleonexiâ ductus, primus introduxit, *Sjah Sephì*.

Rectores urbium.

§ II.

Urbium caput idem eſt, qui provinciæ, ſive regionis, gubernator, *Chaan*, *Waſiir*, vel *Sultbaan*; ſive is in eâ, ſeu alibi reſideat. Eum excipit, qui in urbe maximæ dignitatis, & ſemper præſens eſt:

داروغا

داروغه *Daroga*. Is regimen civium non admodum curans, insolentias tantùm cohibet, delinquentes mulctat & punit, pro arbitrio suo. Isphahani hæc sparta ab Abasso M. hæreditaria data est subjugatæ stirpi Principum Georgianorum; verùm eâ lege, ut Mahhammedanam fidem profiteatur, quisquis eam ambiverit. Quandoque *Daroga*, qui hujus civitatis judex est, solet alius quoque territorii *Chaan*, seu Gubernator esse, satis est absentem in eo res suas curare per suum *Janidsin*. Longè enim ex civitate abesse ob incidentes turbas non audet. Nec raro in *Kasabtsjeh*, seu vico, ipse *Daroga* politici quoque regiminis primas est, sub eodem nomine. *Daroga* parentem habet — *Prætor.*

احداث *Achdaats*, excubitorum & custodiæ magistrum; qui cum apparitoribus suis nocturno tempore per plateas discurrit, ut grassatores furesque irretiat, & in custodiam abducat. — *Præfectus custodiæ.*

كوتوال *Kutuwàl*, Præfectus Castelli est, *Chano* parens: Is in majoribus urbium fortalitiis munere deficientis *Darogæ* fungitur: veluti *Hormusii*, *Kandahari*, *Laræ* atque alibi; ibidem *Achdaci* officium gerens. Cum lictoribus noctu per plateas divagatur, ut insolentiarum patratores abducat in vincula, pro delicti qualitate à sese mulctandos. — *Castellanus.*

كلانتر *Kalanter*. Vox hæc significat *majorem*, scilicet civitatis. Præfectus enim est, civitati datus, ut pro salute civium vigilet. Syndicum posses, vel Proconsulem, nominare. Is jura & causas civium defendit in judiciis, & ne ultra vires & æquitatem à Gubernatore graventur, impunè obstat. Servitia forensia, quæ vocant, & onera quævis, tum consueta, tum extra ordinem civibus imposita, pro facultate singulorum distribuit; curat censuum & redituum publicorum collectionem, & similia. Quandoque — *Syndicus.*

 non

non uno tota civitas, ſed partes ejus ſingulæ ſingulis gaudent *majoribus*. In ſuburbiis pariter & vicis paganis *Kalentari* præfecturas habent. *Kalentaro* ſubordinantur

Vicorum præfecti.

كدخداهى *Kedchudahi*, i. e. Vicorum præfecti, Belgicè wyckmeesters/ qui id præſtant ſingulis vicis præſidiô ſuô, quod *Kalenter* univerſæ civitati: Nimirum diſtribuunt inter cives onera pro virium proportione, cenſus colligunt, & cetera juſſa *Majoris* ſui, (quisque in plateâ ſuâ) ritè exequuntur.

قاضي *Kaſi*, ſeu judex, in civitatibus plerisq; datur, qui civitatis controverſias ex jure ſpirituali dirimit; de quo Rel. VIII. prolixè dixi. In civitatibus inveneris quoque

Æſtimator.

محتسب *Mihtaſib*, ſeu cenſorem eduliorum, lancium, menſurarum. Is hebdomadibus ſingulis pretia rerum in foro proſtantium determinat, aggravat, imminuit, pro annonæ & temporum conditione; mutata verò, ne quem lateant, per præconem publicari curat. Falſariorum pœna eſt, ut oneroſo capitis operculo ducantur per plateas, præcedentibus tympaniſtis, qui puerorum turbam ſonitu concitent. Operculum, quod *Tachteh Kulà* vocant, mitra eſt cuprea, ampla & profunda adeo, ut caput humerosque operiat, utrinque à lictoribus in æquilibro tenenda, in orâ ſeriem exhibens tintinabulorum, & unam caudam vulpinam.

De Prælatis Sacerdotii, templorum, collegiorum ac ſepulchralium hîc nihil refero. Ex ſuperioribus liquent.

Pagorum præpoſiti.

Pagorum directiones habent, ut majorum *Kelentari*, ita minorum *Kedchudahi*, qui nonnunquam honoris causâ ſalutantur titulo رئيس *Rajiis*, i. e. Regentis.

Ne quis officialium recenſionem noſtram effugiat, ſubjicimus hîc

Publicani.

راهداري. *Rahdari*, Inſpectores ſive cuſtodes viarum. Hos pro ſecuritate peregrinantium Rex *Abas I.* inſtituit, ut in montanis viarum anguſtiis, quas occupare prædones amant, vel evitare fugitivi non poſſunt, ſeduli excubarent; inde noctu emiſſis per devia exploratoribus inſidiarum aperirent cuniculos, & nihil operæ parcerent, quò intra definitos ſibi limites tutæ eſſent viæ publicæ à ſicario & prædone. Stipendii quo gauderent ſubſidio, permiſit pro equite & jumentis aliquid obulorum poſtulare; quod ſucceſſu temporis aggraveſcens, vectigalis acquiſivit titulum, in gratiam locupletandi Regis ærarii. Idem verò vectigal, poſtquam annuatim certo pretio locari ipſis ſuevit cuſtodibus, viris vulgaribus & militaris vitæ, vices optimi inſtituti ita verterunt, ut quod ad commercii florem & viatoris commodum ſpectabat, in utriusque degeneraverit detrimentum. Nam qui antea peregrinantium patroni erant, nunc quaſi ipſi prædones facti, ſupellectilem mercesque, tanquam ex naufragio appulſas, invadunt, perquirunt avaris manibus, ac cenſurà mulctant iniquiſſimâ, nummos ab imperito vectore minis, conviтiis & verberibus extorquentes. Ceterùm adhuc primævâ ſtringuntur lege, ut tutas præſtent vias publicas, & peregrinantium jumenta, merces, ſupellectilia, ſive errore nocturno amiſſa, ſive à prædonibus erepta, quærant, donec reperta reddere ſuo poſſeſſori poſſint, ſecus eidem amiſſæ rei pretium reſtituant; Eâ interim gaudentes conditione, ut reddendi, quod reperiverant ſpolii, tertiam ſibi partem vindicent. Certo Inſpectores inſtructi ſunt vigilum numero, pro loci ſitu & neceſſitate, quorum armatâ ope muneris ſui partes exſequuntur,

RELA-

RELATIO XI.
Attributa Aulæ potiora.

Lingua.

§. I.

De Aulæ linguâ, moribus & religione, ut cetera adjuncta taceam, scribendi sylva fuerit; sed quoniam carceres calamo Relationis lex statuit, de singulis hîc pauca saltem & potissima subjungam.

Lingua Aulæ Turcica est, nimirum stirpi Regiæ vernacula, atque alia quam nationis; Quandoquidem *Ismaël Sephi*, cum sceptra capesseret, sodalitio Turcicæ gentis suæ stipatus, loqui eam non desiit. Ex Aulâ mox ad præstantiores Persarum familias, atque omnium deinde domus, qui ex augusto fonte felicitates præstolabantur, ita dimanavit, ut pene nunc turpe sit in Persiâ viro alicujus nominis ignorare Turcicam. Est hæc, ex orientalibus, linguarum omnium facillima, quia vocabulorum flexionibus & grammaticis loquendi regulis haud multùm gravatur, & terminis rerum artificialium ac scientiarum destituta est, & valde sterilis: Verùm, quod gravitate oris, & ipsius quoque orationis Majestate quadam superbiat, Regio omnino digna palatio æstimata fuit. Haud ita suaviter sonat Persica, sed difficillima est, ingenii plena, & dives vocabulorum; eâ quippe gaudens felicitate, ut Arabicis supplere, cum idiomatis insigni decore, possit, si quid in exprimendis rebus sibi deficiat: unde, in describendis artibus, ac de re quâvis eleganter & philosophicè disserendi, aptissima est. Meruit ejus dives elegantia, ut in Curiâ quoque magni Mogolis vigeat, Persiæ quamvis infestissimâ. In Arabiæ Indiæque Aulis ad Gangem usque, quin in ipsa Siamensi inveni, cum quibus Persicè mihi loqui & res meas exponere licuit. Ita ab exteris diligitur, quæ in ipsâ patriâ sordet magnatibus.

خط *Chetti*, vel *Scriptura* Perſis eadem eſt, quæ Turcis Arabibusque, quin Hindoſtanæ quoque, tum Javæ Summatræque Inſulis cum religione inducta eſt, ut eâdem patrios quoque ſermones exarare doceant; levis ſaltem differentia obtinet in collocatione punctorum, pro exprimendo ſono vocum quarundam. Varietates in litterarum ductibus non paucæ ſunt; omnes tamen ex duobus quaſi ſcripturæ generibus oriundæ, nimirum ثلث *Tſults*, & نستعليق *Neſtaaliik*; illo, quod plenis erectisque characteribus pingitur: hôc quod manu fluidâ & magis compendioſè. In illa claſſe primas tenet نسخ *Nesk*, quæ Arabum propria eſt, characteres perfectos referens, additis etiam, in rebus alicujus momenti, punctis, ſive vocalibus: hâc ſcribi debet, & à noſtratibus excuditur *al Coraan*, eò quòd lectu ſit omnium facillima & clariſſima. Succedunt ياقوت *Jakuut* & ريحان *Rihaan*, ſed quæ tum à prædictâ, tum inter ſeſe, pene ſolâ differunt characterum elegantiâ & curioſâ parvitate. *Neſtaaliik*, vel potius ejus ſpecies [illegible]iſſima تعليق *Taäliek*, in civili uſu obtinet. Hæc [illegible]m vocalium impedimenta repudiat, & articulatos [illegible]e litterarum angulos inſuper habet, ſoli attenta ſcri[illegible] celeritati & compendio. Ab eâ non multum di[illegible] شكسته *Sjikeſleh*, nec ab hâc سياق *Sijaak*, niſi vo[illegible] temperamento arundinis, quæ plures ſæpe litteras [illegible]rum virgularum compendio inſinuat, proinde in re [illegible] non ſatis verſato lectu eſt difficilima. Uſus ejusdem [illegible] judiciis, Camerisque computorum, quod ad celeriter [illegible]endum ſit commodiſſima; unde vulgò appellatur *Di*[illegible], ſive forenſis. Plures ex hâc claſſe ludentis calami ſpecies

T cies

cies ab otiosis fictæ sunt scribis, quas, quòd minus in usu sint, omittimus. Mixta ex utroque genere videtur scriptura كتيبه *Kettibèb*, quæ litteras vocesque subtus & supra fovet, & legentis oculos requirit doctos & utrobique attentos. Locus ei est saltem in monetis & operum publicorum frontispiciis pro Inscriptionibus. Ad neutrum refertur scriptura كوفي *Kufii*, sive quadrata, quæ ab *Aali* inventa, & modernorum Mahhammedanæ religionis Persarum prima & antiquissima esse perhibetur. Eam nisi in antiquis turribus, & priorum seculorum ruderibus invenio, quod dudum ejus usus exoleverit. Scriptura *Gabrorum*, sive gentilium Persarum, aulæ ignota, quamquam vernacula, nec hujus loci est.

Mores.

§. II.

Mores aulicorum ut compendio perstringam, nostratium eas persimiles ajo, ita tamen, ut indolem suæ nationis retineant. Hæc sanè (indoles) modesta est & mansueta, longèque Turcorum genio sedatior, in quo primævus Tartarorum sanguis feritatis suæ servat vestigia. Verùm, quod in Persianis vituperes & caveas maximè, Theoninam voco invidiam, quam melle adulationis & byssini sermonis lenocinio artificiosè condunt, dissimulandi pariter & fallendi doctiores, quàm vel Turcorum, vel ulla gens mortalium. Acerbissimè oderunt honorum, quos ipsimet ambiunt, competitores; nec aliorum, si per se steterit, fortunæ parcituri, nisi ab iisdem gravissimis muneribus devincti fuerint. Vindictæ modum non tenent; lapsu atque deplorabili miseriâ inimici satiatus osor, sanguinem præterea sitit, haud priùs livorem extersurus animo, quàm ad incitas redactum, & exstirpatum viderit; irâ sanè humanæ mentis detestandâ, & ferociori leonis, qui & vitæ parcit succumbentis hostis, & submissione ejus

ejus, quem devicerat, generosè acquiescit. In voluptates immoderatè effusi sunt; corporis saginam, delicias fœmineas, & nequissimam libidinis varietatem ad senium usque sectantes. Magnificentiam omnem maximè reponunt in vestitu, equis generosis eleganter phaleratis, & in servorum multitudine. Aurum summoperè sitiunt; Frustra fueris, si quicquam ex gratuito amici favore speraveris, aut in causâ etiam justissimâ absque largitionibus in curiâ impetratum laboraveris. Maximè colunt, submissèque venerantur eos, à quibus lucra expectant; tum quos plenilunio vident gaudere Regii favoris: quicquid his contigerit fortunæ & dignitatis ex Gratiâ summi Principis, id eorum virtutibus, id meritis deberi jactitant, artis & naturæ perfectissima eos exemplaria vocant, & multis elogiis certatim celebrant. At vice fortunæ versâ, omnis in tantum evanescit labascentis existimatio, ne vereatur eundem turpissimis nominibus, (canis, cornigeri, leonis,) conviciari is ipse, qui ejus curâ & pane enutritus est. Quo ipso inducor, ut Turcorum indolem grati animi notâ Persis meis plurimùm anteponam. *Abneri* sunt, mihi crede, Aulæ ac cœli hujus magnates, & maximè tibi cavendi, cum amicissimè fidem promittunt, imò per Imamos jurant; usque adeo fucata est omnis in hâc Aulâ civilitas, amicitia, fides, gratia.

§. III.

Religio.

Religionem Aula cum populo communem habet Mahhammedanam eam, quam vocant *Sjiaì*, vel, ut vulgo pronunciant, *Sjijàl*. Hanc Regiæ stirpis fundator *Ismael*, proscriptâ Turcorum Sectâ سنّي *Sonnì*, Regno fecit familiarem, acceptam à Patre suo *Haidare*; qui eandem à majoribus suis, Sjeichis seu theologis celeberrimis, ex Mahhammedis sanguine ortis, sibi quasi hæreditate traditam, vitæ exemplo & indefessâ doctrinâ, Medorum & Persarum animis ingere-

gerere, jam pridem, nec infeliciter, laboraverat. Secta hæc الشيعه *Sjiai* dicitur, quaſi veſtigiis Prophetæ inhærens. Arabes eam vocant اثنى عشر *Iſn Aſſèr*, i. e. duodecim Imamorum, quod eorum veſtigia ſectari quàm maximè ſtudeant. Perſarum Manuſcripta eam ex M. Abaſſi inſtituto appellant *Dſjaferì*, ab ejus nominis Imamo. De inductione hujus Sectæ & ab Iſmaële facta Perſarum converſione, ita lepidè ſcribunt: Remiſerat inter arma ſtudium & propagatio dogmatis patrii, cum illud ſubditis ingerere Rex, ad otium pacis reverſus, animum intendit. *Sonnì* autem (quod vocabulum derivant Perſæ à *Sonnèt*, i. e. oratione ſuperflua, à Mahhammede haud imperatâ) in quatuor Sectas à famoſis Interpretibus, quorum ſingulæ nomen referunt, diſtracta fuerat; videlicet حنبلي *Hhanbalì*, cujus ſunt Turci, Arabes, Tartari Crimmenſes, plerique Usbecenſes, & diverſi alii; الشافعي *Sjafüì*, cujus hodie ſunt Javani, ac ceteri nigritæ Inſulares Indiæ; مالكي *Malikì*, cujus ſunt Africani, & حنيفه *Hhaniſì*, cujus eſt Orengſeef, ſive magnus Mogol, cum parte ſubditorum, & nonnullis Usbeciæ populis. Hhanniſitas Rex inveniebat ſubditos; in auſtrali Perſide etiam Sjafaïtas. Quorum ille tum diſcrepantes à ſuis opiniones ſubditorum animis expungere proponens, Molas, ſive Sacerdotes totius Regni arceſſivit, ut quot Doctores *Sjiaïtæ* ſupereſſent, inquireret. Inveniſſe autem paucos admodum dicitur; qui ab *Hhanniſitis* multitudine convicti, opinioni ſuæ facilè renunciarunt. Tandem Mola nullius nominis, pauper & pro fanatico à ceteris habitus, atrium diſputandi quoq; animo ingreditur; qui, cùm calceos foris, pro nationis more, non reliquiſſet, ſed ſub ulnis aſportaſſet in Concilium, ab Hhanniſitarum coronâ, eum protinus expellendum ratâ, penè exploſus fuit,

dum:

dum: *Vides*, ajunt, *Serenissime, stultum eum esse?* A Rege ergò quæsitus; *cur id faceret?* respondit: *Propterea, Rex, id facio, quia Mahhammed monuit, cavendum nobis esse ab Hannifitis; quòd fures sint, calceosque rapiant.* Quibus dictis, acriùs ridens turba Hannifitarum, quærit: *Amabo, ubi tum erant Hannifitæ? utpote, qui quingentis annis post Mahhammedem orti sunt!* Tum ille: *Bene, dixistis; nam dum Mahhammede vivente adhuc pura esset lex nostra, & neutiquam adulterata, qualem ego colo Sjiaiticam, ubi eratis vos Hhannifitæ?* Quo argumento ab ipsis adversariis suppeditato, cùm argutè convicti essent, à Rege, concilii Præside, & in paternum dogma prono, hanc quoque Religionem jussi sunt inposterum colere, atque publicè docere. Admiratione dignum est, restitutionem legis Mahhammedanæ in hemisphærio Asiæ eodem tempore factam fuisse, quo vindicavit B. Lutherus religionem Christianam à statutis Papalibus. Nec in extimo Oriente tum defuit Gentilismo innovatio; quasi astra & cœli influxus ad schismata mortales inclinaverint.

Persarum in Turcas odium religiosum.

Ut est leve inter *Sonnitas* & *Sjiaïtas* fidei discrimen: ita odium prægrande est & implacabile. Certè illos Persæ Omerianâ maledictione indies, etiam in precibus publicis execrantur, constanter credentes, tantam fidei Turcicæ perversitatem esse, ut cum ceteræ infidelium animæ non ante tempus extremi judicii damnentur, interea *dèr alem erva*, i. e. in animarum mundo retentæ; Sonnitarum seu Turcorum animæ, eo quo exspirant momento, plumbi instar ad Tartara, velut per aquam ad centrum suum, maledictæ demergantur. Narrant jocosè: si caro Persæ ac Turci in eâdem ollâ simùl coquatur, frigescente jusculo, pinguedinem ad ultimum à se invicem discessuram. Maxima eorum lis versatur in quæstione: *Omerone* an *Mortùsæ Aali* post Mahhammedem in *Caliphatû* (ita vocant Pontificatum suum) jus successionis convenerit?

 nerit?

nerit? Stant Persæ pro *Aali:* qui tamen dira ab Omerianis passus, ad Principatum Religionis difficulter eluctatus est. Pro rei illustratione sciendum est, *Mahhammedem*, cum ope *Sergii*, Monachi Græci, *al Coranum*, i. e. Biblia aniliter, sed inimitabili styli Arabici elegantiâ composuisset, & ex Camelario fieret Propheta, inter alios adhærentes sibi invenisse tres viros potentiores, nimirum *Abubekerum*, *Osmannum* & *Omerum;* prioris ille filiam, *Cadisjè* appellatam, præter octo alias, uxorem duxerat. Socer genero morienti præsens, in Caliphatum per nefas irrepsit; mortuo jam *Abdulla*, filio Mahhammedis, ante pubertatem; alioqui futuro successore, si fuisset in vitis. *Abubekerum* excepit *Osman* admodum senex; quo defuncto pulpitum vi occupavit pelagus maledictionum *Omer;* cùm successio *Mortusæ Aali*, velut cognato & genero primi Pontificis, tum jure sanguinis, tum soceri voluntate debebatur. Unde *Omer* pro stabiliendo sibi Caliphatu exstirpandam Aaliticam progeniem armis adortus est, in eos simul omnes sæviter grassatus, qui partibus & opinionibus Aaliticis adhærebant; donec persecutor nefarius à molitore quodam, dum rogatu ejus, ad benedicendum molendino, manum rotæ imponeret, soluto repagulo, raptu machinæ fraudulenter extinctus fuit: magno Aalitarum gaudio, qui occisoris facinus anniversario festo celebrant; Turcorum verò atque omnium eorum luctu, qui Omero nomen professi sunt. Ab ejus nece primus Imaam, sive legitimus successor Aali, Arabum auxilio, summas tandem in Religione obtinuit, factus Sjiaïticæ Sectæ antesignanus, & nationis Persicæ Patronus adorabilis, cujus nomen suspirant perpetuò, sive equum conscendant Persæ, sive quicquam operis suscipiant. Imamum عَلِي *Aali*, in catalogo Pontificum sequitur uterque filius حَسَن *Hasen*, & حُسَيْن *Hossein;* hos rectâ lineâ descendentes Imami

mi reliqui novem; ex quibus præ ceteris colitur à Sjiaïtis *Imaam* ordine sextus جعفر *Dſjafèr*, cujus librum in tanto habent pretio, ut eum oraculo comparare, & de rebus futuris dubiisque in eo ſciſcitari non dubitent; textum pro effato habentes, quem fortuitò inveniunt: Inde & nomine جعفري *Dſjaferì*, i. e. *Dſjaferiani* appellari ſolent. Alterum, quod acerbè mordet Perſianos, eſt caſtigata ab Omero carnalis concupiſcentia *Aali* enim præter quatuor *Nekah*, ſeu uxores deſponſatas, Muſulmanno ſuo innumeras, pro cujusque deſiderio & facultatibus, permittebat *Kaniſe*, i. e. ancillas, ad concubitum emptas; quas inſuper & *Amutha*, ſeu conductitias ad placitum tempus alere, integrum eſſe atque liberum voluit. Hanc Omerianus rigor libertatem ita reſtrinxit, ut ſequiori thoro non amplius duas permitteret *Kaniſes*, *Amuthas* autem penitus interdiceret. Iniquitatem Omerianæ legis ſic demonſtrant Sjiaïtæ: *Titio* non ſuppetit facultas ducendi uxorem legitimam, nec pecunia emendi corporis ancillam, ergone paucos, quos habet, obulos carni impendere conductitiæ audeat, vel prorſus abſtineat, contra legem naturæ? Plauſibile vides argumentum! Ceteras controverſias ſuo loco dabimus. Illæ autem leves ſunt, ut plurimæ ex prædictis fluentes, vel in odio fundatæ politico.

Perſæ aversantur Christianos.

Perſarum averſa magis eſt à Chriſtianis quàm Turcorum Religio, licet utraque maximum inter Prophetas Chriſtum eſſe, ſi Mahhammedem excipias, pariter fateatur; illi dona ſtyli & eloquentiæ, huic mirabiliter medendi divinitus data credens; ex puriſſimâ verò natum virgine, *Molæ* ſeu Theologi ſtatuant; Etiam *al Coranus* Jeſum prædicet Dei Apoſtolum, Dei verbum, à Deo Mariæ immiſſum, Dei ſpiritu confirmatum, *Surata de mulieribus*, item *de vaccâ*; & Chriſtianos, ſi rectè agant, in die Judicii

cui salvari doceat, idem auctor *Corani Surata de vaccâ*, & connubia proinde Musulmannorum cum fœminis Christianis permittat, *capite de mensâ*. His tamen nihil attentis, illi cum Christianis, quin cum cujusvis sectæ cultoribus, accumbere refugiunt, manum illico lavantes, si fortè eorum vestes contrectaverint, velut à re immundâ polluti. Cum enim sibi lex sacra haberi res decem immundas velit (quas vocant نجاسات عشرة *Nedsjasaat Asjereh*, ut sunt: *urina, stercus, sperma, sanguis, cadaver, vinum, spiritus, sus, canis*, & *infidelis*) has omnes compendio, ajunt, reperiri in Christiano, veluti & ipso infideli, & à nulla impuritatum abstinente. Turcis ut nefas est ratiocinari de Religione, ita idem permissum est Persianis; qui disputandi cum Christianis mirâ prurientes libidine, omnium primò ac frequentissimè impugnant incarnationem Filii Deitatis, & Christum Dei filium esse cum ceteris Mahhammedanis negant; persuasi, hôc in puncto Christianos inextricabilibus constringi vinculis absurditatum. Ut innotescat Lectori, quomodo illi, & quibus freti argumentis militent, inseram, quid mihi evenerit in coronâ nobilium Curiæ Larensis. Solverat Sjirasense vinum archiatri linguam, ut me provocaret in aciem disputandi de hoc articulo, indignante licet, & torvum vidente Principe, cui assidebam. *Tune*, infit, *Frengi*, (sic omnis nos Christianos compellat Asia ad Gangem usque) *Christum Dei filium esse statuis?* Affirmo. Tum ille: *Convincam te*, inquit, *omnibus audientibus, & ad absurditatis scopulum allidam, nullo negotio. Deum*, pergit, *Ens perfectum, simplex & incompositum esse fateris?* Affirmo. *Ergo*, inquit, *vides sole meridiano clariùs, Deum non posse generare filium, sed blasphemos esse Christianos, qui sic Deum imperfectionis arguunt; quia in Ens simplex & perfectissimum non cadit generatio, corruptio, vel ulla mutatio.* Silebant interea cete-

ceteri, & ſuſpenſis expectabant auribus nodi plusquam Gordiani ſolutionem; Eſt enim Perſarum gravis hæc in conviviis & colloquiis modeſtia, ut taciti ſedeant, nec interloquendo unquam verba alterius intercipiant. Sanè animum eo tempore non ſatis præſentem habens ad inopinatam de re tanti momenti objectionem, extimui; quippe haud ſatis conſcius, quid, in cauſâ tam arduâ, reſponderem ei, qui forum revelationis & fidei Chriſtianæ exciperet. Ex iisdem igitur, ex quibus me oppugnaverat fontibus, arma animumque defendendi, neſcio, quo vigore recolligens, de attributis Divinis quæro reciprocè: *Tune præterea credis, Deum eſſe Ens infinitum? ſcis adeoque, eſſe incomprehenſibile? credis etiam eſſe omnipotens?* Affirmavit omnia. *Ergone,* pergo, *tu negares, incomprehenſibilem & omnipotentem Deum, poſſe etiam facere res homini incomprehenſibiles?* Auditorio ita placuit reſponſio, ut vix finito ſermone meo Princeps, & ad ejus exemplum totus Conſeſſus, manibus colliſis, *Barik allàh!* (hic applaudentium vox & ritus eſt,) iterato exclamaverit, & duello, provocantis cum pudore, finem impoſuerit. Nihil porrò ſceleſtius eſt inter Perſas, quàm quòd ex Chriſtianis Armenis (quibus regio abundat) Neoſjiaïtæ facti, vindicare ſibi rigore Legis debeant, ſuum patrimonium, (cui tamen renunciare oportet defectores in Turciâ) & omnia ſimul bona familiæ ſuæ, usque ad ſeptuageſimam ſecundam generationem. Infinitæ hinc trahuntur lites in judiciis, ſed inanes ferè; quoniam tenore ejusdem Legis etiam probare actor conſanguinitatis gradus debet teſtibus omnino quinquaginta; talibus verò, qui nunquam mentiti, & in mendacio deprehenſi ſunt. Quam verò rariſſimarum hôc cœlo avium catervam, cùm accuſanti difficile ſit ſiſtere; Judex inſuper (præſertim primo Perſarum mobili i. e. ære corruptus) iniquiſſimæ oppreſſioni propitias non præſtet manus, mirum non eſt, ſi plerumq; apoſtatæ

ſtatæ ſpe irritâ jubentur foro excedere, à conſanguineis & judicio illuſi. Armenorum ditioribus conſuetudo eſt, hæredes ſuos, ne poſthumi litigiis deplumentur, præſervare ingenioſâ illuſione iniquiſſimæ Legis. Nimirum levi pretio, v.g. groſſis aliquot, omnes ſuas facultates, ſaltem factâ earum generali deſignatione, ex compacto vendunt, vel potiùs quaſi vendunt, alicui Perſæ Mahhammedano; ea deſuper cedente inſtrumentum Judice, illuſionis bene conſcio. Paulo poſt, bona eadem filiis, alioqui hæredibus, vendit reciprocè momentarius poſſeſſor, venditionemque novam, à Muſulmanno factam, rurſus idem Judex alio confirmat inſtrumento. Empta igitur à Mahhammedano cùm vindicare tertius non poſſit, mortuo patre, ad prædam, ſi accurrat ignarus transactionis defector, inſtrumenti hujus pondere, velut baculo canis eſuriens, importunè abigitur.

Peregrinationes religioſa tres:

1. Meccam Arabia, pro feſto ſacrificii.

Peregrinationes Sjiaïtæ meritorias (Wallfarten) inſtituunt potiſſimùm tres; geminam ex devotione liberâ, tertiam ex obligatione Legis Mahhammedanæ. Princeps harum poſtrema eſt, quæ ad urbem Arabiæ *Meccam* ſuſcipitur, ad celebrandum ter maximum ſacrificii anniverſarii feſtum in honorem Patriarchæ Abrahami; qui pro filio Iſmaële (non Iſaaco) camelum (non arietem) Deo immolaverit. Locus facti ſacrificii templum refert, quod primitùs Abrahami memoriæ exſtructum; ab Ethnicis deinde ſacratum idolo Jovis Ammonis; hôc verò à Mahhammede exturbato, memoriæ ſacrificii *Kalil Alla*, i. e. collocuti cum Deo, (ita patriarcham vocant) reſtitutum fuit. Hanc Mahhammed peregrinationem fidelibus imperavit omnibus, ſemel in vitâ ſuſcipiendam; nullis exemptis, niſi quibus curta rerum poſſeſſio itineris faciendi expenſa, vel familiæ relinquendam unius anni alimoniam non præſtat. A ſacrificio reduces ſingularis reverentiæ titulo حاجي *Hadſji* ſalutantur; inpoſterum albâ faſciâ puritа-

ritatis indice mitrati, sique res illorum permittat, paris coloris pallio vestiti. Adesse peregrinantes Meccæ oportet die decimâ Mensis *Sul hadsjèb;* postridie qui comparuerit, forte in itinere retardatus, post festum venire dicitur, obligatione suâ neutiquam absolvendus, nisi posthac redeat ad sacrificii spectaculum, irritis hâc vice itineris labore & expensis. Legi etiam putantur morem gerere, qui ad Meccense festum (quod saltem in solenni ambitu, & lanienâ cameli consistit) mittunt suo nomine alium. Si quis haud expletâ lege diem suum obeat, *Casi*, i.e. Judex spiritualis, ex bonis relictis præcipit hæredibus & creditoribus, quantum sufficit ad conducendum nuncium, qui pro defuncto satisfaciat. Veniunt in Persiam quotannis Arabes pauperes, qui legationis munus à divitibus petunt, certâ mercede conducendi. Non possunt autem singuli, nisi pro singulis vadere; quibus reduces persoluti officii testimonium Meccâ deferunt, in animam conductoris directum. Qui pro suomet merito semel profectus est, ei, si denuo adire placeat, integrum est, peregrinationem priorem vendere alii, cui eodem proficisci volupe non est. Persæ proficiscentes *Sjafaïtas* se falsò profitentur; Hôc nomine tuti redeunt, alioqui à Turcis vitæ luituri discrimen, si se *Sjiaïtas* faterentur. Finitô sacrificiô, & absolutâ hôc ipso obligatione Legis, receptum usu Turcis atque Persis est, *Medinam* quoque pergere, advidendum sepulcrum *Mahhammedis.* Iter si camelis fiat, undecim dierum est; atque in libero cujusque arbitrio positum, sive eodem velit pergere, vel lares repetere; quòd sepulcro non conspecto, nihilominus tamen *Hadsjì* redeant.

Præterea *Sjiaïtæ* ad *Kerbela*, locum tribus Babylone milliaribus situm, peregrinationes instituunt, ut invisent *Mortusæ Aali*, Imamorum Principis, tumulum, in tantâ sibi veneratione habitum, ut per illum jurare soleant. Hæc non procul extra fines suos profectio, minus tuta habe-

2. Babyloniam, ad visendum tumulum Aali.

U 2 tur,

cies ab otiosis fictæ sunt scribis, quas, quòd minus in usu sint, omittimus. Mixta ex utroque genere videtur scriptura كتبه *Kettibèh*, quæ litteras vocesque subtus & supra fovet, & legentis oculos requirit doctos & utrobique attentos. Locus ei est saltem in monetis & operum publicorum frontispiciis pro Inscriptionibus. Ad neutrum refertur scriptura كوفي *Kufii*, sive quadrata, quæ ab *Aali* inventa, & modernorum Mahhammedanæ religionis Persarum prima & antiquissima esse perhibetur. Eam nisi in antiquis turribus, & priorum seculorum ruderibus invenio, quod dudum ejus usus exoleverit. Scriptura *Gabrorum*, sive gentilium Persarum, aulæ ignota, quamquam vernacula, nec hujus loci est.

Mores.

§. II.

Mores aulicorum ut compendio perstringam, nostratium eas persimiles ajo, ita tamen, ut indolem suæ nationis retineant. Hæc sanè (indoles) modesta est & mansueta, longèque Turcorum genio sedatior, in quo primævus Tartarorum sanguis feritatis suæ servat vestigia. Verùm, quod in Persianis vituperes & caveas maximè, Theoninam voco invidiam, quam melle adulationis & byssini sermonis lenocinio artificiosè condunt, dissimulandi pariter & fallendi doctiores, quàm vel Turcorum, vel ulla gens mortalium. Acerbissimè oderunt honorum, quos ipsimet ambiunt, competitores; nec aliorum, si per se steterit, fortunæ parcituri, nisi ab iisdem gravissimis muneribus devincti fuerint. Vindictæ modum non tenent; lapsu atque deplorabili miseriâ inimici satiatus osor, sanguinem præterea sitit, haud priùs livorem extersurus animo, quàm ad incitas redactum, & exstirpatum viderit; irâ sanè humanæ mentis detestandâ, & ferociori leonis, qui & vitæ parcit succumbentis hostis, & submissione

ejus

ejus, quem devicerat, generosè acquiescit. In voluptates immoderatè effusi sunt; corporis saginam, delicias fœmineas, & nequissimam libidinis varietatem ad senium usque sectantes. Magnificentiam omnem maximè reponunt in vestitu, equis generosis eleganter phaleratis, & in servorum multitudine. Aurum summoperè sitiunt; Frustra fueris, si quicquam ex gratuito amici favore speraveris, aut in causâ etiam justissimâ absque largitionibus in curiâ impetratum laboraveris. Maximè colunt, submissèque venerantur eos, à quibus lucra expectant; tum quos plenilunio vident gaudere Regii favoris: quicquid his contigerit fortunæ & dignitatis ex Gratiâ summi Principis, id eorum virtutibus, id meritis deberi jactitant, artis & naturæ perfectissima eos exemplaria vocant, & multis elogiis certatim celebrant. At vice fortunæ versâ, omnis in tantum evanescit labascentis existimatio, ne vereatur eundem turpissimis nominibus, (canis, cornigeri, leonis,) conviciari is ipse, qui ejus curâ & pane enutritus est. Quo ipso inducor, ut Turcorum indolem grati animi notâ Persis meis plurimùm anteponam. *Abneri* sunt, mihi crede, Aulæ ac cœli hujus magnates, & maximè tibi cavendi, cum amicissimè fidem promittunt, imò per Imamos jurant; usque adeo fucata est omnis in hâc Aulâ civilitas, amicitia, fides, gratia.

§. III.

Religio.

Religionem Aula cum populo communem habet Mahhammedanam eam, quam vocant *Sjiaì*, vel, ut vulgo pronunciant, *Sjijàì*. Hanc Regiæ stirpis fundator *Ismael*, proscriptâ Turcorum Sectâ سنّی *Sonnì*, Regno fecit familiarem, acceptam à Patre suo *Haidare;* qui eandem à majoribus suis, Sjeichis seu theologis celeberrimis, ex Mahhammedis sanguine ortis, sibi quasi hæreditate traditam, vitæ exemplo & indefessâ doctrinâ, Medorum & Persarum animis in-

gerere, jam pridem, nec infeliciter, laboraverat. Secta hæc الشيعه *Sjiai* dicitur, quasi vestigiis Prophetæ inhærens. Arabes eam vocant إثنى عشر *Isn Asjèr*, i. e. duodecim Imamorum, quod eorum vestigia sectari quàm maximè studeant. Persarum Manuscripta eam ex M. Abassi instituto appellant *Dsjaferì*, ab ejus nominis Imamo. De inductione hujus Sectæ & ab Ismaële facta Persarum conversione, ita lepidè scribunt: Remiserat inter arma studium & propagatio dogmatis patrii, cum illud subditis ingerere Rex, ad otium pacis reversus, animum intendit. *Sonnì* autem (quod vocabulum derivant Persæ à *Sonnèt*, i. e. oratione superflua, à Mahhammede haud imperatâ) in quatuor Sectas à famosis Interpretibus, quorum singulæ nomen referunt, distracta fuerat; videlicet حنبلي *Hhanbalì*, cujus sunt Turci, Arabes, Tartari Crimmenses, plerique Usbecenses, & diversi alii; الشافعي *Sjafüì*, cujus hodie sunt Javani, ac ceteri nigritæ Insulares Indiæ; مالكي *Malikì*, cujus sunt Africani, & حنيفه *Hhanifì*, cujus est Orengseef, sive magnus Mogol, cum parte subditorum, & nonnullis Usbeciæ populis. Hhannifitas Rex inveniebat subditos; in australi Perside etiam Sjafaïtas. Quorum ille tum discrepantes à suis opiniones subditorum animis expungere proponens, Molas, sive Sacerdotes totius Regni arcessivit, ut quot Doctores *Sjiaïtæ* superessent, inquireret. Invenisse autem paucos admodum dicitur; qui ab *Hhannifitis* multitudine convicti, opinioni suæ facilè renunciarunt. Tandem Mola nullius nominis, pauper & pro fanatico à ceteris habitus, atrium disputandi quoq; animo ingreditur; qui, cùm calceos foris, pro nationis more, non reliquisset, sed sub ulnis asportasset in Concilium, ab Hhannifitarum coronâ, eum protinus expellendum ratâ, penè explosus fuit,

dum:

dum: *Vides*, ajunt, *Serenissime, stultum eum esse?* A Rege ergò quæsitus; *cur id faceret?* respondit: *Propterea, Rex, id facio, quia Mahhammed monuit, cavendum nobis esse ab Hannifitis; quòd fures sint, calceosque rapiant.* Quibus dictis, acriùs ridens turba Hannifitarum, quærit: *Amabo, ubi tum erant Hannifitæ? utpote, qui quingentis annis post Mahhammedem orti sunt!* Tum ille: *Bene, dixistis; nam dum Mahhammede vivente adhuc pura esset lex nostra, & neutiquam adulterata, qualem ego colo Sjiaiticam, ubi eratis vos Hhannifitæ?* Quo argumento ab ipsis adversariis suppeditato, cùm argutè convicti essent, à Rege, concilii Præside, & in paternum dogma prono, hanc quoque Religionem jussi sunt inposterum colere, atque publicè docere. Admiratione dignum est, restitutionem legis Mahhammedanæ in hemisphærio Asiæ eodem tempore factam fuisse, quo vindicavit B. Lutherus religionem Christianam à statutis Papalibus. Nec in extimo Oriente tum defuit Gentilismo innovatio; quasi astra & cœli influxus ad schismata mortales inclinaverint.

Persarum in Turcas odium religiosum.

Ut est leve inter *Sonnitas* & *Sjiaïtas* fidei discrimen: ita odium prægrande est & implacabile. Certè illos Persæ Omerianâ maledictione indies, etiam in precibus publicis execrantur, constanter credentes, tantam fidei Turcicæ perversitatem esse, ut cum ceteræ infidelium animæ non ante tempus extremi judicii damnentur, interea *dèr alem erva*, i. e. in animarum mundo retentæ; Sonnitarum seu Turcorum animæ, eo quo exspirant momento, plumbi instar ad Tartara, velut per aquam ad centrum suum, maledictæ demergantur. Narrant jocosè: si caro Persæ ac Turci in eâdem ollâ simùl coquatur, frigescente jusculo, pinguedinem ad ultimum à se invicem discessuram. Maxima eorum lis versatur in quæstione: *Omerone* an *Mortusæ Aali* post Mahhammedem in *Caliphatu* (ita vocant Pontificatum suum) jus successionis convenerit?

 nerit?

nerit? Stant Persæ pro *Aali:* qui tamen dira ab Omerianis passus, ad Principatum Religionis difficulter eluctatus est. Pro rei illustratione sciendum est, *Mahhammedem*, cum ope *Sergii*, Monachi Græci, *al Coranum*, i. e. Biblia aniliter, sed inimitabili styli Arabici elegantiâ composuisset, & ex Camelario fieret Propheta, inter alios adhærentes sibi invenisse tres viros potentiores, nimirum *Abubekerum*, *Osmannum* & *Omerum;* prioris ille filiam, *Cadissjè* appellatam, præter octo alias, uxorem duxerat. Socer genero morienti præsens, in Caliphatum per nefas irrepsit; mortuo jam *Abdulla*, filio Mahhammedis, ante pubertatem; alioqui futuro successore, si fuisset in vitis. *Abubekerum* excepit *Osman* admodum senex; quo defuncto pulpitum vi occupavit pelagus maledictionum *Omer;* cùm successio *Mortusæ Aali*, velut cognato & genero primi Pontificis, tum jure sanguinis, tum soceri voluntate debebatur. Unde *Omer* pro stabiliendo sibi Caliphatu exstirpandam Aaliticam progeniem armis adortus est, in eos simul omnes sæviter grassatus, qui partibus & opinionibus Aaliticis adhærebant; donec persecutor nefarius à molitore quodam, dum rogatu ejus, ad benedicendum molendino, manum rotæ imponeret, soluto repagulo, raptu machinæ fraudulenter extinctus fuit: magno Aalitarum gaudio, qui occisoris facinus anniversario festo celebrant; Turcorum verò atque omnium eorum luctu, qui Omero nomen professi sunt. Ab ejus nece primus Imaam, sive legitimus successor Aali, Arabum auxilio, summas tandem in Religione obtinuit, factus Sjiaïticæ Sectæ antesignanus, & nationis Persicæ Patronus adorabilis, cujus nomen suspirant perpetuò, sive equum conscendant Persæ, sive quicquam operis suscipiant. Imamum عَلِي *Aali*, in catalogo Pontificum sequitur uterque filius حَسَن *Hasèn*, & حُسَيْن *Hossein;* hos rectâ lineâ descendentes Imami

mi reliqui novem; ex quibus præ ceteris colitur à Sjiaïtis *Imaam* ordine ſextus جعفر *Dſjafèr*, cujus librum in tanto habent pretio, ut eum oraculo comparare, & de rebus futuris dubiisque in eo ſciſcitari non dubitent; textum pro effato habentes, quem fortuitò inveniunt: Inde & nomine جعفري *Dſjaferì*, i. e. *Dſjaferiani* appellari ſolent. Alterum, quod acerbè mordet Perſianos, eſt caſtigata ab Omero carnalis concupiſcentia *Aali* enim præter quatuor *Nekah*, ſeu uxores deſponſatas, Muſulmanno ſuo innumeras, pro cujusque deſiderio & facultatibus, permittebat *Kaniſe*, i. e. ancillas, ad concubitum emptas; quas inſuper & *Amutha*, ſeu conductitias ad placitum tempus alere, integrum eſſe atque liberum voluit. Hanc Omerianus rigor libertatem ita reſtrinxit, ut ſequiori thoro non amplius duas permitteret *Kaniſes*, *Amuthas* autem penitus interdiceret. Iniquitatem Omerianæ legis ſic demonſtrant Sjiaïtæ: *Titio* non ſuppetit facultas ducendi uxorem legitimam, nec pecunia emendi corporis ancillam, ergone paucos, quos habet, obulos carni impendere conductitiæ audeat, vel prorſus abſtineat, contra legem naturæ? Plauſibile vides argumentum! Ceteras controverſias ſuo loco dabimus. Illæ autem leves ſunt, ut plurimæ ex prædictis fluentes, vel in odio fundatæ politico.

Perſæ aversantur Christianos.

Perſarum averſa magis eſt à Chriſtianis quàm Turcorum Religio, licet utraque maximum inter Prophetas Chriſtum eſſe, ſi Mahhammedem excipias, pariter fateatur; illi dona ſtyli & eloquentiæ, huic mirabiliter medendi divinitus data credens; ex puriſſimâ verò natum virgine, *Molæ* ſeu Theologi ſtatuant; Etiam *al Coranus* Jeſum prædicet Dei Apoſtolum, Dei verbum, à Deo Mariæ immiſſum, Dei ſpiritu confirmatum, *Surata de mulieribus*, item *de vaccâ*; & Chriſtianos, ſi rectè agant, in die Judicii

cui salvari doceat, idem auctor *Corani Surata de vaccâ*, & connubia proinde Musulmannorum cum fœminis Christianis permittat, *capite de mensâ*. His tamen nihil attentis, illi cum Christianis, quin cum cujusvis sectæ cultoribus, accumbere refugiunt, manum illico lavantes, si fortè eorum vestes contrectaverint, velut à re immundâ polluti. Cum enim sibi lex sacra haberi res decem immundas velit (quas vocant نجاسات عشرة *Nedsjasaat Asjereh*, ut sunt: *urina, stercus, sperma, sanguis, cadaver, vinum, spiritus, sus, canis*, & *infidelis*) has omnes compendio, ajunt, reperiri in Christiano, veluti & ipso infideli, & à nulla impuritatum abstinente. Turcis ut nefas est ratiocinari de Religione, ita idem permissum est Persianis; qui disputandi cum Christianis mirâ prurientes libidine, omnium primò ac frequentissimè impugnant incarnationem Filii Deitatis, & Christum Dei filium esse cum ceteris Mahhammedanis negant; persuasi, hôc in puncto Christianos inextricabilibus constringi vinculis absurditatum. Ut innotescat Lectori, quomodo illi, & quibus freti argumentis militent, inseram, quid mihi evenerit in coronâ nobilium Curiæ Larensis. Solverat Sjirasense vinum archiatri linguam, ut me provocaret in aciem disputandi de hoc articulo, indignante licet, & torvum vidente Principe, cui assidebam. *Tune*, infit, *Frengi*, (sic omnis nos Christianos compellat Asia ad Gangem usque) *Christum Dei filium esse statuis?* Affirmo. Tum ille: *Convincam te*, inquit, *omnibus audientibus, & ad absurditatis scopulum allidam, nullo negotio.* *Deum*, pergit, *Ens perfectum, simplex & incompositum esse fateris?* Affirmo. *Ergo*, inquit, *vides sole meridiano clariùs, Deum non posse generare filium, sed blasphemos esse Christianos, qui sic Deum imperfectionis arguunt; quia in Ens simplex & perfectissimum non cadit generatio, corruptio, vel ulla mutatio.* Silebant interea

cete-

ceteri, & ſuſpenſis expectabant auribus nodi plusquam Gordiani ſolutionem; Eſt enim Perſarum gravis hæc in conviviis & colloquiis modeſtia, ut taciti ſedeant, nec interloquendo unquam verba alterius intercipiant. Sanè animum eo tempore non ſatis præſentem habens ad inopinatam de re tanti momenti objectionem, extimui; quippe haud ſatis conſcius, quid, in cauſâ tam arduâ, reſponderem ei, qui forum revelationis & fidei Chriſtianæ exciperet. Ex iisdem igitur, ex quibus me oppugnaverat fontibus, arma animumque defendendi, neſcio, quo vigore recolligens, de attributis Divinis quæro reciprocè: *Tune præterea credis, Deum eſſe Ens infinitum? ſcis adeoque, eſſe incomprehenſibile? credis etiam eſſe omnipotens?* Affirmavit omnia. *Ergone*, pergo, *tu negares, incomprehenſibilem & omnipotentem Deum, poſſe etiam facere res homini incomprehenſibiles?* Auditorio ita placuit reſponſio, ut vix finito ſermone meo Princeps, & ad ejus exemplum totus Conſeſſus, manibus colliſis, *Barik allàh!* (hic applaudentium vox & ritus eſt,) iterato exclamaverit, & duello, provocantis cum pudore, finem impoſuerit. Nihil porrò ſceleſtius eſt inter Perſas, quàm quòd ex Chriſtianis Armenis (quibus regio abundat) Neoſjiaïtæ facti, vindicare ſibi rigore Legis debeant, ſuum patrimonium, (cui tamen renunciare oportet defectores in Turciâ) & omnia ſimul bona familiæ ſuæ, usque ad ſeptuageſimam ſecundam generationem. Infinitæ hinc trahuntur lites in judiciis, ſed inanes ferè; quoniam tenore ejusdem Legis etiam probare actor conſanguinitatis gradus debet teſtibus omnino quinquaginta; talibus verò, qui nunquam mentiti, & in mendacio deprehenſi ſunt. Quam verò rariſſimarum hôc cœlo avium catervam, cùm accuſanti difficile ſit ſiſtere; Judex inſuper (præſertim primo Perſarum mobili i. e. ære corruptus) iniquiſſimæ oppreſſioni propitias non præſtet manus, mirum non eſt, ſi plerumq; apo-

ſtatæ ſpe irritâ jubentur foro excedere, à conſanguineis & judicio illuſi. Armenorum ditioribus conſuetudo eſt, hæredes ſuos, ne poſthumi litigiis deplumentur, præſervare ingenioſâ illuſione iniquiſſimæ Legis. Nimirum levi pretio, v.g. groſſis aliquot, omnes ſuas facultates, ſaltem factâ earum generali deſignatione, ex compacto vendunt, vel potiùs quaſi vendunt, alicui Perſæ Mahhammedano; ea deſuper cedente inſtrumentum Judice, illuſionis bene conſcio. Paulo poſt, bona eadem filiis, alioqui hæredibus, vendit reciprocè momentarius poſſeſſor, venditionemque novam, à Muſulmanno factam, rurſus idem Judex alio confirmat inſtrumento. Empta igitur à Mahhammedano cùm vindicare tertius non poſſit, mortuo patre, ad prædam, ſi accurrat ignarus transactionis defector, inſtrumenti hujus pondere, velut baculo canis eſuriens, importunè abigitur.

Peregrinationes religioſæ tres:

1. Meccam Arabiæ, pro feſto ſacrificii.

Peregrinationes Sjiaïtæ meritorias (Wallfarten) inſtituunt potiſſimùm tres; geminam ex devotione liberâ, tertiam ex obligatione Legis Mahhammedanæ. Princeps harum poſtrema eſt, quæ ad urbem Arabiæ *Meccam* ſuſcipitur, ad celebrandum ter maximum ſacrificii anniverſarii feſtum in honorem Patriarchæ Abrahami; qui pro filio Iſmaële (non Iſaaco) camelum (non arietem) Deo immolaverit. Locus facti ſacrificii templum refert, quod primitùs Abrahami memoriæ exſtructum; ab Ethnicis deinde ſacratum idolo Jovis Ammonis; hôc verò à Mahhammede exturbato, memoriæ ſacrificii *Kalil Alla*, i. e. collocuti cum Deo, (ita patriarcham vocant) reſtitutum fuit. Hanc Mahhammed peregrinationem fidelibus imperavit omnibus, ſemel in vitâ ſuſcipiendam; nullis exemptis, niſi quibus curta rerum poſſeſſio itineris faciendi expenſa, vel familiæ relinquendam unius anni alimoniam non præſtat. A ſacrificio reduces ſingularis reverentiæ titulo حاجي *Hadſji* ſalutantur; inpoſterum albâ faſciâ purita-

ritatis indice mitrati, ſique res illorum permittat, paris coloris pallio veſtiti. Adeſſe peregrinantes Meccæ oportet die decimâ Menſis *Sul hadſjèb;* poſtridie qui comparuerit, fortè in itinere retardatus, poſt feſtum venire dicitur, obligatione ſuâ neutiquam abſolvendus, niſi poſthac redeat ad ſacrificii ſpectaculum, irritis hâc vice itineris labore & expenſis. Legi etiam putantur morem gerere, qui ad Meccenſe feſtum (quod ſaltem in ſolenni ambitu, & lanienâ cameli conſiſtit) mittunt ſuo nomine alium. Si quis haud expletâ lege diem ſuum obeat, *Caſi*, i.e. Judex ſpiritualis, ex bonis relictis præcipit hæredibus & creditoribus, quantum ſufficit ad conducendum nuncium, qui pro defuncto ſatisfaciat. Veniunt in Perſiam quotannis Arabes pauperes, qui legationis munus à divitibus petunt, certâ mercede conducendi. Non poſſunt autem ſinguli, niſi pro ſingulis vadere; quibus reduces perſoluti officii teſtimonium Meccâ deferunt, in animam conductoris directum. Qui pro ſuomet merito ſemel profectus eſt, ei, ſi denuo adire placeat, integrum eſt, peregrinationem priorem vendere alii, cui eodem proficiſci volupe non eſt. Perſæ proficiſcentes *Sjafaïtas* ſe falſò profitentur; Hôc nomine tuti redeunt, alioqui à Turcis vitæ luituri diſcrimen, ſi ſe *Sjiaïtas* faterentur. Finitô ſacrificiô, & abſolutâ hôc ipſo obligatione Legis, receptum uſu Turcis atque Perſis eſt, *Medinam* quoque pergere, advidendum ſepulcrum *Mahhammedis.* Iter ſi camelis fiat, undecim dierum eſt; atque in libero cujusque arbitrio poſitum, ſive eodem velit pergere, vel lares repetere; quòd ſepulcro non conſpecto, nihilominus tamen *Hadſjì* redeant.

2. Babyloniam, ad viſendum tumulum Aali.

Præterea *Sjiaïtæ* ad *Kerbela,* locum tribus Babylone milliaribus ſitum, peregrinationes inſtituunt, ut inviſent *Mortuſæ Aali,* Imamorum Principis, tumulum, in tantâ ſibi veneratione habitum, ut per illum jurare ſoleant. Hæc non procul extra fines ſuos profectio, minus tuta habe-

tur, quàm operosa; quia sepulchrum in Turcorum potestate est, qui vicinos Aalitas, sive Persas, adversarios suos acerrimos, plusquam capitali persequuntur odio. Laterculi inde referuntur, pro ceremoniis precationum; Betht-steine; cùm enim osculari subinde terram inter orandum conveniat; immunda autem omnis terra sit, nisi in quâ sanctorum custodiuntur exuviæ; hinc ex solo tumuli Aalitici petitam præferunt ceteris omnibus. Compacta autem mittitur in orbiculos, ducatone crassiores, sole ad duritiem coctos, & in rei fidem sigillatos, inde مهر *Möhbr*, i. e, sigilla, dictos. Ajunt venditores Turcos sæpè urinâ suâ eosdem conglutinare, ut adversariis suis imponant.

3. Messhedum, ad sepulchrum Imami Resa.

Ad sepulchrum verò *Imami Resà*, quod extat in urbe *Messhèd*, provinciæ *Chorasaan*, peregrinationes diriguntur omnium frequentissimæ. Hujus perpetuò in ægrotorum ore nomen volvitur, sperantium Medicamentosa virtute ejus se convalituros, si id crebrò invocent. Ex quo *Sjah Abas I.* Usbecis Tartaris locum eripuit, mirum, quantum curationibus inclaruerit miraculosis, præsertim cœcorum hominum, qui precibus, ante tumulum fusis, venditantur lumen recepisse. Multi nunc peregrè adveniunt, alii devotionis causâ, alii spe inducti recuperandæ sanitatis. Hanc qui simulant recepisse, id honoris & præmii consequuntur, ut per urbis plateas circumducantur, ambitu solenni & populoso; deinde, quia laceri redeunt, ab admiratoribus depilati, (quod superiori Relatione dixi) ut ex ærario ejusdem templi novo donentur vestitu, & viatico insuper ad remeandum in patriam suam. Sunt enim plerique pauperes & scurræ ignoti nominis, in quos inclytus ille Sanctus miraculi gratiam collocat. Nimirum, res composito agitur, actorem substituentibus templi Sacerdotibus pretiô conductum, qui fabulam ludat, & subinde nova miraculi editione famam

Ima-

Imami foveat, saltem ut peregrè hospites alliciant. Circumductiones, ajunt, interdum quater vel quinquies Mense unico contingere, easque à prudentioribus satis jam fraudem edoctis, ampliùs non attendi; Primus fabularum autor Rex laudatus esse dicitur; qui ut popularium nummos in patriâ retineret, quos devotionis causa exportabant in Turciam, celebritatem studuit Sancto conciliare indigenæ; ac de ipso miraculosæ virtutis opinionem facilè in animis excitavit mobilis ad superstitionem vulgi. Curant magnates Persici exuvias suas post mortem ad cœmeteriū hujus Sancti transportari, ut sub ejus præsidio beatiùs requiescant. Religionis hîc puncta omnia persequi vetat prolixitas. Insulsa sunt, & in ceremoniis ac purificationibus ut plurima consistunt. Sæpe citatus Rex Abassus in gratiam subditorum summa Religionis capita, per *Sjeich Badiin Mahhammed*, conciñari fecit Compendiô, quod appellatur جامع عباسي *Dsjamaa Abasi*, & in manibus populi teritur: ad quod lectorem remitto, Latinè propediem à me evulgandum; hîc pro colophone saltem additurus Persarum festa, secundum seriem Mensium & dierum, quibus incidunt, collocata.

Festa Persarum. Sciendum verò, Persas pro festorum determinatione simul cum Religione Mahhammedana adoptasse menses Lunares Arabum, ab uno incipientes novilunio in cœlo visibili, ad spectabile aliud. (fidem enim oculis malunt, quàm calculis tribuere astronomorum.) Quales verò menses, cum diebus absolvantur aliquando triginta, aliquando viginti novem, adeoq; Solares nostros uno circiter die, ex lunæ citiori motu, anticipent; consequens quoq; est, dies illorum feriatos citiùs quotannis redire, & quæ nunc mediâ brumâ incidunt, abhinc annis octodecim mediâ ingruere æstate, donec duodenario mensium periodo tricies septiès absoluto (spatio annorum nostrorum triginta sex) in

in idem tempus, diemq; Calendarii Juliani recidant. Exemplo res liquebit. Dies, quo hæc ſcribo, decimus nonus Septembris, anni 1684 æræ Chriſtianæ, Perſarum calculo dies primus eſt Menſis *Sjawwàl*, anni *Hedſjiræ* 1095, ſacratus beneficentiæ, liberali manu exercendæ in egenos. Hæc, ſacrâ lege, feriata lux anno futuro 1685 in nonum Septembris, anno 1686 in trigeſimum Auguſti, anno 1687 in vigeſimum ejusdem, & ſic porrò decendio ſemper citiùs ingruet, donec revolutione abſolutâ, anno 1720 in hunc rurſus diem recidat. Ex his patet, feſta omnia Mahhammedanorum fixa dici, dum interea maximè ſunt mobilia.

Series feriarum hæc eſt:

Primus Menſis, محرم *Muhharrèm*, dies primores denos eſſe lugubres & nefaſtos jubet, ob *Hoſſeinii*, filii Aali, trucidationem, factam hujus Menſis die decimo. Heros ille à civitate *Kofi*, ſitâ in Arabia deſertâ, quòd partibus invideret Omerianis, per miſſum nuncium in ſubſidium vocabatur contra *Jeſid*, regnantem in Damaſco Principem. Ad ferendas igitur ſuppetias dum iter cum ſeptuaginta omnino viris ingreditur, commonitus eâ de re *Jeſidus*, emiſſâ 700 armatorum manu, approperantem, ab urbe, auxiliis, aquâ & omni commeatu intercludit. Siti igitur & fame confectus *Hoſſeinius*, tandem in medios hoſtes dum ſe deſperato auſu præcipitat, cum ſociis ad unum omnibus trucidatur, & in eſcam belluarum projicitur. Præcipitem Perſæ tanti ſideris occaſum anniverſariis proſequuntur juſtis. Nimirum ante meridiem in plateis & locis publicis concurrentes, magnâ devotione audiunt *Molam* aliquem, prælegentem quotidie caput unicum ex *Ruſebtuſſ Sebhdì*, ſive Hiſtoriâ Martyrum, qui pro fide occubuerunt: ea enim ad numerum dierum lugubrium diviſa eſt in decem capita, quorum ultimum continet Relationem de morte Hoſſeinii. Sub veſperam denuo in diverſoria, compita

pita & areas publicas tumultuoſè confluunt, & congeſtis cremiis ac lucis materiâ, ignes conſtruunt, quos circa choreas inſtituant parentales. Nec morâ, tripudiare incipiunt, ſubinde *Hoſſeinii* nomen, voce non triſti aut ejulante, ſed indignantium ſimili, exclamant, alternè & quaſi per choros: dum ad numerum hujus ſoni in gyrum velut metro acti, pectus pugnô, terramque pede importunè quatiunt. Credat rei inſcius, ſe audire latratus canini agminis, vel cominus etiam videre ſalientes furias; adeo in vindictam vultibus geſtibusque ferociunt. Durat ſcena pluribus horis, donec laſſatos adulta nox ad requiem invitet. Tandem lugubre decendium exequiis claudunt, civibus vicatim comparentibus, & occiſi ſarcophagum (qui omiſſo operculo contuendum exhibet ſaucium quaſi & cruentatum pueri cadaver) populoſo ambitu ducentibus per urbem, dum ubique adgemiſcit mobilis fœminarum ac vulgi turba. Comites funeris in aliis urbibus curant ſibi novaculâ ſauciari raſam recenter calvariam, uno quidem orbiculari vulnere per ambitum capitis, & duobus in vertice per transverſum ductis, ut necem nefariam vivo & dolente ſpectaculo referant. Juſtitii hujus decendium vocatur *Aſjuur*.

Secundi Menſis صفر *Sephèr*, dies vigeſimus memoriæ dicatus eſt mirandæ combinationis capitis cum corpore *Hoſſeinii*, quæ hoſtili acinace disjuncta, poſtquam quadraginta diebus à feris intacta, atque ab aëre incorrupta jacuiſſent, iſthoc die mirificè coaluiſſe creduntur; exemplo S. Stanislai; primi Polonorum Epiſcopi, cum à Rege Boleslao Audace dilaniatus eſſet. Feſtum hoc appellatur سر و تن *ſer u ten*, i.e. capitis & corporis. Die octavò & vigeſimo ſolenni luctu deploratur infelix fatum *Haſenii*, fratris prædicti Hoſſeinii, qui per inimicorum inſidias veneato induſio è medio ſublatus eſt. Ultimus in hoc Menſe dies

dies Mercurii mortalibus infeſtus creditur, ex antiqua Mahhammedis traditione, qui eo die cœlum parturire dixit millenas infelicitates. Proinde uſu receptum eſt, ut ollas veteres & vaſa teſtacea deſuper in plateas projiciant domeſtici, peſſundaturi eâ clade, vel expleturi etiam influxus, qui alioqui in homines ruerent.

Tertii Menſis, ربيع اول *Rebia awèl,* die nono celebranda venit memoria veterani, quem vocant, Legis, i. e. Molitoris Perſæ; qui *Omerum*, Aalitici nominis peſtem, è medio, quanquam ſceleſtè, ſuſtulit in molendino ſuo, vitamque ſalvavit fugâ, ſtupendi plenâ miraculi. Patrato namque facinore, panni complicati inſtar Arabia Perſiæ contracta ac coarctata repente fuit, ut brevi progreſſu Arabiam aſſecutus, feliciter hoſtibus elaberetur; quandoquidem ubi patratorem excepiſſet, in ſitum illico naturalem ſuum explicata eſt. *Caſi*, ſive judex loci, in compenſam egregii facinoris, nuptui dediſſe dicitur reduci filiam ſuam, quanquam homini ſaltem molitori. Die decimo ſeptimo celebratur ortus Draconis, cujus cauda tertiam partem ſtellarum è ſuperis deduxit ad inferos. Natales ſic voco *Mahhammedis.*

Menſes quartus, ربيع آخر *Rebia achìr, quintus,* جمادِ اول *Dſjemmadi awèl, ſextus,* جمادِ آخر *Dſjemmadi achìr,* & *ſeptimus,* رجب *Redſjèb,* feſtis diebus carent.

Octavi Menſis, شعبان *Sjaaboon,* die decimo quinto creduntur in cœlo evolvi ab Angelo codices, quibus inſcripta extant nomina viventium. Vocatur dies روز برات *Rúſe beraat.*

Nonus Menſis, رمضان *Rameſaan*, totus jejunio diurno ſacratus eſt; quod ita obſervant religioſè, ne vel aquæ guttula palatum pertranſeat. Rigoris eò procedunt alii, ut ſtro-

ſtrophiolum ori ſuo circumligent, ne cum aëre intrare poſſit pulvis, qui jejunium violet. Durare debebat abſtinentia, à ſtellis manè viſis, ad reviſas veſperi. Verum ſuperſtitioſus rigor utrumque terminum latiùs hodie disjungens, eſuriendum imperat, à diluculo primùm appetente, ad crepuſculum eò adultum, ut filum nigrum ab albo (ut loqui amant) diſcerni oculis non poſſit. Noctibus è contra genio indulgendi pro lubitu, & maceratum inediâ corpus quovis deliciarum & voluptatis genere recreandi, ſumma libertas eſt. Cadente igitur ſole, fora & plateas Regias irruunt comœdi, muſici, coqui, caupones, cupedinarii; facum lampadumq; accenſis ordinibus æmulus diei nitor producitur; exponuntur venales ſenſibus deliciæ atq; irritamenta varia, quibus diurnam pœnitentiæ moleſtiam quisque pro genio ſuo vindicet. Diebus decimo nono, vigeſimo primo, & tertio ſupra vigeſimum Deum precantes credunt certo certius exaudiri. Quamobrem in templa his diebus frequentes confluunt, in precibus etiam domi fundendis aſſidui.

Decimi Menſis, شوّال *Sjawwàl*, primus dies dandis eleëmoſynis ſacratur. Lege verò definita eſt una tritici menſura, pro ſingulis eroganda domeſticis; quam qui in naturâ nolit dare, pretio redimat quinque ſolidorum, ſive groſſorum Marianorum circiter trium.

Undecimus Menſis, ذو القعدة *Sülkaadèh* dies religioſos non habet.

Duodecimi Menſis, ذو الحجّة *Sülhadſjèh*, die decimo univerſitas Mahhammedana imitatur ſacrificium Patriarchæ *Abrahami*, cameli in publico mactatu. Quo major civitas, eò pompoſior feſtivitas eſt; nec ullum ex feſtis omnibus majori plauſu & lætitiâ celebratur. Publica non ſatis eſt laniena; domi quoque paterfamilias quisque, ſi ſolvendo ſit, ovem jugulat, ut in memoriam ſacrificii

 come-

comedatur. Festum vocatur بیرام *Beiraam*, i. e. Paschatos, vel قربان *Kurbaan*, i. e. sacrificii. Die decimo octavo accidit, ut Mahhammed & Aali sese invicem amplexi, in unum corpus & animam stupendo miraculo coaluerint: cujus memoriam devotissimè hac die venerandam religio imperat. Servit Persis unio hæc, pro ratione apodicticâ, qua Turcis probant legitimam, & ex voluntate Mahhammedis factam successionem *Mortusæ Aali*, socero suo, ut inde colligitur, præ ceteris dilecti; unde consequens sit, merum maledictumq; Pontificiæ potestatis usurpatorem fuisse Omerum. Festum vocatur قم قادیر *Kom Kadiir*.

Restat نوروز *Nauruus*, i. e. vertentis anni initium, incidens in diem æquinoctii verni. Non legalis est, sed ab antiquis Persis hæreditate accepta festivitas, omnium ceterarum maxima & solennissima. Quisque novis vestibus hodie induitur, invisuntur amici, convivia fiunt & deambulationes: nec lætitiæ ac feriarum modus est ante diem decimum quintum, multis etiam non ante vigesimum.

Festorum cultus in eo reponitur, ut ex foris publicis tympana, tubæ, cymbala, à nocte media ad usq; meridiem personantia, diem ceteris reddant illustriorem; populus verò ab opere cessans, in templis, foris & areis publicis magno strepitu & frequentiâ conveniat, invicem gratuletur, propalam lætetur, ludat, nugetur, catervatimque accumbens Nicotianam sugat, cum alternatis sorbilium exiguis haustibus: Poëtas idem, & dramatum actores audiat, concionum religiosarum & ambituum, si qui habendi veniunt, sedulus adsit comes vel spectator; & diem denique in publico emensus, intra parietes quoque lætus quisque cum suis partem noctis exigat.

RELA-

RELATIO XII.

Externus Aulæ ſplendor: ac primò Magnificentia Civitatis Regiæ.

§. I.

Isphahani, metropolis Regni, & Sedis Regiæ conditio.

Externum Aulæ ſplendorem, quàm maximè in Sede Regiâ, hortorum multitudine, pompâ equitationis & ſumtuoſis conviviis collocamus. In quibus verò deſcribendis, quantum rerum dignitas permiſerit, brevitati ſtudebimus.

Reſidet Rex in ampliſſimâ Parthiæ urbe & totius Regni metropoli, quam اصفهان *Isphahaan*, & صفهان *Sefahuun* promiſcuè appellant; ſita ad elevationem Poli 32, 40; differentiam temporis exhibens ab urbe Româ 3½ horarum; acûs magneticæ errorem, verſus occidentem, 16 graduum. Ingens urbis moles eſt, quam appellare audeas totius Aſiæ citra Gangem maximam: ita à tempore Regis Abaſſi I. ultra ſua mœnia accrevit, & per vaſtos campos producta eſt; quin hodienum augeri non deſinit, quod ex aliis Provinciis numeroſos recipiat transfugas, qui Gubernatorum injurias pertæſi, Lares hîc quærunt clementiores, ſub Regis præſentiâ. Dicitur unà cum ſuburbiorum & pagorum nexu, quibuscum coaluit, ambitum habere 16 paraſangarum. Certè ego illam obequitare uno die fruſtra tentavi; ſed ob varios hortorum anfractus, & vias à rivis foſſisque impeditas vix omnem molem biduo quis circumiverit. Situm ſortita eſt in ſummâ lætiſſimæque fœcunditatis planitie; ſaltem auſtralior ſuburbiorum finis ad ſabuloſam & ſterilem *Sophà* montis radicem extenditur. Aërem haurit ſudo perpetuo felicem, æqualis temperiei, ſiccum & ſaluberrimum. Videbis cadavera hîc exareſcere priùs, quàm putreſcant; ferrum, quamvis hu-

Magnitudo

Aër.

more aſperſum, rubiginem non contrahere; intentasque teſtudinis chordas puritatem toni diutiſſimè ſervare: quod tamen de parte urbis orientali non æquè affirmaverim. Salubritatem induiſſe ajunt Abaſſi I. tempore, eamque debere Platanorum multitudini, quâ Rex vias publicas, & coloni hortos certatim conſeverint; cum antea Iſphahanenſis aura ſqualido terræ halitu (quem nunc arbores pro nutrimento abſumant) inquinata fuerit. Sit fides penes philoſophantes! Certum eſt, ſolum civibus hîc ſuis aquam exhibere puriſſimam, & nullius expertem bonitatis notæ; ut fluentem ei ne quisquam præferat. Ex ſuburbiis, quibus in tantam molem accrevit civitas, præ ceteris memoranda ſunt, ad occidentem *Abasabaad*, ita à conditore ſuo dictum; ad auſtrum, (intercedente flumine) *Sulpha*, ſive *Sjulfa*, ita à patriâ urbe Armeniæ, unde cives idem Rex eduxit, nomen ſortitum; utrumque magnitudine ſuâ & plateis amplis longiſſimisque conſpicuum. De *Sulphâ* addo, illud ſaltem habitari à Chriſtianis Armeniani Schiſmatis, animabus (uti ſupputant) ditatum 30000, templis tredecim, & Sacerdotibus plusquam centenis: quibus nuper Regni Præſes onus impoſuit 200 tomanorum, pro Religionis libertate quotannis redimendâ. Ad auſtrum connexum habet vicum *Gaberorum*, i. e. antiquorum Perſarum, qui ignem colunt, verſùs Solem adorant, & cum ritibus antiquiſſimæ Religionis (Zoroaſtris nimirum, ſed quam Abrahamitanam vocant) etiam antiquum corporis cultum retinent. Familias numerat pene 600, meros agricolas. Mœnia antiquæ urbis, flexuoſè & in orbem quodammodo circumducta, ubique conſpicua non ſunt; ita noviſſimâ ædificiorum connexione abſorbentur. Materia lateres ſunt (ex quibus civicæ quoque domus conſtant) non in furnis cocti, ſed ſolis ardore ſaltem exſiccati. Octo exhibet portas; nona مرگی *Mergi*,

vel

vel mortis dicitur, quam superstitio abolevit, eo consilio, ut pestem grassantem sisteret: pervia tamen mœnia & perforata foriolis nonnullibi inveni, in quibus basin metitus, decem passuum deprehendi crassitiem, ex quâ sensim graciliora, in incredibilem exsurgunt altitudinem. Nullis mœnia ornantur suggestibus, propugnaculis, aut operibus militaris artificii; tantùm aliquibus in locis fossa conspicitur, aliquibus etiam vallaris agger antiquitate dirutus & inutilis.

Meridionale urbis latus flumine clauditur زِنْدَه رُود *Sendeh ruud*, i. e. *flumine vitæ* dicto, cujus rapida unda tridui intervallo inde à jugo occidentali montium exorta, ripis haud profundis quidem, sed latissimè disjunctis profluit. Hæc omne civitati ad commoditatem vitæ momentum tribuit. Cataractis enim longè ante urbem intercepta, varièque divisa, tum per campos suburbanos irrigandi causâ circumducitur, tum in ipsam urbem multis distinctionibus diffluens, ædificiorum impluvia atque intima civium gynæcea penetrat, in aliis ad voluptatem tubis hydraulicis saliens, in plurimis ad necessitatem stagnans, cisternis excepta; quia his pro eluendâ corporis illuvie in Legis observantiam opus est quotidie. Dicunt, hîc vix annum elabi, quin tantum non centeni infantes incautè in iis suffocentur. Derivationes fluminum certis gaudent, quibus dignoscantur, nominibus. Prima namque divisionis crura, quotquot fuerint, appellativo nomine *Maadì*, horum ramuli *Dsjedwèl* dicuntur: quarum demum surculi variè multiplicati agros domusque civium privatorum communi canalium, vel aquæ ductuum, vocabulo subeunt. Singuli verò, cum primæ, tum secundæ divisionis rami, suis insuper notantur nominibus propriis, ex locorum, quos perfluunt, appellatione, vel quavis aliâ conditione petitis. Ex quo Præfectis amnium operosum non est distinctam

Flumen Sendeh ruud.

X 3 tene-

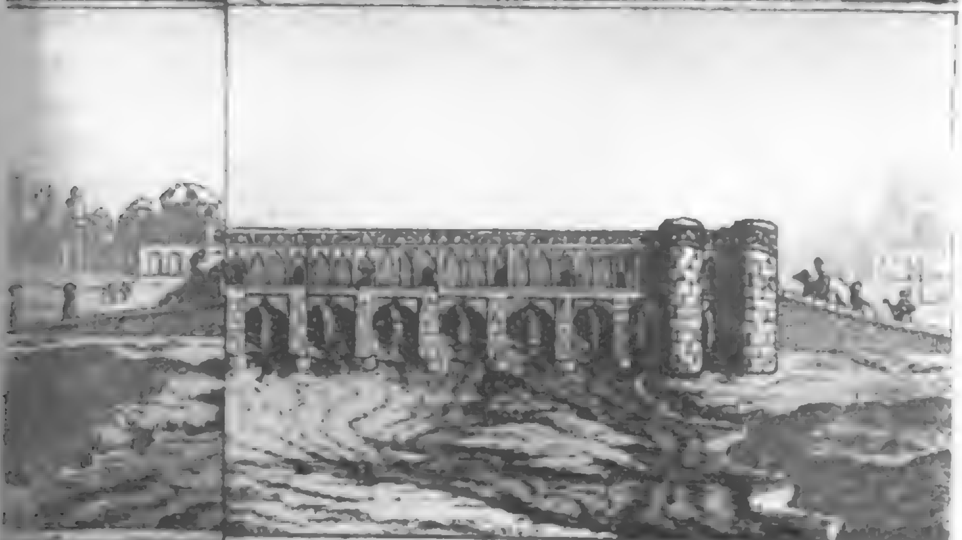
tenere omnium aquæ ductuum notitiam, & aquæ distributionem, (quæ perpetuus jurgiorum inter vicinos fomes est) promptiùs dirigere. Non enim venas unda jugiter influit, sed certis diei, vel septimanæ, horis in eas parcâ saltem manu dirigitur. Depauperantur derivationibus pleraque Persidis flumina, adeo, ut quæ meridiem versùs labuntur, mare, si dulcia sint, neutiquam contingant, sed paucorum dierum tractu exarescant.

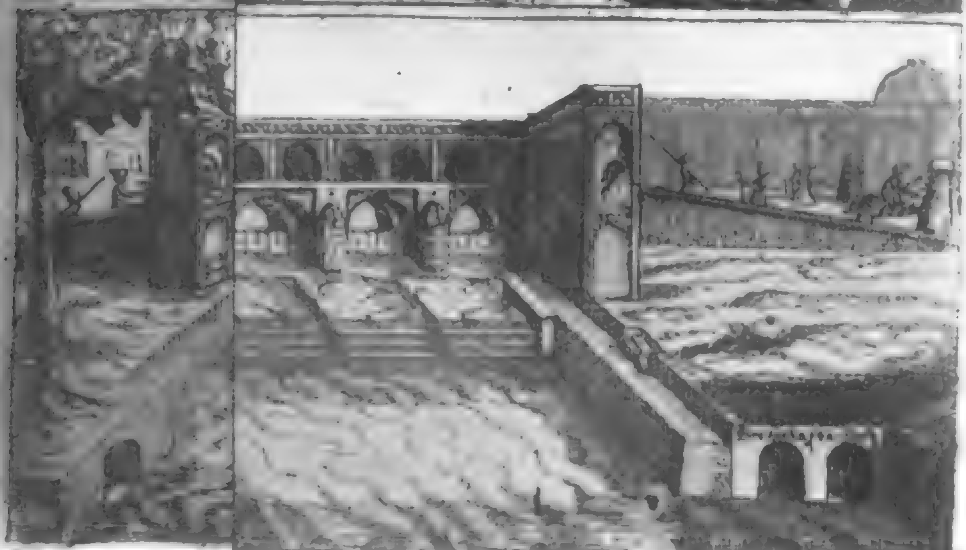
Pontes. Tribus flumen superbit pontibus: *Primus*, ad occidentem extra suburbium positus, antiquior est & simplicioris structuræ, ex latere partim, & rudi lapide tempore *Regis Thamasi* conditus. Septendecim pandit arcus grandiores, & duodecim quasi intermedios minores, factos saltem in pedamentis ad elegantiam, & ad fundum usque non demissos. Structorem ferunt habuisse viperarum quendam investigatorem; à quo & ipse *pyli Marbuun*, & pagus etiam vicinus, qui modo cum suburbio coaluit, nomen obtinuisse dicitur. Veritatem ex Inscriptione non satis assecutus sum, quia leviter sculpta & exesa erat. *Alter* pons, inde 760 decempedarum intervallo dissitus, ab *Aali werdi chaan* (heros erat, inclyti ex Lari occupatione nominis) ex scisso lapide coctisque laterculis, uno ab hinc seculo exstructus est; viam Regiam *Tsjahar baach*, quæ ab Aula ducit ad hortum Regium *Hadsar Dsjerib*, magnificè connectens. Opus est eximiæ artis, triginta tribus subtentum arcubus latissimis, paucis eorum angustioribus. Pavimentum rudibus struitur fracturis lapidum; cujus latera muris limitantur trium orgyiarum altitudinis artificiosè fabricatis, & angustâ porticu in longitudinem perviis, quâ pedestres ire & recedere, tuti ab equitum occursu possimus, ostiolis eum in finem numerosissimis patulâ. Raris iidem muri pertunduntur ostiis foras spectantibus, quibus gradatim per fulcimenta pontis descenditur in ipsum flumen; quod per æstatem ferè inane est, & equis, neglecto ponte,

per-

pag 166

pervadari ſolet, nonnunquam ſicco etiam pede tranſiri. Externa facies muri ejusdem lateralis, fictas arcuum figuras pro ornatu exhibet, eo numero, ut ſingulis, ſubtus pontem, arcubus geminæ, interſtitiis verò, ſive pedamentis, ſingulæ reſpondeant. Podia quædam, præſertim in fine, habet, in quibus pro otio & recreatione conſidere liceat. Latitudo pontis duodecim paſſus, longitudo quadringentos refert; vel potius 490, ſi appendicem addas, quousq; duobus clauditur columnis cono ſimilibus. Utroque hoc ponte ad *Sulpham* itur, Chriſtianorum, quod dixi, ſuburbium, quod ultra flumen urbi oppoſitum, tantam pene exhibet in ripâ fluminis longitudinem, quanta utriusque pontis intercapedo eſt. *Tertius* à priori bis mille paſſibus diſſidens, *Pyli Haſſenabaad* à loco urbis dicitur, conditus à Rege Abaſſo II. Opus eſt rarioris elegantiæ, eò quod parietum ſuperficies ex porcellano obducta egregiè niteat, ut cetera taceam ornamenta. Ducit is viatorem ex orientali urbis parte, per ampliſſimam plateam *Kadſju.beſörg*, cùm ad hortos quosdam Regios, tùm in viam, quâ itur *Sjiraſum*, & ad mare Perſicum Indicumque. Structuram ceteros artificio ſuperare judices, ſi coronidum, ſi laterales utrinque porticus, ſi oſtiorum arcuumque varietates reſpexeris; tum, quibus ſingulariter ſuperbit, menianorum elegantiam in medio & utroque fine poſitorum. Arcus habet viginti quatuor, ex lapide quadrato politoque factos, in medio valvis ligneis interceptos, quibus ſiſti flumen poteſt, ut in horto adjacente Regio, *bági Sebadèt abaad*, i. e. horto beatitudinis, in altitudinem lacûs extumeſcat. Non minorem profluens unda aſpicientibus voluptatem parit, dum per arcus elapſa, mox, per ſaxea graduum ſuperbiſſimorum impedimenta, in profundum præceps cum gravi murmure devolvitur, velut ex annexâ *icone* ad oculum pateſcit.

§. II.

Interiora Urbis.

Plateæ.

§ II.

Plateæ in mole urbanâ, aliæ latiores ſunt, rectæ & longiſſimæ, ſparſis arboribus rivisque in medio defluentibus non rarò venuſtæ; quales ut plurimæ ſunt noviſſimi ſuburbii *Abaſſabaad*, paucæ in *Sjulfâ*, pauciſſimæ in ipſâ *urbe antiquâ*; aliæ verò ſunt anguſtiores, tortæ, incurvæ, non rarò deſuper magno ambulantium commodo fornicatæ: Harum rurſus aliæ in incredibilem longitudinem, quamvis flexuosè, extenduntur; aliæ implicata angiportuum multitudine labyrinthorum ſpeciem referunt; adeo, ut difficilè mihi fuerit, acu magneticâ indies obambulanti, omnium adumbrationem, ſive planographiam urbis, trimeſtri ſpatio aſſequi. Solum ubique planum & æquale eſt, niſi fortè flumen verſùs paulò declivius; nec lapidibus ſtratum, ſed genuinam retinens fundi limoſi ſuperficiem, unde impluvio hoc cœlo valdè pulverulentum, niſi (quod in uſu eſt civibus) crebrò irrigetur. Ex ædificiis publicis unum cives admirantur, judicio ſuo, inexpugnabile caſtellum, in orientali urbis parte ſitum, quod vocant قلعه برك *Kalâhi berùk*, i. e. arcem benedictionis, aſſervando theſauro deſtinatum, ut & varii generis utenſilibus, imprimisque apparatui bellico: ex quo etiam appellari gaudet جبه خانه *Dſjébbe choneh*, id eſt, armamentarium. Europæorum oculis peregrina & rudis ingenii ſtructura eſt; quippe robur ejus muris abſolvitur duobus parallelis, ex luto in miram altitudinem aggeſtis, & in figuras lunares, quibus aggerum quaſi & ſuggeſtuum vices exprimerent, crebro inflexis. Faſtigium utriusque (interior enim longè prominet) coronamenta habet fiſſuris diviſa, per quas hoſtis eminus peti ſagittis poſſit; Sub iis rara ſpectatur ſeries foraminum figuræ triquetræ, per quæ fervens arena, vel aqua, demitti, & pronus arceri hoſtis valeat. Hæc ne jaculis pateant, ſuggrundiis ſupernè claudun-

Caſtellum Beruk.

duntur singulis, formam nasi humani referentibus: ea enim ubique muniendi ratio est, quæ armis & hostibus respondet. Nosocomium habet unum; Templa & Collegia publica ampliùs centena; Balnea & Xenodochia penè innumera: quorum Lector præcipuorum in Hodœporico meo descriptiones inveniet: Hæc ipsa verò, & si quæ præterea extant opera publica, plus referunt nitoris, quàm artis & magnificentiæ. Saltem quæ utrinque Principis mansionem claudunt, forum maximum, & platea *Tsjaarbach* superbam faciem & Regii sumptûs specimina exhibent, quibus totâ Persiâ nihil spectatur pulchrius, nihil insolentius.

Ædificia publica.

Plura urbs ostentat *Fora*, inter hæc illustriora duo: antiquum in media urbe veteri, & novum, sive maximum, in ejusdem austro occidentali fine. مَيدَان كُهْنَهْ *Meidaan Koboneb*, seu forum antiquum, quadratum est, passus longum trecentos, latum centenos, ambientibus variorum operum, artium, & mercium expositorum officinis, pandochiis, ruderibus palatii olim Regii, & vicinis quoque tribus templis illustribus, conspicuum. Horum *primum* جَامِع *Dsjumaa*, vel cathedrale est, quod ex fornicis amplitudine &, quibus innititur, columnarum pluralitate (insolenti in templis spectaculo) per ænigma طَاقِ مُعَلَّق *Tagi maallèk*, sive fornix suspensus, dicitur. *Alterum* murrhinis laterculis, ex cœruleo pictis, in superficie obductum, extus intusque micat; ex quo unius quasi faciem lapidis referens, ænigmatis non minus præconium meruit سَنگِ وَصِلْدَار *Sengi wasiladaar*, sive lapidis accuratissimè commissi. Hæc *Aaronis*, summi Israëlitarum Sacerdotis, mausoleum esse creditur, vel ex eo saltem, quòd illius nomen referat, & sepulchrale (præter tria

Forum antiquum.

Templa.

alia in veſtibulo) ignoti Sancti foveat, quod à Chriſtianis æquè ac Muſulmannis, ſive Mahhammedanis, ab omni memoriâ colitur. Unde ſedens in aditu ædilis cuſtos, ingredi me humaniter permiſit, velut in ædem ſymbolicæ devotionis. *Tertium* ei oppoſitum nomine *Aali* inſcribitur, decantatum ex lateritiâ turri, quam exhibet, urbis totius altiſſimâ; tum ex tribus, molis haud contemnendæ, lapidibus molaribus, in veſtibulo ex ſummo lacunari ingredientium vertici imminentibus; qui admirabili non minùs arte, quàm robore infixi, ſignare dicuntur hiſtoriam alicujus facinoris.

Forum Regium.

میدان بزرگ *Meidaan beſorg*, ſive forum majus, ab Abaſſo I, unà cum adſitâ Domo Regiâ, & productione urbis *Abas abaad* (alia taceo) nondum uno abhinc ſeculo conditum eſt; ſplendore, magnitudine, ac mercantium frequentiâ priori antecellens, imprimis verò illuſtri ſitu ſuo, quo Regiæ Sedis quaſi veſtibulum conſtituit, adeoq; non ſine uberiori inſpectione prætermittendum. Figura areæ quadrata eſt, paſſuum in longitudine (quæ à ſeptentrione in meridiem extenditur) 660, in latitudine 212. Porticu circumducitur excelſâ lateritiâ, duplicis contignationis, utriusque concameratæ. Superior in cellulas diſtincta eſt, pro cubiculis vario hoſpiti elocatas, etiam meretricibus. Inferior, tum pro pergulâ ſervit deambulantibus, tum imprimis quod valde ſpatioſa ſit, inſtitores & opifices fovet omnis generis, qui ibi varia fabricantur, & venum exponunt opera; non confuſè & pro arbitrio ſedentes, ſed pro cujusque profeſſionis ſocietate ordinatim, & quaſi per claſſes, diſtincti. Mirum foro decus hæc pergularum ſeries tribuit, circumquaque uniformis, præalta, candida, & arcuatis cubilium frontiſpiciis, nitidèque cancellatis, inſolenter ornata. Hanc ædificia quædam excelſiora magnificè interrumpunt: ad latus occidentale frons Palatii

latii

latii Regii, quod vocant *Aali Kapì*, i. e. *portam Aali*; & non procul inde, porta ambulacri, per quod itur ad Gynæceum: Ex opposito, elegantis structuræ templum, myrrhinâ nitens superficie; tum promicans extra seriem basilica, cujus parietes curioso spectatori exhibent picturas bellicas, cum figuris automatis, dato aliquot obulorum pretio, vitam imitantibus. Lateris australis medium, superbo cathedralis templi Regii, quod *Imamo Mehhdì* sacrum est, frontispicio intercipitur præalto, splendido, & inimitabili artificis manu fornicato: cui ad septentrionem non minus illustre opponitur vestibulum, domûs mercatoriæ *Kaiserieh*, sic dictæ, à *Cæsareâ*, urbe antiqua Palæstinæ; eò, quod ad normam fori, quod habebat, nundinarii condita sit. Est hæc lacunata quædam ædificii moles, ambulacris aucta longissimis, in quibus panni lanei, aurei, argentei, holoserici, bombycini, & quicquid insuper exoticarum mercium desiderare possis, venalia exponuntur. Eadem ambitu suo claudit officinam صرّاب خانه *Serraab choneh*, quæ cudendis monetis & aurifabrorum laboribus inservit. Gaudent & cetera emporia suis *Cæsareis*, ex quarum inspectione in proclivi est viatori, mercaturæ florem & loci cujusque opulentiam colligere. Fori aream *Fossa* cingit, à pergulâ tanto remota spatio, quantum pro subdiali ambulacro inservire turbæ civium possit. Ipsa ex lapide quadrato non invenustè fabricata, unius exhibet decempedæ latitudinem, profunditatem dimidiæ, aquæ excipiendæ, cum in flumine abundat, idoneam. Ripa exterior arboribus *Tsjinar*, i. e. Platanis, & *Narbond*, i. e. Ulnis, (Buxos appellavit *Olearius*) raro ordine alternisque vicibus conserta est: quas verò in *Icone*, studio omisimus, ne demonstrandum opus obumbrarent. Interior area in meridionali parte geminam habet columnam, pro metâ servientem in globorum lusu & equestri

decurſione; media, malum ſiſtit immanis altitudinis, cujus apici patella aurea, cum volet Rex, imponitur, præmium futura, unà cum 100 tomanis illi, qui telo eam veloci ungulâ equitans dejecerit. Solymannus aurô parcens, hoc exercitii genus non amat. Cetera pars Cæſaream verſus, concionibus hominum dicata eſt. In eâ inſtitores, ſcrutorum venditores, cupedinarii, fartores & levioris armaturæ opifices, præſertim fabri ærarii & ſtannarii, tum hiſtriones, comœdi, luctatores, poëtæ, oratores & quodcunque ludicrum genus hominum in regione alitur, lucrandi cauſâ conveniunt quotidie, factisque circulis & tabernis, totius quaſi Perſiæ artes & facetias exponunt. Pro locario ſola area fert indies unum tomanum, & ſimul cum pergulis tomanos quatuor; ſed quam pecuniam Regis devotio ſcholarum uſui ſacravit. Si quid publici actûs ſpectandum ingruit, exeſſe turba cum papilionibus & impedimentis omnibus jubetur, ut vacua omnino & nuda ſit intra foſſam area.

Via Regia Tſjahaar baach.

چهار باغ *Tſjahaar baach*, i. e. quatuor horti. Hoc nomine Regia hæc inſignitur via, eò quod tranſverſo intercisa flumine, quatuor quaſi hortorum, quibus utrinq; clauditur, tractus ſive latera conſtituat. Incipit à tergo Sedis Regiæ, & in auſtro occidentem (S. S. W.) recto auguſtoque tractu decurrit, ad frontiſpicium domûs & viridarii Regii *Haſar dſjerìb.* Ex primis, quæ ſplendorem viæ tribuunt, elegans ex quadrato lapide aquæ ductus eſt, per mediam ejus longitudinem demiſſus, latitudinis quinque pedum, profunditatis ſaltem unius, in quo lympha lucidiſſima ab utroque viæ termino ad medium usque fluminis prædicti pontem, perenni tractu defluit; nunc per gradus ſaxeos grato delabens murmure, nunc ciſternis lacubusque ampliſſimis excepta, tacitè ſe diffundens, donec ponti tandem propinqua, latentibus in alveo cuniculis abſor-

ſorbeatur. Ciſternæ, velut ipſe ductus, ex polito lapide conſtructæ ſunt, & in variam figuram artificioſè coactæ; quarum littora paſſim ſtoreis tapetibusque à cauponibus contecta, cives recipiunt otioſos; qui ibi, vel ſi calidior dies obſit, in æſtivis utrinque oppoſitis, gregatim conſidentes, fumigando, ſorbillando, declamatores, poëtas & nugatores publicos audiendo, diem cum voluptate tranſigunt. *Alterum* eſt denſa Platanorum altiſſimarum ſeries ab utroque latere conſita, ſub quâ velut ſub طاقِ سبز *thagi ſebs*, i. e. viridi porticu, (ita viam per ænigma vocant) immunem à ſole hoſpitem ambulare, ipſe meridies permittit; pavimento eum in finem lapidibus æqualiter ſtrato, rudibus partim, partim ſcalprum normamque paſſis. Sanè, quod de *Cupreſſo* ſuâ gloriatur urbs *Sjiraſum*, idem de *Platanis* audeam affirmare, nullibi terrarum eas proceriore ſtemmate aut lætiori fronde adoleſcere, atque hîc *Iſphahani*. *Tertiam*, nec poſtremam, maceries utrinq; rectiſſima & æqualis venuſtatem tribuit, ſed ædiculis potiſſimùm, ſibi modica per intervalla incumbentibus, quæ peregrinam referunt frontiſpiciorum ſtructuram, multis hemiſphæriis, podiis, clathris, & pigmentis exornatam. Addo pontis, qui flumen ſternit, inſolentem magnitudinem & magnificentiam; tum ſuperbam præalti palatii faciem, quæ utramque viæ extremitatem, viſumque intuentis eleganter terminat. Magnitudinem viæ, largo crure dimenſus, inveni trium & ſexaginta paſſuum latitudinem; longitudinem citra pontem 1620, ultra eundem 2200: cui etiam accedit ipſius pontis ad 490 paſſus extenſio.

Plaga terræ, quam via cum transverſo flumine quadripartitam reddit, in triginta per intergerinos parietes diviſa eſt viridaria, partim Aulæ primorum, partim ſuo & publico civium uſui à Sereniſſimo dicata; quæ ipſa, uti Regiæ viæ exteriori quodam veſtibulo, ſive palatio, ſymbo-

lum publicæ elegantiæ (quod modo dixi) ſingula contribuunt, ita verò intus, parvis domiciliis varium in modum ornatis, ambulacris ſpatioſis & puriſſimis, areolis arbuſcularum & florum lectiſſimorum copiâ luxuriantibus, undâ limpidiſſimâ in ciſternis ſtagnante, inde irrigationis & voluptatis cauſâ in omnem partem diffluente, & ut brevis ſim, omnis generis amœnitatibus magno ſtudio exornantur.

Domûs, Cives.

§. III.

Privatas domus civium non intrabimus; ſaltem per tranſennam indigitabo, eas ex limo in figuram laterum coacto & exſiccato conſtructas, deſuper fornicatas & unius contignationis eſſe. Pauperum manſiones uti anguſtæ, obſcuræ & impluviis deſtitutæ ſunt; ita ditiorum, illuſtres, ſpatioſæ & circa mediam aream quadratam per amplam expanſæ ſunt. Exterius nihil oſtentant elegantiæ, ſed maceriem ſaltem plateæ objiciunt. Omnis ſplendor intus reconditur, maximèque impluvio obverſus eſt, ita ut media facies ædium fornice hiet prægrandi hemiſphærico, quem *Eiwaan* vocant: in quo hoſpites conſidentes Floram areæ atque fontis oppoſiti amœnitates jucundo aſpectu capiant. Cetera feneſtris patent, ad imum pavimentum lege oſtiorum demiſſis, non teſſerulis quidem vitreis, plumbo junctis, ſed clathris chartâ luci perviâ obductis. Interiora conclavium gypſo candidiſſimo obducta, & talci pulvere, ut niteant, aſperſa ſunt. Lacunaria artificioſè cælata, virgulis ultra marini coloris diſtinguuntur. Pavimentum aulæa operiunt, paucis pulvinaribus parieti acclinantibus. Menſæ, ſcamna, ſubſellia & ſupellectilium impedimenta quævis (præterquam quæ in equili & culinâ inveneris) ab ædibus omnino exulant. Officinæ urbis mechanicæ, ſi textrinas excipio, patulæ ſunt verſus plateas, & inſpectioni prætereuntium expoſitæ. Nihil hîc de ipſis civibus, eorum numero, ordinibus, factionibus,

nibus, negotiis atque aliis attributis referam, eò quòd prolixum id fuerit, & à præsenti instituto alienum; tantùm dicam, abundare metropolim, non indigenarum modò incredibili multitudine, sed exterorum quoque hospitum confluxu, *Tartarorum*, *Indorum*, *Russorum*, *Arabum*, *Turcorum*, & aliorum, suis quorumlibet hîc viventium moribus, vestitu, linguâ, religione. Ferunt solos in urbe ex mercaturâ vivere ampliùs *decies mille* Indos ex *Multhaniâ;* sustentari ex vario vitæ genere *Georgianos* cum *Cyrcassis* & *Dagestanis* circiter *vicies mille*. Quin nec *Europæi* desunt: *Septem ex Gallia* hospites, aurifabri, encaustæ & horologiorum fabricatores ab *Abasso II.* invitati, lares hîc locarunt suos in *Sulfa* suburbio, familias suas Regio stipendio sustentantes lautissimè. *Angli*, *Bataviq;* suos negotiorum præfectos hîc alunt; illos palatio residentes, Regiâ liberalitate concesso, hos nummis comparato propriis. Veniunt mercatum etiam *Lusitani*, rarenter & *Galli*. Conventus verò religiosorum etiam habes nostratium, nimirum *Capucinorum*, *Carmelitanorum discalceatorum*, *Augustinianorum*, *Jesuitarum* & *Dominicanorum*, singulis societatem tribus tantum personis absolventibus; quod operari ipsis in vindemiâ Christi inter Mahhammedanos Persas non liceat, ex quo anno 1621 bini *Ebraim* & *Joseph*, à PP. *Carmelitanis* religionem edocti, publicè lapidati & combusti sunt; *Sjirasi* verò unus ab iisdem conversus, anno 1621 asininæ pelli insutus, paloq; infixus fuit.

Icon adjecta præcipuos habitus exhibet, *in serie superiori* Indigenarum; *in inferiori* Exterorum in urbe habitantium.

In serie superiori notatur numero

1. Nobilis, Aulicus, Princeps.
2. Sophi, sive atriensis Regii palatii.
3. Juvenis.
4. Civis.

4. Mo-

5. Mola, ſive Sacerdos.
6. Curſores; quorum primus clunibus & cruribus incedit nudis; perperam ea contexit chalcographus.
7. Ruſticus.
8. Miles.
9. Virgines & conjuges, prout domi veſtitæ ſunt.
10. Fœmina velata, prout in publico incedit.
11. & 12. *Gabr*, ſive antiquus Perſa, cum conjuge domi & foras aperto vultu incedente.

In ſerie inferiori notatur numero

1. Armenus, cum conjuge, foras velato ore incedente.
2. Turcus Anatolienſis, cum gemina conjuge.
3. Duo Multhani, ſeu Benjani, cum virgine ſuæ nationis.
4. Tartarus Usbecienſis cum uxore.
5. Georgianus (qualis & Cyrcaſſus eſt) cum fœminâ.

RELATIO XIII.
Regiæ Sedis Palatia & Horti.

§. I.

Ædium in duas partes diſtinctio.

Satis eſt prima dediſſe Regiæ Urbis lineamenta: nunc pariter ipſam Sedem & loca manſionis indicabo. Pleraſque civium domus invenio geminam ad amuſſim conditas: Voluptatis & zelotypiæ. Illa in contingentiâ viridariorum, aquis, umbris, floribus, & nullo non amico ſenſibus apparatu luxuriantium, ſedem locare domicilii voluit; Hæc eandem præterea in duas diſtinguendum docuit partes, intergerino pariete diviſas: quarum prior ديوان *Diwaan* dicta, admittendis dicata eſt hoſpitibus, conſeſſibusque amicorum; poſterior حرام *Haraam* appellata amicos omnes reſpuit, etiam intimæ, quos vocant admiſſionis; ſolis ſacra polygami patris familias conjugibus, concubi-

cubinis, ancillis & ſpadonibus. Ad gemini igitur inſtituti normam, aptatum ab Abaſſo I. locum, Perſarum quoque Rex inhabitat: in quo pro *Diwanì* habemus Palatia minora quædam nitidiſſima, cellulis tricliniisque inſtructa pluribus, tum inprimis uno prægrandi, pro conviviis celebrandis, atrio (تلار *talaar* vocant) ad formam theatri ſcenici, tribus ut plurimum lateribus patente, quò ambientis horti amœnitates liberiùs haurire Regii conſeſſores poſſint. Pro *Haraam*, ſeu conjugali carcere, inſervit polygona & latebroſa quædam, &, commorantium ſi ſpectas multitudinem, anguſta loci ſpecus, muro circumquaque vallata luteo, tredecim orgyiarum altitudinis, ſita in amplexu hortorum, quos dixi, jucundiſſimorum, in quos inde per oſtiola, ſolertiſſimè obfirmata, intrare Regi, quando volet, integrum eſt. De utrâque parte nunc ſigillatim dicturi, pro meliori explicandorum intelligentiâ præmittimus *Schema Planographicum*, ex quo appareat ſitus Hortorum, Domiciliorum & locorum omnium, quæ proximè ſpectant ad Sedem Regiam. In eo notantur litteris

A. Forum maximum, velut Regiorum Domiciliorum veſtibulum.

B. Porta & Palatium, per quod proximè ad *Ali Kapì*, ſeu Aſylum I.; & ultra ad *Diwanì*, ſive Regis domicilia & hortos, pergitur.

C. Porta, domus & ambulacrum, per quæ ad Gynæceum Regium itur, forti militum manu cuſtodita.

a. Porta Gynæcei altera, extus Janitorum *Sophì*, intus caſtratorum nigritarum excubiis munita.

b.b. Porta Gynæcei tertia & quarta, ab eunuchis albis cuſtodita.

c.c. Caſtratorum domicilia & hortuli.

d. Regis & Regiarum conjugum ac fœminarum manſio primaria.

e.e. Varii horti, domicilia & claſſes concubinarum.

f. Domicilium & ſubterraneæ manſiones prolis Regiæ excœcatæ.

g. Domicilium Matris Regiæ.
h,h. Variæ domus, areolæ & promptuaria, pro asservandis sorbilibus, libris & id genus supellectilibus.
i. *Mudbach*, seu culina Regia.
k. *Karchoneh*, seu officina gemmariorum, aurifabrorum & horologiorum Regiorum.
l. *Ali Kapì*, seu Asylum Regni.
m. *Bagi Tauleh*, seu Hortus stabuli.
n. *Bagi Mehtèr*, seu Hortus magni cubicularii.
o. *Bagi Tsjihil setuun*, s. Hortus quadraginta columnarum.
p. *Bagi Chilwet*, seu Hortus secretæ admissionis.
q. *Bagi Engeristuun*, seu vinea.
r. *Bagi Guldistuun*, seu Rosetum, cum annexo horto & domo *Uutsj Mertebèh*.
s. *Bagi Gargàh*, seu Hortus papilionis.
t. *Bagi Bulbul*, i. e. Hortus alaudæ, vel *heste behèst*, i.e. octavi paradisi.
u. Via clausa, olim pomœrium paliopolitanum.
w. Quadraginta equorum, pro equitatione Regia paratorum, locus.
x. Hypparchorum mansiones.
y. Stabulum & stabulariorum mansio.
z. Machina hydraulica pro aquis silientibus in Gynæceo.

1. *Defter choneh*, seu domus rationum. 2. *Karwansera* Regia. 3. Introitus ad *Kaisarì* s. Cæsaream, vastam mercium expositarū domum, in cujus vestibulo gemmariis locus est; in fastigio theatrum musicum; utrinque sorbilium tabernæ, intus rei monetariæ officina. 4. Porta templi cathedralis *Imami Mehhdi*, vulgo Regii dicti. 5. Templum ex latere incrustato. 6. Domus spectaculi automatorum. 7. Quatuor Fori portæ. 8. Viæ Regiæ *Tsjaharbaach* principium. 9. *Karwansera Aga Salmuun*. 10. Pars horti *Musamèn*. 11. Angiportûs. 12. Viæ publicæ, cum subdiales, tum fornicatæ.

§. II.

Planographia Sedis Regiæ

Regio honori sacram; quod superest spatii, conclavia refert pro conventibus Senatorum & judiciis exercendis. Media pars in plures cameras divisa est, quarum aliæ Regiis quibusdam supellectilibus reponendis, aliæ pro diurnâ quorundam officialium commoratione serviunt, quos aulæ & exçubiis præsentes esse oportebat. Summæ contignationis pars anterior, quasi in theatri formam aptata, & per totius palatii, quà forum respicit, latitudinem expansa, atrium exhibet planè augustum atque magnificum, quod publicæ hospitum admissioni sacratum est, ei præsertim, quæ sub novi anni auspicium ingruit, omnium solennissimæ; præterea consessibus patet aulicis, sive quid Regi cum Proceribus deliberandum, sive festiva in foro spectacula celebranda incidant: Hoc fine tribus omnino lateribus nudum est patulumque, cancellis saltem tripedalibus limine tenus circumductum, ut immunis à casu esset accubitus, quem superbissimè opacant rosei coloris vela holoserica, supernè pendentia. Lacunar planum est, nitidè tabulatum, columellis nixum octodecim, in triplicem seriem dispositis, longis, tenuibus, ligneis, non quidem ad Græca architectonicæ præcepta, ingeniosè tamen sculptis, & unà cum lacunari ac parietibus auro & ultramarino variegatis. Cisternam in medio habet aquâ limpidissimâ bullientem, marmoream, quadratam, amplitudinis tantæ, quantam capiebat intercolumnium. Cetera omnia superbè ex genio artis Persicæ elaborata atque disposita sunt. Posterior contignationis pars duplicem refert seriem conclavium, sed quæ soli serviunt Regi & spadonibus, quòd ex iis prospectus pateat in aream Gynæcei. Supremitas domûs pavimento tegitur plano, in cujus medio ædicula prominet, quam ajunt hydraulicam esse.

Palatium & hortus Tavvileh.

باغ طويله *Bagi Tawileh*, i.e. Hortus stabulationis; spatium duobus ambulacris, uni, quod à foro ad gynæceum, alte-

alteri, quod ad hortos ducit, intercalare occupat, adeoque ſatis anguſtum & paucis areolis inſtructum. Ita verò dicitur, quod illo loco quondam ſtabulabantur equi illi, quos ſemper præſto eſſe pro Regio aſcenſu oportet. His nunc ad alterum gynæcei latus collocatis, acquiſivit nitidiſſimi ſpeciem viridarii, duplici præſertim opere ſuperbientis: palatio nimirum & lacu hydraulico. Palatium pene majorem horti latitudinem ad finem occidentalem claudit. Anterius ejus atrium, ſive *Talaar*, lacunari operitur tabulato, quatuor innitente columnis octangulis; marginem pavimenti, tribus ab areâ gradibus elevati, (ſicut in omnibus hujus nominis & ſtructuræ atriis) cancelli limitant tripedalis altitudinis lignei; mediam ejus ciſternam, quadratam, amplam, marmoream, multis in medio radiolis ſalientem, coronat candelabrum deſuper pendens criſtallinum, quondam *Venetiis* dono miſſum. Dorſum atrii fornicem elegantiſſimum, (*Eiwaan*) & in eo Regiæ ſedis locum exhibet, cum admiſſio celebratur. Omnia hîc, columnæ, parietes, lacunaria, aureis floſculis, ſtellis, flexuris decorantur, quorum interſtitia, vitreis ſpeculis obducta, oculos intuentium mirificè capiunt. In hoc palatio, cum Admiſſio haberetur, reſtituebat atrii anguſtiam præliminare ſolum; quod eo fine aulæis magnificè tegebatur, & conſidentes expanſo ſupernè velo, à radiis ſolaribus vindicabat. Palatio lacus opponitur ſpatioſus, ex candidiſſimo marmore artificioſè ſtructus, & per horti longitudinem tantùm non omnem extenſus, cujus mediam, qua portam reſpicit, longitudinem diæta dividit ſubdialis, marmorea, in margine clathrata, & paucis à ſolo gradibus eo fine elevata, ut ſalientium murmur & ſuavitates conſidentium ſenſus utrinque afficiat. Terni in lacu ſpectantur aurei tubulorum ordines, lympham vario luſu ejaculantium: quorum medius ex ipſa undæ ſuperficie emicans, vim humoris modò in præceps unico ejaculatur radio majo-

(Figuram vide p. 35.)

majori, modò radiis undique in orbem ſpargit innumeris ac ſubtiliſſimis: dum uterque marginalis denſiori tubulorum acie aquam obliquo arcu in ſublime evibrat, nihil lapſu turbantem medios luſus; ſed ante hos ſuavi ſtrepitu depluentem.

Aſyli, quod Turcico aulæ idiomate عَلِي قاپي *Aalì Kapì*, i. e. *Aali portam*, alii اللّٰه قاپي *Allah Kapì*, i. e. *Dei portam*, honoris cauſâ appellant, paucis quoque meminiſſe topographiæ intereſt, quam hîc damus. Domûs Regiæ locus eſt, in quem cujuscunque criminis inſimulati, (homicidium excipio) refugere, & à manu judicii poſſunt deliteſcere, quàm diu ibidem vivendi remedia ipſis ſuppetunt. Area ejus licet anguſtior ſit, paſſus nedum centenos in latitudine, ducentos in longitudine referens, profugorum tamen in uſum, neceſſaria complectitur dormitoria ad ſiniſtram, ad dextram verò hortulum paucis pulvillis ornatum, & pro abluendo corpore ciſternam debitæ menſuræ, aquæ recentis plenam, qualem & ante introitum in veſtibulo exhibet. Media verò, ſacellum habet octogonæ figuræ, alto fornice faſtigiatum, cujus alterna latera patent ingredientibus, aſcenſu ſine gradibus & ſatis moleſto, quia pavimentum tribus à ſolo pedibus elevatur. Latera ſingula decem paſſuum exhibent latitudinem, ex quo in proclivi eſt amplitudinem colligere. Servit devotioni cùm ibidem deliteſcentium hoſpitum, tùm atrienſium *Sopì;* qui ex majorum inſtituto diebus Veneris in eo conveniunt, preces pro incolumitate Regiæ Domûs declamatum, voce cantantium non abſimili. Aſylum intrare nemo armatus permittitur; ego tamen gladiò inſtructus in eo tertiâ vice ſpectatum comparens, non aliud audivi indignantis verbum, niſi: *inſuetum ſibi eſſe, gladio accinctum videre hoſpitem.*

Aſylum.

Ambulacri finem pergulæ & fornicatæ quædam domun-

Palatium.

& hortus Tſjihilſetuun.

munculæ librariæ, vinariæ, penuariæ utrinque excipiunt. Quibus relictis devenimus in ſpatioſiſſimum viridarium, quod à pluralitate columnarum, quibus palatium ejus innititur, nomen ſortitum eſt چهل ستون *Tſjibil ſetuun*, i. e. quadraginta columnarum; licet octodecim ſaltem invenias: pluralitatem enim incerti numeri genius linguæ *quadragenariô* exprimit. Hortus ampliùs trecentos paſſus habet in longitudine, pauciores in latitudine. Maximum ei decus eſt multitudo Platanorum procerrimarum, in totidem ordines per horti longitudinem directa, ut tria conſtituant ſpatioſiſſima ambulacra, & æquali ramorum extenſione magnificè obumbrent; præterquam quòd ad horti quoque limites, ut in plerisque ceteris, umbroſâ ſerie decurrant. Gemina hîc ſpectas palatia inſigniora; Unum atque maximum in horti medio ſitum, quod *Tſjihil ſetuun* vocant, Regiæ magnificentiæ opus eſt, lateritium partim, partim ex cæſo lapide fabricatum: Areæ inſiſtit amplæ, ſaxo polito ſtratæ, cinctæ in quadratum alveolo, multis fonticulis hìc ibi ſalientibus gratioſo; Figuram habet quadratam oblongiorem; ſtructuram multis concamerationibus, pergulis, oſtiis, cancellis, fornicibus intus extrinſecusque decoratam, planè ad indolem architecturæ Perſicæ, noſtris oculis peregrinæ. Frons Orienti ampliſſimum opponit *Talaar*, ſive atrium apertum, triplici columnarum octangularium ſeriei inſiſtens, in latitudine quadraginta quinque paſſus complectens. Pavimentum aulæis, Phrygiâ arte textis, conſtratum, triplicem præbet ratione altitudinis diſtinctionem: prior enim pars à communi ſolo ad gemini pedis altitudinem elevata, inſtar majoris proſcenii eſt, in Regiis conviviis receptioni dicata hoſpitum. In hâc vides ciſternam octo paſſuum quadraturæ, duplici gradatam limine marmoreo, candido, pellucido, cujus in medio unda luxurioſè bullit, viis haud con-

conſpicuis rurſum evaneſcens: Altera pars ab illâ quatuor gradibus eminentior, tricliniis ſternitur Senatorum, ſive Regni Procerum: Inde pavimentum uno gradu celſius, in ipſum quaſi ſinum ædificii protenditur; craterem exhibens aquæ ſalientis elegantiſſimum, ut ut pro loci conditione anguſtum; ac paulò remotiùs, *Eiwaan*, ſeu fornicem medium, artificioſè ſtructum, & in eo ſedem diſcumbentis in convivio Majeſtatis. Lacunar, columnas, parietes, feneſtrarum clathras, & in alto conſpicuos tot cancellos, pergulas, fornices, ſtudioſa manus colore pinxit vario, præſertim ultramarino, interſperſis ubiq; aureis floſculorum ductibus. Magnificentiam auget lacus viginti paſſuum latitudinis, puriſſimus, palatii tum dorſo, tum frontiſpicio oppoſitus, & utrinque ad viridarii usque finem protenſus; in quo permultas humoris limpidiſſimi ſcaturigines, innatantium volucrium cohortes, ludentesque arborum imagines, trunco fuerit & ſtipite quovis durior, qui ſine voluptate aſpiciat. Alterum ad meridiem habes ſtructuræ quidem minoris palatium, muro interpoſitum vicini horti *Chilwèt*, utriq; ut decus alterâ ſui parte tribuat. Pars huc prominens figuram præfert pentagoni, & aptatum eidem figuræ atrium: in cujus tum aditu, tum ipſo pavimento, hydraulici ſpectantur crateres formâ & ornatu multiplici: parietes, ut cetera taceam, duas referunt ingentes mappas, in quibus quædam belli Perſici hiſtoriæ maximo ac inimitabili, non arte quidem, ſed ſtudio & patientiâ depictæ ſunt. Reliquas horti domunculas, muri ambientis ornatum, aquæ ductus, opera topiaria, puvillorum denique nitorem, & in iis varios Floræ luſus omittimus.

Hortus Chilwèt.

Hortus hunc excipit خلوت *Chilwèt*, i. e. *ſecretæ admiſſionis*, ducentorum non ampliùs paſſuum longitudinis, quam latitudo menſuram non attingit. Muri hunc

cingentes, ornatûs gratiâ fictas referunt fornicum species, excepto australi, qui gynæceum ut muniat Regium, in miram altitudinem educitur. Murus occidentalis mediâ sui parte ædificio intercipitur, & in fine, ubi gynæceum attingit, validâ munitur turri, ostiolo pertusâ, per quod soli fas est prodire Principi; ubi horto *Tsjibil setuun* connectitur, ejusdem figuræ & roboris columbarium reperitur. Areolæ & pulvilli lectissimis varii generis floribus nitent. Ambulacra lapide polito scitè sunt tessellata; ornatum iis cancelli conferunt tetrapedalis altitudinis, ad margines positi, quia Platanorum decus ubique, exceptis duobus horti lateribus, exoleverat. *Duo* hortus *palatia* complectitur; *primum* & potioris notæ est, quod cum superiori horto commune habet; majori enim sui parte prominendo, *talaar*, sive atrium, pandit Regio consessu non indignum. Hujus tria patent latera, summum lacunar columnis octo sustinentia, nullis earum in medio positis. Pavimentum, ex quadrato lapide stratum, quaternis à terrâ gradibus elevatur, more gentis, quæ humi considet, aulæis culcitrisque magnificè opertum. Medium, cisternam exhibet marmoream quadratam, ex quâ humor latiori exitu in solum horti devolvitur. Dorsum atrii, multis ostiis conclavibusque distinctum, medio hiat intervallo, designante locum sedis Regiæ. In supernâ ipsius parte pergulam vides transversam, & secundæ contignationis conclavia quædam, cum fornice uno medio, omnia picta, sculpta, & flosculorum bullis concinnè incrustata. *Alterum* habet *palatium* ad murum occidentalem, qui hortum limitat, *Enguristuun*. Structura ejus, à priori diversa, spatioso decoratur arcuati operis conclavi medio, ad quaternam ædificii faciem protenso, singulos ad angulos secludens triclinium pulchrè concameratum. Cisterna in medio pavimenti, paucis à solo passibus elevati, marmorea, quadrata, limpidissimam eructat, & ductu haud con-

conspicuo resorbet aquam, in crateribus, ante palatium positis, redivivam; Ex his insignioris elegantiæ est, qui ante frontem ædificii meridionalem positus, gynæcei ostiolo proximè opponitur, quadratum primò ostentans marginem, inde duplici gradu profundior, pulcherrimo flexu circumductus, qualis structuræ & alterum habet ante faciem, explicatam in horto *Enguristuun.* Parietes aureis & ultra marinis decorantur lineis flosculisque, & mappis aliquot ingentibus, patrio penicillo pictis. Utriusque palatii frontispicio ad elegantiam opponitur areola quædam, in horti, &, qui eum dividit, ambulacri medio posita, rotunda, peripheriæ triginta passuum, quatuor à tellure pedibus elevata, margine cancellato. تَكْيَه *Tekjeh* talia vocantur loca, eum in finem etiam in publicis viis exstructa, ut serviant consessoribus ad otiandum, cum voluptate, dum & aurâ fruuntur liberâ, & eminus prospiciunt. Superficies venustè tessellata bullientem in medio craterem exhibet octagonum; basin à modico intervallo rivulus circumfluit, ab utroque palatio adductus; hinc porrò per ambulacri longitudinem decurrens, sub horti exordium absorbendus.

Hortus Enguristuun.

اَنْگُورِسْتَان *Enguristuun*, id est, *vinetum*, ita dicitur hortulus à vite, quâ pro usu adjacentis gynæcei conseritur, longis perticis in seriem alligata. Ad utilitatem igitur magis, quàm ad voluptatem adornatus, exteriorem nitorem ubique non refert; domuncularum tamen, arborum & ambulacrorum gratiâ, præsertim liquoris præsentiâ & aquæductibus, per interordinia decurrentibus, non destituitur.

Equile Regium.

Austro-occidentalem gynæcei faciem mœnia limitant decussatim exporrecta, & his adsociata quædam platea, quondam publica, nunc in formam equilis redacta, in quo equi stabulantur quadraginta, parati pro Regiâ de-

 ambu-

ambulatione. Ceteri diverſis in locis aluntur, ratione pretii, coloris & ætatis diſcreti. Ultra hæc mœnia poſiti ſunt horti terni, Regiæ frequentationi patentes, proclivi per gynæcei poſticum ingreſſu: quorum nomina ſunt *Guldiſtèb*, *Gargà* & *Bulbùl*. Proximus eorum eſt:

Hortus Guldiſtuun

كُولْدِسْتَانْ *Güldiſtuun*, i.e. *Roſetum*, ita dictus à Roſarum copiâ. Area ejus, ex loci poſitu, figuram ſortita octagoni; ſpatioſa quidem non eſt, anguſtiam verò compenſat nitore ſuo, & operum, quæ exhibet, pulchritudine. Ambulacra in eo ad figuræ totius normam circumjacent gemina: quorum exterior, conſitos in utroque margine Platanorum ordines, & in medio aquam, incili lapideo manantem, belle circumducit. Medium horti *palatio* decoratur ſedecim laterum & contignationis geminæ elegantiſſimo, ex laterculo partim albicante, partim incruſtato & variegati coloris, intra ambientium Platanorum umbras exſtructo. Cujus ſitum præcipuè commendant ambulacra octo, undiquaque ab horti peripheriâ in illud, velut in horti axem, directa. Utriusque contignationis fornices ſunt & triclinia, in tantillo compendio plurima, lepidè diſtincta & exornata, quorum ordines & ſtructuram exteriorem vide ſis in icone. Speculam in faſtigio, velut tertiæ contignationis ſtructuram, gerit octogonam, ex lapide murrhino, quâ arborum ad altitudinem aſpirat. Hypogea quoque habet ipſo ædificio patentiora, in quæ alternis lateribus per gradus duodecim deſcenditur, variè diviſa, fornicata, pavimentata marmore, & parietibus elegantiſſimis decorata, quorum ima ſuperficies encauſto cruſtatis laterculis contecta, reliqua aurô ultramarinôque picta nitet. Ciſternâ donantur duplici; unâ, quæ aquam deſuper ex horti ſuperficie irruentem, altera, quæ ex ſinu proprio ad lacunar usque ſcaturientem recipit, & latente gurgite abſorbet. *Alterum* habet ad mu-

murum horti *Bulbul* ex eodem cæmento *ædificium* quadratum, intus murrhino latere obductum: cui decus primarium tribuit ex alabastrite octangularis medii pavimenti cisterna, ex quâ ebulliens luculentus humor per quaternas ædificii partes myrrhinis ductibus dimissa, ante limina absorbetur; in crateribus, aliquot inde passibus extra ædificium collocatis, resiliens. Latus horti orientale appendicem habet aream paulò depressiorem, quàm *Utsj mertebèh* Turcico vocabulo appellabat hortulanus, velut singularis hortuli appellatione. Plura compendio exhibet opera impendiis facta non exiguis; quorum inter prima sunt ambulacra, tellure altiora, saxo polito elegantissimè tabulata, quæ alveolis in medio haud profundè quidem, sed ad amussim pulcherrimè exsculptis, limpham placidè fluentem circumducunt, emensisque viis omnibus, ad labra vicini balnei delegant. Media illius areola politè tessellata, *tertium* omniumque maximum sistii *ædificium*, præaltum, quadratum & cinctum rivulo, marmoreis crateribus ad angulos quosque & medias palatii facies subindè restagnante. Ipsum tribus superbit contignationibus, quarum ut interiora multis tricliniis & concamerationibus, ita frontispicia partim clausis, partim apertis decorantur fornicibus, artificiosè structis, pictis, sculptis. Fastigii ora clatrato saxo circumdata accumbendi securitatem præstat in summo pavimento; latendi quoque speculam præbens ad faciem lateris australis. Omitto utriusque vireti *Tekjeh* seu recubandi loca, areolarum gratiam, & ceteras Veneres. Ante horti pomœria, superato vestibulo, machinam vides hydraulicam, in quâ equi rotantis ope, aqua ex profundo terræ subvehitur, in vicinam turrim ligneam, ut inde per tubos dilapsa in gynæcei domuumque adjacentium cisternis relabatur. Limpidior enim est (& sola in urbe potabilis) quæ ex sinu terræ depromitur, quàm quæ alveis provehitur.

Hortus & Palatium Utsj mertebèh.

Palatium & hortus Bulbul, sive Heſte beheeſt.

Guldeſtano ad occidentem junguntur horti بُلْبُل و خرگاه *Bulbul* & *Chargà*, indicandi potiùs, quàm deſcribendi; Structuras quippe conſpicuorum in iis operum, veluti ſtagnantes, fluentes, ſcaturientes aquas, ciſternarum ſpeciem & numerum, ambulacra, ſpatio, longitudine, cancellis & Platanorum ordinibus illuſtria, equeſtris ſtadii magnitudinem & ornatum, areolarum diſtinctiones, & in illis gratioſa Pomonæ Floræque certamina, omnium denique ædificiorum formam & peregrinum decus expoſituro, ſingulari Relatione opus eſſet. Poſitum uterque habet ad principium viæ Regiæ *Tſjabarbaach*, cujus topographiam ſuperiori Relatione tradidimus. Via hæc boreale horti utriusque latus claudit, paſſibus ſexcentis & ampliùs. Conſcenſurus equum Rex ſolenne id habet, ut per portam horti *Chargà* (ita dicti ab ejus documuncula, in tentorii formam ſtructâ) egrediatur in publicum, ante eam à militibus & coronà comitum, dum prodeat, expectandus. Uterque preſſè copulatur, ita ut magnificentiam alter alteri impertiri videatur, præſertim arboreorum ordinum, ambulacrorum, aquæductuum, & qui per utrumque dirigitur, *Hippodromi* harmoniâ & productione. Obiter dicam: ingreſſum hujus ſtadii, præter geminam columnam, duas referre curules machinas, ex ære fuſas, quanquàm molis non admodum magnæ, quarum alter fabri ſui nomen Europæum, cum anno æræ Mahhammedanæ, his profitetur: *Johannes Burgherus me fecit* 862. Sanè hortus *Bulbul*, qui nomen quondam ſortitus à vivario, vel luſciniis videtur, à Regibus *Sefi*, *Abaſſo II*, & *Solymanno* noſtro, ambulacrorum conſeptorum, palatiorum, operumque topiariorum & hydraulicorum multitudine ita auctus & exornatus eſt, ut par ei venuſtate nullus reperiri in toto regno dicatur; præſertim poſtquam medio ejus palatio, (cui nullum ex omnibus Regiis pre-

pretio & pulchritudine comparandum) ultima denique artificum manus, atque hôc ipſo incomparabilis operis nomen هشت بهشت *Héſte beheſt*, i. e. *octavi paradiſi*, magnificè impoſita ſunt; ex quo & ipſe nunc hortus *Bagi heſte beheſt* nuncupari promiſcuè ſolet. Paradiſium illud ædificium, ut non nihil de hoc ſolo dicamus, in medio exiſtit areæ ſubdialis ampliſſimæ, ſaxis quadrangulis teſſellatæ; à modico intervallo ſedilium marmoreorum ſerie, mox rivulo etiam fluente cinctum. Situm commendant ambulacra, ab horti limitibus in omnem palatii faciem directa, ſpatioſa, Platanorum ſeriebus, & cancellis inſuper in utroque margine decorata. Ex his, quæ à Septentrione vergunt in meridiem, intercapedine ſuâ areolas complectuntur floſculis pulchrè conſertas; quæ ab occidente in orientem decurrunt, aquam, ſubterraneis faucibus in horti ad *Tſjarbachum* exordio pullulantem, protendunt, lacu exceptam latitudinis undecim paſſuum, ex quadratis ſaxis fabricato, in cujus ſuperficie ludentes aurei coloris anates, cygnosque plurimos cum voluptate videris. Ipſum palatium quadratam obtinet, vel ob compreſſos angulos, octogonam quodammodo figuram: quacunque ingrederis, atrium habes obvium, magnificè adornatum, reductis ad latera cellulis, ac uno ad centrum ædificii prææalto conclavi, quod pro corporis refrigeratione adornatum, aquam ingenti ciſternâ fovet bullientem, & auram foris undiquaque ſpirantem ex ſummo pavimento per ſtructuram pnevmaticam allicit; ut lepidiſſimas taceam partitiones contignationis ſecundæ, ſingulas ſtructoris ſui ſtudium atque ingenium ſingulariter teſtantes. Habes, quod in hoc palatio admireris peregrinas marmorum, & lapidum ex Hetruriâ delatorum ſpecies; ciſternas varii cæmenti & moduli, operoſè fabricatas; ſpecula artis Venetæ majora, teſtudine marginata; ima-

imagines penicillo inclytorum artificum pictas, vitroque obductas Veneto; habes speciosissimos pergularum recessuumque ordines, pulcherrimo hiatu desuper in conclavia incumbentes, habes fornices inimitabili arte, auro, varioque ornatu conspicuos. Ex ornamentis conclavium, maximè placebant Regis moderni, tum aliquot Reginarum superioris, quod dicebant, seculi effigies, staturâ integrâ pictæ, manu nequaquam indoctâ, quamvis Persicâ; perennis aquæ in augusto conclavi tumultus, per decussatum marmor ex superiori lacunari magnâ copiâ delabentis, gratissimus adeo, ut difficile sit ad ejus spectaculum considenti, non obdormiscere; Januæ ex ligno singularis texturæ, in quibus vestigia fibrarum auro tincta, verniceque, quâ totæ nitebant, obducta erant, ut naturæ studium artificii venustas conservaret non modo, verùm etiam commendaret; Cisterna modicæ capacitatis, ex purissimo argento fusa, magni ponderis & pretii; manuscripta pictaque insolentioris exempli, convoluta ac intra receptaculi cancellos asservata. Et quis omnia enotaverit? Argus fuerit centum instructus luminibus, adeo se ubique oculis offerunt, quæ admiratione hospitem perfundunt, tantò omnia rariora, quantò minori contenta compendio ædificii, non ultra triginta passus in utramque dimensionem extensi.

Horti suburbani.

§. III.

Præter vicina gynæceo, plura Regi viridaria patent extra urbem, Palatiis, pro admittendo hospite, magnificè decorata, quædam & cryptis instructa pro fœminis, si quas comites adduxerit, abscondendis. Illustriora sunt باغ قوش خانه توکچی *Bagi Kusj choneh Toktsji*, id est, *hortus & domus falconum* (extra portam) *Toktsji*; *Baagi Komèk*, i. e. *hortus subsidii*; *Dsjjaruun*, sive *angeli amicorum*; *Kuli padisjah*, i. e. *mancipiorum Regis*, quali nomine

&

& totus venit ſuburbanus, in quo extat tractus; *Sabadaat abàd*, i. e. *habitatio beatitudinis; Chali Arak*, i. e. *nævus*, ſive *centrum* (quod credunt) *Parthiæ*, habitatus olim à Principe *Uſum Chan;* & denique contiguus *Tſjaarbachi* finibus

باغ هزار جريب *Bagi haſar dſjeriib*, i. e. *hortus centum jugerum*, ita dictus ab areæ magnitudine. Is creberrimè omnium à Rege viſitatur, unde topographiam paucis dabo. Obtinet ſitum acclivem, figuram quadratam æquilateram, magnitudinem amplius mille trecentos paſſus in longum latumque pariter extenſam. In duas autem partes æquales, quaſi in geminum hortum, transverſo muro diviſus eſt, eum fortaſſe in finem, ut dum in anteriori Sereniſſimus cum conſortio verſatur, poſterior ſequiori ſexui manſionem præbere poſſit, ſi hôc comite advenerit. Sed hodiernus Rex intervalli tam longi impatiens, gynæcei caveam poſuit in receſſu horti prioris. Totus autem hortus, vel uterque, ſi ita loqui malumus, in areolas diſtinguitur quadratas, eam in rem ambulacris ad octoginta paſſuum diſtantias in longum latumque diſtinctus. Solum illi ut plurimum arenoſum eſt & ſterile; fœcunditatem conciliat rivus *Tſjubuſja*, à tribus inde paraſangis ex flumine *Senderuut* adductus, (cum duobus aliis *Biſtupenſjè* & *Abiniil*, in *Sjulfam* directis) qui dum intra horti pomœria receptus, juxta murum auſtralem, adeoq; in parte extimâ & altiore profluit, rivulos minores liberali undâ gravidos per alterna ambulacra effundit; qui rurſum per omnes areolas diffluentes, ſæpe etiam ciſternis minoribus retenti, arboreos circa viam ordines, ac pulvillorum alumnas quasq; plantas irrigant fœcundantque. Areolarum aliæ herbis conſitæ ſunt & oleribus; aliæ arbores fructiferas alunt, in quincuncem quodammodo diſpoſitas, veluti Cydonias, Punicas, Apricotias, Perſicas,

Hortus centum jugerum Haſar dſjeriib.

cas, Armeniacas, Berberes; aliæ floriferis decorantur arbusculis, quales sunt, Rosæ nostrates & Sinenses, Jasmini triplicis differentiæ, arbores Judæ, cristæ Pavonis *Breynii*, *Bidmisk*, seu Salices Persicæ, julis odoratis, nostris Botanicis hactenus ignotæ, Oleæ Bohemicæ. Ex ambulacris alia Platanorum densâ serie sunt marginata, præsertim, quæ per mediam diriguntur horti longitudinem; alia arboribus ac ornatu omni carent; alia Pinos ferunt, præsertim, quæ hortum juxta muros ambiunt. Caput & splendor totius viridarii est ambulacrum ejus medium, *Tſjaarbacho* in rectâ lineâ respondens, vel, si vestibulum tollas, continuum, utrinque Platanorum duplici ordine decoratum. Illius medium alveus decurrit hydraulicus latitudinis duorum passuum, ex saxis quadratis concinnè commissus; qui ab extimo posterioris horti palatio, ad horti prioris usque vestibulum, superbo spectaculo insignem deducit lymphæ copiam, angustas inter oras lento tractu fluentis, nunc salientis etiam ex tubulis æquali locatis serie & intervallo, mox stagnantis in cisternis variæ magnitudinis & figuræ lapideis; subinde quoque per marmor erectum ad orgyiæ profunditatem importuno murmure cadentis in solum subinde depressius; donec utriusq; horti emensa longitudinem, ante vestibuli introitum absorbeatur; mox ultra palatium rediviva, tumultus, quos supra allegavi, exhibitura etiam in *Tſjaarbacho*. Gratiam singulariter augent lacus duo ingentes, octogoni, ex polito lapide operosè facti, quorum unus in horti anterioris, alter in posterioris medio alveum intercipit, cymba uterque instructus, & siphone uno ingenti in medio, pluribus in margine; ab utroque latere stipatus domunculâ lateritiâ, multi laterâ, arcubus spatiosis ad omnem auram patulâ, planè peregrinæ structuræ & venustatis. Decus non minùs tribuunt gradus lapidei, utrinque ad aquæ cadentis præcipitia eleganter collocati; eo fine, ut

deam-

deambulationes facilitent, alioqui molestissimas, si per superficiem perpetuo acclivem eluctandum foret. *Tria* in ambulacro exhibentur *ædificia* majora; *unum* in principio, quod *Tsjarbachi* viam terminat; *alterum* in medio, intergerinam interrumpens horti maceriem; *tertium* in fine positum: omnia præalta, quadrata, ex tesserculis lateritiis, ad Persicam architecturæ normam, nitidè artificiosèque exstructa. Gynæcei claustrum, ad hospitii publici similitudinem, in camerarum series dispositum, aream claudit mediam quadratam oblongam. Hippodromus illi adjacet, malo columnisque instructus, cisternas minores quoque complectens, & fonticulos aliquot ex sinu terræ scaturientes. *Columbaria* ne præteream quatuor; quorum ad singulos horti posterioris angulos unum collocari voluit fundator. Referunt illa figuras propugnaculi, vel amplæ turris. Materia sole excocti lateres sunt; fastigium coronidibus ac riscorum ordinibus decoratur. Interior superficies ad summum usque lacunar, cellularum aliquot millenarum ordines exhibet, in quibus nidificare columbæ possint, non alium præstituræ usum, quàm ut vectigal stercoris sui deponant, bis quotannis colligendum, pro fœcundandis melonibus & peponibus; ipsis tutè viventibus. Sæpè non alio scopo, quam pro locorum pompâ exstruuntur, quòd supra ædificiorum mensuram longè prominendo, oculos peregrinantium è longinquo alliciant.

Tachta Sophà.

Ultra hortum ab unico stadio prædiolum jacet, in ascensu montis *Sophà*, quod à structore, hodierno Rege, nomen obtinet *Tachta Solymann.* Illuc dum per arenas enitimur, ad dextram videmus *Gabristaan*, i. e. suburbium gentilium *Gaberorum*, cum spatiosissimo cœmeterio Christianorum Armenorum, ad sinistram Gaberorum collem sepulchralem; cujus turrim, quibus cadavera mortuorum exponebant, *Sjah Abbas II.* tormentorum globulis, ex præ-

dicto horto miſſis, disjecit, offenſus gentiliſmi tam vicino ſpectaculo. Altera non procul inde apparet turris, ab aulâ accuratè unâ paranſangâ diſtans, *Mili tſjatìr daunì*, i. e. *meta celerum* dicta. Nomen ex eo nacta eſt, quòd ſerviat inter Regios hemerodromos recipiendis pro metâ, ad quam, artis exhibituri ſpecimen, ex foro aulico duodecies curſare ultro & citro debent, hinc ſubinde telum ad turrim, inde in forum aliud referentes, contacti utrobique termini ſignum. Actus multâ aulæ ac civitatis feſtivitate peragitur: civibus ſtadium vicatim ſtipantibus, & inſtrumentis muſicis applaudentibus prætercurrenti, qui non audet in viâ moram trahere, mingere, vel humoris quicquam adſumere. Sic itu reditu que ſtadium intra ſolis ortum & occaſum duodecies emenſus, conſummati ac Regii curſoris titulo, plurimisque ab aulâ præmiis donatur. Ipſum prædiolum horroris & ſolitudinis theatrum eſt, lacunoſo rupis dorſo decumanis laboribus affixum, anguſtas referens areolas oblongiores quatuor, ſubinde altiores atque invicem imminentes, ad quas gradibus impolitè ſtructis, partim etiam rupi inſculptis aſcenditur. Nihil hîc auguſtum, nihil Conditore dignum invenio, niſi longiſſimè circumſpiciendi ſtationes, latendi cryptas quasdam, & inconditæ figuræ turriculas, hirundinum nidis non abſimiles. Ut tamen quisque ſuos diligit fœtus, ita in illis nidis frequens latere amat ſereniſſimus fundator, cum aliquâ gynæcei parte; quam, dum toties deducit, magnam *Sulfenſibus* creat moleſtiam, juſſis interea, publicatâ fugâ خروج *Khoruuch*, domibus ſuis exulare. Montis faſtigium ampla habet munimenti antiqui, & diruti oppiduli veſtigia, ad quæ difficulter penetramus; arcis etiam rudera in ſummo apice exhibet ab hinc unâ paraſangâ, altera montis extremitas *Ruſtano* inſcripta, quæ periculoſè rimatus ſum; non procul inde ad radicem crypta conſpicitur,

Tachta Sophà

citur, in quâ ſtatis temporibus feſta ſua celebrant gentiles Benjani. Sed de his narrare, Relationis ſcopus non permittit.

Habes primam Regiæ manſionis partem, Hortos: ſi non penſilibus Semiramidis & Cyri, aut Alcinoi Heſperidumque ſimiles, tantopere à Poëtis, lepidiſſimis mortalium, collaudatis; nitidiſſimos tamen, & quos omnium in Oriente Regum viridariis,ob magnificentiam poſſis anteponere. Noſtratium Principum hortis eos æquiparare nolo, quòd operum in illis conſpicuorum non ſemper molem, varietates & ingenium exprimant; affirmare tamen audeo, neminem eſſe toto terrarum orbe, qui hortos totidem pulcherrimos, cùm circa Sedem ſuam, tum in remotiſſimis urbibus & provinciarum receſſibus, ſuâ & majorum ſolertiâ adornatos, poſſideat; aut qui in eorundem culturam & conſervationem maximos ſumptus lubentiori animo expendat, atque Perſarum Principes. In eo quippe reponunt non minimam beatitudinis ſuæ partem, ſi, inter hortorum delicias, latere cum fœminis & vitæ tempus exigere tranquillè poſſint; haud impigri, plantationes atque operas hortenſes ipſi dirigere, ſuo ex ingenio nova molimina deſcribere, novosque hortos condere, in locis etiam ſalebroſis & deſertis. *Abas Magnus*, qui ſedem Regiam poſt *Thamaſpum* primus repoſuit *Isfahani*, non modo condendæ Domûs Regiæ, atque extendendæ etiam urbis loca ipſus definivit, ſed plurimorum, quæ recitavi, viridariorum ſitum, magnitudinem, limites deſcripſiſſe, locorum conditionibus aptaſſe, & in *Tſjaarbachi* delineatione amuſſim ſuâ manu tenuiſſe dicitur, *Cyri* non ſatis laudandus imitator, qui, ut in libris *Xenophontis* legitur, Regale idem exiſtimabat ſtudium; non rarò plantas ſerere, atque arborum demetiri ſpatia, ſuâ etiam manu ſolitus.

RELA-

RELATIO XIV.
Gynæceum Regium.

§. I.

Topographia.

Ne superioris capitis lectionem nimiâ gravaremus mole, Gynæceum Regium hîc sigillatim proponimus. هرام *Haraam*, seu Gynæceum, in foro quoque maximo, 80 à portâ Regiâ passibus, palatii præliminaris frontem explicat; structura lapidea est, modicæ altitudinis, non ultra porticus, quæ forum cingit, metam prominens, sed citra limites ejus retracta. Introitum stipant sclopetariorum cohortes aliquot, ex legionibus mancipiorum; quibus nonnunquam una & altera auxiliaris jungitur, ex peditatu gregario, alioqui vigilias saltem agente, circa ambientes muros. A vestibulo ambulacrum protenditur subdiale, passus latum duodecim, saxis politissimis tabulatum, & utrinque muro arcuati operis limitatum, in quo milites prætoriani, quos *Jedsjirì* vocant, excubias centuriatim constituunt. Ambulacri superatâ longitudine (quam habet 150 passuum) portam contingimus primariam, extus Janitoribus *Sopì*, intus albis munitam spadonibus. Hæc tota cæruleo imbuta, iconem exhibet *Mithræ*, i. e. Solis (detorta vox est ab obsoleto *Mehhiir*, quod Solem notat) prægrandem, auream & sparso in orbem jubare radiantem. Sanctitatem loci, non alia ornamenti species, mystico gentis judicio, gravius exprimebat, quam Mithra, sive Sol, qui cœlo decus, universitati lux & vitæ focus præpositus est. Solem igitur pro summo Numine (verius pro larva Numinis) antiquitas colebat, ejusque simulacrum adoptabat absolutæ potentiæ suæ insigne, quod & domi statuebat togatæ Majestati præsidium, & in campo signis præferebat militaribus; ita animos accensura objectu rei, quæ uno quasi complexu Divini

vini Numinis imaginem, & Majeſtatis Regiæ præſentiam innueret. Nec enm credendum hîc eſt *Q. Curtio*, qui L. 4. *Lunam Perſis, Solem Græcis* attribuit; nec rudera Mediæ attendenda ſunt, cum bubulum caput inter duos Leones poſitum non rarò objiciunt: cum hæc non Monarchici Imperii Perſarum, ſed alius Regni ac temporis monumenta ſint. Perſidis Parthiæq; ruinæ ſæpe Leonem ſiſtunt ſtantem, ſaxo exſculptum, ex vetuſtis inde ſeculis, quod perhibent, Perſici Solii Inſigne, verùm Sole ſociatum, quem pleno rictu lucentem continet, variâ quam faciunt emblematis, ſed faſtûs & arrogantiæ plenâ ſemper interpretatione. Ætas igitur hodierna, quanquam Monarcharum veterum inſolentiæ renunciaſſe videatur, ab eâ tamen non adeo facta eſt aliena, ne, quem Solis ſocium & fratrem receptiſſimo appellat encomio, eum Solis quoque Inſigni decorare, & ſecretioris palatii frontem eodem conſignare dubitet. Ipſa hoſpitii muliebris area anguſtis terminatur limitibus, decempedas quadratas vix ampliùs ter mille continens; figura irregularis eſt, & polygona, ad triangularem tamen utcunque inclinans: cujus latus orientale foro opponitur; ſeptentrionale hortos reſpicit; tertium mœnibus clauditur, à ſeptentrione in orientem oblique decurrentibus. Ingredientem excipit magnus gynæcei Janitor, eunuchus albus, (hodie manſionem in urbe habens) ſatellitio ſtipatus caſtratorum ſui coloris, circiter quinquaginta, quibus hæc interioris gynæcei limina credita ſunt cuſtodienda, non audentibus intrare ipſa ejus penetralia, niſi à Rege vocatis. Vicinum hîc habes conclave, in quo intromittuntur cum Sereniſſimo collocuturi Regni Antiſtites, ut & Magnates Magnatumque filii, ad vigilias veſperi comparentes; has enim, in Majeſtatis honorem, diſtributis inter ſe vicibus, terni ſingulis noctibus habent; priùs nomina ſua profeſſi ſchedulâ, quam ſummus Cubicularius, *Mehter*, Regi poſtulanti exhibeat. Turba

ba mox ſpadonum nigrorum ſequitur, interioris oſtii, per ordines ſuos, ſtipatores, & interiorum conclavium non minùs, quàm fœminarum cuſtodes conſtituti: quibus veſpertilionum inſtar circumvolare, cameras & latebras perrepere, ſingularum inſpicere & cenſere actiones, nefas non eſt. In ipſo clauſtro primùm occurrit area, ad hoſpitii publici ideam, quadratâ ædificii mole circumducta; cujus quaterna latera ſingulæ intercipiunt fornices mediæ, *Eiwaan* dictæ, auguſtæ, auræ verſus aream patentes, ad quas duobus ex candidiſſimo marmore gradibus aſcenditur. In iis ſtrata pretioſis aulæis humus, parietes aureis ductibus bullati, lacunaria in hemiſphærium multis areolis & diſtinctionibus artificioſè cavata pictaq; omnem magnificentiæ abſolvunt paginam. Area ipſa concinnè teſſellata, medio decoratur lacu, argenteis bracteis per omnem ſuperficiem obducto, tubuliſque aureis, uno ingenti in medio, & per marginem pluribus ſubtilioribus, diſtincto: Cujus in ſtructurâ, dum abſente cum fœminis Rege, artificum manus verſaretur, ego ab excellentiſſimo Domino *Warenio*, operis directore, quaſi artis ſocius introductus, locum hucusque inſpexi, reliquæ topographiæ ignarus. Dicuntur autem, ultra hoc ædificium, ſpatia, variis minoribus palatiis, pergulis, ædiculis & manſionum claſſibus adornata, dari & conclavia illuſtriora, pro Regiæ conjugis ac principum fœminarum ſede; dari obſcuriora, in angulos remota, anguſta & parvi apparatûs, in quibus morantur ægri & tenebricoſæ vetulæ quædam, tum eunuchi capulares & impotentes; dari ſubterranea, in quibus excœcata proles Regia, ab illuſtri conſortio damnata, habitat; dari quoque clauſtro adſitas extra pomœria ædiculas quasdam, velut cœnobia, in quibus Regia mater, aviæ, vel matronæ Regii ſanguinis, demorari poſſint. Matris, extra gynæcei muros, domum, in angulo horti *Enguriſtuun*, monſtrabat mihi hortulanus, & ab ac-

ceſſu liberiori propterea dehortabatur. Unum, in altero verſùs meridiem gynæcei angulo, conſpexiſſe mihi viſus ſum illuſtrioris notæ ædificium, cujus faſtigium clauſtri muros longè ſupereminentem referebat ſtructuram, vulgo *baad giir* dictam, per cujus ductum camino perſimilem aura quaquaverſum ſpirans in conclave ſuppoſitum devolvitur. Ut brevis ſim, quanquam anguſtum & anguloſum videatur ergaſtulum; arborum tamen ubique dives umbra, florum fragrantium lectuli, aquæ ſcaturientis copia, ciſternarum multitudo, pergularum opaci ordines, & quæcunque pro aëris temperie & deliciis corporis excogitari poſſunt, incolis ſuis neutiquam deficere dicuntur. Si quid verò amœnitati anguſtia detrahat, id adjacentes horti, quos enumeravimus, ſeptem illi, largiore ſuo ſpatio facilè compenſant; ad quos autem Rex, non conſcendendo equum, non procedendo in publicum, pedes incedere ex gynæceo per poſtica poteſt, & vel hoſpitibus aulicisque publicè hîc vacare, vel obambulare cum concivibus ſuis in ſecreto. Eapropter militum, quanquam rariores manipuli cuſtodiunt aditus eorum hortorum, qui poſtica gynæcei ambiunt, profanos inde hoſpites repulſuri, ne fortè contingat ingredientibus, incautè Dianam aliquam cum exitio vitæ videre. Ab ingreſſu nunquam ego impeditus ſum, ex Medicâ profeſſione notus, cui operantes nemo ſine cauſa repudiat.

Cives gynæcei.

§. II.

Gynæceum caſtratos nigritas alit circiter quingentos, ut ipſi aſſeverant, nec omnes tamen præſentes. Nam à Rege miſſi peregrè vagantur, alii exploratores, nuncii, inſpectores, cuſtodes; alii ſua ſponte foras, impetatâ veniâ, recreationibus vacant, aut pro gloriâ nominis, in conſtruendo occupantur opere publico, velut hoſpitio, balneo, ponte & ſimilibus. De numero concubinarum percun-

Feminæ.

cunctari eos non æquè licuit. Ex hominibus crabrones reddidi & rabientes aspides, cum eâ de re sciscitatus sum, quantumvis antea variè conciliatos. Rescivi Conjugem Regi unicam esse, Sacerdotis benedictione desponsatam. Subinnotuit tamen ceterarum numerus, casu prorsus ridiculo: Nimirum, per *Sulfam* suburbium equitabat Rex cum pedite suarum turmâ. Tum seriùs ex intimâ domo spectatum approperans divitis Armeni filia, tantùm pedisequos offendit ordines; ex quibus una contumeliosè ad festinantem: *& tu*, inquit, *accurris dactylum nobis erepturа unicum, ex cujus esuritione laboramus quadringentæ?* Si verus sit numerus, stabilis tamen non est; sed crescentis & decrescentis lunæ instar mutabilis. Quandoquidem Rex Convivis suis, ut equos solet & mulos senescentes, ita ex concubinis dono dat eas, quarum frontes ruga occupare, vel ingrata sibi præsentia esse ex quacunque causâ incipit; receptis subinde aliis in locum decedentium, quarum novitate delectetur. Ante dies paucos monitus: anne ex Armenis nuper raptis, & jam ad placendum compositis, dignari aliquam consuetudine & alloquio velit? *Proximè*, respondit, *adornabo convivium, & ministris eas distribuam.* Nec omnes tamen Regiæ cives, *Kaníse*, vel concubinæ, audiunt: aliæ earum servæ sunt, ad ancillandum emptæ; aliæ Magnatum filiæ, Reginis honoris causâ associatæ, nec imparatæ tamen ad Regis, si quid libeat, obsequium. Magnatum certè nemo est, qui unam ex filiabus, si possit, gynæceo Regio non consecret, ut & ipse habeat apud Serenissimum fortunæ suæ commendatricem, & ipsa gravissimum proxenetam, qui eam aliquando illustri Viro despondeat. Si quam Rex ex gynæcei civibus viro donaverit, illa polliceri sacramento debet, nihil se marito, nihil mortalium ulli revelaturam, quid rerum viderit, vel audiverit, intra Harami limites. Sic dimissa, viro crux fit & ineluctabile jugum. Nam lautitiis

& splendori sueta, etiam ex honore Regii convictûs imperiosa, observari affectat & splendidiùs haberi à marito, ultra facultatum suarum modulum: nunquam imposterum dimittenda, nisi cum Regiæ Gratiæ & vitæ suæ jacturâ.

Fœminarũ ordines.

Non est muliebris status sine ordine. Auctoritati matris Regiæ, quæ nunc Cyrcassa est, maximus habetur honos; inde Regis conjugibus; hinc concubinarum clarissimis: quarum singulæ, repudiato nomine proprio, certis ornantur encomiorum nominibus, ex quibus mihi innotuêre sequentes: *Gynæcei lux, aurora, stella, decus, rosa;* pro meritis verò suis certo gaudent numero castratorum, sibi ad ancillandum dato. Neq; eas saltem ad numerum putes & fruges consumere natas; artes etiam tenent, quibus indies occupantur. Hæ acu pingunt; illæ penicillo. Hæ ingeniosè texunt; illæ nent subtiliter. Aliæ canere, chordas tangere, tripudiare, gesticulari, vel quicquid aliud norunt, vel, ut noverint, ab aliis docentur, quò Serenissimo & primis gynæcei luminibus placere possint. Quin, in scientiis versatæ dicuntur aliæ, præsertim Mathematicis; nec deficere, quæ in arcu tractandâ robur & manus exercitatas habent, quarum consortio Rex præsertim in venatu gaudeat; &, si quæ nullis imbutæ artibus inveniantur, eas tamen imperitiam singulari morum & corporis venustate non infeliciter compensare.

Spadones.

Nigri pariter spadones, dignitatibus, & variis, quæ gerunt, officiis distinguuntur. Primatum obtinet *Mehtèr*, qui supremus est cubicularius & gynæcei magister; Secundus est ab eo *Kasinadaar*, vel thesaurarius; quem excipit *Aseb bassì*, ephorus hæredis Regii; hunc *Issik agasì*, sive summus gynæcei janitor; sed, is plerumque est eunuchus albus. Inter primores quoque numerant receptorem redituum Regiæ matris, quos tribuunt Christiani Sulfensis suburbii; tum qui Regis triclinio inserviunt, pocilla-

cillator, dapifer, & lateris ſtipatores cubicularii, qui ſigillum, arcum, pharetram, ſagittas, ſclopetum & crepidas porrigunt. Sunt ex ſpadonibus, qui res adminiſtrant conjugum, & primariæ notæ pellicum; ſunt pædagogi & inſpectores Regiæ ſobolis ex matrimonio ſequiori; ſunt, qui religionem, ſcriptionem, luſus arteſque varias inculcant fœminis. Nec deſunt, qui novitias aulicis inſtruunt moribus, antequam Regi offerantur: Ex his unus eſt formæ corporis æſtimator, cingulum habens, cujus ſi menſuram ventris craſſities excedat, cibis eas interdicit, ſaltem aquâ & oryzâ alendas, donec abdomina ad ambitum cinguli gracileſcant. Dicitur tamen craſſa & obeſi corporis eſſe, quam Rex ex concubinis hactenus deperiit. Sunt ex cubiculariis, quorum cura in eo verſatur, ut ſingulis veſperis, ex gremio gynæcei, concubinas duodecim, planè ad ſacrum Imamorum numerum, comendas ungendaſque curent, pro cubiculi Regii cuſtodiâ, ſi fortè ex his ſociam lecti Rex deſideret. Hunc audio curtatum nunc eſſe numerum, & omnino ſex tantùm ad concubitum admitti. Sunt alii, qui curant publicationem *Khoruuchi*, i. e. abactionem maſculi ſexûs, ſexennio majoris, à viis, per quas Rex ire cum fœminis conſtituit. Fit ea pridie per tuborum iteratas exploſiones, & eodem die per caduceatores equites, ex Sophorum cenſu, paucis horis ante ſexûs egreſſum præmiſſos, quos hoc actu vocant *Khoruuchtſjiis;* Hi nullis utuntur ſermonum ambagibus, quibus ſeceſſum imperent: unica ſufficit iterata vox *Khoruuch!* quam auditam fugit, quiſquis indeclinabiles fuſtium ictus metuit, ſive foris verſetur, ſive intra parietes latitet domûs propriæ. Ceteri Magnates cum fœminis ſuis peregrinantes, vel noctu abeuntes ad balnea, ſaltem ſpadonibus immediatè præmiſſis, fugam capeſſendam prædictâ voce annunciant; quâ per plateam reſonante, quiſque ad latebras recedit, donec oculis haud temerandæ merces

Khoruuchi.

præteriverint, linteo licet obvolutæ, ſi pedes vel equites incedant, aut ciſtis penſilibus incluſæ, ſi camelis vehantur. Si quem contingat in Regium vetiti aſpectûs comitatum incidere, quod aliquando ex imprudentiâ evenit agricolis, is ſimul mortem ibi præſentem procul omni dubio invenit, vel telorum ictibus, vel acinace inferendam, prout idem tragicis exemplis publicè innotuit. Eunuchorum ſenili conſilio, ac Matris præcipuè aſſenſu, Rex in rebus agendis, etiam publicis, frequenter utitur, & quæ in regno molienda veniunt, cum hâc effœminatâ curiâ deliberat. Aliquando foris in Senaculo concluſa, ad Matris & nigritarum ingenium & ſuaſum, mutari accidit. Miris in hâc Aulâ laudibus efferuntur duo eunuchi æthiopes, *Aga Mombarèk* & *Aga Kafuur*, tribus ſucceſſivè Regibus à miniſterio, ſed nuper admodum in capulari ſenio defuncti; quorum auctoritas, prudentia & ſubacti ingenii conſilia tantum ſemper valuêre, ne ipſe Imperii Præſes gravioris momenti negotium moliri, vel voluerit, vel auſus ſit, niſi eorum exploratâ priùs ſententiâ.

Spadones Conſiliarii.

RELATIO XV.
Pompa Equitationis Regiæ.

§. I.

Obequitatio recreationis causâ

Ut omnem expleamus magnificentiam Aulæ noſtræ: Equitationem quoque ſubjungimus Regiam. Ea autem vel eſt parvi comitatûs, quam Rex, ſolitæ recreationis cauſâ, frequentiſſimam invitante cœlo inſtituit: vel ſolennior, cum feſtiva viſum ſpectacula, ſive venatum, ſive illuſtres exceptum hoſpites, in publicum aliquando procedit: vel rarior & apparatûs maximi, quando cum ingenti equitatu ad *Eilaak*, ſeu æſtiva, vel in Provinciam quamcunque commorandi animo proficiſcitur.

Pri-

Primi generis equitatio mensibus æstivis tantùm non indies, remisso post meridiem sole, instituitur, dummodo Principem incommoda valetudo, vel astrologi de inimico cœlo persuasio, intra conclavii latebras non retineant. Meta est hortus aliquis una vel paucis leucis ab aula dissitus, plerumque *Hasar dsjerìb;* ad quem Rex per *Tsjaarbachi* tractum lentis cum comitatu gradibus contendit; inde, à levi deambulatione, sessione, lusu & corporis exercitio, ad gynæceum ante vesperam reversurus. Comitatus ita instruitur: Egredientem cum eunuchis cubiculariis Regem, turba comitum in *Tsjaarbachi* exordio excipit; offert, cujus tergum conscendat, equum ex phaleratis tribus eligendum, *Sjelawdaar bassì*, seu primus phalerarum inspector; stapedem tenet, simul ac scandentem elevat *Usengu Kortsjitsji bassì*, seu supremus stapedum apprehensor; interea frænum tenente *Tsjatìr bassì*, sive cursorum primario. Præcedunt pedestres cohortes duæ, ut plurimum prætoriani militis *Dsjessajéri*, acinacibus & bombardis armati, ex undulato chalybe cusis, & argento fulgentibus; ipsi Attalico vestitu, argenteo cingulo, plumis & vario ornatu conspicui. Non illi exemplo nostratium membratim incedunt quaterni, quini, vel seni, sed invicem singuli sequentes, in duo quasi cornua dividuntur, tantâ intercapedine, ut in immensum oculus Regius nullo retentus impedimento extendatur, & liberè pervadere atrienses, ac horsum deorsum obequitare possint. Extra cornuum seriem pauci equitant militiæ præfecti, atq; ordinum directores; intra eadem se equitum primus sistit *Alemdaar*, i, e. Vexillifer, dextrâ labarum gerens, Regiæ præsentiæ tesseram, panno obductam rubro, complicatoque in formam, quam refert umbraculi Indici, Lusitanis *quitasol*. A modico intervallo eques sequitur magnus Aulæ Mareschallus, *Isjìk agasì bassì*, velut armatorum & totius comitatûs ductor. Mox solus pariter equi-

equitat, ſupremus Principis Cubicularius & eunuchorum Præſes, *Mehtèr*. Militares copias excipiunt equites, cum *baſſi*, ſive præfectis ſuis, *Jeſauli* ſive *Sophì*, id eſt, atrienſes Turcici ſanguinis, circiter viginti vel plures, mitris omnes tecti rubentibus duodecim plicarum, illi plumatis & pulchrioribus, hi nudis & ſimplicioribus; Sine ordine equitant, excurrunt per cornua, comitatum dirigunt, juſſa circumferunt, ac Regio inſimul corpori ſecuritatem præſtant. Arma illis ſunt, à latere acinaces, & in manu nodoſus baculus ſive clava, quâ multitudinem populi diſcutiunt, ſi vadentibus remoræ ſit. Tum Rex hemerodromis duodecim, femora nudis, cetera leviter amictis, ſtipatus, equo vehitur, bullatâ gemmis phalerâ inſigniter decorato, Ipſe pretioſo capitis ornamento conſpicuus. Ei à tergo, quaſi dextram clauſurus, præſto eſt *Athema Dauleth*, Regni director, vel illo ob gravem cauſam abſente, alius primariæ dignitatis Senator. Hos mixti & ſine ordine equites ſequuntur *Piiſj chimetti*, ſeu cubilarii Regis, ſpadones circiter viginti, atri & albi, pueri vetulique, quorum alii Regiis inſtructi ſunt ſarcinis & armis, velut ſclopeto, arcu, pharetrâ, ventilabro, hydriâ, machinâ fumificâ, ignitabulo, quin falconibus interdum, atque aliis: Quos preſſè excipiunt aulæ Officiales illi, quibus Regem in publicum prodeuntem ſequi ex officio incumbit; quales ſunt *Meſjilès Nedſjini*, i. e. qui habent licentiam ſedendi in convivio Regio; tum Magnatum plurimorum filii, quibus Regio intereſſe comitatui volupe eſt, & honori ducitur. Agmen claudunt eorundem ſervi equites plurimi, machinis inſtructi vitreis, quibus hæc natio Nicotianam fumat. Præ ceteris præſentes eſſe oportet, cum Medicum, tum quàm maximè Aſtrologum, illum pharmacothecâ, hunc aſtrolabio inſtructum, quo orientium obſervare ſtellarum, præſertim inviſibilium planetarum, aſpectus & qualitates poſſit, ut ſi quas Principi inimicas offendat,

dat, eas maturè evitandas moneat, & eam ingredi viam, cujus obliquitate malignitatis radii illudantur. Eſt curſorum quoque genus (ريكا *rikà* vocant) ſecuribus inſtructum, quod aliquando comitatum anticipare eâ intentione debet, ut pervium reddat & perfringat, quicquid obſtaculi invenit, velut ſepimenta, muros, ædificia; quod eâ præſtare celeritate dicitur, ut inde progreſſus ne minimum moræ capiat.

§ II.

Equitatio ſolennior ad ſacrificium annuum.

Pleniorem exhibemus adjectâ icone comitatum, quo Rex anno *Hedſjiræ* 1085, die 10 Menſis *Silhadſje* ducebatur ad locum ſacrificii, celebrati in honorem *loquentis cum Deo*, i. e. *Abrahami* Patriarchæ. Non diſpliceat Lectori, ſi extra oleas vagando, paſchales feſti ejuſdem ritus atque ſolennia addidero. Primùm, tota civitas vicatim confluebat in campum immolationis, ſub orientali facie horti *Haſar dſjerìb*. Litanda Deo victima, *Camelus* erat prægrandis, unius in dorſo gibbi, pancraticè ſanus, ſaginatus & ſine maculâ, contectus aulæo & iiſdem ornatibus, quibus præviis diebus decem continuò circumductus per urbis plateas fuerat, multâ cum pompâ & inſtrumentorum ſtrepitu. Hunc pedibus ligatum ingenti cingebant ambitu multa millia ſpectatorum; alii etiam vicina occupaverant ſepulchrorum monumenta, muroſq; hortorum haud procul à ſpectaculo remotos: nec præſtolabatur aliud tanta mortalium corona, quàm adventum Sereniſſimi, qui cædem beſtiæ, magnæ quidem ſanctitatis negotium, ſuâ auſpicaretur manu ſacratiori: & expectatus tandem cum ſplendido Comitatu comparuit circa meridiem, eo ordine, quem icone refero: In quâ litera

A. Significat ſupremum Sophorum præfectum *Sobbèt Jeſawul baſſi*;

bbb. Sophì, i. e. atrienſes vel Janitores, numero ſexaginta

 vel

vel amplius, baculis turbam dissipantes, pro meliore Regii comitatûs incessu;

ccc. Sexcentos pedites armatos, in principio, ex obviâ multitudine, inordinatos, deinde in geminam seriem exporrectos; ad sinistram, ex militia præsidiaria *Dsjessajéri;* ad dextram, ex legionibus sclopetariorum.

D. Signiferum *Alemdaar;*

E. *Issjik agasi bassì*, seu magnum Aulæ Mareschallum;

F. *Mebter*, vel gynæcei magistrum;

ggg. *Tsjatirri*, seu cursores, & equi Regii custodes duodecim.

H. Regem insigni conspicuum tiaræ diademate. Equus Illi vector erat niveus, cujus ima medietas corporis artificiosè igneo tingebatur colore, flammis sursum undulatis, capite ornatus plumâ erectâ incarnati coloris, antilenâ & omni phaleræ apparatu aureo, Jaspidibus boreis & margaritis distincto.

I. Regium Vicarium *Athemaad dauleth*, dextram Regiam tardiori ingressu claudentem;

kkk. *Pisj chimetti*, seu cubicularios juvenes, spadones albos duodecim;

lll. Nigritas ferè totidem;

mmm. Turbam *Kisilbassjorum*, seu Magnatum & Nobilium Aulæ, eorumque tum filiorum, tum servorum, numerum constituentium circiter mille capitum.

Reliquæ literæ loca indigitant passim hactenus citata: nimirum litera

n. Columbarium, in angulo horti *Hasar dsjerìb;*

o. Prædiolum montanum *Tachta Sophà.*

p. Rudera arcis, vel oppidi, in ejusdem montis fastigio;

q. Turrim sepulchralem Gaberorum, sive veterum Persarum;

r. Turrim s. metam cursorum, dictam *mili tsjatìr daunì;*

s. Monumenta sepulchralia.

Non

pag. 210. 211

Non possum Lectori dissimulare chalcographi errorem, qui non attentâ delineatione meâ, disjungendas militum series conjunxit, omisso spatio, quod Regio prospectui debebatur vacuum; pari licentiâ, ut officiales intermedii apparerent, ordines, alioqui continuos, divulsit in manipulos. Habes comitatum; pergo recensere historiam. Serenissimus ut circum ingressus est, equo desiliit, & hastam à *Daroga*, sive civitatis prætore, ut victimam Regia trucidaret manu, oblatam, tribus sacratam basiis reddidit datori. Hic eam camelino pectori protinus ingenti adeo intrusit vulnere, ut vix retracto ferro, bestia ante pedes victimarii concideret. Mox ex civium classibus primores advolant, manus injiciunt, & abscisso jugulo procumbentem exanimant; capite deinde mutilatam, haud abstractâ pelle, in portiones duodecim securibus dividunt, in duodenas partes urbis divehendas. Viscera, intestina, caput, storeæ involuta, singularem constituebant portionem, substituendam illi, quam ex prædictis sibi vindicaverit culina Principis. Quo facto, Rex equo rursus conscenso, domum, eodem, quem dixi, ordine remeavit pleno meridie. Cives verò ex spectaculo ad signa sua relapsi, portiones vicatim distributas, equitum, (qui singulis classibus singuli præcedebant) in sinum depositas, velut in triumphum, tympanis cimbalisque clangentibus, abduxerunt; donec per *Tsjaharbachi* tractum in forum Regium continua serie, & sine cruentâ confusione, (quæ *Heiderianam* inter & *Neämet Elahitanam* civitatis partem ingruere tantis solet in conventibus) deventi, turmatim in vicos quique suos abiverunt, ad victimam inter primarios dispertiendam, & læto omine animoque consumendam. Vix civium ordines recesserant, cum incondita plebs magno irruens tumultu, cadaveris lacinias, excrementa, cruorem certatim abripuit, & omnia sanguinis vestigia bombyce ita extersit, ne nosci locus lanienæ posset; alii præ-

dæ nihil potiti, ſaltem indice cruoris impreſſo veſtigiis frontem notabant; ſingulis id agentibus, ne ſine ſigno abirent, quô immolationi ſe interfuiſſe docere poſſent. Hoſtiæ quam quisque paterfamilias particulam, avellanæ vel juglandis magnitudine, nanciſcitur, addito ovinæ carnis, quantum ſufficiebat pro exſatiandis convivis, oryzæ incoquit, & reliquam diei partem commeſſatione & gaudiis tranſigit cum domeſticis & amicis. Quibus intra parietes ſuos deficit hilaritatis occaſio, illi in fora & tabernas ſe recipiunt, & paucis obulis hoſpiti pro ſorbilibus & nicotianâ exſolutis, circulatorum ſpectaculis vacant, in ſeram usque noctem; ſaltem feſtivum celebrare morem ne negligant. Dixit mihi lanius, ſola Isfahani intra pomœria hôc die ultra centies mille oves mactari, quem verò ingentem numerum ab ignotæ fidei cive acceptum, ut ipſe non admitto, ita fidei quoq; Lectoris non obtrudam.

Ad excipiendos Principes.

Non alio comitatu ſereniſſimus excipiendis ex Regia ſtirpe hoſpitibus in occurſum (dimidiâ, extra urbem, non ampliùs leucâ) progreditur; niſi quod unâ paraſangâ longiùs, magnifico nobilium & ſepties mille ſclopetariorum ſatellitio ſtipatum præmittat Vicarium ſuum, qui gratulationis ceremonias exequatur: dum interim viarum oras claudunt cives ad pompam amicti, & ſubinde panni aureo argenteoque filo pertexti, ungulis equi, quo Hoſpes vehitur, ſubjiciuntur. Velut id conſtiſtit anno 1670, cum Rex Principem Usbeciæ, *Abdaal Adſis Chaan*, *Meccam*, abdicato Regno, tendentem exciperet; & nuper admodum die 24 Januarii anno 1688, cum *Sulthanum Ekber*, profugum magni Mogolis filium, natu tertium, pari honore Regiam introduceret.

Ad Venationes ſolennes.

Æquiparari ejusdem comitatûs magnitudini poſſunt illi, quibus Rex peregrè venandi cauſâ abit; quò, ſi fœminas quoque abducat, prolixius ſyrma fit, & partitæ ſocietatis. Nam priùs aula diſcedit maſcula; ſequitur ab inter-

tervallo temporis cohors uxoria. Utraque verò separatim & extra alterutrius conspectum feras & volucria insectatur; dum Rex utriusque copiæ commilito, ultro citroque equitat.

§. III.

Profectio ad æstiva.

Tertii generis & maxima equitationis solennitas spectatur in profectione ad ایلاق *Eilaak*, seu æstiva camporum Masanderanensium, in quâ ingentia deducuntur jumentorum agmina, rebus ad hospitandum necessariis instructa. Ordinem ex Persicâ Relatione nuperi Regis à me excerptum, (Is enim frequenter Caspios invisebat fines) strictim hîc deponam. Delegantur primùm, qui speciosissimos locorum aliquot situs, cum suis, quibus oculos pascunt, naturæ deliciis, fontibus, pratis, sylvis & montibus, tum proximis quoque oppidis, pagis, viis, fluminibus, accuratis describant schematibus. Quibus redditis, Rex locorum conditiones probè contemplatus, tandem pro tentoriis explicandis eligit signatque illum, qui ingenio suo placuerit. Præmittuntur cameli, papilionibus, aulæis & vario supellectilium apparatu onusti circiter septies mille, stipati ductoribus suis & comitibus, præsertim etiam castrametatoribus. A dierum aliquot intervallo succedunt publicatores *Khoruuchtsji*, qui, bombardarum successivâ per viam explosione, fugam virili sexui intimant protinus capiendam. Hoc Gynæcei per eunuchos deductio sequitur, vel integri; vel ut plurimùm selectiorum tantùm fœminarum, quarum præ ceteris convictu Princeps capitur. Singulæ autem cistis *Kadsjuwa* velamine obtensis ex camelino tergo utrinque dependentibus latent absconditæ; camelariis ante insessum, per spadones omni manè procul abigendis, & ad jumentorum pastum custodiamq; priùs nequaquam revocandis, quàm diversorii latebras contigerint; quod per eunuchum equitem

tem à viâ Regiâ longiſſimè palantibus nunciatur. Sublato poſt deductionem interdictio *Khoruuch*, Rex pleno comitatu ſequitur, eo propemodum ordine in plurimis obſervato, quem ſupra enarravimus. Agmen hîc præcedit *Sjelawdaar baſjì*, i. e. phalerarum inſpector, cum ſuppoſitis ſuis, qui *Kuteh*, ſeu phaleratos, deducunt quinos vel ſenos, ipſi equites. Sequuntur pro cuſtodiâ Regii corporis milites prætoriani, circiter ſexcenti, in duas ſeries elongati, cum ſuis ductoribus, in fronte aliis, aliis ad latera exteriora equitantibus. Intra ſpatium, ut ſupra narravi, primus equitat Regiæ index præſentiæ Signifer *Alemdaar*; Ab intervallo Mareſchallus *Iſjik agaſì baſjì*; & interpoſito rurſus ſpatio, *Mehter*, ſeu primus eunuchorum. Hunc excipit *Miriſjikaar baſjì*, ſummus falconum magiſter, pluribus cinctus aucupibus, & falconum, quos pedites manu geſtant, cuſtodibus. E veſtigio ſequitur *Sekboon baſjì*, ſive canum ſupremus inſpector, cum paucis venaticis, quos ducunt venatores etiam pedites: ita, ſi quid ferarum volucriumque in viâ occurrerit, in delectationem Principis ſectaturi; quandoquidem à culinis repudiant leges Religionis, quicquid intra dentes unguesve hæſerit rapacium. Militares ordines claudit deſultoria *Jeſaul*, ſeu janitorum copia; quam tandem excipit Ipſe *Rex*, duodecim ſtipatus curſoribus, equi miniſtris, bini ac bini, aliis antecedentibus, aliis latus ejuſdem claudentibus. Regem arctè ſequuntur aulæ Magnates, ii potiſſimùm, qui Curiam conſtituunt; quibus intermixti equitant, Regio qui corpori inſerviunt, *Piiſj chimetti*, ſeu eunuchi cubicularii. Agmen claudit varia ſervorum equitantium multitudo; qualis ſunt: *Kaliandari*, i. e. qui inſtrumenta vehunt pro fumiganda Nicotianâ; *Jachtandaari*, i. e. qui ducunt ciſtellas *jachtaan*; (Sunt illæ quadratæ, corio obductæ, geminatæ, latiſque connexæ ligulis, quarum ope ex tergis mulinis vel equinis hærent, deſuper impoſitæ; ſerviunt

viunt pro condendis glacie, saccharo, patellis & rebus pro obsonio necessariis.) *Mafrassjdaar*, i.e. duces conditoriorum *mafrassj*; (ex tapetibus hæc, vel telâ laneâ grossioris fili consuta sunt, cum duplicatione aliquâ, quæ ad firmitatem conferat; in iis reservantur aulæa, pulvinaria & tegumenta, quibus pro decubitu opus est in itinere;) *Cheimehdaari*, i.e. vectores papilionum, (scilicet leviorum, quibus pro sole utuntur arcendo, si alicubi sub dio morandum est;) Et ad ultimum *Sakkaas*, i.e. qui aquam mulis vel camelis vehunt, saccis coriaceis inclusam, pro hominibus & jumentis. Diversari Rex, cum peregrinatur, suis in hortis solet, quos Serenissimi Antecessores circa viam, quâ Isfahano in Hyrcaniam ducimur, ad quartam quamlibet, vel quintam, parasangam posuêre, muris decorè cinctos, aquæ ductibus (nitrosæ licet, ex locorum indole) ditatos, & balneis, columbariis, palatiisque ita adornatos, ut in iis pernoctare Princeps cum domesticis non incommodè possit, dummodo hospitentur ceteri in suis papilionibus & vicinis agricolarum ædiculis. Nec prætermittenda est, quæ ab horarum aliquot intervallo sequitur saltatrix societas meretricum. Duodecim sunt, selectæ pulchritudinis, Regiæ peregrinationi individuæ comites, eo fine, ut in cœnâ Principem tripudiis & lascivienite corporis motu delectent. Pensione fruuntur singulæ, quanta in expensa pro vestitu splendido, & alendis servis duobus abundè sufficit, ut papilione ac omni ad iter instructæ apparatu peregrinari sine incommodo possint. Usum quoque corporis indulgendo aliis, quæstus faciunt luculentos, quòd pœnitendum unius noctis officium pretio vendant Tomanorum non minus trium, vel duorum.

RELA-

RELATIO XVI.

Admiſſio hoſpitum coram Sereniſſimo, quam vulgò vocant *Audientiam.*

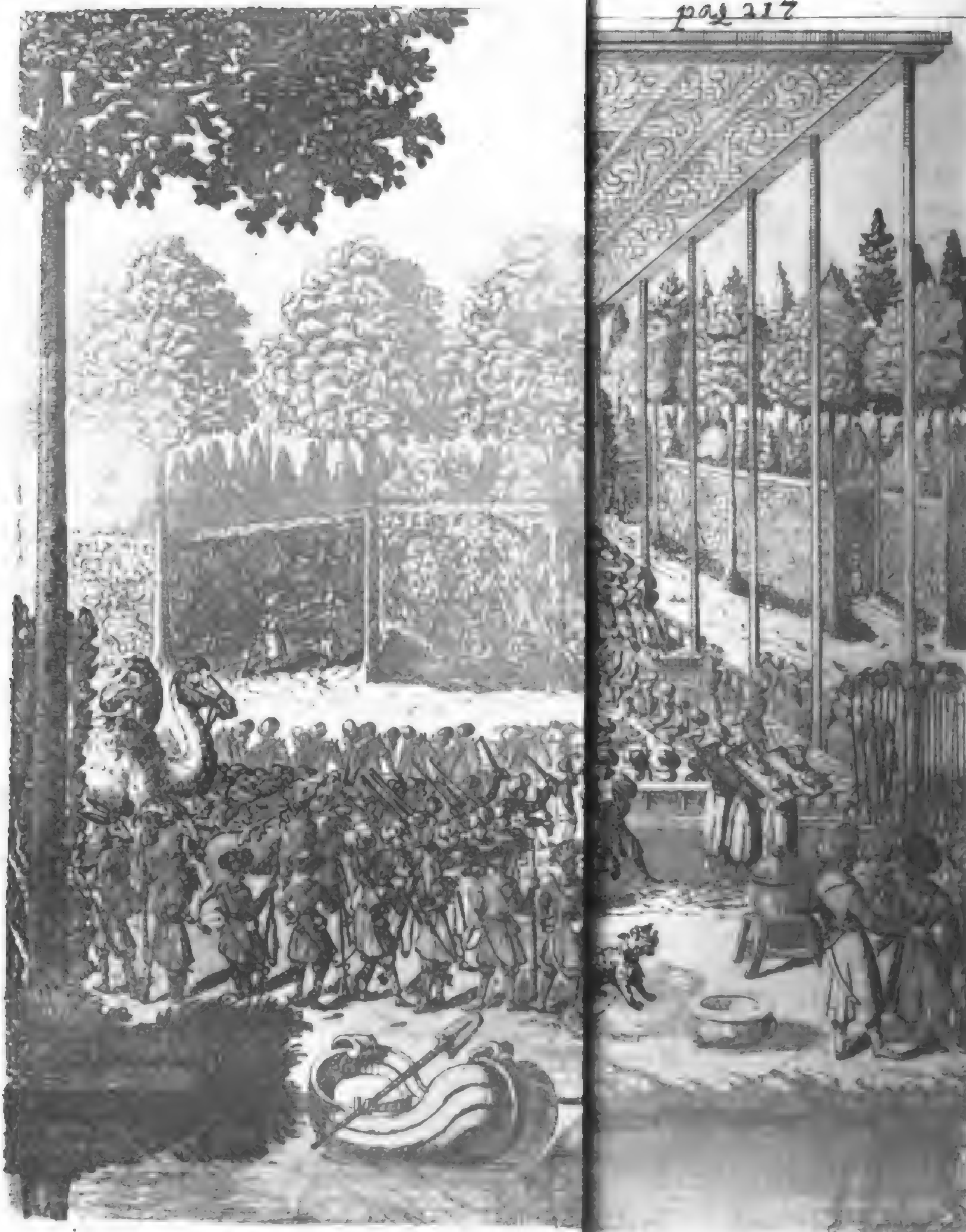
Vita Legatorum in Aulâ Perſicâ.

Admiſſionis ſcena.

§. I.

Principum Nuncios moris eſt, Regiæ Majeſtatis alloquio non admitti, niſi publico totius Curiæ in Conſeſſu, quem Perſæ vocant مجلس *Medſjilès.* Solennis hic aulicæ Univerſitati actus eſt, qui ſumptuoſo convivio & publicâ cum feſtivitate celebrari aliquoties intra annum vertentem ſolet, quandocunque id vel Regi commodum, vel etiam publicæ neceſſitatis eſt; tranſigendis enim rebus Imperii potiſſimùm ſacratus eſt. Locus ei certus non eſt dicatus, ſed propinquo actui deſignat Rex quodcunq; placuerit horti alicujus palatium, modò atrio non deſtituatur, coronæ hoſpitum ac tanti convivii apparatûs capaci. Omnia illo in actu incredibilem præ ſe ferunt magnificentiam, & accedentem hoſpitem ſtupore afficiunt, cum in immanes ſtatim belluas, ſuperbo amictu exornatas, incidit, velut elephantes, rhinocerotes, leones, tigrides; nec non in equos, auro, unionibus, gemmis micantes, orbis totius generoſiſſimos; cum expoſitos videt inſoliti ponderis ac molis amphoras, lintres, cupas, ex puriſſimo auro & argento fabricatas; cum per ſuperbas deducitur militum ſeries, veſtibus Attalicis argenteoque ornatu corruſcantium; cum ciſternarum pretioſa marmora & aquarum altè ſalientium decor, cum aulæa artis Turcicæ pavimentis inſtrata, mappæ acu phrygiâ elaboratæ, aureus parietum ac totius ſtructuræ fulgor; cum denique gravis illa conſidentium Principum corona, & tremenda Majeſtatis præſentia oculos perſtringunt; quin & aures abri-

pag 217

abripiunt peregrinæ chordarum, cymbalorum, tympanorum levi digito expressæ consonantiæ, quas & vox humana intersonat; & gustum aureis vasis, multorum millionum pretii, expositæ invitant dapes & cupediarum Regales lautitiæ. Hæc enim scenæ facies est, dum ad salutandum Regem hospes admittitur, &, à brevi Majestatis allo-quio, inter convivas locum obtinet. Non hîc in subselliis ad pedaneam mensam, sed humi, pone mappas pavimento instratas, longo ordine discumbitur, eo corporum situ, ut ad Majestatis thronum vultus omnium convertantur, dum anteriora mapparum latera convivas non recipiunt. Convivii totius seriem ordine persequar, si priùs Legatorum, quibus in Regno gaudent, conditiones à principio enarraverim. Nimirum ingressus regni limina ايلچي *Eltsji*, i. e. Legatus (nil attenditur, quali is veniat titulo instructus, an Residentis, Nuncii, vel magni Oratoris; omnes sine discrimine vocantur *Eltsji*) adventum proximo loci præfecto, & per eum magno Gubernatori Provinciæ denunciat. Hic de ablegantis nomine, de Oratoris personâ, deque comitum numero informatus, misso ad Regiam equite, rem Regni Præsidi, vel Aulæ Inspectori exponit. A quibus tractandi rationem, remisso nuncio edoctus, hospites, quos interea liberaliter sustentabat, commeatu libero curat deduci, dato *Mahmandaar*, i. e. directore itineris, viro nobili, (ut plurimùm centurione) cum paucis militibus; qui stationes & hospitia aptare, & de personis sarcinisque tutò & commodè transferendis, manus possint & operam commodare. Jumenta, nec minùs pro alimonia nummos suppeditare territoria quæque debent, per quæ iter dirigitur. Nostro comitatui pro personis equi concessi sunt quadraginta, & cameli totidem pro impedimentis deducendis, quæ cùm tot jumenta non desiderarent, quædam horum, oryzâ, pro usu intra Regiam, & rebus ferè alienis onerata sunt. In itinere novas intrantibus

Legatorum receptio.

tibus Provincias, Gubernator, vel ejusdem Vicarius, ſplendido comitatu obviat, & humaniter ſalutatos comitatur ad urbis vel hoſpitii limina; ſæpe convivio domi ſuæ excipit; ſemper miſſis dono eduliis, fructibus, ovibus, gallinis, hoſpitum præſentiam perquam ſibi charam, teſtatur, & perhoneſtè habitos, poſtridiè vel die tertio, dimittit, ſuo cum ductore & milite, qui eos ad fines usque Provinciæ tutos & incolumes perducat. Eandem imitantur in excipiendo comitatem præfecti civitatum & pagorum, in quibus pernoctandum eſt. Humanitatis eſt, locorum Rectores muneribus à Legato donari; quæ verò munificentia ſuum habet fœnus, quia munus reciprocum, datæ rei exoticæ, quam Perſæ magni æſtimant, longè tranſcendit pretium: quale tamen benevolentiæ certamen Rectores, miſſis, quod dixi, ſub ingreſſum rebus eſculentis, ipſi auſpicari ſolent. In nonnullis provinciis tanta incolarum humanitas eſt, ut ruri, longè à Laribus, hoſpites ſuos clangore Muſico excipiant, floribus, vino, fructibus obruant, & cum pompâ intra hoſpitii parietes deducant. Metropoli Regiæ propinquum excipit, cum militari comitatu, magnus hoſpitum curator *Mahmandaar baſſi*, pridie de ejus adventu edoctus, inductumque priùs ſuburbii xenodochio, vel horto Regio, ubi ab itineris moleſtiâ ſe tantiſper reficiat, à morâ ſatis exiguâ domum perducit urbis ſpatioſam, atque ita adornatam, ut in eâ perquam commodè habitare cum comitibus poſſit. Si ex Europâ advenerit, deductioni ſe ingerunt, quicunque in Regiâ Europæi nominis demorantur, debitum ut præſtent benevolentiæ & patriæ humanitatis officium. Ad commoditatem hoſpitii requiritur area, ſive impluvium ſatis amplum, ſufficiens conclavium numerus, atrium aulæis conſtratum, ciſternæ, puteus & equile. Si quid horum deficiat, vel ad ſententiam non ſatis aptatum ſit, domicilium, quantumvis immigraverit, repudiare licet, & à Curatore poſcere

Hoſpitium commorandi.

ſcere aliud occupandum. Nos ſecundâ quoque vice mutavimus, donec in *Abasabaad*, novâ & ſaluberrimâ urbis parte, perelegans nacti ſumus, in quo laxè & magnificè habitavimus. Domus illæ ex iis bonis pleræque ſunt, quæ ob offenſam poſſeſſoris, fiſco ſummi Principis acceſſerant. Nulli Legatorum conceditur in aulâ, niſi Regiis ſumptibus, vivere: ſi renuat; interdicto ſancitur publico, ne quis civium alimenta vendat, pro hoſpitum ſuſtentatione, quantocunq; etiam laceſſitus pretio. Liberum verò permittitur, utrum ex officinis Regiis cruda vitæ alimenta, qualia ſunt, oryza, farina, butyrum, ova, gallinæ, oves, fructus, vinum, ligna, & pro jumentis, ſi quæ habeat, pabulum; an ſuâ victurus quadrâ, ipſam velit, pro cibariis ad lubitum comparandis, pecuniam recipere, quolibet menſe ex ærario Principis numerandam. Poſteriori pacto malunt vivere Europæi, quia annonæ nulla hîc caritas eſt, præſertim vini; cremia ſaltem, quòd ex ſummis diſſitisque montibus petenda ſint, magno pretio & ad lancem veneunt. Numerari pecunia eâ quantitate ſolet, ut pro ſingulorum calculo indies unus veniat *Abaſsi*, (quarta uncialis pars) ſi levis plumæ comitatus ſit, etiam *Mamudi*, (octava pars uncialis) vel minùs; quæ verò ab initio pro victu, ſive levis illa, ſive gravior decreta eſt proportio, ea nec Legato diutiſſimè commorante, nec decedentibus illi ſociis, mutari ſolet, niſi fortè auctionem urgere, Ruſſorum & Tartarorum exemplo, non erubeſcat. Præter hæc Proviſori incumbit, Legatum alternâ luce conveniat, colloquiis oblectet, inſtruendam curet œconomiam, & deſideriis ejus pro re natâ gratificetur; haud interim deſidi, momenta legationis explorare in notitiam Magni Directoris, qui ea Sereniſſimo prænunciet. Cautio eſt, ut Legatus antequam adloquii copiam potitus, nulli mortalium deſideria Principis ſui explicet, ſiquidem viri ſapientis nomen non refugiat. Ab admiſſione, ſi quid

Gratuita ſuſtentatio.

Cautio & conditiones notandæ.

in mandatis habet, & quod differri non patitur, fas eſt, id quantocyus vel ſcripto deducendi, vel purpurato Directori coram exponendi veniam, eodem internuncio rogare. Adloquii dies plerumque novilunii eſt, niſi alia magis feriata, vel convivio auſpicatior, ab aſtrologo judicata fuerit. Ex admiſſionis convivio reverſus, propylæum hoſpitii munitum excubiis invenit, poſthac liberum præſtituris ab infractionis metu, & tranquillum inter parietes ſuos otium, quaſi nunc demum in album amicorum & tutelam Majeſtatis intimè receptus ſit. Semel convivio admiſſus, donec Reſponſorias & abeundi nactus licentiam fuerit, ad ceteros quoq; Conſeſſus ſemper invitandus eſt, niſi fortè contractiores & minùs ſolennes fuerint. Diu Aula ab exteris miſſos detinet, protractâ non rarò in annum tertium dimiſſione; præſertim, ſi Legati à magno & amico Principe miſſi, minùs annuat deſideriis. Pertæſus moræ Legatus, ſi protractionem ægrè ferat, vel ferre ſimulet, (ex morâ fœnus, & terræ tot Veneres tædia vix ferunt) hæc ut plurimum illi reddetur plena humanitatis reſponſio: *Regio amori non eſſe congruum, quos maximè æſtimat, eos citò dimittere.* Quid rerum in Conſeſſibus agatur, quidque convivia magnificentiæ referant, id nobis in nuperis admiſſionibus Oratoris, à Sereniſſimo Rege Suecorum Carolo XI. miſſi, luculenter patuit: quarum hic primam, omiſſis tribus ceteris, ex hodœporico meo tranſcribam.

§. II.

Horti admiſſionis topographia.

Trigeſimo Martii anno 1684 Isfahanum appulſi, Regalis alloquii copiam haud citiùs trigeſimô Julii impetravimus. Hactenus Rex valetudinarius delituerat inter muliebris clauſtri circulos, ferale quid capiti ſuo aſtrologorum perſuaſione metuens, ſi hos fines transgreſſus fuerit. Omen ex eo natum erat, quòd amiſiſſet concubinarum, quam deperibat, venuſtiſſimam, à ſe ipſo pugionis api-

apiculo leviſſimè in ſtomacho percuſſam, extremo ſubſequente & præpeti admodum fato; non tam ex periculo innocentis vulnuſculi, & jocoſâ manu (quamvis temulentâ & vacillante) illati, quàm, prout Aſtrologi prætendebant, ex malignitate ſideris cujusdam Regali ſolio infenſiſſimi, quod etiamnum adverſa quævis minitaretur, niſi à publico abſtineret. Expiatis igitur aſtris, pridie purpuratos ſuos atque hoſpites, cum populares, tum exoticos, convocari in convivium curavit, habendum in loco *Sabadèt abaad*, i.e. habitatione beatitudinis. Hortus eſt ita dictus, trans pontem urbis orientalem, in littore fluminis *Senderuut*, quô ipſa urbs ab hortis & oppidulis ſuburbanis disjungitur. Una igitur horâ ab orto ſole conſcendendos obtulit equos duodecim, centurio quidam prætorianus eques, Mahhammandari vices in deductione præſtiturus. Hunc ſecuti ductorem, ſequenti ordine inceſſimus: In acie equitabant unà cum tympaniſta gemini tibicines; mox pedites ſequebantur ſatellites duodecim, viridi holoſerico induti; tum Secretarius Legationis equo vectus, manu, fronte tenus elevatâ, Literas geſtans ſui Principis, panno obvolutas aureo. Hunc excipiebat Legatus Dominus *Ludovicus Fabricius*, equeſtris militiæ Chiliarcha, ſex ephebis equum anticipantibus, ac quatuor à latere curſoribus ſtipatus; quem è veſtigio equites ſequebantur Nobiles ac ſocii omnes itineris; quorum ex primis erant, Generoſus Dominus *Klingenſternius*, ut ſanguine, ſic virtute & ingenio Nobilis Suecus; Nobilis Dominus *Priſtaffus*, Juris-Conſultus, Legationis Mareſchallus, mox redux in Ruſſiam contra Turcos Chiliarchæ honorem meritus; Generoſus Dominus *Leuenanker*, Nobilis Suecus, primarii Commerciorum Suecicorum Directoris filius magnæ ſpei. Taceo variæ farinæ ceteros. Ad metam ſpatio tandem unius horæ, feſtinato quamvis inceſſu devecti, dimiſſis equis, ſiſtimur in aditu horti concamera-

Hortus Sabadèt abaad.

merato quodam,& quatuor ex comitatu in convivium admittendi confidere jubemur in humo tapetibus ſtratâ; in quâ accumbentes quoque videmus ex *Poloniâ, Ruſſiâ, Siamo, Arabiâ, Usbeciâ* & *Georgiâ Legatos*, ante adventum noſtrum adductos, admiſſionis copiam inde à diluculo præſtolantes; nonnullos taceo Gubernatores Provinciarum, qui moræ pertæſi, relictâ ſede, non procul hinc in horti principio obambulabant. Cujus verò Horti conditiones ne ſileam: Occupat ille declive ſolum in ripâ fluminis *Senderuut*, arbuſculis ita denſè conſitus, ut pene in ſylveſtrem lucum degeneraverit; ſtudioſâ credo hortulani abſtinentiâ. Singularem mutuatur ornatum à confinio fluvii præterlabentis, qui clauſis vicini pontis, operis ſplendidiſſimi, cataractis, in lacûs altitudinem turgeſcebat, cymbâ inſtructus haud ineleganter fabricatâ, nec non ponticulo ligneo, per quem tranſitus ſoli patet Principi, in urbanum quoddam oppoſiti littoris viridarium, recondendis aptatum pellicibus Regiis, velut parvum quoddam gynæceum; His enim latebris hortenſes Regis deliciæ nunquam carere debent. Medium horti exhibet ſuperbum excocto latere palatium, (*maiſon de plaiſance*) intus diſtinctum conclavibus elegantiſſimè pictis, extrinſecus feneſtris affabrè clathratis decoratum, boream verſùs, quà flumen reſpicit, in geminam quaſi alam divaricatum; Inde exſurgens ligneæ ſtructuræ atrium ad ipſam prope ripam protendens, celebrando deſtinabatur admiſſionis actui. Atrii quadrata eſt, & theatralis quodammodo facies, in longitudinem circiter ſexaginta, in latitudinem quadraginta paſſuum expanſa, auræ ab omni parte, niſi quâ lapideæ adhæret, patulum; oras ſaltem, pro accubatione ſecuriore, cancelli claudunt bipedalis altitudinis, lignei. Deſuper contegitur lacunari planè ligneo, ſculptoris æquè ac pictoris manu induſtriè elaborato, columnis innitente omnino duobus & viginti, in ſex ordines diſpoſitis, præaltis

Palatium admiſſionis.

altis, aureoque flosculorum ductu egregiè pictis. Longitudo atrii, quâ ad ripam declinat, in tres partes, sive *in tria* quasi *proscenia* distincta est, tribus subinde gradibus, panno coccineo contectis, depressiora. *Summum*, quod in sinum lapideæ excurrit, Regiæ sedi sacratum est; *medium* purpurato vacat Senatui & primariæ notæ Gubernatoribus, *Beglerbegi; imum*, quod priori paulo amplius, Legatos recipit, & convivarum reliquam multitudinem. Hujus medium cisternam exhibet ex galactite, quatuor columnarum spatio definitam, in quâ dives unda obscuro gratoque ebullit murmure, non apparente affluxu ejus, vel defluxu.

§. III.

Præcedentia spectacula & ornamenta Auditorii.

Hæc horti ac palatii facies est; addam actui præcedentia quædam spectacula. Platea magnificè ampla, quæ hortum anticipat, velut prima Regiæ sessionis signa ostentabat immanes aspectu belluas; videlicet oriundos ex Ceylanâ (qui ceteris mole & nobilitate præstant) elephantos tres, colore pictos per ambitum corporis fusco, striis in capite & valvis aurium obscurè rubentibus, dorso contectos tapetis aureo argenteoque filo interpunctis; tum unum, quem fœdi moles corporis insigniter commendabat, Rhinocerotem; is ferreis catenis pede gemino, ex anterioribus dextro, ex posterioribus sinistro fortiter erat vinctus, ut robore ferini impetûs, à quô custodes ipsi timebant, nemini nocere posset; panno insistebat pretioso coccinei coloris, in magnum orbem expanso, corpore nudus, oleoque perfusus, ad pellis duritiem temperandam. In ipso horto via littoris, quæ ducit ad atrii frontispicium, prætorianos ad dextram milites simplici serie sistebat ducentos, argenteis armorum bracteis, superboque corporis habitu fulgentes. Arma illis acinaces erant & sclopetum, ex undulato Marte, quem *pulaat* vocant, scitè fabricatum, vexilloque ornatum rubro extremitati infixo; ca-

Belluæ.

Milites.

pita

pita tegebat pilei genus laneum, ad latus dextrum plumâ decoratum ex argenteis tubulis ſurrectâ; veſtis erat ex holoſerico, variegati coloris, ad genua usque protenta; ventres zona ſtringebat, laminis argenteis vel aureis reſplendens. Ad ſiniſtram conſiſtebat ſeries cuſtodum *Jeſaul*, circiter ſexaginta; quibus, præter acinacem, pugio erat ad dextram femorali cingulo infixus, & clava, quam manu geſtabant, brevis, valida, picta; capitis tegumentum mitra, quam *Tadſj* vocant, candidâ faſciâ leviter circumvoluta, & tribus in fronte plumis, modicè diſtantibus, criſtata; toga protenta ultra ſuras, telæ Attalicæ, ſtriata. Hos, ordine locati excipiebant equi duodecim, ad luxum phalerati magnificè: Fræni, ſtapedes & equeſtris apparatus omnis obryzum referebant; ephippia, habenæ, frontalia, & quicquid phalerarum conſpeximus, aureis tegebantur bullis, arte pictis encauſticâ, & gemmarum vario genere diſtinctis. In quibusdam adamantes, uniones, Jaſpides boreæ, cyani, vel rubini, micabant; in aliis mixta lapidum diverſi nominis pretioſa relucebat congeries; non minùs dorſualia opere phrygio floribus foliisq; conſuta, innexis nitebant unionibus gemmisque, congruo prorſus ſingulis equorum phaleris ornatu; Colla decorabat tela, utrinque ex jubâ dependens ſubtiliſſima, ex aureis purpureisque filis contexta; in abdomine ad usque locum ſtapedis fucus erat coloris alieni, citrini, ignei vel rubri; pedicæ, quibus crura more patrio diſtrahuntur, ex argenteis aureisque ſtaminibus diſcolori ſerico permixtis contortæ, palisque alligatæ erant aureis, terræ infixis: quorum firmitati duo proſpiciebant equiſones, malleis inſtructi ponderoſis, ex obryzo factis, quantos non vidi ex ſequiori metallo in officinâ ferrariâ; utrinq; morabantur cuſtodes ſtabularii, totidem quot equi, habitu corporis nequaquam plebejo. Aquationi ſervire gemina videbatur cupa ingens, aurea, in pompam veriùs quàm uſum

Atrienſes.

Equi phalerati.

Vaſa aurea.

usum exposita, tantæ capacitatis, ut unaquæque retinere 80 aquæ libras diceretur. Hæc prætergressis, ante atrii frontispicium spectandi sistebantur selectæ magnitudinis & elegantiæ pardi duo, totidem leones, ac leopardus unus, (altero nuper trajecto, qui puerum laniaverat) substrato incumbentes panno laneo, murice imbuto. Plures alunt belluas theriotrophia Principis, sed ad illam haud cicuratas mansuetudinem, ut tutò in spectaculum adducantur. Ad aquandum vasa prostabant duo aurea, prioribus tantò majora, ut liquoris unaquæque libras centum reciperet. Custodes in littore consistebant pauci, conchyliatis vestibus ad elegantiam induti. Introitum utrinque venustabat reposita, intra argentei pedaminis cancellos, ingens amphora, operculata, in ovatam plane figuram ex eodem ære fabricata; cujus capacitatem non mentiar, si recipere orcam cerevisiæ Hamburgensis dixerim. Frontispicii limina, velut sacro Regis conspectui opposita, vacare reverentia jusserat impedimentis hominum: Latera verò forinsecus claudebat prætoriana series armatorum securitatis Regiæ stipatrix, & huic intermixti non pauci atrienses *Jesauli*, jussorum, quando opus, utrobiq; exsecutores futuri. His sese intruserant nobiles & magnatum filii spectatores; tum supplicantium alii, quibus prope concionem morari à purpuratis imperatum fuerat. Ex ornamentis ipsius atrii primo loco nominamus aulæa, quæ pavimenta triplicis proscenii operiebant omnia, per ampla illa, beluata & pretiosissima, ex Kirmanensi primarii valoris lanâ summo artificio texta: Horum margines & commissuras pondere suo retinebant turbines aurei, quodammodo compressi, pro rei indigentiâ sparsim, & ex modico intervallo, impositi; si credam præfecto palatii, ac manuum mearum judicio, singuli exhibebant pondus librarum Belgicarum duodecim. Singularia prosceniis singulis ornamenta erant: in primo quidem pro-

Atrii ornamenta.

ſcenio amphoræ duæ, in pompam ante ciſternam repoſitæ,ex auro puriſſimo,unà cum ſubſelliis ſuis,quibus priorum ritu inſiſtebant, elegantiſſimè fabricatæ; nec enim aliud metallum Regii auditorii liminibus inferendum eſt. Figuram referebant cum operculis ovatam, illarum, quas ante limina vidimus, planè ſimilem, ſaltem magnitudine inferiorem. Alteri decus gemina conferebant thuribula aurea, in medio ſcenæ repoſita,emblematibus & vermiculato opere affabrè exornata & pertuſa, quorum opercula flagrantiſſimus perſpirabat gliſcentis maſſæ odor, per univerſam concionem gratioſè ſe diffundens. Eadem ambiebant modicæ altitudinis candelabra octo, ex eodem ære, arte haud diſpari elaborata; quibus inſerta ſuaviſſimo ſuffitu piſtilla ſcintillabant odorifera, alba, prælonga, candelarum faciem præferentia. Thuribulorum magnitudinem, ſi metiri liquore licet, ſpondere audeo, ſingulis quinquaginta aquæ libras explendis non ſufficere. Suprema atrii regio,ante ſedem Regiam,preſſa ſerie repoſitas ſiſtebat patellas duodecim, plenas Jaſmini floribus albis, in conicas figuras acervatis, ut diſcumbentis Majeſtatis ſenſum ſpecie ac ſpiritu recrearent. Sedem determinabat dorſuale fulcrum ex auro puriſſimo fuſoris operâ, non malleo aurifabri,efformatum, ramuſculorum flexuris majoribus, velut ab anaglyptâ fictis, decoratum, perfractis, quæ eas intercedunt, ſpatiis. Structuram obtinebat ſingularem, retro in duas alas protenſam, & ad uſum planè idoneam, molem verò tantam,ut ipſi ponderi immobilitatem acceptam referret, & accumbentis Sereniſſimi tergum firmiter ſuſtineret. Hæc de ornatu.

Conſeſſus.

§. IV.

In atrio ſupremo.

Quoad Conſeſſum. Rex in medio ſupremi atrii cruribus more patrio inflexis ſedebat, ſupra byſſinæ teneritatis inſtratum, opere Phrygio, floribus foliisque intertextum, dorſuali fulcro leviter acclinans, interpoſitâ ad com-

commoditatem culcitrâ molli, auro coruscâ. Caput ornabat fascia in molem obvoluta, nivea, aureis filis leviter striata; cujus dextro lateri affixum ingentis pretii diadema tribus micabat adamantibus eximiæ magnitudinis, in trigonum dispositis, unionibus majusculis fimbriatum, inde in triplicem exsurgens tubulum, insertis ardeæ plumis, partim candidis, partim nigris conspicuum; cujus postridie visi iconem accuratè à me expressam, vide sis p.37. Corpus tunica investiebat flava, ad suras cum staret protensa, discumbentes verò pedes discalceatos, pro urbanitate patriâ, operiens. In illâ nihil observavi insolens aut magnificum; Attalica erat, floccis interpositis duplicata & vulgaris notæ, sed summæ fortassis mollitiei & levitatis, quâ gaudere à teneris dicitur sumptuoso oneri insuetus. Femora duplex stringebat fascia, laxè invicem involuta, una ex aureis, altera ex filis texta subtilissimis lanæ Kirmanensis; quibus ad dextram inhærebat pugio aureus, arte encausticâ pictus, & adamantibus unionibusque distinctus. A tergo stabant cubicularia præstituri opera Eunuchi utriusque coloris duo & viginti, in lunarem ordinem dispositi; cujus dextro cornui associabantur sex selectæ pulchritudinis pueri Georgiani nondum ephebi, amictu corporis perquam specioso, qui præter consuetudinem rasæ gentis, cincinnos quoque ostentabant, pro decore vultûs per tempora fluitantes. Unus ex his propior fronti Regio, aërem gravi motu agitabat, flabello usus ex pilis equinis candidissimis in flagri formam concinnato; Alter ab illo, machinam dirigebat pro fumigandâ Nicotianâ; tertius sputi receptaculum, quartus thuribula, alius alia observabat. Ex nigritis quoq; hic acinacem tenebat, ille crepidas: sclopetum, pharetram, arcum atque alia gestabant alii. Ipse *Mehter*, cubiculariorum supremus, stans, Regi neglecto ordine vicinior, peram servabat ex humero suspensam, quâ in usum Principis recondita ajebant strophiola & diversi generis opiata exhilarantia.

In medio. In demiſſiori atrio gemina diſcumbebat purpuratorum ſeries, prior adverſus Regis ſiniſtram, altera dextroverſum locata. Ad ſiniſtram primus in ordine ac Majeſtati propinquior ſedebat Præſes Regni *Memadauleh;* hunc ſequenti ordine excipiebant Superintendens expenſarum Aulæ *Naſir;* archiſecretarius Regni *Wakahnuiis;* quæſtor Regni alter *Muſtaufi;* ſupremus ſtabulorum præfectus *Miir achuur baſſi;* Protomedicus *Hakiim baſſi;* tum Princeps Georgianus, pro fratre in patria regente obſes, Chriſtianus; & *Wali Arabiſtuun*, ſive Princeps Arabiæ vicinæ, quæ eſt ſub jurisdictione Perſicâ. Oppoſiti lateris ſeriem conſtituebant; *Kurtſji baſſi*, ſeu Tribunus militiæ antiquæ; *Kuler agaſi*, ſeu Generalis mancipiorum; *Tufenktſji agaſi*, ſive Dux militiæ pedeſtris; *Miir ſjekaar baſſi*, ſeu ſupremus rei venaticæ præfectus; *Munedſjim baſſi*, aſtrologorum duo primores, & duo *Beglerbegi*, ſeu Archiſatrapæ. A tergo utriusque ordinis, paſſibus quatuor interpoſitis, cancellato limini inſiſtebat ſelectior militis prætoriani manipulus, in tutelam Majeſtatis excubiturus; cui ſeſe haud invitati ingeſſerant Procerum filii & aulicarum functionum Candidati non pauci; ſed qui convivis accenſendi non ſunt.

In infimo. Imum atrii, velut maximum proſcenium, ad ciſternæ utrumque latus duo referebat triclinia, utrobique ab invicem trium intercapedine paſſuum remota; tum duo alia ad frontiſpicii cancellos, adeoque ex oppoſito Regis & in transverſum locata. Priora quatuor triclinia conſidentes recipiebant extraneos atque indigenas hoſpites ampliùs quadraginta: quos inter, extranei erant, quantum illos cognovi, duo Prælati Chriſtianorum ex Arabia Sectæ Sabæorum, ſive S. Johannis Baptiſtæ, barbis prominentibus, ſtolis nigris & aureâ pectoris cruce conſpicui; Legati Sereniſſimorum Principum Sueciæ, Poloniæ, Galliæ, Ducumque Ruſſiæ, Georgiæ & Cyrcaſſiæ, & ſingulorum unus

unus saltem comes itineris. Est enim instituti, ex Legati sociis, plures uno vel duobus non admitti. Secus tamen nostrûm, qui faventiorem invenimus Purpuram, gemini quoque nobiles præter Secretarium introducti sunt. Ex indigenis aderant administri mediæ dignitatis duo & viginti, convivæ Regii consessûs ordinarii; tum pauci satrapæ & civitatum præsides, inde nuper negotiorum causâ revocati. Transverso ordine sedebant Musici utrinq; ad introitum quindecim, adeoque interruptâ serie in duos divisi choros: qui alternatâ vice tibiis, cymbalis & variis chordis peregrinum consonabant melos; cui & tympana levi compuncta digito, rariùs & vox quædam humana intercinebat. De concentu si judicium expectas? Strepitus potiùs quàm concentus erat, nullis harmoniæ regulis adstrictus, non inconditus tamen & ingratus; verùm si vocem cantoris excipio, sat suavis, & submissus adeo, ne colloquia & agenda in Senatu quicquam interpellaret, sed peregrinâ quâdam varii stridoris dulcedine considentium aures & animos demulceret. In locandis nunciis ajunt, dignitatis rationem insuper habendam, & priùs quem introduci contigerit, priori sede locandum esse; quod ne postremis in præjudicium cedat, Aulæ objiciunt religionem, quæ præsente Majestate, nullam inter hospites prioritatem statuat. Ita dixerint liceat, secus tamen faciunt, & ordinem in introducendo & disponendo hospite ut plurimùm ex affectu metiuntur sui Principis. Nam in solennissimo omnium convivio, quod sub anni auspicium habebatur, jussus est Legatus Sueciæ in Purpuratorum ordine considere, velut præ Nunciis Frengorum ceteris (ita Europæos vocant) Majestati dilectus: procul dubio exinde, quòd ex longinqua gente & illo in negotio missus esset, quod, præter belli contra Turcos societatem (quâ nihil præterea volebant tot Principum diplomata) utriusque Regni commercium & emolumenta concerneret; tum quod ipse per-

Legati Reg. Suec. prærogativa.

persona esset politico-militaris, moribus, gestu, auctoritate ad spartam, quam gerebat, & genium aulæ natus; cum ceteri, vel viri religiosi & alieni fori essent, vel tales, quos in viciniâ nossent oriundos, & muneris, quod gerebant, immerentes. In eodem actu, Calmuccorum ex Legatis uno & viginti, totidem epistolis à Duce & membris familiæ instructis, duo saltem admissi, parem Regio affectui locum, nimirum infra Musicos sortiti sunt; cujus de indignitate cum importunè se gererent, & inconditè multa blaterarent, convivio etiam excessuri, mandante Serenissimo honoratiùs, videlicet proximè supra Musicos, translocati sunt.

Tricliniorum apparatus. Regis ante sedem ac ceterorum discumbentium, ea, quæ nobis secundâ mensâ veniunt, uberi manu & ad luxum apparata stabant; qualia erant, saccharorum variæ species candisatæ, perlatæ, ambrosatæ; fructus quoque horarii, quos medici vocant, & acrodrya, tum confectiones quædam, Julapia, & si quid condimentorum noverat ingenium nationis, omnia ante hospitis ingressum abacis seu quadris ligneis, verniceâ superficie nitentibus, ordine exposita. Vasa erant aurea, manû rudi, sine emblematibus aut sculpturis fabricata; alia, pro contenti naturâ, etiam porcelina. Pro sorbillandis julapiis cochlearia aderant lignea, in formâ lembuli, scitè excavata. Mappæ omnes Damascenæ erant, cum paris telæ duplicaturâ, summâ facie incarnatâ, cum margine dodrantali candido; Regi amplior & æquilatera, ceteris longiores & tetrapedalis latitudinis, omnes perlatis nobilitatæ fimbriis, & aureis ubique flosculis pertextæ. Pro recipiendis salivâ & excrementis faucium, urnulæ serviebant ad numerum convivarum depositæ, aureæ, ventre donatæ capaciori, orificio angusto, margine peramplo, adeo graves, ne labiis citra molestiam admoveri possent. *Tricliniarcha.* Actum dirigere videbatur Mareschallus *Isjik agasi basji*, vel, quòd is fatis concesserat, locum tenens *Divaanbeeg*, cum scipione au-

reo

reo gemmis consito, ante Majestatem in secundâ scenâ constitutus; ibi lynceis oculis vultui intentus Regio, jussa ex solis nutibus excipiebat protinus expedienda, per suppositos suos, Janitores primarios; qui rarâ serie per atrii longitudinem ad introitum usque dispositi, baculis etiam, munerum suorum symbolis instructi, Majestatis placita, velut de manu ad manum dicto citiùs deferebant, sine discursûs tumultu. Non procul à Mareschallo, hospitum stabat provisor *Mahmandaar bassi*, vel potiùs locumtenens demortui frater; unà cum futuro patris successore, nepote suo, adhuc juvene, in scenâ ultimâ constituto; jussa pariter expectans Regia, de introducendo subinde novo hospite. Ex opposito Regii vultus, nemo toto atrio morabatur, Mareschallo id ipsum ne eveniat, quantum loci conditio permittit, sedulò cavente, tam in equitatione, quàm in omni consessu. Sed ad intromissionem nostram.

§ V.

Ritus admissionis. *Legati Suec. admissio.*

In horti aditu extranei hospites modicô tempore commorati, tandem ad Regale adloquium successivè, ocyùs alii, alii seriùs evocati sunt, eam ductore *Mahmandâro* ingressi viam, quam milite & beluis adornatam narravimus. Inter primos ducebatur Legatus Sueciæ, tribus suorum adsociatus; quibuscum, simulac in atrii limine compareret, obvium sibi supremum habuit aulæ Mareschallum. Hic fultum dextrâ, superatis scalis, in alterum eduxit proscenium; & protinus Majestatis in conspectu constitutum monuit, salutationis sacrum absolveret: Id quod memor suarum partium patriâ inflexione corporis præstitit, nequaquam ad morem subjectionis Persicæ. Reverentiæ enim deponendæ ritus est, ut prostrato corpore, triplex humo impingatur osculum, nunc ore, mox fronte, alternis nimirum vicibus illam premendo, idque tertiùm iterando. Secretarius insimul exceptus Provisoris manu;

manu; & paulò remotiùs uterque Nobilis ab atriensium officialibus apprehensi, ceremonias ad Legati exemplum exsecuti sumus. Legatus Epistolam sui Regis ante limen à Secretario receptam (coram Majestate, donec inclinationem corporis absolvisset, à Mareschallo retentam) suâ manu summo exhibuit Principi; Qui eam primoribus digitis contactam reddidit Directori Regni, & abblandiente vultu, bene nos jussit venire, regione tam ex longinqua advenas, & perquam gratos sibi hospites. Mox de Suecorum Principis, Amici, quod dicebat, dilectissimi sui, prosperitate percunctatus, & satis de quæsito, quâ par erat devotione, eruditus, mox perhumaniter gratulatus nobis est de tanto itinere terrâ marique feliciter exantlato; serióque monuit detritam tot molestiis valetudinem, Isfahanensi otio percurare, & impræsentiarum defæcatis convivari mentibus. Hic tenor totius colloquii fuit; quo defunctis, sessio imperata est in subselliis ligneis, perlarum matre artificiosè vermiculatis; sed quæ nobis sedes, in scabellis haud spithamam altis, molestior certè fuit, quàm humi si fuisset accubitus. Litteræ Suecico idiomate erant conscriptæ; quarum argumentum erat: *Peroptare Regem Sueciæ, incboatæ nuper cum Serenissimo SIAH amicitiæ vigorem; tum mutuum inter utriusque subditos commercium; & denique societatem belli ineundam cum Christianis contra Turcos. Quæcunque ad hæc tria, Amicitiam, Commercia, Fœdus, facerent stabilienda, ea exhibitori in commissis data esse, quem fide dignari Regia Majestas Persica velit.* Quibus desuper (quod præter scopum insero) cum Legatus sententiam suam, & quæ in mandatis habebat, pleniùs in Senatorio consessu explicandi, veniam iteratò petiisset, tandem vigesimo Septembris Nuncius ab Aulâ missus desiderata poposcit, scriptis comprehendenda articulis; quos extemplo, qui Legationi à secretis eram, Romanâ linguâ exaravi sequentes, à Rev. Patre *Raphaë-*

Regis colloquium.

Epistola Regis Suec.

le,

le, magnæ in Aulâ auctoritatis interprete, & Viro doctissimo explicandos.

I. *Serenissimus Rex Sueciæ, Dominus meus Clementissimus, animi, quo par est, affectu Regiæ Majestatis Vestræ nuperam amplexus Amoris tesseram, nec minùs de successu lætus mutui, quem sperat, commercii, cum subditorum utriusque Majestatis insigni emolumento stabiliendi: rogat nunc Majestatem Vestram, Legatione, si placet, reciprocâ Amicitiam velit confirmare, & felicis instituti notitiam orbi non invidere.*

II. *Pro facilitando commercio, Serenissimus Rex Sueciæ à Regiæ Majestatis Vestræ subditis mercatoribus non paucis rogatus, ut, cum pace Majestatis Vestræ, Mari Caspio aptis navibus consultum iret, quarum defectus potissimum commerciis mutuis & communicationi utriusque nationis dudum obstaret, opem suam requisitis paratam lubenti animo offert. Quamvis enim vel non desint, vel à Regiæ Majestatis Vestræ subditis exstrui possint navigia, ea tamen non erunt ita affabrè facta, ut vel venti varietatem eludere, vel à periculo procellarum immunes esse, vel æquè veloci cursu trajicere, imò & tuta littori præstare possent propugnacula, contra impressiones Cosaccorum. Serenissimus igitur Suecorum Rex, Majestati Vestræ architectos, fabros, navarchosque mittendos promittit, quorum ope Caspium mare suum navibus instruere & armare possit idoneis.*

III. *His à Majestate Vestrâ probatis, Serenissimus Princeps meus clementer mihi demandavit, ut explorarem, utrum littora salo vicina arbores alant aptas navibus struendis; quod re secus compertâ, frustra fuerint operarii, tanta terrarum spatia laboriosè emensi. Rogo itaque Majestatem Vestram humiliter, ut mihi navalis architecturæ perito facultatem concedat eundi in Provinciam* Masanderaan, *lustratum in eâ sylvas, arborum genera, littorumque situm & conditiones, ut inventis operi remediis,*

perspectisque omnibus rerum necessariarum rationibus, missâ ocyus fabrorum copiâ, institutum secundis successibus expleatur.

IV. *Turcorum Imperator, natus Europæ & Regni Persici hostis est. Is publicæ tranquillitatis quoties, quoties iniquus & fœdifragus turbator, postquam Germaniam, & Romano-Germanum Imperatorem nefario impetivisset bello, nunc arma Divinæ benedictionis plena à tergo experitur. Europæ Principes, nemine excepto, copias mittunt auxiliares, & in scribendo novo milite indies occupantur. Ultrò Rex Sueciæ duodecim legiones invictissimo Imperatori, ejusdemque Serenissimo Commilitoni, Poloniarum Regi, sex transcribendas nuper admodum promisit. Justâ nunc sub vindictâ gemit Turcorum intolerabilis fastus, & anxietate metuque confecti frontes hostium multis fugiunt parasangis, nescii ampliùs, ubi impunes esse & habitare securi possint, nisi ad fines Regni Majestatis Vestræ. Ardentèr igitur cupit Serenissimus Suecorum Rex, imò obnixè Serenitatem Vestram, & per illa sidera rogat, quorum auspicato effluvio animi Vestri ad mutuam benevolentiam incaluerunt, ne patiatur delitescere in viciniâ hostem suum, de quo Babyloniam, Serenissimo Vestro Parenti (cujus memoria in pace sit) fœdifragâ manu ereptam, recuperandi, & meritas sumendi illustri victoriâ vindicias, nunc cœlitus exhibetur occasio. E re enim ac salute Vestræ Majestatis fuerit, non minùs atque omnium Europæ Principum, si præcisis capitibus, hæc infesta Regnis nostris hydra dometur aliquando, ne subdolos improvisosque ejus ausus tranquillitas publica inposterum lugeat.*

Ludovicus Fabritius.

Hoc in postremo puncto, ex Poloniâ Legati, successivè tres unico missi triennio, sudarunt; nec tertius discesserat, quin redux primus, Dn. *Bogdanbek*, Aulæ anno 1687 denuo comparuerit: ad societatem belli invitare Principem

pem incassum omnes adnisi. Litterarum, quas ferebant, omnium idem erat argumentum: quarum hic ultimas appono in gratiam curiosi Lectoris.

Epistola Regis Polonorum.

Johannes III. D. G. Rex Poloniæ, Magnus Dux Lithuaniæ, Russiæ, Prussiæ, Massoviæ, Samogitiæ, Kyoviæ, Volhiniæ, Podoliæ, Podlachiæ, Livoniæ, Smolenciæ, Severiæ, Czernichoviæque, Serenissimo Principi Domino Schach Solyman, Persarum & Medorum Regi, Amico nostro charissimo, Salutem & amoris mutui atque amicitiæ perpetuum incrementum.

Serenissime Princeps, Amice noster charissime.

Nutu cælorum, syderumque influxu omnia hæc sublunaria agi, ab astrorumque potentiâ, velut vitali quodam spiritu, humanos animari actus, cum minimè Serenitati Vestræ dubium sit, ita etiam bellum nostrum sociale trium populorum, nempe Polonorum, Germanorum ac Venetorum, contra Gentem Turcarum suceptum, jam tribus continuis annis in hoc usq; tempus, per memorandas victorias & triumphos gestum & provectum, minimè dubitamus, quin Serenitas Vestra ad cælos ipsos, supremamque Eorum mentem, Deum, referat, sibique ex iisdem astris & successibus nostris dari cognoscat conjiciatque instinctum, quatenus contra eandem injustamque Turcarum potentiam suscipiat bellum, suaq; gloriosissima arma eo tempore, dum hic tot & tantis regnorum viribus atteritur, promoveat. Jam satis, ab inchoato hocce bello, litteris nostris, binis aut trinis legationibus, omnia gesta, victorias, spolia & triumphos de Turcis Serenitati Vestræ enarravimus; eidemque opportunè suscipiendum suasimus bellum, pro vindicandis suis injuriis, recuperandis injustè sibi à Turcâ ereptis Provinciis; spopondimus religione, non prius nos ab eo bello cessaturos, donec suæ Serenitati satisfiat, nec

prius pacis suscepturos conditiones, donec Serenitas Vestra unà nobiscum ac amicis nostris fœderatis eodem tractatu complectatur. Sed mirum est, cur huc usque certum non habuerimus responsum. Supinam ac malitiosam hâc in re negligentiam Residentis nostri incusamus; Est enim impossibile, ut Serenitas Vestra in tam magnis & laudabilibus negotiis non respondisset, si ille pro debito suo plenam adhibuisset curam & diligentiam. Rursus itaq; Serenitatem Vestram amicè compellamus, novos ac novos nostros intimando successus. Jam favore Dei T. O. M. injusto Turcorum Dominio totum nobilissimum ac ditissimum Regnum Hungariæ eripuerunt Germani. Jam nos Poloni Provincias prægrandes Ucraniam & integram Podoliam, excepto unico fortalitio Camenecensi, recepimus. Jam Venetæ celebre illud ac vetus Regnum Moreæ, sive Peloponnesum, potiori ex parte occupârunt, licentiamque dominandi Turcorum in Archiphelago prope suffocârunt. Venturo tandem vere ipsimet in personâ nostrâ quàm sufficientissimo apparatu intima hostium penetralia pertingere ac perrumpere in Dei nomine statuimus. Romanorum quoque Jmperator, Rex Germanorum potentißimus, ingentibus exercitibus hostem, Hungariâ jam ejectum, in suis adorsurus est ditionibus. Venetæ insuper, quà mari, quà terrâ, fortißimas instrunt acies belli. Ad magnos etiam Moscorum Duces rursus recentißimè magnam ac sumptuosam pro concludendo sociali bello expedivimus Legationem. Ad eosdem beatißimus Romanus Papa, Rex Galliarum Christianißimus, aliique Reges ac Principes Europæi ardentißimas dederunt litteras, quatenus unà nobiscum gerendum continuandumque suscipiant contra Turcos bellum: prout id totum fusiùs Ablegatis, sive Residentibus nostris in Aula Serenitatis Vestræ referendum explicandumque commißimus. Non igitur restat aliud, nisi ut Serenitas quoque Vestra, memor avitæ Persarum ad sydera

dera usq; excelsæ gloriæ, tam salutari, tamque opportuno tempore bellum sociale cum tot populis & gentibus ineat, Turcarumq; potentiam, Regnis suis semper infestam, dum armis nostris detinetur, fortitudine suâ percutiat evertatque, Regna & dominia hæreditaria, iniquè sibi ablata, recuperet, imperiumq; suum firmet. Nunc certè omnes vindicandæ injuriæ; nunc Babylon spolianda trophæis Turcicis. Nunquam enim Serenitas Vestra majorem, solidiorem, opportunioremq; habitura est occasionem, quàm si per fœdus tot gentium & populorum metuendam se faciat. Tale profectò nunc tempus Serenitati Vestræ Superi offerunt, ut omnino nomen suum clarissimæque gentis Persarum ad Solem usq; proferat, innumeras victorias ac immensos triumphos cum ipsa cœlorum latitudine protendat; Sudum denique perpetuæ pacis & tranquillitatis Regnis suis impertiatur, ac quo Solis radii pertingunt, eò Serenissimæ Domûs suæ porrigat gloriam. Quod dum intimo Serenitati Vestræ pollicemur voto, avidissimoq; desiderio quantocyus Responsorias præstolamur: eidem longævam valetudinem, diuturnum regimen, ac prosperos rerum successus ex animo precamur. Dabantur in Russiâ, in arce nostrâ hæreditariâ Zolkieviensi, die 28 Mensis Januarii, Anno à nativitate Domini nostri Jesu Christi 1686, Regni vero 12.

Incidenter refero: Epistolam, ut ut die 20 Junii in Consessu jam oblata fuerit, nondum tamen translatam fuisse die 20 Novembris, quo ejus mihi copiam (tum in Arabiâ degenti) misit Interpres Regius, Vir maximi candoris & eruditionis *R. P. Raphaël du Mans, Capucinus:* ex quo Lector Aulæ supercilium & nationis cunctationes colliget. De successu expeditionis nostræ non est hîc dicendi locus: referam, quid in Consessu gestum sit.

§. VI.

Introductio ceterorum hospitum:

Proximus à Sueco inducebatur, recessurus in Patriam, *Legatus Siamensis*, natione Persa, veste, quæ dimittendis

 datur,

Legati Siamensis.

datur, honorariâ, unà cum nigrita, Collegâ suo, decoratus. Quo cum valedictionis oscula pedibus Regiis ubi ritu aulico deposuisset, receptis ad Principem suum Responsoris, (quas Archi-Mareschallus & Provisor frontali ejus inserebant) ex scenâ illico reductus est. Est aulici moris, valedicentes convivio non detinere; magno abiturientium commodo, quibus, non expectatâ Sessione solenni, valedictionis sacrum exsolvere, etiam Principi in publicum equitanti, permittitur. At hi non Regis pedem, sed stapedem dicuntur osculati. Oratoris desiderium fuerat navale à Persis auxilium contra Peguensium Principem, quem suis infestum Provinciis, & avito præsertim titulo, quem in dominatu albi elephanti possidebat, debellare constituerat. Numerosa & ingentis pretii munera tulerat, vasa innumera, aurea, porcelina Sinensia, & Vernice obducta Japonica; tum rariorum generum undiq; conquisitas volucres, omnia à quadringentis oblata bajulis, & uncialibus æstimata ducenties mille. Mox intromissus est *ex Galliâ Legatus*, Dominus *Franciscus Piquet*, constitutus à Pontifice Romano Armenorum convertendorum caput, sub titulo Episcopi Babyloniensis, & Vicarii Apostolici in Perside, qui factâ corporis inclinatione, cum Responsoriis ad Christianissimum dimissus est. Petierat, remansurus in Perside, oblatis commendatitiis, protectionem Regis, & libertatem animis consulendi Christianorum urbis *Hamedaan;* A quibus verò capularis ille Prælatus, velut alienus & ignotus pastor, malè cum Clero suo exceptus atq; habitus, intra semestre diem obiit. Dehinc comparuit Dominus *Suski*, Serenissimi *Regis Poloniarum* Nuncius missus; cum non ita pridem discessisset, Oratoris munere perfunctus, *Salomon Zgurski*, Comes Syriensis, uterq; Armeno-Græcus, ille alieno, quod usurpabat nomine proprio, hic adscito etiam Comitis titulo decoratus. Mox remittendis in *Usbeciam* Tartaris responsoriæ traditæ sunt; no-

Legati Galliæ.

Legati Poloniæ.

novisque appulsis sedes assignata est. Frequentes inde hospites aulam invisunt, Legationum argumento non alio, quàm amicitiæ & fidei denunciatione; Scopus est, pro munusculis oblatis (equis, camelis, pellibus, rhabarbaro) dona reportare graviora, & dum sumptibus aluntur Regiis, merces liberè invectas cum lucro divendere. Idem congruit de officiosis dicere *Legationibus Ruthenorum*, quibus subindè hæc aula molestatur. Novissimè dimissus urbe nondum excesserat, dum appelleret cum comitatu triginta servorum *Constantin Christophorowitz*, natione Græcus, ejusdemque linguæ in aulâ Magni Ducis interpres. Hic post Tartaros introductus, salutatâ Majestate, ad convivandũ permansit. Sinistra illi in Legationibus fata erant; nam ante triennium cum magno comitatu ad Imperatorem Turcicum missus, in Ponto Euxino quinquaginta supra centum ex suis amiserat, malignitate morbi extinctos. Hìc verò ipse per suum à secretis sublatus veneno fuit; quod cum lentiùs in intestina ageret, detecto crimine, vivum parricidam intra horti sui pomœria rogo impositum, cum ephebo, sceleris conscio, combussit pridiè, quàm ipse anno ætatis quadragesimo exspiraret; Vir Græcè doctissimus, & longioris ævi dignus mihi Amicus. Ex *Arabiâ* quoque intromissi sunt *Nuncii gemini*, tribûs cujusdam vicinæ Bagdado, sive Babyloniæ, ab Imperatore Turcico defecturæ, si exorari Regis protectio potuisset. Satrapæ deinde successivè non pauci, quos commorari in curia eo tempore contingebat, ad convivii societatem, præviis pedum osculis, admissi sunt. Ex spectatoribus quoque Castellanus quidam (Sulthanos vocant) in ultimam scenam provocatus est, cum duodecim, quos Regi offerendos tulerat, falconibus: quorum duo conspiciendi, ubi cominus ante thronum delati, Majestati placerent, reductis muneribus, dator accumbere convivio jussus est. Inter postremos comparuit etiam *R. Pater Elias*, Carmelitanus discalcea-

Legati Moscovia.

Legati Arabia.

Satraparũ Persia.

Leg. Imperatoris Romani.

ceatus, Vir eximiæ eruditionis, Belga, *ut ad litteras ab Invictissimo Romano Imperatore*, quas ante triennium Prior sui ordinis (in itinere mortuus) patriâ extulerat, *Responsorias repeteret.* Ridiculum erat, eas dum capiti affixuri essent (in Monachali enim habitu incedebat) rasam invenisse calvitiem. Ulnis igitur elevatis impositæ sunt exportandæ. Obtinebant trium spithamarum longitudinem & latitudinem unius: in crumenâ reconditæ Damascenâ, auro distinctâ & obsignatâ. Tantorum Principum epistolas ad superbam gentem per eos ferri, quos *fakkiir*, id est, pauperes & mendicos, vocant, res meo judicio inconsulta & ignominiosa est. Legi enim cum Legati debeant, id est, mitti auctoritate & prudentiâ politicâ insigniores: quid aliud credet Curiâ, quàm digniores in aulis nostris non haberi? Postremi comparuerunt ex *Georgiâ apostatæ*, quos vocant, uno accessu *novendecim;* pro abnegationis scelere *Galatis* donati, atque eo honore, ut in atrii ingressu Majestati reverentiam facerent; quâ exsolutâ foras reducti sunt. Dolendum est, quàm illa Christiana gens, quæ olim ob controversas in fide minutias, rupto Concilio, à Græcorum Ecclesiâ desciverat, hodie eò levitatis prolapsa sit, ut præputium venundare exiguo lucri præmio non dubitet. Jam vicies mille inhabitare dicuntur Isfahanum, patriæ & religionis desertores; rarique celebrantur Consessus, quibus non ejus pulveris hominibus salutandæ Majestatis gratiam indulgeri videas. Nec tamen cuivis apostatæ, sed nobilioribus saltem, hanc accedere Corinthum permittitur: In causâ est ingens religionis languor & crassa fidei Christianæ ignorantia; in quâ se satis profecisse putant, si didicerint imagines colere, se cruce signare, &, quod prora & puppis est, jejuniis præstare observantiam; ceterò fidei articulos & fundamenta ignorantes, & saltem nominatim Christiani; ut metuam magnopere, ne tota Christiana Colchis, in Mahhammedanam bar-

Apostatarum.

barbariem, tractu tandem seculorum deficiat; præsertim, cum civem expectata præmia, ipsos Principes favor aulæ atque promissi honores alliciant.

§ VII.

Res in consessu gestæ.

Hæc dum ita agebantur, intercalaria quædam sub incudem vocata, ac præsertim supplices schedulæ beneficia ambientium Majestati productæ & explicatæ sunt: plurimæ à *Memadauletho* (quo cum Regi frequentissimum erat colloquium) aliæ à Mareschallo, pauciores à primoribus aliis, prout petitorum rationes functionem cujusq; attinebant. Supplicantium jussi sunt nonnulli è longinquo se Majestati sistere conspicandos; alii ad cancellos constituti, vel eventum desiderii, vel provocationem, frustra expectare visi sunt. Contigit inter ea, gemino spectare exemplo ritum conferendi *Tadsj*, sive Mitram Sophorum aulicam, quem nostrates interpretantur *collocationem symboli Nobilitatis Persicæ*, **des Persianischen Ritter-Ordens**. Duo unà inducebantur juvenes in secundum atrium, quorum unus præfecturam palatii Regii urbis *Keskèr*, alter antistitium ambiebat non dissimile. Utrumque officium administratorem exposcebat nobilis dignitatis. Explicatis igitur à *Memadauletho* desideriis, ambo immotis talis constitêre, usque dum eos intuens Rex, ac bene à natura formatos judicans, petitis annueret. Quo facto, *Sobbet Jesaul bassi* (is est janitorum caput, & secundus à Mareschallo) egressus palatio, fasciam sui capitis cum mitrâ ipse commutavit Sophicâ, & reversus ornatu, jussit candidatos in abdomen procumbere, extensis ad femora brachiis manibusque: tum ille elato in altum scipione diu gravi expectavit fronte nutum Regis, in colloquio cum Proceribus distracti: quo obtento, podicem utriusque tribus plagis validè percussit, & hoc ipso, mussitatâ insuper certâ verborum formulâ, in Sophorum ordinem eos adopta-

ptavit; caput inposterum decorare societatis symbolo,& ad munia quævis pro meritis suis aspirare, Majestatis nomine permissos. Levatus in genua uterque infula ornatus, percussoris baculum devotionis & gratiarum osculo veneratus est, videlicet appositione oris & frontis tribus vicibus repetitâ; & mox ab eodem cinctus etiam acinace, cum impetratâ spartâ ex proscenio discessit. Interpositâ morâ ex prætorio ordine gemini milites, intercessore Mareschallo, provocati sunt, Domus Regiæ inter Sophos, sive Janitores, decessorum in locum substituendi: Res in imo atrio gesta est iisdem,quas recitavi, ceremoniis. Quibus finitis, voti compotes ad arma deposita regressi sunt, galeam cum nobiliore pileo spartâque propediem mutaturi. Hæc inter videre contigit, fictili satis capaci aquam calentem forinsecus protrudi in supremam scenam, & ad Regale latus ab ephebo quodam deponi, cum supplici Directoris intercessione: *eam ne Rex immissis sacrare digitis dedignetur; sitire eam*, testati, *ministrum Regium, languore chronico miserè detentum, qui ejus virtute convalescere confideret; naturali pharmacorum ope frustra diu tentatâ.* Credit superstitio subditorum, effluviis Regii corporis sanandi inesse facultatem; quia sacra de stirpe natum duodecim Imamorum, quos sanasse ægrotos sine remediis legitur. Intinxit ergo primores digitos,inque gyrum bis terve agitatam tolli annuit.

Solennis munerum oblatio.

§. VIII.

His absolutis, munera, cùm à Legatis allata, tum extra ordinem missa ab aliis, longâ deductionis serie Majestati oblata sunt. Ordinem dirigebat non nemo primarius ex Jesaulis, qui bajulos lente procedere, & prope introitum sistere singulos gradum curavit, ut oblata Rex eminus posset inspicere. Inspectio satis erat perfunctoria, circiter ex septuaginta passuum distantiâ. Non dubitave-

taverim tamen, quin expenſa deinde fuerint diligentius à Principe iſthoc,munerum ſatis amante. Certum eſt, à Naſirio & præfectis officinarum accuratè omnia penſiculari debere; alia etiam, ab exteris, quæ miſſa ſunt,exquiſitim æſtimari: quoniam ad valorem illorum redhoſtimenta paranda veniunt in duplici pretio. In fronte ducebantur, velut in triumphum, triginta prædonum Usbecenſium capita,longis haſtis à tinctorum famulis geſtata, tanquam teſſeræ fortitudinis, ab Archiſatrapâ Choraſmienſi miſſa; quos excipiebant primipili prædonum tres,ligneis collo numellis vincti. Reducendis, ex ſpectaculo, dicebatur pœna eſſe decreta, ut devorandi moloſſis objicerentur. Sequebantur atri coloris equi Arabici tres, à Principe ejus terræ miſſi; Hos verò falcones ſex, ſinguli manibus ſingulorum geſtati. Inde Sereniſſimi Regis Suecorum munera, videlicet horologium à ſex bajulis,& novem Italicæ artis ſclopeta, à ſingulis portata. Rurſus equi ſeptem, ex vario colore integumentis cooperti, ſinguli à gemino equiſone ducti. Mox pelles muſtelinæ Scythicæ, (Zobellinæ) duo ſpecula, & ex eodem vitro ciſta reſplendens, ſarcophagi minoris magnitudine & figurâ, omnia Ducis Moſcovitarum munera. Tum ex Poloniâ falcones vivi quinque, à totidem bajulis geſtati, unus ſiquidem in viâ mortuus erat. Deinde cameli, muli, equi, cervi, diſtinctis vicibus adducti ſunt non pauci; quorum verò ordines intercipiebant ductores quidam operum mechanicorum,veluti pannorum,aureorum,argenteorum,bombycinorum, ſericeorum, laneorum; tum, qui aulæa & integumenta pretioſa, qui arcuum & ſagittarum faſciculos, qui pellium variarum volumina,qui ocreas & calceamenta diverſi generis bajulabant,atque alia non nulla,ab amanuenſi meo, qui in horto conſtitutus palimpſeſto ſingula conſignabat, non ſatis agnita. Lintres quoq; octo numeravimus inter dona poſtrema adductos,unum ſtapedibus

 fer-

ferreis, duos funibus equeſtribus, duos item leguminibus, tres ligneis hauſtris & cochlearibus plenos. Agmen muli claudebant gemini, onuſti centonibus. Tenebat munerum catalogum *Memadauleth*, ut poſſet, quæſitus à Rege, ſingulorum datores indicare.

Prandium.

§. IX.

Hactenus epuli ſpectatores ultra trihorium accubueramus (id ſibi temporis agenda in Conſilio vindicaverant) cum tandem, finita oblatione, cœptum eſt ſerium adornari prandium. Proinde novæ in cylindri figuram convolutæ mappæ, vaſaq; plena operculatis dapibus apportata ex coquina, & ante palatium, in humo tegminibus ſtrato collocata ſunt, inibi relinquenda, donec inferendi daretur teſſera. Numeravi patinas ampliùs centenas, unà cum operculis ex obryzo fabrefactas, omnes tanti ponderis & molis, ut omne bajulatoris robur ſingulæ expoſcerent. Opercula turbinatam exhibebant faſtigii formam, quæ ferculis commodè operiendis eſſet idonea, pari figurâ accumulatis. Omnes oryzam fovebant more coctam Perſico, id eſt, ſpiſſam, granis lentore non cohærentibus, qualem appellant *Pilaù*; illam verò condimentis, quibus gulam geniumque demulceret, diverſiſſimis temperatam: Alia enim mixta & percocta erat frictis, aſſis, vel elixis carnibus; alia amygdalis decorticatis & paſſulis majoribus; alia bulbis & variis oleribus, illo præcipuè, in quod Romanæ fidicen Lyræ tantopere invehitur; aliæ etiam cupediarum raras & conquiſitas varietates in ſuperficie ſuâ referebant. Nec coloris multiplex deerat mangonium, quo ſalivam intuentibus moveret, niveo, roſeo, crocino, cæruleo, cæſio, murino, purpureo, nam hos colores potiſſimùm obſervavi. Scutellæ patinarum numerum pene ſuperabant, pauciores aureæ, pleræq; pro obſoniorum conditione, porcelinæ. Contenta erant herbæ crudæ, præſertim

tim cepæ; *atʃjaar*, i.e. fructus & radices aceto conditi; tum liquores ſorbiles & embammata. Expectabant foris epularum bajuli, oculis in ſcenam intentis, & Archi-Mareſchalli de inferendo juſſa expectantibus: quibus poſt horæ quadrantem nutu datis, primus per atrienſem provocatus eſt *Tuʃjmaal baʃʃi*, id eſt, ſupremus dapifer, & culinæ Regiæ inſpector, ſcipione longo, qualis Mareſchallorum eſt, ſuperbè armatus. Is ſtatim, atque pediſequorum cum manipulo, pedem in primâ ſcenâ figeret, oculos probè ad omnes circumduxit diſcumbentium ordines, & quid facto opus ſit cognito, mox in ſcenam ſe protulit alteram, Archicamerarium hortatus nutu, tollenda curaret bellaria ante Majeſtatem poſita: In cujus obſequium, ſpadones, mutatâ ſtatione, Regem à fronte circumdederunt, ordine adeo arcto, qui menſam ab hoſpitis aſpectu intercluderet. Tum, ad Regis ſiniſtram, primus quadras cum bellariis, mox ſputi receptaculum, ultimò toralium removit, & ſucceſſivè tradidit adſtanti ſocio, hic eadem tertio, tertius quarto porrexit, donec ſpadonum emenſa manus, ad miniſtros, quos per atrium longâ ſerie ſparſerat Archidapifer, pervenirent, & per horum quoque manus progreſſa, extra atrium proferrentur. Pari ſucceſſu ante convivas tabulæ cum paropſidibus, mappis & urnulis remotæ, & cœnaculo cum mirâ celeritate eliminatæ ſunt, ſine ullius hominis diſcurſu & loquelâ. Apparatum omnem ſervi *Halwatʃji*, ad cancellos conſtituti, excipiebant, diſtributoque inter adſtantes ſocios & atrienſes quicquid eduliorum reperiſſent, mappas & vaſa inania in cuſtodias retulerunt. Hoc facto, ſimul ingreſſi comparuerunt prandii curatores, *Suffratʃji baʃʃi*, ſive ſtratorum director; *Tʃjurektʃji baʃʃi*, primarius temperator ſorbilium; *Turtʃji baʃʃi*; primus acidorum & ſalſamentorum conditor; *Sebtʃji baʃʃi*, ſupremus olerum præfectus; & *Tʃjmi Keʃitʃji baʃʃi*, præcipuus vaſorum

Sinensium, simul ac dapiferorum inspector; stipati rerum, quas quisque curabat, latoribus & administris. Tum supremus strator mappam proximo Cubiculari pro Regio triclinio tradidit; quæ per manus eunuchorum omnium volutata, tandem ab ultimo Camerario expansa est. Cæteras mappas pro mensis hospitum, ipsi explicabant latores. Mappæ omnes erant ex panno Attalico, cum paris telæ trilice concinnatæ, floribus opere Phrygio exornatæ aureis argenteisque, & prioribus nequicquam splendore vel pretio cedentes. Mox castrati ordinis, aureo instructus gutturnio, procurrit puer, & manus Regias inundavit aquâ limpidâ tepente, quam Rex strophiolo, per Archicubicularium dato, abstersit. Idem pro lotione liquor primoribus medii atrii, ex aureis quoque gutturniis, oblatus est, verùm per vulgares servos. Mantilium non fuit usus; quisque madorem proprio abstergebat linteo, ex sinu pectoris deprompto; In eo, ob cinctum femoris, commodè abscondit natio, quicquid solent nostrates gestare in perulis. Dehinc panum facta est distributio, & singulis præposita ovalis figuræ placenta triticea, crassitiem obtinens auricularis digiti, & duarum spithamarum longitudinem, non crediderim pro cibo, sed loco orbis & mantilis. Nec mora, scutellæ cum julapiis, sorbitionibus & salsamentis illatæ, & per mensas digestæ sunt; demum & ipsæ dapes in vasis prægrandibus apportatæ, & demptis ante mensas operculis, simplici ac pressâ serie sunt appositæ. Missus in mensis omnibus, discumbentium respondebant hospitum numero, tantùm ante Serenissimum, præter scutulas, numerabantur duodecim, in quadratum ordinem dispositi, atque his insuper unus in medio catinus aureus monstrosæ magnitudinis, plenus oryzâ, carnibus & variorum esculentorum lautitiis, in turbinatam colliculi molem aggestis; qui verò, quòd à paucis dirigi non posset, feretro im-

impositus aureo, & ab octo bajulis, non quidem per atrii longitudinem, sicut cetera fercula, sed, facto viæ compendio, per posticum, cui Rex in vicinia assidebat, permolestè illatus est. Sic adornatis tricliniis, sese scenis extulerunt curatores, cum servis & bajulis, saltem structoribus, qui fercula distribuerent, demoratis. Tum, Archistructoris loco, *Mehter* (prius divinam benedictionem clarâ voce precatus) ante Regios missûs inflexis consedit genibus, & ex lautioribus, postquam illos prælibasset, patellas quatuor Regi præposuit. Ceteri structores exertis suis quoque lingulis (quas intra cingulum gestabant prælongas aureas) mensis reliquis ministrabant singuli, tantùm de dissitis impertientes, cùm de propinquis capere cuivis esset in proclivi. Convivarum nemo cultro aut furcillâ utebatur. Exulant hæc à Persarum mensis impedimenta; solâ instrumentorum vices gerente dextrâ; (sinistram turpe est adhibere in convivio) Carnes quippe ad eam mollitiem percoquuntur, ut digitis comminui nullo possint negotio. Nec cochlearium usus hìc erat, nisi pro hauriendis julapiis, quibus subinde gutturis officium levigabant. Non credat Italorum sobrietas, quantos Persicum genus hospitum oryzæ bolos deglutiverit, simul cum portione carnis non contemnendâ assumptis, & ne quicquam præmorsis: Naturam judicaverint dentes Persis dedisse inutiles & otiosos, si solius manducandi causâ dederit. De panibus nemo micam comedebat, quasi cibo minus de tempore, tanto cupediarum in affluxu. Exulabat vinum: Eo Regem, ægritudine levatum, Medici interdixerant; ad cujus abstinentiam toto Regno vitalis ille liquor ex conviviis Musulmannorum proscriptus erat. Vices tamen egregiè supplebat Julapiorum genus, omni vino & nectare suavius, ex aquâ rosarum, succis limonum & granatorum, saccharo atque rebus cordialibus, perquam sapidis

pidis & ſuaveolentibus paratum. Nec ſitienti fontana deerat, quam ad cujusque nutum pocillator ex porcelino vaſe liberaliter propinabat. Saltatrices quoq; ac cantrices aberant; eo conſilio repulſæ, ne his Princeps illecebris denuo in corporis noxam impingeret. Aberant gladiatores, luctatores, comœdi, quos alioqui & conſimiles agyrtarum globos invitare voluptas, vino laceſſita, non rarò ſolita erat. Cum prandii exordio quoque Muſicorum ceſſabat ſtudium, inſtrumentisque reconditis, non in fidibus ampliùs, ſed in patinis decertabat; exemplo ceterorum, qui ſolis omnes intenti miſſibus, alto prandebant ſilentio ſepulti. Vix Sueci ceperamus etiam ferculis admovere digitos, hactenus novitatibus objectorum & voracis ſcenæ contemplatione ſuſpenſi, cùm Sereniſſimus Convivator inopinatum convivio, ablutis manibus, colophonem, ſub ipſo prandendi ardore, impoſuit. Quo ipſo omnes manum ſuſtulêre de tabulâ; ſimul irruentibus miniſtris, qui incredibili celeritate cibos mappasque ex cœnaculo tollerent, ab imis ſeſſionibus auſpicati. Peregrinum erat, epulantis convivii tam ſubitò mutatam ſpectare ſcenam, & in momento in Socraticæ ſobrietatis theatro conſtitui, quod Perſicô apparatu & epularum Regali magnificentiâ paulò ante luxuriaverat. Mirari tunc hoſpitum deſiiſſes ſummam ingluviem, qui prandii tam concitatum prædocti terminum, quippe intra quadrantem finiendi, id ſtudioſè egerant, ut temporis invidiam mirâ celeritate compenſarent; cujus haud æquè conſciis id evenit, ut ſegniores in opere, nondum ſatiatis ventriculis epulo exceſſerint. Quid ultra? Præter Sereniſſimum omnes ſe ex atrio proripuêre, & inſalutato Rege, nullo obſervato ordine diſceſſerunt. Tantum ſolio propiores Majeſtatis contuitum venerabantur, non profundâ corporis inflexione, ſed dextrâ manu, quam fronti admovebant. In theatro fori ceſſavit eodem tem-

tempore ab officio chorus tympaniſtarum & tubicinum, qui incredibili tumultu Regali admiſſionis feſto, inde à præcedente veſperâ adfremuerant. Reduces facti, lares noſtros militari cuſtodiâ, quâ hactenus caruerant, munitos invenimus: qui & cæteris tutelæ honos datus eſt Oratoribus, vultum Principis nobiſcum primâ vice veneratis. Ab omni hiſtoriarum memoriâ Perſarum faſtus in conviviis obtinuit, ut non ii tantùm, qui in dignitatis faſtigio conſtituuntur, aut divitiis affluunt, majorem oſtentare honore ſuô vel opibus magnificentiam ſtudeant, ſed illi etiam, quos fortuna in obſcuro tenet, impares viribus impenſas facere non dubitent hoſpitalitate; luxuriæ mater quòd procul dubio cœli exiſtat genius. Omnes Regis epulæ, prandia, cœnæ, in Camerâ computationum ad certam reducta leguntur pecuniæ ſummam, ex quâ magnificentiam poſſis conjicere. Victus aulæ ordinarius quotidie æſtimatur tomanis triginta quinque; prandium ſolius Principis tomanis duodecim. Notabile eſt: Primores, invitantes ad feſtivitates ſuas Regem, non ipſum parare epulum, ſed prandii pretium expendere, totidem, quot dixi, tomanos. Privatim veſcenti, vaſa non aurea, ſed murrhina vel porcelina ſerviunt, viginti in prandio, in cœnâ duodecim. Pretium ſolennis convivii me latet; ſcio, quàm breve ſit, tam plenum, tam ſplendidum, tam ſumptuoſum eſſe: etſi menſas, miſſibus commutatis, more noſtro non variet. Quanti autem momenti fuerit; multifariam tamen refunditur, tot datis muneribus, cùm à Legatis & hoſpite extraordinario, tum inprimis à Satrapis & regni Magnatibus, quæ ſub anni auſpicium homagii loco offerunt. Parpoſides aureæ, conviviis deſtinatæ, dicuntur ad millenarium numerum exſurgere, & in ære conſtare ampliùs trecenties mille tomanis; cetera ſupellectilia, rarioribus annumeranda, idem pretium pene duplo

Ii exce-

excedere; quintuplo & ultra superare gemmas & cimelia, quæ partim Rex fasciæ capitis, capulisque pugionum & acinacum, inserta gerit, partim recondita domi servat, & in thesauro arcis *Kalahi berrùk.* De quibus prolixiùs disserendi occasionem habebimus in nostro Hodœporico. Tantum de hodierno Persicæ Aulæ Statu!

AMOE-

AMOENITATUM EXOTICARUM

FASCICULUS II.

Continens

RELATIONES & OBSERVATIONES HISTORICO-PHYSICAS

DE

REBUS VARIIS.

Catalogus Relationum FASCICULI II.

RELA-

RELATIO I.

In mari Caspio, nullæ voragines; ejusdem pelagi amarities.

§. I.

Voragines.

Lacus Asiæ mediterraneus, quem *Caspium* Latini, Russi *Galenskoi more*, i. e. mare Hyrcanum; Persæ دريا قلزم *Derja Kulsum*, & Turci *Bohaar Korsum*, i. e. mare clausum vocant, mirè exercuit hactenus Philosophorum judicia, haud injuriâ stupentium: alveum undique clausum tantam vim fluminum ex propinquâ & remotâ origine recipere, ne pridem exuberaverit, & superato littore, terras adjacentes perpetuo diluvio submerserit. Difficultatis explicationem magno conatu adortus est ille seculi nostri *Plinius*, *Athanasius Kircherus*, qui ingeniosâ conjecturâ tellurem strenuè perfodiens, aquam ab imo Caspii, hîc in Pontum Euxinum, illic in sinum Persicum educit, fultus prædictorum marium conditione & phænomenis quibusdam, quæ inibi revera spectari, candor doctissimi Viri falso relatori credidit. Arrexerat perplexos doctorum animos, ut hos gurgites, rationi consonos, vulgo mirabiles, naturæ mystis desideratissimos, velut Ariadneum filium amplexi, evasisse se impervium naturæ labyrinthum existimaverint: dum ecce viatores deinde omnes, qui hoc mare trajecerunt, gurgitum, quos non viderunt, præsentiam liberaliter confirmant; imò & hydrographicis mappis inserere non dubitant. Nimirum, quia hi de extantiâ nimiùm persuasi, culpam ignaviæ & neglectûs fugiunt, atque rerum admirabilium narrationibus semper placere student Lectoribus. Hos ego verticosos gurgites, spectabiles quidem,

dem, & in maris ſuperficie comparentes, mera (ſed citra ſcriptorum contemptum) figmenta eſſe aſſero. Teſtes habeo accolas maris Caſpii, Tartaros, Ruſſos, Perſas, qui nullos ſibi vortices innotuiſſe, per Deum & ſacra omnia mihi jurarunt: Teſtes habeo nautas & marinos ſocios, qui à pueris hoc æquor longum latumque ſuis ratibus metiti ſunt, nihil experti in eo inſoliti, niſi cautes circa Hyrcaniam, navigantibus infeſtas: Teſtes denique & ipſi prodimus, ſocii Legationis Suecicæ ad Regem Perſiæ, qui diebus duodecim vario Æolo, ſine velis ac remis in hôc alveo jactati, nullas voragines deprehendimus, & ſolertiſſimè percunctati, nullum inter accolas oculatum teſtem. Ergone tot, qui de iis referunt ſcriptores, falſi ſint? Sanè ſunt! Eſt hæc ſub illo cœlo hominibus aliis modeſtia & gratificandi ſtudium, ut quæſitis ſemper annuant; aliis moroſitas, ut balbutientium pertæſi ſe expediant faciliùs, ſi id affirment interrogati, quod non intelligunt, vel neſciunt. Quâ igitur fide & facilitate viatores, à loci epibatis, barbaris & rerum ignaris erudiuntur, eâdem rurſus acceptas notitias creduli exponunt Lectoribus. Ex noviſſimis vorticum aſſertoribus nominari meretur Rev. *Pat. Avril*, natione Gallus, qui Itinerarii, quod vernaculâ conſcripſit, Libro 2, oſtenſurus effluvium Caſpii in Sinum Perſiæ, geminos ponit circa Hyrcanum littus gurgites, ſalum horrendo tumultu & fragore abſorbentes, ſed à ſe ipſo haud viſos. Confirmaturus fidem; *Salviæ*, ait, folia per autumnum innatare Sinui Perſico, quæ tamen nuſpiam, quàm in littore Caſpio germinent; inde igitur vorticibus prædictis abripi, & per ſubterraneum ductum devolvi. Speciosum argumentum! Ego verò biennium ſudavi in littore Sinûs, omnem ejus hiſtoriam pro tenuitate meâ ſedulò perſcrutatus; ſed mentiar, ſi inter vegetabilia, quæ vel innatare contingunt, vel undis expelluntur, vel retibus extrahuntur piſcatoriis, Salviæ folium unquam mihi in conſpectum venerit. *Algam* Sinus

nus, non *Salviam* fovet, eamque æstate copiosam in littus eructat; Hanc fortasse Reverendo Patri non satis Latinus, & sono haud dispari ambiguus narrator pro Salviâ supposuit: sive etiam in eo erravit *R. Pater*, quod folia fruticis *Horàu*, Algæ permixta, adoptaverit pro foliis Salviæ majoris, quorum figuram & magnitudinem, neutiquam tamen rugositatem cum ceteris qualitatibus, exprimunt. Planta hæc (cujus descriptionem in calce sistam) in depressis Insularum partibus, & uliginoso littore, ad Salicis morem & magnitudinem luxurians, certis diei horis periodico maris affluxu perpetuò agitatur; unde folia ejus in lapsum proclivia, sæpè & ipsæ stirpes, refluxu abrepta, in mari nonnunquam fluctuant. Salviam verò germinare in Caspio littore, sabuloso ubique & inculto, verisimile non est; nec unquam audivi, & videre peragranti mihi nuspiam contigit. In campis, Wolgæ adjacentibus, paucis & editioribus, ejus speciem quandam inveni, sed centenis aliquot leucis à Caspio; unde folia quis frustra deduxerit: utpote quæ in tanto fluminis, maris & subterranei meatûs tractu, macerata liquore corrumpentur & subsidebunt. Addo, si his sese voraginibus evolveret mare Caspium, necessario, ut ibi elabentis, ita in Sinu eructantis aquæ vortices ingentes, prodigioso tumultu se proderent; quas nec mihi in eo naviganti, nec aliis, quantum explorando accepi, videre unquam contigit.

Continuitas cum Oceano.

Ubi ergo manet, inquies, horrenda, quæ influit, aquæ copia, si prædictis vorticibus non absorbetur? Unica *Wolga*, sive flumen *Rha*, octoginta ostiis se exonerans, à quingentis & ultra milliaribus, ex occidente primisq; Russiæ finibus, aquas repetit. Inter Sjamachiam Schirwani, & Restam Hyrcaniæ metropoles, vix sexaginta milliarium spatio, fluvios numeravi, neglectis rivis, supra quinquaginta Caspium subeuntes, turgidos rapidosque: inter hos famo-

famosissimus *Cuur*, is qui Cyro nomen dederat, Albim nostram æquat magnitudine, superat velocitate, quòd & ipsam in fine absorbeat Araxin, quæ Armeniæ pene totius humores haurit. Quid de ingenti flumine *Jaico*, quod à Septentrione ultra Obii fontes; de *Orexiante*, quæ ex Turkestanâ & Orientalis Tartariæ desertis: de *Oxo*, qui ex Indiâ propeque montem Imaum, Gangis genitorem, fontes, imbres ac nives liquefactas in hoc Asiæ hydrophylaceum deponunt? Fortasse à vero non aberrabimus; si cum antiquissimis auctoribus mari nostro tribuamus communionem cum Oceano; vel clariùs: si Caspium per abyssum subterraneam cum Oceano coire ac continuari dicamus. Equidem, sicuti Oceanus multis in locis (quòd bolidè exploratum est) in immensam profunditatem perpendiculariter extenditur: ita verisimile est, eundem quoque terram subire antris & hiatibus transversis & obliquis; coëuntibus tum cum lacubus quibusdam mediterraneis, iis videlicet, quorum aquæ perenni affluxu auctæ, insensibiliter decedunt; tum cum stagnis & fontibus quibusdam prodigiosis, quorum liquores dicuntur crescendo ac decrescendo referre periodos Oceani: qualia phænomena citra hanc continuitatis hypothesin, nunquam explicaverint Philosophi. Si sic; nil miramur ampliùs, si aquæ vel decuplo magis accedat, nec tumescat tamen: quoniam affluenti alii, subinde cedit moles inferior, & ex communi pressurâ aëris, terraqueum orbem ambientis, ea semper servatur altitudo, quæ Oceano atq; communi sphæræ totius telluris respondet. Objicies: lacum dudum obdulcuisse, si quantum in superficie recipit aquæ dulcis, tantum salis ex imo dimittat in Oceanum. Respondeo, idem evenire dicendum esse, si per vortices cum tumultu efflueret. Verùm, nihil utrobique difficultatis est, si illabentes rivi salsi, & montium salsorum radices, quas perennes undæ lambunt, jacturam restitu-

stituant. Quod ipsum verò si negaveris; per me licet. Rursus igitur occlusum habebimus mare, non minùs exsors continuitatis cum Oceano, quàm Vorticum, per quos effluat: quod posterius nobis erat demonstrandum. Interim ne tot aquis lacus noster obruatur, exundationi opponemus dictum *Ecclesiastæ*, qui *cap. I.* de Oceano loquens: *Omnia*, ait, *flumina intrant in mare, & mare non redundat; ad locum unde exeunt flumina, revertuntur, ut iterum fluant:* & de Caspio judicabimus, quòd liquores suos reddat terris adjacentibus eo modo, quo idem præstat ipse Oceanus, qui, herclè, fluminibus aggravatur totius reliqui terrarum orbis. Quomodo autem reddat? quo impetu propulsos? an vi quasi mechanicâ fluctuantis Oceani, cujus undæ liquores per terræ meatus, velut per siphones, in sublime adigunt? an solâ exhalatione, sive à luto magnetico, quod *Cl. Beccherus* observavit, in fonticulos, sive ab aëris frigiditate in pluviam coactâ? id nobis naturæ mysterium, sapientissimus mortalium Rex non explicavit; nec ego Relator dubiis rationibus & conjecturis temerabo. Ad alterum potiùs membrum transeo, amaritudinem videlicet; quam nunc, repudiatis vorticibus, indigitabo, priùs daturus promissam descriptionem Plantæ.

Horau, seu *Amygdalus marina*, *Sinûs Persici.*

Loca inhabitat cœnosa, periodicæ inundationi maris obnoxia. Radices ramosas ac ligneas altè agit, undas, quarum vegetatur salsugine, indemnis elusura. Caudicibus constat sesquispithamalis crassitiei, paucis, tortis, testaceo coagulo armatis; quorum rami inæquales & fragiles, surculos gerunt foliosos, bicubitales, ex longis intervallis adversos. Cortice tegitur duro, coloris cinerei, in surculis quodammodo lanuginoso. Lignum ejus durum est ac solidum, ignem difficulter recipiens, at fovens pertinaciter, carbonibus tamen non in prunas, sed favillam fatiscentibus. Folia sua alternè adversa gerit singula, petiolis crassis, in lu-

teum languentibus nixa, plana, oblonga, in obtuſum mucronem deſinentia, rigida, pinguia, fragilia, ambitu integro, internâ ſuperficie viridi ac nitente, exteriori incanâ & leviter pubeſcente, ſapore ſalſo, ſeu is à ſucco ſit, ſeu à ſuperficie ſalſâ, quam toties ſalum irrigaverat. Flores in ſummis ſurculorum faſtigiis rariores exerit, in luridum luteos, ut plurimùm imperfectos, in quatuor (aliquando quinque) labella intra piſi orbem expanſa ac repanda, carnoſa & informia diviſos; ſtylo intus perbrevi, quatuor apicatis ſtaminibus ſtipatos. Fructus florem excipit amygdalinus, pericarpio herbaceo, oſſe interiùs firmiter adhærente, per maturitatem duriuſculo; nucleo bifido, ſaporis fatui. Uſum exhibet œconomicum; lignum videlicet foco, & frondes pro alimento camelorum. Quo fine navigia, cum receſſu maris ſoluta, in fruticeta (quibus abundat Inſula *Kiſmis*) nocte algidâ excurrunt, ac redeuntibus undis revertuntur, exciſis onuſta ſtirpibus, quas in faſciculos colligatas exponunt venales in littore. Eandem in paludoſis littoribus Indiæ inveni, ſatis copioſam, ſub nomine Malaico *Saga*.

Amaritus.

§. II.

Non ubivis lacus noſter eundem ſaporem & colorem exhibet, ſed à varietate humorum, quos recipit, & ab ipſius fundi conditione mutationem patitur. Circa littus dulcis eſt, turbidus, ſæpè limoſus & qualitatibus imbutus ex propinquo illabentium fluviorum: Horum enim aqua, tanquam levior, à marinis undis facilè repulſa, circa littorum tractus diffunditur; ſudo autem cœlo altiùs provecta, in ſummitate maris diu fluctuat, antequam miſceatur. Flumina majora, quæ magna mole & cum impetu irruunt, niſi adverſo vento turbentur, duo & ampliùs milliaria, ſervatâ dulcedine, jugiter profluunt. Cujus rei notitiam permoleſtè hauſimus, longè extra terræ firmæ conſpectum, uno circiter milliari ab Inſulâ *Tſjetſjin*. Nam cum vagâ tempeſtate huc delatis, anchoram demergere obſcu-

obſcura nox & inſperata fundi ſuaſiſſet propinquitas, poſtridie, à breviſſimis tempeſtatum induciis, appulſa eſt navi noſtræ ingens & rapida moles aquæ dulcis, limoſæ, ex occidentali & procellis contrario cardine profluentis, tantâ ſanè vi atque impetu, ut inde anchoræ perdendæ, quæ deſperatos tenebat ultima, periculum fuerit. Erat autem dulcis, vel ut propriè loquar, inſipidus adeo fluctus ille, ut eodem repleverimus vaſa, &, quæ ab amiſſis per tempeſtatem cibariis, maximè affligebat, potulentorum jacturam reſtituerimus. His elapſi Syrtibus, rurſumque in altum mare provecti, muriaticam ſalſedinem deprehendimus, & colorem ex fundi diſtantiâ & conditione herbidum. Mox ubi plumbo fundum ampliùs non aſſecuti ſumus (chordis exploratoriis non utuntur longioribus viginti orgyjis) ſalum atricolor, liquidæ inſtar picis, nobis viſum eſt, prout rectè de eo *Petrejus* olim retulit: ea nimirum luminis modificatio & luſus eſt; nam vitro exceptum ſatis erat pellucidum, in colore & limpitudine nihil mutatum. Hoc, inquam, loco guſtatum à me mare, non tranquillum, ſed ab iratis ventis (ut ſunt in Caſpio, eo tempore) à multis diebus turbatum, ac imum ſummo converſum, exhibuit ſanè, præter ſalſedinem ſuam, inſignem quoque amaritudinem; amaritudinem dico, non qualem Romani, ex linguæ licentiâ, de intenſâ ſalſedine prædicant, ſed veram, exquiſitam & palato meo ingratiſſimam. Quam cum deguſtarem, mirari ſatis non potui, inſolitam hanc qualitatem à viatorum nemine obſervatam, vel certè à nullo auctore ſcriptis conſignatam eſſe, cum ſoliciti in aliis fuerint, quaſi ipſi viderint, annotandis, quæ tamen nuſpiam ibi obvia ſunt. Verùm, mirari mox negligentiam deſii, ubi peregrinæ rei teſtes ex comitatu meo, & aliena quoque palata ad deguſtandum fruſtra ſolicitarem; expertus: quàm parum, ad rem ſuam nil ſpectans curioſitas, cordi ſit pleriſque viatoribus, præſertim ex

 tem-

tempestate & naufragii periculo animo dejectis; dum hic animæ suæ, ille vitæ salvandæ, iste mercium curâ distrahitur, cæteri corporis ignaviâ & rerum admirabilium contemptu retinentur, relegatâ ad Anticyras omni rerum curiosarum contemplatione. Nam cum in isto tempestatis, quanquam jam remittentis, tumultu, incassum tot adstantes invitarem, deprehensam amaritudinem ad ipsum socium meum *Gothofredum Pristasum*, virum doctissimum, defero, & labia scypho admoveat rogo, ut discat, quod nec legerit, nec audiverit quisquam eruditorum; ille, alioqui in terrâ firmâ rebusque secundis satis curiosus, respondet: *desine me stygio hoc potu lacessere! tot fluctibus obrutus, multa satis amara patior; saporem tuo relinquam sensui.* Ad alios conversus, sed inediâ, humore, vigiliis pariter confectos, parem quoque repulsam fero. Unum tandem invenio testem, Virum amicissimum, *Castenium Klingensternium* meum, Nobilem Suecum curiosissimum, (nunc Serenissimi Suecorum Regis Aulæ magistrum) qui degustatam amaritudinem demiratus; imperavit primum famulo, libaret: quo, præter fel & absinthium, nihil se novisse amarius, fatente; *Est*, inquit, *veritas observationis nostræ obsignanda testimonio Domini Legati.* At Legatus; *apage*, inquit, *supplicii poculum; si evaserimus in terram, gustabo; ubi nec lingua culpabitur, si qua ex nauseâ hic amarescet.* Jussum igitur est, ex palude lagunculam vitream cistæ præsentis implere: quam cum postea in vado reclusimus, ceteris integris, unicum hoc vitrum, quod marinam condiderat, fractum invenimus, quo casu, nescio. Ex his circumstantiis, si profundi pelagi sapor amarus credendus est, causa quoque amaroris mihi in promptu hæc est: Caucasus mons (ab Iberis in suo ortu nuncupatus *Kaukaas*) Caspiam paludem à Dagestanâ in Hyrcaniam usque, radicibus in ejus sinum demissis, continuo arcu amplexatur.

Hu-

Hujus jugi Vulcanus, ſicut in aprico, hic fumos, ibi ignes, illic thermas, flores ſulphureos, ebullitiones variæ materiæ atque alia ſtupenda aſpicientibus phænomena edit; ita in abditis viſceribus ſuis coquit, & in profundum maris, per ſubterraneos meatus, protrudit liquidum quoddam bitumen: Oleum inquam ſpiſſum, terreſtre, nigrum, amarum, odoris fœtidi, & perſimilis illi, ſed vel gravioris, qui ineſt oleo ſuccini, quod per torturam aperti ignis elicitur in officinis Chymicorum. Sanè, tota illa provincia شروان *Sjirwoon*, ſive tractus antiquæ Mediæ, qui ignitum ſiſtit Caucaſum, à Perſis *Aſſuur Meiſſjaan*, id eſt, Regio ignis, ab hujus elementi dominio inſcribitur. Hic verò liquor per radices montium in imum pelagus decurrens, à maris agitatione dilutus, intra aquæ, vel magis intra ſalis poros abſorbetur, atque ſic ſalſiſſimam lacûs Caſpii partem, id eſt, graviorem ac fundo propiorem, quàm maximè amarore ſuo imbuit; quemadmodum mare mortuum quoque amaritiem ſuam à bituminis ſcatebris recipit; quod docenti quidem concedimus acutiſſimo *Scaligero de ſubtil. Exerc.* 51. Mare autem in fundo magis dulceſcere, eidem non concedimus, niſi iis in locis, in quibus fortaſſis aquæ dulces ſcaturiunt. Sed nec hæ bituminis reſpuunt conſortium, ſed ejus qualitatibus promptiſſimè maritantur; prout experiuntur, qui inter ſiticuloſos tropicos navigantes, pluviam ex velis quandoque excipiunt: quæ, ſi vel picatos funiculos, quibus vela fimbriata ſunt, attingat, illico inquinata amareſcet, & ad bibendum fiet inepta. Oleo illo, quod قرا نفت *Kara Nafth*, id eſt, nigram Naphtham populari ibidem linguâ Turcicâ appellant, abundat peninſula quædam *Okeſra*, prope urbem باكو *Bakuu* ſitâ, in quâ factis profundiſſimis puteis, Naphtham, ex imminente jugo in pelagus per ſub-

terraneos cuniculos manantem, intercipiunt, & aſſiduâ jumentorum hominumque operâ in uſum humanum exhauriunt. Notabilis ejusdem origo eſt, ex natali peninſulâ ſuâ, multis naturæ prodigiis ſpectabili, & perdignis, quæ ſequente ſingulari Relatione excutiam.

RELATIO II.

Okoreſſà, ſive *Okeſra*, peninſula Mediæ, naturæ prodigiis conſpicua.

§. I.

Introductio.

In Mediam, citeriorem, quam hodie شروان *Sjirwaan* nuncupant, cum ego advena, inter alia, incolas de *Naphthæ*, quâ lucernas fovebant, percunctarer fontibus, illo loco, quo *Olearius* in Hodœporico eos repoſuit, fruſtra à me quæſitis; ſimulatque obvia mirarer artis & naturæ opera, quæ ab indole rerum noſtratium recedebant: monitus fui ab iisdem, omnino ad vicinam ut proficiſcerer peninſulam, quæ inde, à paraſangis non admodum multis, Caſpium ſubiret mare; cunctis ſeriò ſtipulantibus: perperam me facturum eſſe, ſi tantus rerum, ſibi familiarium, æſtimator exceſſurus provinciâ fuero, non luſtrato priùs loco, non modò *Naphthæ* hujus, de quâ quærerem, ſed aliorum quoque productrice operum plurimorum, in quibus ipſi cum ſtupore defixi viverent populares. Omnia autem ita exhiberi in compendio, ut unius diei obambulatione ſpectari commodè poſſint; quippe alia leucæ unius, alia breviori vel longiori intervallo disjuncta. Non procul inde ſitam eſſe urbem *Bakù*, antiquitate, ſitu, ſtructurâ aliisque nominibus celebrem, ad quam pariter ſpectandam, ſi excurrero, operam me minùs luſurum eſſe. Morabar id temporis *Sjamachiæ*, borealis

realis Mediæ in metropoli, illustri Pro-Regis sede, quæ esse *Rhages* in sacro Codice Lib. *Tobiæ* citata perhibetur. Certè, si excipio aurea vasa, phaleras & Regiæ præsentiæ venerationem, hic se Archisatrapa æquè in convivio ostentavit splendidè, atque Ipse magnus Rex Persarum. In hâc inquam populosissima civitate Medicinam faciens, ab ægris ita distinebar, ne vel extra urbem prodeundi otium, tantum abest, procul excurrendi permissio fuerit; imminente præsertim, quem præstolabamur, nuncio, qui ad Aulam Serenissimi nos avocaret. Increscente cum obstaculis desiderio, multa adhuc nocte discessi, veritus, ne moram antelucana interpellatio injiceret.

§. II.

Iter in peninsulam.

Erat sacra Mahhammedana dies, nobis Veneris, & quartus Januarii st. vet. quo iter eques aggredior, cum juvene ex comitatu Legationis, cui *Galli* erat nomen, stipatus ductoribus duobus Armenis, & interprete Domini Legati *Ludovico*, puero æthiope, linguæ Turcicæ, quæ regioni vernacula est, utcunque gnaro. Urbe egressos excepit vasta planities, venationibus, ab Archisatrapâ instituendis, dicata; quâ ante meridiem superatâ, devehimur per convalles, quibus nomen communicabat *Kisakù*, mons adjacens, reliquis celsior, & intra meridiem adventavimus ad pagum, qui à sepulturâ Sancti cujusdam, *Pyru Resàb*, nomen obtinet. Insistebat sepulchro templum, ex quadrangulo lapide, non magnæ molis, cui decus parabat murus, aream vestibuli cingens, præaltus, octonis superbiens figuris arcuum, qui in medio singula ostentabant saxa ampla, plana, polita, & in transennarum speciem artificioso flexu pertusa. Irruens, cum tempestate, nix progredi ultra vetuit. Pernoctavimus in stabulo fornicato, quod loci incolæ, nil sueti mundioris, *Karwanserà*, sive diversorium, vocabant. Gelida corpora igne, ibi subinde stru-

ſtructo, moleſtè reſolvimus; materia enim erat Abſinthium Ponticum & Sementina Perſica, levidenſe cremii genus, quod accenſum flammam reddit impetuoſiſſimam & momentaneam, carbones nullos, fumum verò mordacem & continuum. In aliis pagis nec herbæ copia eſt, ſed ignis fomentum non aliud, quàm jumentorum ſtercora. Illo die obvias rhedas habuimus permultas, quæ ex peninſulâ Naphtham, ſaccis coriaceis concluſam, devehebant Sjamachiam.

Quinto Januarii per loca deſerta, primùm montoſa ac nive rigentia, deinde plana ac blandi ætheris vecti, toto die nec hominem vidimus, nec hominis domum, niſi unicum, poſt meridiem, lapideum, amplum & ſpectabile xenodochium, in quo pranſi ſumus, ac jumenta pavimus, occaſione ſtagnantis aquæ dulcis, quam ibi parcam inveniebamus. Plurimæ aquilæ montium faſtigiis inſidentes, ac circa radicem palantes cervarum greges, ſe nobis paſſim contuendas præbuêre. Denſâ nocte alterum hoſpitium, pariter in deſerto poſitum, conſecuti ſumus, ſed anguſtum, ſtructuræ levioris, & ovili ſimile, à quo, prout in priori, omnis exulabat hoſpes ac ſupellex. Hic altus cumulus ex equino & camelino fimo pavimentum operiens, membra noſtra à noctis frigore egregiè tuebatur.

Sexto Januarii, per planitiem deſertam, profecti, plurima paſſim ſpectavimus ſtagna ſalſiſſima, piſcinarum ſpeciem exhibentia, aquæ verò dulcis nullibi ne guttulam. Brevi ante meridiem in peninſulæ principio conſtitutis, duplex ad lævam patebat devium, prius ad Salinam celebrem, alterum ad fontes Naphtheos: Nos militari viâ progreſſi, ad urbem contendimus, in dextram peninſulæ partem, quâ ex continente protendi in mare incipit, velut in angulum retruſam. Et mox xenodochium contigimus, ex quadrato lapide magnificè exſtructum: cujus frontiſpicium decorabat Inſcriptio nitidiſſima, inter duos poſi-

posita leones, saxo exsculptos: à quo paulò ad dextram remotiùs extabat, in lacûs intermontani littore, pagus, ex quo hospitantibus dabatur copia petendi cibos & pabulum. Solum hîc præceps surgebat in editæ rupis speciem; Specula in ejus planitie posita, excelsa, sed vetustissima & semidiruta, notam imminentis exhibebat urbis, hinc unius horæ intervallo distantis; ad quam per saxeam sensimque declivem planitiem (cui in progressu innumera insculpta erant sepulchra, mausoleis etiam alicubi superstructis) post meridiem devenimus. Hanc urbem paucis, & priùs, quid in eâ nobis improvisi obvenerit, describam.

§. III.

Historia receptionis nostræ.

Intrantium animos admiratione subitâ percutiebat insolita portæ angustia, mœnium ornatus peregrinus, loci domuumque situs, squalidi civium vultus, atque objectorum cæterorum insolentia. Datâ arrhâ obstringimus nobis obvium in portâ senem, qui ad hospitium deducat; sed is, publicum adesse negans, ultro nobis suos Lares offert, eo (quod postea rescivimus) proposito, ut nos intra sua clausos repagula, argentô emungeret nequissimus leno. Vix passus centum deducti, in *Meidaan*, seu foro publico exiitimus, ut aliàs semper, sic isthoc die præsertim (credo ob nundinas) populoso; dictoque citiùs circumcingimur catervâ hominum, undique ex tabernis & officinis prosilientium; & mox in denso circo constituti, clamoribus, risu atq; plausibus excipimur, velut nunquam visi ex Thessaliâ hospites. Circum densissimum, quem evadere desperavimus, præeunte sene, nobiscum tardo progressu ducimus, & superatâ geminâ plateâ, hominibus spectatum accurrentibus plenâ, multo tandem labore, & inter populi clamores, ad promissum devenimus hospitium, sive veriùs ad casam levidensem & angustam, quam leno pro hospitio supponebat; erat enim, instar specûs, obscura,

& in deserto urbis loco, inter domuum rudera, ex luto recenter extructa; unico patens ostiolo, & supra illud foramine clathrato, pro ingressu lucis; nec enim alius generis habitationibus vulgus civium in hâc urbe utitur. Ingressi claudimus à tergo ostium, & Triphoni, tutelari specûs nostri Deo, qui ab insanâ turbâ nos exciperet, grates læti agimus; verùm festinanter nimis; vix enim ad reclinandum expansis integumentis, audimus summum domûs pavimentum, à scurris occupatum, violenter effringi; eruunt alii clathras; & eâdem violentiâ tentatur ostium, intus ingenti obice à nobis firmatum. Discrimen erat, ne à cæmentorum casu & irrumpente multitudine obrueremur, cum oppidò *Gallus: Perperam agi*, monet, *quòd intus nos occultemus; foràs redeundum esse vitam salvaturis; ut plebem æthiopis & nostri aspectu conciliemus; hoc solum exspectari;* nec morâ obicem reducimus, & in mediam turbam nos rursum conjicimus. Nusquam Africana monstra mortalibus plus admirationis peperêre, quàm novo confluxui dedimus, æthiopis colorem, capillamenta nostra, & reliquum habitum stupenti; jurabat, ab hominum memoriâ civitati suæ tam exotica & rara spectacula haud contigisse. Decedentibus tribus, decem revertebantur spectatores alii. Tandem civibus & colluviei hominum ad lassitudinem litati, satiatos nostri aspectu relinquimus, & in specum nostrum, pro capiendo sessu, nos denuo receptamus, ostio tantisper reducto haud quaquam clauso, ne penitus subduceremur iis, qui spectatum noviter advenirent. Vix reclinavimus, quin foris novi oriantur clamores. Nimirum Sulthanus, seu Gubernator urbis, vir-juvenis, strenuus, staturâ procerus & alacris, equo vectus candido, & armato milite stipatus, ante ostium comparuit, ut populi tumultum compesceret, de quo ad ipsum rumor delatus erat. Sed nihil seditionis ubi invenit, confluxûs auctores evocamur; & acriter, audien-

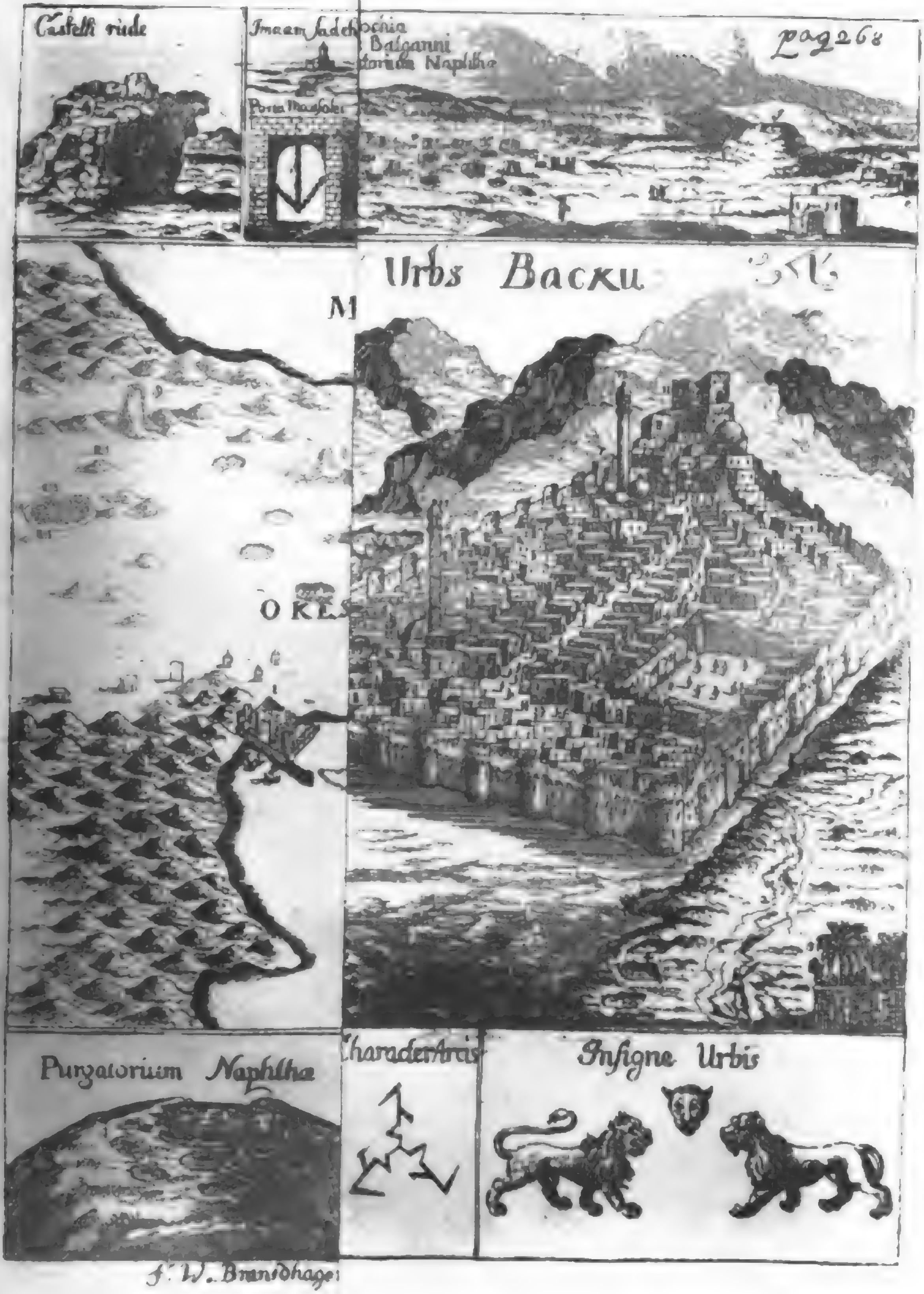
diente turbâ, examinamur, ad ultimum proditionis postulamur, velut missi à peregrinâ gente speculatores. Sic enim ille argumentabatur: *Nec mercandi causâ advenisse Vos, fatemini, nec legatos esse probatis: quid igitur aliud, Vos quàm exploratores esse, colligam? Nondum memoriâ nostrâ excidit, pari præludio Cosaccos* (sub Stenko Radsjin anno Chr. 1675) *Provinciæ nostræ littora populatos esse. Venissetis Archisatrapæ litteris ac milite stipati, si Regii, quod dicitis, hospites essetis, non urbis & Provinciæ nostræ proditores. Mittam hâc vesperâ Sjamachiam, qui de veritate inquirat: intereà Vos ad crastinum examen custodiemini; experturi quid pœnæ in Vos, tumultus publici auctores, statuero.* Sic salutatos deserit, ubi turbam omnem priùs discussisset, ad domus & officinas redire jussam. Soli cum sene relicti, proponimus vicinam arcem invisere, ex editissimo ac deserto urbis loco spectabilem. Nemine obstante, abducit nos, novâ mercede inductus. Satis ibi structuram & operis pulchritudinem rimati, declinante die ad ædiculam revertimur cum pedisequæ multitudinis, quæ sensim nobis affluxerat, novo comitatu. Sed ante ostium à lictoribus excepti, cum sarcinis & jumentis in urbis *Karwanseram*, quam nequam ductor adesse negaverat, custodiendi deducimur, dum leno, velut criminis conscius, ad judicem in examen rapitur. Custos hospitii publici, vir unoculus, bonus, simplex, & ad inserviendum promptissimus, nihil nobis nisi pro jumentis pabulum, & serâ nocte (nam Armenis nostris vetitum erat prodire) vinum generosissimum intulit: cujus ipse dulcedine sic brevi repletus fuit, ut nec salutato convivio, nec occluso hospitio, domum temulentus abiverit, quam in urbe habebat propriam. Pro cœnâ nobis saccharo mixtas quasdam buccellas offerebant duo mercatores Indi, ex gente Multhanâ, omnium Ethnicorum religiosissimâ, hîc, quod ajebant, vi quoque diu

detenti. Appetente diluculo, ego mitrâ & ſtolâ equiſonis mei indutus, excurro, & reliquam urbis partem, mœnia, portum, templa, & Sulthani domûs veſtibulum perluſtro; dum interea comites, cum nondum comparuiſſet cuſtos, collectis ſarcinis, hoſpitio urbeque excedunt, eam ingreſſuri viam, quâ in peninſulam pergitur. Sequor pedes, & ſocios longè extra portam aſſecutus, urbem delineo atque deſero.

Bakù urbis deſcriptio.

§. IV.

Urbs بَاكُو *Bakuu* magnam redolet antiquitatem, cùm ſtructuræ inſolentiâ, tum appellatione ſuâ; quam & adjacenti mari tribuiſſe veriſimile eſt; nulla dum in littore exiſteret urbs majoris momenti, quæ nomen apud Europæos imponeret. De onomatologiâ urbis, ingenium non torquebo. Quibus libido eſt exotica à noſtris derivare nominibus, ita dictum volunt à *Bacho*, vinearum Deo; cùm hîc tamen neque *Noah* vixerit, quem *Bachum* dici volunt, neque vitem colere loci permittat genius. Meliùs Perſæ ita vocari conjiciunt à بَادْ كُوه *Baad Kuub*, id eſt, vento montano, qui ex faſtigio accumbentis jugi propulſus, hîc mirè ſævit, & civibus crebras parit moleſtias. Figurâ ſuâ exactè in quadratum (alterâ parte longiore) poſita, ex montoſâ adjacentis jugi declivitate in mare usque extenditur, referente unoquoque latere mille & ampliùs paſſuum longitudinem. Duo urbis latera fluctus alluunt; unum quod portum excipit, alterum quod aperto mari objicitur: reliqua duo exigua foſſa ambit, in petroſâ baſi urbis exciſa. Mœnibus cingitur geminis, quindecim paſſus diſſidentibus, quorum interiora longè ſupereminent; utraque inſigni urbis ornamento, in ſemicirculos, quos propugnacula putes, crebrò ſunt inflexa, & in ſummitate pinnis diſtincta denſis, ovatis; per quorum interſtitia hoſtis peti ſagittis, & arceri à civitate poſſit.

Pag 268
Porta Mausolei
Urbs Backu
Purgatorium Naphtha
Character Arcis
Insigne Urbis

fit. Sunt ea, quæ mare respiciunt, mœnia lateritia, cetera ex luto indurato sat bene coagmentata. Gemina porta viatorem intromittit, adversâ urbis parte collocata, obducta & firmata ferreis laminis. Ex portu verò tribus ostiis ingressus patet, pro mercium commodiori transvectione. Vadum constituunt mœnia urbis gemina illa salo opposita, in mare longiùs protensa, & parallela quodammodo littori; Clauditur idem, vel ab undis potiùs defenditur opposito quodam promontorio, qui hinc à dimidiæ parasangæ distantiâ mare in transversum subit. Tranquille hîc delitescunt naves ex Russiâ, Dagestanâ, Cyrcassiâ, Usbeciâ & reliquâ Persiâ appellentes, non æquè tutò vadum ingrediuntur, ob scopulos tum in aditu, tum in ipso sinu dispersos, & sub undis partim latitantes inconspicuos. Urbs hæc in acclivi parte passim desolata jacet, ex negligentiâ & paupertate civium; in depressâ, colitur & habitatur. Ex publicis ædificiis præstantissimum est *Karwanserà*, sive Xenodochium, octangulæ figuræ, ex polito lapide structum, fornicatam pergulam habens, columnis magnificè fultam, quâ interior area circumdatur. Tria urbis templa turres ferunt cylindraceas, angustas, celsas, ex quarum fastigiis preces declamant sacerdotes. Forum publicum nihil habet splendoris vel magnificentiæ, nisi amplissimam aream quadratam. Monstrum quoddam turris sive propugnaculi lateritii, in imâ parte urbis prope mare positum est, crassum, informe, præaltum, uno latere figuram ovatam, ceteris planam & quodammodo compressam referentibus. Sumptuosum opus est, & simulacrum longæ antiquitatis. Summa urbis pars, quæ præceps portui incumbit, illustri superbit palatio, quod Regium vocant; certè Regali sumptu & perquam magnificè in protuberante petrâ exstructum est: quippe omnia ex candidissimo & perpolito facta sunt lapide, ita affabrè connexo, ut nec junctura ullibi appareat. Porta ejus duos

exhibet leones invicem adversos, interposito alius bestiæ capite, ut apparet, camelino. Eandem figuram altera urbis porta intrantibus objiciebat, superliminari pariter incisam. Ex diversis constat palatiorum structuris, intra angustioris areæ compendium inordinatè locatis, aliis ob soli inæqualitatem altiori, aliis depressiori loco, ad quas per gradus nitidissimos descenditur. Ex his geminæ, Inscriptionibus Arabicis decoratæ, dicebantur ædes esse Deo sacratæ. Media area, in præruptam rupem exsurgens, atriolum refert, in cujus peristylio ædicula exstat sexangula, auræ undiquaque patens, saxo tecta fornicato, polito, sex columinibus incumbente, pergulâ quoque ad eandem figuram elegantissimè cincta. Hæc ædicula, ut rarioris est formæ & structuræ, ita operi universo venustissimum addit ornamentum. Quid sibi velit singulis columellis insculptus character quasi fulminis, in trigonum dispositi, me latet. Referebant fuisse basilicam structoris *Emir Gallilula*, qui & arcem condiderit *Derbenti* urbis, quam ab *Iskander besorg*, id est, Alexandro magno conditam conjiciunt alii. Credo fuisse Alexandrum Galilæum, primum ex tribus Mediæ *Emiris*, seu Principibus, quos oppressos à Tamerlane scribit *Ahmed Arabsiades, in hist. Timuri.* Nam, serioris seculi opus, neutiquam urbi coævum esse, recentior testatur structuræ nitor, & duplex Inscriptio ex *al Corano* ducta. Civium domûs plurimæ unius contignationis sunt, ex luto vel latere factæ; Optima est Sulthani, non procul à portu ad montis radicem consita. Cives tenui victu vivunt; otiosi sunt, scurriles, simplices; totâ Asiâ vix vidi deformiores; cacochymici enim plerique sunt, vultibus pallidis, & qui cetera sanus est, lippus tamen est & oculis laborat. In salubritatem, aquæ acceptam referebant, quam ex imbribus stagnantem bibunt, vel scatentem ex vicino monte: sed hæc impuro nitro imbuta est; alia in superficie Naph-

tham

tham quoque vehit. Agricultura iis pene nulla vel paucissima; opificia, lanificium, textura & negotiatio satis parca. Naviculæ ex *Minkislak* Usbeciæ, ac vicinis urbibus comparentes, Sal & Naphtham petunt, legumina in locum substituunt. Totus circa urbem tractus, sabulosus & sterilis est: pauci horti assiduâ culturâ melones, ficus, poma, granata & uvas ferunt. Jumenta possident pauca: vaccas pascit Insula propinquior *Kesrà;* ovibus ubique pabulum est, & ex his lauta & copiosa caro; oryza & cætera annonæ necessaria naviculis invehuntur. Fossæ in littore factæ modico ab urbe tractu aquam marinam, velut filtro colatam, dulcem quodammodo, pro jumentis exhibent; sed quæ temporis morâ salsedinem recipit, unde novæ quotannis fodiendæ sunt; id in marium limoso littore ubique evenit.

§ V.

Peninsulæ descriptio.

Peninsula *Okesra*, in amplexu maris versùs meridiem protracta, longitudinem circiter trium, latitudinem sesquiparasangarum & ampliùs occupat. Plana est & æqualis, sparsim lacunata salsis paludibus, montosa in principio boreali, & passim colliculis scatens, præsertim in fine. Solum sterile est, in aliis locis limum, in aliis sabulum, in nonnullis petram exhibens ex variis conchyliorum testudinumque generibus concretam; quale coagulum in Sjirwanensis Provinciæ lapidibus, summisque montis Caucasii rupibus frequentissimè observavi. Montosa ad boream pars glebâ gaudet meliori & aratri patiens est, præsertim in convallibus. In hanc peninsulam tribus ab urbe horis primò secundum littus, mox in transversum provecti, ad rupem sistimur, in accessu acclivem, reliquo ambitu præruptam & inaccessam, in summitate inæqualiter planam & satis angustam. Pro castello antiquitus serviviсse, margines murorum & propugna-

Castelli rudera in rupe.

gnaculi rudera teſtabantur. Ductor, quem in viâ ſublegeram, referebat, Imamidem quendam inclyti nominis, cujus exuvias vicinum tegeret mauſoleum, hìc ab Omerianis perſecutoribus beneficio loci olim delituiſſe, & vitam exulem ad capulare usque protraxiſſe ſenium. Ipſa rupis ſubſtantia prædicti generis referebat coagulum, lacunas quoque paucas in crepidine, in quibus ficus quaſi ſtudio artis ſatæ extabant, fructu hâc etiam anni parte ſapidiſſimo. Protuberanti ſaxo inſculptam inveni figuram ludi noſtratis, quem vulgò *molarem* vocant, ſed vetuſtate pene exeſam; unde conjicias, antiquitus hic commoratos fuiſſe Europæos, qui per otium ſculpſerint, niſi olim Medis id genus ludi familiare fuerit. Ex hâc rupe circumſpectanti, mare circumfluum, in utroque peninſulæ latere, apparuit, minùs in fine, quanquam hinc unâ ſaltem paraſangâ diſſito, quod crebri & editiores colliculi intercederent, quo minùs videri poſſet. Ad lævam conſpectui patebat campus, Naphtheis fontibus celebris, hinc unâ etiam paraſangâ diſſitus; quo tamen relicto, ſpectacula à calce orſuri, ad extremum peninſulæ pedes viam occipimus, dimiſſis jumentis cum equiſonibus, qui cibos & hoſpitium pararent. A mille igitur vel ultra paſſibus ad prædictum devenimus Mauſoleum, in lacûs ſpatioſi littore poſitum, non procul à pago *Mirbaſſjàm.* Aditum porta decorabat ampla, lateritia, arcuata, valvis carens ac patula perpetuò; Ex triplici superliminaris puncto imminebat catena valida, ad eam altitudinem demiſſa, ut oſculari commodè ab ingredientibus poſſet: nam ea ſacro aſylo (cujus Catena notam exhibet) à cultoribus veneratio debetur, niſi vel ipſum decumbendo malint ſalutare limen. Superatâ portâ per ſubdiale ambulacrum longum, anguſtum, utrinque muro clauſum lateritio, ad Mauſoleum pergitur. Ædicula erat unius fornicis, anguſta, feneſtris carens, adeoque perenni lampade

Mauſoleū.

pade illustranda; in cujus limine constitutis (nam ægrè intromittendi videbamur) præter quatuor parietes, panno squalido obductos, & medium cubum, sarcophagi conditorem, cum suspensâ lampade, nihil videre contigit. Puteus in ambulacro extabat profundus, cujus aqua, quòd dulcesceret, tam vicina licet salso lacui, ajebant miraculoso deberi beneficio Sancti Imamidis, cujus hæc terra exuvias conderet.

§. VI.

Campus ardens.

Hinc progressos, ab horâ mediâ excepit campus ardens, albicante sabulo, cinereoque pulvere conspersus; qui ex plurimis rimis sulphureos edebat lusus, vario atque jucundo spectaculo. Quippe aliæ rimæ magno cum tumultu flagrabant, ignibusque cum impetu sparsis horrorem incutiebant aspicientibus; aliæ flammas fundebant mitiores, accessumque cunctis admittebant satis propinquum; aliæ efflabant fumos, vel halitus saltem vix conspicuos, naphtheum redolentes spiritum gravissimum. Patebat phænomeno loci spatium, in longitudine, octoginta octo, in latitudine sex & viginti passuum. Fissuræ erant mirè angustæ, non ultra pedem palmamve hiantes: breviores aliæ & in hemiciclum ductæ, aliæ longo & incurvo flexu delirantes; prout in icone adjectâ, pro descriptionis compendio, accuratè & ad vivum expressi. Hiatuum margines, atque ipsum solum, remoto pulvere, petram referebant exesam levemque, pene instar pumicis; cujus substantia ex conchis & cochleis minutissimis videbatur concreta. Invenimus hîc demorantes viros circiter denos, diverso in opere circa ignem occupatos: alii enim ahenis & ollis fictilibus rimæ non nimium æstuanti impositis, prandia parabant pro domesticis vicini pagi *Sroganni atesgáwa*, ab igne hôc ita dicti; alii lapidibus aliunde advectis cumulatimque impositis, calcem cremabant, para-

tamq; digerebant in acervos, naviculis devehendos; gemini ex veterum Persarum progenie hospites Indi ignicolæ, circa structam à se maceriem otiosi sedebant, aspectu ac veneratione erumpentis flammæ, litantes æterno Numini. Ex calcariis unus nos adortus, offerebat se aliquid insolentioris monstraturum, si pro officio gratiosum nummum dederimus: quo numerato, gossypii floccos, quos tunicæ evellebat, rutabulo infigit, ignique admovet; sic flammam inde conceptam citissimè exporrigit super rimam distantiorem, ignis flammæque expertem; quo ipso halitus, antea nusquam conspicuus, in flammam exarsit altissimam; jucundâ & inopinatâ phasi; sed quæ brevi morâ iterum evanuit. Atque hoc primum est ex naturæ prodigiis phænomenon, à perenni hominum memoriâ in hac parte peninsulæ conspicuum, quamvis non eodem loco: nam quingentis antè passibus rimæ in unâ serie spectabantur septem, ex quibus olim hæc flamma arserat, quâque extinctâ, proximo, quem descripsi, loco eruperat. Pares ignium lusus passim in Caucasiis faucibus dantur; ex quibus proximum maximèque conspicuum prædicant montis *Sjubanai*, diætis hinc quatuor distantis.

Naphthæ albicantis natale.

§ VII.

Inde bis mille passus inter boream & occidentem reductis, alterum patuit memorandum, videlicet scaturigo Naphthæ albæ, adeo sanè obscurô locô, ne præsentibus, nisi monitis, de ejus latice constitisset. Locus informem refert lacûs, vel piscinæ, speciem, circiter quinquaginta passus in latitudine, centum in longitudine continentem, littore geminam orgyiam demisso infra communis soli superficiem; Fundus ex argillâ limosus & lubricus est, nec enim nisi in medio stagnabat aqua salsa, ad palmæ profunditatem. In ejus fine occidentali duo extabant putei, ali-

aliquot passuum intervallo disjuncti, angusti, & quadraginta, quod ajebant, orgyias profundi: in quibus Naphtha, ex venis subterraneis parcè & quasi guttatim illapsa, modicâ copiâ stagnabat, dum eâ opus est, extrahenda. Nullis orificia cingebantur clathris, vel muro, nec operculis claudebantur; saltem circumpositi lapides oram firmabant sive indicabant, & frutices quædam impositæ eos tuebantur ab illapsu bestiolarum. Non procul inde tertius patebat puteus, sed qui stillare dudum desierat, nullum ampliùs odorem naribus aspirans. In medio stagni jacentes lapides in gyros dispositi & aquâ mersi, septem puteorum signabant locum, quibus liquor olim extractus fuerat; obstructis enim ex aliquâ causâ meatibus, vicinus locus effodiendus est, donec, quos perfluit, meatus inveniantur novi. Miratus hîc duo præprimis sum: (1) quòd subtilissimus liquor in hôc fundo patente servetur, sine substantiæ, virium & cristallinæ limpidatis suæ dispendio, cum id testaceis vasis arctissimè clausus non possit; (2) quòd rarissimum naturæ depositum sine ullâ relinquatur clausurâ & custodiâ. In nostrâ patriâ nemo auderet; nisi fures velimus invitare ad hauriendum, & nebulones curiosè malignos, qui illatâ flammâ fontes Vulcano immolaturi sint. Nam spiritum hæc Naphtha spargit subtilissimum, cujus ope flammam ardentis foci, vel lampadis, momento rapit, ac semel accensa, inextinguibilis deflagrat; velut idem de Naphthâ circa Ecbatana prolixè refert *Plutarchus in vitâ Alexand.* §. 12. Incendium autem in liquore succedit recentissimo, non in eo, qui dudum haustus & cum neglectu asservatus est, minùs in eo, qui ab aquosa limpiditate sua in succinam defecit flavedinem. Est enim hic liquor oleosus, instar spiritûs rectificati tenuissimus, pellucidus, penetrantissimus ac flammæ rapax. Nomen non nuper innotuit, sed à multis seculis celebratur, apud *Strabon. L. XVI. Plin. L. II. c. 105. Plutarch.*

in Alex. qui eam circa Babylonem, Suſam, Arbelam & Ecbatana, urbes hodie بغداد *Baghdaad*, شوشتر *Sjusjtèr*, اردبيل *Ardebil*, & تبريز *Tabriis* dictas, ſcaturiviſſe teſtantur. Dicitur autem Turcicâ appellatione نفط سفيد *Nafth ſefiid*, i.e. *Naphtha alba*, non ex colore tali, ſed ad differentiam imperfectioris generis, videlicet nigricantis, ſpiſſioris & opacæ, ad cujus fontes deinde acceſſuri erimus. Naphtha præſens, quamvis multis atque eximiis polleat virtutibus in Medicinâ, quas *L. I. c.* 101. perſequitur *Dioſcorides*, nunquam tamen cognovi uſum Perſis præſtare alium, quàm ut Vernicem ſuam eâ attemperent; admixta enim præſtantiam illi tribuit, ac nitorem vaſis, quibus inducitur, incomparabilem: quin verniceis operibus uſu obfuſcatis, nitorem extemplo reſtituit. Præferunt in auſtrali Perſiâ artis magiſtri Naphtham Suſanienſem, quam à Sjirwanenſi non aliâ notâ dignoſcunt, quàm quòd cum Vernice, lege artis, agitata, ſpumet promptè, hæc minùs. Vernicis Perſicæ deſcriptionem, ſi volupe eſt ſcire, hîc accipe. Gummi سندروس *Sanderuus*, ut artis eſt diſſolutum, cum oleo lini ad unguenti ſpiſſitatem excoquitur, coctumque ſub nomine روغن كمان *Rochanni Kamuun*, i.e. butyri Vernicei, in futurum uſum aſſervatur. Sanderuus *Sandaracham* ſignificat, ſed glebis conſtat magnis, & inconditis, quæ ex Indiâ mediterraneâ per *Guſarattam* huc deferuntur; ſuccinum eſſe, diceres, niſi eſſet fragilior. Vernicem hanc, cum oblinire volunt, ope bacilli cum Naphthæ ſufficienti quantitate diligenter agitant, probèque dilutam ſuper opera quævis lignea & chartacea, coloribus priùs variè & pro placito picta, ope penicilli molliſſimi extendunt ſubtiliſſimè, & in ſummis domuum pavimentis (quæ hoc cœlo tectis carent)

Vernicis Perſicæ deſcriptio.

velut

velut locis à pulvere remotis, solari exponunt radio, cujus calore Naphtha fugax cùm lini oleoso humido paucas intra horas evanescit, relictâ superficie splendidissimâ ac durissimâ: pari modo, atque in deauratione argenti, hydrargyro per ignem eliminato, auri nitor remanet.

§. VIII.

Origo Naphthæ atræ.

Inde duas horas progressi versùs Occidentem, tertium in peninsulæ medio assecuti sumus memorabile, nimirum locum, Naphtæ nigræ genitorem. Dicitur hæc كَرَا نَفْطَا *Kara Nafth*, sive *nigra naphtha*, (Turcicâ, ibidem nunc populari linguâ) tum ad differentiam Naphthæ limpidioris prædictæ, tum quòd tetrum, obscurum & atrum colorem referât, quippe terrestris valde & ignobilioris generis. Campus natalis ab Occidente in Orientem passibus centenis aliquot protrahitur; tota ejus superficies ex profuso hoc oleo atricolor existit, quasi pice obducta sit, nam in talem concrescit substantiam, cùm exsiccatur. Ipsa aura gravem circumfundit odorem, delicatiorum naribus, quamvis hinc longiùs abeuntium, ingratum & pene intolerabilem. Liquor non extra superficiem soli scaturit, sed per terræ abdita profundis meatibus profluit, ex imminentis Caucasi, quod ajunt, visceribus propulsus, pelago proximè illapsurus, vel in ardenti agro flammæ daturus fomentum, nisi hoc loco intercipiatur. Putei, eum in finem, hîc effossi sunt vario loco & sine ordine, plurimi, rudes, angusti, in perpendiculum demissi: quorum alii perenni ditantur olei affluentis copiâ, alii intermittentibus venis omni liquore vacant, alii, meatibus haud inventis, in cassum facti sunt. Profunditatem habent triginta & ampliùs ulnarum (quadraginta rotundo numero ajunt) non quòd venæ eâ fluant profunditate, sed quòd iis profundior requiratur lacuna, quâ liquor noctu stillans retineri possit, dum revertente die ab operariis extrahatur. Non

 multo

multo in effodiendo opus eſt artificio; nam ſolum eſt argilloſum & compactum, quod ſine machinis, quæ latera diſtineant, ad quamcunque profunditatem erui poteſt, absque foſſoris periculo. Extractio manuali operâ perficitur, utribus ſupernè, vel ſolâ manu, vel ex trochleâ levidenſi demiſſis. Dives præ ceteris unus erat puteus, crepidine, ſeu ſaxeâ macerie, circumdatus, & ſuperſtructâ domo ſatis amplâ clauſus, reliquis profundior & multò amplior, in quem Naphtha, inſtar torrẽntis, cum notabili ſtrepitu profluebat. Proventus extrahebatur ope machinæ ſuperſtructæ, quam equi duo, in gyrum acti, alternè rotabant; nec enim, niſi paucis noctu horis ab opere ceſſabatur. Ubertatem, acceptam referebant ſanctitati loci, in quo olim habitaverit religioſus, ex ſacrâ Imamorum proſapiâ. Vicina ei domus altera magnam exhibebat cellam fornicatam, ſeptem paſſuum latitudinis, ſeptendecim longitudinis, profunditatis à me haud dimenſæ, in quam, velut in cuſtodiam, effundebatur liquoris copia quædam, præſertim vicini fontis, inde Naphthæ appellabatur promptuarium; nam eidem non minùs aſſervandæ, quàm expromendæ, perquam erat idonea, quippe patula utroque fine, & gradibus inſtructa, quibus ad quamcunque plenitudinem deſcenderetur. Divehebatur rhedis (pellibus ovillis incluſa) ad Sjamachiam & Bakù urbes: illinc in omnem Mediam dorſis camelinis, hinc per mare in Hyrcaniam, Usbeciam, Circaſſiam ac Dageſtanam, transferenda. Uſus ejus non eſt alius, quàm ut pro oleo lampadum facumque ſerviat, ex quibus, accenſa, lumen impertitur, flammâ ſupra deſiderium liberali. Oppoſitum littus *Nagajum* hôc oleo non indiget, quia axungiâ abundat ſturionum, quâ & cibos condit, & fomentum præbet accenſo lumini. De proventu pretioq; Naphthæ, hæc accepi: Sudare indies operarios duos & triginta, omnes pagi adjacentis incolas, quibus ſingulis quolibet

bet mense numerentur Abassi septem, aliis octo, i. e. Imperiales circiter duo: Quotidie rhedas hinc dimitti octoginta, singulas utribus onustas, pro variâ magnitudine, septem vel octo; quorum minimi denos, maximi vicenos & ampliùs capiant Man seu Batman mensuræ Tabrisiensis, quæ novem libris Belgicis æquivalet. Calculus eò recideret, ut circiter 8 ad 10000 Batmanni hauriantur & divehantur quotidie; pro quibus tamen 100000 liberaliter supponebant operarii: unde annuum reditum ærario Regio, detractis impensis, exsurgere affirmabant, septem mille tomanorum. Venditur hîc Batman unus albæ Naphthæ uno *Sjai*, i. e. Imperialis circiter octavâ parte; atræ Naphthæ paulò minùs. Sed ego hos pretii & proventuum numeros pro veris non venditabo, quòd linguæ Turcicæ tunc ignarus, in inquirendo interprete usus sim, in vernaculâ regionis non satis versato. Naphtham atram vidi rivulo innatantem in districtu *Ruduun* Kirmanensis provinciæ, tum in torrente (hujus, in quâ nunc versamur) Sjirwanensis provinciæ, qui à septentrione subibat flumen *Kuur*; in hoc adeo copiosam, ut colligi potuisset, nisi ubertatem suppeditaret peninsula.

§. IX.

Hospitatio.

Ingruente vesperâ nos in hospitium recepimus pagi adjacentis *Bonnà;* Hoc intra parietes suos, strato aulæis pavimento, nobis paraverat incolarum humanitas, haud permissura, ut inter aurigarum vulgus noctem in squalido ageremus xenodochio. Vix ingressis salutatum comparuère primores pagi, quos è vestigio alii atque alii subsecuti sunt cives, ex censu minori, omnes impatienter avidi, hospitum fruendi contuitu & adloquio. Ex his nonnulli ficus, uvas, poma, granata atque alia exhibebant xeniola esculenta, aliunde advecta; alii vinum inferendum secretis promittebant auribus interpretis, quàm primùm ceteri discederent, symposii apud se exosi delatores futuri.

turi. Nec deerant, qui cum vino etiam inducendas meretrices offerebant, haud conſcii, ſe ſpurcæ oblationis à Chriſtianis laturos eſſe repulſam. Interim ſatagebat quisque ſervire oculis noſtris, & oblectamentum creare animis; commemorabat alius antiquiſſimorum temporum, in hâc peninſulâ, res geſtas; alius Imamidum, ob doctrinam fidei, exilia, in hôc promontorii aſylo exantlata; alius, data à nobis occaſione, indicabat memorabilia in tractu Caucaſio naturæ ſpectacula, vel quicquid inſolentioris noverat, vel fabulari audiverat. Et, ut amant alterna Camœnæ, ad carmina etiam deveniebatur, quæ per choros recitabant, mox decantabant etiam, & ad eorum modulum choreas ducebant, aſpectu non minùs quàm auditu, ob peregrinos geſtus & manuum colliſiones, nobis jucundas. Mediâ nocte, feſſi, turbam exire juſſimus, ſomnum capeſſituri, cum paulò ante diſceſſiſſent ſuâ ſponte concionis capita.

Lacus tumultuans, ſive Purgatorium Naphthæ.

§. X.

Poſtridiè (die 8 Jan.) primâ luce excitati, ad novum ducimur prodigium, quod ſuâ linguâ *Naphthæ purgatorium* vocabant, non procul à diverſorio in eâdem cum fontibus ſerie, ac velut in acie eorum poſitum. Erat autem clivus quaſi in hemiſphærium elevatus, ſed paulò depreſſus, nec ultra orgyias tres ſuper ſoli planitiem exſurgens, baſi oblongiori rotundâ. In ejus faſtigio ſpectabatur lacus, ambitu, quantum conjecturâ aſſequebar, quinquaginta circiter paſſuum; nam circumiri loci uligo, & ab illapſuro littore periculum, vel metus, non permittebat. Aqua muriaticum ſaporem & nigricantem aſpectu colorem referens, perenni reſonabat tumultu, non modo ex continuo ebulliente undâ in ſuperficie, ſed præſertim ex motu bullientium liquorum in imâ & quaſi remotiſſimâ barathri profunditate, qui hoſpites cum horrore attentos ſuſpen-

ſuſpenſoſque retinebat in lacûs margine; pede etiam trepidante, cui horriſonum barathrum ſubtendi ſentiebatur. Cum bullis non rarò emergebat ſpuma terreſtris ſubſtantiæ, tetra & nigricans, quam Naphthæ recrementa eſſe docebant; ex his, continuò in littus propulſis & cum bullis majoribus longo annorum tractu eliminatis, ipſe clivus efformatus videbatur, quod & figura indicat, quæ ex tali appoſitione conſurgit, & ſubſtantia teſtatur, quæ ex terrâ & bitumine mixta & coagmentata eſt. Plures lacum ambiebant fonticuli exigui, recipiendis digitum manumve capaces. Numeravi eorum viginti quinque in ſummitate, & quindecim loco inferiori, omnes lympham fundentes criſtallo quovis clariorem, ſapore etiam, ut inter ſe, ita ab aquâ paludis, maximè differentem, præſertim intenſiori vel remiſſiori ſalſedine: quod ipſum inter rariora nobis exhibebant accolæ. Lacus, quamvis protruſis ex fundo bullis perpetim coqueret, rariùs tamen aquam ſuam demittebat: quod de multis aliis fonticulis pariter obſervavi, in quibus non tam ſcaturire aqua, quàm ex flatu emergente ſaltem agitari videbatur. Ex orali philoſophiâ ruſticorum, qui operibus præerant, ſubjicio: Omnem Naphtham, ex intimis montium propinquorum viſceribus, per ſubterraneos meatus promanare; quæ dum hujus paludis laboratorium perfluit, ſcorias ſuas exuere ac depurari, alioqui ſpiſſiorem ac inutilem udituram in vicinis, quibus ea hauritur, puteis; hos puteos, quæcunque haud intercepta præterlabitur, longiori tractu magis percolari in transparentis & puriſſimi liquoris ſpeciem, quæ Naphthæ albæ nomine ſeſe exhibeat, remotiori, quem heri ſpectavimus in loco: dum ejuſdem pars alia atque maxima Vulcani agro, velut ellychnio ardenti illapſa, fumum flammasq; nutriat perennes, citò ibi exarſuras, ſi intercipi in viâ omne fomentum poſſet.

Mons Naphtham fundens.

§. XI.

Hinc, conſcenſis equis, poſt mediam horam, ad quintum devenimus admirandum, videlicet *Montem*, ex rore, quem fundebat, atro, ſpiſſo, bituminoſo, ſpectabilem. Situm obtinebat in plagâ terræ udâ & depreſſâ, faciem, quæ exhibebat ſpatioſi lacûs, ſed abque aquâ ſtagnante: Hunc rivulus palmaris profunditatis, quinque paſſuum latitudinis, criſtallo quovis purior, ſed intenſiſſimè ſalſus rapidè perfluebat, ipſam montis baſim mediocri gyro lambens. Mons figuram anteriori facie obtinebat rotundam, altitudinem (quantam aſpectu conjeci) viginti vel amplius orgyiarum. Pars ima limum offerebat rubrum, arenâ ſabulove mixtum; media, conchyliorum varii generis cum terrâ coagulum; ſuprema limum puriorem virenti ceſpite veſtitum; Faſtigium beabat ager fœcundus, per anguſtam declinantis dorſi ſuperficiem in adſitos campos editiores protenſus. Liquor, quem crudiorem appellabant Naphtham, tantùm non ex ipſo faſtigio pluribus locis promanans, non omnem inundabat montis faciem, ſed eam ſaltem, quæ auſtrum & occidentem reſpicit, ad baſin neutiquam pertingens: quòd in decurſu partem terra reſorbeat, pars etiam à ſolari radio concreſcat, montemque incruſtet. Hanc materiam ruſtici effodiunt, & ad pagos longè diſſitos birotis devehunt, ut inſerviat incenſa calcefaciendis balneis. Eſt ea ſubſtantiæ flammiferæ, ignem diutinè fovens, atra lentaque, inſtar picis, intus, ſi frangis, atro rufa & terreſtris.

Monticulus *Jugtepa*, argillam eructans.

§. XII.

Nihil ſpectato monte cunctati, ad aliud, in boreali peninſulæ principio, viſendum contendimus phænomenon, quod à lentâ trium horarum equitatione obtinuimus; primò per deſertos & inæquales campos, mox per rura clivoſa, tandem per depreſſam planitiem, gemino ingenti

genti lacu conspicuam, devecti. Id, quod animum implebat admiratione, erat monticulus, (si apicem habuisset) conoidis figuræ, in perpendiculum ad octo orgyias surrectus, ab omni gramine cespiteque nudus, asper & inæqualis: ex cujus fastigio argilla humida, & velut manu figuli elaborata prodibat, perenni, sed tardissimo & vix sensibili motu protrusa; quæ dum, ad modicam altitudinem aliquot spithamarum, emersisset, sui impos sustinendi, in quodlibet latus defluebat, ut plurimum quidem in australe, velut naturæ studio in illud dirigeretur. Soli enim hîc prærupta declivitas, & figuræ pulvinatæ ingens terræ lacuna erat, quæ & saburram prolabentem reciperet, & ingruentibus, quæ eam eluerent, imbribus, in vicinos campos dimitteret. *Monticulus*, quem *Jugtopa* appellabant, eminus minoris turris figuram referens, situm obtinebat in ascensu soli editioris, quod hoc loco limum exhibebat dilutè rubicantem, in progressu glebam quodammodo nigram, agrosque aratri non impatientes. Ex hoc inquam fundo emanans argilla, dum in ambitu à sole arefacta multis annis subsedisset, in molem hanc turritam, tractu temporis, accrevisse videbatur: cujus per mediam cavitatem, sive subterranea ignium flatuumque vis, sive etiam terræ & montium in tenuem massam incumbentium moles gravior, hanc saburram continuò proliciebat. Narrabant incolæ vicini pagi *Sisjaan:* non semper eodem tenore argillam prolici; sæpe cum impetu erumpere ac in altum projici; à parentibus se audivisse, aliquando terræ mixta saxa ingentia prodiisse, ac longè lateque projecta, pago suo, quanquam inde intervallo quadrantis horæ dissito, minitata fuisse exitum, ita ut securis in eo habitare priùs non licuerit, quàm, dato à magis consilio, iram subterranei propellentis Æoli placaverint sanguine ovis, ante monticuli fauces mactati. Nos rem penitiùs scrutaturi, præeunte ductore ac vestigia securi

inſculpente, ad faſtigium usq; rimati ſumus, non ſine periculoſâ moleſtiâ; ut enim præceps erat aſcenſus & paſſim lubricus, ita fragilis & friabilis materia, quæ talos reciperet. Invenimus, circa faſtigium, hominum, qui ante nos adfuerant, veſtigia; tum exciſam humanâ manu lacunam, quâ tutò unicus ſpectator conſiſteret; excrementa etiam caprina, quo fato delata, neſcio. Argillæ emergentis non major erat moles, quàm ut eam tribus ſpithamis complecterer. Baſim etiam circumequitandi faciebam periculum, verùm non ſine periculo: Nam ad latus auſtrale, quod in lacunam declinabat, cum equus calcaribus à me concitatus eſſet, parum defuit, quin in abyſſo tenuioris argillæ, hîc longo tempore accumulatæ, ſubmerſus cum equo fuerim; fractâ videlicet cruſtâ, quæ hanc paludem ſubdolè contegebat.

§. XIII.

Salina.

Reſtabat deſiderio ſpectanda ſcena ultima, nimirum *Salina*, hinc dimidiam diſtans paraſangam, non procul à viâ Regiâ, in peninſulæ aditu. Ad hanc, præmiſſis ad pabulandum jumentis, pedites viam occipimus. Erat illa, lacus rotundo oblongior, ambitu fere unius paraſangæ, exiguæ profunditatis, quatuor minuſculis pagis ſtipatus, à plebeculâ paſtorum & qui ſalinæ operabantur, habitatis. Fundus vix ſenſibili declivitate centenis & ampliùs à littore paſſibus protendebatur, omnis, priusquam ſalum ſubiret, liquoris exſors, planus, durus, argilloſus & lubricus. Hoc ſalum (cujus maxima dicebatur profunditas tripedalis) copiam producit Salis nitidiſſimi, non humanæ artis beneficio, ſed ſolo ardore ſolis elaborati: ejus quippe radii, dum humorem dulcem, tanquam leviorem & ſuperfluum, in auras evocant, remanet ſuccus ſale gravidus, qui in lamellas quaſi niveas ſucceſſivè concreſcendo, fundum petit & in eo ſubſidet. Ex fundo igitur ope lignei

lignei rutabuli corraditur, batilloque subinde haustum, rhedis, quibus evehatur, imponitur. Hinc littori orientali invectus, in cubos definitæ magnitudinis digeritur; in coacervando fistucis assiduo tundendus, ut humor expellatur residuus, & sufficiens cumulis concilietur firmitas, quâ subsistant à casu & ætheris injuriâ immunes. Ab opere jamjam destiterant mercenarii, nobis appellentibus: ut desiderio tamen nostro gratificarentur, rhedarium unum cum equo nondum dejugato, in locum, quo colligere desierant, remiserunt; qui in conspectu nostro vehiculum, cui insistebat, brevi morâ, nulloque negotio replebat sale candidissimo: quem in littore advectum, quia pars abundantis humidi ex haustro, pars ex rhedâ defluxerat, vix insigniter amplius madere deprehendimus. Forma cumulandi illis placet cubica, quia ex hâc cognosci exactiùs potest collecti quantitas, ex quâ de mercaturâ & transvectione ratio ineunda est. Cumuli numerô erant quadraginta, eminus, ni color obstaret, pagum mentituri, quia hujusmodi ædicularum figuram & magnitudinem obtinent. Cubum singulis diebus colligi ajebant, æstate unum, hyeme vix dimidium, quòd tunc, ob humoris copiam, sal parciùs concrescat. Transfertur hinc birotis & camelinis dorsis, tum ad Bakuensem portum, ad exteros mari dimittendum, tum huc illuc per Provincias.

§. XIII.

Reditus.

Ita re nostrâ ad votum expeditâ, equos ingruente crepusculo conscendimus, viam relecturi Sjamachiam. Aurâ enim, quæ inde à triduo perseverabat, tranquillâ, interdiu etiam delicatâ, in requiem abuti, non erat congruum. Laxavimus fræna, & superato deserto, xenodochium lapideum, id quod in accessu laudavi, mediâ nocte assecuti sumus. Molestè hîc degimus, cum gelidò aëre insomnes luctati, usque ad diluculum: quo expe-

ctató nobis illucente (die videlict nono Januarii) viam ingredimur montosam & nive coopertam ad pagum *Pyru Resá*, inde post leve prandium, per planiora Sjamachiam.

RELATIO III.

Turris cornuta in Regia Persarum urbe Isphahano.

§. I.

Symbola urbis Isphahani.

Vulgus nostras, in eo locari peregrinationis usum putat, si apud exteros spectaverit, ac redux in patriam noverit recitare incluti cujusque loci symbola, Germanis: die Wahrzeichen jeden Orts. Ita qui Argentinam appellunt, ex interiori templo cathedrali nodum summæ turris; qui Lunæburgum, pendentem in Curiâ pernam scrofæ, quæ salinam detexerat; cum Lubecam, murum orphanotrophii ex summâ planitie celebrem, aut ex alabastro factam S. Mariæ statuam in basilicâ; ut cetera hujus & aliarum urbium memorabilia taceam, contemplari gestiunt: Quibus verò per imprudentiam omissis, omnes se perdidisse dolent peregrinationis sumptus & operam, velut qui Româ redierit, non salutato nec viso summo Pontifice. Id ne cui accidat, qui Persarum Hecatompolim spectatum iverit, instruam eum numeroso catalogo memorabilium; quorum possessione illa civitas mirè superbit, ac ceteras regni urbes ad celebritatis certamen provocat. Historiæ adhærere videntur incerta quædam & ridicula; quibus verò, tanquam rebus facetis & ad veri lancem haud examinandis, locus in præsenti Relatione invidendus non est, ut tædium itineris, cujus narratione Lectorem fatigavimus, jucundiori missu temperemus.

Pri-

Primum Regiæ urbis memorabile est طاقِ سبز *Thagi sebs*, id est, *Porticus virens.* Hoc nomine salutatur via *Tsjahaar baach*, quæ à Regiâ ad hortum *Hasar Dsjerìb* 4310 passuum meorum longitudine describitur. Dicitur ita per ænigma ab ordinibus Platanorum altissimarum, quæ luxuriantibus ramis viam obumbrando viridantem quasi porticum utrinque constituunt.

2. طاقِ معلّق *Thagi Moalèk*, i. e. *fornix suspensus.* Ita appellatur cathedrale templum è boreali regione fori palæopolitani, nomen sortitum a pluribus arcubus in amplum spatium circumductis; quos arctè fulciunt columnæ cylindraceæ, crassæ, breves, quatuor passuum intervallo disjunctæ; insolito architecturæ exemplo, præsertim hâc regione. Columnarum numerum, ob informem templi aream & situm angularem, non sum assecutus.

3. سنگِ واسلادار *Sengi wasiladaar*, i. e. *lapis sine commissurâ.* Murus est templi *Haruun*, in prædicti fori angulo australi, cujus superficies quadratis lapidibus murrhinis (non in Sinâ, sed in urbe *Masjhèd* coctis) cœruleis, picturatis, ita affabrè extus & intus tessellata conspicitur, ut planissimam unius lapidis faciem referat. Saxa sepulchralia in isthoc templo conspiciuntur tria; quorum ultimum creditur exuvias condere *Aaronis*, summi Israëlitarum Pontificis: Tumulum istum pari devotione reverentur Mahhammedani & Christiani Armeni. Totus urbis ille districtus ab hoc Aarone appellatur *Willajèd Haruun.*

4. مناری سرکه *Minári Sirkèh*, i. e. *turris ex aceto.* Cylindraceæ figuræ est, prout omnes hâc regione, & ex laterculis in eximiam altitudinem educta; hoc memorabile indicans, quòd illic loci oxyporopola quidam plebe-

jus

jus & pauper liquorem ſuum vendiderit, ſucceſſu adeo quæſtuoſo, ut brevi ditatus, hoc felicis profeſſionis ſuæ monimentum condiderit.

5. مناري خايهدار *Minari Chaiahdaar*, i. e. *turris cum teſticulis*. Spectatur in lateritio mauſoleo, prope fluminis *Senderuut* frutetum Inſulare, *Byſſjèb Mahmed Aali* dictum, in tractu ſuburbano *Tſjeberriſtuun*, quod eſt extra portam *Haſſen abaad*. Structura, quòd ſolitaria ſit, & in altiori ſolo poſita, longè prætervehentibus ſui præbet conſpectum. Acciderat in ejus extructione, ut, dum eductâ turri, ædificium utrinque clauderetur altiori fornice, lepida, præter conditoris intentionem, exſurgeret figura priapi cum teſticulis; quam ſpeciem vulgo placuit inter ſymbola adoptare.

6. خال عراق *Chali Araak*, quod ſignificat *nævum Parthiæ*. Pinus eſt vaſta, ſpectabilis altitudinis & valde antiqua, quæ centrum eſſe totius Parthiæ creditur. Extat in areâ horti *Kuli padiſjah*, ex oppoſito horti *Sahadèt abaad*, qui eſt in ſuburbio prope pontem *Haſſen abaad*. *Sjah Haßèn* Europæis corruptè *Uſum Kaſaan* dictus, (à Venetis illuſtri Legatione ſalutatus) in eo horto habuiſſe dicitur ſedem ſuam, in Pinu verò æſtuarium, cujus adhuc rudera quædam lignea arborem circumdant.

7. ميان دو شير آب خوردن *Meiuni do ſjiri aab charden*. Id ſonat: *inter duos leones aquam bibere*. In plateâ mediæ circiter palæopolis, menſa extat rudis lapidea, ante ingreſſum mauſolei cujusdam, duobus utrinque leonibus ex ſaxo ſculptis ſtipata. In eâ prætereuntibus (velut paſſim in aliis partibus urbis & plateis) bibenda exponitur aqua; quæ hoc loco perquam gelida hauritur ex puteo, prope vetuſtiſſimam Platanum effoſſo. Arbor hæc, tametſi frondes pleraſque & decorem dudum amiſerit,

ſine

ſine obſervatu dimittenda non eſt; ob vaſtum caudicem, qui ampliùs quatuor orgyias explet ſuo ambitu, & parem craſſitie non agnoſcit: ut mirer, cives non potiùs arborem, quàm menſam inter memorabilia retuliſſe. Verùm, ænigma magis placuit.

8. قلم مناره *Khalèm menaar*, i. e. *Pinnata turris*; puta cornutam: quam hoc loco perluſtrabimus.

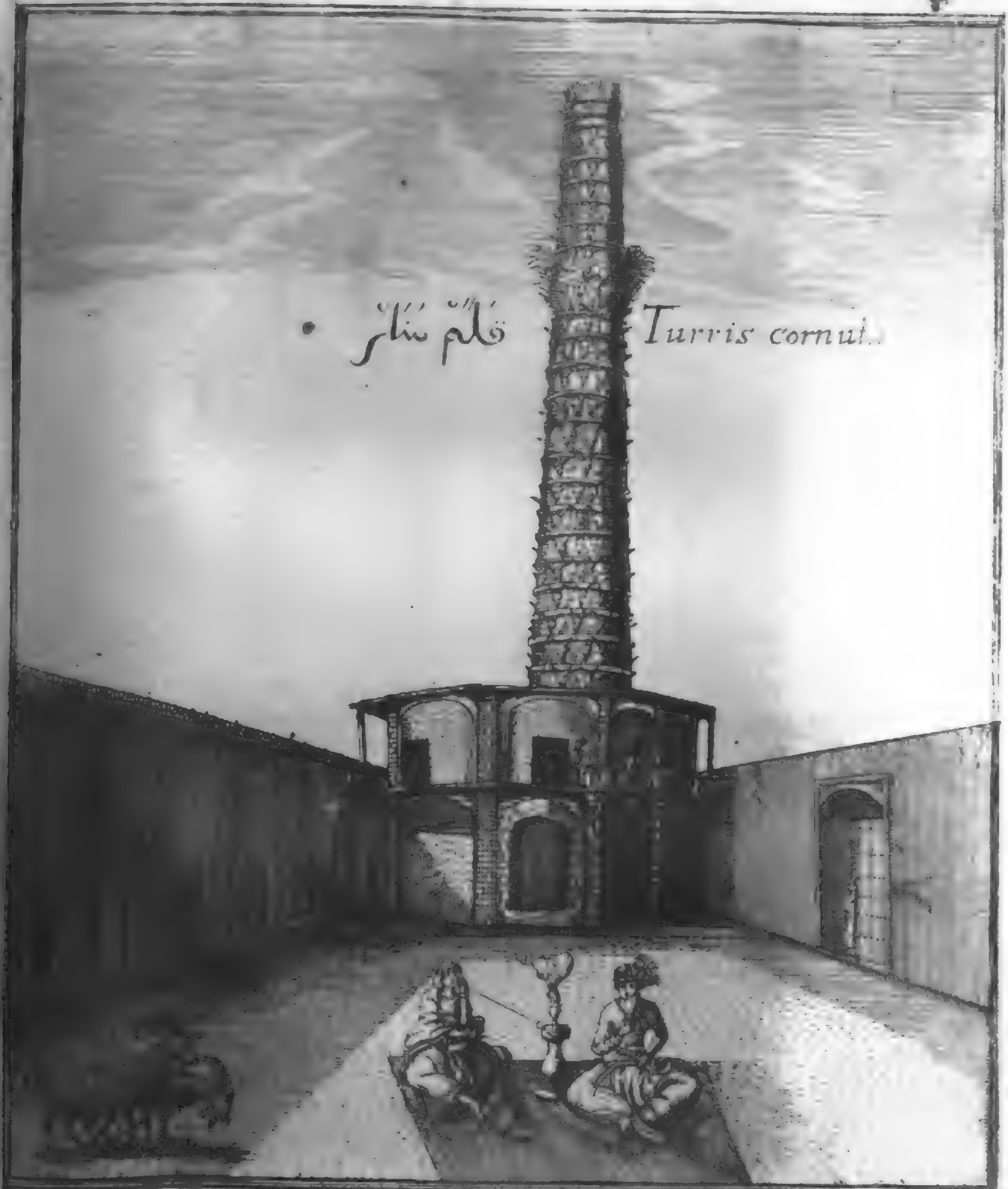
§. II.

Extructionis hiſtoria.

Turris (potiùs coloſſum vel ſtatuam vocaverim, niſi cum Perſis loquerer) ex ſolidâ maſſâ luti elaborati ſine artificio & ſplendore fabrefacta eſt. Figuram obtinet cono ferè ſimilem, utpote à craſſiore baſi ſenſim gracilior exſurgens in altitudinem circiter viginti quinque, vel ampliùs, orgyiarum, antequam apicem conſequatur, abrupta. Pro ornatu ſerviunt cornuum denſa, ſub faſtigio, congeries, coronam exprimens; tum protuberantes circuli, quibus, per intervalla quatuor vel quinque pedum, intercipitur. Superficies omnis, exceptis locis protuberantibus, undique circumſidetur cornutis cervarum & rupicaprarum craniis, in circulares ordines diſpoſitis & arctè impreſſis, lepidiſſimo ſanè & inſolenti oculis ſpectaculo; quamvis non pauca craniorum, luto per tempeſtatem emollito, dilapſa ſint, relictis fœdis ſuis veſtigiis & lacunis. Hæc inquam turris ex duplici hiſtoriâ memorabilis eſt: extructionis videlicet, & ſepulchri adjacentis. Extructio ſub Rege *Thamàs* hâc occaſione facta eſt. Cœperat Rex unicâ venatione ingentem ferarum multitudinem; quarum capita in proximam ſuæ domui aream *Karwanſeræ* congeri à ſe conſpicienda juſſerat. Miratus cumulum: *Velle ſe*, jocoſè dixit, *hæc in memoriam aſſervari poſſe.* Cui adſtans architectus: *Si jubes, Rex, monumentum extruam turritum, quod omnia, nullo excepto, ita recipiat, ut publicè conſpiciantur.* Architectus Vir erat elo-

 quens,

quens, facetus, conſilio facilis, & novitatum invẽntor promptiſſimus; verbo talis, cujus ingenium & præſentiam amaret Rex, odiſſet verò Præſes Regni, & cui novitates ſuggerenti nunquam non contradiceret. Hic igitur captioſè: *quanto æris & temporis impendio inutile opus poſſit expediri*, quærit. Imminebat hora prandii; ad quod capiendum Rex in procinctu ſtabat, ut in Regiam pergeret, quam habebat à ſe conditam in viciniâ, hodienum Sereniſſimi Conditoris nomine inſignitam. Reſpondebat igitur architectus: *Citra æris profuſionem ſe opus abſoluturum, citiùs quàm Sereniſſimus à prandio reverteret.* Rex novitatis cupidus: *Fac*, inquit, *quod promittis, & laudabo præſtita;* Quo dicto, ad prandium equitat. Habebat architectus luti ſpiſſi, pro ducendis lateribus elaborati, cumulos in propinquo; habebat ibidem cæmentariorum & bajulorum turbam, jamjam ab opere abituram meridiatum. Hanc ad novum molimen provocat, ac ſe ipſo formam & menſuram definiente, curat alios adſportare materiem, aſportatam dividere alios, alios diviſam imponere & aptare; dum primores alii operas dirigunt, producta limant, crania diſponunt, & madenti adhuc monumenti luto ſic imprimunt, ut ſufficiens roſtrorum & frontium pars emineat, cornibus, prout nata ſunt, exporrectis. Hora nondum exſpiraverat gemina: ubi turris feliciter erat abſoluta. Et mox Princeps ſublatâ menſâ comparens, longo tacitoque intuitu peregrini operis, quod aream brevi ante inanem & apricam premebat, approbationem teſtatus, &, an extructionis velocitatem, vel magiſtri ingenium magis laudaret dubius, tandem ad Præſidem converſus ait: *Tu, quid nunc judicas de architecto noſtro, cujus ingenio tantopere invides?* Gliſcentem in ſe Regis iram haud odoratus Præſes, imprudenter regerit: *Imperfectum opus eſſe, cui, ut in ſtructore cerebrum, ita in faſtigio caput deficiat, neceſſarium monumen-*

Turris cornut

dum est, in equilibus Principum obtinere, ut binis quibusque equis unus præsit custos, atque is, si haberi possit, Arabs. Ut brevis sim: Neo-stabularius commissa ita curat, ut Præfectus stabuli, quoties intrabat, *Bigdamiri* (hoc erat equisoni nomen) præ ceteris observaret equos, tempestivè & elegantiùs purgatos; Et mox idem factus generalis omnium equilium inspector, præfecturam cedit Bigdamiro, Viro, quod putabat, industrio & equorum amantissimo: qui ipse vero novi muneris vicariatum credit Kalenajeto suo, cujus vigilantiam, in parvis sibi exploratam, hâc spartâ censebat dignissimam. Kalenajetus, si unquam aliàs, sanè nunc in functione & fide simulandâ sedulus, uti ceterorum, ita præcipuè equi, quem furto destinaverat, curam egit perassiduam, velut tantopere ab invictissimo Imperatore æstimati. Et quasi cauturus, ne ex otio rigescerent crura, eundem indies lentis passibus circumduxit; haud passus alios tam mollis equi tergum conscendere, ipse equestrem artem apprimè edoctus. Tandem ubi Aula peregrè absens subductioni aperuisset fores, tanquam equum pro more educturus, contendit ad trajectum Bosphori, eo tempore, quo navis ordinatim solvebat in Anatoliam, & feliciter transvectus, viam continuo cursu persequitur Isphahanum; ubi *Abasso*, intra definitum tempus, solvit promissum. Mirè Rex exhilaratus fuit oblatione tam præstantis equi, cujus tergo nihil commodiùs, ungulis nihil velociùs natura ulli unquam jumento dederat; ex quo & nomen *Gasèl*, sive cervæ, proprium à Serenissimo possessore impositum meruit. Equum deinde, ab annorum aliquot decursu mortuum, Rex tumulari ad pedem cornutæ turris curavit, superstructô, quod turrim circumdat, ædificio duplicis contignationis, in formâ æstuarii, nunc propemodum desolato, prout Figura indicat à me ad vivum expressa.

Kalenajeti facetiæ.

§. IV.

De *Kalenajeto* multa extant geſta dictaque lepidiſſima, quibus præſertim & delectare Principem ſuum, & bene de aliis mereri ſtuduerat: quo ipſo ſui deſiderium & poſthumam ſagaciſſimi ingenii gloriam, apud plurimos, reliquit. Non piget ſpecimina narrare, ex quibus viri genius pateſcat, velut ex ungue leo. *Abaſſus I*, ut ſolers in regionibus excolendis œconomus, ita in expoliendis ſubditorum moribus cenſor perſtrenuus, cum Opium, ſive ſuccum capitum papaveris, tam vehementer expetitum à civibus videret, re penſitatâ, hoc pharmaci genus Reip. judicavit damnoſum, quippe quod manducantes redderet ſocordes, ſtupidos & ad munia ſua ineptos; quòd plebs paupercula opii guſtu effaſcinata nummos profunderet inutiliter & in ſui detrimentum, à cibo quippe malens, quàm ab ejus eſu abſtinere; tum quòd agri, frugibus ferendis apti nati, dum papavere conſeruntur, à vero uſu diſtraherentur in hominum perniciem. Sub pœna igitur capitis, præconibus emiſſis, Opii interdixit culturam, commercium, eſum, in toto regno; dira & illi minatus, qui ſanctioni intervenerit. Abſtinentiâ à pharmaco naturæ familiari, multa regno contagio & ſtrages hominum incidit, ipſâ peſte atrocior. Cauſam Sereniſſimo indicare, vel ſupplicare pro lege revocandâ, cum nemo auderet, *Kalenajetus*, à Senatu rogatus, conſilium ſuppeditat: Cras, inquit, Principem, cum ad hortum equitaverit, non per pontem, ſed ſecus eundem per alveum ducite; ibi in foro ſcrutario ſtabo, cauſam veſtram acturus. Quibus promiſſis, transportari in locum curat cumulos panni goſſypini, quo ex Lege Religionis funera obvolvi & octo ejus ulnæ pro adultis ſingulis adhiberi debent. Mercibus vendibili pretio expoſitis, turba accurrit emptorum; quibus dum cinctus venditor, auctionando, volvendo, emetiendo ſtrenuè occupatur, prætervectus Rex, con-

concursûs causam scitatur. Refert nuncius: *Kalenajetum* adesse, qui turbâ emptorum cinctus, lintea venundaret pro amiculis funebribus. Adequitans Rex, frustra alloquitur, quasi interpellari renuentem; & instans, hoc demum responsi accipit: *Serenissime! à quo Opium interdixisti, ad hanc mercaturam me applicui ditescendi animo. Et prosperè succedit! Unico die lucrari possum, quantum in aulâ adulando, nugando & parasitæ munus prospicienter fungendo vix annô licet. Valeas cum Tuis; ego in hoc genere perseverabo, quàm diu Tua lex vigebit.* Dicto Rex consternatus, viam meditans persequitur; & mox à deambulatione citiùs solito reversus, rem à Præside percunctatur. Causam edoctus: promulgata jubet revocari citra temporis dispendium, emissis qui Opii mercaturam, esum, culturam libera proclamarent. Quo facto, cessavit contagio.

Aliquo tempore Rex ex aucupio redux, falconem ubi magistro redderet: *Curam*, ait, *hujus avis gerite, quia nihil illâ mihi carius! primus, qui mortuum mihi dixerit, morietur!* Paucis post diebus falco moritur. Magister, consilii inops, invitatis Senatoribus ostendit cadaver, avis sibi funestæ, si primus mortuum nunciaverit. De modo ambigui, *Kalenajetum* advocant, qui referat. Is verò: *quando me vitæ pœnitebit, faciam*, inquit. Gemebundi instantes, tandem impetrant. Ad Regem igitur ingressus, cum quid novi vidisset, interrogaretur; histricis gestibus graphicèque narrat, quid spectaverit in Ornithotrophio, à morte falconis cautissimè abstinens: nimirum, se vidisse, dicit, avem pulcherrimam, jacentem in aulæo, ad magnificentiam expanso, capite, alis cruribusque decorè extensis; circumsedisse Senatores demissis vultibus suspirantes: plorantem verò falconum magistrum, de corio suo solicitum. Quo ipso Rex rem intelligens: *Quid*, ait, *num falco meus mortuus est?* Tum *Kalena-*

lenajetus: Indoleo, Rex, Tuæ vitæ, quia primus dixisti falconem mortuum. Ita declinato à Magnatibus fato, Principem inultus edocuit.

Ipse *Kalenajetus* (alii ſaccularium quendam Regi familiarem ſubſtituunt) Gratiâ aliquando exciderat. Rex mortem illi minatus, cùm intercederent adſtantes: *Tum,* inquit, *condonabo tibi delictum, ſi hoc ſtrophiolum* (quod geſtabat ex Zonâ) *mihi abſtuleris intra triduum. Interim nunc apage, & cave te videam.* Dimiſſus, quòd ſciret Sereniſſimum, pro luſtrandis armis, poſtridie diſceſſurum eſſe in arcem, eremitæ habitum induit, applicatâ barbâ prælongâ incanâ, quâ ſenectam fingeret; augebat ſpeciem gibbus in dorſo formatus, vox ſubmiſſa & anhela, inceſſusque demiſſâ cervice trepidans ac ſcipione fultus. Sedentem in viâ Rex eminus conſpicatur; & dum appropinquans venerabundam Viri tam decrepiti admiratur faciem, ſurgens eremita ſic orditur: *Deſcende Rex, ut revelata Tibi eloquar!* Rex devotione motus, cum deſcendiſſet, pergit falſarius: *Ego intra triduum in Paradiſum diſceſſurus, hoc cælitus accepi mandatum, ut trino circuitu benedicam Majeſtati Tuæ: quò cedant feliciter actiones; contingat vita longiſſima; ſequatur diſceſſus ex hâc valle beatus!* Quæ recitans, dum Principem circumiret, ſtrophiolum ſingulari aſtu ſurripit. Dolum Rex, nil ſuſpicatus, non ſentiebat; quin verò religione ſpectaculi & auditæ revelationis, incredibile quantum, commotus, poſtulabat aquam ex paterâ cucurbitinâ, quam eremita (pro more religioſorum) ex femore geſtabat, ſibi propinandam; nam hæc reverentiæ & ſuprema devotionis teſſera eſt. Poſtridie *Kalenajetus*, quaſi expiatâ inclementiâ, atrium audacter intrat, & oblato Regi ſtrophiolo: *reddere ſe,* ait, *capitis ſui λύτρα, quod pridie in paradiſum migraturus abſtulerit.*

Scurrandi pariter haud imprudens, multa edidit perface-

faceta, præsertim in conviviis. Quandoquidem nil Principi gratiùs, quàm si videret inter convivas reciprocari scommata, & pro genio quemque suo liberè jocari. Sit venia exemplo: Aliquando in convivio *Kalenajetus*, urgente alvo, discessum quærebat. Videns gravatum Rex, retineri jubet. At nisi dimittatur, urgeri se, ait, ut exportanda deponat in atrium. *Depone*, inquit Rex. *Kalenajetus* jusso Regis & naturæ parens, solvit caligas. Rex ubi videt seria moliri: *at cave*, inquit, *ultra drachmam deponas*. Unus ex nobilibus *Kalenajetum* provocans, spondet pretio, eum pondus definitum non esse præstiturum. Sponsione initâ, ingenti acervo se exonerat. Exploditur à circumstantibus & provocante, tanquam sponsione victus. *Kalenajetus* causam salvaturus, dum eâdem occasione ulciscitur, quos Regi invisos noverat, respondet: *Quasi verò tibi soli cacaverim! capiat præsens Dominus Legatus Magni Mogolis libram unam, capiat hic N., ille N., iste N., singuli unciam unam, sic remanebit pro parte sponsoris drachma unica; id quod erat demonstrandum.*

Extat *Kalenajeti* hortus vastissimus, extra portam *Derdesjt*, muro in quadratum cinctus, æstuario instructus magnifico, & ditatus perfluente ramo insignis fluminis *Senderuut*. Ex quo locupletem fuisse cognosco; quanquam modò vastitate suâ & possessoris incuriâ sterilescat. Sed pergo ad seria.

RELATIO IV.

Monimenta campi Persepolitani, rupi insculpta, quæ vocant نقش رستام *Naksji Rustaam*, id est, *Simulacra Rustamica*.

§. I.

Prænotiones. Locus.

Campus antiquæ Persepolis, qui hodie vocatur *Ulkèb Merdèst*, i. e. *Tractus Merdestanus*, vasta est planities,

 pas-

passim montibus præruptisque rupibus circumvallata, sub elevat. Pol. 33, longit. 94, 15. Limites constituunt versùs meridiem oryzæ dives tractus *Kulbaar;* ad occidentem flumen veteribus *Araxis* dictum; septentrionem versùs mœnia inter duo montium juga, nunc solo æquata; orientem claudunt petrosi montes *Kuhi Rehmèd* & *Kuhi Achtopèh*, quorum radices exhibent superba antiquitatis monumenta, Relationis nostræ argumentum. Longitudo campi, quæ à boreâ in meridiem vergit, parasangas septem, latitudo ab oriente in occidentem omnino tres exhibet. Omnem hanc peramplam planitiem, nunc pagorum plurimorum complexum, unica replevisse perhibetur *Persepolis*, regni Persarum caput, & urbs omnium sub sole ditissima, uti vocatur à *Diod. Sicul. L. XVII. c.* 70. Firmitatem ei tribuisse dicuntur septem castella, circa totidem aditus in montium fastigiis locata, quorum, ceteris abolitis, tria spectanda præbent sua rudera. Situs campi planus est, agris, pascuis, paludibus & memorabili pagorum numero ditatus; ex parte etiam sabulosus & sterilis, præsertim circa montium radices, utpote editiores & minimè irriguos. Terra ibidem fert oryzam, hordeum, gossypium, melones, citrullos, uvas, mala Persica, citrina, cydonia & granata, ut olera taceam; alit præterea oves, vaccas, capros, asinos, mulos & equos. Sylvæ, vel domus ligneæ, nullæ uspiam oculos subeunt; velut has incendio deleverit M. Alexander, illas Cyrus exsciderit, cum Persepolitanos ad militandum excitaret. Duo campum fœcundant flumina: *Palowaar* & *Araxis*. *Palowaar* amnis ex monte *Parù*, duobus à campo parasangis versùs orientem dissito enatus, postquam pagis *Isfahanì*, *Imemabaad*, *Mewinabaad*, *Harunì* & aliis, liquore suo profuisset, inter prænominatos montes, *Achtopèh* & *Rahmèd*, campum illabitur; & mox pro fœcundando solo multifariam divisus, in occidentalem & orientalem campi partes

tres

tes silenti undâ devolvitur, donec absumptis humoribus evanescat, vel cùm exundat, partem sui in *Araxem* exoneret. *Araxis* profundo vastoque littore ex boreali parte appellens, occidentalem campi faciem magno strepitu lambit, & ab incultis montibus separat. Oritur circa montem *Kongrì*, duabus diætis hinc dissitum, & multis in decursu receptis amnibus turget; Merdestanos deinde limites emensa, ingentibus saxis in legem cataractæ congestis, divellitur in plures meatus, qui per planissimi campi fundos ad fertilitatem inferendam distributi, duabus citra cataractam diætis paulatim absumuntur. Irrigata his aquis tellus, omnium totius Regni provinciarum oryzam fert lautissimam, quæ mensis principum dicata, inde aliorsum distrahitur sub nomine *Birindsj Sjirasì*, i. e. oryzæ Sjirasensis, mutuato à proximâ urbe *Sjiraas:* quamvis genuina Sjirasensis oryza, intra fines accumbentis campi nata, nusquam transvehatur. Debetur cataractæ structura cuidam *Emiir*, sive Principi, à quo ea famosam apud indigenas nomen *Bènde Emiir*, i. e. cataractæ Principis obtinet. Duobus flumen pontibus sternitur saxeis & ingentibus: uno Merdestano, qui littora jungit circa medium campum, & quatuor parasangis à remorâ Emirianâ dissidet, vetustus & rudioris structuræ, longus 150 passus, & ob duos, qui medium fulciunt, vastiores arcus, insolenter altus, à structore quondam suo dictus *Pyli Chaan*, i. e. pons Gubernatoris: Altero, qui prædictum ab intervallo quatuor parasangarum, & extra campum anticipat, ex quadratis lapidibus recentiori artificio magnificè & ad pompam extructus, vulgo ad prioris differentiam appellatus *Pyli noo*, i. e. pons novus. Hunc Isfahano, illum ex campo Persepolitano venientes Sjirasium, transeunt. Amnis universus nomen proprium apud Persas non habet, sed ad modum aliorum, à structuris incumbentibus, vel locis adsitis, appellationem sortitur: adeoque circa

Araxis flumen.

pontem novum vocatur *Rudchonèh pyli noo*, i. e. flumen pontis novi; circa pontem Merdeſtanum *Rudchoneh pyli Chaan*, i. e. flumen pontis Gubernatoris; circa cataractam *Rudchonèh bend Emiir*, id eſt, flumen remoræ Emirianæ. Obiter inſero, poſtremum hoc nomen rectè notari ab *Hornio Orb. Pol. Lib.* 4. *p.m.* 68; perperam verò, quod flumen illud *Sjiraſum* alluat; cum hæc urbs vaſtis, quibus circumvallatur montibus, procul à flumine disjungatur, videlicet à proximo ponte Merdeſtano leucis novem, à cataractâ Emirianâ omnino duodecim; quod equidem non miror, cùm eundem errorem viatores quidam in hodœporicis hallucinati ſint. Nobis cum *Q. Curtio Lib.* 4. & *Strabone Lib.* 15. placuit adoptare nomen *Araxis*, quamvis hoc appellativum ſit, quo Perſæ antiqui (velut Brahmenes in India *Gangis*, & Gothi *Albis*, ſive Elbe vocabulis) majora quævis flumina deſignabant; cùm genius vocis abundantiam, vim & rapacitatem aquarum inſinuet; prout idem nuper oſtendit in etymo vocis *Ararat*, *Cl. Otrokocſi in Orig. Hung. P.* 2. § 66. *& ſeqq.* Hinc idem quoque nomen *Herodotus in fin. L.* 1. & *Juſtinus Lib.* 1. *Oxo Usbeciæ*, & *Ptolemæus*, *Mela* & *Plutarchus* τῷ *Aràs* Armeniæ, fluminibus tribuunt. Geographi *Merdeſtanum* flumen in mappis protrahunt usque in Sinum Perſicum, (præeunte Ptolemæo, qui illud appellat *Rhogomanes*) decepti equidem alio prorſus flumine, quod ultra montes illos, citra quos *Araxis* deſierat, ex plurimis fontibus coaleſcit; vel ſeducti ab ipſis accolis, qui aquas in Kulbarenſi ſolo abſorptas, ultra montes, velut in loco depreſſiori, reſurgere perhibent, ac redivivum flumen conſtituere. Atqui hæc demum *Araxis nova*, cum priori haud continua, Sinum Perſicum, quinque à portu *Bender Riik* verſùs Eurum paraſangis, illabitur, poſtquam urbem *Kaſeruun*, quinque à cataractâ diætis diſſitum, deinde *Kumarets*, *Geſjt*, *Nergiſì*, *Diſtuun*, pluraque oppidula & pagos

pagos minùs famosa alluisset, ante illapsum intensâ salsugine, à montibus, quos lambit, nitrosis, inquinata.

Urbs Persepolis.

Urbs ipsa, inter Persiæ, post Orbis diluvium, antiquissimas, recensenda videtur; sive ab ipso *Elam*, Noæ nepote, à quo Persas Hebræi Elamitas vel Elymæos vocant, rudimenta acceperit; sive condita sit à *Kijuumerès*, *Semi* nepote quodam, quem primum Persarum Regem fuisse, ac primo post diluvium seculo vixisse refert Persarum Clarissimus Chronologus, *Mirchond*, in suo *Tariich*; sive ædificari ceperit, quod vulgò conjiciunt, à *Farès*, filio *Fahlù*, filio *Sum*, (Sem) filio *Nuh*, (Noæ) quem Gentis conditorem ac primum Principem esse, à quo ea & nomen sortita, & linguam تا فهلو *Fahlù* (quam Arabicam putant) receperit, multis contendit recentissimus auctor شيخ زرکوب الشيرازي *Sjeich Serrikuub Sjirasi*, in suâ شيراز نامه *Sjiraas nomèh*, sive historiâ novæ Persepolis. (Quis autem fuerit *Farès*, an unus ex *Arphaxadi* in SS. innominatis filiis, aut nepotibus? quis Fahlù, an Phaleg? non dixerim.) Non enim absurdum est existimare, ab eo conditam esse, à quo gens & regio, velut à capite ac primo Principe suo, appellationem nactæ sint; cùm prima procul dubio cura fuerit Principi, ut Regiam sibi, & regno emporium conderet. Verùm, qui tot gentium meminêre, *Moses* Ebræorum, & *Homerus* Græcorum, primi & antiquissimi Scriptores, nomen hujus gentis nunquam attigerunt: ex quo dubium non est, regnum gentemque multis à diluvio seculis latuisse, sub nomine nobis ignoto, usque ad *Cyrum*, primum Persarum Monarcham. A quo tempore Persarum nomen tum sacris, tum profanis historiis, satis est vulgatum. Quo minùs ex Græcis credimus vel *Xenophonti*, qui gentem à Græco Rege *Perseo* (seculis, qui tribus ante Homerum, septem ante Cyrum vixerat) appella-

pellatam tradit *L. 1. de Pæd. Cyri, p. m. 2;* vel *Herodoto*, qui à prædicti Perſei Danaës filii, & Andromadæ Cephei filiæ, utriusque ob ſapientiam inter ſidera relati parentis, filio *Perſes* dicto, *Perſas* cognomen ſortitos refert; cum antea à Græcis *Cephenes*, à ſe ipſis & accolis *Artæi* vocarentur. *Lib. VII. num. 177. pag. m. 438.* Critici noſtri appellationem ducunt ab Hebræo פרש *paraſj* equite, quod Arabico فروس & فراس, tum Germanico **Peerd** & **Pferd** conſonat, quaſi Regio ſit فارس i. e. equitum, adſcito nomine, ſub Cyro, primo Monarchâ, decimo octavo demum ſeculo poſt diluvium; de quo prolixiùs *Bochard. L. IV. cap. 10. Geograph. Sacræ Part. I.* Verùm, hæ derivationes ſæpe luxuriantium ingeniorum figmenta ſunt, ex quibus nihil certi concluditur. Lentè urbem & multorum Principum ac ſeculorum operâ increviſſe videtur, antequam ad ſummam perveniſſet magnitudinem ac ſplendorem, quo ante exitioſum Græcorum adventum inclaruit. Inde in veterum Manuſcriptis à populari traditione diverſa obtruduntur ex diverſis ſeculis conditorum nomina: quorum alios ſaltem fuiſſe amplificatores urbis, vel novorum in eâ operum ædificatores, veriſimile eſt. Præfatus auctor *Serri kuub* multas ex aliorum Manuſcriptis excerpſit notitias, quarum aliquas, quæ magis ad rem præſentem faciunt, hîc tranſcribemus: *In Perſiâ*, ait, *antiquitus quinque claruiſſe urbes, plerasque à Rege fundatore nomen adeptas: videlicet Kurei* اصطخر *Iſtachr, ſive Perſepolim, Kurei Darabdſjird* (à Dario notho?) *Kurei Ardeſjir* (ab Artaxerxe, ſive Ahasvero, Eſtheris marito) *Kurei Sjapuur* (à Sapore quodam) *& Kurei Kobaad; quarum omnium primam atque celeberrimam fuiſſe Iſtachr, hoc nomine appellatam à baſilicâ marmoreâ, cujus etiam hodie locus & rudera appellantur Iſtachr. Regem*

كيومرث

كيومرث *Kjumerets.familiæ* پيشداديان *Piisjdadiaan,prima dedisse urbi & auspicia,& progressus pene incredibiles, extensis pomœriis in complexum quinque supra quinquaginta parasangarum.* جمشيد *Dsjemsjiid*, (quintum, aliis sextum Persiæ) *Regem,eam extendisse,auctario quatuordecim leucarum; eandemque munivisse tribus arcibus, nimirum Istachr, Sjikasteb & Saknaun, quas trigonum fornicatum appellaverat. Statuisse præterea 140 columnas ad radicem montis, supra quas atrium extruxerit, cujus longitudo 160 ulnarum, ut ei simile nullus mortalium Rex ante ipsum fecerit, vel viderit. Ejus reliqua à prisco splendore rudera hodie appellari Tsjibilminar. Sedem fuisse in illo palatio priscorum Regum; Credi à multis, fuisse quoque Salomonis benedicti; & ex quadam Corani paragrapho apparere, quòd typum Salomonis templi expresserit. Oddedauletum in arce Istachr condidisse cisternam 17 pedum profunditatis, amplitudinis unius Kafis,*(mensuræ geometricæ nomen est)*proinde vastam adeo, ut dum mille homines ex illâ integro anno ad satietatem biberent, vix aqua uno pede ampliùs decreverit. Tegisse cisternam lacunar fornicatum, columnis innixum triginta tribus, ex lapide gypsoque structis.* Et post multa: *Religionem suscepisse Mahhammedanam, anno decimo sexto post fugam Mahhammedis,*(anno Christi 606.) *à devictore Calipha Aali benedicto, qui, misso Abdullâi filio Abassi, cum militari Arabum Musulmannorum manu, uti circumsitas provincias, ita & urbem Persopolitanam expugnaverit; quadraginta millia civium, antequam se dederet arx, ad supplicium raptis; ceteris deinde ad suscipiendam religionem amicè persuasis: postquam priùs ipse Rex Persiæ Sjeberek, filius Marsbuun, infelici cum summo hostium duce Hokèm, filio Abelliaas, prælio superatus pœnas repudiatæ Legis, quam Aali amicis literis obtulerat, cruento supplicio persolvisset. Kitabe Sende Serduust,*

sive

ſive *libros ſacros Zoroaſtris, in Iſtacbr aſſervatos, ab Emiir Salim raptos ac protinus annihilatos fuiſſe.* Hæc Ille paſſim. Ex quibus uti perantiqua urbis primordia eſſe cognoſcimus: ita etiam magnitudinem & majeſtatem, quæ ad ſera usque, & inundationis Mahhammedanæ ſecula duraverit. Unde fas eſt conjicere: urbem per Macedones haud dirutam adeo atque ad incitas (ut hyperbolicè Curtius ſcribit) redactam eſſe, ne deinde formam urbis, quanquam ſine priſco ſplendore, recuperaverit; milite procul dubio, per occaſionem dati tridui, non tam in deſtruendis ædificiis occupato, quàm in rapiendis & congerendis opibus atque divitiis; quas in hoc orbis emporium omnis Aſiæ manus ſubdita, à Cyro usque ad Darium ultimum, depoſuerat: quarum vel ſolius Alexandri pars prædata, magno mulorum numero & ter mille camelis clitellariis avecta, valuiſſe centum & viginti millia talentûm, ſcribit *Diod. Siculus:* cujus, de opulentiâ hujus urbis, legi merentur *Capita* 70. 71. *&* 72. *Libri LXVII.* Ex hâc tam amplâ & opulentiſſimâ totius mundi urbe, quam ob celebritatem, non alio nomine, quàm شهر فارس *Sjebri Fars*, i. e. *urbem Perſidis*, Græcè Περσέπολιν appellabant, poſtquam Mahhammedanam Legem ſuſceperat, livore temporis ita defecit atque annihilata eſt, ut nihil ampliùs domiciliorum ætas noſtra conſpiciat, præterquam unum, circa centrum campi, vicum *Myrgaſcuun*, i. e. *principum familiarium*, ſcilicet Regis; ita dictum: quòd in illa urbis parte primarii, à latere Regis, manſiones habuerint; ipſis nunc eorum palatiis etiam in domunculas luteas & ruſticorum habitacula converſis. Priſci ſplendoris teſtes ſaltem duo ſuperſunt monimenta, adeo ſanè magnifica, ut quicquid ſuperbæ antiquitatis oſtentant Græcia, Latium & Ægyptus, his noſtris neutiquam comparanda mihi perhibuerint Reverendi viatores Miſſiona-

ſionarii, qui hæc & illa ſe vidiſſe teſtati ſunt. Primum monumentnm eſt rupes excelſa montis *Achtopèh* dicti, multis conſpicua ſculpturis, quas indigenæ vocant *Nakſji Ruſtaam*, ſeu *Ruſtem*, i. e. imagines Ruſtamicas. Alterum, rudera ſunt Palatii *Iſtachr*, i. e. operis marmorei dicti, in radice montis *Rahhmèd*, quod vulgo appellant *Tſjihìl menaar*, i. e. quadraginta turres, eò quòd totidem rotundo numero columnas exhibeat.

§. II.

Nakſji Ruſtem.

Ad ſpectandum monumenta, deflexímus (die 1 Decembris anni 1686) à viâ publicâ, quæ Isfahano Sjiraſum ducit, ad lævam; excepti planitie intermontanâ, mille & ampliùs paſſus lata, valde lapidoſâ, raris Piſtaceis, & Amygdalis ſponte naſcentibus conſitâ. Non procul à ſemitâ noſtrâ conſidebant 46 nigra tentoria, ſub radice montis in unam ſeriem explicata; Ad quæ digreſſus, habitatores inveni ex tribu Turcicâ, qui pro tempore hîc ſuos colebant Lares, maritis plerisque abſentibus cum pecore, aliis cum prole intus deſidioſè ſedentibus, fœminis ſub dio, ſtaminibus in ſolo expanſis, telas laneas nectentibus, pro mapaliis ſtruendis. In quo negotio mireris adeo validum & præſtans opus, tam rudium, vel nullâ pene inſtrumentorum ope confici. Recuſaverat ductor ante lucis ortum vallem ingredi, infeſtam, quod dicebat, ex ſubleſto hoc paſtorum genere, dum ad prædam tenebræ invitarent. Paraſangam unicam verſùs auſtro-eurum (S. O.) provecti, offendimus murorum baſes geminas, interſtitio diſſidentes triginta paſſuum, inde à monte, qui dextram ſpectabat, obliquè protenſæ verſùs montem ſiniſtri lateris, cujus radicem longo tractu comitabantur. Urbis Perſepolitanæ hic initium, & hæc mœnia fuiſſe conjicio; niſi ipſa arx fuerit, quam triplici muro circumdatam ex ſumptuoſo opere laudat *Diod. Sic. l. c.* Progredientibus plura occurrêrunt quaſi palatiorum veſtigia, ſolo æquata & ut

ut plurimum cooperta; & ad ultimum, muri basis utrinque longissimè extensa, fortasse ad radices montium, quousque eas non sum prosecutus. Montes ad dextram gemini, in fastigiis petrosis & præcipitibus bajulabant fortalitiorum rudera, è longinquo conspicua, quæ rustici appellabant, priora quidem *Kalèh salèh*, posteriora *Kalèh Sjikarjì*. Postpositis murorum vestigiis, quæ per dimidiam parasangam calcaveramus, campus in angustiam quadraginta passuum contractus, recedente à dextra jugo, protinus se expandebat in vastam planitiem: dum montes sinistri lateris continuo tenore versùs austrum (paulò in eurum) procurrerent. His ducibus per sabulosam atque clivosam tellurem, multa Glycyrrhizâ consitam, pergentibus, spatiosus cœmeterii locus, mox aquæ ductus subterranei, & paulò ultra, quatuor occurrebant memorabiles tumuli, in quadratum ad mutuam 25 passuum distantiam locati, singuli longitudinis 50 passuum; quo fine facti, quidve condant, incertum. Mox pago excipimur *Berebèt*, ab adsito monte etiam *Jermoà* dicto, qui dicebatur à ruderum ingressu unicâ, à monumentis Rustamicis sesquiparasangis dissitus. Hîc nobis eminus spectandus monstrabatur vicus *Myrgascuun*, (quamvis pridem à me visus) accuratè versùs austrum situs. Prætervecti deinde pagos *Hakièh* & *Filabaad*, sub eodem montium jugo positos, devenimus tandem ad desideratum monimenti Rustamici locum.

Montium contigua & confusa ad lævam series fuerat, & in austrum hactenus protensa, (cujus faciem annexæ Tabulæ pars superior exhibet) nunc ea protinus in eurum convertitur, adscitoque nomine montis *Achtopèh*, frontem induit ad prodigium magnificè à naturâ & arte elaboratum. Basis petram refert perpendiculariter surrectam, & ad centenos aliquot passus, sculpturis, quas Monimenta Rustamica appellavimus, insignitam; substan-

ſtantiæ primùm arenoſæ, ſubalbicantis & quodammodo alabaſtrinæ, mox fuſcæ ſiliceæ, tandem variegatæ marmoreæ. (Vide prædictæ Tabulæ partem inferiorem, quæ figuras omnes, ſuo quasque loco exhibet, uno intuitu ſpectandas) Figuræ pleræque Equos & Homines referunt, multum excedentes naturalem, quam noſtra ætas fert, magnitudinem; non illos integrè fictos, ſed mediâ craſſitie protuberantes; quale ſculpturæ genus architecti vocant *baſim relevatam.* Figurarum aliæ, tempeſtati magis expoſitæ, quâ parte petra mollior fuerat, ſemeſæ & fœdatæ ſunt; pleræque nullam ab imbribus noxam paſſæ, inoffenſum exhibent ſplendorem primæ nativitatis ſuæ. Vocantur autem Ruſtamicæ, quaſi dicamus Herculeæ vel Simſonicæ, eò quod Ruſtami res geſtas exponant. *Ruſtam* enim traditur Gabrorum, ſive Geberorum, (quo nomine hodie appellant cives veteris Perſiæ, qui ignem inſtar Numinis colunt) fortiſſimus Heros & Princeps fuiſſe; cui vero omnium, quæ extant, facinorum commenta, quibus veri auctores deficiunt; tum quæcunque gigantei Principes *Sjah Buur* & *Sjah Bahruum* præclara ac portentoſa geſſerant, promiſcuè imputantur. Sufficit inter Perſas, ſi ſciſcitantibus de prodigii alicujus auctore, vel de conditore monimentorum, quæ paſſim inacceſſæ crepidines exhibent, Ruſtamica eſſe, & reliquias Gaberorum, reſpondeatur; de alio veroque auctore minùs ſolicitis. A me igitur, præter vulgi Ruſtamum, Figurarum verum auctorem, vel earundem hiſtoricam explicationem, nemo deſideret. Videntur autem non unius ævi, ſed diverſorum Imperiorum, ſeculorum & religionum eſſe: quarum aliæ regionis, vel Regni Principum, res geſtas, victorias, connubia, & pacis fœderumque cum finitimis ſanctiones indigitent; aliæ, præſertim quæ in crucis formâ extant, Abrahami theologiam exprimant, & Judaiſmum ſapiant. Nonnullæ ſculpturæ recentioribus

 ſecu-

secuns additæ, & quasi manu Gothicâ fabrefactæ, vix videntur habere in recessu quicquam indagatione dignum. Postremi generis est

Figura I.

Hæc *Sengi Salmuun*, i. e. Petra (sapientissimi Regis) Salomonis dicta, ante finem jugi, quà in eurum vertitur, conspicua, duos juxta invicem exhibet quasi pharos, sub monte in petrâ excisos, sesqui orgyiæ supra solum altitudine. Fortasse biceps cautes dederat sculpendi occasionem otioso latomo. Non enim satis ad normam sculpti sunt, sed pro saxi conditione formam imparem, inæqualem & impolitam obtinent, tetrapedali subsellio similem, summitate utcunque rotundâ & in pinnas, sesqui spithamam altas, unus quindecim, alter plures crenati, in formâ coronæ. Pharos autem fuisse conjicio, cum ex situ loci, toti campo ex jugi angulo conspicui, tum verò ex insigni cavitate, quæ in utriusque basi excisa est, in quâ flammæ materia commodè foveri potuit. Duæ locum stipant columnæ: una in summo monte posita; altera non procul hinc in plano campo; breves, sesquiorgyiam longæ, amplexu humano crassiores & cylindraceæ; quarum effigies in Tabula ob angustiam omissæ sunt. Hinc 150 passibus vertenti in eurum petræ insculpta est

Figura II.

Quæ tribus pene orgyjis à communi solo incipiens, non austrum, velut proximè sequentes, sed austro occidentem respicit. Longitudo passus habet octo; altitudo orgyjis circiter duabus cum dimidiâ absolvitur: Limen ambiens, rupi incisum, latitudinem occupat bipedalem, cui respondet sculpturarum crassities, sive protuberantia. In hâc spectantur duo giganteæ magnitudinis Heroës equites, quorum alter (verbis vulgi loquor) *Rustami Saal* (Rustaam, filius Saal) fasciam exhibet τῶ *Rustaami Koledèb*,

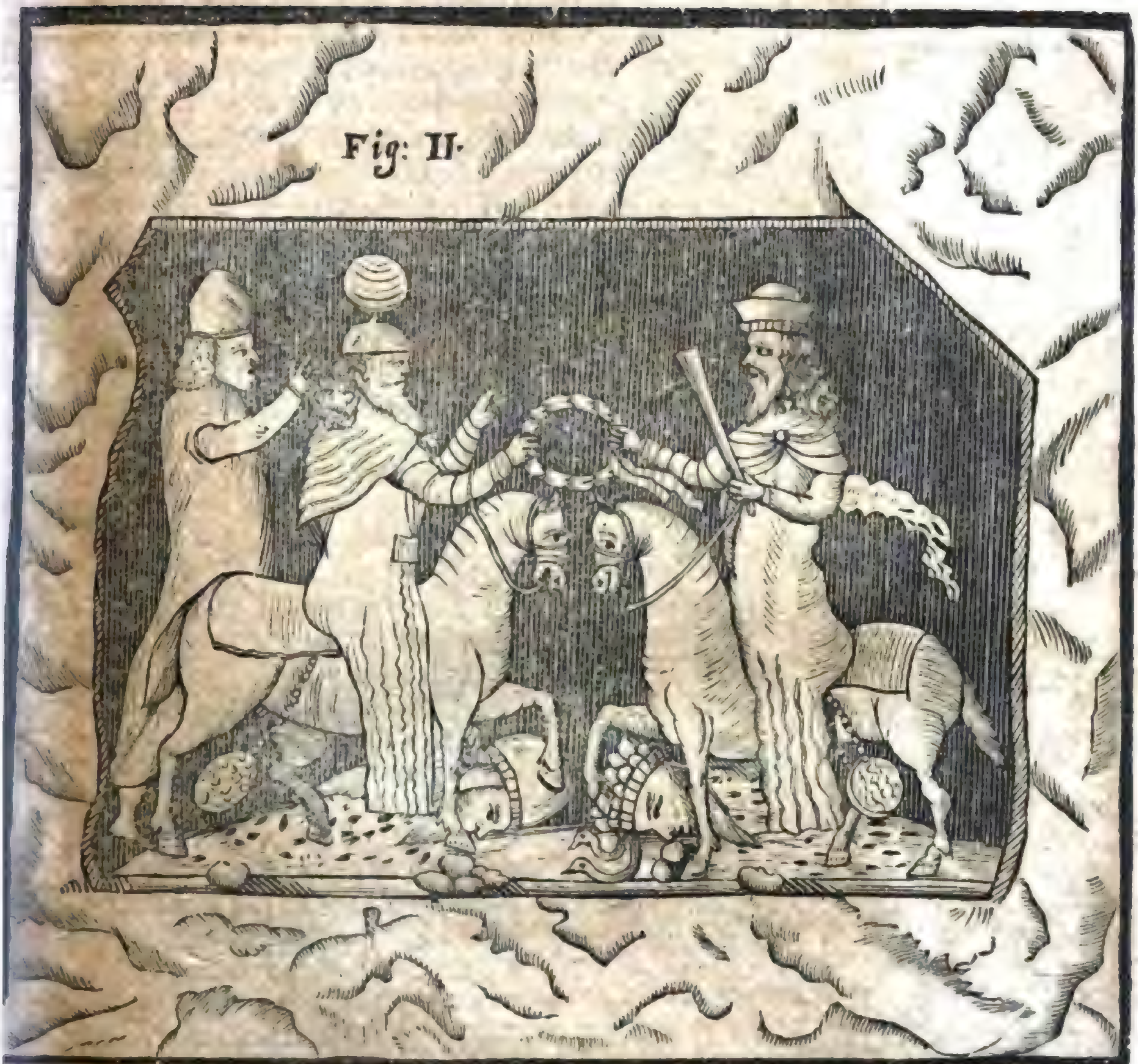
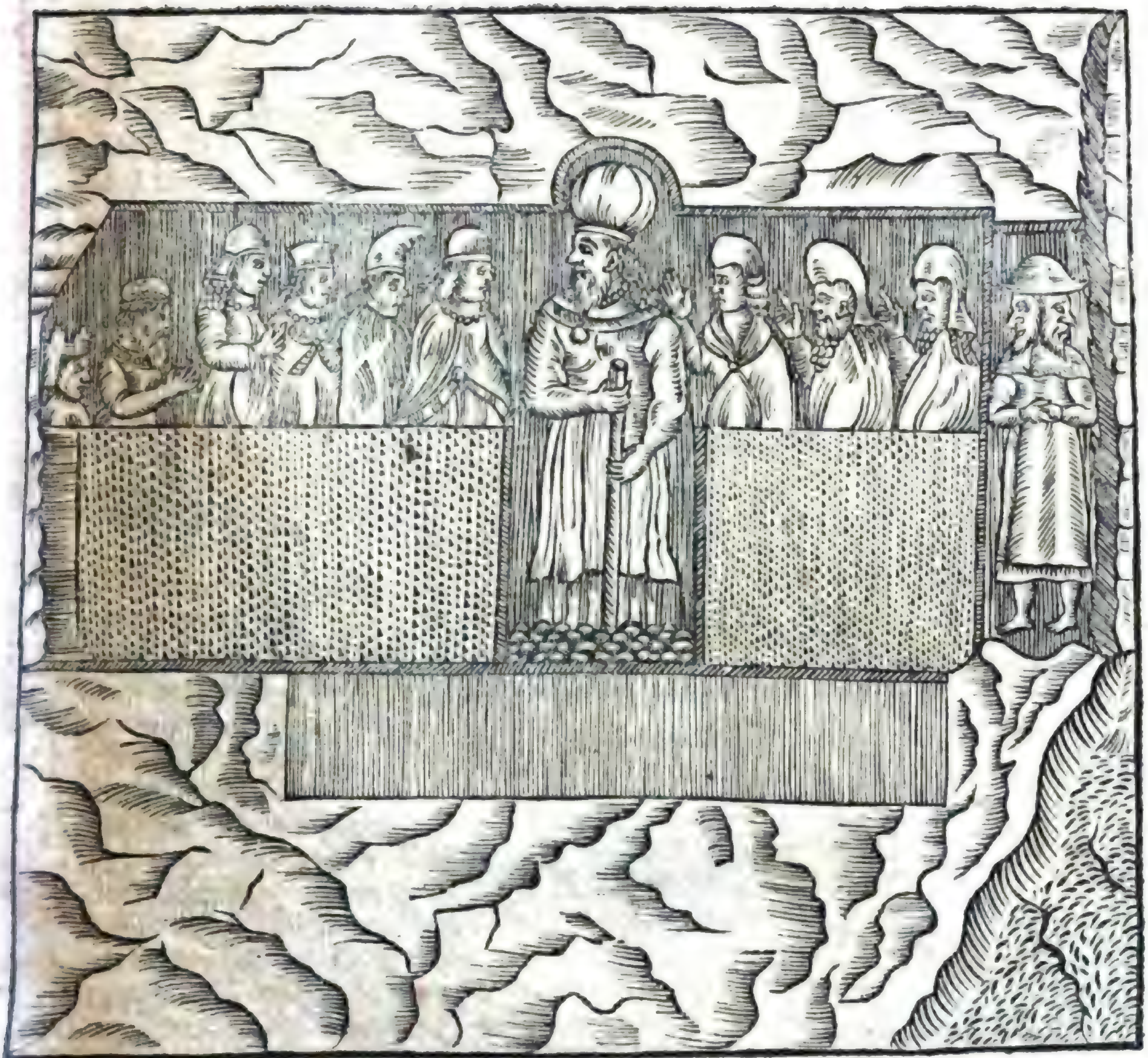
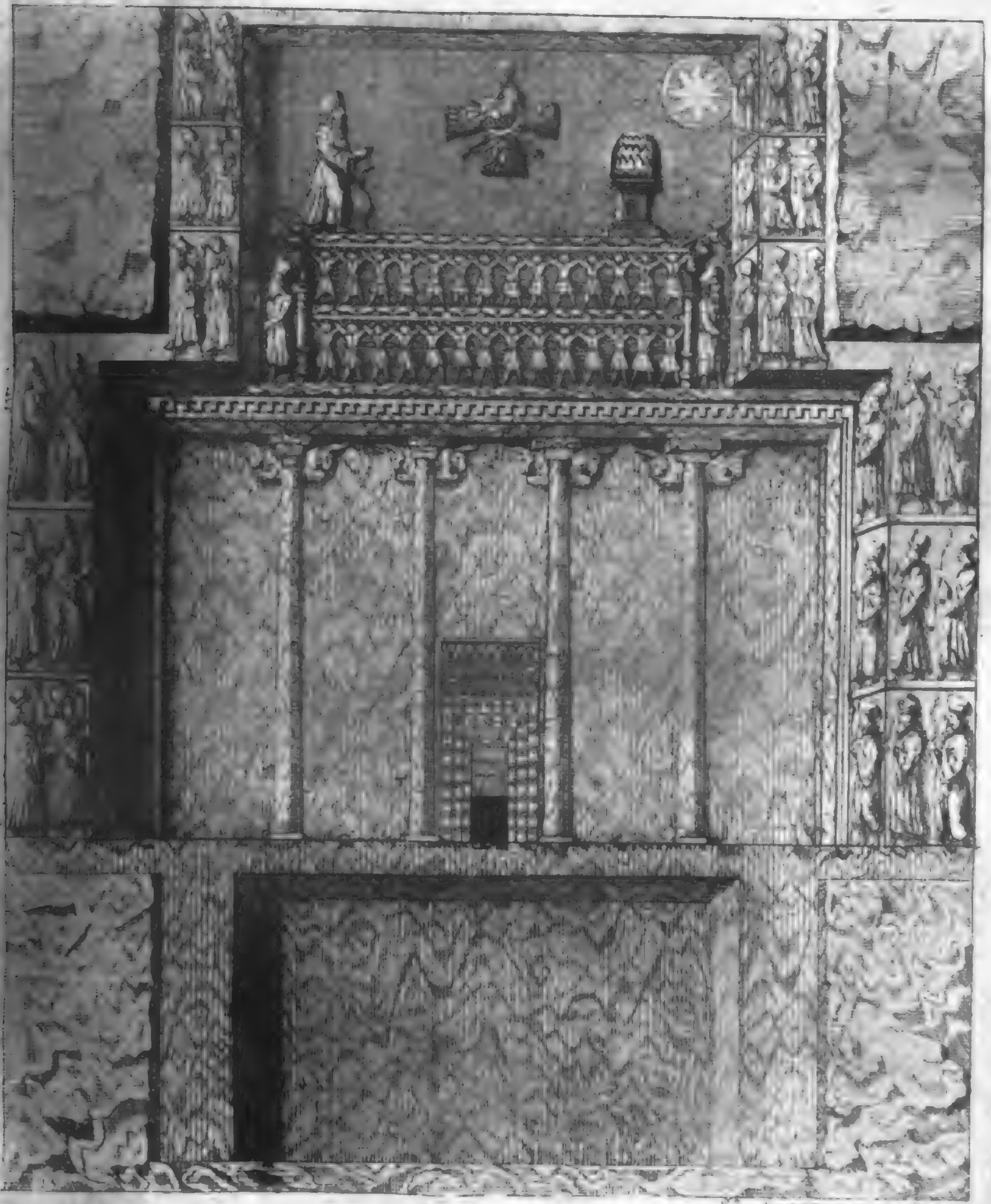

Fig: II·

R r

netrasse. Is sanctè affirmabat, se venisse in cryptam parvam, cælo excavatam in formâ cellæ, & in ejus medio offendisse tumbam, altitudinis penè unius orgyiæ, ex solidâ petrâ factam: in cujus operculo cum deprehenderet foramen rotundum, se immisso brachio, omnes ope scipionis, perquisivisse angulos, & nihil objectorum, neque vel ossiculi particulam, invenisse. Non est credibile, cryptas tam magnificas & tam in illustri loco, præter gravem causam factas esse. Regum Gebrorum sepulturis dicatas fuisse credunt magis, quàm sciunt, regionis incolæ; nec errare tamen videntur, si fides est *Diod. Siculo*, qui Lib. XVII. cap. 71. ait: *Ad orientalem arcis* (Persepolitanæ) *partem mons intervallo fermè pedum quadringentorum distabat, qui Regius nuncupabatur, ubi Regum inerant sepulchra. Petra erat ingens excisa, in cujus medio plura facta fuerant domicilia, defunctorum Regum sedes. Neq; aditus quispiam manu factus ducebat in locum eum; sed instrumentis quibusdam sublata cadaverum conditoria illic reponebantur.* H. J. Margo ac limen ambiens utrinque decoratur novem satellitibus, in ternos ordines, super invicem locatos, distinctis, ita ut subinde unus interius limen, duo exteriorem marginem occupent, vultibus ad figuram conversis. Magnitudo humanam vix excedit; Vestitus illis toga fluens ad suras demissa, manicis valde laxis, ne cinctus ventris appareat; capitis tegmen aliis rotundum est & breve, aliis utcunque fastigiatum; capilli fluentes breves, barba longior acuminata, pedes nudi. Manibus alii hastam tenent, alii aliud quippiam, cujus species infernè non poterat agnosci. Suprema, sive tertia compages pari satellitio per margines exornata, hieroglyphicis notis & emblematibus insignitur. In eâ spectatur structura quasi theatri, sive fortassis arcæ alicujus, non procul abludentis ab arcâ fœderis Israëlitarum. Latus conspicuum gemina decoratur serie quatuordecim atlantum, qui capitibus, & extensis utrinque

 bra-

brachiis, limbum incumbentem quasi bajulant. Angularis columella in fastigio caput exerit Draconis, vel qualiscunque bestiæ monocerotis; sub quo stat averso vultu vir togatus, quasi theatri custos, mitra coopertus strictâ, rotundâ, minimè fastigiata, prout perperam expressit chalcographus. Ipsa theatri area, sive arcæ lacunar, à sinistrâ exhibet Aram ex limbis gradatim ambientibus venustam, & in eâ ovatum corpus, triplici radiorum ordine cancellatum, quod ignem notat: cui suspensus in æthere Sol imminet globo expressus. A dextrâ, in scabello (quod omisit chalcographus) gradato, quale est basis aræ oppositæ, stat nudis pedibus magus aliquis, vel Pontifex, vel ipse Patriarcha *Abraham*, togâ indutus talari cum laxis manicis, capite mitrato, capillo laxo, barbâ senili, facie ad aram conversâ, dextrâ ostendens adversum sibi phænomenon, de quo mox dicemus, sinistrâ sive serpentem, sive arcum, continens. Inter Aram & Pontificem hæret suspensum phænomenon, sive emblema multæ indaginis; videlicet Vir ventre tenus conspicuus, facie suâ senili ac habitu corporis opposito mago similis; ad quem conversus, dextram, exerto indice, elevat, sinistrâ præbet serpentem, qui caudam propriam ore retinens, annuli figuram constituit, quali solemus æternitatem describere. Abdominis loco spectatur circulus ingens, punctatus instar serpentinæ cutis: à quo utrinque sive alarum, sive qualecunque genus ornamenti in transversum extenditur; inferiùs pendet cauda velut aquilina, superno corpori in perpendiculum respondens; ex quâ totum phænomenon figuram crucis induit. Inter caudam & alas diagonaliter exporriguntur crura, fortasse aquilina, tribus ungulis conspicua. Cetera videantur in ipsâ Tabulâ. Videtur scena hæc plena mysterii, & à Persepolitanis in veneratione habita; quâ, ad illustranda tot Principum mausolea, nulla inventa fuit dignior; nam eadem in rupe montis *Rahmèd*, qui incumbit Persepolitano Palatio, bis

bis iterata, (quamvis minori artificio) & figura in circulo repræsentata in ipsius palatii superliminaribus aliquoties artificiosè insculpta proponitur. Sibyllinam verò conjicio, quâ præfiguretur *CHRISTUS* ab æterno genitus, pro nobis in arâ crucis factus sacrificium & ænei serpentis *Num.* 21. complementum. Authorem vulgus prædicat سردوست *Serdustum*, sive *Zoroastrem*, qui, cùm olim Prophetæ alicujus Israëlitici (*Esdræ*) servus ac discipulus fuisset, post Solis ac Ignis cultum, de Deo verò doctrinam Abrahamitanam, à præceptore suo haustam, Aulæ *Darii Hystaspis* totique genti primus intulisse creditur. Verùm, si illa est *Serduusti* religio, quam se intemeratam colere contestantur superstites Gabri ignicolæ, sive Perses, ut in Indiâ vocantur; sanè *Serduustus* ille quisquis fuerit, præterquam quòd gentem præceptis moralibus instrueret; eam potiùs à pyroduliâ saniori & à sacrificiis Judaismum sapientibus (quæ hôc cœlo ab antiquissimis temporibus, Herodoto ac Xenophonte testibus, adeoque longè antè Zoroastrem viguerunt) abduxisse, & substitutis quibusdam, à Judaico cultu alienis ritibus, religionem veterem, ad spem venturi Messiæ magis directam, depravasse dicendus est. Præter alia, hôc Legislatore, serpentum atque omne insectorum venenatorum genus adeo Gebris execrabile redditum est, ut testamento morituri jubeant, certum eorum numerum extirpare; tantum abest, ut conditoria maximorum Orbis Principum atque sacram Basilicam detestabili simulacro venustari voluerit; vel schematis inventio natales ingenio ejus debeat. Meruit figura, quam doctorum contemplationi subjicerem, à mè, attentis etiam minutissimis, fideliter delineatam; quamvis morosus & infelicis ingenii sculptor non æquè attentè minutias omnes expresserit. Effigies, quam αὐτόπτης prodit *Thevenotus*, Gallus, Itinerarii Lib. 3. c. 7. minùs accurata & hiulca est, nec vel magnitudinem vel ambitum rectè exprimit. Cl. *Thomas Hyde*, Anglus,

Vir in linguis & rebus exoticis præclarè doctus, in Hist. Relig. vet. Perf. & Med. cap. 23. partem hujus Figuræ sistit pulchrè pictam sculptamque, sed non ad typum; puto saltem ad ideam, quam ex narratione viatoris inde reversi assecutus est: quomodo pleraque structurarum simulacra in hodœporicis efficta sunt.

Figura VIII.

sub descripto schemate quarto, vix pedes aliquot supra collinam humum elevata, sistit duellum, tantâ vehementiâ

initum, ut neglectis hastis, quibus armantur, prælongis, ipsi invicem in corpus ruituri videantur. Verùm, quòd saxi partem molliorem sortita fuerit, à vetustate pene abolita est, ne quid præter capita integrum appareat. Signum ♀ quod cervicibus insistit, fortassis otiosa manus addidit. Triginta hinc passibus per lapidum fragmenta & sabula pergentibus objicitur

Figura IX,

humili adeo loco posita, ut penè humum attingat. In eâ spe-

ſpectatur redimitus coronâ heros eques, dextrâ elevatâ frenum, ſiniſtrâ ingentem gladii ſpeciem tenens. Pepla à tergo fluctuant; toga prælonga eſt, vetuſtate exeſa. Tergum premit tabula rupi inſculpta, poſteriorem equi par-

tem tegens, quam obiter aſpectam, facilè quis pro ſyrmate paludamenti habeat. Ante Regem comparent viri duo, unus genu dextro innixus, alter erectus, forma corporis & habitu penè per vetuſtatem abolitis. Tabula compreſſam viginti linearum Inſcriptionem continet, non eam profectò, quam Dn. *Sam. Flowerus* Angliæ intulit, à Clariſſimo *Hydeo* in Appendice laudati Operis citatam, ſed prorſus aliam; neq; enim ullibi in hâc figurarum Ruſtamicâ univerſitate aliud Inſcriptionis veſtigium conſpicitur. Characteres articulum pollicis longitudine non excedunt; compreſſi ſunt, altè exſculpti & atro colore tincti, adeoque ſatis conſpicui, modò non eroſi. Ipſæ lineæ arctæ ſunt & ad finem tabulæ (cujus inferior pars longior eſt) ubiq; productæ,

ductæ, ut horis aliquot opus habeat, qui descripturus sit. Vespera, cum meo magno dolore ingruens, non permisit, quin describerem; saltem obvias primo adspectu & facilè imitabiles litteras hinc inde excerpsi, & quasi prædatus sum, quas hic sisto in schemate, partim Syriacis & Hebraicis similes, partim etiam ignotas; quandoquidem in scripturis hodierni Orientis (Sinicâ, Japonicâ, Siamensi, Palicâ, Javanicâ, Malabaricâ, Tamulicâ, Samscreticâ, Georgianâ, Armenâ, sed quæ noviter efficta est) nullas invenio, quæ illarum ductus exprimant, nisi fortè unam vel alteram in scriptis Benjanorum.

Figura X.

priorem sine intervallo excipiens Hieroglyphicæ sextæ æqualiter supponitur, ejusque imo limini longitudine re-

spondet. Valde exesas sistit icones duorum equitum, qui lanceis in se invicem directis acerrimè dimicant, ex quo equi

equi in clunes agi præcipites videntur. Alter dimicantium ex casside in orbem fastigiatâ, ac pedisequo comite (quamvis vetustate pene abolito) Rustamus esse cognoscitur. Character Veneris (grandior) hîc quoque insculptus est. Paucis hinc passibus progredienti occurrit prope humum conspicua

Figura XI.

insculpta rupi, contiguæ magis quàm continuæ, planæ tamen, & surrectæ pariter. In ejus medio cataphractus stat Rustam, sinistrâ scipionem tenens, ad latus demissum, exertoque indice Reginæ colloquens. Hæc ad Regem

conversa, levatâ dextrâ, indici indicem jungit. In Rustami pedisequo idem spectatur gestus qui in domino. Inter Reginam & Rustamum pectore tenus prominet pygmea puella, sive filia, singulari capitis & pectoris ornatu.

In hac figurâ habitum nonnihil temeravit vetustas; redimicula tamen in singulis diversa & notabilis formæ, capilli in Rustamo soluti, in ceteris plicati; tum monilia ex globulis confecta, illæsa sunt & satis expressa. Crura tegunt in tumulos coacervata pulvis & sabulum. Hanc excipit altiori loco conspicua

Figura XII.

spatium exhibens quadratum, glabrum & omnis sculpturæ vacuum, præter trium riscorum, quibus olim infixa fuit Tabula ex pretioso, quod dicunt, ære; quæ verò dudum ablata esse potuit. Hanc sequitur

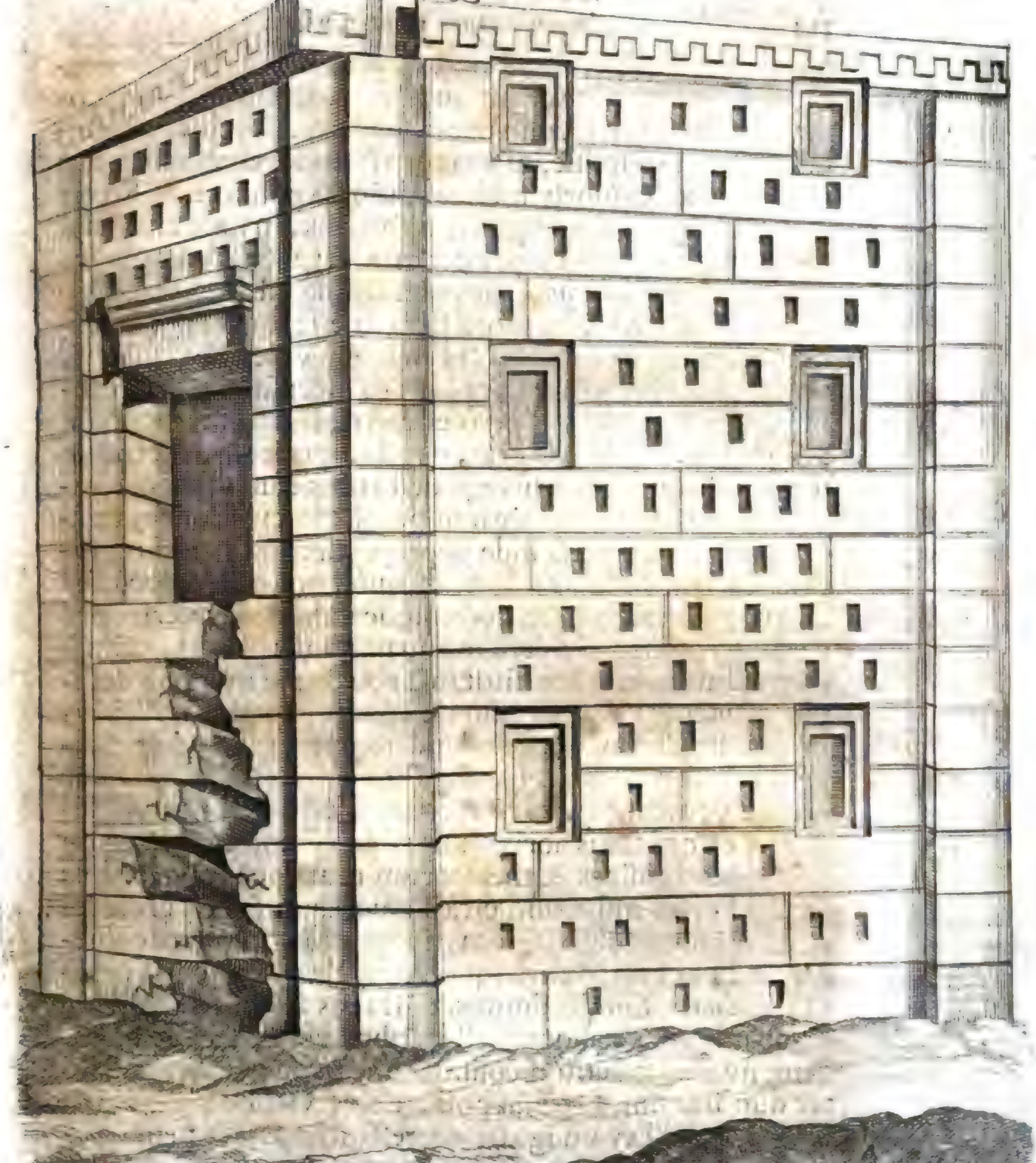
Figura XIII.

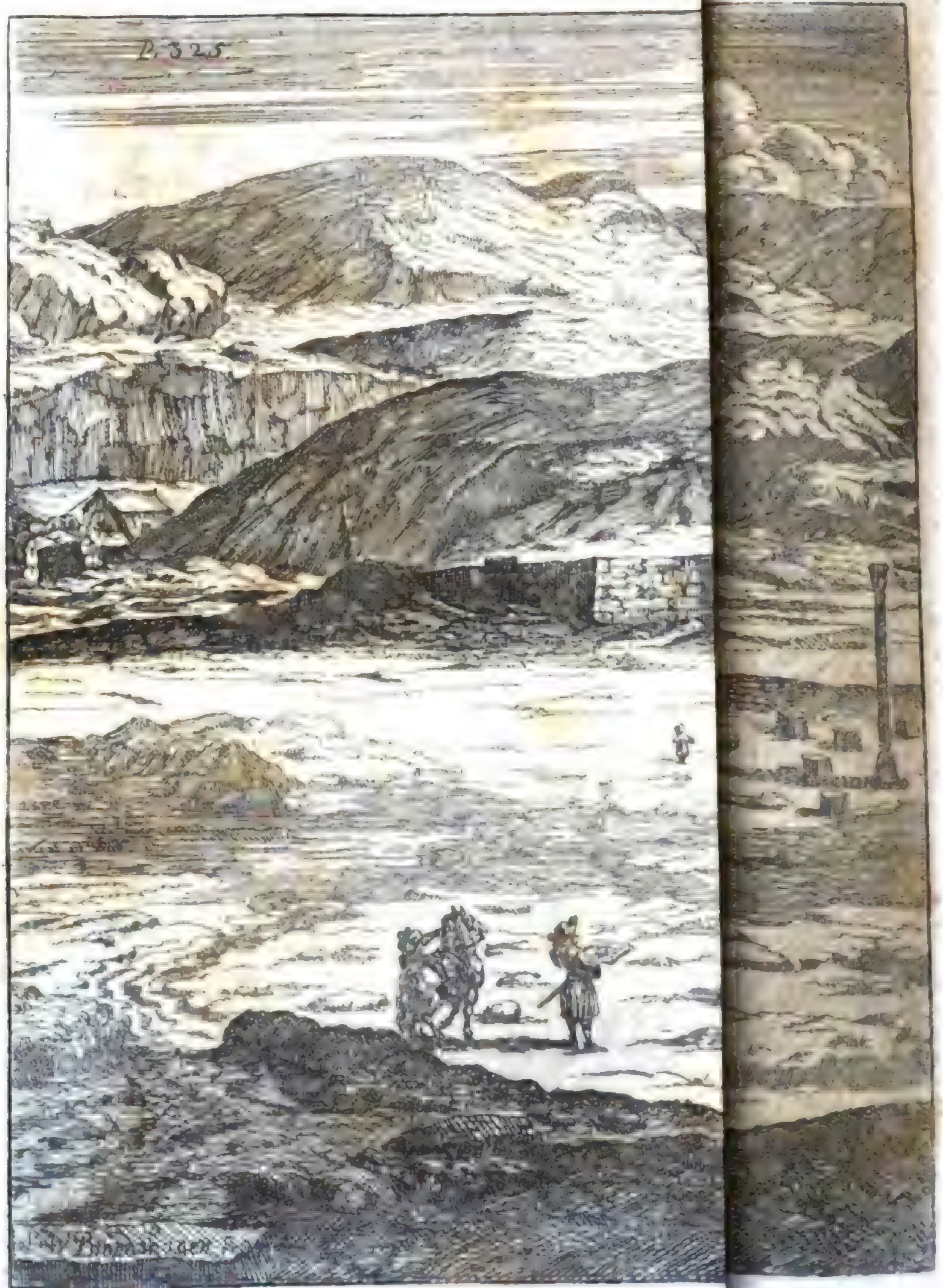
in pariete rupis transversæ, prope solum, exsculpta sub Hieroglyphicâ quartâ, Duellum exhibens duorum equitum heroum, simile ei, quod stitimus Fig. VIII, & X. Pro

Figura XIV.

exhibemus Ædificium ex candidissimo & polito marmore, quod extat sexaginta à rupe passibus, è regione Figuræ quartæ, sive Hieroglyphicæ primæ. Forma ejus cubica est, cujus singula latera passus habent in latitudine duodecim, plures in altitudine. Structura est quasi in duas distincta contignationes, quarum inferior vel cæmento farta est, vel muro reclusa, ne accessus pateat; superior, cameram refert unicam & obscuram, ad quam penetrare diurna lux nisi per ostium potest. Saxa, ex quibus construitur, tantæ molis sunt, ut in singulis parietibus duo juxta se locata, palatii latitudinem, altitudinem quindena supra invicem posita absolvant; uno præter hæc incumbente, pro operis coronide, cujus longitudo totam sternit parietis latitudinem. Tria domûs exteriora latera, sex loculos singula exhibent, triplici serie locatos, quadratos, in formâ fenestrarum, ambientibus limbis gradatim

Figur. XIV.

p. 325

gum *Sjuul* transitum adepti, perreximus unam parasangam in crepusculo, & prætervecti Persepolitanum palatium, pervenimus ad vicum *Myr gascuun.* Divertimus hîc in Xenodochio peramplo, cujus hospes, vel custos, pro more loci, erat meretrix publica. Postridie cum diluculo, transimus viâ dimidiæ horæ, ad spectandum alterum Monimentum, videlicet rudera Regiæ Persepolitanæ.

RELATIO V.

Palatii *Istachr*, sive Persepolitani, rudera, vulgo *Tsjehìl menaar* dicta.

§. I.

Operis conditor.

Antiqua Regum Persicorum sedes, quam in ruderibus hîc contemplabimur, diversis appellatur nominibus; quorum hodie vulgatissimum est چهل منار *Tsjehìl menaar*, i. e. Τεσσαρακοντάστυλος, sive quadraginta turres, petitum à multitudine columnarum in eâ spectabilium; prout solent Persæ hoc numero multitudinem exprimere. Vocatur etiam, præsertim in scriptis, اصطخر vel secundum scriptionem Persicam استخر *Istachr*, vocabulo obsoleto, quod lapideam, sive marmoream, operis substantiam insinuat: quo verò & ipsa arx, quæ olim palatium complexa est, quin universa urbs, & urbis locus etiam denotari solet. Audivi ab aliis appellari خانه دارا *Chonèh Darà*, i. e. *Domus Darii*, quem Persæ دارا كوچك *Darà Kutsjùk*, i. e. *Darium minorem*, ex rebus obscurè & infeliciter gestis, Latini *Darium Codomannum* vocant, velut novissimi in eâ residentis Monarchæ, sub cujus fatis illa à Victore temulento exitium passa est. Legitur tribus

 secu-

ſeculis in extruendâ laboratum fuiſſe, donec tota abſolveretur; ſi modò unquam abſoluta, vel tota lacunaribus operta fuit. Ajunt, lacunaria ac parietum interſtitia fuiſſe cedrina; quæ verò ab Alexandro incenſa conflagraverint, ſuperſtite incorruptoque marmore, ac paſſim aliorſum transvecto. Sunt qui eam non Regum ſedem, ſed mauſoleum & locum devotionis fuiſſe judicant, ex ſacris iconibus, quas ſtructuræ quædam præferunt, tum ex conjecturis chronologorum quanquam recentiorum temporum, qui ædificium illud ad typum templi Salomonis factum ſcribunt, & ex textu quodam ipſius Corani comprobant. Verùm nil impedit, locum ſacrari Religioni, aut Principum manibus Fana extrui intra Aulæ pomœria; quandoquidem præter ſculpturas quorundam conclavium, quæ ſacerdotales ritus & habitum oſtentant, in aliis ruderibus etiam ſpectantur hiſtoriæ ſecularium geſtorum, theriomachiæ & triumphalis ambitûs hiſtoriæ, quæ cum ædis ſanctitate minùs convenirent. Conditorem alii inducunt *Ardeſſjir Behmèn*, ſive *Ahasverum*, quem Græci vocant *Artaxerxem;* negantes, ante eum Iſtacheriani Palatii præſentiam, cum alioqui Rex inclytum illud convivium, de quo Sacra Biblia referunt, in illo potiùs ſplendidiſſimo orbis theatro, quàm in arce Suſâ celebraſſet.

كتاب تاريخ *Kitaabi Tariich*, ſive liber Chronologicus, (ita κατ' ἐξοχὴν, appellantur *Emiir Chani* ſeptem de rebus patriæ volumina) operis inchoatorem inducit Regem *Dſjemdſjid;* cui doctorum plerique aſſentiunt. Nonnulli altiùs, & ex diluvii ſeculo fundatorem repetunt Regem *Kijumerèts*, ſive *Khejomerès;* cum probabile ſit, qui primus gentem & urbem genti condiderit, eum & ſibi de Regiâ proſpexiſſe Sede. Quisquis fuerit, ex ſculpturis conclavium colligitur, Principem fuiſſe ejus gentis, quæ Abrahami Religioni, vel, ſi placet, Legi Judaicæ ſubſcripſerit:

pserit: quòd Abrahami, quin etiam Salomonis ævo multas fecisse gentes exteras, maximè verisimile est: nec de Persis quidem dubitari potest; quorum Monarcham, *Cyrum*, S. Scriptura Dei servum, appellat, & *Darium Hystaspis, Ahasverum, Dariumq; Nothum* propitio in Judæos affectu promovisse templi Hierosolymitani extructionem memorat. Nam laudatus *Emiir Chaan* Regem *Dsjemdsjid* ait initio religiosissimum fuisse, & fovisse religionem *Idris*, i. e. *Enochi* Prophetæ, adeoque Deo vero sacrificasse; verùm, rerum suarum successu eò prolapsum arrogantiæ fuisse, ut suam coli imaginem ac divino cultu venerari jusserit. *Dsjemsjidis* in throno sedentis simulacrum portis insculptum mihi monstravere ductores mei, sed ignari historiarum, nec satis fide digni. Pro meliori dictorum intelligentiâ, ex Persarum traditione, subjungo succinctam seriem primævorum Regum cum annis regiminis. Primus regnasse scribitur *Khejomerès* annos sexaginta. (2) *Husjeng* annos nonaginta, (3) *Tehmurès*, (4) *Dsjemdsjid*, (5) *Sohhaak* annos mille, (6) *Freiduun* annos quingentos, (7) *Manutsjehhr* annos quadraginta, (8) *Nauser* septem, (9) *Kei Kobaal* triginta tres, (10) *Kei Kaujuus* septuaginta novem, (11) *Kei Gosro* (Cyrus) sexaginta tres, (12) *Lohrasp* viginti, (13) *Gustasp* (*Hystaspes*) quadraginta, (14) *Behmen* sive *Ardesjir*, (15) *Darab*, (16) *Dara*, (17) *Iskander Filakuus*. (*Alexander Magnus*.) Paucos hos Reges memorant & partim longissimi regiminis, quia obscuriores omittunt; eorum & interregni annos priorum regimini accensentes: ex quo *Sohhaaki* & *Freiduuni* regno plura attributa sunt secula.

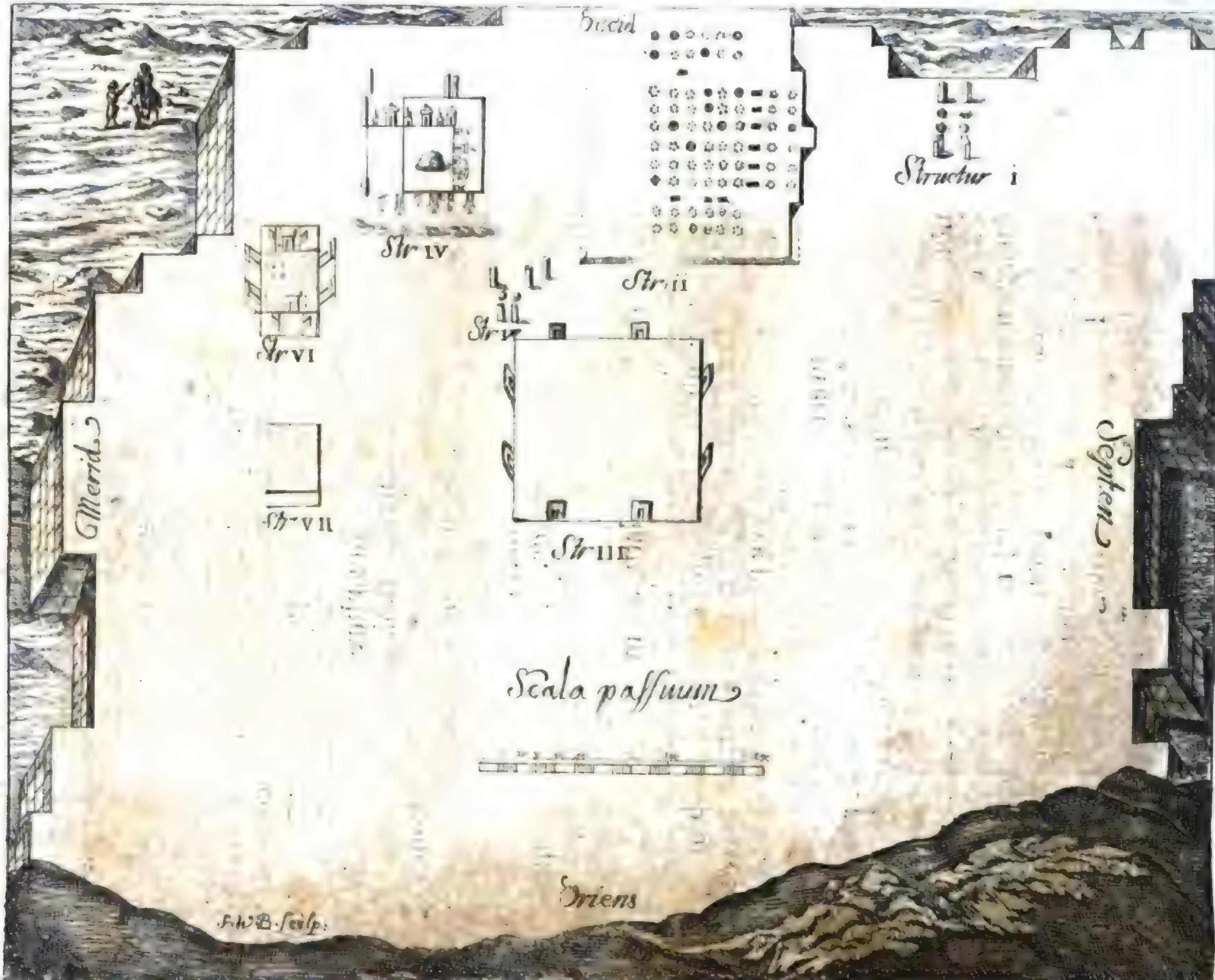
§. II.

Palatii situs & descriptio generalis.

Palatii quadrata basis est, ad occidentale latus excelsi & inconditi montis *Rahmèd*, in formam theatri condita & à tellure elevata, situm obtinens super petram, quam ajunt mar-

marmoream, ita ut toti patenti campo occidentale latus suum, velut operis frontem, objiciat, atque olim urbi amplissimæ, quæ campum repleverat, ubiq; conspicuam exposuerit structuræ suæ magnificentiam. Campus, quà palatium ambit, planus, sabulosus & incultus est, ad radicem montis clivosus & accolarum expers, præterquam opilionum, qui cum suis mapaliis per submontana vagantur. Rudera in propinquo spectantur duobus in locis, indices magnificorum olim conclavium, quæ ipsi palatio coæva esse, testatur marmoris & structuræ genus. Priora nomino areolam, palatii angulo meridionali à centum & quinquaginta passibus oppositam, quadris marmoreis ex cœruleo nigricantibus (majori parte evulsis) stratam, quæ columnam exhibet unicam, inter ceteras undecim prolapsas, immobili talo consistentem, marmoream, canaliculis striatam, fictam ex uno continuo lapide, orgyias referentem duas & dimidiam in crassitie, novem (si conjecturæ fides est) in longitudine. Ex ceteris vel bases, vel basium saltem vestigia, conspiciuntur, scapis ex lapsu diminutis & partim ablatis; Parietum reliquiæ adsunt marmorea quædam saxa, quinque & sex passus longa lataque, minoribus passim avectis. Posteriora rudera constituunt non procul à palatii latere boreali spectabiles portæ rubidæ, marmoreæ; una erecta, ex tribus saxis (uno quod superliminare, duobus quæ postes referunt) constructa; & paucæ aliæ prostratæ & partim etiam distractæ. Mons palatio adsitus, quamvis in abdito sinu elegans marmor foveat, tristem tamen præbet faciem, ex margâ, petrâ sabuloque compactam, decolorem, lacunosam & nullâ fronde honestatam. Palatii basis, sive area, formam refert theatri, cujus latera ad cardines mundi (si orientale excipio) accuratè producuntur, quadraturâ tamen minùs exacta vel æquilaterâ. Nam tractus montis quadantenus in arcum recedit, & ex austro declinat

in

Occid
Structur I
Str IV
Str II
Str VI
Str V
Merid.
Str VII
Str III
Septen
Scala passuum
Oriens
F.W.B. Sculp.

magnitudinem integri non possent, in quatuor partes, magno, ob duritiem, labore divisos; prout plures semi divisi & derelicti ostendunt.

§. III.

Ignoti characteres Palatii.

Facies meridionalis, non procul ab occidentali termino, quatuor circiter ab humo orgyjis, Inscriptionem exhibet, expressam characteribus peregrinis, formam habentibus cuneolorum; quales (præterquam in conclavibus ipsius palatii) nullibi terrarum reperiuntur, neque à quoquam mortalium hactenus possunt intelligi: cum & ipsa lingua, qualis sit, ignoretur; & an simplices literas, prout Europæorum, an syllabarum sonos, ut Japonensium ductûs, an integras res, exemplo Sinensium, exprimant, incertum sit. Ego postremum auguror, & cuneolos, pro diverso positu & compositione, aliam atque aliam denotare rem; adeoque parum referre, quo idiomate lectio investigetur. Paucitas cuneorum in uno charactere, cum Sinensium virgulæ sæpè multò plures sint, nihil me ab hâc sententiâ dimovet; Tantâ enim hîc non opus est in rebus exprimendis copiâ cuneorum, quantâ in Sinensium scripturâ virgularum opus est; cùm virgulæ Sinenses caudâ & capite careant, vel si ob καλλιγραφίαν habeant, carere tamen sine detrimento sensûs possint, adeoque in uno situ saltem unam significationem inferant; nostri verò cuneoli in eodem positu, si invertantur, duas insinuare valeant significationes, adeoque minori apparatu & compendio res suas describere. Characteres, quòd nullibi præterea reperiantur, Palatio Istacheriano proprii ac domestici dicendi sunt, quibus perquam curiosè venustissiméq; insculptis (non exsculptis) structuras in ipsâ theatri areâ existentes, videlicet portas, fenestras, statuas, parietes illustrare, conditori placuit. Narrant foveas characterum auro impletas fuisse, sed quod hostiles manus

 sequi-

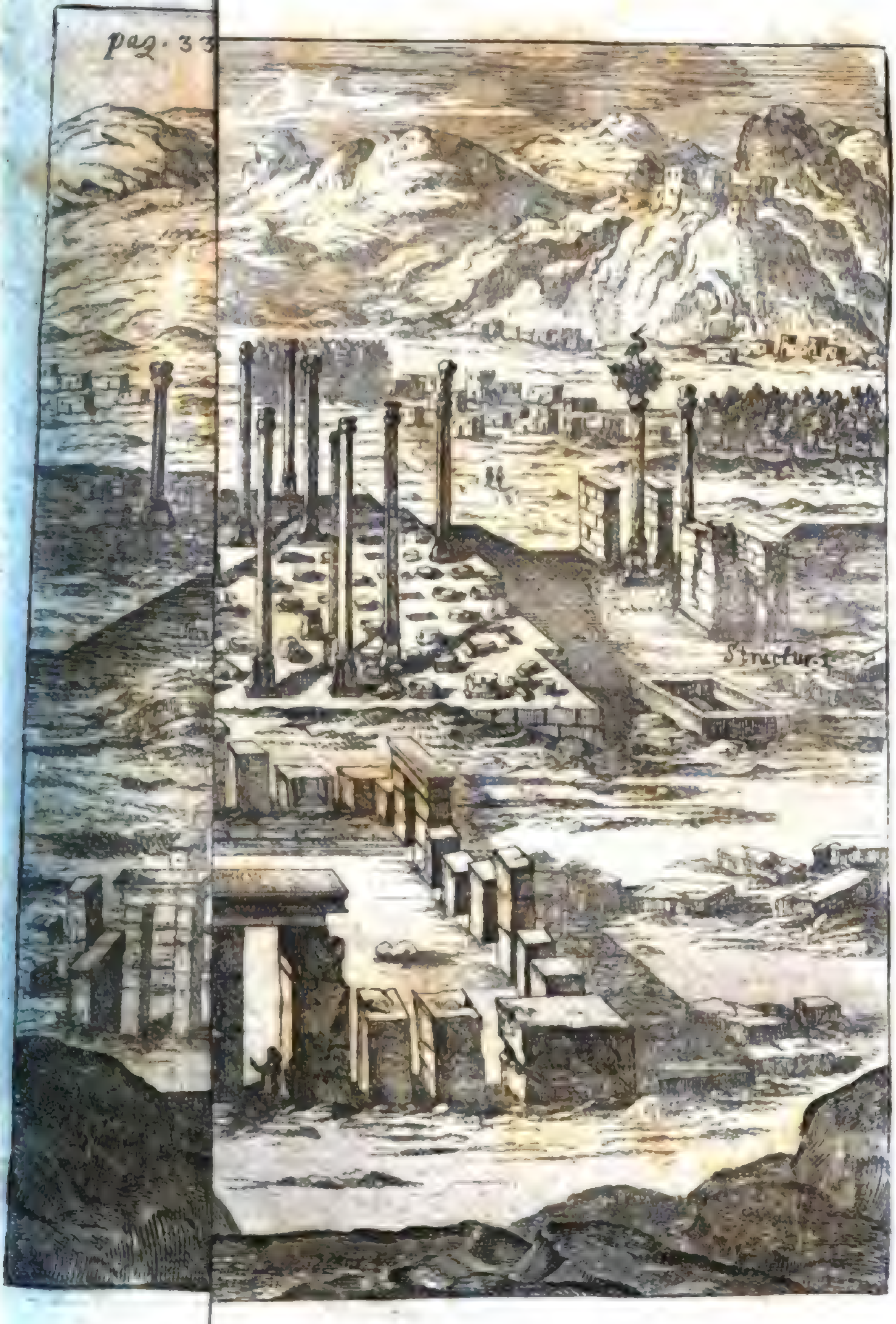
ſequiorum temporum expunxerint. Aureum ſanè colorem in nonnullis characteribus ſuperioris areæ obſervavi; an obryzi reliquias, an deaurationis ſaltem, non dixerim. Characterem à *Zerduſto* inventum eſſe, ne credas vulgo! coævus eſt palatio, & in primâ marmorum constructione inciſus. Biblia quæ à *Zerduſto* accepit *Darius Hyſtaſpis*, atque in hâc arce ſuâ aſſervavit, deſcripta fuerunt veteri ejus ſeculi linguâ & charactere Perſico, quo hodierni *Gabri*, ſive veteris religionis aſſeclæ, etiamnum utuntur, ſed plurimùm immutato & ad Arabicæ ſcriptionis genium accommodato. Inſcriptio, de quâ loquor, lapidem occupat decem paſſus longum, tres circiter latum, longitudine ſuâ non in perpendiculum, ſed horizontaliter inſertum. Videtur autem non marmoreus, ſed ſubſtantiæ mollioris eſſe, quia paſſim characteres amiſerat injuriâ temporis exeſos. Inſcriptionis quadruplex quaſi tabula ſpectatur, intergerinis virgulis diviſa; quarum unaquæque lineis abſolvitur viginti quatuor; characteres tanti ſunt, ut pollicarem longitudinem videantur excedere. Ego ex tabulis illam hîc exhibeo, quæ latus claudit ſiniſtrum, & legentis dextræ opponitur: ſive prima, ſive poſtrema dicenda ſit. Ab hâc deſcriptionem auſpicatus ſum, quòd *mola*, ſive theologus, quem in vico exploraveram, dixiſſet mihi: *Scripturam hanc æquivalere characteri Hebraico;* quem à ſiniſtrâ oriendum eſſe ducebam. Verùm, unius deſcriptio tam longam mihi faceſſebat operam (ob loci altitudinem & ſolares radios permoleſtam) ut parum abeſſet, quin à ceteris abſtinere coactus fuerim. Videntur autem reliquarum characteres à præſentibus quadantenus variare, & qui in præſenti tabulâ ſurſum ſpectant, in illis cum occurrerent, vel deorſum vel ad latera inverſi. Venuſtatem literarum ſupinus chalcographus meus non eſt aſſecutus: omiſit etiam decens ſpatium, quod characteres ubique diſtinguebat: quo nomine

INSCRIPTIO PERSEPOLITANA.

volo, quam penes me
ccuratiorem.

finem borealem, de-
locum ascensu: una
nque gradibus in po-
am, gradibus quinqua-
n, cujus longitudo cir-
o octo; altero, qui sta
nde ad dextram, con-
em perducit projectu-
duos, utrique ascensu
ersi operis devenitur
mori, plerumque uni
dinem obtinentes pal-
alem, altitudinem vix
u gaudent, ut equita-
nodè liceat. Area lo-
nisi quòd cæmenta et
ansmissa sabula & pul-
derum accumulata, in-
tinuit plura ac sple-
ac prostrata jacent, ne
em, imò vix numerum
udata, antiqui sple-
porum saltus, docu-
nificentiæ major pars
am, tum columnarum,
tum portarum, quæ
marmore plerumque
e durissimo & perpe-
uram selectis ita ma-
el portæ fuerint, tri-
bus

pag. 33
Structur.

bus omnino, quatuorve, rarò pluribus absolverentur. Quibus accedit anaglyptarum sculptura ubique elegans variorum emblematum & historiarum, de rebus æquè sacris ac profanis; In quam verò venustatis partem cum non æquè potuisset temporum malitia dentes exerere, quòd marmor esset omni silice durius, accidit non multis retro annis, ut quidam archisatrapa Sjirasensis, homo perditus & cum *Herost.* æternùm tacendus, missis latomis, plerasque figuras deturparet, præsertim personarum facies, manus & quicquid maximum redoleret artificium: ita, cui hostes & tot seculorum injuriæ pepercerant, abolere malitiosè conatus. Causa homini non alia fuerat, quàm tædium amicorum & magnatum, qui aliunde spectatum venientes, œconomiæ suæ molesti essent. Commisso scelere, parum absuisse dicitur, quin per alium edoctus Rex, à patratore pœnam capitis exegerit. Ex marmoreis, quæ hodienum conspiciuntur, ruderibus colligo, structuras illustriores per universam aream extitisse haud ampliùs octo, (ceteris, si forte plures fuerint, disjectis devectisque) videlicet: quatuor secundùm longitudinem frontispicii, quod campo opponitur, ceteras paulò remotiores ad orientalem theatri partem; omnes quidem eo situ, ut parietibus suis mundi cardines respicerent, & hoc ipso responderent quadraturæ communis areæ. Area cum ubique horizontaliter plana sit, ædificiorum tamen non est omnium æquale pavimentum, sed aliud alio paulò sublimius, ut per gradus in ipsum ascendi oporteat. Si quis horum omnium sculpturas, Inscriptiones, mensuram, ornamenta & cetera memorabilia velit accurato penicillo describere, ei vix bimestris in loco mora suffecerit. Ego, quantum ex his unico atque integro triduo assecutus sum, quô nec prandio otium indulsi, fideliter communicabo; ordinis causâ singulas Structuras numeris distincturus.

Stru-

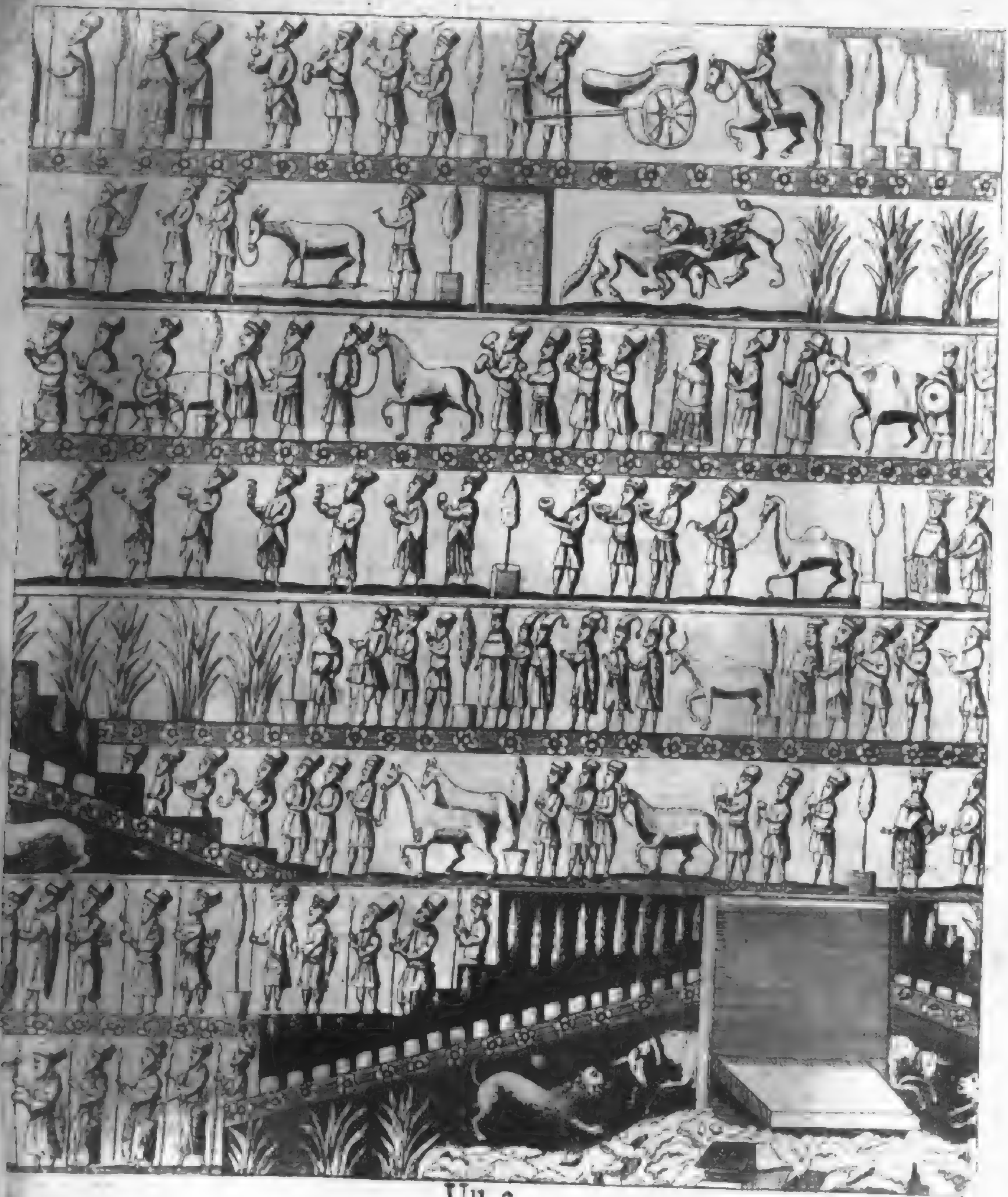
Structura I.

quindecim passibus ab ascensu incipit, introitum universi operis constituens. Hæc quatuor absolvitur parietibus, vel, si ita vocare licet, *Statuis*, totidemque *Columnis*; quarum omnium hæc est dispositio: Opus duæ ordiuntur Statuæ marmoreæ albicantes, vagis quibusdam venulis variegatæ, latitudine suâ à scalis ad montem, sive ab occasu in orientem, extensæ, spatio disjunctæ passuum saltem quinque. Quas in eâdem lineâ ex brevi intervallo sequuntur subdiales columnæ quatuor, pariter marmoreæ, in quadratum dispositæ, ex quibus duæ posteriores desiderantur, pridem collapsæ. Columnas rursus excipiunt duo parietes, sive Statuæ, substantiâ, magnitudine, formâ, positu prioribus similes & ab iis triginta passus remotæ. Statuarum gigantea prorsus structura est; cum enim crassitiem obtineant duorum, latitudinem octo, altitudinem circiter quatuordecim vel amplius passuum, ex pluribus tamen quàm duobus saxis constructæ non sunt; ita verò affabrè, ne eorum appareat commissura. Interiora latera singulas exhibent monstrosæ formæ & magnitudinis belluas, corpore quasi dimidio prominentes, eo situ, ut basi parietum insistendo totam statuarum latitudinem impleant, & in priori ordine scalas, sive occidentem, in posteriori montem, sive austrum, respiciant. Priores belluæ invicem figurâ similes sunt; verùm quòd capite mutilatæ sint, agnosci non satis possunt, an Camelo-leonem, vel aliud bruti monstrum referant: ornatus utrique idem est, & plurimus ex rosis & coralliorum globulis. Posteriores duæ alatis dorsis gryphi æmulantur figuram; facies tamen barbata & humanæ similis est, malitiosam populatoris manum passa. Ulteriorem descriptionem supplebit apposita effigies, quanquàm ruditer sculpta, in quâ effigiem saltem unicam tum ex columnis, tum ex duplici beluarum genere stitisse, sufficere nobis visum est. Belluis triplex immi-

hil menaar dictam; quam nos ob loquendi commoditatem *Stylo-mesaulium* appellabimus. Hæc Structura supra communem basim muris atris marmoreis ad sesqui orgyiæ altitudinem elevata, speciem præbet novi ac sublimioris theatri: cujus quadrata forma est, circiter 140 passus protensa ab oriente in occidentem, sive ad finem Palatii, quà campo imminet, longiùs à septentrione in austrum, & ad novi ædificii structuram usque. Frontispicium (quod boreale latus constituit,) quatuor exhibet ascensus, sive scalas: quarum priores duæ adversa occupant latera projecturæ, sive podii, in medio frontispicio positi, ita ut una scala ab occidente ad orientem, altera ab oriente in occidentem vergant; à quibus utrinque quadraginta passus recedenti duæ se offerunt scalæ posteriores, pari situ locatæ: muro frontispicii in tantum retracto, quantum illæ requirebant spatii. Ascensus leviter acclivis est, per gradus (sex passus longos) omnino triginta, unico marmori incisos; sed qui in scalis posterioribus sunt diruti & vix numerabiles. Ipse frontispicii paries, ubique latissimo marmore convestitus, duplici serie variarum sculpturarum exornatur: quarum plurimæ ruinis ac cæmento tectæ, haud integrè agnosci possunt, nisi impedimentis remotis, nec omnes depingi accuratè, nisi longioris otii impendio; non paucas etiam vitiavit vetustas, communis rerum humanarum corruptrix. Sculpturæ in duas disponuntur series, intergerino limbo in superiorem & inferiorem discretas. Utraque solennem exhibet sive sacrificalem, sive triumphalem ambitum, qui protenditur à scalis campo propinquis ad scalas monti oppositas, id est, ab occidente in orientem. Ambitum orditur in ordine superiori Eques, quem birota excipit, â viris duobus quasi subjugibus protracta; inferiori ordine alatus leo colluctans cum tauro monocerote: cui jungitur longa tabula, carminibus inscripta viginti quatuor, ex chara-

ractere cuneato, Palatio huic proprio. Uterque ordo ab occidentalibus ſcalis ad projecturam usque viros ſiſtit vario veſtitu, rebusque diverſis, quas manibus geſtant, conſpicuos, quibus paſſim inſeritur mulus, bos, ovis, camelus vel Cupreſſus: A projecturâ ad ſcalas usque orientales, meros exhibet ſatellites, qui dextris haſtam, humeris pharetram ferunt, togis laxis induti, capitis ornatu nonnunquam coronæ ſimili: Quali etiam ſatellitio venuſtantur interiores omnium ſcalarum parietes. Projectura hunc ambitum (ſive unum, ſive duplicem) interrumpens, in exteriori ſcalarum facie, utrinque duplicem quoque ſiſtit iconum ſeriem, in imâ, præter plantas Aloæ vel Cinaræ Indicæ ſimiles, leonem cum tauro luctantem, in ſuperiori Cupreſſos, vaſis Adoneis inſitas. Saxum, (quod podii frontem clauſerat, & totius frontiſpicii centrum conſtituit) paſſus octo longum, ſex latum, ex pariete dilapſum & inverſum jacet, ſculpturas ſuas hoc poſitu abſcondens. Adumbrationem ambitûs hujus tentavi, ſed penicillo, quàm par erat, fugaciori & ad omnia non ſatis attento. Eam magis deturpavit chalcographus, dum particulatim pictam, me abſente ſculperet, in iconum proportione non minùs, quàm in ordine & locatione hallucinatus, nec integram aſſecutus quidem, quòd delinearat in formâ minori. Qualiscunque ſit, apponendum tamen duxi, ut ſuperſederem prolixæ deſcriptioni, terſiorem daturus loco alio. Aream conſcendens, ſcenam video ſplendida præbentem fulcra Imperatorii quondam, uti videtur, conclavis: Columnas videlicet ſeptendecim, ex ſeptuaginta duobus, quantum ex ordine & veſtigiis colligo, ſuperſtites; ceteræ lapſu comminutæ disjectæque pavimentum operiunt. Videntur autem diſpoſitæ fuiſſe in quatuor claſſes; ſingulas muro olim diſcretas atro marmoreo, cujus quædam ſaxa prominent pene orgyiam alta, longa paſſus ſex, craſſa unicum. Columnæ vel earum

Uu 3

veſtigia; lineolæ parallelæ cuniculum ſub pavimento, qui olim pro aquæ ductu ſerviviſſe videtur. Sequitur

Structura III.

Deſcribendæ in auſtrali tractu duæ reſtant Structuræ: verùm, ut præveniremus confuſioni, viſum eſt ad hanc priùs deflectere ſtylo-meſaulio & monti interpoſitam, ac reliquorum omnium maximam illuſtriſſimamque; quanquam ejus ac ceterarum, quæ ſequuntur, reliquiæ conſiſtant ſolummodo in Portarum magnificis poſtibus, iisdemque, per intervalla aliquot pedum, inſertis quibusdam ſaxis prægrandibus, ex quorum ſerie muros & magnitudinem conclavium colligimus. Præſentis Structuræ (quæ diſtat à priori ſexaginta paſſus) quadrata æquilatera figura eſt; area interior in utramque dimenſionem octoginta quinque paſſus expanſa, ubique plana & inanis, niſi quòd hinc inde ex ſolo promineant ſtriatæ quædam particulæ columnarum, quibus lacunar ſuffultum fuiſſe conjicimus. Singuli parietes, ſive muri, duas oſtentant portas prægrandes, quinque ferè orgyiarum altitudinis, ex ſaxis omnino octo, vel paucioribus, conſtructæ. Has in boreali latere intercipiunt tres portæ minores, ex tribus factæ lapidibus, ſeſquiorgyiam altæ; quarum in ceteris parietibus locum ſupplent marmora in oſtii, vel veriùs in repoſitorii, ſpeciem efformata, ita ut prædictis figurâ, ſitu & magnitudine reſpondeant. Portarum (majorum) poſtes latitudinem referunt quinque paſſuum, craſſitiem duorum, communem cum ceteris parietum ruderibus. Superficies ubique figuris elevatis pereleganter exſculpta eſt, exemplar inſigne ſiſtens, ex quo antiquiſſimorum temporum artificium, geniumque artis perſpicias. Dolenda verò eſt tyrannis tam ſceleratæ manûs, quæ deturpavit imaginum partes præcipuas, tum ſeculorum invidia, quæ pleraque ſuperliminaria, & poſtium quoq; partes
tes

tes, pessumdedit, ab accolis deinde in privatos usus successivè ablata. Sculpturarum non idem typus est: In postibus aliis, quatuor spectantur super invicem locati ordines Atlantum, sculptorum, quasi exsertis brachiis bajulent onus; in aliis tres, quatuor vel quinque præbentur series, tum satellitum, pharatris, clypeis, lanceisque instructorum, tum verò togatorum virorum diverso vestitu & actione, quos Clerum cum Episcopo referre, ex sacrâ judicaveris supellectili, quâ videntur instructi esse. Interior omnium postium facies, duellum sistit gigantis, hîc cum gryphe, ibi cum leone dimicantis, quos infixo pectori pugione victor interimit. Superliminaria, præter ornamenta alia, hieroglyphicam ostentant Homaquilæ figuram, non multum absimilem eis, quas vidimus exsculptas in rupe Rustamicâ montis Achtopèh. Pro descriptionis compendio ideam sisto unius portæ integrioris, (muri occidentalis) ad quam ceterarum speciem liceat conjicere. Discrimen sculpturis non leve quidem intercedit, sed id fortasse ab ingenio solius architecti profectum. Murus orientalis monti obversus extra pomœrii quadraturam in septentrionem extenditur, portarum spargens vestigia quædam marmorea coloris atro cinerei, sculpturis etiam conspicua; quibus in eodem tractu, octoginta ab hôc conclavi passibus, duo respondent postes solitarii, integritate viduati: ex quo contiguum aliquod conclave, vel porticum, eo usque excurrisse judico.

Structura IV.

Hæc cum Stylo-mesaulio (à quo quadraginta passibus dissidet) in eâdem areâ (tessellatâ, si impedimenta removes) collocata videtur; verùm muro atro marmoreo in altiorem situm elevatâ, in speciem singularis theatri: cujus in boreali latere, gemino loco, decem gradibus ascenditur, in oppositâ meridionali unico loco & gradibus saltem

tem quatuor, cum ceteros ruinæ abſorpſerint. Tota hæc ſtructura circiter quadraginta in longum latumq; extenſa eſt paſſibus, &, veſtigiis ſi credimus, in plures olim diviſa fuit cameras: quarum interior haud vitiata exhibet rudera ſpectatiſſima, videlicet omnes portas, feneſtras, & ad harum ſimilitudinem cælata quædam marmora. Ex ceteris, quicquid ad orientem ſteterat, id omne unà cum theatri muro proſtratum ſabulisque ſepultum jacet; Ad occidentem, unius portæ poſtes adſunt, ſitu inclinantes, quaſi nondum fuerint erectæ, vel ex perpendiculo receſſerint; ad ſeptentrionem exigua prominent muri veſtigia, juxta theatri marginem. Latus auſtrale duas refert in fine theatri ſtatuas quadratas, ſitu reſpondentes interioris cameræ parietibus: quarum quæ ad lævam ſpectatur, ſemidiruta eſt; altera verò altitudinem conſervat integram ſex pene orgyiarum, in faſtigio tribus inſignita tabulis Inſcriptionum. Interior camera aream claudit ſedecim paſſus latam longamque, ſed cumulo obrutam ingenti ſphæricæ figuræ; an totus ex ruinis & cæmentis conſtet; an intus foveat fornicem balneariam, quod volebat plebejus ductor? me latet: aqualium ſane cuniculorum in hoc theatro non deerant veſtigia. Parietes ejus, tam orientalem quam occidentalem, utrinque procurriſſe ad fines theatri, & intergerinos conſtituiſſe aliarum camerarum, id equidem collocatæ in eodem ſitu portæ ac marmora remotiora, luculenter patefaciunt. Marmorum ſitum & numerum vide ſis in Ichnographiæ generalis figura IV, in qua litera (a) denotat portas, (b) feneſtras, (c) in feneſtrarum ſpeciem excurata marmora. Portæ palmarium ſtructuræ huic decus ſunt; altitudo earum quatuor videtur tranſcendere orgyias: quanquam, quod mireris, ex tribus tantum ſaxis, videlicet, duobus poſtibus & ſuperliminari uno fabrefactæ ſint; Poſtium latitudo trium eſt paſſuum, craſſities duorum, diſtantia pro-

por-

Typus
Fenestrarum in Struct. IV.
cum Inscriptione

imâ areâ inter tertiam & quartam Structuram postes trium portarum, in trigonum ad mutuum duodecim passuum intervallum dispositæ, prominentibus in medio duarum columnarum basibus, sabulo pene sepultis. Pauca sunt rudera, sed magnifica & superbi olim ædificii indicia. Postium alii ad quartam ascendunt orgyiam; omnes latitudinem obtinent trium, crassitiem passuum duorum, intervallo pervii trium quoque passuum. Postis geminus orientalis imo loco triplicem refert ordinem Atlantum, novenos in unâquaque serie, qui sursum extensis brachiis, crucium formant figuras. Sunt illi saltem bipedalis longitudinis, adeoque humanâ magnitudine inferiores. His insistit scena alia, sistens Pontificem sedentem, cum stante pedisequo, qui dextrâ florem, tulipæ similem, tenet, sinistram vacuam elevat. Huic incumbit ornatus ex variis ductibus & triplici rosarum serie. In fastigio demum Homaquila ex orbe comparet, dextram elevans, sinistrâ annulum continens: ipsa nimirum figura hieroglyphica, quæ in Structurâ tertiâ superliminaria decoraverat. In poste geminâ boreali, & una solitariâ australi (nam altera hîc desiderabatur) idem Pontifex stans conspicitur, dextrâ longum tenens scipionem, sinistrâ breve lignum, in extremitate superiori tribus tuberculis pulvinatum, simile ossi cruris humani. Hunc à tergo excipit geminus minister; primus qui utrâque manu caput Pontificis tuetur umbraculo; alter qui pedum episcopale vel quid simile dextrâ, sinistrâ verò mantile gerit longum, ad terram usque fluens. A portâ orienti adversâ utrinque in austrum & septentrionem procurrunt muri marmorei vestigia, tractu paucorum passuum conspicua, deinde terrâ sabuloque obruta, ne, quousque protenderit, cerni possit. Eandem sortem hîc luunt columnarum quædam, & plurimæ marmorum aliorum ruinæ.

Structura VI.

Priorem quartam ab intervallo triginta passuum in eadem linea excipit, quamvis paulò extra seriem remota, versùs orientem. Extima est in hoc ordine, & aliquâ sui parte limites contingit universalis areæ. Situm obtinet in rupe protuberante marmoreâ, cujus latus australe in muri speciem excisa est, cetera muro clausa sunt marmoreo, duas orgyias alto, in formam novi theatri. In aream scalis ascenditur semidirutis, à septentrionali latere quidem gradibus paucis, ab australi gradibus fere quadraginta, ex solidâ quoque rupe efformatis. Areola hæc quinquaginta circiter passus in longum, pauciores in latum extensa, saltem rudera exhibet rariora, sed ex quibus mihi in proclivi fuit, conclavium distinctiones, sive conumerum, & remotis alicubi impedimentis, vestigia cognoscere columnarum triginta sex, quibus innixa lacunaria fuerant; adeoque prisci ædificii Ichnographiam fingere; quam hic pro descriptionis compendio in Sciagraphia universali appono. In eâ orbiculi columellarum locum, punctatæ lineæ per medium conclave & secus parietem ductæ incilium vestigia, cetera portas & statuas denotant. Ornatus saxis plerisque hastati viri sunt: in uno observavi episcopum cum duobus pedisequis, primo qui umbraculum, altero qui lituum episcopalem gerit; quibus desuper imminent Inscriptiones tres, singulæ constantes tribus lineis. Portæ trium excedunt orgyiarum altitudinem; postium latitudinem tribus metitus sum passibus, latitudinem unico: ex his alii tantùm ex uno saxo constant.

Structura VII.

Exiguæ molis est, ad Structuræ prioris angulũ, versùs borea-orientem consita; non aliud referens quam solidam basin operis alicujus, ex atris marmoreis quadris coagmentatam;

tatam; in cujus areolam quaternis scalis ascensus olim ab omni parte patuit. Structuræ longitudo à boreali ad australem terminum triginta exhibet passus. Scalæ singulæ duodecim constant gradibus, tres passus longis, sed modò, præter vestigia, dirutis. Stipant occidentale latus quatuor marmora fortasse postium, & à fine australi alia extendunt muri alicujus vestigia sabulis obruta, documenta majoris quondam Structuræ: qualisnam & cujus formæ, incertum. Unum Structuræ latus refert dimicantem cum leone monocerotem taurum, cum semi exesâ Inscriptione: ceteros ornatus tempestates aboleverant. Ab hâc in orientem, sive versùs montem, quinquaginta passus protendenti occurrit, in imâ areâ,

Structura VIII;

Cujus primum conclave habet passus in utraque dimensione viginti; alterum illi præliminare, paulò est angustius, muro versùs boream carens, ibidemque duas ostentans Statuas quadratas, æquilateras, crassitiem obtinentes duorum passuum, altitudinem, quantum aspectu conjicio, quinque orgyjarum. Portas habet superstites quinque, orgyias duas cum dimidiâ altas, singulas ex tribus saxis marmoreis fabrefactas. Harum interstitia occupant cælata in speciem repositorii marmora, atra, quadrata. Sculpturæ in postibus conspicuæ sunt milites hastati, subinde gemini in eodem latere: in aliis patriarcha stans, duobus comitatus pedisequis, uno qui umbraculum, altero qui pedum tenet episcopale (in unâ portarum umbraculi gestator desideratur); in aliis heros, qui gryphum comâ frontali apprehensum pugione (sinistrâ accepto) interficit. Marmorum magna portio, & cum his personæ pectore tenus omnes, arenis & limosæ terræ immersæ sunt. Saburræ hujus molem ex monte transmissam, tot seculorum tempestates hôc loco congesserat. Multa de figuris &

& ſaxorum conditione loqui ſupervacaneum eſt, quia à prioribus non diſcrepant.

Structuras IX. & X.

vocamus cryptas duas, in petroſâ parte montis excavatas, frontiſpicioque decoratas magnifico. Prima harum meſaulas reſpicit, altera auſtrales ultra theatri fines remota, ruderibus campi opponitur. Sufficit poſtremam deſcripſiſſe, quia par eſt utriusque Structura & conditio. Enitimur trecentis paſſibus per marmorea fragmenta ædificiorum. Frontiſpicium ad modulum normamq; factum eſt eorum, quæ in *Nakſji Ruſtaam* luſtravimus,(vide in priori Relatione Fig. IV. V. VI. & VII.) manu tamen non æquè plenâ & elaboratâ. Nam tota deficit ima compages, ſive areola, niſi fortaſſe obruta cæmentis lateat; altera igitur hîc primam conſtituit, ſed ea non ampliùs viginti quatuor paſſus in longitudine exhibet; margo quoque ambiens raſa & inanis eſt, ſatellite & quovis ornatu carens. In ceteris differentia levior, atque hæc eſt: Limen interius tetrapedali, adeoque largiori, profunditate patens, ſatellites non ſingulos, ſed geminos eodem loco exhibet; quorum qui in ſuperiori compage latus ſiniſtrum occupant, inermes ſunt, ſiniſtram manum præbentes ori, dextram extendentes demiſſam, in reverentiæ ſpeciem; reliqui omnes pari ſitu ſtant haſtati, haſtis paulo ultra cervicem prominentibus, quas utroque pugno comprehendunt. Sunt verò omnes humanæ magnitudinis, togis induti ultra ſuras fluentibus, pedibus nudi, capitibus, ne capilli appareant, coopertis, pileis quidem faſtigiatis & imâ parte circumdatis protuberante ingenti piloſâ fimbriâ; qualis etiam collum cingere videtur, niſi ſculptura luxuriantis barbæ fuerit. Margo horizontalis Structuram dividens, qui anguſtior & inanis eſt in *Naktſji Ruſtaam*, hîc ſupra propendentes pinnos exhibet ſeriem octo-

octodecim pardo-leonum, vel qualiumcunque belluarum, qui utrinque noveni, capitibus stant versus medium, clunibus retro conversis, dentibus conspicui exsertis longis, humeris verò sive alatis, sive signatis figurâ quadam, quæ literam S majusculam quodammodo exprimit. Circulus Homaquilam sive ornithanthropum referens, non est hîc squamosus, sed glaber ac simplici annulo similis. Hæc de exteriori discrepantiâ. Per ostiolum, inclinato corpore, ingresso halitus adspiravit quodammodo sulphureus, qualis solet in cupri fodinis. Spelunca est unius fornicis, passus longa quindecim, lata quatuor, alta pedes octo; latitudo continuis gaudet tribus cavitatibus, in intimum montem productis; quarum media cisternam exhibet, aquâ plenam; exterior utraque saxum læve, longum, convexum, cum rupe reliquâ marmoreæ quodammodo substantiæ; an sarcophagi operculum? non agnovi, quia partem inferiorem abscondit uda & lutosa humus, longo seculorum tractu congesta. Cisterna septo in longitudinem distincta, stillantem eo loco aquam limpidissimam excipit, quæ modò inutilis diffluit, olim per latentes cuniculos in structuras palatiorum delata. At hoc pacto aliunde suppetias accepisse verisimile est. De cryptis sub basi Istacherianâ latentibus, cum inde discesseram, multa mihi narravit vel fabulatus est Europæus quidam, qui se, face accensâ, eas pererrasse affirmabat. Quod si adsunt; miror me præsentem nullibi offendisse aditum, nec de iis quicquam audivisse à Myrgascunensibus. Eâdem fide ductorum unus refert de sculpturis, unâ hinc parasangâ, in orientali montis facie, incisis, eisque vicinis ruderibus domûs marmoreæ, quæ dicatur *matris Salomonis* fuisse mausoleum. Quibus verò ob incertitudinem insuper habitis, pergimus ad alia.

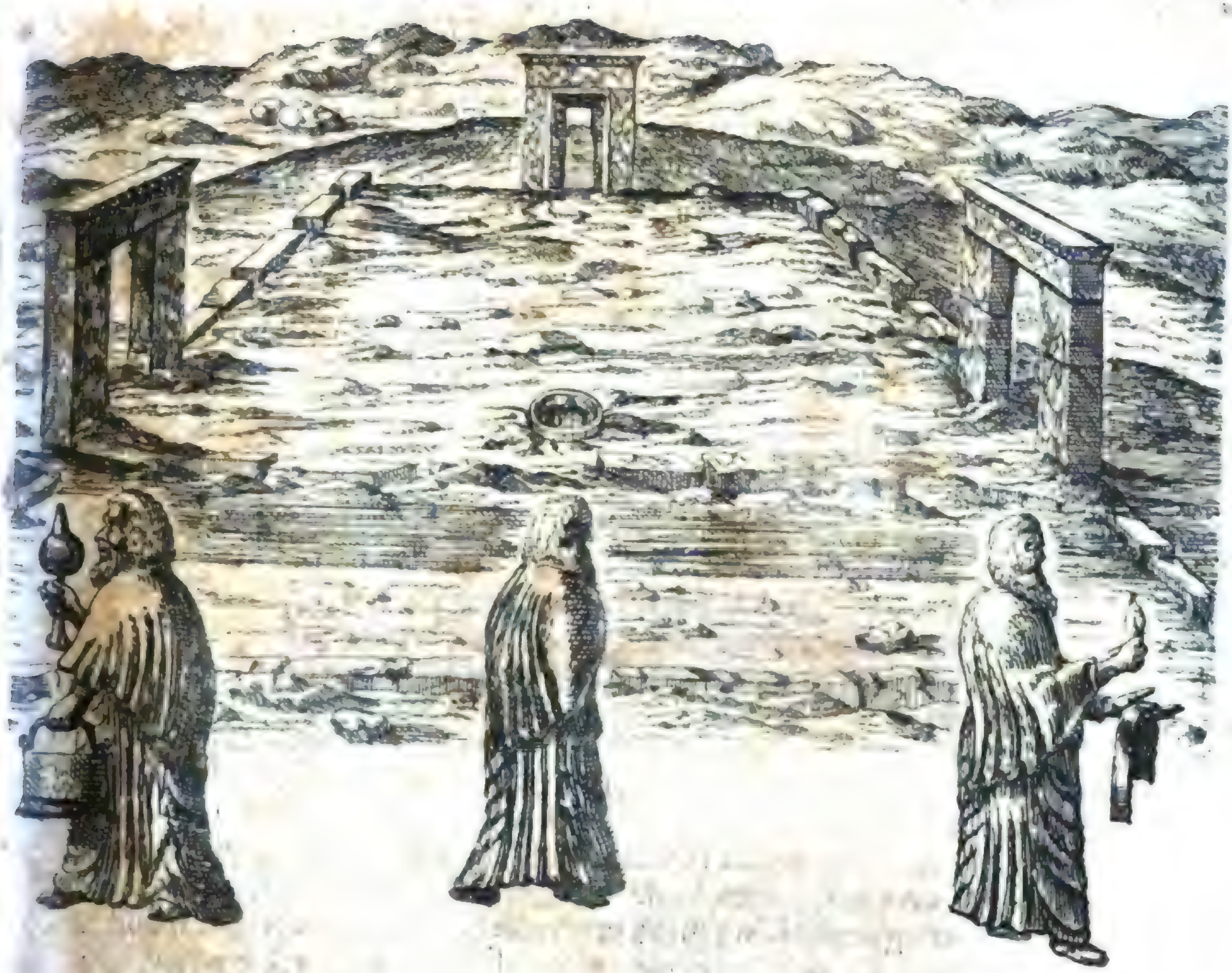
RELATIO VI.

Antiquitatis monumenta in campo *Sjubasàr* novæ Persepolis.

§. I.

Templum matris Salomonis.

Ex Merdestano antiquæ Persepolis, transimus itinere unius diei in campum *Sjubasàr*, hodierni emporii Persidis شیراز *Sjiraas*, quædam etiam in eo spectaturi antiquitatis rudera. Campus duo ostendit monimenta, planè ad typum Persepolitanum facta, ejus tamen magnitudini, splendori & magnificentiæ nullo pacto comparanda: quorum primum, ruinæ sunt marmoreæ, reliquiæ ædis, quam vocant مسجد مادر سلیمان *Mesdsjèddi maderri Solymuun*, i. e. *Templum matris Salomonis*; alterum, Simulacra Rustamica, cauti insculpta, quæ à loci genio appellantur برمه دلک *Bermèh delèk*. Ad hæc videnda, ex Sjiraso urbe multo mane discedo, comite R. P. *Francisco*, Carmelit., natione Hispano, viro egregio atq; docto. Equitamus per plana sabulosa, secus tractum montis *Kuhi tengi selm*, qui lævam claudebat; prætervectique tuguria quædam leprosorum, absolutâ unicâ parasangâ, contingimus desiderata rudera *templi*, quod dicunt, *matris Salomonis*. Sita ea sunt in colle, ante radicem imminentis jugi. Collis, sive naturæ opus sit, sive ruderum collapsorum acervus, multa fovet vestigia murorum, sabulo cæmentisque obrutorum, ex quibus nec ordo conclavium, nec universæ structuræ forma & magnitudo cognosci potest: saltem in collis fastigio, humus quadratis strata lapidibus, & marmoreæ murorum prominentium reliquiæ, iisque insistentes portæ superstites, definiunt limina unici conclavis: Cujus forma est quadrata, longitudinis

tem area excipit ejusdem amplitudinis quadrata, uno gradu depreſſior, ſed, ob effoſſos lapides, non ſatis diſtincta. Terminum monti oppoſitum excepiſſe videtur conclave ſubterraneum quadratum, ſed cujus fornix collapſus cavitatem repleverat, ſaxis longo ſeculorum tractu ad peregrina opera avectis. Centenis hinc paſſibus antiquiſſimi Caſtelli baſin exprimunt rudera duplicis propugnaculi, ex rudi ſaxo. Appellatur locus ex fonticulo illic ſaliente *Abi murguun*. Hæc de templo.

Prophetæ S. Eliæ veſtigia.

§. II.

Mille paſſus inde progreſſis comparuit ad dextram clivus ſaxeus; in cujus ſinu ſalit fonticulus, ſepto circumdatus, criſtallo clarior, in parvum ſtagnum ſe effundens, ſalice, fraxino & ſylveſtri ficu conveſtitum. Vocatur fons خضر زنده *Chedr ſindeh*, i. e. *caſtrati viventis*, puta Prophetæ *Eliæ*, qui hoc loco commoratus, eum prolexiſſe juſſu & virtute ſuâ creditur. *Eliam* appellant *caſtratum*, quòd uxorem non agnoverit; *viventem*, quòd non ſit mortuus. Teſtantur inſita rupi veſtigia, hîc quondam extitiſſe domicilium, fortaſſe cuſtodis tam ſacri fontis: cujus modò inſpectorem ſe gloriabatur opilio gregis, non procul inde palantis. Memorandum ſanè monimentum; ſi traditio vera ſit! Aſt, ſuſpectam reddit pluralitas locorum paſſim occurrentium, in quibus Propheta diverſatus, vel poſt aſſumptionem apparuiſſe traditur. Vocatur ejusmodi locus, قدم ڪاة *Khadem gah*, i. e. *locus veſtigiorum*, & plerumq; donatur uno pluribusve fonticulis prodigioſè ſalientibus; Qualem exhibent: mons Sjiraſo imminens, prope ſepulturam *Sjeich Saädi*; portus *Bander rik* ad Sinum Perſicum; inſula urbi Baſræ vicina, inde *Djjeſireh chedr*, i. e. *inſula caſtrati* dicta; & in *Mediâ* mons *Barmach*, prope mare Caſpium. Prædictorum omnium locus hic poſtremò dictus maximè ſpectabilis

 eſt:

est: quippe in editissimo cacumine rupes exserens perpendiculariter surrectas & præaltas; quarum apices naturæ prodigio aquam fundunt, quam Propheta hîc in sublimi solitudine, quasi in mundi speculâ, demoratus, infixâ hastâ, cum sitiret, prolexisse creditur. Meretur stupenda montis conditio, cujus historiam ex Hodœporico meo huc verbotenus transcribam; prætermissis saltem, quæ non sunt hujus loci.

Mons Barmach.

Mons ex figurâ digitorum, quos pro cynosurâ navigantibus exhibet, Turcicâ, hîc populari, linguâ appellatur *Barmach*. Est ille Caucasii jugi, quà mare respicit, uti altissimus, ita littori hîc maximè vicinus, citra distantiam dimidiæ *agaatsj*, seu parasangæ: Unde prisca Medorum gens commoditati serviens, regionem hoc loco muniverat; productis à jugi radice ad littus maris duobus muris, ad trecentorum passuum intercapedinem, quæ civitatem (exemplo Derbenti) conclusisse potuit, vel in bello refugium præbuisse ruricolis; nam ante unam parasangam pariter murus ex summi montis apice per vagos valles ad mare demissus, Elysiam hanc Mediæ planitiem intercluserat, sed modò dirutus cespiteq; humatus. Mons ex cautibus & terrâ limosâ constans, ad radicem iter facientibus præbet xenodochium; ex quo cum sociis progressus, eques diu ascendo, donec abrupti colles ungulas ampliùs non reciperent; unde dimisso equo, reliquum viæ pedes occipio, inde à diversorio eluctatus duarũ horarum impendio. Fastigium à trecentis passibus porta anticipat, præaltum bajulans & magnificum, ex quadrato lapide, propugnaculum, decumano labore rupis præruptæ dorso affixum, ex quo aditus defendi, & arceri hostis potuit. Inde per anfractus pergenti, ad lævam se produnt hypogea quædam, ex cæso coctoque latere, olim, quod videtur, præsidiarii militis, nunc lacertarum & solitudinis hospitia. Fastigium dirutæ arcis aream exhibet planam, quadratam,

Faſtigium montis
Barmach.

ſudantis magis quàm ſtillantis, collectio negligitur. Tertium in ipſâ ſpeluncâ, quà hiat verſùs podium ſepulchrale; cujus aqua, ditiori venâ prodiens, puteolo excipitur, in uſum ſitientium. Quæ vis aquam in hos propellat apices, circumſitis montibus celſiores, diſquirent alii: ego, ſoluto pauperibus nummo, quem ſepulchri cuſtos poſtulat, ad xenodochium remeo. Solum hic olim fuiſſe habitatum & cultum, nec dum ſterile eſſe, teſtatur Morus celſa frequens, in aſcenſu obvia, montis oppoſiti vinea & pagus, haud procul ab arce, in valle montanâ, conſpicuus.

§. III.

Bermeh delèk, ſive Simulacra Ruſtamica.

Paſſus mille, vel ultrà, provectis, meta comparuit noſtri excurſûs, in angulo petroſi montis. Hic ſimulacra exhibet Ruſtamica, abrupto parieti, quà Cæciam reſpicit, inſculpta, ad illorum, quæ in Merdeſtano vidimus, ſimilitudinem; ſed vetuſtate magis exeſa, tum facta etiam rudiori manu, vel minori induſtriâ. Angulus lapidoſus eſt, ex denſâ Ficu opacus, plurimis ſcatens fonticulis ibidem ſtagnantis aquæ limpidiſſimæ, quæ ad baſin pede ſicco accedere non permittit. Ipſe paries rudis & impolitus eſt, arborum ramis coopertus, ab imbribus & vetuſtate ſqualidus, herbas hinc inde alens in fiſſuris & ambitu, quas capræ, per montis ſalebras & declivia palantes, depaſcebant. Sculpturarum duplex eſt ſcena, tribus à terrâ orgyjis elevata, ab invicem paſſibus totidem disjuncta. Prior, quaſi in raſâ tabulâ, exponit virum, quem appellabant *Ruſtamum*, & fœminam, quam vocabant *Reginam*, invicem adverſos & velut colloquentes. *Ille*, ſtaturâ corporis humanâ paulò major, caput habet galeatum, cæſarie barbâque brevi; collum torque cingitur admodum laxo, unionum ſerie decorato; pectus & venter exeſa ſunt, ne habitus agnoſcatur; femora & crura velantur paludamento, ad talos demiſſo & multis plicis

 fluctu-

fluctuante. Hæc, venusta humanæ staturæ fœmina, fronte redimiculâ, occipite cincinnis, collo monili, multis quasi unionibus bullato, ornata est; Pectus valde exesum, thorace, ut apparet, induitur brevi, angusto, infernè laciniato; femur ni fallor, supparus, & varii fluctuantesque pepli operiunt. Ille sinistram pectori imponens, dextrâ florem offert Reginæ; hæc simili gestu florem sinistrâ accipiens, dextrâ reddit fructum pomo vel pyro similem. Altera scena in impolito pariete duos exhibet heroas, sive Reges, quorum prior *Rustamus* dictus, staturâ corporis donatur sesquiorgyiam longâ, torosâ ac pene giganteâ; caput mitrâ tegitur, in ingentem bullam supra verticem expansâ; cæsaries crispa est & retro flexa, barba brevis, vetustate exesâ; venter togâ talari tegitur, in femore constrictâ, per crura decorè plicatâ & fluctuante. Posterior, staturâ minor, eundem exhibet corporis habitum, sed magis exesum; capitis tegmine non turgente ultra mitræ formam. Hic dextrâ annulum ostendit digitis comprehensum; in quem prior indicem intendit; uterque sinistrâ claudit manubrium, fustis nescio an frameæ, longæ, rectæ & in terram usque demissæ, sed per vetustatem erosæ, ne, quale armorum genus sit, agnoscatur. Si annulus ille fuerit pronubus, miror magnitudinem; nil dubitaturus, quin figuræ historiam desponsationis notent. Vocatur locus *Bermeh delèk* à conditione suâ: *bermeh* enim significat confluxum stagnantis aquæ fontanæ; *delèk* rupturam montis, quæ hic incisas refert imagines.

§. IV.

Antiquitatis monumenta passim obvia.

Plura Regio operum antiquissimorum rudera passim exhibet; quorum placet pro colophone recensere nomina locorum: ut habeat viator per has partes migraturus, quæ ulteriùs possit in Reip. literariæ usum expingere: nonnihil enim momenti conferent ad illustrandam historiam

riam antiquitatis. Duplex invenio genus ruderum: Primum eorum, quibus antiquitus Dynaſtæ ſecuritati ſuæ proſpexerant; qualia ſunt cryptæ Gabricæ, à naturâ & arte factæ, deſolata montium celſiſſimorum caſtella, & clauſtra vallium, anguſtis faucibus, quandoque & portis olim ferreis munita: tum verò eorum, quibus bellicoſa antiquitas præclarè geſta ſua oſtentavit ac memoriæ poſteritatis tradidit. Ex priori genere plurima non modò in Perſide, ſed in univerſitate imperii paſſim occurrunt. Nec enim vallem peragraveris, quæ non, in adſiti montis cacumine, veſtigium quoddam munimenti præbeat; nonnunquam ſociati hypogeis & inexplicabilium cuniculorum anfractibus: quale Sjiraſô Ormuſium proficiſcenti, paulò extra viam, omnium celeberrimum objicit mons prope pagum *Tadewaan*. Poſteriori & maximè notabili genere ſola ſuperbit Perſis antiqua & propriè ſic dicta; quaſi hæc maximorum Principum ac heroum mater, præclara omnia, ac digna poſteritatis memoriæ facinora, in ſuo ambitu geri ac patrari voluerit. Ex his, uti Perſepolitana ſunt celebriora, ac ceteris omnibus magnificentiâ atque dignitate præferenda; ita nec poſtrema, ſed ſimulacris Merdeſtani montis comparanda ſunt, quæ exhibet كوه شاه پور *Kuhi Sjah puur*, i. e. *mons Regis Saporis*, Sjiraſo verſus *Bander riik* contendenti à paraſangis 24. (ab oppido *Kaſeruun* quatuor) non procul à viâ obvius, in campo pinguis glebæ, fontibus, arboribus, paſcuis & pagis ad voluptatem ditato. Mons duas exhibet rupes excelſas, abruptas, interjecto duplici magnorum fontium ſcaturigine invicem oppoſitas: quæ armatum exercitum, ſummo artificio & labore exſculptum, aliaque obſoletæ antiquitatis apocrypha utrinque ſiſtunt; planè ad nitorem Perſepolitanorum. Nomen obtinent à Rege *Sjah puur*, quem hoc loco cum hoſte (vulgus ait cum *Alexandro*)

dro) conflixisse, incertâ fide traditur. Inde quinque parasangis mons شاه بهرام *Sjah Bahraam*, seu *Regis Bahruum*, fortitudine & jaculandi arte celebris, figuras quoque non paucas exhibet, pari artificio excisas; indices cladis, quam Rex ibidem hostibus inflixisse dicitur. Monti vicini sunt thermæ sulphureæ, *abi Gerrò* dictæ, quibus saxum adjacet quadratum decem ulnarum longitudinis, quod eodem Regis nomine appellatur *Hahmaam Sjah Behraam*, i. e. balneum Regis *Bahruum*. Totidem leucas progredientibus occurrunt rudera قلعه سفيد *Khalai Sefiid*, i. e. *arcis albæ*, à ديو سفيد *Dive Sefiid*, illustri apud Persas cacodæmone, extructæ, multisque gigantomachiæ fabulis inclytæ: cujus ad rupem simulacrum pugnantis, quod ajunt, Darii, aliorumque ruderum apparatus in fastigio montis conspicitur. Nec prætereundæ sunt figuræ rupium bellicæ, sedecim parasangis Sjirasô in angustiis montium تنكي زنجيران *Tengi Sindsjiruun* conspicuæ. Eas contingimus deflectendo in viâ Ormusiâ mox à *pylli Fessà* vel *Pessà*, vel ut alii vocant, *pylli Fars*, i. e. ponte Persidis versùs dextram, quà in Susianam tenditur. Hunc pontem, qui Sjiraso tribus parasangis distat, conjicio reliquias esse urbis, quam *Qu. Curtius Pasagardum* vocat, à *Cyro* conditam, cujus interitus *Sjiraso* incrementum dedisse potuit: fauces verò *Sindsjiruun* ipsas esse *Susias pylas*, quas pervadere ad interiorem Persidem frustra tentaverat Alexander, demum per invia montium deductus à pastore; referente *Curtio* Lib. V. Urbium quoque *Firusabaad* & *Daraab* vicini montes Sculpturis Rustamicis, quas vocant, superbire dicuntur: ut ceteras omittam obscurioris famæ, vel ex fato mollioris saxi, nimium obsoletas.

RELATIO VII.

Sjeich Chodsja Hafès & *Sjeich Saädi Sjirasi*, illustrium Persiæ Poëtarum, Sepulturæ.

Laus Sjirasi urbis.

§ I.

Sjirasum, quod hodie *Sjehbri Fars*, i. e. *Urbs Persidis*, velut, abolitâ veteri, nova Persepolis appellatur, civitas est inclyta & auspicati nominis: in cujus felicitatem annona rerum, auræ cœliq; temperies, indoles mansueta civium, & quæcunque desiderari possent conditiones, jugiter conspirant. Situm supra fidem sortita est venustum; hinc campum respiciens planum & apertum, illinc falcato vastissimorum montium sinu circumdata. Campus agris, pagis & pascuis dives, parasangis ferè duabus in latitudinem, tribus in longitudinem extenditur, continuis montibus undiquaq; cinctus, & ad Vulturnum in lacum terminans sex parasangarum, si circumiri posset, ambitûs; qui sal copiosum, solari radio coctum, cuivis sine pretio hauriendum exhibet. Montium accumbens tractus multis lacunis, fastigiis & articulis interrumpitur, hinc inde læto germinans cespite, majori parte sterilis atque nuda. Multa verò investigatoribus visenda objicit, non modò antiqua monumenta artis, variis commentis illustria, verùm etiam nascentes insolito naturæ beneficio fontes, copiosi & limpidissimi liquoris: quem per rupium hiatus & graminosas declivitates præcipitem viridaria, horti & cupresseta urbis magno sui commodo excipiunt, pro irrigandis areolis distribuunt, & in lacusculos, vivaria artificioseque salientes fonticulos convertunt. Hortorum magnus urbem amplexatur numerus: nullibi proniori aurâ, uberiori lymphâ, lætiori Florâ beatos in toto me vidisse regno memini. Ex Cupressis verò maximus

mus hortis & urbi decor est & magnificentia; telluris genio earum vigori singulariter favente. Densissimis enim consitæ ordinibus ubique ad jactûs sclopi altitudinem æquali citoque incremento exsurgunt, servatâ rectissimi stemmatis, comæque intra turbinatam legem pertinaci decore. Audeo affirmare, nusquam terrarum exstare, vel tantam uno loco Cupressorum multitudinem, vel tam alto fastigio, tam læto & concordi elegantiâ luxuriantium. Unicum illud suburbium, quod laudatissimus quondam Gubernator & Princeps *Imam Culi chaan* in tractu terræ *Musalla* dicto, ad ideam *Tsjarbachi Isphahanensis* condidit, & ab asperrimi montis hiatu, per quem urbem ingredimur, ad usque basilicam *Sjah Myr Hamseh* produxit, luculentum laudatæ pulchritudinis argumentum objicit advenis viatoribus: qui per sabulosas solitudines toto die luctati, dum inopinato Elysium hunc portum conspiciunt, non possunt quin verbis & votis in τὸ *Allah ekber*, i. e. sit laus Deo! erumpant. Ex quo etiam hæ fauces *Tengi allah ekber*, id est, pylarum laudis Dei, nomen sortitæ sunt. In harum constituti portâ, magnificâ & ad solam pompam extructâ, urbis nullibi clausæ, nullibi munitionibus septæ, omnem uno ictu terræ *Musallà*, & penè totius urbis Majestatem capimus, strepentes per mediam viæ Regiæ longitudinem aquarum cristallos, hinc inde cisternis interceptos, hinc inde vario lusu & arte tripudiantes audimus; tot desuper intuemur Cupressorum densas series, cum ad viæ latera, tum per viridariorum margines consitas, quæ velut hastatas satellitum copias, & nescio qualem ineffabilis magnificentiæ speciem imaginationi nostræ objiciunt; adspectu, quo nullum elegantiorem, collatis in unum studiis, ars & natura possunt efficere. Laudat hinc vena Persica Sjirasum, & imperii ocellum, delicium suum & paradisum vocat: in quem Dii ipsi sedem fixuri sint, si se ad cohabitandum mortalibus demissu-

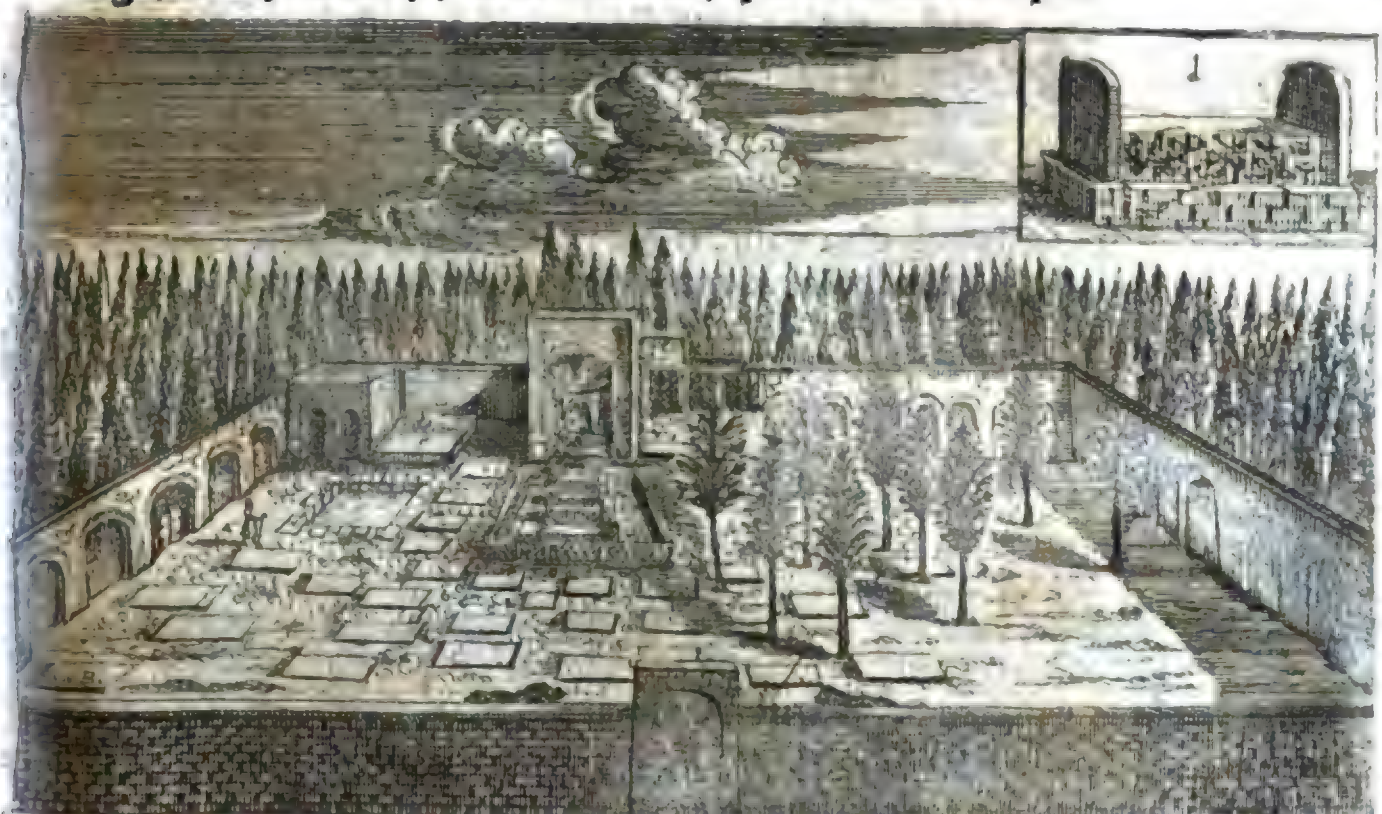
missuri in terras fuerint. Hæ urbis deliciæ, ab omni ævo, quo floruit, doctorum tranquillos animos pellexêre, ut suas Musas in eâ locaverint Theologi, Philosophi & Poëtæ præstantissimi. Ex quo etiam civitas laudem meruit, ut in libris & diplomatis دار العلم *Dari ilm*, id est, habitatio scientiæ appellari, & totius imperii Academia prædicari soleat. Testatur id multa seges sepulchralium, quæ virorum ex omni ævo doctissimorum exuvias condunt; mille & unum recenset auctor Libri, qui inscribitur هزار و يك مزار *Hasaar we jek mesaar*, i. e. *mille & unum mesaulea*: quorum in numero sunt شيخ خواجه حافظ *Sjeich Chodsja Hafès* & شيخ سعدي شيرازي *Sjeich Saädi Sjirasi*, duo Poëtarum ac Philosophorum præstantissima, dum viverent, lumina, scriptisque suis etiam apud exteros inclyta. Horum sepulchra brevi visitatione venerabimur.

Poëtæ Chodsja Hafes laus & sepultura.

§. II.

Godsja Hafès, moralium in ligatâ scriptor venustissimus, sed perquam difficilis est, qui saltem intelligi à doctis, nec ab his legi, nisi cum admiratione potest. Stylus concisus est & gravis, periodi sententiarum momenta sunt, verba ingenio & acumine referta, connexio facilis atque elegans, ut, qui voculam mutat vel demit, acumini, elegantiæ, facilitati plagam inferat inemendabilem. Divino igitur spiritu ejus poëmata exarata ac mysterii plena creduntur; ex quibus superstitiosa gens eventus rerum dubiarum & consilia agendorum, præmissis ad Deum suspiriis, sciscitatur, pro oraculo excipiens periodum, in quam evoluto libro fortunâ incidit, ex ejus affirmatione vel negatione agendæ vel omittendæ rei consilium repetens. Poëta igitur merito jure Orientis appellatur doctissimus, ipsiq; *Homero* eruditione ac gravitate venæ comparandus; eo tamen fortunis superior ac longè felicior: quòd

quòd tranquillam suis Musis sedem in sinu patrii emporii, & in ejus fundo suburbano *Musellì*, vel,ut vulgò pronunciant, *Musallà*, requiem exuviis suis invenerit; non ex precario *Jënsium* ærario, sed ex propriis divitiis splendidè tumulatus. Cæmeterium ejus quadratum est & spatiosum, rarâ Populo umbrosum; introitum utrinq; leo ornat ex saxo fictus; murus lateritius affabrè factus est, venustatis partem capiens ex Cupresso ambientis horti. Solum lapidibus & diviti sepulchralium segete sternitur, eorum, qui sub vatis præsidio hîc tumulari desideraverant. Unâ donatur cisternâ, religiosæ ablutioni dicatâ, quæ aquam per cuniculum recipit. Intranti ex vicino horto,qui sepulturæ legatus est, custos (*a*) mox occurrit, qui deducat in sepul-

chri areolam. Hæc in quadratum cancellis cincta, præter vatis nostri, tres tumbas claudit,unam Principis secularis,

 reli-

reliquas duas illuſtrium theologorum, ejusdem vatis, dum viverent, diſcipulorum. Sedet hîc in cavædio prælector, (*b*) Mola vel ſtudioſus, & ex *Corano*, ſuper quatuor defunctos, unâ opera verba recitat: quem penſo defunctum excipit alter atq; tertius, in ſubdiali requietorio (*c*), vel in conclavi vicino vices ſuas expectantes. Sepulchra in unam locata ſunt ſeriem, parvo admodum ſpatio disjuncta: primum eſt *Myrſæ*, ſive prædicti Principis, alterum *Poëtæ noſtri*, tertium & quartum theologorum *Alì Sjiraſì* & *Sabad Dekèb*. Eadem his omnibus forma eſt (*d*), ſtructura ex cæſo lapide obſoleto & impolito, magnitudo ad ſarcophagi capacitatem expanſa, utrinq; terminata ſaxo orgyiam alto. Latus utrumque cum imo margine verſus Corani exhibet, atro charactere inſculptos. Saxa ad pedes conſita exteriori facie ſingulorum encomia exponunt turgido, eleganti & ingenioſo epigrammate. Ego, ceteris omiſſis, epigraphen noſtri ſaltem vatis exhibeo, ſed quæ Latio donata ſuam amittit gratiam. Ultimus verſus annum, quo obiit, in terrâ cæmeteri quærendum jubet: quia collectæ vocum numerales literæ, ſecundum *Hiſaäb beſorg*, ſive numerum majorem, dictum, reddunt annum Hedſjiræ 791, qui eſt à nato Chriſto 1340.

تاريخ خواجه حافظ

چراغ اهل معني خواجه حافظ
كه شمعي بود از نور تجلّي
چو در خاك مصلي ساخت منزل
بجو تاريخش از خاك مصلّي

Tariich Chodſjeh Hafès.

Tſjiraach èbbeli maäni Chodſjeh Hafès,
Keh ſjemmaï buud es nuri tedſalì
Tſje der chaaki Muſellì ſaacht menſìl
Bidſju tarichſj es chaaki Muſellì.

Elo-

Elogium & æra Chodſja Hafes.

Lampas ſcientiæ ſolida Chodſjeh Hafès eſt,
Cujus candela lucet ex ſplendore divino.
Quoniam in terrâ MUSELLI *iter finivit:*
Quære æram ejus ex terrâ MUSELLI.

§. III.

Poëtæ *Saädi* laus & ſepultura.

Poëtarum alter eſt *Sjeich Saädì*, *Sjiraſì*, id eſt, Doctor *Saädi*, natione Sjiraſenſis, cujus hiſtoriæ, plenæ apophthegmatis, ſtyloque facili & eleganti conſcriptæ, manibus hìc teruntur omnium, qui literas norunt; pars etiam *Guliſtaan*, ſeu *Roſetum*, in noſtras linguas translata, à Germanis & Gallis legitur. Floruit ſeculo ære Mahhammedanæ ſexcenteſimo, Chriſtianæ duodecimo; educatus in aulâ *Abubekr* Regis *Damaſco*, & in aulis Turcicis diu verſatus eſt; vidit Ægyptum & Italiam; linguarum orientalium apprimè fuit doctus; calluiſſe etiam latinam dicitur, & Senecæ opuſcula ſedulò pervolviſſe. Vitæ demum aulicæ & peregrinationum pertæſus revertit ad Lares civitatis patriæ, in quâ ille longâ & tranquillâ ſenectute defunctus, centenario major obiit. Nactus eſt ſepulturam longè extra *Muſallà*, ſub eâ montium parte, quæ notatur veſtigiis S. Eliæ, & ab his nomen nacta eſt *Kuhi Kadèm Chedr*, id eſt, mons veſtigiorum Prophetæ. Tria hìc ſpectantur inſignita Poëtæ nomine: videlicet Hortus, domus ſepulturæ, & fons. Hortus ſabuloſi fundi, omnique cultu deſtitutus & neglectus, nihil quod prædicare poſſim, calamo ſubſtituit. Domus intra horti pomœria conſitus à communi mauſoleorum formâ & magnitudine non recedit; cubica eſt, circiter decem paſſuum quadratorum, unico fornice cooperta, ſtructuræ lateritiæ; introitu in cavædium (*eiwaan*) expanſo; faſtigio trium fornicum ſerie exornato, in ſpeciem ſuperioris contignationis. Intus nihil ſpectatur, præter lapideæ ſtructuræ tum-

bam, omni ornatu custode & lectore orbatam, nudosque parietes ex flammâ lampadum, quæ olim honori vatis arserant, squalidos & obscuros. Totum mausoleum vetustate deturpatum, ad ruinam graviter inclinat. Fons extra hortum spectabilis ædiculâ tegitur superbi operis, non in eâ scaturiens, sed per terræ cuniculum placido raptu devolutus, &, terrâ in parvi putei formam effossâ, conspicuus. Oritur ex petroso sinu vicini montis, & subterranei ductûs tractum emensus, in telluris superficiem effunditur. Ædicula ex quadrato lapide, nitido & polito, fabricata, formam habet octogonam; singula latera trium passuum latitudinem referunt, alternè vel patula, vel fornice (qualem Galli *niche* vocant) ad ornatum clausa. Superliminaria inscriptionibus decorata sunt, sed tempestate passim exesis & mutilis. Intus per lapideos gradus, ad formam ædium circumductos, omnino quatuor & viginti descenditur ad superficiem fontis: qui tres pedes in profunditate, plures in latitudine exhibens, summâ claritate & intenso algore suo mirè se commendat. Primarium quod hîc oblectat, pisciculi sunt, à frequenti hospite, datis eduliis, pene cicurati: nam injectis granis, actutum ex latebris prosiliunt in conspectum, prædâque certatim abreptâ ad cuniculos victores refugiunt; mox præsto iterum hospitum observant manus, & liberalitatem expectant. Pisciculis superstitio venerationem ex sanctitate vatis tribuit; inde eos capere, turbare vel quovis modo offendere nefas est. Vivarium totâ Persiâ famosum est, & hospitibus, urbis memorabilia visuris, primo loco ostenditur. Hæc de monumentis Poëtæ *Saädi*.

Scripta utriusque laudati auctoris tantâ in æstimatione sunt, ut bonum virum negent, qui non legerit, vel reconditam in iis sapientiam & vitæ regulas non veneretur. Invenies illa in collegiis & scholis, in palatiis & casis, in officinis & tabernis. Non satis admirabêre, quantâ cum animi

mi delectatione otiosum vulgus in foris & officinis suis, quin in ipsis Cofeæ popinis (quæ nostris tabernis cerevisiariis & vinariis respondent) scripta hæc lectitent, & ex iis ingenii nectar capiat: dum considentium is, qui libro instructus est, epiphonema attentis sociis prælegit, mox librum claudit, ut meditandi silentium indulgeat; tum lectionem iterat, interpositâ subinde ad meditandum morâ, donec interveniat, quod lectionem interrumpat, vel dissolvat consessum.

RELATIO VIII.

Oenopoeia Sjirasensis.

§. I.

Rosa Sjirasensis.

Spectatis antiquitatibus, Persepolim relinquerem, nisi etiam inclyta loci Ceres, adeo dives atque proma, calamum adhuc invitaret. Ex floribus *Rosam*, ex fructibus *Uvam*, illam hortorum delicium, hanc vitam atque animam esse, nemo ignorat. Utramque loci genius progenerat uberrimam; non æquè tamen intra urbis pomœria, quàm in propinquo & urbanæ ditionis pago *Kesseri Desjt*, vel ut vulgo vocatur, *Mescídi Berdi*, geminâ parasangâ versùs borea-occidentem (N.W) ad montium radicem posito; simul ac in toto, qui ab urbe ad pagum vergit, clivoso tractu, civium ac rusticorum vinetis undique conserto: cujus loci felicitati si fortassis quisquam alius comparari, vel situ jucundo, vel soli felicitate possit; utriusque tamen tum rosæ, tum uvæ præstantiâ & ubere proventu, nullus in orbe potest. Rosam uti Persia ex omnibus mundi partibus maximè copiosam ac suavè olentem gignit, ita *Sjirasum* ejusve pagus prælaudatus, præ ceteris Persiæ provinciis, fert copiosissimam ac fragrantissimam: cujus aqua destillata per omnem Indiam, atque ipsius quoque Persiæ provincias laboriosè divehitur, (vi-

tris in Figurâ notatis literâ *e*) Hæc in conviviis quibuscunque & conventibus amicorum ad luxum expetitur. Nam cum cinamomo & ſaccharo candido cocta, alternè cum *Kahwà* ſorbillanda propinatur; eâdemq; accedentes hoſpites, velut in grati adventûs ſymbolum, aſperguntur: quæ ipſa etiam aſperſio ad menſæ ſecundæ expoſitionem iterari ſolet: niſi potiùs eam celebrare placeat cum *Arăchi ſidnèb*, ſive aquâ ex floribus Jaſmini albi, Vitis, Aurantiorum, Liliorum & Oleæ Bohemicæ parata; ſive etiam cum *Aráchi Büdmìsk*, quæ ex Salicis Moſcatæ julis, cœleſtem prope odorem ſpirantibus, hîc loci copioſa elicitur. Odoris roſaceæ ſuavitatem raſura ligni Santali auget, quam alii roſis deſtillandis addunt. Ex multo igitur uſu, apud gentes abſtemias, aqua hæc ſuperat vini pretium; ipſæque roſæ ſat carè veneunt, nimirum unum *man koboneh*, non minùs uno, ut plurimùm duobus *Mahmudi*, i. e. dimidio imperiali. Singulare id habet Sjiraſenſis Roſa, ut in deſtillatione fundat pinguedinem butyro ſimilem, quam *Ættr gyl* vocant. Oleum hoc auro contra carius eſt; cum nullius rei odor perinde gratus ac ſuavis ſit. Ex quo pronum eſt judicare, roſam Floræ Perſepolitanæ calidioris naturæ eſſe. Nomen Roſa proprium non habet apud Perſas, niſi generis گل id eſt, *Floris*, quo ob excellentiam indigitatur.

Vitium ſpecies, ſeu varietates.

§. II.

Vitis verò, quam prædicamus, non hîc, velut in Hyrcaniâ (*Gilaan*) ſuæ naturæ relinquitur, ut per terram & arborum faſtigia ſe diffundat, neque in pergulas aliaque opera topiaria flectitur, ut ſaltem oculis ſerviat, ſed omnis curta, i. e. pedata vel proſtrata, & ad fructus ferendos accommodata eſt. Ejus ſpecies hôc ſolo coluntur variæ, diſtinctæ ratione fructuum, ſive uvarum: quarum aliæ ad effuſionem, uti loquuntur, ſive ad vinum funden-

dum

dum expetuntur; aliæ ſunt eſcariæ, ſive eſui ſaltem dicatæ. Prioris generis ſunt: *Angúri Kiſmiſj* vel *Kiſmiſì*: quæ uvæ ſunt albæ (*anguur* enim uvam ſinificat) acinis minoribus, non modò ad effuſionem, ſed non minùs ad eſcam, ut exſiccentur, delectæ. Exſiccatæ in umbrâ, exponuntur inter obſonia menſæ ſecundæ; inſolando arefactæ immiſcentur coquendæ oryzæ; (*polò*) acidulæ enim ſunt, & paſſularum Corinthiacarum vices præſtant egregiè. Vitis ejus hîc copioſa colitur, æquè ac in Perſiâ auſtrali. *Anguur Aſſì*; uvæ ſunt nigræ, ſive atro purpureæ, acinis carnoſis, ex quibus vinum exprimitur valdè rubicundum, ſaporis adſtringentis & præſtantiſſimum, verùm paucum, adeoque pretioſum, quod comparare audeam vino Gallico *d'eremitage*. Stirpes ſatis hîc frequentes germinant. Vino communiſſimo, quod majori copiâ elaboratur, & hinc paſſim avehitur, quinque uvarum ſpecies ſerviunt, eidem calcatorio unâ operâ ingerendæ. Earum quatuor albæ, ſive fulvæ, ſunt: *Beſj*, *Gaj kauk*, *Muſcalì* & *Kalatì* dictæ; quinta *Samarcandì* extrinſecus nigricat, ſucco interiori ſanguineo. Poſtrema hæc vino colorem tribuit ſubrubicundum; ſaturatiorem datura, ſi majori copiâ admiſceas. Nomen ſortita eſt à metropoli Usbeciæ, unde ſtirpes primùm delatæ fuerant. Hæ quinq; ſtirpes præ ceteris hîc coluntur, & ex cœli genio luxuriant. Vinum impertiuntur, quod Majeſtatis menſam decorat, ac virtutis famâ omnem implet Aſiam. Eſculentæ & ad expreſſionem rariùs expetitæ ſunt, quæ vel ſuccum fundunt aquoſum & ignobilem, vel pauciſſimum & citra operæ pretium. Sunt ex his duæ ſpecies præcoces, quas Junius menſis parturit: una *anguur Sjabonì*, quæ purpurea, altera *anguur Attabekì*, quæ alba eſt. *Sahebì* rubellæ ſunt, racemis longiuſculis, ſaporis delicati, uvis *Kiſmiſj* & *Aſſì* præſtantiâ & æſtimatione æquales. *Riſſi baba*, i. e. barba ſenum, à mirâ racemorum longitudine dicta,

ćta, quam duarum ferè spithamarum exhibent; albæ sunt & pauci humoris, proinde potissimùm esui dicatæ. *Fajekh* prioribus haud multum dissimiles sunt, sed succi paucioris, proinde torculari nunquam subjiciendæ. *Mader betsjèh*, i. e. mater cum liberis: albæ sunt, ex acinis mixtæ majusculis & minutis, unde iis nomen. *Angúri abì*, i. e. uvæ aquosæ: magnæ sunt & purpureæ, acinis majusculis, humore aqueo & ignobili tumentibus, unde parciùs coluntur. *Rehèb* aliis *Sorgèk*, alteram præ se ferunt faciem à solari radio miniatam. Perpaucæ sunt, subausteræ & nullius æstimationis. *Nochudì* vel *nochodèk*, parvæ sunt, acinis minimis, à vindemiatoribus relinquendæ pro pauperibus, qui ex iis syrupum conficiunt.

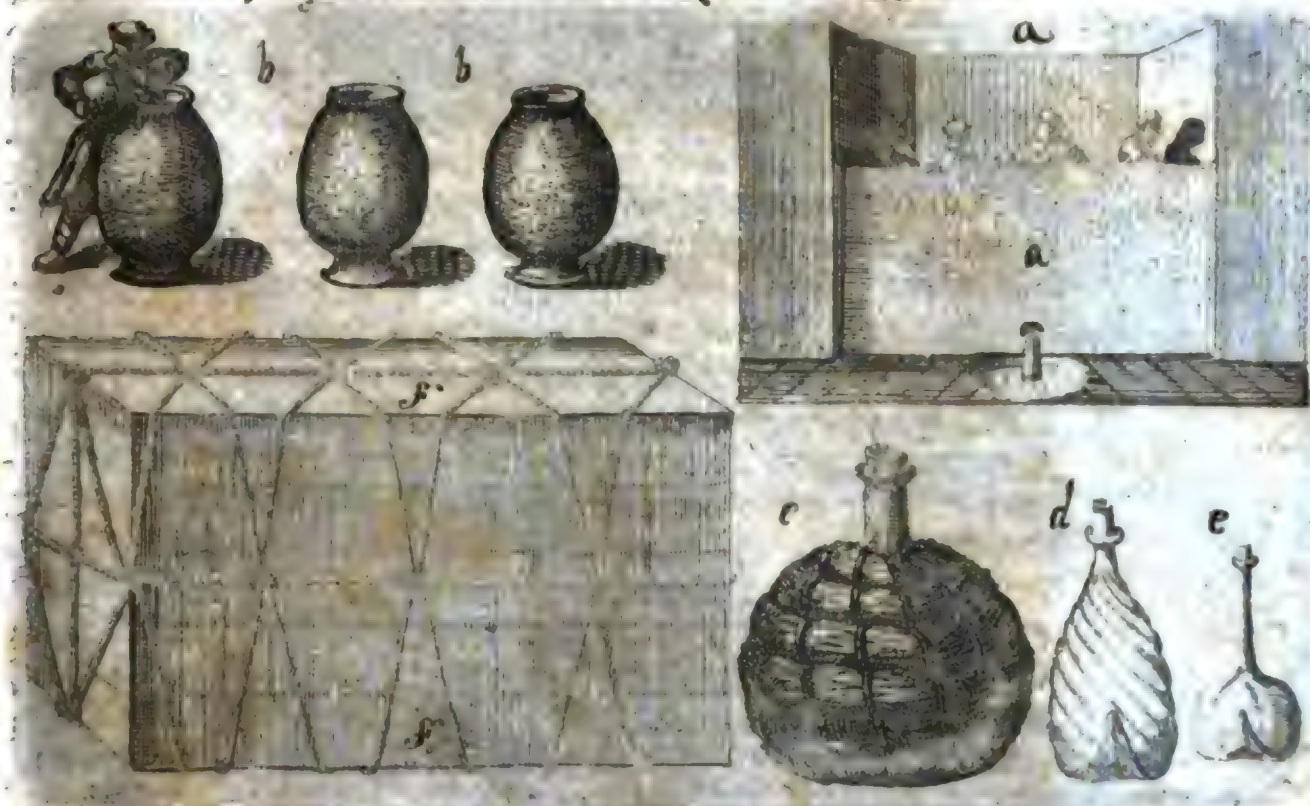
Quantitas succi, qui expressione obtinetur, tanta est, ut paulo superet dimidium pondus fructuum, adeoque uvarum *man kobonèh* unum, sive novem libræ Belgicæ, reddunt tantum non vini libras quinque. Isfahanensis uva (quæ ibi copiosissima est *Muskalì*, seu apiana) quòd sub cœlo algidiori vigeat, folliculis constat tenuioribus & nucleis minoribus, unde major ex eâ vini proventus est; nam ex uno *man Sjah*, sive libris Belgicis duodecim, exprimitur unum *man kobonèh*. Oenopœïam tractantes, cùm vineta ipsi non possident, uvas à possessoribus coëmunt. Veneunt eædem non semper æquali pretio: quando annonæ fœcunditas est, unum *man kobonèh* emitur *Cas* sive *Casbegi* quatuor, cum caritas est, *Casbegis* duodecim vel quatuordecim. *Casbegi* autem viginti, *Mahmudì* unum, sive quartam uncialis partem constituunt. *Angúri Kismìs* & *Sahebì* plerumque duobus *Casbegis* cariores sunt ceteris speciebus.

Vini confectio.

§. III.

Vini confectio instituitur in cellâ, vel intimæ domûs camerâ quadam, à ventorum ingressu remotâ. Absolvitur eadem expressione & fermentatione. Expressioni servit

vit *Karaussì*, id est, calcatorium, sive camera quadrata, plerumque in angulo ob commoditatem extructa, & gypso incrustata, magnitudinis in utrâque dimensione octo, in profunditate quatuor pedum; ejus nimirum capacitatis, ut 3000 *man koboneh*, i.e. 18000 libræ Belgicæ, in illam deponi, atque uno actu calcari à viris quinque possint: dum per foramen, demissiori loco factum, succus expressus in lacum subjectum defluit, (*vide in Fig. lit. a*) ex quo subinde haustus, vasis fictilibus *Gumreh* (*vid. lit. b.*) infundi-

tur, ut in iis fermentatione perficiatur; proinde non omnino implendis, ne effervescendo exuberent. Vasa hæc adeo sunt ventrosa & grandia, ut singula 60 vel 70 *man koboneh* recipiant. Coquuntur hîc & aliis in locis, vinum ferentibus, ex pingui limo, qui quò fideliùs subactus est, eò fermentatio celeriùs perfici dicitur, præsertim si ipsa etiam

testa plus solito crassior fuerit. Mox ipsa vinacia, (*tulf*) ex calcatorio hausta, iisdem fictilibus immittuntur, à quorum admixtione fermentatio expectanda est, intra biduum vel tardiùs, pro qualitate aëris. Aër autem, cooperto vase ac clausâ camerâ, omnino arcendus est, ne afflatu algido fermentationem cohibeat: quod si evenerit, vel frigidior tempestas ingruat, aër illatis prunis temperandus est. Fermentatione inchoatâ, quotidie operarius unus cellam ingrediens, nudis lacertis vinacia elevat, & cum succo vehementer permiscet. Quæ permistio durare solet ad minimum dies octodecim, ad maximum viginti quatuor, donec nimirum succus saporem ac characterem novelli vini acquisiverit. Tum immisso cribro, ex bacillis rudi manu textis (*neitsjeh* vocant) à vinaciis separari, & cadis purioribus, perinde aliis, vel iisdem, infundi debet, ad orificium usque implendis; operiendis etiam cum levidensi storeâ (*pisuur*) ex gramine arundinaceo textâ, saltem quæ illapsuros culices & alia insecta arceat. Ita hæc vina 30 vel 40 diebus immota relinquenda sunt, donec supremum perfectionis gradum adepta, propinari possint, & exhauriri in œnophora, quibus commodè transvehatur. Vinacia torculari ligneo (*tengi tiir*) subdi, ac succus expressus destillationi subjici solet, pro spiritu vini obtinendo. Possunt, si volupe est, expressa hæc vinacia, affusâ aquâ, denuo torqueri in eundem destillationis usum; Cui etiam uvæ sequioris notæ dicari aliquando solent.

§. IV.

Vini transvectio & qualitates.

Transvectio.

Ab intervallo totidem, quot dixi, dierum, quodcunque vinum transvectioni destinatur (minùs, quod in loco manet) per saccum gossypinum subtilioris texturæ colari debet, ut, separatâ impuritate, nequaquam vectione turbari possit; depuratum œnophoris, sive vasis vitreis, infunditur, cistis, quibus commodè devehatur, includendis.

Vasa

Vasa vitrea, alia sunt majora, ampullacea & circumducto scirpo tunicata, quæ vocant *Karabà;* (*vid. lit. c.*) alia minora nulloque scirpo munita: (*vid. lit. d.*) Illa vini capiunt *man koboneh* octo, rariùs novem; hæc unum cum dimidio. Vitra verò in hac ipsâ urbe elaborantur: silices ipsa tellus, herbam alcalicam, *Kilià* dictam, ubs vicina *Neris*, ligna valles circumsitæ conferunt. Venit *Karaba* una apud vitriarios duobus *mamudi*, raro cariùs. Cistæ vectiles, quas Persæ *Sendùk*, exteri *Kassa* vocant, ex tenuibus asserculis obtusè sunt compactæ, & imbecilliores, quàm ut sufferre iter possent, nisi restibus circumligatis cautè firmarentur; farctæ priùs stramine, quo distineantur adversus impressionem. (*vid. lit. f.*) Capiunt cistæ singulæ lagenas minores circiter decem, raro plures; *Karabas* verò saltem duas, quibus frequentissimè lagena minor interponitur. Non raro lacunis inseruntur vitra minora (*vid. lit. e.*) plena aquæ rosaceæ. Cistæ binæ unum constituunt onus muli, quod Persæ *Karwaar*, exteri *Kárroga* vocant, ita jungendæ, ut utrinque ex tergo singulæ dependeant.

Qualitates. Vinum Sjirasense meritò inter generosissima totius Orbis numeratur, quamvis durabilitatem, citra bonitatis decrementum, non ferat. Color fulvus, sive subrubicundus, est; Odor gratus ac multo spiritu gravidus; de sapore cum vino Burgundico & Campanico Galliæ ambigens, omnis dulcedinis & acoris expers & levissimè adstringens; quod postremum uvis *Samarcandì* acceptum refert. Virtute pollet eximiâ; modico enim usu mentem mirè exhilarat & appetitum acuit; nimio & ad ebrietatem assumptum, spiritus vehementer accendit & prope ad furorem usque turbat; post crapulam tamen nullum relinquit, vel capiti gravitatem, vel membris lassitudinem, vel stomacho fastidium cibi. Merobibis regni, Judæis, Christianis, Armenis, nunquam arthritidis creasse incommo-

da, quin nec tartari, in cadis ſubſidentis, veſtigia, niſi perrarò, inveniri reſcivimus. Conſervationi nulla opitulatur ars vel ſtudium poſſeſſoris, ſive id virtuti ſuæ, ſive aëris bonitati debeat. Sat eſt, cadi orificium vel linteo obligaſſe, vel ſtoreâ ſaltem impoſitâ defendiſſe ab illapſu inſectorum & quisquiliarum, quibus liquor inquinari poſſet.

Conſervatio.

Vini copia.

§. V.

Uvarum uſus.

Vini magna Sjiraſô vis devehitur, major verò ibidem elaboratur, nec tamen vel tertia annonæ pars expreſſionem ſubit: Uvarum quippe pars non contemnenda quotidiè carpitur, recens cum pane manducanda; pars in cellis ſuſpenditur, plures menſes conſervari pro futuris obſoniis patiens; pars etiam pro uvis paſſis ſiccanda legitur; magna verò pars coctione redigitur in ſyrupum, qui butyri locum in menſis pauperum, & pro abſtemiis, admixtâ aquâ, vini vices ſuppleat. Magiſtri hîc habitant diverſi generis hominum, qui œnopœïæ incumbunt, uvarum vi ex vindemiis omni manè aſportatâ aſininis tergis. Primores nomino Perſas Muſulmannos: nam licet circa objectum immundum verſare, ex juſſu Mahhammedis non audeat abſtemia natio; ex Regiâ tamen diſpenſatione Perſianis quibusdam data eſt facultas elaborandi vinum, pro cellâ Sereniſſimi; (quæ præter Sjiraſenſe etiam admittit Georgianum, quotannis Tefliſo mittendum à Principe, Sjiraſenſi vino rubicundius, tenuius & paulò gratius) Sed hâc illi immunitate freti, etiam aliorum Magnatum cellas implent citra licentiam. Secundæ claſſis ſunt Chriſtiani Armeni, quorum familiæ omnino quinque in urbe habitant, omnes confectores vini, tam venalis, quàm pro uſu domeſtico. Tertiæ claſſis ſunt Judæi, quorum hîc numerari audio ſupra millenas domûs. Vinum & ipſi conficiunt venduntque cupientibus. Ab his, Perſiam peragrantes, vinum ſemper nobiliſſimum obtinui-

nuimus, quod illi in terrâ sepulcrum servant, interdum in agris procul à Laribus. Quartæ classis sunt ii, quos Societates Europæorum, Regio permissu, constituunt, vinum sibi elaborandum, quod mari devehant. Eorum, qui sub Belgico nomine operantur, quotannis plus minus ter mille cistas implent; qui pro Anglis, mille saltem; qui pro Lusitanis, vix minus. Taceo quantitatem cistarum, quas mercatores Armeni hîc emptas, lucrificandi causa, in Indiam exportant. Ita Vitis unius urbis, tot populorum palatiis serviendo id præstat, quod in Europâ vindemiis multis vix ulla possit Provincia.

RELATIO IX.

Memorabilia montis *Bennà*, in Persidis Provinciâ *Laar*.

§ I.

Iter Gamronô Bochunum.

Famosa sunt & proxima Sinui Persico æstiva, pagus بوخون *Bochoon*, vel, ut alii pronunciant, *Bochuun* & *Buchuun*, gelidi montis بنّاه *Bennà* seu *Bonnà* inter fauces perraro situ reconditus. Ad eum, imminenti Syrio me subducturus, recessi Gamronô, mense Junio, anni 1686. Dignus descriptione locus est: cujus hîc singularem situm, plantas ferasque rariores, Lapidis Bezoar, quem ibi potissimùm observavi, generationem, procreatricem liquoris balsamini speluncam, thermas circa viam obvias, atque ipsum iter, brevibus exponam. Abiturus instruor commendatitiis ad loci præfectum à magnæ auctoritatis mercatore *Córidas*, negotiorum Belgicorum curatore. Is, quod obiter insero, amico iter dissuasurus, argumento utebatur (ut erat vir gentilis) ab augurio apum: quarum ingens examen pridie ante discessum, facto per fenestram

impetu, in museo meo sedem collocaverat; insolito sanè exemplo,& remoraturo, quod ajebat, prosperrima portendente. Repudiato augurio,horâ,quâ calor remiserat, septimâ vespertinâ diei decimæ sextæ prænominati mensis, iter occipio, cistæ, quam *Kadsjuwà* vocant, pendente ex camelino dorso ob infirmitatem insidens; dum servus & supellectilia duobus asinis provehuntur. Viam ingressi planam, sabulosam, & partim cautibus impeditam, post mediam noctem *Issjiin* pagum consequimur, absolutis parasangis tribus cum dimidiâ.

Die decimâ septimâ (sic procurante servo meo, homine avaro & astutissimo) in comitatum adsciscimus agasones aliquot, qui nos per viam montanam deducant,breviorem quidem, quàm quâ camelis itur. Jumenta dactylis onerantur annotinis,illuc in quæstum servi transferendis, uno asinorum vacuo relicto, pro futuro insessu meo. Horâ eâdem, quâ heri, decedimus, & thermas Ginauenses prætervecti, devenimus cum diluculo

Diei decimi octavi ad xenodochium, in deserto positum & semidirutum, quod publicani eidem immorantes ab aqua ibidem stagnante vocabant *Birkeh testèk*, postpositis totâ nocte parasangis omnino quatuor per lapidosam & sterilem planitiem. Diem hîc exegi in ostiis fornicati aquarii, (*birkèh* vocant) quâ parte sol non irradiabatur. Ardentibus ventis,immane quantum hîc sævientibus, opposui lodiculam, in modum papilionis expansam, quam subinde intus humectavi, ut continuò maderet: ita enim aër admirandâ proprietate algescit, & corpus contrariâ qualitate afficit. Accidit mihi, quia levi theristro induebar, ut, quam partem corporis lodix humida crebriùs attigerat, in eâ postridie omnis cuticula, quasi ustulata, abscederet. Eodem præsidio in reditu ceterisque excursibus ab æstuante aurâ, etiam jumentis insidens, feliciter me conservavi. Occidente sole dimoventes, per-

vadi-

vadimus deserta sabulosa, rivis salsissimis, hinc inde oberrantibus uda, & ex sale in superficie concreto (quantum tenebræ prodebant) passim albicantia. Aqua pluvialis in angulo rupellæ stagnans (locum *Taradeer* vocant) ut ut stercore jumentorum inquinata, nobis hîc potum præbuit, & novam hospitandi stationem, à priori duas saltem parasangas dissitam.

Hîc diem, videlicet decimum nonum, postquam sub dio, & ob ventos ardentes & loci inhospitalem apricationem permolestè transegeramus, discessimus sextâ vespertinâ; perque salebrosam tellurem, plurimis intercisam rivulis, totâ nocte luctati, devenimus horâ tertiâ matutinà,

Diei videlicet vigesimi, ad pagum *Siahù*, parasangas non ampliùs quatuor supra dimidiam emensi. Obscura nox, quamvis accedentibus aspectum pagi præcluderet, non oberat tamen, quin ex longo intervallo auram, quæ inde adspirabat, ex humore dulci plantisque viridantibus temperatam ac flagrantem, olfactu perceperimus. Plurimis enim palmetis, pomariis, hortisq; frugiferis & perfluente rivo dulci ad voluptatem usque insigniter dotabatur; tametsi levidensi operâ ex frondibus saltem palmeis constructus. Amnes, quos in viâ vadavimus, muriaticam sapiunt salsedinem ad unum omnes; nec alveis decurrunt, sed superficiem lambunt sabulosæ telluris; ultimus eorum ***pustei sijah***, & aquarum, quas recipit, pluralitate, ***bisti tsjahar***, & ex qualitate sua communi vocabulo ***rudchoneh ssjuur***, i. e. *salsum flumen* dictus, rapidè versùs Sinum profluit, duobus Gamronô milliariis, non procul à pago *Naglanagndà*, se exonerans. Vix dies aderat, cùm incolarum comitas rivum, aperto aggere, dimitteret per hortum, in quo me, explicatis sub umbraculo storeis, hospitari cognoverat. Ea enim est aquarum dulcium in regno conditio, ut per varios alveos, eam in rem eductos, in quoslibet hortos dimitti possint. Hîc, quòd esculentorum

torum vendibilis præberetur copia, jejunos comites monui, diem genialiter meo ære viverent; quod adeo illis cordi fuit, ut à coquinâ rursus divelli non paterentur ante crepusculum: quo ingruente, per lapidosam & inviam planitiem versùs montium jugum ferimur; & post unam & dimidiam parasangam intramus præruptarum rupium fauces, incensis frondibus palmeis ob angustiam investigatas. Peregrina videbatur facies, per flammam non satis cognoscenti, ars ne utrinque structuras magnificas, an lusum natura objiceret. Pergentes excepit vallis angusta, extensa in longitudinem dimidiæ parasangæ, ex amne, qui medium percurrit, sonora ac gelida; cujus longitudinem emensos stitit oppositus mons præaltus, *Kubi baas*, seu falconum, dictus, & secus eundem ad sinistram, via ardua & salebrosa, nocte obscurâ haud penetrabilis.

Die vigesimo primo apparens lux exposuit nobis situm vallis insolitum & pergratum: præcelsos quippe & asperrimos ab omni parte scopulos, rari ad crepidinem usque frutices, imam verò radicem palmeta quædam decorabant, quibus humor, per editos margines ex rivulo adductus, largiter influebat: Uvidos scrobes & lacunas copiosa Ficus & incognitæ contegebant plantæ, succulentæ, lactescentes, spinosæ, pomiferæ, omnes peregrini genii. In ipso amne dulci & limpidissimo, id mihi jucundum fuit spectare, quòd in decursu ipse ab arenis subinde absorberetur, & ab intervallo multorum passuum denuò erumperet; donec tot haustibus imminutus, brevi extra fauces in palmeto quodam extabesceret. Montis oppositi nomen indicavi *Kubi baas*, sive *falconum*, ex eo impositum, quod in illo falcones (quanquam etiam in vicinis non desint) notæ primariæ capiantur, pro ornithotrophio Regis. Ejus ex nemorosis tesquis tuguriola promicabant pastorum, infernè conspicua, ad quæ missi famuli, lac, butyrum & capellas retulêre, levi pretio comparata. Aura val-

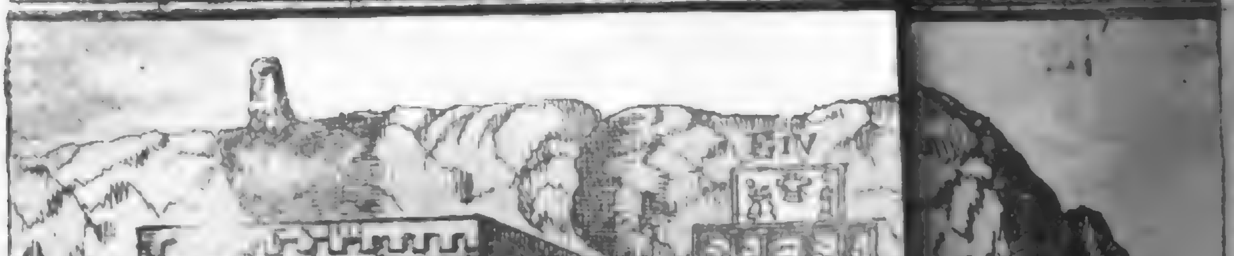
vallis erat gratiosa, nulloque ardore sub umbroso scopulo demoranti molesta, Sol quamvis summum hodie verticem attingeret, quem solstitialem appellant. Brevi igitur post meridiem, camelo (quem viginti *abassis* conduxeram) Gamronum dimisso, asini terga conscendimus, & ad lævam deflectentes, nimirum in occidentem (cum ceteroqui omnis via vergeret in septentrionem, utcunque etiam in Orientem) viam persequimur petrosam & arduam, adverso amne; Hic amnis per montis hiatum (quem *saaki paiiu*, i. e. saaki inferiorem vocabant) in saxoso & impedito alveo cum ingenti strepitu defluebat: ripis quidem, (quamvis ob lacunas saxosi fundi & varia impedimenta passim inaccessis) multas referentibus arbusculas, sponte cultuque prognatas, præsertim Vites, Granatos, Tamariscos, Fraxinos, Sabinos, Pistaceas sylvestres; paucos etiam hortos Vite Granatoq; consitos; quorum absentes domini, alii vitam rusticam in pagis longè hinc dissitis, alii pastoralem in proximis montibus ducecere dicebantur. Tribus horis festinanter vecti, nec tamen ultra parasangam provecti, vergente die consedimus ad viæ terminum, scopulosis præruptisque montibus circumvallatum. Pro dormitorio ripam occupamus amnis sæpe dicti, hîc inter sylvosos scopulos magno æstu scaturientis atque turgidi: prout in Perside ea est conditio fluminum, ut turgeant in principio, longiori tractu deficiant.

Die vigesimo secundo, cum primo diluculo, ceteri pedites, ego tamen asino ob infirmitatem vectus, magno nisu & pavore rimati sumus arduum objecti montis altissimi dorsum (*saakì balà*, seu saaki superiorem nuncupatum) ad quem nec aditûs, nec semitæ vestigia, infra constitutis, apparuerant. Et tandem post sex horas ad summam planitiem montis *Bonnà* feliciter penetravimus, cum à statione vix parasangam in rectâ lineâ profecissemus.

Juro me Hyrcaniæ pylas ac Caucaſi præcipitia haud usquam majori perreptaſſe formidine, quàm quæ me in hâc ſemita exercuit; in quâ & ipſi aſini, montibus rimandis à teneris adſueti, (nec enim alia jumenta hîc vadunt) ſæpe in altiores gradus humeris agaſonum elevandi erant; per aſperrimos murices in profundum ruituri, ſi vel unico gradu erraviſſent. Pro miraculo narrabant, Archiſatrapam Ormuſienſem in Bochunum ante viginti annos viâ aliâ (planiori, ſed longinquâ & multorum dierum) advectum, ſponſione factâ, camelos duos hâc viâ reduci juſſiſſe. Et res contra fidem hominum ita ceſſit, ut hæc tantæ molis jumenta, ſed ex genio ſuo providiſſima, difficiles viæ anguſtias ſine lapſu emerſerint quidem, ſed primâ nocte, quâ planitiem aſſecuta, exſpiraverint. Hîc quanquam in altiſſimâ exiſteremus plagâ, altiores tamen circumquaque protuberantes petræ proſpectum in diſtantiora loca & campos ſuppoſitos intercipiebant; ſaltem verſùs boream palmeta diſtrictus *Dſjehmili dſjahuun*, & verſùs auſtro zephyrum (S.W.) mons *Ginau* rimantium oculis per aëris, quanquam Sereniſſimi, caliginem obſcurè pateſcebant. Ante faſtigium rupis articulus quidam, in areolam ſylvoſam jucundiſſimè expanſus, viatori aquam exhibebat gelidam, quam ex altiori ſcopulo manantem excipiebat crater, longo ſtillicidio excavatus. Ex eâ reſpicienti pagus *Sijahù* ad oculi menſuram apparebat, quaſi non ultra ſesqui paraſangas diſtaret in rectâ lineâ; cui tamen biduum impendiſſe nil pudebat duces meos. Meridiati ſumus ſub Sabinis bacciferis, quarum nos gelida umbra, & non procul inde ſalientes rivuli invitabant. Tertiâ poſt meridiem, ſomno prandioque refecti, diſcedimus, & in declivem lacunam montis, velut in duo crura hiantis, per ſaxa & ſalebras continuò provecti, metam itineris veſpertinâ ſeptimâ conſequimur: abſolutis nimirum, ob difficiles anfractus & agaſonum ſocordiam non amplius 23 paraſan-

gis

F. IV
Fi. II
F. III

gis sive milliaribus Germanicis circiter 16 cum dimidio, septem dierum spatio; cum universum iter, reducendo gyros ad lineam rectam, vergisset circiter in septentrionem, (accuratè inter 𝔑.t.𝔒 & 𝔑.𝔑.𝔒) Appulsus curo commendatitias præfecto dari; qui præmisso congiario, nimirum placentis, dactylis, & lacte tum dulci tum coagulato, mox ipsus mihi, quamvis in tenebris comparet, præstitoque salutationis officio, multa (ut erat vir senex, gravis & eloquens) de loci, in quem venerim, præstantiâ & antiquitatibus disserit: tandem sua & pagi servitia ad nutum meum parata stipulatus, profundâ nocte me deserit. Ego in confabulationis loco expansâ storeâ, reliquum noctis sub dio transigo.

Postero die, qui erat vigesimus tertius, in hortum introducor, qui pro hospitio serviat. Is in dorso petrosi montis versùs borea eurum (𝔑.𝔒) edito loco positus, ceteris dicebatur algidior, & ventis, qui ab occidente per lacunam montis oppositi adspirarent, perflabilis, secus ac horti depressiores, vel oppositi. *Tekjeb* sive otii sedem hîc locavi ad quadratam cisternam, quatuor Aurantiis obumbratam; quam fovebat vena lymphæ, ab altâ rupe manantis. Spatiandi, pro Germanâ otiantium consuetudine, non dabatur copia; nam soli erat plena scrobiculis & gradata declivitas: ut taceam morem gentis, quæ hanc sibi insuetam itûs & reditûs reciprocationem admiratur, velut deliramentum insani hominis. Refugium, si imbres ingruerent, vicina præbebat ædicula, cubica, ex limo, opere rusticano congesta. Sodalem in illâ inveni ingentem anguem, in adverso lecticæ meæ angulo hospitantem, qui ut summo mane in scopulos proripiebat, ita vesperi repetebat latebram cuniculi sui; cavente horti domino, ne quas innocenti bestiæ offensas aut intrandi obstacula objicerem. In proximâ apricatione vicinos habui duos lepidissimi genii chamæ-leontes, qui societate meâ plurimùm delectabantur;

tur; nam ſubinde foco, dum abiret coquus, vel prandenti mihi, clandeſtino ingreſſu accedebat alteruter, ut ſpolia ex cibo colligeret, vel quâ intentione, neſcio: quam primùm verò ſe ſpectari adverteret, facto clamore inſtar puerilis cachinni, celerrimè refugiebat in aſylum ſuæ arboris. Miſſurus, quas in ulteriori arboreto & contiguâ vineâ vidi beſtias, ſaltem hîc nomino ſciuri quoddam pumile & fugitivum genus, pilis longis, & caudâ compreſſâ, in extremitate, latiſſimâ, de quo, in *Aldrovando* & *Geſnero*, non memini me legiſſe.

Die vigeſimo quarto appulit Gamrono juvenis Tonningâ Holſatus, tormentorum in Surattenſi navi magiſter, ut meo exemplô imbecillitati ſuæ refectionem quæreret: quo cum bonæ indolis Germano in convictum & expenſa admiſſo, horas non injucundè perdidi; adſcitis etiam, qui de linguâ & provinciæ notitiis nos erudirent.

§. II.

Bochon.

Bochon, quinquaginta familiarum pagus, in abſtruſâ & ſaxoſâ valle, vel, ſi mavis, in hiatu montis *Bennà* ſuper ſabuloſo clivo extructus eſt: qui quamvis axem borealem reſpiciat non ampliùs 28 gradibus elevatum, ob loci tamen editiorem ſitum, uvidum genium, & opacas, quibus circumvallatur, crepidines excelſorum montium, gelidâ beatur aëris temperie, qualis etiam vix ſalubrior alibi. Mediam vallis longitudinem amnis dividit, pagô depreſſior, qui in ſuperiori hiatûs parte inter ſaxa & ſcopulos paſſim proſiliens, per lapidoſam declivitatem præceps delabitur, & ſuperatis, quæ vallem infra pagum claudebant, faucibus anguſtiſſimis, dimidiam paraſangam longis, in vicinam planitiem ſe exonerat. Duo ad pagum dantur aditus: unus deſuper à monte *Bennà*, qui ob ſaxorum impedimenta, ungulis tantùm calcari poteſt aſininis; alter infernè, ex planitie transmontanâ, quo per prædictas rupi-

rupium abruptissimarum fauces, etiam cameli enituntur, viâ quidem planiori, sed ob lapidum copiam etiam difficili. Ipse loci positus intuentem oblectat sui gratiâ & formidine. Spectatur velut insolens naturæ theatrum, cujus in imâ parte ingens pagus, multis arboribus frondens, atq; tot vineæ pomœriaque amplissima, per radicem montium gradatim consita, nævi saltem dicendi sunt, si magnitudini compares ambientis inculti & asperrimi jugi, quod ex imâ, quâ flumen devolvitur, angustiâ, per acclives petras, lacunas & salebras, in immensum exsurgit circuitum, culminibus quidem inæquali celsitudine & variâ specie mirè ludentibus. Totus pagi tractus, quamvis petræ inædificatus, glebæ superficiali tantùm & sabuloso apparatu gaudeat, arborum tamen vitiumque adeo densam & intricatam exhibet copiam, ut una quasi opaca sylva eminus appareat: singulis hortis id singulare habentibus, ut ex jugi dorso, aquarum, quibus irrigentur, copiosi rivuli depluant, murmure tam amœno, ut perpetuos ex cœlo imbres audiri putes; adsonante præsertim densiori strepitu, defluentis per imam vallem rivi majoris. Docebat me informator, vallem hanc asylum fuisse antiquorum Principum, qui in eâ sese, occlusis faucibus, ab insultibus hostium conservaverint. Id testari videbantur in imâ rupe vestigia cardinum, ex quibus portæ pependerant, quas dicebant fuisse ferreas. Ipsa propugnaculi, seu castelli, rudera exhibebantur in culmine montis supra fauces, ex quo portæ, demissis saxis defendi, simul ac hostiles à tergo montis impressiones eludi potuerunt. Auscultat pagus imperio Calentarii, sive præfecti territorii *Farchonaad:* cum quo verò multa illi intercedebat controversia de tributo; quod is ratione hortorum imposuerat, quamvis loco saxoso & naturâ sterili positorum; cùm, vigore publicæ constitutionis, agri saltem fœcundi genii sub censum veniant. Pendebat lis in judicio Larensis Guber-

bernatoris, cui modò parent, hactenus nondum deciſa. Incolas triplex alit vitæ genus: hortenſe, pecuarium & venatorium. In primo, maximum proventum Vites tribuunt, quæ nullâ jutæ culturâ, palmites per ſumma ſpargunt faſtigia arborum; pari ubertate Juglandes luxuriant; Malis etiam Punicis, Armeniacis, Aurantiis & Cydoniis non minùs gratioſa tellus eſt; iniquior Pomis, Prunis, Palmis, Platanis & Cupreſſis, parcè hîc creſcentibus & triſtiori vultu. Fructus ſuos pagis inferunt vicinis, cum dactylis, oryzâ, hordeo, tritico & eduliis quibusvis permutandos: Permutata grana in molâ ſuâ, quam intra fauces poſſident, comminuunt, excuſſamque farinam, unà cum uvis & nucibus juglandium, in diſtantiora loca venalem tergis aſininis deferunt. Hæc illis ex hortis mercimonia ac emolumenta ſunt. In pecuario genere, uſus eis præcipuus ex capris & ovibus: quibus paſcendis graminoſa patent fruticeta in faſtigiis montium adſitorum; præſertim ejus, qui pago incumbit ab auſtro-occidente. Jucundum eſt ſpectaculum & picturæ, quàm vero phœnomeno, ſimilius, quando greges dorſi tam abrupti & præcelſi faciem ſingulatim longo & continuo ordine conſcendunt; id quod ſingulis mane moleſto niſu faciunt, ante veſperam eodem tramite reverſuri. In ipſo montis faſtigio conſpiciuntur foveæ profundæ, quas affirmant fuiſſe ærifodinas, è quibus, teſte loci Chronico, Caramaniæ & Ormuſii Principes cuprum effoderint antiquitus; Nunc collapſæ vetuſtate, nil niſi vepreta exhibent & latibula tigridum. Venatus victui momentum quoq; tribuit, dum, qui verſare ſclopos nôrunt, intra rupium latebras abſconditi, feras trajiciunt incautas; quarum carnes cum farinâ in pultem excoctæ, pro epulis aliquot menſibus aſſervari poſſunt. Non vidi ex feris aliud genus inſidiis magis expoſitum, quàm پازن *Paſen*, ſive capricervorum; nam & copioſiſſimi ſunt, & præ ceteris deſiderati, quòd intus

intus non raro pignus foveant pretiosum, videlicet lapidem Bezoarticum, hoc quidem in jugo præstantissimum totius Orientis; in cujus contemplationem nunc frena laxabimus.

§. III.

Lapis Bezoar.

Dudum me agitaverat desiderium videndi matricem tam famosi lapidis: hoc in me loci sufflabat occasio, dum aliquoties adessent, qui feras mihi venundarent exenteratas. Voti ut fierem compos, ære meo conduco, qui asinorum, quod solent, tergis juti, integras mihi asportarent bestias cum extis. At frustra fui; quòd majores, quas peterent, (ita prætendebant) cum intestinorum pondere per cautes crepidinum transferri non possent: hinnuli verò nullos lapides haberent. Cum iisdem igitur jaculatoribus in montes ipse proficiscor, & ante diluculum egressus, quousque potui, asino vehor; cetera pedes incedo, non raro genubus manibusque rimatus, donec nos montis, *Baasi* dicti, exciperent confinia, transgressione, quod dicebant, ob territorii terminum non temeranda. Hîc, ut rem cautè ageremus, dissociati & silentes incessimus, & pro insidiis struendis latebras occupavimus eas, quæ ad globuli jactum stagnantem exhibebant pluvialem, sive fonticuli scaturiginem, ad quem bestiæ potatum venire (ut plurimum horis matutinis) consuevissent; sclopos ex condicto, non in alias directuri, quàm quas lapides gestare ex signis cognosceretur. Nam ad unicum sclopi sonitum longissimè omnes aufugiunt, vix diebus aliquot reversuræ; quod idem, conspecto igne, faciunt, cum feræ sint timidissimæ, neutiquam feroces, quod vulgo scribitur. Primâ, quâ venimus, insidiarum die, quanquam in fruticoso antro, adeoque commodissimo loco constituti, nullam bestiam vidimus; Decessisse, conjiciebamus, quia longiùs inde (quod serò advertebamus) igniculus fumabat, fortasse à pastore aliquo extructus. Multa adhuc no-

cte

ĉte latebras, ductoribus ex aſſe notas, mutavimus; quod ipſum poſt ſingulas exploſiones quoque agitavimus; Donec à longâ in ſpelæis patientiâ, repertus in novenni hirco lapillus voti me fecerit quodammodo compotem. Dico quodammodo; nam in beſtiâ, quam comes meus fundebat, inteſtina, à me ipſo diligentiſſimè perquiſita, nullum lapidem continebant. Pronior alteri apparebat fortuna; qui à nobis longiùs remotus feram, à ſe transfoſſam, dum me non expectato diſſecaret, lapillum reperit elegantiſſimum, tametſi molis perexiguæ. Promiſerat ſibi ex ſignis gemmam majoris pretii; quam quòd mihi invideret, ſectionem, ſecus ac pactum inter nos erat, ſolus inſtituerat, adeptus lapidem, antequam adeſſem. Erat is pollicaris longitudinis, figuræ ad aſſem cylindraceæ, nigricans & glaberrimus, planè ejus notæ, ut genitorem montis *Baarſi* alumnum fuiſſe judicarent. Quo cum operoſo laboris mei brabeo, quamvis levi & non ampliùs ſcrupulum pendente, lætus remigravi; poſtquam ſeparati dies omnino tres in latebris, noctes verò duas conjuncti ſub dio egiſſemus, permoleſtè & ſine foco. Interpoſitâ aliquot dierum morâ idem ſclopetarius, ex venatione reverſus, mihi dono obtulit lapillos, quos in eâdem matrice adeptus erat geminos, ejusdem cum noſtro figuræ & coloris, ſed tam exiguos, ut uterque ſcrupuli pondus vix attingeret. De Lapidis hujus generatione, quid meâ, quid aliorum experientiâ acceperim, nunc exponam.

Plures ſunt, qui ſub titulo Medicamentoſi lapidis animalis per Aſiam circumferuntur: ex quibus paſſim ad manus meas pervenerunt ſequentes:

Maſſang de Vaca.

(1) *Maſang de vaca;* ita Luſitanicè vocatur, coagulum quoddam bilioſum, quod in vaccarum, ſeu boum quorundam, veſiculis felleis, aliquando ad ovi gallinacei magnitudinem concreſcit, figuram obtinens rotundam, colorem luteum, ſubſtantiam levem, friabilem, ſiccam, non ex

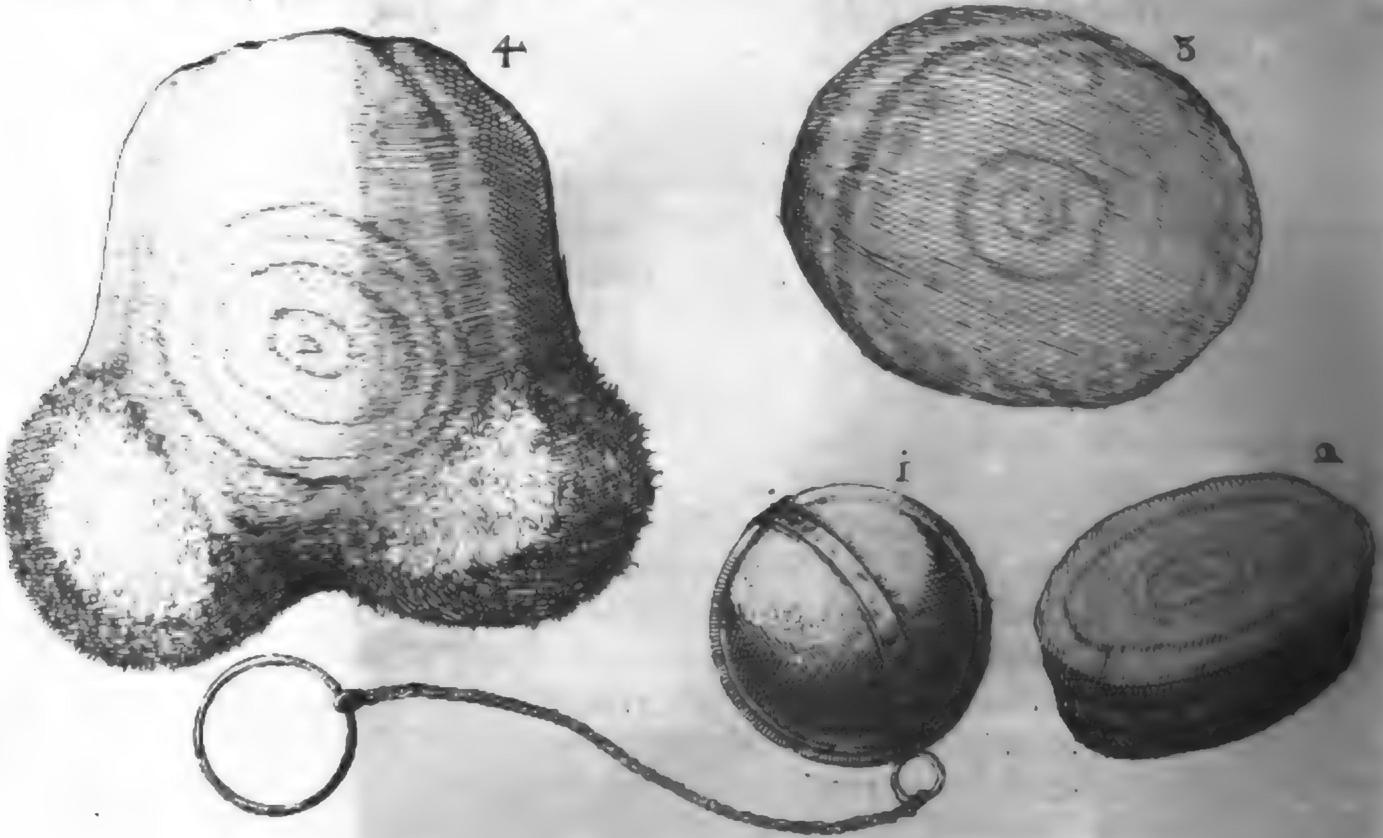
ex crustulis invicem contiguis, sed ex unâ massâ compactam, saporis subamari. Invenitur uti rarô exemplô in regionibus aliis, ita frequentiùs in terrâ Africanâ, circa Insulam *Mosambeek;* ex qua illud Lusitani, ejus Insulæ possessores, in Indiam efferunt. Facultatem præfati venditores ei tribuunt alexipharmacam, præter infallibilem virtutem in Ictero ac quibusvis hypochondriorum obstructionibus tollendis. In Turciâ, quæ inveniuntur, ad Icterum valere scribit *Bellon. lib.* 4. *obs. c.* 46. Plures ac pene innumeras virtutes recenset *Ebn Sina l.* 2. *tr.* 2. *c.* 400. Japonibus hæc massa tantâ quondam in æstimatione fuit, ut eam à venditoribus Lusitanis æquo auri pondere compararent; sed cum jactata virtus expectationi non responderet, eviluit ejus pretium cum fide gentis. In damis Alpium similem inveniri referunt.

Pedra de porco vera.

(2) *Pedra de porco*, sive lapis hystricinus: coagulum est biliosum, rotundum, priori magis compactum, ut plurimum nucis myristicæ vel juglandis magnitudine, leve, coloris rufi, substantiæ quodammodo unguinosæ, saporis subtilissimè amarescentis. Reperitur in vesiculâ biliariâ hystricum, terræ Malaicæ; unde à *Garciâ ab Horto*, sub titulo lapidis Malacensis, describitur, *in op. Clus. l.* 1. *c.* 46. Tales à Sylvatico *Masatios*, ab aliis *Acherones* vocari testatur *Aldrovandus*. Hoc coagulum bovino longè sui pretio ac virtutibus antecellit, prout bezoar orientalis occidentali dicto, vel aurum cupro præstat. Rariùs enim generari accidit; quod ipsum inprimis, præter eximias & præsentissimas facultates, pretium ejus extollit, ut in ditiorum duntaxat & principum nigritarum manibus versetur, qui illud sphæris aureis argenteisve armari curant, adnexâ ex eodem metallo catenulâ, cujus adminiculo tractari valeat. Usus ejus est, ut suspendatur per horas aliquot, vel unâ alterâque vice agitetur in haustu aquæ communis; quem, vix grani pondere imminutus, amarore

imbuit. Hauſtus, ita præparatus, habetur ſummè cordialis & alexipharmacus, tum in ictero, febribus putridis malignisque, & in quibuscunque viſcerum obſtructionibus medicamentum efficaciſſimum. Novi Bataviæ, qui poſthabitis Medicis, quicquid ſibi ægritudinis accidebat, hôc ſolo eliminare remedio ſatagebant. Hyſtricem hanc,

1 *Pedra de porco pretioſa Malaccenſis* 2. 3. 4. *Petræ de porco Spuriæ Ceylanicæ*

utut in multis aliis Aſiæ regionibus, in Africâ etiam, & in his Caucaſiis montibus invenerim, in ipſa tamen reperiri lapidem nunquam cognovi. Ruſticus Bugunô à me vena-

venatum dimissus, cum ab hystrice surâ vulneratus rediret, pinnum, quem in ipsum bestia exploserat, mihi offerens, à præsente quidem patre edentulo ac grandævo monebatur: nullam imposterum negligeret hystricem, quin sectione priùs exploraverit, an lapidem ferret; quem nosset aliquando hîc inventum fuisse incredibilis pretii. Sed quis audeat ex unius viri asserto verum concludere? Adjecta Tabula exhibet lapidem Malacensem, qui, cinctu liberatus, pendet aureos quinque cum dimidio, emptus à possessore (Ill. Dn. Generali de *Camphuys*) trecentis Joachimicis.

(3) *Pedra de porco spuria.* In hoc genus coaguli in Ceylanâ incidi, priori quodammodo simile, sed nigrius, informe & pilis permixtum; de quo easdem prædicabant virtutes, sed debiliores, tametsi majori dosi propinetur. Dicebatur inveniri in hystricum suæ terræ ventriculis; prodereque bestiam crebro ructu ac vomitione latitantem lapidem. Ex quo conjecturare liceat: expressam bilem, dum in ventriculum redit, à lana illic hospitante & vomitum concitante imbibi, & cum eâ concrescere. Icones quorundam vide in Tabellâ.

Pedra de porco spuria.

(4) *Bolus pilosus porcinus:* massa est informis, dura, sicca, levis, coloris rufi, ex setis pilisve rigidioribus, instar pomi bovini nostratis, arctissimè compacta, superficie asperiori. Invenitur in ventriculis quorundam porcorum in insulis ulterioris Indiæ. Geminos vidi eximiæ magnitudinis, figuræ parilis utcunque cylindraceæ, quos domi Batavorum, quæ est in *Hilâ*, insulæ *Banda*, in unicâ bestiâ repererat lanio. Hos insulæ Gubernator Gnr. Dn. *Schage* curiositatis gratiâ mittebat Ill. Dn. Camphusio, Generali Ind. Gubernatori emer., ex cujus donatione alterum possideo, pendentem uncias duas cum dimidiâ. Sed hujus coaguli in medicina nullus apud Indos usus est.

Bolus pilosus porcinus.

(5) *Pedra de Cobra:* ita dictus lapis, vocabulô à Lusita-

Pedra de Cobra.

ſitanis impoſito, adverſus viperarum morſus præſtat auxilium, externè applicatus. In ſerpente, quòd vulgò credunt, non invenitur, ſed arte ſecretâ fabricatur à Brahmenis. Pro dextro & felici uſu, oportet adeſſe geminos, ut cum primus veneno ſaturatus vulnuſculo decidit, alter ſurrogari illico in locum poſſit; Proinde poſſidere indigenæ niſi geminos cupiunt; quos cum goſſypio capſulæ incluſos probè aſſervant. Aliam obtineo ophitidem, inſtar ſilicis duriſſimam ponderoſamque, uncialis longitu-

Pedra Bugia *Pedra de Cobra*

dinis, figuræ quodammodo tornatilis, & quaſi ex annulis compactæ; quales inveniri in capitibus maximorum ſerpentum credulus perſuadetur vulgus: ego apophyſin alius petræ, vel in ipſâ petrâ molliori genitam judico, velut lapides bufonius, aëtites, lyncius, oculus catti, gloſſo-petra, & ſi quos alios vulgi error tranſcribit ex animalibus.

Fidem

Fidem mihi fecit collis petrosus, quem bidui itinere ab Isphahano urbe offendimus, cujus sabulum ex petrâ dissolutum, innumeros exhibebat variæ figuræ bufonios & Judaicos, quibus vel plaustrum implevissem. Quo ipso feror, ut istis lapidibus nihil efficaciæ inesse credam, nisi quam actuali frigiditate suâ, vel absorbendo præstant.

(6) *Pedra Cordial*, sive *Lapis de Goa*: ita dicitur à loco, in quo hactenus à Rev. P. Soc. *Casparo Antonio* componitur, ex speciebus cordialibus & alexitericis, quas & bezoar lapis ingreditur. Figura ejus ovata vel rotunda est, color intus cinereus, extus nigricans, splendens, aureisque maculis distinctus; nonnunquam totus deauratus. Usus frequens est & probatissimus inter Europæos Orientis. Venditur ad libellam; inde pro variâ magnitudine pretium variat. Eundem hodie componit R. P. *Nicolaus Momitius*, quem à priori dignoscimus literis N. M. in superficie impressis, & in opposito latere, signo capræ vel alius quadrupedis. Sed de factitiis non est hîc dicendi locus.

Pedra Cordial, sive Lapis de Goa.

(7) *Coagulum resinosum bezoarticum* ex laminis se invicem complectentibus tenuibus, albidis & pallidulis, discoloribus, subnitentibus coagmentatum; quale nostratibus appellatur *Lapis bezoar occidentalis*; ex similitudine Lapidis eodem insigniti nomine, quem ex Occidente, id est, Americâ in Europam deferunt; exemptum capræ sylvestri in regno Peruano; ut refert *Nicol. Monard.* in opere Clus. In tabernis gemmariorum quorundam Persiæ, Arabiæ, ac citerioris Indiæ, venales inveni lapides, qui ovi gallinacei excedebant magnitudinem, pro quibus unius, duorum vel amplius tomanorum indicabant pretium, prout sciscitantis desiderium æstimarent. Sed hos reperiri dicebant Medici, in vaccis Indicis, fortasse & in aliis inconditæ molis quadrupedibus, tam domesticis, quam sylvestribus; adeoque nequaquam bezoarticos, sed bulithos, urolithos, hippolithos vel camelolithos dicendos

Coagulum resinosum bezoarticum.

 esse.

eſſe. Legatus Sueciæ, Isfahano diſceſſurus, plures coëmebat; quorum cum vulneratæ eſſent exteriores laminæ, pro exploranda indole particulas prunis injecimus, quas in iis ſemper comperimus diſſolvi, ac fumum ſuffitumque ſpirare, quaſi ex olibano & colophoniâ; Laminæ interiores & centro proximæ an, quod ſuſpicari liceat, ex morâ longiori magis induratæ fuerint, non exploravi.

Bezoar Orientalis legitimus.

(8) *Lapis Bezoar Orientalis* verus & pretioſus پازهر *Paſabr*, ex quo nobis vox *Bezoar* enata eſt. Sceptici noſtri philoſophi nomen petunt ab Hebræo בעל *babal*, quod dominum, & Perſico زهر *Sabr*, quod venenum ſignificat, & lapidem veneni domitorem vocant. Sed hæc ex ſimilitudine vocabulorum efficta derivatio eſt. Patria ejus præcipua eſt Perſidis provincia *Laar*, & in eâ, montium illud jugum, in quo nunc verſamur; dehinc vicini montes urbis *Daraab* & vici *Sjabarum*. Ferax præterea *Choraſmia* eſſe dicitur, iis præſertim in montibus, qui occupant diſtrictum urbis *Sabſawaar*. Genitrix, eſt fera quædam montana caprini generis, quam incolæ پازن *Paſen*, noſtrates capricervam nominant, deſtituti voce, quæ utrumque ſexum exprimat. (*Iconem vide in Tab. §. 4. num. 1.*) Animal pilis brevibus ex cinereo rufis veſtitur, magnitudinem capræ domeſticæ, ejusdemq; barbatum caput obtinens. Cornua fœminæ nulla ſunt, vel exigua; hircus longiora & liberaliùs extenſa gerit, annuliſque diſtincta inſignioribus, quorum numeri annos ætatis referunt; annum undecimum vel duodecimum raro exhibere dicuntur, adeoque illum ætatis annum haud excedere: reliquum corpus, à cervinâ formâ, colore & agilitate nihil differt. Timidiſſimum & maximè fugitivum eſt, inhoſpita aſperrimorum montium teſqua incolens, & ex ſolitudine montanâ in campos rariſſimè deſcendens. Et quamvis plu-

plures regni regiones inhabitet, lapides tamen bezoarticos non gignit. *Casbini* (emporium est regionis *Iràk*) pro coquinâ nobis capricervam, vel ut rectiùs dicam, hirco-cervum prægrandem, vendebat venator; qui à me quæsitus: non audivisse se respondebat, bestiam illic lapidem unquam fovisse; quod & civium, quotquot percunctatus sum, testimonia confirmabant. Vidi illic in magnatum manibus bezoarticos eximiæ magnitudinis, nec minùs probatissimi coloris & figuræ, quos se obtinuisse affirmabant ex *Corasaan*, sive Chorasmiâ. Præsens jugum, in quo feras insidiati sumus, longè in austro-occidentem, longiùs in orientem protendit: ibi in partes distinctum *Kuhi Bonnà*, *Debrestò* & *Murkumeh*, dictas, hîc in *Kuhi Sjaaskèn* (qui ad austrum jungitur *Kuhi baas*) *Gellestaan* & *Baarsi*, sive *Tenguun*, velut jugi orientalem, ab unâ vel ampliùs diætâ, terminum. Quæ verò partes, tametsi capricervas alant promiscuè, non omnes tamen herbas ferunt, ex quibus depastis lapides generari, atq; ii quidem æquè nobiles possint; sed solus ex earum numero est mons *Baarsi*, qui ut pluribus aliis, ita quàm maximè abundare dicebatur herbis resinosis alexipharmacis, generando lapidi materiam foventibus, quarum esu caprarum sylvestre genus maximè delectatur: nimirum *Serringià* succo glutinoso referta, qui apprehensam paleam illico tenacissimè involvat; *Tsjirachù*, species quædam nobilior ejus plantæ, quæ resinam tribuit Persicæ compositioni laccæ obsignatoriæ; & *Derminà Turkì*, i. e. Sementina Turcica, alterâ illâ, quam Persicam appellant, multò præstantior. Hinc nulla ibi ex prædictis bestiis datur ætate provecta, quæ lapidem non contineat; cùm in ceteris hujus jugi partibus (ductorum verba refero) ex denis, in montium distantioribus ex quinquagenis, in ceteris, extra Larensem provinciam, ex centenis, vix una sit, quæ lapide dotetur, eoque ut plurimùm exigui valoris,

loris. In hircis lapides majores & frequentiùs inveniuntur, quàm in fœminis. Lapidem ferre judicantur annosi, valde macilenti, colla habentes longiora, qui gregem præire gestiunt, circumspectiùs incedunt, & insidias, magis atque sodales, metuunt; quod idem de fœminis affirmabant. Addebat alius incertæ auctoritatis: etiam supercilia ac lineamenta frontis observanda esse, quæ si insigniter nigricent, præsentiam lapidis confirmare. Bestiæ ut primùm perfossæ linguam inspiciunt, quæ si solito deprehendatur asperior, de præsente lapide nihil ampliùs dubitant. Locus natalis est pylorus, sive productior quarti, quem vocant, ventriculi fundus; cujus ad latus plica quædam, sive scrobiculus, mucoso humore oblitus lapillum suggerit. In aliâ ventriculi classe, (prout in ruminantibus distinguuntur) quàm ultimâ hâc, inveniri negabant. Utrum casu hîc sibi hospitium paret, jam alibi formatus, an in eo loco generetur, sive illapsus retineatur & augmentetur, non habeo, quod ex venatorum observatione referam. Credunt, quos plicarum alveoli non satis amplectuntur, elabi pyloro posse & cum excrementis excerni; quin formatos interdum dissolvi rursus, præsertim longiori animalis inediâ. De dissolutione non possum, quin observationem hîc inseram Cl. Domini *Jageri*, Viri ob insignes in linguis & rebus Asiaticis notitias nunquam sine veneratione nominandi. Is mihi testatus est, se dum in regno *Gôlkonda* degeret, gazellas vivas recenter captas manu suâ perquisivisse, & contrectato abdomine, lapillos palpasse in unâ geminos, in alterâ quinos, vel senos. Has ille bestias pro contemplatione suâ alere decreverat, camerâ hospitii sui inclusas. Verùm, quòd ab omni pabulo abstinerent, quasi perire quàm saginari captivæ mallent, mactari eas jussit inediâ aliquot dierum macentes. Tum verò, lapillos ubi exemturus erat, eorum ne vestigium ampliùs invenit; ex quo illos à jeju-

no

no viſcere, vel alio quocunque modo, diſſolutos credebat, cum nec excrementa diligenter perquiſita eos redderent. Diſſolutionem nullo poſſe negotio fieri perſuadeor: ſiquidem certum eſt, lapides in loco natali viventis bruti dum latent, nondum gaudere petroſâ, quam nobis exhibent, duritie, ſed molliores eſſe & quodammodo friabiles, ferè inſtar vitelli ovi, fervente aquâ ad duritiem longiùs excocti. Hoc propter, recenter exſectus ne improvidè frangatur, vel attactus nitorem perdat, ab inventoribus conſuevit ore recipi & in eo foveri aliquandiu, dum induruerit, mox goſſypio involvi & aſſervari; Aſſervationi primis diebus cautè fiat, periculum eſt, ne, adhuc dum infirmior, importunâ contrectatione rumpatur, aut labem recipiat. Generationem fieri conjiciunt, cùm reſinoſa quædam ex herbis depaſtis concoctisque ſubſtantia ventriculorum latera occupat; quæ, egeſtis cibis jejunoque viſcere, in pylorum confluens, circa arreptum calculum, lanam paleamve conſiſtat & coaguletur; Ex primo circa materiam contentam ſtamine, efformandi lapidis figura pendet; cujus anguli blanda compreſſione, quam à cavitate hoſpitii patitur, in pulvinatam cogitur lævitatem: niſi etiam rotunditatem obtineat ex motu, tum fermentantis alimenti, tum viſceris periſtaltico, qui eum continuò agitabat; dum interim, acceſſione novi glutinis, lamellis aliis atque aliis per intervalla temporum augetur, & in aliqualem molem accreſcit. Raro hîc plures uno uni innaſci beſtiæ dicebant; ſi contingat, parvos eſſe: quales mihi à ductore datos dixi geminos, repertos à ſe in uno ventriculo. Bezoarticum tunicatum *Cl. Domini Pomet. hiſt. de drogues L.* 1. rarioris exempli eſſe judico, qualia etiam de calculis extant, repertis in veſica humanâ. De virtutibus lapidum quid tenendum ſit, ex dictis quodammodo pateſcit: nimirum, eximias Perſarum judicio poſſident illi, qui originem debent plantis alexipharmacis montium;

exiguas, qui herbis inodoris & campestribus. Signum ex colore ducunt, & viridantes, cœruleos, vel in alterutrum colorem nigricantes, ex præstantissimis herbis genitos & virtute efficacissimos prædicant; pretiosissimos etiam, si forma accesserit æqualis & rarior: qualis est rotunda, post eam, ovata; denique cylindracea. Qui lutei, rufi & discolores sunt, aut qui tuberculis lanam produnt inclusam, eos natura ex viliori luto finxit, haud magnam præstituros efficaciam. Cessat proinde *Ambrosii Paræi* observatio, quâ, ad explorandam virtutem lapidis alexipharmacam, reo mortis arsenicum primò, mox pro antidoto lapidis pulverem propinabat, deteriori, quam quisque expectaverat, eventu: Non enim omnes bezoartici lapides æquè sunt virtuosi & alexipharmaci, & qui sunt, facultatem non tam adversus venenum minerale, quàm animale & vegetabile exserunt, quale misero non fuerat propinatum. Notam legitimi lapidis profitentur, si volæ manus cinere aspersæ, vel cretâ oblitæ affrictus, lineam inducat luteam, vel ex luteo viridantem: Hæc illis Lydius est, quo veritatem simul ac bonitatem explorant. Acûs candentis admissio, quæ Cl. *Joh. Schrodero* placet, fallax bonitatis testis est: quia, si adulterini ex resinosa construuntur massâ, acum utique admittent; legitimi verò plerique ita indurati sunt, ut acum candentem respuant. Mei certè, quos in natali monte comparavi & genuinos scio, vix candentis acûs vestigium recipiunt, sed attactu ignis dissiliunt. Non est nota factitii lapidis, si interiores laminæ deterioris substantiæ & coloris fuerint; ea enim ex diversitate alimenti disparitas provenit, dum genitrix bestia locum pastûs mutat. Pro genuinis ego habeo eos, qui inter resinæ & lapidis substantiam ita ambigunt, ut [illegible]tusi, in acido nitri vel salis spiritu dissolvantur, ac menstruum colore satis rubente simul ac virtute suâ imbuant; quâ ratione ex iis paro liquorem bezoarticum; cujus paucas

cas guttulas cum aquâ Cinamomi, Julapio, aliove vehiculo commodissimè exhibeo. Virtutes lapidi easdem Persæ, quas nostri tribuunt; quin facultatem etiam declinandi morbos, & prolongandi vitam, si à bene sanis sub auspicio faventis astri assumatur. Multis hinc solenne est, ut sub ipso anni ingressu (quo cœlum creditur pronissimô vultu mortales aspicere) modicam pulveris dosin confidenter assumant; persuasi, hoc remedio radicale vitæ humidum, quod dicunt, foveri in annum posse. Ceterum usus in curationibus apud hujates medicos non æquè creber est, quàm apud nostrates; margaritas substituunt, ubi nos lapidem præscribimus. Nec enim in Pharmacopœiâ *Musaffr ibn Mahhammed el Hossein*, quæ illis, prout Germanis *Augustana*, in usum recepta est, ullam invenio compositionem, quam bezoarticus lapis nobilitet. Interim tamen digniori in loco est apud ipsos, quàm apud Europæos. Vix incidi in hominem alicujus nominis, qui rariorem lapidem inter cariora sua non asservaverit. Pretio lapides hîc constant admodum caro, siquidem selectiori formâ & colore gaudeant. Ex his, qui unius مثقال *Mèscaal*, seu drachmæ, pondus obtinent, à gemmariis تومان *tumano*, sive quindecim uncialibus veneunt: quod verò pretium, exemplo unionum, dispari assurgit proportione ponderis, ita ut omnem aliquando æstimationem exsuperet. Ex lapidis raritate & pretio facilè colligimus, bezoarticos, quibus in pharmacopœjis Europæi utimur, non esse Persicos, vel ex eorum numero, qui à capris bezoarticis *Pasèn* nomen sortiuntur, sed vel ex aliis animalibus, vel sub alio cœlo degentibus, depromtos & suppositos.

Lapis Bezoar illegitimus: ex capris Ahu;

Ad hanc classem refero illos, qui in capris آهو *Ahû*, quanquam rârius, inveniuntur; plerumque lutei, rufi & discolores, sæpe tubere uno vel gemino bullati, inæquales

les & informes, minoris adeoque virtutis & pretii. Ipsum animal (*vid. in Fig. §. IV. num. 2.*) à cervis nihil habet dissimile, præter barbam & cornua non ramosa, quibus se caprino generi adsociat. Cornua sunt simplicia, atra, rotundis annulis ultra mediam usq; longitudinem distincta, lævia & quasi ad modulum tornata; in mari quidem surrecta, pedalis longitudinis, in medio levi arcu disjuncta, fastigiis rectis, mutuò utcunque imminentibus; in fœminâ verò, præparva vel nulla.

ex variis Indiæ cornigeris;

Inter supposititios etiam numero, exemtos ex variis brutis sylvestribus Indiæ orientalis: quale ex caprina classe est animal, quod bezoarticum vocat *Bontius*, à se visum in arce Bataviæ. Ego simile vidi in areâ præliminari ejusdem arcis; quod verò ab *Abù* Persico nihil differebat, nisi quòd maculæ candidissimæ, more tigridum, totum corpus pingerent: qualis etiam decor venustabat duas capreolas, totidemq; platycerotes, eidem areæ velut vivario inclusos. Ex his & similibus cornigeris montium Indicorum, præsertim eorum, qui versùs septentrionem Malabariam claudunt, & ad promontorium *Comerein* protenduntur, sequioris conditionis lapides, vulgo *bezoar* dicti, copiosi eximuntur, & in manus Europæorum, illic viventium, non raro confluunt. Chirurgus in illo littore diu moratus, lapidum, quos successivè coëmerat, integram libram venalem mihi offerebat; sed quos inter nullum reperi, qui genuini Persici bonitatem colore simul ac figurâ exprimeret. Huc spectat Lapis omni Indico ac vulgari Persico præstantior, recepto à Lusitanis nomine

ex Simiis;

Pedra bugia, i. e. *lapis simiæ* dictus. Venditatur pro calculo, qui in simiæ capite nascatur; sed lamellæ, ex quibus compactus est, & omnis cum bezoartico similitudo substantiæ testatur, quòd in ventriculo genitus sit, & interpolata materiæ appositione, successive accreverit, non aliter ac bezoartici quivis alii. Genuini nota creditur, si alterutrum

trum vel utrumq; latus compressum obtineat. Simia hæc ab Indis Mogolibus vocatur انتر *Antar*: vulgari dicitur multò esse robustior, & capite prægrandi donata; fortasse rectè eam vocaveris *Babianum cynocephalum*. Lapis ex ceteris solus à magnatibus nigritis in pretio habetur & curiosè asservatur. Asservandi modum adjiciam: Materiam habent omni subere leviorem ac subtilissimam, firmam tamen, & pro scopo satis idoneam: lignum, medulla an cortex sit, explorare non potui. Ex illâ cylindros formæ doliolorum ad requisitam sculpunt magnitudinem, quos per mediam longitudinem divisos, utrâque facie excavant, ut pro arculis, seu conditoriis, rerum minutarum servire valeant. Clausuram annulus constituit, unus vel geminus, ex viminibus plantæ *Rotang* contextus, qui doliolo inductus partes sibi junctas retinet, ne dilabantur. His capsulis nigritæ inclusos custodiunt hos lapides, gossypio priùs obvolutos, tum serpentinos quoque, & quicquid pretiosi à læsione munire volunt. Unum sic reconditum possideo, coloris atro spadicei, figuræ ovatæ, alterâ facie compressâ; pendentem in lance drachmas duas cum granis paucis: quem, præter rariora alia, dono mihi in *Regiâ Siamensi* dedit Nob. Dn. *Wagenfeld*, Adjunctus inibi residentis Belgici negotiorum Præfecti. (*Fig. vid. p. 396.*)

ex Porcis; Hic postremò nominatus (nomen illi erat *van Horne*) sanctè mihi retulit, nonnunquam bezoarticos reperiri in ventriculis porcorum; idem domi suæ evenisse, dum in insulâ *Bandâ* habitaret; recenter exemptos se deprehendisse molliores & friabiles: nam priorem lapidem, cum depositus esset in molli subsellio, imprudentiâ insessoris pueri protinus diffractum & quodammodo conquassatum fuisse. Hos igitur inter supposititios Orientis collocabimus. Porcinorum meminit quoque *Boët à Boot* l. 3. c. 180.

ex capris domesticis; Hircos huc cito domesticos, quos pascit Batavorum Insula prope *Ceylanam*, sub ditione *Jafnapatam*, à primis

 mis

mis occupatoribus appellata nomine *Ilha de Vacas*: in quibus Lapidem non rarò inveniri testis est *Garzias ab Horta* arom. Hist. & *Baldæus* in descriptione Malabariæ. Narravit mihi Dominus *Clavius*, Jafnapatami quondam nunc Bataviæ sacerdos, omnium quidem, quos ego in Indiis novi, religiosissimus pariter & curiosè doctus, se, dum Insulam frequentasset, didicisse, ex tristi ingressu & macilento habitu corporis, protinus dignoscere & indicare ferentes lapidem; ac factâ aliquando sponsione cum Gubernatore loci, ex tribus indicatis saltem in uno rem cecidisse secus. Unde credebat lapidis bezoar generationem evenire in ventriculo, ex vitio concoctionis; prout etiam in renibus humanis, partibusque aliis, nisi vitiato visceris fermento, calculus non concresceret.

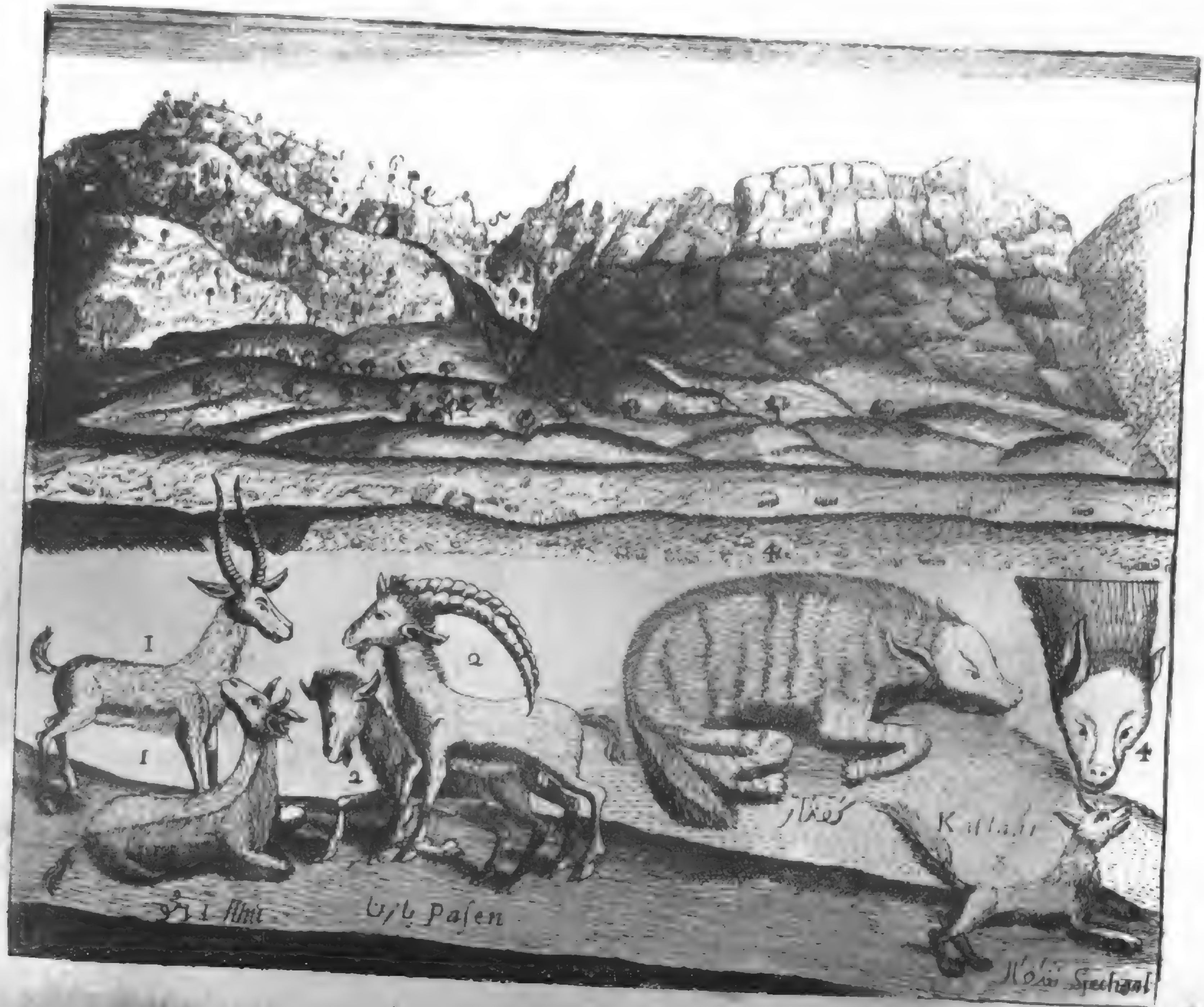
Factitii.

Adulteratos huc refero, quales *Primerosius* Lutetiis tam affabrè factos vidit, ut eos ab aliis, qui ipse fecerat, dignoscere, nisi signo apposito, non posset. Hos *Christophorus à Costa* refert, tanto artificio componi in *Ormus*, ut à legitimis, nisi frangantur, vix discerni possint. Ego hîc tam curiosos operum artifices in totâ Provinciâ non inveni. Audio, otiosos spadones, in gynæceis magnatum, hujus sceleris suspectos haberi; & memini ab iisdem mihi in itineribus venales oblatos fuisse aliquoties, sed admodum caros, quos ego ob exactissimam rotunditatem & superficiem splendidissimam, quam nulla notabat labecula, manufactos fuisse, saltem suspicatus sum. Illi lapides, quos *Tulpius* & *Beverovicius* humano cadaveri exemerunt, bezoarticis similimos; aut quos ab equo quotannis excretos *Mindererus* vidit, rarioris exempli sunt, nec inter Asiaticos nominandi.

Balsamum nativum montis Bennà.

§. IV.

قدرتي بناه *Kodreti Bennà*, seu *Balsamum nativum montis Bennà*, s. *Bonnà*, anticolicam Bochonensium medicinam,

I
I
2
2
4
4
Pasen

luxuriare quàm arborem بَن seu وَن *Ben* sive *Wen*, id est, Terebinthum, sive Pistaceam sylvestrem; ex quâ mons ipse, voce depravatâ, كوهي بَنّاه *Kubi Bennà* v. *Bonnà*, id est, mons Pistacearum sylvestrium nomen sortitus est. Ad speluncam igitur. Eam qui adire volunt, notant partem culminis depressiorem, in quam crepido utrinque deficit, (*vide in Tab. num.* 5.) per eandem etiam transitus est in ulteriorem plagam, prout semitæ testantur vestigia. Inde sinistrorsum, secus rupem, octingentis circiter passibus regressi, Sabinam observant in summo culmine, & loco aliquot orgyjis depressiori, fruticem quodammodo pendulum, sub quô ipse patet obscurus & angustus antri aditus; (*vid. in Tab. num.* 6.) cum inde, ad teli jactum, paludosa vireat areola, inibi scaturientem exhibens aquam limpidissimam. His non apprimè observatis, ob sinuosam rupis conditionem & soli salebras, locum non inveniunt. Ipsa spelunca obliquè rupem dividit, angusta, sesquiorgyjam alta, duas supra dimidiam longa. Petra ejus, ex albido in flavum pallens, solida & dura est, sine conspicuis poris & sulphure. Cavitas interior est sinuosa, aspera, intranti cautibus hinc inde protuberantibus infesta. Unum insigne tuber implebat mediam cavitatem, ne ad finem nisi cum difficultate & offensione proriperem. Omnem pene superficiem, præsertim ad dextram, succus noster obsidebat: sub introitu paucus, siccus & firmiter adhærens; in processu modicus & humidior; in fine copiosus & liquidus, paulò tamen quàm rob Sambuci spissior. Accedenti densum occursabat examen muscarum pusillarum, quæ fauces, oculos, nares improviso opplebant, suffocaturæ, credo, nisi recessissem; ingressum tentare non ausus, priusquam eas iterato strepitu penitus evocassem. Antro dimidiam horam, invito licet ductore, immoratus, cochleari meo & ligno cuspidato libram

paulò minus integram, ob loci tenebras & angustiam molestè corrasi, spoliumque, pyxide reconditum, mecum reportavi ex spelæo. Balsami hujus color niger est, substantia quasi mucosa, aquâ facile solubilis, inodora & pene insipida; usus est ruricolis districtûs *Farchonaad* hactenus non alius, quàm ut bolum drachmæ unius, vel duarum, deglutiant, ad discutiendam colicam & ventris qualiacunque tormina. Virtutem ut igne explorarem, particulam balsami prunis injeci, quæ fœtorem spiravit urentis cornu similem. Retortæ commissa trium unciarum portio, primò modicum phlegmatis, deinde spiritum sub nebularum formâ, ac postremò olei spissi, atricoloris, inodori, acerrimi drachmas mihi reddidit quatuor. Ex capite mortuo elixato sal fixum copiosum, nitrosi saporis, obtinui, ut petram oculatus examinarem, avulsi etiam librarum aliquot fragmentum, quod spelæo laxiùs adhærebat. Id, cum inter curiosa scruta depositum, extra meum conspectum lateret, inspectio neglecta est. Biennio post, reclusâ thecâ, lapidem, quem detersum & probè siccatum recondideram, nunc atro succo oblitum humentemque invenio: quô iterum studiosè abluto & repurgato, observavi partes quasdam porosas, quodammodo sulphurei coloris; intra quas materia post primam abstersionem effusa, latuisse potuit.

Feræ montis Benuà.

§. V.

In superiori paragrapho inter memorabilia montis nostri feras nominavimus: quarum conditionem breviter hîc exponemus.

Leopardus.

پلنگ *Paleng*, sive *Leopardus*; nota satis est bestia, nec aliâ hoc loco notatione indiget, quàm quod Africanô & Orientalis Indiæ multò sit mansuetior, nunquam homini nocuisse audita, saltem infesta capris, ovibus & asinis, sine custode errantibus. Adeo cœli hujus benignitas etiam brutorum asperitates corrigit.

خرس

خرس *Chirs, Ursus;* montium civis est, minor Europæô, ferociæ expers, cicurari patiens. Isphahani vidi duos, qui sine inspectore per urbem vagabantur, prandentibus molesti, nisi buccellam acciperent; verberibus, quòd Regis essent, non abigendi. *Ursus.*

كفتار *Kaftaar,* i. e. *Taxus porcinus,* sive *Hyena* veterum, (*vid. in Tab.* §. 4. *num.* 4.) Animal est porci, seu scrofæ grandioris, magnitudinem ejusdemque formam corporis obtinens, si caput, caudam & pedes excipio. Pilis vestitur longis, incanis, in orâ dorsi, porcino more, longioribus, pene spithamalibus, apicibus nigris; caput habet lupino non dissimile, rostro nigro, fronte longiori, oculis rostro propinquioribus nigris & volubilibus, auribus nudis, fuscis & acuminatis; caudâ donatur prælongâ, villis densis longioribus vestita, circulisque nigricantibus ad decorem intercepta. Crura in orbem quodammodo variegata, posteriora prioribus sunt longiora; pedes in quaternos ungues divisi, quos lupino more contrahit, ne videantur. Corpus habet striis à dorso ventre-tenus pictum paucis, latis & inæqualibus, alternatim fuscis & nigris. Ignota hæc Occidenti fera est, quam ex convenientia appellare possis Lupum porcinum, vel satius Taxum porcinum, de cujus existentiâ dubitat Cl. *Rajus in Synops. quadrup. p.* 185. Ad lupum capite, nec absimili caudâ pedibusque, tum rapacitate & agilitate corporis accedit. Porcum totus corporis habitus, magnitudo & compressa ventris figura exprimit. Cum taxo ingenium convenit; mirâ enim vi terram effodit, cavernisque abditum se illatebrare amat, diu sine cibo vivit, & raptu victum quærit: addo, quòd & crura anteriora posterioribus habeat breviora, & villis tegatur ferè similibus. Ex ceteris attributis palmarium est, quod ferox & carnivora sit bestia, quippe in humana sæviens cadavera, quæ noctu ex tumulis *Hyena.*

impigrè effodit, cœmeteriis infeſtiſſima. Hanc in demortuos ſævitiam, cum *Plinius* ceterique veteres Zoographi in deſcriptione *Hyænæ*, feræ recentioribus ignotæ, potiſſimam conſtituant notam, non dubito affirmare, taxoporcum noſtrum veram eſſe hyænam veterum, quamvis reliquæ, à Plinio Lib. 8. c. 30. relatæ proprietates perquam monſtroſæ eidem minùs conveniant. Quis enim in deſcriptionibus Plinianis omninm circumſtantiarum veritates exigat? Hyænam marem Iſphahani curioſitatis cauſâ alebat dives quidam *gabr*, ſeu ignicola, ſuburbii *Gabriſtaan*, captam, dum ubera ſugeret, in latibulis vicini montis. Ad eam ſpectandam, dum in Regiâ morarer, cum Cl. *Jagero* meo progreſſus, beſtiam eo ſitu depinxi, quô in foveâ ſubdiali duarum orgyjarum profunditatis (cui incluſa ſervabatur) cubantem inveni. Deſiderio noſtro poſſeſſor omni ex parte ſatisfacturus, eam educi quoque curavit in aream; quod ut tutò fieret, demiſſo fune roſtrum priùs illaqueabat; mox deſcendentes ſervi protracta utrinque labra funiculo, ex pilis contorto, ſtrenuè colligabant. Hoc facto, educitur, laxatoque fune, qui roſtrum frænabat, beſtia latiùs diſcurrere permittitur, non ſemel apprehenſa, more athletico, in terram projicitur, ac variis laceſſitur vexationibus. Quibus illa, irrito nocendi niſu obluctata, ſubinde mugitum edidit vitulino ſimilimum. Narrabant *gabri*, ſic frænatum nuper ſe oppoſuiſſe duobus leonibus, quos, adſpectante Sereniſſimo, in fugam verterit. Fœminam eodem modo ſervari dicebant apud concivem; â quâ videndâ nos detinebat officioſa hoſpitis noſtri humanitas, Kirmanenſe vinum, ab ignicolis elaboratum, largiter propinantis. Clariſſimus *Ludolfus* in Abyſſinâ ſuâ crocutæ ſpeciem quandam, *Geſnerus* in H. A. nec minus, ſi rectè memini, *Jonſtonus* & *Aldrovandus*, Papionem pro hyæna ſubſtituunt. Noſtrâ conjecturâ nomen Taxo porcino competit.

Lupus

Lupus aureus, شغال *Sjechaal* Persis, inde Anglis *the Jackcal*, & Belgis den Jakhals / ex hodœporicis nota satis est bestia, cum pene omnem Orientem inhabitet. (*vid. in Tab. §. 4. num. 3.*) Astuta, audax & furacissima est, quam ex corporis figurâ non minùs, quàm ex genio non incongruè lupi vulpem vocaveris: interdiu circa montes latet, noctu pervigil & vagus est, & catervatim prædatum excurrit in rura & pagos. Ex ipsis papilionibus, quos circa littus Caspium expanderamus, (nuspiam copiosores inveni) ocream, calceos & alia ex corio facta nobis abstulêre; quorum quæ graviora erant, non longè à dormitorio abducta, recepimus. Ululatum noctu edunt execrabilem, ejulatui humano non dissimilem, quem interdum vox latrantium quasi canum interstrepit; unique inclamanti omnes acclamant, quotquot vocem è longinquo audiunt.

Lupus aureus.

سيخور *Sichuur*, i. e. *hystrix*, fera est, à plurimis descripta auctoribus.

Hystrix.

§. VI.

De *Terebintho*, seu Pistaceâ sylvestri, unde mons denominatus, pauca adjiciemus. Ea Pistaceæ hortensi, quam *Theophrastus* Therebinthum Indicam vocat, tum magnitudine, tum totius ac partium figurâ persimilis est, nisi quòd flosculos ferat fragrantiores, nuces verò præparvas, insipidas; unde à descriptione botanica abstinemus. Copiosa crescit in recessibus montium brumalis genii, petrosis ac desertis, circa Schamachiam Mediæ, Schirasum Persidis, in Luristano & Larensi territoriis. Mihi nullibi conspecta est copiosior quàm in petroso monte circa *Majin*, pagum celebrem, unâ diæta dissitum Sjirasô: in quo mihi duplicis varietatis indicarunt arborem; unam vulgariorem, quæ generis sui retineat appellationem درخت بن و ون *Diracht Ben* seu *Wen*; alteram rario-

 rem

rem, in ſpecie كَسُودَان *Kaſudaan*, vel,ut ruſtici pronunciant, *Kaſudèn* dictam, quæ à priori fructuum rubedine differat. Ego, menſe Decembri transvectus, differentiam non obſervavi, quòd præter folia alata (hoc cœlo vix perennia) ſaltem in pauciſſimis fructus invenerim, eosque marcentes & rariſſimos, pericarpio donatos vinoſi ſaporis, nucibus verò caſſis. Obſervavi in quibusdam arboribus notabilem extuberationem, extremis ferè ſurculis ſine pediculo adhærentem,magnitudine quæ pugnum implebat figurâ rotundam, ex pluribus tuberculorum ſpiris, ad inſtar criſtæ galli gallinacei concretam, carmeſino colore gratioſè nitentem, & aſpectu elegantiſſimam. Subſtantia erat duriuſcula, quodammodo fungoſa & fragilis, intus albicans, ſucco dotata lento fragrantiſſimi odoris, planè qualis eſt Opobalſami veri, quod ex Meccâ obtinui. Utrum hæc pila ſaltem habenda ſit pro ἀπόφυσι, quæ promiſcuè terebinthis,ſive omnibus, ſive hôc ſaltem loco creſcentibus, ex fundi genio adnaſcatur, an verò pro varietatis charactere, à monticolis meis nomine fructuum deſignato, reputanda ſit, idiomatis tunc parum gnarus, nec niſi in Turcico verſatus, explorare haud potui. Uſum præſtat Majinenſis Piſtacea non contemnendum: quandoquidem accolæ liquorem terebinthinoſum, qui, vel ex arbore ſauciatâ prolicitur, vel ex rimis nodisque ſtirpium putreſcentibus, æſtuante Syrio, ſponte promanat, copioſum excipiunt: coriô & pellibus ſubligatis alii,alii luto ſubducto in formâ nidi hirundinini. Exceptum hunc liquorem in ipſo monte, vel qui prope habitant, domi ſuæ, ſine adfuſâ aquâ, parum lenteque coquunt, antequam ebullire incipiat effundendum; ita refrigeratus colorem & conſiſtentiam referet picis albæ ſutoriæ. Coctione inquam brevi opus eſt, ad ſpiſſationem: nam ut ipſa Terebinthus cum Lentiſco maſtichifera valde cognata eſt; ita verò ipſa, quam fundit, terebinthina

Pila terebinthi balſamica.

ex

ex loci hujus genio de mastichinâ indole plurimùm participat; quod præter consistentiam & candor pelluciditatis expers, & ipse quoque suffitus testatur, dum prunis injicitur. Spissationem quin crederet *Renodæus*, clarissimus sui temporis de re pharmaceuticâ Scriptor, persuaderi haud potuit: *Vix, inquit, suspicor, nonnullos adeo esse mentis inopes, ut terebinthinam coquendo deteriorem reddant, & à longinquis regionibus adferant; terebinthina enim qualiscunque fuerit, semper pluris emitur, quàm ea ipsa resina, industriâ qualibet concreta.* Mat. Med. L. 1. §. 8. c. 3. Nesciebat auctor, usum terebinthinæ liquidæ illic, quò inspissata adfertur, ignorari, & per cautes & montium recessus difficilimè & vix sine jacturâ transportari posse, & in urbes tandem delatam, emptores non invenire, secus ac si inspissata fuerit. Usus, quod scio, inspissatæ non est alius, quâm ut pro masticatorio serviat, quo mulierculæ citra Indum maxillas sine intermissione exercent, ut ægrè, si ei adsueverint, carere hâc resinâ possint. Dicitur lympham proliciendo catarrhos tollere, albedinem & firmitatem dentibus conferre, appetitum sufflaminare, ac gratum ori conciliare halitum. Prostat ubique in officinis & myropoliis Turcorum, Persarum & Arabum, sub *Sakkìs* Turcico, & *Konderuun* Persico nominibus; vel etiam sub appellatione سَكِز شيرين *Sekkìs Sjiriin*, i. e. Sekkis dulcis, ad differentiam τῦ لُبان *Lubaan* Arabis, seu كندر *Kondür* Persis sic dicti Thuris sive Olibani, quod ex مخا *Mochà* huc delatum vulgò appellatur سَكِز تلخ *Sekkìs talch*, i. e. Sakkis amarum. Majinenses rustici referebant, se unum resinæ مَن *man* (libras Belgicas novem) petentibus vendere unico *Sjabì* (grossis Marianis quatuor), liquidam minori pretio daturi. Accolæ montis *Bennà*, ex stipite vulnerato terebinthinam prolicere nesciunt: ipsa verò

verò ligna comburendo, reſinam extorquent, quoad nigredinem plusquam ſpadiceam acquiſiverit toſtam, quæ pro coloris ſpecie ſervit pictoribus. Eſt enim dura, friabilis & ſplendida, quæ inſtar gummi Guttæ, vel Sanguinis draconis, aquâ dilui ac temperari patitur. Proſtat in officinis ſub nomine سیاه بنّاه *Sijab Bennà*, i. e. nigredo montis, vel arboris, Benna; vel ſub dubiæ appellationis vocabulo رنگ سولاه *rengi ſulàb*, id eſt, coloris *ſulab*. Fructuum quoque uſus eſt: Hos immaturos unà cum racemulis, quibus inhærent, aceto ſaleque condunt, ut fiat *Atſjaar*, ſive ſalſamenti genus, menſâ ſecundâ inter bellaria apponendum. Familiare ferculum eſt Armenis, in obſervatione ſui *paris*, ſive jejunii, quo ſe hi Chriſtiani crebrò macerant. In Caucaſiis circa Caſpium conditi, quòd nucleis dotentur pinguioribus, in mediterraneo creſcentibus præferuntur. Alia extat in deſerto چاسک *Tſjaask* (capo de Jaques) Piſtacearum ſylveſtris ſpecies, Perſis *Bergjès Piſtàì* dicta, cujus nuces ad aſſem hortenſibus ſimiles, interdum majores ſunt; nuclei verò ob amaritudinem mandi reſpuunt, niſi coctione cum aquâ dulci elixentur. Ex his nucleis venale in officinis proſtat oleum expreſſum, quod tumoribus duris, articuliſque dolentibus inductum, illos emollire, his inſigne præſtare levamen dicitur.

Reditus ex Bochuno Gamrooñ.

§. VII.

De monte ſatis. Ex Bochuno in Caramaniam diſceſſeram, inde progreſſurus ultra, cùm à Prothalaſſo, Generoſo Dn. *Lycochthone*, miſſo hemerodromo, ad officium revocor. Quid in novo excurſu ſpectaverim, non eſt hìc referendi locus: Saltem ex Bochono remeanti, quas in devio natura Thermas objecerit memorabiles, brevibus recenſebo.

Bochu-

Bochuno excessimus Augusti decimo sexto, qui erat Veneris post meridiem. Comes fuit agasonum turba, quæ butyrum, farinam, præcoces uvas & juglandes vehebat, Gamronum destinata. Pernoctavimus in ascensu saxoso ad saltum fontis, sub præruptâ rupe; ex quâ subinde audivimus lapidum cadentium tumultus, facilè horrorem silenti nocte incussuros, nisi constitisset sociis, id evenire discursu tigridum, quas odor jumentorum alliceret.

Die decimo septimo ob impedimenta seriùs egressi, meridiavimus in fastigio montis *Bennà;* in quo somnum sub Sabino altâ capiens, ægrè incalui, quamvis geminô tectus gausape; tantus umbræ algor erat, cum in aprico tamen arderent solares radii. Post meridiem descensum montis remensi sumus, usque ad vallem editam *Saaki paiin;* quam multo vespere assecuti, substitimus in altâ ripâ fluminis, declive saxetum ingenti strepitu decurrentis. Noctem sub dio suaviter tepente, variè fefellit nequam colluvies agasonum: pars nimirum excurrebat in hortos ad suffurandum mala granata & quicquid præcocium obveniret; pars otiosa remanens sermones miscebat obscœnissimos & à Christiano homine detestandos. Quos ego maledictos cùm appellarem, & in nostrate Republicâ igne expiandos; unus agasonum respondit: *Vobis igitur Christianis, si in Provinciam nostram jus foret, brevi ligna deficerent.*

Die decimo octavo solus prægressus sum in vallem sub *Kuhi baas*, in eâ præstolatus comitatum, tardiùs insequentem. Hæc me vallis ut in accessu recreaverat algore & amabili positu, ita nunc etiam satiavit fructibus, quos ex ficubus legebam sponte nascentibus. Post meridiem montanæ auræ longum precati vale, nos demisimus in campos planos æstuosissimosque, cadente sole assecuti pagum *Sijabù*, mirè tum in excutiendis palmetis assiduum; in

in quo culicum ſonora & mordax turba nobis multas faceſſivit moleſtias, & feſſis totam inſomnem noctem præſtitit.

Thermæ Sergà.

Duabus hinc paraſangis abeſſe dicebantur *Thermæ Sergaa* dictæ, ad quas progredi conſtitueram; ſed negabant palmicolæ, tanti eas haberi, ut inviſantur, cùm longè ſint ſaniores & celebriores, quas viſurus ſim in devio, ultra pagum *Churchù* (*Gurgù*).

Die decimo nono, longè ante diluculum, viam ingreſſi ſumus flexuoſam, & aliam, quàm in acceſſu. Hæc diu delirabat ſecundum amnem ſupra nominatum *Rudchoneh Sjuur*, quem ſæpè vadavimus; nam per terræ ſuperficiem vago raptu fluebat, nullo littore reſtrictus. Pagos minores prætergreſſi ſumus *Takgiſtuun*, *Bewadekuun* & *Rudiſjiir*, & palmeta pauca in deſerto obvia; exactâque dimidiâ ſupra geminam paraſangâ, obtinuimus ſtationem *Peſpèr* dictam, in loco ſalſo & valde ſterili. Hanc conſtituebat aqua pluvialis, ſtagnans inter rupes fuſcas, ſalebroſas & ſqualidi aſpectûs; ipſa aqua, ſole toſta, ſaporem referebat ſubamarum, colorem fuliginoſum & ingratum: quale tamen aſininum nectar avidè etiam bibebant homines. Hinc, viâ & comitatu relictis, cum duobus ductoribus ad Thermas lævam verſùs deflecto, ſed quòd ſemitam frequens petra interciperet, modò ex auſtro in orientem, modò ex eodem cardine in occidentem divagatus; donec abſolutis milliariis duobus cum dimidio, vel quod eodem recidit, paraſangis tribus, multa me nox ſiſteret in littore cujusdam aquæ *Seminù* dictæ, cujus conditionem in tenebris non obſervavi.

Die vigeſimo primo ante diluculum excitatus, per planitiem ſterilem & ſaxoſam duas circiter paraſangas vehor ad famoſum palmetum, cui præterlabens flumen nomen tribuebat *Kellemù*. Dextram hodie perpetuò clauſit mons

præ-

præaltus *Niuun*, pene ad ipsas thermas comes nobis adfuturus. Vigor solis, saltem ante horam orti, jussit nos in horto subsistere. Et sanè merebatur moram gratiosus loci situs, inter duos hîc confluentes rivos dulces, limpidissimos, unum majorem modò nominatum, qui palmetum à monte dividebat, alterum, qui idem claudebat in transversum. Montis incumbentis & rupium circumsitarum facies erat ubique candidissima & aspectu perquam venusta, quorum radix abrupta passim umbrosas exhibebat latebras, præterfluentis undæ allapsu mirè algentes & gratiosas. Hortus ipse curiosum laudabat possessorem, qui eum ante annos viginti selectissimis palmarum speciebus, hinc inde laboriosè conquisitis, conseverat, eundem nonnisi æstivis mensibus inhabitans. Brevi post meridiem, exantlatâ unius horæ procellâ ardentissimâ, secus prædicti montis rivique tractum equitavimus, primò in orientem, mox vertente monte in meridiem, denique eodem duce in austro-occidentem; & superatis tandem parasangis tribus, innubi sudo perusti ac squalidi intravimus pagum *Churchù*, dispersis ædiculis spatiosum. Diversabantur homines non in ædificiis suis, sed sub umbraculis frondeis, quæ, pro magis temperato spiritu captando, in collium proximorum fastigiis locaverant, ibidem in tractandis dactylis infernè deferendis occupatissimi. Aqua potabilis, quæ circa pagum ex luto rubente parcissima propullulat, sulphur redolebat æquè ac sapiebat fœtidum ac putens, passim nitentem in superficie cuticulam præferens. Palmicolarum laboribus diutulè conspectis, discessimus cum crepusculo in austrum, & utcunque in occidentem, & per planitiem sterilem, collibus hîc illic exsurgentibus interruptam & saxosam, partim etiam, nisi me nox fefellit, paludosam, unam vecti parasangam cum dimidiâ, ante noctem mediam devenimus ad diu desideratas

Therma Churchù.

آبِ گرم خرخو *Aabi germ Churchù,*

ſive *Thermas Churchuenſes*, à pago præfato, tanquam vel magis vicino, vel illuſtriori, ita dictas, ſitas in deſerto, à viis Regiis & hominum frequentatione remoto. Earum priores ſunt ac potiores, quæ ex ſingulari caſu vocantur

Therma ſablaa Kuſteh.

Aabi ſablaa Kuſteh,

i. e. *Aqua, paſtorum interemptrix.* Hujus origo eſt inter duos parvos montes, quorum remotior mixtam ex ſabulo petriſque molem inconditam exhibet, omnis herbæ exſortem; proximus vix paſſus decem diſſitus radicem præfert abruptam ex argillâ petricoſâ, reliquam partem ſabuloſam, arbuſculis rarioribus conſitam. Solum æquale, ſabuloſum ac ſterile eſt, circa thermas ex petrâ molli argilloſâ quaſi arte ſtratum ac planum. Ipſe fons exiguo patet ſpatio, orâ clauſus in trigonum vergente, cujus maximum latus longitudinem habet paſſuum ſaltem trium; profunditas eſt tetrapedalis; fundus ſabuloſo-lapideus; ebullitio vivax, non tumultuaria, vel ſonora; aqua ob motum apparet turbida, hauſta criſtallo quovis limpidior eſt; ſapor eſt ſalſiſſimus inſtar urinæ vel lixivii. Unicum fons habet effluxum, qui admiſſo liquore alius fonticuli, decem inde paſſibus ſcaturientis, amnem conſtituit trium paſſuum latitudinis & unius ſpithamæ profunditatis, tractu fluentem lento & parùm ſpectabili, donec citra mediam paraſangam abſorbeatur in paludoſo quodam fruticeto, cujus ſtagnantes aquas mei ductores appellabant Thermas, ſive paludes, aſininas. Attentionem meretur, quòd in fonte ſubinde cum undis propullulet materia favillæ ſimilis, natans, leviſſima & candidiſſima, ad tactum unguinoſa, ſaporis ferè expers; qualis etiam thermis *Sergaa* innatare dicitur. Ego collectam ejus copiam reportabam in ampullâ bene obturatâ, ut domi chymicè examinarem, ſed qui me expectabant labores, hujus me operis fecerunt negli-

Therma Ginau
Therma Gur gu 1
Th. Gur gu 2

fundendo, ſpiritus vitales diſſipat. Ego nunquam egreſſus ſum, quin ſudore pene diffluxerim, & ex breviori morâ me corpore animoque alacriorem, longiori vertiginoſum ac languidiorem ſubſenſerim. Ruſtici id me pridie monebant, ne balneo uſurus, diu immorarer, quia ut ægros brevi inſeſſu ſanet, ita longiori ſanos repente exanimet; quod præter alios primus inventor, ovium paſtor, ſuo in thermis fato expertus fuerit; ex quo etiam funeſtum eis nomen impoſitum ſit.

Die vigeſimo primo hinc cum aurorâ moventes, ſemihorulæ progreſſu aſſequimur thermas Churchû alteras, in ſpecie

Aabi baad,

Therma baad.

vel ſylveſtri linguâ *aabi badaa* dictas, ſive à catharris, quos tollant, ſive à ventis ibi æſtuantibus nomen ſortitæ ſint, utrumque enim vox باد *baad* inſinuat. Hæ, undâ prædiviti gratoque tumultu, ſaliebant in ſolo plano, ſabuloſo, ubique ſterili, juxta viam quandam Gamronenſem, ſatis tritam. Situm commendabat vicinus à quadraginta paſſibus mons brevis, abruptus, ſterilis, & hoc ipſo inſolens, quòd ſolitarius ex ſpatioſâ & inoffenſâ planitie conſurgeret. Ciſternæ figura rotunda eſt, diametro patens decempedali, profunditate ad umbilicum & axillas usque; littus purum eſt ac ſabuloſum; fundus ſaxoſus. Aqua apparet nigra, quamvis revera ſit limpidiſſima; ſapor ejus ſalſiſſimus eſt, nequaquam ſulphureus; odor fœtoris expers, vel nullus; caliditas corpori pergrata, tepiditatem non multum excedens; ad quam explorandam diu immoratus fui cum voluptate. Effluxus uber eſt, poſt viginti paſſus in duo divulſus crura, ſingula quinque paſſus lata, quæ per ſabuloſam tellurem puriſſima protendebant ad prænominatas paludes

Aabi Char,

Paludes aſinina.

i. e. fontes aſininos ab agaſonibus nuncupatas; ad quas hinc

hinc horulæ intervallo diſſitas, viâ ad dextram relictâ, contendimus. Campus ejus eſt ampliſſimus, ſcloperi ictu latior, in longitudinem, quam vix viſu aſſequebar, productus, Tamariſco frutice, mirè hîc luxuriante, nemoroſus, aquis partim ebullientibus, partim aliunde affluentibus uliginoſus & pene inacceſſus. Tegit plerumque uliginem ceſpitum fallax ſuperficies, & fruticibus innaſcentibus ſoliditatem mentiens, incautos ſeducit in exitium. Hoc ego, ductores tardigrados prægreſſus, tantùm non expertus fui: cùm enim ad liquoris explorandam conditionem cito curſu inveherem, rumpente ſuperficie, partim & ſubſidente, aſinus in lutoſam uliginem tergotenus demergebatur, multamque faceſſebat difficultatem opitulatoribus, antequam extraheretur; nam nec his firma erat ſtatio, nec jumento alia, quàm in ſarmentorum faſcibus, qui ſolutis ſucceſſivè cruribus ſupponebantur. Aqua ejus ex terræ genio rubicunda eſt ac lutulenta, ſale ſulphureque infecta, odorem exhalans ſulphureum fœtidiſſimum. Ubi ſolido margini adflueret, inſervire dicebatur abluendis aſinis & camelis ſcabioſis, qui inde perſanarentur; unde aquæ nomen tributum ſit.

Omnis biduo nobis ſuppeditata potabilis ſaporem exhibuit ſulphureum & putentem, ex cujus tamen largo potu nulla nobis ventris diſtenſio vel difficultas alia ſuborta eſt. Feſtinantes domum, per deſertum montoſum & ſterile vario flexu vagamur circiter in auſtro-occidentem, dum emenſis duo milliaria objiceretur rupes inſolentis figuræ, excelſa, arcta, prærupta, longa, utrâque facie muri ſpeciem gerens, mollioris ſubſtantiæ, & innumeris excavata cuniculis, in quibus nidificabant turtures. Hiatum ejus transgreſſos excepit vaſta planities, ad Sinum maris usq; extenſa, à dextra verò procurrens ad montem *Ginau*, vel prævios ejusdem colles hinc paraſangam diſſitos. Magis nunc in auſtrum flectentibus, à medio milliari, vadandum

occur-

occurrit memoratum flumen *Rudchoneh Sjuur*, & ulterius eodem tractu milliarium provectis, patuit *Sergù* pagus, palmetis agrisque dives, quem intravimus, cuticulam curaturi siticulosam & squalidam, ex innubi & æstuoso sudo. Incolæ hîc genio suo vacabant largiter, quòd excussis jam arboribus, saltem ultimam & otiosam tractandis dactylis commodarent manum. His cum lautè convivari proponentibus, rusticus ex thermis Ginauensibus redux narrat, adesse cum brevi comitatu Prothalassum meum. Quo audito, moræ impatiens eodem me confero, semitam duarum parasangarum vel ampliùs in sabuleto plano atq; sterili emensus ante mediam noctem. Verùm, advectus non sine perturbatione video pertæsum loci dominum eodem vespere discessisse; relictâ, ad ostium diversorii, notâ suæ præsentiæ, hôc loci elogio: *Infernum qui negas, hîc adesto ante ejus præfurnium, & expertus, sine dubio resipisces. Wibrand Lycochthon.* Ne adfuisse frustra videar, brevem hic dabo fontis typographiam:

آب گرم گناو *Aabi germ Ginàu,*

Thermæ Ginauenses.

sive *Ginauenses thermæ*, in valle angusta, sabulosa ac sterili ebulliunt; nomen sortitæ à vicino monte, qui inde mille quingentis exsurgit passibus, vasto, omnium circa Sinum Persicum excelsissimo, ac à multis milliaribus spectabili, passim etiam circa fonticulos (quos plures fundit in ascensu & unum in ipso fastigio) arboretis tuguriisque consito. Multæ in mediâ circiter valle nascuntur scaturigines; inter eas unus fons prægrandis, qui vim ferventis aquæ eructat impetuoso tumultu, & ipsum balneum, sive prædictas thermas, constituit. Effluxus, ceteros absorbens fonticulos, versùs radicem prædicti montis rapitur; tantâ liquoris mole, quanta à mille passuum decursu molendinæ agitandæ redundat. Hoc loco pars aquæ, in depressiorem vallem delabentis, in fundo lapidescit: Credo la-

minas inferiores (nam hâc formâ concrescit) paulatim rursus dissolvi, dum in superficie superiori novæ coagulantur, alioqui tractu temporis valde protuberaturæ. Ne iis, qui lotum accedunt, hospitandi occasio deficeret, pietas Gamronensium Benjanorum duplici aream xenodochio, & uno fornicato, quod imbrem reciperet, aquilegio decoravit. Xenodochiorum primum & balneo proximum pro liberiori spiritu parietibus undique vacat, solis fultum ligneis columellis. Alterum inde remotius, muris clauditur, machinâ instructum in camini speciem, per quam ventus desuper impellatur. Verum hæc auræ inductio meliori consilio quàm successu instituta est; nam venti hîc per æstatem alii non spirant, quàm æstuosi, quales verò diffusi & in aperto, magis sunt tolerabiles, quàm si coarctati in unum conclave irruant. Aquilegii ædificium augustum est, ex laterculis longè à fontibus (ne salsugine inficeretur) exstructum, altoque fornice contectum, figuræ orbicularis, quatuor orgyias in terram demissum, tantum aquæ pluvialis condens, quantum per brumam influit; sed tarantulis variisque insectis, quæ per ostia illabuntur, fœdæ ac fastidiosæ. Thermæ adversus solis ardorem lapideo arcu, columnis nixo, coopertæ, saxeisque pro descensu gradibus instructæ fuerant; sed omnis hæc machina dudum dilapsa thermas saxis obruit, nihilominus ad humeros usque profundas. Insessus permolestus est, tum propter aquæ eructantis impetum, tum propter ejus calorem ingentem, & pene intolerabilem; addo fundi asperitatem ex prolapsis ruderibus, ad quæ crura facilè offendimus. Odorem thermæ spargunt sulphureum, haud valde intensum, quamvis omnem vallis auram imbuat; ipsa aqua est clarissima, sapore sal prodens copiosissimum. Usum præbent saltem externum, insessione, quam ardor longam non patitur, morbos quandoque tollentes satis graves. Aër per æstatem magis hîc calet,

calet, quàm Gamroni. Ad thermarum uſum duce Magnifico Dn. *Lycochthone* bis profectos, æſtuoſiſſimi turbines pomeridiani pedem reducere coëgerunt, nondum biduum commoratos.

Die vigeſimo ſecundo appetens aurora ſpectandum nobis in cœli plaga auſtro-orientali objecit cometam, ſed qui præviâ ſolis luce mox intercidit. Jumentorum conditio invitos nos per diem hîc retinuit, quâ exactâ movimus Iſſinum; inde

Die decimo tertio ante diluculum egreſſi *Gamronum* matutinâ octavâ feliciter advehimur. Domeſticos reviſimus (exceptis, quos mors ſuſtulerat) pro loci genio bene valentes, id eſt, vivos, ſed auræ injuriis & ſudore attritos, pallentes & cum cadaveroſis vultibus, ſuccubituros tandem cœli ardori, niſi vergentem Syrium aura mitior brevi ſubſecutura fuiſſet.

RELATIO X.

Rudera Diluvii Moſaici in Perſiâ.

§ I.

Diluvii rudera in Europa.

Veſtigiis Diluvii univerſalis, ab antiquiſſimo Scriptore nobis relati, adeo abundat Orbis noſter, ut vix Regio ſit, quæ hiſtoriæ, quàm brevis, tam perplexæ & infidelium obtrectationibus obnoxiæ, veritatem vindicare non valeat, & tacente etiam *Moyſe*, decumanam demonſtrare ab inundatione calamitatem. Quid enim montium triſtis illa ac deſolata facies aliud, quàm mundi metamorphoſin exprimit? atqui ut hæc in aprico; ita ex abditis terrarum, diluvii teſtes toto die prodeunt: puta res peregrinæ, procul à genitali patriâ inventæ, locis quo illæ deferri, vel in iis abſcondi non poterant, niſi per univerſalis & cum ſummis ima vertentis cataclyſmi violentiam.

Si *Fabium Columnam*, (*cap.* 21. *Obſ.*) *Alex. ab Alex.* (*Gen. Dier. L.* 5. *c.* 9.) *Ludovicum Moſcardo* (*L.* 2. *Muſei c.* 111.) Illuſtrem & incomparabilis eruditionis Batavum, *Nicol. Witſium*, (*in Opere de navibus fabricandis c.* 1.) atque innumeros Muſeorum & ſubterraneæ hiſtoriæ Scriptores evolvimus, naves, navium fragmenta, anchoras, elephantorum dentes, (rectiùs cornua dicimus) beluarum, quas nuſpiam Europa genuit, capita, oſſa ac ſceleta, tum oſtreas & varias marini generis teſtas, ex terræ latebris, procul à mari & natali ſolo in Europæ regionibus paſſim inventa & effoſſa eſſe diſcimus. In patriâ meâ *Lippiâ* piſcator non ita pridem è Viſurgi extrahebat dentem elephantinum ſtupendæ magnitudinis; quem ille tripodem ſuum Unicornu nominans, in partes diviſit & in aulis ac pharmacopoliis magno pretio vendidit. *Lipſtadiæ*, memini, in effoſſione arenarum ad propugnaculi baſim locandam, inventum fuiſſe roſtrum ſerratum prægrande piſcis marini. Sed pergo in Orientem, ut Relationis ſcopum aſſequar.

Diluvii rudera in Perſia.
Arca Noæ.

§. II.

Perſia, ſi Armeniam & confinia ejus complector, prima & præcipua cataclyſmi ſedes eſt, & patria illa priſcorum mortalium, quos Divina providentia communi toti Orbi inundatione ſuffocare decreverat. In illâ igitur, ſi uſpiam terrarum, adeſſe veſtigia diluvii hujus, non injuriâ conjicimus. Ex quibus, quæ peregrinanti ultro ſe objecerunt, pauca & curſim hîc attingam. Gratus Lectori ſim, ſi inter illa enumeravero ſanctiſſimum præſidium humanæ conſervationis, *Arcam Noæ;* ſed quam mihi videre, nec à diluvio ulli mortalium contigit. Armeni eam in cacumine excelſiſſimi montis *Máſis*, Perſis *Kuhi Nùh*, id eſt, mons Noæ, dicti, duodecim paraſangis ab urbe *Erivaan* (quo loco prima deſcendentis Noæ manſio creditur) incor-

incorruptam extare constanter tradunt, & ipsi credunt Mahhammedani. Traditionem olim firmavit *Jacobus* quidam *monachus Armenus*, qui ascensionem frustra diu molitus, intentionis suæ præmium reportaverat avulsam ab Arcâ ligni particulam, ab Angelo, ut jactitaverat, sibi datam; ex quâ crux fabricata primùm reservata dicitur in templo *Sjamachiæ*, deinde in Archiepiscopali cœnobio *Ets miasin*, nunc ubi lateat, nesciunt. Ad explorandam rei veritatem missi à Persarum Rege Abasso Magno, retulerunt: *Incassum se laborasse; obstitisse nitentibus abruptas crepidines, lacunas dumis cautibusque infestas, moles nivium & innumeras difficultates alias, quas superare humanis viribus nemo mortalium possit.* Verùm, suspectæ fidei est omnis illa & tantopere jactata traditio de loco; qui nec auctoritate constat alicujus antiqui Scriptoris, nec à S.S. ullibi definitur. *Moyses* demissionem docet factam esse, non in montem, sed in montes *Ararat*, i. e. in montes inundationum, prout genius vocis sonat: quales verò non intelliguntur, nec præsto sunt alii, quam montes *Tauri;* qui, cum latè per Asiam discurrant, continuis ramis hinc ad promontorium Indiæ *Comereyn*, illinc ad ipsum montem *Imaum* & *Gangis* principium extensi, in incerto manet, quousque tam longis tempestatibus jactata navis, abrepta fuerit, aut quâ jugi parte substiterit. Probabile tamen est, non longè à patriâ Noachum subsedisse; siquidem per montes Ararat, illæ jugi partes, quæ Armeniam subeant, potissimùm intelligendæ sunt, quod impensè docet Cl. *Otrokocsi Orig. Hung. Lib.* 2. *c.* 13. §. 66. in explicatione vocis *Ararat*. Cessat igitur demonstratio sanctissimi ruderis, quicquid loquatur *Laur. Straussius*, homo plebejus, in Hodœporico, quod ex ejus narratione excepit, partim etiam hinc inde consarcinavit myropola quidam Amstelodamensis; eò liberaliùs fabulatus, quòd sub alieno nomine.

Conchylia marina montis Caucasii.

§. III.

Regnum ex Caſpio mari intrantibus ruderum exhibitores occurrunt montes Caucaſii. (ita vocamus partem Tauri verſùs Iberiam) Quousq; enim circa Caſpii littora eos rimatus ſum, rupes offendi plurimas, ex meris conchis ac cochleis marinis (plerumque minutiſſimis) concretas, & in ſolidiſſimam lapidis ſubſtantiam compactas: qualem etiam in ipſis faſtigiis, quæ nubes altitudine ſuperant, cum ſtupore obſervavimus. Atque hos ego diluvii teſtes appello omni dubitatione majores; cùm illa conchyliorum moles nuſpiam naſci, vel in petræ ſubſtantiam condenſari commodiùs, quàm ſub ipſo mari potuit. Similem ſubſtantiam referunt ſaxa plurima, ex quibus in eodem tractu templa & monumenta ſepulchralia extructa ſunt; quorum fodinas paſſim in collibus & ante montium radices invenimus. Addo me conchas reperiſſe in tabulis ſaxeis, quibus campos natura ſtruxerat circa urbem *Bakù*, tum in loco ignivomo vicinæ inſulæ *Okeſra*, & paſſim alibi. In collibus & agris editioribus ejusdem provinciæ non raró contigit, valvas concharum me inveniſſe, etiam majuſculas; ſed quas ego inſuper habui, cùm in Italiâ aliisque Europæ regionibus æquè repertas noverim, procul à mari.

Quomodo autem cruſtata hæc marium ſoboles, in tantâ copiâ, montium faſtigia occupaverit, & in maſſam petroſam condenſata ſit, quæſtio eſt momentoſa. Ad quam in proclivi eſt reſpondere, ſi, cum pace melius ſentientium, ſupponere liceat:

(1) Ex *Gorei*, *Burnetti*, & aliorum emunctioris judicii ſententiâ: Terram hanc ante diluvium, nullis montium jugis interceptam, inſtar cruſtæ incubuiſſe maris abyſſo, eandemque obvolviſſe, pariter atque ovi teſta albumen complectitur; prout idem videtur congruere menti S. Scripturæ, quæ *Geneſ.* 7, 11. abyſſum appellat

תְהוֹם

תְּהוֹם רַבָּה *Tebôm Rabbab*, quasi infinitæ molis aquam non conspicuam, subter terram. (2) Ad tantam aquarum copiam, quæ in diluvio quindecim ulnarum altitudine culmina montium superaverat, non suffecisse aquam in regione aëris hospitantem, (supra cœlestem sana ratio ignorat) nisi ruptâ Orbis testâ, soluti claustro liquores absorpserint crustosas moles & fragmenta terræ. Quo ipso ima summis mixta ac conversa sunt, partes aliæ ad barathrum demissæ, aliæ in situm planum collocatæ ac reductæ sunt, aliæ denique in vastam summorum montium altitudinem protusæ; ex quo fœda & alia hæc Orbi inducta est facies, de quâ loquitur Apostolus 2 *Petr.* 3, 6. (3) Conchyliorum plerasque species non vivere, vel escam quærere in mari, fluctuando, more piscium, sed fixum amare locum, cui agglutinatæ immorantur, & genus suum multiplicant: quemadmodum apparet in navibus, quarum superficiem mari incumbentem crustata hæc colluvies tam copiosa occupat, ut scabritie inductâ velificationem retardet, nisi ferreis scalpris abradatur. Vidi in insula *Onrust* (quæ est prope Bataviam) in subversis ad reparandum navibus, crustas pollicaris crassitiei adnatas saltem intra triennium. Terræ igitur fornici, dum ante diluvium abysso incumberet, omnem adhæsisse conchyliorum multitudinem & in eâ sede genus suum multiplicasse, unde saburra concharum, continuâ accessione aucta, in immensam tandem excreverit molem, quæ cum limo, vel quicquid cavitates & interstitia replebat, à salino spiritu indurata & in petræ substantiam conversa sit.

Ex quibus suppositis resultat: In vastatione Orbis per diluvium, fragmenta terræ quædam imum summum vel quocunque situ conversa ac locata esse, quæ passim nunc conspicuam referunt faciem, qualem ex conchis concretis nacta sunt, dum abyssum involverent.

§. IV.

Constructio montis Gulistaan.

§. IV.

Alterum ſpectavi prope urbem *Sjamachiam*, in baſi montis, qui ab antiquæ arcis ruderibus, in ſui faſtigio conſpicuis, appellatur قلعه گلستان *Kaleh Guliſtaan*, i. e. *arx roſarum*. Mons ſolitarius, præceps & tornatilis figuræ eſt, à monte vicino (ſepulturis Sanctorum, quos jactitant, conſpicuo) anguſtis faucibus & prælabente rivulo diviſus. Allapſu hujus rivi, ab imbribus ſæpe exundantis, ſuffoſſa baſis, ceſpites ſuos dimiſerat, ut nudum ad aliquot orgyiarum altitudinem appareret latus, & in eo to-

tius montis conſtructio, ex cruſtis diverſæ materiæ in formam hemiſphæriorum invicem complectentibus. Ex quo ſecurè licet concludere: montem totum, ſive ad minimum,

mum, hanc ejus partem pedetentim & per accumulationem factam esse; non à ventis, qui saltem tumulos conflant ex levi pulvere & arenis, sed à fluctibus violentissimis, qui pro ratione ventorum, quibus modò ab hâc, modò ab illâ parte propelluntur, diversi generis, ponderis & coloris materiem ex fundo erutam aggregare potis fuerint; ut ad levem remoram tumulus, ex tumulo collis, ex colle mons excelsus enatus sit, ad cujus fastigium vix spatio dimidiæ horæ enitimur. Quales verò undas, neque tam altas, neque tam violentas unquam mundus sublunaris expertus fuit, quàm in diluvio Mosaico. Adjecta figura refert cum situ urbis *Sjamachiæ*, ipsius montis partem abruptam, circulis conspicuam, quorum imus sistit limum fuscum, alter terram atram, tertius argillam, quartus arenam albidam, quintus limum, sextus massam coagmentatam ex conchis marinis, septimus terram limosam, octavus congeriem calculosam, quam sequitur terra cespite obducta, ne congestus ultra appareat.

§. V.

Montes divulsi.

Cum in provinciâ *Fars* iter ad urbem *Laar* prosecutus, ex pago *Bennarù* (ex ruderibus accumbentis jugi claro) ad pagum *Sjerafi*, pro mulis inde petendis, paulò à viâ deflecterem, mirè me cepit campi, & in eo montium positus perquam rarus, & verè à vastatore diluvio productus; siquidem campus, undique jugo montium cinctus, solum exhibebat in aquæ planitiem expansum, limosum, sale scatens, herbis præter carduos nudum, ex quo sparsim prominebant montes solitarii, non surgentes in acclive, sed illico in præceps elati, quemadmodum rupes & montes insulares ex superficie maris: qualem non poterant, nisi in cataclysmi tumultu situm acquisivisse, dum limosæ fæces hîc inter aggeres retentæ & arefactæ, infœundâ salsugine vallem repleverant, ut mersis radici-

 bus,

bus, ſola nunc promineant faſtigia. Inter illos montes unus maximè memorabilis me ſtitit equitantem & longâ ſui contemplatione diu retinuit. Referebat enim latus unum, inſignitum notis & veſtigiis clariſſimis, ex quibus judicarem, partem ei continuam abruptam eſſe, quæ tamen nullibi comparebat; cùm, ſi lapſu avulſa fuiſſet, neceſſariò proſtrata jaceret ad radicem. Erat lateris facies plana & in perpendiculum ſurrecta, materia ejus durior, congeneris & mediæ inter petram & argillam ſubſtantiæ, color, præter ſtrias, ex fuſco pallens in cinereum. Ego admiratione diu ſuſpenſus, tandem partem deſideratam, longiùs hinc remotam, videre me videor; & advectus, ex figurâ, magnitudine, ſtriarum ductibus, lacunis, ſitu in diametrum oppoſito, atque notis omnibus ad aſſem reſpondentibus edoceor, opinione me minimè deceptum. Hujus autem partis abruptum latus haud erat erectum in perpendiculum, ſed ſitu nonnihil acclive; ex quo liquidò conſtabat, molem hanc, ſubſidente ejus fundo, effractam ac declinatam eſſe, cum altera immota ſubſtiterit. Intervallum, equô vectus, non metitus ſum; mille circiter paſſuum eſſe conjicio; conjicio etiam abruptæ partis declivitatem à perpendiculo decem graduum: ſecundum regulas igitur Trigonometricas habebimus profunditatem à ſuperficie terræ ad uſque deceſſionis angulum, circiter 5500 paſſuum, quam totam cataclyſmus luto repleverat.

§. VI.

Oſtreæ margaritiferæ.

Circa Sinum Perſicum, in edito quatuor vel quinque orgyiarum campo, mille aliquot paſſibus à littore, quod Inſulæ *Ormus* proximè opponitur, conchas inveni oſtrearum margaritiferarum ingenti copiâ per arenam diſperſas, ſed diſſolutas in bracteas & pulverem. Niſi enim limo involutæ & cum eo à ſalino ſpiritu (Gorgonicum vocat *Paracelſus*) induratæ ac petroſæ factæ ſint, antiquitati

tati ac soli non resistunt, quin dissolvantur. Hæ conchæ, si ab undis delatæ sunt, non nisi in Diluvio eò deferri potuerunt; Sed quas ego tamen pro diluvii reliquiis venditare non audeo, cùm fortassis olim in capturâ unionum, circa Ormusium institutâ, transferri illuc potuerint. Ast, sic rursus non concipio, cur tam longè à littore? Plura nunc transeo.

RELATIO XI.

Sabii, sive Christiani S. Johannis Baptistæ, circa Tigridem & fines Persiæ.

§. I.

Præfatio.

Religionis Christianæ per universum Orbem, juxta Paul. ad Rom. 10, 19. dispersa universitas, classibus (quas theologi sectas vocant) pluribus in Oriente dissidet: quæ ipsæ, vel ab auctore suo, vel ab asseclarum patriâ appellationem sortitæ sunt. Earum hodie præcipuæ sunt (1) Religio *Græca*, sic à regione dicta, in quâ maximè viget; divisa etiam per reliquas ditiones Turcicas. Patriarchas colit quatuor: videlicet Constantinopolitanum, Alexandrinum, (sed qui hodie *Alkairi*, in Ægypto, residet) Hierosolymitanum & Antiochenum. Cui ad unguem concordat *Ruthenica*, quæ olim paruit Patriarchæ Constantinopolitano; anno vero 1588 proprium constituit in metropoli Moscoâ: turpe ducens subesse ei, qui à Turco jussa capesseret. (2) *Georgiana* à Georgio equite, quem colunt, nuncupata; à quò & ipsa regio, olim Colchis & Iberia dicta, nomen *Gurgestaan*, sive Georgiæ, adepta est. A Græca vix differt, nisi ritibus quibusdam & asseclarum stupendâ ignorantiâ ac doctrinæ profanatione. Respicit Episcopum Teflisiensem. (3) *Armena*, seculo post Christum quarto nata, & appellationem nacta

à regione natali: ex quâ, coloniis ab *Abasso I.* Rege Persarum eductis, per diversas Persiæ Provincias dispersa est. Patriarchæ paret residenti in illustri cœnobio *Etsmiasin*, prope urbem *Erivaan.* (4) *Jacobitica*, quæ natales duxit seculo sexto, à Jacobo quodam Syro, Severi Antiocheni & Dioscori discipulo. Cui respondet *Alexandrina*, sive Coptarum & Habessinorum. (5) *Thomistica*, sive S. Thomæ Apostoli in *Malabariâ*. Cujus asseclæ non à Thomâ quodam Syro, homine Nestoriano & Patriarchæ Babylonici apostolo, uti emissarii Romanæ Sedis illis objiciunt, sed ab ipso Christi discipulo sese conversos esse, inde à multis seculis, & ante emissariorum adventum, constanter professi sunt. Saltem *Patriarcham* vel ex *Syriâ* advocare sibi, vel residentem in *Mesopotamiæ* urbe *Mosul*, caput suum venerari solent. Paucos excipio, qui ab Emissariis persuasi, Majestatem Sedis Romanæ venerantur, alii retentis Ecclesiæ suæ ritibus, alii relictis: quod idem de ceteris Sectis observavimus. (6) *Sabiitica*, sive Religio *S. Johannis Baptistæ*, prout à sui Cultoribus appellatur. Meritò hæc postremo loco à nobis reponitur, velut Christiano nomine vix digna religio, & classem constituens non æquè numerosam atque ceteræ. Plura dantur in Ecclesiâ Orientali schismata; sed quorum cum asseclis multùm conversari mihi datum non est. Quæ de hâc postremâ auditu accepi, passim ab ipsis cultoribus, passim à R. R. Patribus Europæis, qui in urbe *Basra* Sabiis cohabitarunt, fideliter impertiam; priùs de nomine & origine pauca dicturus in genere.

§. II.

De Sabiis, seu Johannitis in genere. *Nomen.*

Nomen صُبّي *Sabbì*, vel صُبِين *Sabiin*, unde huic genti impositum sit, nemo, quod scio, determinavit: Videtur autem, vel (1) ab Hebræo *nomine proprio* סבא *Sebà*; sive illo τῷ *Cusj* filio; à quo Jemanitæ etiam Sabæi dicti sunt; sive

five à *Seba* seu *Sjeba*, Juktami filio decimo; sive etiam à metropoli ejusdem nominis in Arabiâ felici, ex quâ Regina veniens Salomonem visitavit; (sed quam suæ Regionis Principem, ac Regiæ stirpis matrem à Salomone gravidatam affirmant Habessinæ populi) *Saba* urbem antiquissimam & semirutam vidimus etiam in Parthiâ; vel (2) ab Hebræo *vocabulo communi* צבא *Tseba*, quod exercitum, videlicet cœli, i. e. stellarum, innuit, quali in significatione Chaldæos olim Sabæos appellatos esse, *Bochardi* & communis Criticorum opinio est; quoniam Chaldæi astrologiam & astrorum cultum, prout Ægyptii brutorum, induxerunt, atque adeo pro cultoribus stellarum habiti sunt; vel (3) ab Arabico صبا *Ssaba*, quasi diceres, Orientales; quemadmodum Syri, Persæ, Chaldæi, Arabes in S. S. nuncupantur filii Orientis. Vel (4) à Syriacâ, & eidem consonâ voce Arabicâ صبا *Sabbaa*, quæ significat *exivit, deflexit, religionem deseruit*. Posterior hæc nobis derivatio præ ceteris probatur, cùm appareat, auctorem Corani eam non in alio significatu appellasse, velut gentem à verò DEO & institutis Corani deflectentem ac schismaticam; unde etiam Arabibus familiare est, omnes à religione suâ alienos صابيون *Sabiuun*, sive Sabios, appellare; *Sabios*, inquam, non *Sabæos*, ut vulgò latinè scribunt, originis ignari. Infame igitur Sabiorum nomen est, si originem spectes, & *Johannitis* eo consilio à Mahhammede primò omnium, quod puto, impositum, ut eos à Judæis & Christianis distingueret, quin longiùs arceret à consortio Musulmannorum, quos cum Sabiis nuptias contrahere, expressâ lege interdixit *Sur. de Vaccâ*. Ipsis Sabiis domesticum, quo se appellant, nomen est *Mendaì Ijaï*, i. e. discipuli *Johannis*, puta *Baptistæ* & præcursoris Christi: Ab eo enim, in Judæâ circa Jordanum

prædicante, majores ſuos primùm inſtitutos, converſos & baptizatos fuiſſe, ab eodem ſuos ſe libros, ritus ſacros & religionem obtinere; adeoque ſe, non modò *mendai Ijahi*, i. e. ſcholares Johannis, ſed & بنده حبي *bendeh baï*, i. e. creaturas viventis, ſcil. Dei, eſſe, gloriantur. Quæ ſi ita ſunt, Sabiitæ non gentilium Arabum vel Chaldæorum, ſed Judæorum progenies credendi ſunt. Judæos enim, non paganos, à Johanne baptizatos eſſe, teſtis eſt Evangelium. *Patriam primævam* profitentur omnem illam Judææ partem, quam lambit flumen Jordanus, ex quâ Saracenorum armis, quibus hi Mahhammediſmum propagabant, brevi poſt Mahhammedis obitum expulſos, exulare hodie ſub alieno cœlo. Fata ſe eo tempore expertos, narrant, duriſſima: quamvis enim Mahhammed eos tueretur, dato diplomate Immunitatis; à morte tamen Prophetæ, velut cum ejus vitâ, ſcripti valor exſpiraſſet, recruduit priſtinus perſecutorum furor, & Sabiorum genti ac religioni decretum à Caliphatu fuit excidium; & mox templa diruta, libri combuſti, ac circumcidi renuentes crudeliter tractati ſunt. Quas illi calamitates cùm declinare niſi effugio poſſent, conceſſère, pauciores in Indiam, plures ad ripas fluminis Tigridis & fines Perſiæ, quà Arabiam & occidentem ſpectat; præſertim in Suſianam, Meſopotamiam & Chaldæam, in quibus ſibi novas firmabant ſedes apud populares. Hæc illi. Accidit deinde, ut neq; apud has nationes, quæ & ipſæ Mahhammediſmum fovebant, diuturna ac inoffenſa eſſet immunitas: negantes, inter ſe tolerandam gentem, Corano & legi ſuæ exoſam; niſi alicui nomini approbatæ in Corano religionis, videlicet Mahhammedanæ, Judæorum vel Chriſtianorum, ſe addiceret. Quo ipſo, neceſſitate acti, Chriſtianorum nomen receperunt, & præſidio Neſtoriani Epiſcopi, qui Babyloniæ eſt, ſe ſubdiderunt. Ab eo tempore, ab Orientali Eccleſiâ in album recepti, ac Chriſtiani quoque ſalutati ſunt;

Origo.

Patria primæva.

sunt; quamvis jam à duobus circiter seculis prædicto capiti se rursus subduxerint. *Johannitas* igitur, quàm Christianos, rectiùs appellaveris; nam à doctore suo ipsi nominari volunt, & ad ejus institutum baptizari; eundem dignitate passim ipsi præferentes Christo, qui etiam Johannis baptismo sacrari voluerit; haud docti effatum, quo se indignum diceret, qui Christi corrigia solveret. Si nihilominus ex solo baptismo, eoque mutilo ac imperfecto, Christianos salutabimus: Turci potiùs ob circumcisionem appellandi quoque Judæi fuerint.

Vivunt hinc inde in pagis & civitatibus; non aliis quidem, quam quas flumina alluunt, quibus carere presbyteri non possunt; cùm baptismi administratio, velut palmarium religionis punctum, ex sanctoris instituto, in flumine celebranda sit. Familiarum, quæ ad Indos concessêre, statum ac numerum ignorari ajunt; familias posterioris coloniæ, quanquam latè dispersas, numerari supra vicies mille, pene omnes ex plebejo censu & ut plurimum tractantes fabrilia. Civitates frequenti numero inhabitant *Basram*, non procul ab ostio Tigridis in Arabiâ, *Sjustèr* metropolim Chusistani, sive Susaniæ ad flumen *Karòn*, & *Hawiśèh* urbem ejusdem provinciæ ad flumen *Karrhà* sitam: cujus postremò dictæ civitatis *Johannitæ*, qui à Rege Solymanno rem monetariam gravissimo pretio conductam exercebant, cum solvendo non essent, & nummos adulterassent, circumcidi ac Musulmanni esse, nuper admodum coacti sunt.

Patria hodierna.

Habitus, quo Sabaitæ vestiuntur, conformis est nationi, cum quâ vivunt, nimirum Persicus, vel Arabicus; saltem barbam totâ vitâ, Græcorum more, gerunt intonsam; Presbyteris verò nec fas est cæsariem abscindere: qui tamen, dum sacra peragunt, indumento amiciuntur religioso, quod mox describemus.

Habitus.

Libros linguâ singulari, ac genti suæ propriâ, exaratos

Lingua.

ALPHABETUM SABAITICUM

tos habent; quâ & sacra sua celebrantes etiam hodie utuntur: ut mirer Hebraicam non conservasse, si eorum ex Judæis origo est. Eâdem linguâ libros conscriptos, palmarios quidem & ab exustione Turcorum conservatos, ostentant quatuor; quorum *primus* illis appellatur *Divan*, i. e. Aula, s. Audientia, ante annos 407643 à Deo ipso, quod nugantur, Angelis traditus, & ab his ad sese devolutus. Magnum volumen est, prophetias continens de Angelorum lapsu, creatione hominis & rerum futuris mutationibus, passim jam præteritis. *Alter* appellatur *Sidra Adèm*, i. e. Liber *Adami*. Ingens quoque opus est, primo Parenti, quod ajunt, manu Angeli *Rafaëlis* à Deo missum; in quo de Mundi generatione, de primævorum hominum gestis, de rebus divinitus revelatis & abstrusissimis agitur. *Tertius* vocatur *Sidra Ijaï*, i. e. Liber *Johannis*, sc. Baptistæ; Mediocre volumen est, ab ipso *Johanne*, ut ferunt, majoribus Sabiorum traditus, historias continens potissimùm sacras. *Quartus* parvæ molis, *Cholasteh*, i. e. Complementum dictus, complectitur cerimonias Legis Sabaiticæ.

Scripturâ gaudent propriâ, & à ceteris, quibus hodie Asia utitur, maximè diversa; nisi quod flexuras referat, quodammodo affines literis Syriacis, quanquam alio planè valore; prout judicari potest ex Tabulâ, quam Lectoris contemplationi subjecimus.

Scriptura.

§. III.

Sabiorum opinio.

Johannitarum Religio ex ritibus doctrinisque Gentilium, Judæorum, Mahhammedanorum & Christianorum consarcinata est. A Gentilibus mundi primordia & antiquitatem; à Judæis cerimonias & sacrificii speciem; à Mahhammedis historiam de Christo; à Christianis baptismum atque alia duxisse videntur: sed mutila omnia & ad peculiarem modulum ita reducta, ut singularem religionem constituerent.

Constru-ctio montis Guliſtaan.

§. IV.

Alterum ſpectavi prope urbem *Sjamachiam*, in baſi montis, qui ab antiquæ arcis ruderibus, in ſui faſtigio conſpicuis, appellatur قلعه گلستان *Kaleh Guliſtaan*, i. e. *arx roſarum*. Mons ſolitarius, præceps & tornatilis figuræ eſt, à monte vicino (ſepulturis Sanctorum, quos jactitant, conſpicuo) anguſtis faucibus & prælabente rivulo diviſus. Allapſu hujus rivi, ab imbribus ſæpe exundantis, ſuffoſſa baſis, ceſpites ſuos dimiſerat, ut nudum ad aliquot orgyiarum altitudinem appareret latus, & in eo to-

tius montis conſtructio, ex cruſtis diverſæ materiæ in formam hemiſphæriorum invicem complectentibus. Ex quo ſecurè licet concludere: montem totum, ſive ad minimum,

mum, hanc ejus partem pedetentim & per accumulationem factam esse; non à ventis, qui saltem tumulos conflant ex levi pulvere & arenis, sed à fluctibus violentissimis, qui pro ratione ventorum, quibus modò ab hâc, modò ab illâ parte propelluntur, diversi generis, ponderis & coloris materiem ex fundo erutam aggregare potis fuerint; ut ad levem remoram tumulus, ex tumulo collis, ex colle mons excelsus enatus sit, ad cujus fastigium vix spatio dimidiæ horæ enitimur. Quales verò undas, neque tam altas, neque tam violentas unquam mundus sublunaris expertus fuit, quàm in diluvio Mosaico. Adjecta figura refert cum situ urbis *Sjamachiæ*, ipsius montis partem abruptam, circulis conspicuam, quorum imus sistit limum fuscum, alter terram atram, tertius argillam, quartus arenam albidam, quintus limum, sextus massam coagmentatam ex conchis marinis, septimus terram limosam, octavus congeriem calculosam, quam sequitur terra cespite obducta, ne congestus ultra appareat.

§. V.

Montes divulsi.

Cum in provinciâ *Fars* iter ad urbem *Laar* prosecutus, ex pago *Bennarù* (ex ruderibus accumbentis jugi claro) ad pagum *Sjerafì*, pro mulis inde petendis, paulò à viâ deflecterem, mirè me cepit campi, & in eo montium positus perquam rarus, & verè à vastatore diluvio productus; siquidem campus, undique jugo montium cinctus, solum exhibebat in aquæ planitiem expansum, limosum, sale scatens, herbis præter carduos nudum, ex quo sparsim prominebant montes solitarii, non surgentes in acclive, sed illico in præceps elati, quemadmodum rupes & montes insulares ex superficie maris: qualem non poterant, nisi in cataclysmi tumultu situm acquisivisse, dum limosæ fæces hîc inter aggeres retentæ & arefactæ, infœundâ salsugine vallem repleverant, ut mersis radici-

 bus,

bus, sola nunc promineant fastigia. Inter illos montes unus maximè memorabilis me stitit equitantem & longâ sui contemplatione diu retinuit. Referebat enim latus unum, insignitum notis & vestigiis clarissimis, ex quibus judicarem, partem ei continuam abruptam esse, quæ tamen nullibi comparebat; cùm, si lapsu avulsa fuisset, necessariò prostrata jaceret ad radicem. Erat lateris facies plana & in perpendiculum surrecta, materia ejus durior, congeneris & mediæ inter petram & argillam substantiæ, color, præter strias, ex fusco pallens in cinereum. Ego admiratione diu suspensus, tandem partem desideratam, longiùs hinc remotam, videre me videor; & advectus, ex figurâ, magnitudine, striarum ductibus, lacunis, situ in diametrum opposito, atque notis omnibus ad assem respondentibus edoceor, opinione me minimè deceptum. Hujus autem partis abruptum latus haud erat erectum in perpendiculum, sed situ nonnihil acclive; ex quo liquidò constabat, molem hanc, subsidente ejus fundo, effractam ac declinatam esse, cum altera immota substiterit. Intervallum, equô vectus, non metitus sum; mille circiter passuum esse conjicio; conjicio etiam abruptæ partis declivitatem à perpendiculo decem graduum: secundum regulas igitur Trigonometricas habebimus profunditatem à superficie terræ ad usque decessionis angulum, circiter 5500 passuum, quam totam cataclysmus luto repleverat.

§. VI.

Ostreæ margaritiferæ.

Circa Sinum Persicum, in edito quatuor vel quinque orgyiarum campo, mille aliquot passibus à littore, quod Insulæ *Ormus* proximè opponitur, conchas inveni ostrearum margaritiferarum ingenti copiâ per arenam dispersas, sed dissolutas in bracteas & pulverem. Nisi enim limo involutæ & cum eo à salino spiritu (Gorgonicum vocat *Paracelsus*) induratæ ac petrosæ factæ sint, antiquitati

tati ac soli non resistunt, quin dissolvantur. Hæ conchæ, si ab undis delatæ sunt, non nisi in Diluvio eò deferri potuerunt; Sed quas ego tamen pro diluvii reliquiis venditare non audeo, cùm fortassis olim in capturâ unionum, circa Ormusium institutâ, transferri illuc potuerint. Ast, sic rursus non concipio, cur tam longè à littore? Plura nunc transeo.

RELATIO XI.

Sabii, sive Christiani S. Johannis Baptistæ, circa Tigridem & fines Persiæ.

§. I.

Præfatio.

Religionis Christianæ per universum Orbem, juxta Paul. ad Rom. 10, 19. dispersa universitas, classibus (quas theologi sectas vocant) pluribus in Oriente dissidet: quæ ipsæ, vel ab auctore suo, vel ab assectarum patriâ appellationem sortitæ sunt. Earum hodie præcipuæ sunt (1) Religio *Græca*, sic à regione dicta, in quâ maximè viget; divisa etiam per reliquas ditiones Turcicas. Patriarchas colit quatuor: videlicet Constantinopolitanum, Alexandrinum, (sed qui hodie *Alkairi*, in Ægypto, residet) Hierosolymitanum & Antiochenum. Cui ad unguem concordat *Ruthenica*, quæ olim paruit Patriarchæ Constantinopolitano; anno vero 1588 proprium constituit in metropoli Moscoâ: turpe ducens subesse ei, qui à Turco jussa capesseret. (2) *Georgiana* à Georgio equite, quem colunt, nuncupata; à quò & ipsa regio, olim Colchis & Iberia dicta, nomen *Gurgestaan*, sive Georgiæ, adepta est. A Græca vix differt, nisi ritibus quibusdam & assectarum stupendâ ignorantiâ ac doctrinæ profanatione. Respicit Episcopum Teflisiensem. (3) *Armena*, seculo post Christum quarto nata, & appellationem nacta

 à re-

à regione natali: ex quâ, coloniis ab *Abasso I.* Rege Persarum eductis, per diversas Persiæ Provincias dispersa est. Patriarchæ paret residenti in illustri cœnobio *Etsmiasin*, prope urbem *Erivaan.* (4) *Jacobitica*, quæ natales duxit seculo sexto, à Jacobo quodam Syro, Severi Antiocheni & Dioscori discipulo. Cui respondet *Alexandrina*, sive Coptarum & Habessinorum. (5) *Thomistica*, sive S. Thomæ Apostoli in *Malabariâ*. Cujus asseclæ non à Thomâ quodam Syro, homine Nestoriano & Patriarchæ Babylonici apostolo, uti emissarii Romanæ Sedis illis objiciunt, sed ab ipso Christi discipulo sese conversos esse, inde à multis seculis, & ante emissariorum adventum, constanter professi sunt. Saltem *Patriarcham* vel ex *Syriâ* advocare sibi, vel residentem in *Mesopotamiæ* urbe *Mosul*, caput suum venerari solent. Paucos excipio, qui ab Emissariis persuasi, Majestatem Sedis Romanæ venerantur, alii retentis Ecclesiæ suæ ritibus, alii relictis: quod idem de ceteris Sectis observavimus. (6) *Sabiitica*, sive Religio *S. Johannis Baptistæ*, prout à sui Cultoribus appellatur. Meritò hæc postremo loco à nobis reponitur, velut Christiano nomine vix digna religio, & classem constituens non æquè numerosam atque ceteræ. Plura dantur in Ecclesiâ Orientali schismata; sed quorum cum asseclis multùm conversari mihi datum non est. Quæ de hâc postremâ auditu accepi, passim ab ipsis cultoribus, passim à R. R. Patribus Europæis, qui in urbe *Basra* Sabiis cohabitarunt, fideliter impertiam; priùs de nomine & origine pauca dicturus in genere.

De Sabiis, seu Johannitis in genere.
Nomen.

§. II.

Nomen صبّي *Sabbì*, vel صبين *Sabiin*, unde huic genti impositum sit, nemo, quod scio, determinavit: Videtur autem, vel (1) ab Hebræo *nomine proprio* סבא *Sebà*; sive illo τῷ *Cusj* filio; à quo Jemanitæ etiam Sabæi dicti sunt; sive

ſive à *Seba* ſeu *Sjeba*, Juktami filio decimo; ſive etiam à metropoli ejusdem nominis in Arabiâ felici, ex quâ Regina veniens Salomonem viſitavit; (ſed quam ſuæ Regionis Principem, ac Regiæ ſtirpis matrem à Salomone gravidatam affirmant Habeſſinæ populi) *Saba* urbem antiquiſſimam & ſemirutam vidimus etiam in Parthiâ; vel (2) ab Hebræo *vocabulo communi* צבא *Tſeba*, quod exercitum, videlicet cœli, i. e. ſtellarum, innuit, quali in ſignificatione Chaldæos olim Sabæos appellatos eſſe, *Bochardi* & communis Criticorum opinio eſt; quoniam Chaldæi aſtrologiam & aſtrorum cultum, prout Ægyptii brutorum, induxerunt, atque adeo pro cultoribus ſtellarum habiti ſunt; vel (3) ab Arabico صَبا *Sſaba*, quaſi diceres, Orientales; quemadmodum Syri, Perſæ, Chaldæi, Arabes in S. S. nuncupantur filii Orientis. Vel (4) à Syriacâ, & eidem conſonâ voce Arabicâ صَبّأ *Sabbaa*, quæ ſignificat *exivit, deflexit, religionem deſeruit*. Poſterior hæc nobis derivatio præ ceteris probatur, cùm appareat, auctorem Corani eam non in alio ſignificatu appellaſſe, velut gentem à verò DEO & inſtitutis Corani deflectentem ac ſchiſmaticam; unde etiam Arabibus familiare eſt, omnes à religione ſuâ alienos صَابِؤُون *Sabiuun*, ſive Sabios, appellare; *Sabios*, inquam, non *Sabæos*, ut vulgò latinè ſcribunt, originis ignari. Infame igitur Sabiorum nomen eſt, ſi originem ſpectes, & *Johannitis* eo conſilio à Mahhammede primò omnium, quod puto, impoſitum, ut eos à Judæis & Chriſtianis diſtingueret, quin longiùs arceret à conſortio Muſulmannorum, quos cum Sabiis nuptias contrahere, expreſſâ lege interdixit *Sur. de Vaccâ*. Ipſis Sabiis domeſticum, quo ſe appellant, nomen eſt *Mendaì Ijaï*, i. e. diſcipuli *Johannis*, puta *Baptiſtæ* & præcurſoris Chriſti: Ab eo enim, in Judæâ circa Jordanum

prædicante, majores ſuos primùm inſtitutos, converſos & baptizatos fuiſſe, ab eodem ſuos ſe libros, ritus ſacros & religionem obtinere; adeoque ſe, non modò *mendai Ijahi*, i. e. ſcholares Johannis, ſed & بنده حيي *bendeh haï*, i. e. creaturas viventis, ſcil. Dei, eſſe, gloriantur. Quæ ſi ita ſunt, Sabiitæ non gentilium Arabum vel Chaldæorum, ſed Judæorum progenies credendi ſunt. Judæos enim, non paganos, à Johanne baptizatos eſſe, teſtis eſt Evangelium. *Patriam primævam* profitentur omnem illam Judææ partem, quam lambit flumen Jordanus, ex quâ Saracenorum armis, quibus hi Mahhammediſmum propagabant, brevi poſt Mahhammedis obitum expulſos, exulare hodie ſub alieno cœlo. Fata ſe eo tempore expertos, narrant, duriſſima: quamvis enim Mahhammed eos tueretur, dato diplomate Immunitatis; à morte tamen Prophetæ, velut cum ejus vitâ, ſcripti valor exſpiraſſet, recruduit priſtinus perſecutorum furor, & Sabiorum genti ac religioni decretum à Caliphatu fuit excidium; & mox templa diruta, libri combuſti, ac circumcidi renuentes crudeliter tractati ſunt. Quas illi calamitates cùm declinare niſi effugio poſſent, conceſſère, pauciores in Indiam, plures ad ripas fluminis Tigridis & fines Perſiæ, quà Arabiam & occidentem ſpectat; præſertim in Suſianam, Meſopotamiam & Chaldæam, in quibus ſibi novas firmabant ſedes apud populares. Hæc illi. Accidit deinde, ut neq; apud has nationes, quæ & ipſæ Mahhammediſmum fovebant, diuturna ac inoffenſa eſſet immunitas: negantes, inter ſe tolerandam gentem, Corano & legi ſuæ exoſam; niſi alicui nomini approbatæ in Corano religionis, videlicet Mahhammedanæ, Judæorum vel Chriſtianorum, ſe addiceret. Quo ipſo, neceſſitate acti, Chriſtianorum nomen receperunt, & præſidio Neſtoriani Epiſcopi, qui Babyloniæ eſt, ſe ſubdiderunt. Ab eo tempore, ab Orientali Eccleſiâ in album recepti, ac Chriſtiani quoque ſalutati ſunt;

Origo.

Patria primæva.

ſunt; quamvis jam à duobus circiter ſeculis prædicto capiti ſe rurſus ſubduxerint. *Johannitas* igitur, quàm Chriſtianos, rectiùs appellaveris; nam à doctore ſuo ipſi nominari volunt, & ad ejus inſtitutum baptizari; eundem dignitate paſſim ipſi præferentes Chriſto, qui etiam Johannis baptiſmo ſacrari voluerit; haud docti effatum, quo ſe indignum diceret, qui Chriſti corrigia ſolveret. Si nihilominus ex ſolo baptiſmo, eoque mutilo ac imperfecto, Chriſtianos ſalutabimus: Turci potiùs ob circumciſionem appellandi quoque Judæi fuerint.

Patria hodierna. Vivunt hinc inde in pagis & civitatibus; non aliis quidem, quam quas flumina alluunt, quibus carere presbyteri non poſſunt; cùm baptiſmi adminiſtratio, velut palmarium religionis punctum, ex ſanctoris inſtituto, in flumine celebranda ſit. Familiarum, quæ ad Indos conceſſêre, ſtatum ac numerum ignorari ajunt; familias poſterioris coloniæ, quanquam latè diſperſas, numerari ſupra vicies mille, pene omnes ex plebejo cenſu & ut plurimum tractantes fabrilia. Civitates frequenti numero inhabitant *Baſram*, non procul ab oſtio Tigridis in Arabiâ, *Sjuſtèr* metropolim Chuſiſtani, ſive Suſaniæ ad flumen *Karòn*, & *Hawiſèh* urbem ejusdem provinciæ ad flumen *Karrhà* ſitam: cujus poſtremò dictæ civitatis *Johannitæ*, qui à Rege Solymanno rem monetariam graviſſimo pretio conductam exercebant, cum ſolvendo non eſſent, & nummos adulteraſſent, circumcidi ac Muſulmanni eſſe, nuper admodum coacti ſunt.

Habitus. Habitus, quo Sabaitæ veſtiuntur, conformis eſt nationi, cum quâ vivunt, nimirum Perſicus, vel Arabicus; ſaltem barbam totâ vitâ, Græcorum more, gerunt intonſam; Presbyteris verò nec fas eſt cæſariem abſcindere: qui tamen, dum ſacra peragunt, indumento amiciuntur religioſo, quod mox deſcribemus.

Lingua. Libros linguâ ſingulari, ac genti ſuæ propriâ, exaratos

ALPHABETUM SABAITICUM

tos habent; quâ & sacra sua celebrantes etiam hodie utuntur: ut mirer Hebraicam non conservasse, si eorum ex Judæis origo est. Eâdem linguâ libros conscriptos, palmarios quidem & ab exustione Turcorum conservatos, ostentant quatuor; quorum *primus* illis appellatur *Divan*, i. e. Aula, s. Audientia, ante annos 407643 à Deo ipso, quod nugantur, Angelis traditus, & ab his ad sese devolutus. Magnum volumen est, prophetias continens de Angelorum lapsu, creatione hominis & rerum futuris mutationibus, passim jam præteritis. *Alter* appellatur *Sidra Adèm*, i. e. Liber *Adami*. Ingens quoque opus est, primo Parenti, quod ajunt, manu Angeli *Rafaëlis* à Deo missum; in quo de Mundi generatione, de primævorum hominum gestis, de rebus divinitus revelatis & abstrusissimis agitur. *Tertius* vocatur *Sidra Ijaï*, i. e. Liber *Johannis*, sc. Baptistæ; Mediocre volumen est, ab ipso *Johanne*, ut ferunt, majoribus Sabiorum traditus, historias continens potissimùm sacras. *Quartus* parvæ molis, *Cholasteb*, i. e. Complementum dictus, complectitur cerimonias Legis Sabaiticæ.

Scripturâ. Scripturâ gaudent propriâ, & à ceteris, quibus hodie Asia utitur, maximè diversa; nisi quod flexuras referat, quodammodo affines literis Syriacis, quanquam alio planè valore; prout judicari potest ex Tabulâ, quam Lectoris contemplationi subjecimus.

§. III.

Sabiorum opinio. Johannitarum Religio ex ritibus doctrinisque Gentilium, Judæorum, Mahhammedanorum & Christianorum consarcinata est. A Gentilibus mundi primordia & antiquitatem; à Judæis cerimonias & sacrificii speciem; à Mahhammedis historiam de Christo; à Christianis baptismum atque alia duxisse videntur: sed mutila omnia & ad peculiarem modulum ita reducta, ut singularem religionem constituerent.

De Creatione Mundi.

De *Creatione Mundi* docent: DEUM O. M., ubi orbem hunc fieri voluisset, creationis negotium commisisse *Gabrieli*, Angelorum primario & filio suo unico, ex lumine Deitatis genito, qui adscitis sibi in auxilium 336000 spiritibus, hanc Orbis machinam artificiosissimè fabricaverit: constituto centro ferreo, quod claudebat sphærâ plumbeâ, hanc cupreâ, cupream stanneâ, quam rursus argenteâ, argenteam aureâ, auream terreâ, omnium sphærarum præstantissimâ, quoniam fœcundissima, & sola idonea, quæ genus humanum aleret. Terream sphæram uti complectitur aërea, ita hanc, tradunt, septem involvi sphæris aqueis cœlorum, in quibus Sol & Luna, navibus impositi, velificent, cursum dirigente archinautâ Angelo *Baran*: cujus à jussu stent innumeri epibatæ, in dirigendo indefessam præstantes operam; mali vicem præstare crucem ingentem & politam; sine cujus præsentiâ luminosi radii in sublunaria reflecti non possent. Nugantur præterea, superficiem telluris recens conditæ adeo fœcundam fuisse, ut inspersa manè grana vesperi segetem reddiderint; Adamum agriculturam ab ipso Gabriele edoctum fuisse, à quo ad posteros propagata sit. Adamos narrant duos fuisse: primum ex nihilo creatum, qui vitam alioqui inculpatam dum ageret, hôc ipso deliquerit, quòd exactô vitæ, quem Deus ipsi destinaverat, terminô, videlicet anno ætatis millesimo, evocatus ad vitam æternam, Angelo mortis non paruerit; alterum ex Evâ & primo Adamo genitum, quem *Adam ber Adam*, id est, Adamum filium Adami, vocant, qui comedendo fructum vetitæ arboris, viventium conditionem deteriorem reddiderit, & pluribus cumulaverit miseriis. Numerant à primo Adamo & Orbe condito ad annum hunc Christi 1687, elapsos annos 277644; à tempore verò, quo Deus Angelis tradidit librum prophetiæ *Divan*, annos 407644. Absoluto creationis operè, Gabriel Deum O.M. affatus legitur

gitur

gitur sermone, quem Sabii non sine consolatione & affectu recitant: *En machinam, Sancte DEUS! quam ex mandato Majestatis Tuæ fabricavimus. Multo illa mihi ac meis sociis labore constitit. Ecquis enim ad tanta perduxisset fastigia tot moles montium? quis inter illos eduxisset alveos & vias, quibus laberentur flumina? quis rebus omnibus ordinem & loca quæque sua attribuisset, sine decumanis laboribus? Tua,* inquam, *omnipotens Deus, gratiâ & auxilio fulti, ad tantam perfectionem hunc Orbem perduximus, ut nihil pro hominibus ad commoditatem vivendi excogitari amplius possit. Ego verò, cum de absoluto penso gaudere debeam, contristandi potius causam habeo.* De quâ sciscitanti Deo, respondet Gabriel: *Video enim, mi Deus & Pater æterne! quòd mundum hunc habitaturi sunt infideles & inimici Tui, videlicet Judæi, Turci, Gabri, s. Perses & pagani, qui fructum laboris nostri capient.* Cui DEUS: *Non contristare, fili! nam & Johannitæ habitabunt, dilecti mei, & omnes destinati ad vitam æternam.* Gabriel id cum stupore audiens: *ergone,* quærit, *inter hos nulli reperientur improbi & damnabiles?* Respondet DEUS: *In die judicii pii intercedent pro impiis, & sic obtinebunt pro illis remissionem peccatorum.*

Deum O. M. Johannitæ, ex naturæ potiùs quàm revelationis lumine, cognoscunt, & attributa Ejus cum debitâ veneratione prædicant. Trinitatis mysterium ignorant; cum Mahhammedanis statuentes: Christum esse spiritum & verbum æterni Patris; negantes generationem Ejus ab æterno, quà Deus est; natum docent ex intaminatâ Virgine Mariâ, virtute fontis, cujus illa aquam biberat, gravidatâ; crucifigendum Judæis se subduxisse, suppositâ corporis sui ideâ, sive umbrâ, in quam crudelitates suas exercuerint. Alii, à Mahhammedanis quodammodo digressi, confitentur, fide quanquam satis frigidâ & confusâ: Christum

De DEO.

ſtum factum eſſe hominem, ut nos liberaret à pœnâ peccatorum; crucifixum quoque à Judæis; mortuum, ac tertio die reſuſcitatum; reſuſcitati animam aſcendiſſe in cœlum, corpus remanſiſſe in terris, ubiq; præſens.

De Angelis. Angelos ac Diabolos ſtatuunt innumeros, eosq; ſexibus etiam diſtingui ac generare. Archangelum Gabrielem prædicant Dei filium, unicâ dotatum illuſtri inter Angelos filiâ, *Suret* dictâ, & ex eâ nepotibus duobus; plurimarum legionum caput eſſe, ſemper ſtipatum numeroſo ſatellitio dæmonum, velut lictorum & militum ſuorum, quibus hinc inde per habitata mundi loca delegatis, delicta hominum obſervet ac puniat. Ex Spiritibus primores numerant 360, quos moribundis adſtare inquiunt, ut exſpirantem animam deducant ad vitam æternam. Quod, priusquam expediatur, adeſſe duos Angelos alios, qui merita & conditionem animæ bilance penſitent, ut, quam gratiâ dignam cenſent, ante thronum viſibilis præſentiæ Dei omnipotentis deducant, quam indignam, ſerpentibus, tigribus, diabolis, in viâ demorantibus, dilaniandam projiciant.

De Vita æterna. Pro vitâ æternâ autem mundum conſtituunt peculiarem, urbibus domibusque conſitum & à Spiritibus habitatum; in urbibus templa credunt adeſſe, ab ipſis dæmonibus frequentata, in quibus Deum collaudent precibus, cantu, muſicâ.

De Sanctis. Sanctos Johannitæ nullos invocant; preces ad ſolum Deum dirigunt; nec imagines colunt; crucem tamen venerantur, & acu pictam presbyteri in ſtolâ gerunt. In templis crucem nullam præbent conſpiciendam, niſi cum ſacra celebrant: quibus peractis, eandem in duas partes diviſam reponunt. Id ſe conſueviſſe dicunt, ne hôc ſignô Mahhammedanos offenderent. Inter Sanctos primo illis loco eſt *Johannes* Baptiſta, maximus, quod ajunt, totius Orbis Propheta, ipſique Chriſto dignitate prior: cui nemo

nemo ex mortalibus doctrinâ & sanctitate comparari possit. Inter multa alia fabulantur: quòd ex solo patris Zachariæ osculo ab Elisabethâ matre conceptus sit; quòd successu temporis filios, sine concubitu, obtinuerit tres indultu Dei, ex Jordano haustos, quos uxori, quam eam in rem duxerat, enutriendos dederit. Decollatum nesciunt ac negant; credunt verò mortuum in Chusistaniæ oppido *Sjuster*; exuvias ejus condi sarcophago crystallino, non sine miraculo fabricato & illuc delato. Narrant: morientem jussisse discipulos suos, ut crucifigerent corpus suum, quò consanguineo suo Christo Jesu, hâc in parte, fieret similis. Johannem in dignitate excipiunt parentes *Zacharias* & *Elisabetha*. His tamen beatam *Mariam* Virginem minimè postposituri, docent: eam in vitâ adhuc demorari & cum mortalibus versari; Christum quoque jussisse Apostolos, ut sui posteris de vitâ nunquam morituræ matris testarentur.

§. IV.

Ritûs Ecclesiæ.

Sacrorum administratio, ut fas est, ab Ecclesiæ ministris peragitur. Illi constant ex triplici ordine: *primum* constituunt Episcopi, quos غنزفره *Ghansefreh*; *secundum* Sacerdotes, quos شيخ *Sjeich*; *tertium* administri & vicarii, quos تلميذ *Telmiid* appellant. Horum omnium officia, quamvis sint hæreditaria, per modum electionis tamen conferuntur, adeoque, in locum demortui parentis, eligitur ac surrogatur filius primogenitus; qui si deficiat, primogenitus ex proximis consanguineis eligendus venit is, qui maximè est idoneus. Ut verò sit idoneus, requiritur non modò, in cerimoniis Ecclesiæ versatus sit, sed & nascendo, uti loquuntur, claustrum matricis fregerit, id est, ut natus sit ex matre, quam pater virginem duxerat; secus ad spirituale officium non admittendus. Hinc integrum non est ulli ministro uxorem, nisi virginem,

Sacerdotũ ordines.

nem, ducere, etiam ad ſecunda vota transgreſſuro. Epiſcoporum electio fit à presbyteris, ſive ſacerdotibus; ſacerdotum verò à loci cujusque Epiſcopo. Conſecratio in eo poſita eſt, ut Electores, cum electis, ſeptem diebus cibo abſtineant; interea in precibus dicendis, eam in rem factis, continuò occupati.

Dies feſti. Diem feriantur Solis, dicatum baptizandis infantibus, quos die profeſto baptizare religio non permittit, etiamſi moribundos. In ſacris illâ die nihil aliud peragitur, nec templa patere audio; obſervaſſe ſufficit intermiſſionem laborum, quam ſeculis ſerioribus videntur didiciſſe à Neſtorianis. Feſta majora celebrant tria annua. Primum triduanum eſt, quod menſe Novembri ſub anni Sabaitici principium incidit, ſacratum memoriæ Creationis Mundi, ſimul ac honori primi humani generis conditoris Adami; alterum menſe Juniô ingruens, durat dies quinque, quibus unusquisque Johannita ſolenni ritu rebaptizandus eſt: tertium, triduanum pariter, celebratur menſe Auguſto in honorem S. Johannis Baptiſtæ. Ex his omnium ſolenniſſimum eſt feſtum baptizationis; Baptiſmus enim & corporis puritas, legalis inquam & pene Judaica, totius Religionis, ille proram, hæc puppim conſtituunt, atque adeo duo ſunt præſidia, in quibus Johannitæ omnem reponunt ſpem & fiduciam ſalutis æternæ.

Puritas Legalis. Puritas illa ſervanda eſt in cibo, liquore & colore. Ex *Cibis* caro immunda & neutiquam à Johannitis comedenda eſt omnis illa, quam homo profanus, præſertim verò Mahhammedanus, occiderit; proinde nulla caro eſui permiſſa eſt, niſi beſtiam ipſi Eccleſiæ miniſtri jugulaverint; quibus propterea incumbit, ut lanionum præſtent officia, & beſtias, ſacerdotali habitu induti, interimant. Creduntur præterea impuritatem contraxiſſe eſculenta omnia, quæ vel paraverint, vel quoquo modo tractaverint Mahhammedani. Eodem cenſu veniunt *liquores*, cùm potulen-

tulenti, tum ad quemvis externum usum parati. Potus omnis illis immundus est, qui vase hauritur, ex quo Mahhammedanus bibit; Hoc si contigerit, frangendus illico & abjiciendus est, ne eodem inscius inquinetur Johannita. Sed hunc zelum observavi etiam apud multos Mahhammedanos, Gabros & Gentiles Indos. *Color* omnis cœruleus Johannitis immundus & maledictus est, sine gravi peccato haud tangendus. Causam historiola exhibet: Judæo cuidam revelatio, in somno facta, indicavit imminentem abolitionem suæ Legis per baptismum S. Johannis. Edocti Judæi, cùm viderent Johannem se accingentem ad baptizandum Christum, coëmpta copiâ coloris cœrulei, quem *Nil* & *Indigo* appellant, flumen Jordanum conspurcarunt. Ex quo Johannes à proposito destiturus erat, nisi, per manus angelorum, missum à Deo accepisset vas aquæ purioris, prope Jordani originem haustæ, quâ adhibitâ, sacrum ablutionis in Christo feliciter absolvit, in Judaismi abolitionem. Deus verò ob scelus patratum irâ commotus, colorem hunc immundum ac maledictum esse, ac Christianis angue pejus fugiendum voluit. Tria hæc egregia sunt inventa politica, quibus legislator studuit Johannitas suos à convictu & communione aliarum gentium cohibere, præsertim à commixtione cum fœminis Turcicis, quibus familiare est, subligaculis cœruleis pudenda operire. Notabile est, quod sequior sexus, quamvis puritatem servare æquè ac virilis teneatur, impurus tamen censeatur, & ab ingressu templorum totâ vitâ arcendus sit.

§. V.

Baptismus.

Alterum, & quasi palmarium Religionis fundamentum est Baptisma; cujus cerimoniæ in Ecclesiâ Johannitarum utramque absolvunt paginam. Est enim sacrum, quod ajunt, remedium, ab ipso S. Johanne sibi traditum, quo Christiani à peccatis cujusque distinctionis repurgandi

gandi sunt. Unde non sufficit, se infantes baptizari, sed ablutio in adultis sæpè iteranda est, ad minimùm quotannis. Credo eam quibusvis mensibus admissuros, si modò sacerdos laborem gratis præstiterit. Cujus rei ignari nostrates Monachi, ubi advenæ in hanc gentem incidunt, multos nullo negotio persuadent, ut se baptizari patiantur ritu Romano: qui verò, uti spe expectatæ conversionis ipsi insigniter falluntur, ita eâdem fraude involvunt quoque summum Pontificem, cui tot à se conversos, quot baptizatos, nuntiant; nunquam enim propter admissum baptisma Ecclesiam suam deseruisse comperiet. Duplex igitur Johannitarum Baptismus est: primus Infantum, ad tollendum peccata hereditaria necessarius; alter Adultiorum cujuscunque ætatis, quotannis iterandus, ad eluendum peccata actualia. Omnis autem Baptismus in flumine, & ab Episcopo, sive Presbytero, nonnisi habitu sacerdotali induto, conferendus est; infantibus quidem diebus solùm Dominicis, adultioribus inprimis in festo quinque dierum, quod *Pendsjà* vocant. Habitus, quem requirunt, sacerdotalis, Hebræorum exemplo, totus oportet esse niveus, & ex septem constare partibus, quales sunt: Caligæ gossypinæ; vinculum, quo illæ supra fæmora constringendæ sunt; Stola xylina, ultra genua fluctuans, cui prope collum in dextro pectore crux acu inscripta sit; cingulum, quo stola circa lumbos stringitur; ligula longa, ex collo utrinque pendens; cidaris ventrosa, extremitate in sinistrum humerum demissa; pepla, quâ frons redimitur, ad mitram firmandam pariter necessaria, in humeros propendens. Hôc amictu indutus sacerdos, ut cetera Religionis, ita hæc baptismi sacra celebrat.

Infantum. Ex baptismo infantum sequentes ritus notavimus: Lator infantis, sive vir, sive fœmina, fuerit, amicis & consanguineis comitatus, templum ingreditur, vel si id deficiat, in casam loco templi non procul à flumine extructam,

ctam, ut preces audiat, quibus sacerdos actum orditur; auditis precibus idem se ad flumen nudis pedibus recipit, &, ad genua usq; ingressus, sacerdotem præstolatur; qui, ut præsto est, in orâ fluminis subsistens, ex libro خلاصته *Cholasteh*, prælegit verborum formulas & precationes bene longas; quibus demum finitis, infantem tribus vicibus aspergit aquâ, ex flumine manu haustâ; singulis vicibus Sabiïtico idiomate dicens: *In nomine Domini, primi & novissimi, Domini mundi & paradisi, altissimi omnium rerum Creatoris.* Deinde paucis adhuc precibus ex prædicto libro recitatis, actum finit; dum sub colophone portator infantem ter flumini immergit, citò satis retrahens, ne suffocet. His ita præstitis, omnes se ad parentum ædes recipiunt, ut reliquum diei gaudiis & comessatione expleant.

Adultorũ. Actus baptismi anniversarii majore cerimoniarum apparatu instituitur. Prolixitas vetat singula describere; saltem potissima, atq; ea strictim referam. Baptista, cum turbâ baptizandorum in ripâ constitutus, virgam tenet Oleæ, sex pedes longam, & Myrti surculum. Sacra auspicaturus, ad septentrionem se convertit (dicunt versùs cœleste signum, *Geminos*) & memoriter preces multas & bene longas, alias voce clarâ, alias submissâ, recitat; precando verò multoties se inclinat, ad oram fluminis nunc pergit, nunc inde recedit, fasciam capitis hinc inde ducit ac reducit, eam cervici, auribus, ori alternè admovens, demum Myrti surculum in annuli formam flectit, &, auriculari digito impositum, ostentat. Dum hos ille ritus persequitur, baptizandi, exutis tunicis, amictum singuli sacerdotalem induunt, ex rudiori telâ factum, simulac Myrti recipiunt surculum, quem dextrâ toto actu retinent. Tum ipsum flumen baptista ad genua usque intrat, & ad septentrionem denuo conversus, cum annulo

Myrtino variè gesticulatur, nunc illum virgæ inserens, nunc aquæ immissum utrâque manu continens, & inclinatâ super eum facie multas fundens precationes; quibus finitis, pergit ad baptismi sacra præsentibus sigillatim conferenda, in quo hôc ordine proceditur: Baptizandus ad oram fluminis considet ante baptistam, & verba quædam ab illo prolata repetit; quo facto flumen intrat, & ad dextram baptistæ constitutus, tribus continuis vicibus se totum submergit flumine, elevatus verò, subinde aquam, utrâque manu ex flumine hauriendam vertici suo affundit. Hanc affusionem inprimis etiam ipse præstat baptista, ter iterandam, & supra dictis verbis: *In nomine Domini &c.* affusioni suæ pondus & benedictionem addit. Tum infixâ ripæ virgâ baptizatum utrâque manu apprehensum ante se sistit, & cervice inclinatum ter oretenus flumini immergit, mox frontem ter aquâ delinit, simulac potandam aquam ter manu suâ haustam præbet, demum Myrti surculum, quem tenebat, capiti ejus inserit, datâque dextrâ de acceptâ Divinâ gratiâ gratulatur & dimittit. Iisdem cerimoniis etiam ceteros sigillatim accedentes Sacramenti reddit participes. Lustrationibus finitis, baptizati, in areâ spatiosâ littoris, longis ordinibus & ad seriem consident, versùs septentrionem conversi; accedit sacerdos, & à tergo ordines aggressus, frontes singulorum oleo Sesami perungit. Oleo, ne quis id à Turco emptum vel expressum suspicetur, mavult baptista substituere unguinosum ipsum semen, pistillo recens ab administris suis contritum. Post factas inunctiones mysta ordines aliquoties percurrens, subinde manum capitibus imponit, in fundendis precibus continuè occupatus. Demum, pro actûs coronide collatam baptismi gratiam confirmat Sacramento Communionis; ad quod distribuendum se accingens, à vicario panem consecratum dextrâ, ac phialam aquâ plenam sinistrâ recipit, & singulis ordine

con-

confidentibus manducandam particulam deponit in juncturam extensæ manus; aquæ verò haustum infundit cochleæ, in eâdem volâ depositæ, sed quam à mystâ uni traditam, vicinus vicino ordinatim porrigit. Peractâ communione, surgentes simul omnes procurrunt ad ripam, ut bibant ex flumine haustum, quô sacri cibi reliquias, ori inhærentes, absorbeant. Quo facto baptista universos monet, ut perseverantiam præstent in religione usque ad mortem, in fidem constantiæ stipulatam à singulis manum exigens; quâ datâ, imperat hæc verba juramenti loco repetenda: *Testis est, qui videt omnia! Testis est Jesus Christus! Testis est Johannes! Testis est aqua!* Collectis stipulationibus, ac recitatis precibus, ecclesiam dimittit; omnia ipsi peccata remissa esse pollicitus. Tum quisque, deposito ornatu, iterum vestitus suo habitu, baptistam accedit, pro labore unum exhibens *mamudi*, qui circiter quartam uncialis partem, vel paulo minus, constituit.

§. VI.

Reliqui ritûs: *Eucharistia.*

Restant Eucharistiæ, matrimonii & sacrificiorum cerimoniæ breviter detexendæ. Eucharistiæ serviunt crustulæ panis, subacti ex farinâ, vino & oleo. Farinâ ajunt notari Christi carnem, vino sanguinem, oleo Dei gratiam atque nostri amorem, quô Deo & proximo obstringimur. Farina ex oryzâ facta est, nec impedit, si ex granis aliis fuerit; vinum ex contusis & cum aquâ infusis passulis expressum, cùm aliud inter Mahhammedanos parare illis non sit integrum; oleum ex semine Sesami eliciunt. In consecratione atque dispensatione nullus Liturgiæ usus, nullus verborum Sanctissimi Testatoris, nulla passionis Christi mentio: saltem precibus tota benedictio absolvitur. Ante distributionem primus ipse dispensator fragmentum panis, & haustum prædicti vini assumit; mox eodem exemplo præsentibus utramque

ſpeciem diſtribuit, in memoriam Chriſti aſſumendam. Quæ circa hoc ſacramentum in Eccleſia Occidentali reciprocantur ſpinoſæ altercationes, illæ apud Johannitas inſcitiæ peplo involutæ, nunquam ſub examen aut diſputationis incudem veniunt: unde de his & ſimilibus non habeo, quæ referam.

Matrimonii. Conjugium inter duos commendat religio; bigamiam tamen, quin polygamiam Clerus, inter Mahhammedanos dum vivitur, tolerat, imò probat, etiam in presbyteris: eam magis indecoram, quam criminoſam reputans. Caſtitatem ſervandam Johannitæ omni cautione præcipiunt, & à deſpondendâ, niſi vidua fuerit, virginitatem exigunt. Copulationis cerimoniæ ab ipſo celebrantur Epiſcopo, qui cum nupto & convivis in ſponſæ ædibus quamprimùm comparuit, ſponſam ad ſe ſeorſùm evocat, & de illibatâ virginitate juramentum exigit; quô præſtitô, rogata conjux Epiſcopi unà cum paucis matronis, an verum juraverit, explorat inſpectione. Si idem teſtetur, nil moratur Epiſcopus, quin comitantibus convivis, perducat ad flumen, & ingreſſus, ritu Eccleſiæ ſuæ baptizet. Hôc factô, cœtus ad nuptiale convivium revertens, ubi ædibus appropinquaverit, ſubſiſtit, donec ſponſus ſponſam, datâ dextrâ, ſeptem vicibus ad oſtium nuptiale duxerit ac reduxerit, ſequente ſemper Epiſcopo, ac, in illo itu ac reditu, legente ex libro *Cholaſteh* orationes, quibus ligaturas magicas à nuptis avertat. Septima demum vice ædes ingreſſi conjuges, ſiſtuntur ſub papilione, eo ſitu jungendi, ut dorſa invicem obvertant. Tum Epiſcopus, prælectis quibusdam orationibus, jubet occipita ter mutuò quatiant; quo facto evolvit librum ſortilegiorum, & ex eo fauſtum diem indigitat, quo miſcere primos amores debeant. Si contingat negari virginitatem, Epiſcopus ab opere deſiſtens, domum ſe actutum recipit, deſponſandi opus cedens vulgari Eccleſiæ miniſtro; à quo vero

verò copulari dedecus est, & indicium non deprehensæ virginitatis. Copulatio defloratæ strictâ religionis lege prohibita dicitur; permittenda tamen ex ratione sui status, qui modò sub Musulmannis gemit: ne repudiata ad eorum religionem transfugiat. Viduis copulandis certi destinati sunt presbyteri, nec decorum est Episcopo earum vel nuptiis interesse.

Immolationis speciem referunt cerimoniæ, quibus utuntur Sacerdotes in Gallinis Ovibusque stato tempore mactandis. Sub dio mactatus peragitur: dum sacerdos sacro habitu indutus, adstantibus spectatoribus, gallinæ rostrum & pedes primùm abluit, purgaturus partes ab impuritate, quâ se in vitâ contaminaverant. Mox, ad Orientem conversus, victimam cultro jugulat, retinetque immotâ manu, donec cruoris stillicidium cessaverit. Interea defixis in cœlum oculis, & ad intimam devotionem conformato vultu, orationes murmurat; pro iis etiam precando, qui carne sacrificii usuri sint. Tum cadavere ter aquæ immersô sacrificium peractum est. In ove mactandâ ritu nòn multùm dissimili proceditur: sed cùm hic laniatus in terrâ celebrandus sit, ipse etiam locus à victimario non sine cerimoniis repurgari debet. Non minori apparatu opus est in mactatu quarumcunque bestiarum, quas pro cibo quisque destinaverit. A Judæis manasse ritum, apparet ex *Levit.* 1, 14. seqq. quin ex hodierno usu mactandi gallinam albam in festo expiationis, quod illis incidit sub auspicium novi anni.

Immolationis.

Habes hîc de Religione Sabiorum notitias, quanquam saltem generales & minùs exactas: nam ipsis presbyteris inexploratæ sunt, nec ratio credendorum satis constat. Si quæras, si sermocineris, si objicias, respondebunt: *Se spinosa nihil curare, sed Deo servire in simplicitate & pace.* Eadem Christianis aliarum Classium in promptu est responsio, quâ occurrunt objectionibus adversariorum.

Conclusio.

rum. Religionem Sabbæorum deſcripſiſſe Rev. P. Fr. *Ignatium* Carmelitanum, audivi à Patribus ejusdem Ordinis in Perſiâ: Verùm hic & ſimiles tractatus, publicâ luce & lectione digniſſimi, latitant in clauſtris Monachorum, typis ſacræ Congregationis, quam vocant, impreſſi, in uſum eorum, qui mittendi ſunt ad gentes exteras.

RELATIO XII.

Inveſtigatio Innocentiæ, per Crocodilos & Ignem, apud Gentiles Orientis hodie uſitata.

§. I.

Scrutinia Innocentiæ apud priſcos *Gentiles*;

In priſco Occidentis paganiſmo obtinuiſſe legimus rationem, quæ criminis accuſatos, ſi probationes deficerent, ad *Ignem*, *Aquam* vel *Duellum* provocaret, ut, ab horum judicio, culpa, vel innocentia, pateſceret. Rationem dico: ſed popularis inventionis & nullius fundamenti; quæ tamen uſu invaluit, legibusque potentiſſimarum gentium deinde ſtabilita ac velut in Canonem recepta eſt. *Ignis* innocentiam credebatur prodere, ſi is ab accuſato tractari ſine noxâ poſſet, ſive manu retentus, ſive ſubjectus pedibus. Hôc innocentiæ argumento *Taciam* & *Claudiam*, Veſtales Virgines, intemeratam pudicitiam feliciter probaſſe; eodemque ſucceſſu ferrum candens portaſſe *Æmiliam*, ſcribit *Dion. Halicarn. A. R. c.* 3. Ad templum Dianæ idem factitatum narrat *Pauſanias*. Francorum & Longobardorum Leges tantùm Ignis judicio tribuiſſe legimus, ut ad illud omnes homicidii accuſatos pertraxerint. *Aquæ* judicio par fides erat: credebatur enim fervefacta inſontium manus non amburere; frigida verò reos excludere injectos, ne mergerentur. Nec dubitavit Germanorum zelotypia etiam infantes recens natos

natos Rheno flumine explorare, an essent legitimi? teste *Tacito*. Unde Claudianus ad Ruffum:

& quos nascentes explorat gurgite Rhenus.

Prodigio pudicitiam testatura *Tuccia*, Vestalis Virgo, Aquam cribro hauriebat, & ad pedes sacerdotis exportabat minimè profusam, ut refert *c. l. Dion. Halic.* Ad *Duelli* forum *Hunni & Gothi* provocabant litigantes, ut recondita veritas fortunæ arbitrio patesceret. *Frontonem*, Daniæ Regem, quod scribit *Saxo Grammaticus*, legem dederat, quâ nullæ non lites & controversiæ jubebantur in arenâ dirimi. Sed, ô insana & in naturæ principiis minimè fundata judicia! Hæc tamen Orbi inducta lux Christianæ fidei nequaquam aboleverat; Verùm, ut radicem prioris lolii immissa agris bona sementis non tollit, quin sæpe admixtam submittit novam zizaniam: ita nascente Religione Christianâ, tantum abest, ut detestabiles modi ex foris & fide hominum tollerentur; ut stabiliendis multi potiùs patrocinii speciem ex monumentis sacræ Scripturæ quæsiverint: *igni* præferendo exemplũ trium non combustorum virorum, *Dan. c.* III. & Apostoli de fide, vim ignis extinguente, assertum, ad *Hebr. c.* 11, 34; *aquæ*, ritum propinandæ de adulterio suspectis aquæ amaræ *Num.* 5, & Baptismum Novi Testamenti, qui peccata abluat; *duello* denique pugnam Davidis cum Goliatho, pro Deo & justitiâ, cum successu initam; unde illorum usus in dicasteriis Christianorum per omnem fere Europam multis seculis conservatus, & ab ipsis Principibus celebratus fuit; summis etiam sive approbantibus sive conniventibus Pontificibus. Si exempla desideras; en triplicis judicii selectiora quædam. *Igne* innoxiè tractato famam pudicitiæ suæ vindicabat *Kunegunda*, Imperatoris Henrici, Ducis Bavariæ, Conjux, quod refert *Cranzius in Chronol. Sax.* & testatur superstes hæc Inscriptio tumuli Imperatoris in sacellô urbis *Papenberg*:

Per ignem.

Judi-

Judicio vomeris Chunegundis virgo probatur;
Cœtus & hoc Procerum mirans ipsam veneratur.

Simili remedio *Conjux Imperatoris Caroli III*, tum *Emma* mater *Eduardi* Regis Angliæ, castitatem illibatam testatæ sunt; prostitutam verò prodidit & in rogo expiavit Conjux Imperatoris *Ottonis III*; cùm & *Mutini* Comitis vidua innocentiam mariti sui, ob Imperatricem truncati, ostenderet innoxiè tractato candenti vomere. *Philippus, Comes Frisiæ*, usque adeo favebat ardenti judicio, ut anno Christi 1164 omnes homicidas igni convincendos, dicasteriis suis injungeret. Multos etiam Episcopos ignis testimonio veritatem doctrinæ suæ probasse, varii Annales referunt. *Aquæ* judicii exemplum illustre *Caroli M.* seculo prodidit *Ludovicus*, Galliæ Princeps, qui arma dum moveret contra Imperatorem *Carolum Calvum*, viros misit triginta, decem aquæ frigidæ, decem ferventis, decem insuper candentis ferri argumento belli sui justitiam testaturos, *Sigon. L.V. Regn. Ital.* A quo tempore quantum hujus judicii auctoritas accreverit, docebit vigens hactenus usus in sagis inquirendis. Parem vigorem ad annum usque 1450 obtinuerunt *Duella*: quorum præsertim apud Germanos consuetudo in tantam pervicaciam increbuit, ut multæ civitates à consuetis in arenam provocationibus sese munire coacti sint, petitis de non comparendo privilegiis ab Imperatore, vel Principibus suis. At, duella etiam per suppositos celebrata ad dijudicationem valuisse, exemplo docuit *Cuniguldа*, Conjux Imperatoris Henrici III, filia Canuti M. Regis Angliæ, quæ anno Christi 1041 adulterii à marito insimulata, duellum, cùm ceteri id officium Ei recusarent, per nanum suum instituit: cujus Illa manu, superato gigante capiteque truncato, victrix, Innocentiam docuit & iniquam mariti suspicionem feliciter sustulit, gloriosa pudicitiæ & famæ suæ vindex, ut refert *Matth. Westmonast. in Flor. hist. de reb. Britan.* Vidisse

Per aquam.

Per duella.

se

ſe ſimile ſub Rege Galliæ Carolo IX. duellum, ab alio pro vindiciis Regiæ Juſtitiæ, Rege præſente habitum teſtatur *Anton. du Verdier var. lect. Lib. VIII. cap.* 1. citante *Dan. Jongtyts* in tractatu Belgico, cui titulus eſt: Tonneel der Jalaouzien *L. II. c.* 3. Nec ſufficiebat Chriſtianæ Societati barbaras has fovere conſuetudines majorum ſuorum, niſi & novas adoptaret ſcrutiniorum ſuperſtitiones, cum ipſâ Religione naſcentes, & ex Salvatoris cruce, ex ſacramento corporis & ſanguinis Chriſti, ex myſterio conſecrationis, ut plura taceam, impiè detorſas; quæ velut optimi tritici zizania, in vitâ & regimine politico, nimium quantum luxuriare diutiſſimè permiſſæ ſunt; donec Concilium Tridentinum, & pius Pontificum diverſorum zelus, atque his parùm proficientibus, ſecularis potentiæ decreta ſacrilegas, tum has, tum illas probandi rationes exterminarent; ut eas nunc ex Rebuspublicis & foris Chriſtianorum, unicum ſi excipio aquæ judicium, penitus exulare videas. Aquæ dico judicium: cujus uſum in ſagis explorandis dicaſteria quarundam civitatum & nobilium, contra ſtatuta Imperii, retinent, nullâ non modò divinâ, ſed nec naturæ lege fundatum. Quis enim ſanæ mentis non intelligit, corpus humanum aliud ſolidius & ex oſſibus majoribus compactum eſſe, adeoque aqueo corpore gravius; aliud verò pinguius, magis poroſum, & ex oſſibus tenuioribus contextum, adeoq; aquâ levius? Quemadmodum illud aquæ immiſſum demergitur, ita hoc neceſſum eſt natet & ex ſuperficie ad tantam magnitudinem promineat, quantâ aquam levitate ſuperat. Addo, quod ſcientes qui profluenti injiciuntur, aërem, velut vitæ vehiculum (quod naturale eſt metuentibus) etiam inviti & neſcientes abſorbeant: ex quo corpus, expanſis pulmonibus, allevatur & ſupernatat, donec thoracem & ceteras cavitates liquor impleat. Et quæſo, ſi mortalium ſocietates tantam fovent veneficorum multitudinem, ut

processus criminales, quò longiùs producuntur, eò plures deprehendant reos; nec horum defectus unquam, sed multiplicatio & inextirpabilis numerus inquisitionibus & lanienis finem imponere jubeant; prout jurati perhibent magistri sagarum, quos inquisitionis commissarios vocamus, (sæpe homines indocti & præjudiciis effascinati, ne dicam avari, crudeles & impii!) quî igitur fit, ut tot inter myriades hominum, qui naufragiis pereunt, nulli enatent venefici, & undas levitate corporis eludant? Nam non est probabile nullos adesse; quin credibile potiùs, quæstuosam in mari professionem amplexuros esse præ ceteris, qui norunt, nullum se à submersione pati periculum. Sed ne extra oleas! Scrutiniis veterum dimissis, quænam inter paganos Orientis hodie vigere didici, breviter commemorabo: Non enim dignius est scire, quæ insolenter apud priscos acta sunt, quàm quæ nostris etiam geruntur temporibus.

§. II.

Scrutinia Innocentiæ apud hodiernos gentiles Orientis,

Per Crocodilos:

Apud Malabaros;

Malabari Indorum atra gens est, paganismi tenebris pertinaciter involuta. Patria eorum, hinc montium jugo, illinc oceano conclusa, solum habet udum & depressum, amnibus numerosis, tum mediterraneis, in quos illi excurrunt lacubus, interruptum. In his, quod mireris, loca sunt, quibus frequens immorari consuevit Crocodilus, ne ea pervadere vel pernatare quisquam sustinuerit, nisi malignus se faucibus rapacissimarum beluarum expositurus sit. Crocodili autem à Gentilibus creduntur vindices Divinæ Justitiæ, sive quod idem est, lictores τῶ *Jemma*, i. e. Rhadamanthi; vel si placet, *Charontes* illi, qui defunctorum animas, pro cujusque meritis, sive ad campos Elysios, sive ad Tartara exportant. Siamensium naviculæ, quibus defunctos ad busta efferunt (quod solent magno luxu!) ita fabrefactæ sunt, ut Crocodili figuram

mina hîc rarò invisat Rhadamantinus ille judex, sua tamen in iis, velut in genuino territorio, potentiam & judicia exercet, & nisi sontes ipsos rapiat, horrore tamen ita percutit, ut pronum sit arbitris, eos ab insontibus dignoscere. Procedendi hic modus est: Captivi cum viris probatæ fidei, velut agendorum testibus, ex prætorio mittuntur ad littus. Tum ex accusatis gemini, fluvio ad umbilicum usque inducti, sistuntur ad palos, ex modico intervallo infixos; quos illi, pro statione firmandâ, amplexi, expectant Directoris jussa. Mox aquam subeunt lictores duo, perticâ instructi longâ arundinaceâ; quam delatorum capitibus imponentes, signum præstolantur pulsandæ pelvis; quo dato, accusatos fortiter supprimunt illico, perinde sive cervicem, sive verticem petant, dummodo subitò ac penitus submergantur. Ex mersis ille, qui facti est conscius, pavore à fluminis, quod ajunt, Genio offusus, phalangam evadet, ac tumultuosè prosiliet, ut aërem hauriat; insons verò nihil territus, remissâ pressurâ, placidè unà cum perticâ prodibit in conspectum, vultu nihil mutato, nisi à profluentis rapiditate, vel frigore. Si plures adsunt insimulati, iidem jubentur exploratrici phalangæ cervices successivè submittere: absoluto actu, reducendi ad prætorium, ut à Judice, informato dimittantur liberi, vel pœnas accipiant meritas.

§. III.

Investigatio Innocentiæ per Ignem.

Apud Siamenses.

Altera Innocentiæ investigatio fit per Ignem innocenter calcandum. Valet hæc in dicasteriis regni Siamensis, ac frequens celebrari solet in area *Wat nappa Kaan*, i. e. templi testium, quod est in urbe *Livò*. Aliquoties eam, unà cum Europæis aliis spectaverat *Nobil. Dn. van Horne*, ibidem negotii Belgici director: ex cujus ore recentiora hic referam exempla, quæ videre ipsi mihi non contigit. Accusatus furti, ex carcere immediatè duce-

batur ad locum Judicii, duobus testibus, totidemque *Pram thai* comitatus. *Pram thai* significat Brahmenes Siamenses, qui Astrologiæ Judiciariæ & secretis artibus operam navant. Fossa prunis, postquam ligna deflagraverant, referta, longitudinem obtinebat sex orgyiarum, latitudinem cubitorum duorum, profunditatem unius. Latus utrinq; muniebat funis, ex adverso palo in longitudinem ductus: quo, ad lubitum apprehenso, caveri posset lapsus in faciem. Adductus, femoralia sua, quibus laxis atque magnis, pro more gentis, induebatur, deponebat; recepto linteolo, quod clunes arctè operiret. Depositio requiritur ob suspicionem absconditi antidoti, quo ardorem forte declinaverit; eandemque ob causam perquiruntur capilli, si quà illusionis remedia in illis absconditerit. Tum ille, templo erectis manibus prius salutato, stadium ignitum obstinatè subibat, illud, nihil morabundus, quinque gradibus emensus atque remensus continuè, prunis copiosis utrique plantæ inhærentibus. Sunt quibus pro delicti conditione, secundâ, quin tertiâ vice recursus injungitur. Absoluto stadio, Brahmenes magi, libris abacisque instructi, unà cum testibus, sibi à Dicasterio adjunctis, accurrebant, & ablutis pedibus, plantisque perfunctoriè inspectis, ubi luculentas culpæ notas non adverterent, computationes & judicium differebant in crastinum, si quà interim clariores se manifestarent. Alia forma probatorii ignis est, ad eandem longitudinem construendi, ex cremio plerumq; arundinaceo: cujus accensi lucida flamma aliquoties percurrenda accusato injungitur. Viderant relatores mei capillos, ulnas & feminale cursoris ustulata, quia torri allisus in medio igne ceciderat; Quibus verò nihil attentis, plantæ duntaxat in examen venerant, si quæ patrati criminis indicia ostenderent: Hæc esse dicuntur pustulæ pellucidæ, aquâ turgentes, aliisque signis arcanis notatæ, ex quibus culpam magi cumu-

latè

late intelligere præsumuntur. Nam ambustio nulla crimen arguit, nisi pustulis dijudicationum sociata. Horrendum Igne judicium anno Christi 1649 die 28 Februarii eodem cœlo celebratum novimus, (ex Diario Batavorum illo tempore actui præsentium) in quo amplius trecenti utriusque sexûs, de filiâ Regiâ veneno extinctâ insimulati, flammam innoxii (sine acceptis pustulis probatoriis) subiverant; solâ ambustâ, quæ crimen patraverat.

§. IV.

Scrutinia apud Japones.

Non minus apud Japones, gentem quamvis doctam, prudentem & nostri coloris, superstitiosas invenio delictorum investigationes: non quidem receptas in Judiciis publicis, sed usitatas in societatibus domesticis, ad œconomiæ furem aliusve delicti auctorem prodendum. Actum dirigit magus aliquis eremita, quem appellant *Jámmabos*, i. e. monachum vel militem montanum; qui ex sylvâ, monte vel suburbano tuguriolo evocatus, auditâ facti historiâ, tribus instrumentis insimulatos adoritur, videlicet Adjuratione cerimoniali, Medicamento consecrato, & Igne. Priora duo facultatem habent excutiendi confessionem; posterius, facti authorem indigitat: quem verò jam exploraverat artifex in prævio examine, quod cum singulis secretò instituebat: extorsâ confessione tum minis, tum datâ fide silentii. Hoc genus religiosorum ortum duxit in Japoniâ seculo post Christum quinto, præeunte *Jen no gjosa*, i. e. *Jen* eremitano viro; qui ad merendam salutem æternam corpus castigaverat frequenti lotione in aquâ frigidâ, victu ex herbis sylvestribus, & continuis per tesqua & juga montium peregrinationibus; ex quibus etiam primus in imperio viarum & callium inventor, & Hermes Japoniæ salutari meruit. Successores, qui armati & seculari sed peregrino habitu incedunt, à fundatoris moribus & vivendi instituto plurimùm recesserunt;

runt; prolapsi etiam ad studium & professionem Nigromantiæ: cujus illi ope (en catalogum omnium præstandorum!) posse se gloriantur arcana hominum indagare, criminis conscios nosse, extorquere delicti confessionem, genios hominem obsidentes, sive vulpinos illos *Kitz*, sive dæmoniacos *Umà*, videre & expellere, morbos magicos & desperatos curare, prænunciare rerum eventus, res deperditas & furto ablatas indicare, prunas ferrumq; candens innoxie tractare, extinguere flammas, aquam frigidam fervefacere, ferventem refrigerare, gladium, ne ab irato evaginari possit, firmare; omnia inquam cerimoniarum magicarum & incantationis virtute. Cerimoniæ tum actionibus totius corporis, tum inprimis fiunt gesticulationibus manuum, quas ita exercitatas habent, ut vario & intricato digitorum positu, pro diversâ præstandorum intentione, tigridis, crocodili, vel alius ferocis belluæ figuram effingere, & in aliam transformare momento possint; dum simul vultum ad minas, iram & varios affectus componunt, voceque nunc remissâ & mussitante, nunc elatâ & ad terrorem intensâ, incantationis mysteria recitant: provocatis in auxilium patriis atq; exterarum gentium Diis, vel (quæ sacratissima adjuratio est) ipsis in ultionem solicitatis *Si tèn o*, i. e. quatuor potentissimis trigesimi tertii atq; extimi cœli Diis: videlicet, *Tan mon den*, *Dsi gok ten*, *So sio ten* & *Komok ten* (his etiam primus locus est in formula Juramenti Judicialis); concitatâ pariter virtute præsentis in effigie *Fudò mio wo*, hoc est, sancti magni *Fudò*, qui olim eremitani ordinis religiosus, quotidie flammis corpus adusserat; unde inter Deos relatus, adjurationibus successus tribuit, adjuratis parando afflictiones gravissimas. Atqui hæc de Adjuratione: quâ vel omnino omissâ, vel nihil proficiente, Medicamentum præsto est; non ex myropolio depromptum, sed ex myrothecio magico præstigiatoris. Dicitur id celebri voca-

bulo

bulo *Gô*, vel pleno titulo *Khumanno no Góô*, i. e. adjurans illuſtre ex Khumanno provinciâ. Eſt nimirum charta quædam, characteribus & iconibus avium myſticô modô picta, in que fidem veritatis, manu ſignata primarii in provinciâ *Khumanno* eremitæ. Eandem chartam vulgus, pro arcendis malis geniis, ſuperliminaribus vel poſtis domuum applicat; ceteros uſus taceo. Quamvis & alii eremitæ magicas ejusdem virtutis ſchedulas parare norint, major tamen efficacia creditur ineſſe illis, quæ ex *Khumanno* tranſcriptæ ſunt. His inſtructus eremita ſingulis deglutiendam exhibet ſchedulæ illius particulam avulſam, quæ aſſumpta, cor & animam deglutientis, ſi reus fuerit, intolerabili anxietate afficit & excruciat, donec patrati ſe conſcium explicet & factum fateatur. Tertium & penetrantiſſimum, quod nolentes volentes prodit, Ignis eſt. Hunc in pavimento, ſublatis ſtoreis, ad orgyiæ longitudinem conſtruunt. Tum eremita, depoſito in medium, quod ſtrenuè intuendum monet, idolo *Fudoo*, flammis rubentibus circumquaque rutilante, ac, ut brevis ſim, actis agendis, prunas ſtratas tribus percurrere vicibus imperat. Quo ab omnibus domeſticis alternè præſtito, pedes uſtulatos abluit, & puſtularum in plantis formâ & conditione, ſecundùm artis requiſita, ſedulò examinatis, judicium aperit: nimirum ex facti circumſtantiis, ex vultu verbisque examinatorum, vel ex ipſâ etiam confeſſione ſibi ſecretò factâ, de ſingulorum culpâ & innocentiâ ſatis antea eruditus. Vides, quæ crepant pagani mirabunda judicia, (de Chriſtianorum judicent alii!) ab impoſturis humanis pleraque evenire. Fallaciſſima enim ſunt, nec alium in finem inventa, quàm ut tremendi remedii metu excuteretur confeſſio malè conſciis, pateſcerent verò innocentes: ſi nullâ facinoris conſcientiâ anxii, ad ſeveram trutinam lubenti animo ſubeundam ſe offerrent. Unde ſagaces illi magi calculatores, Brahmenes & eremi-

tæ, qui fabulas has dirigunt, ſolicitè cauti ſunt, ne ſontem pronuncient, niſi culpæ documentis evidenter convictum; è contrario, haud tenaces in abſolvendis, quos facti etiam reos non obſcurè cognoverant; cum *Ulpiano* ſtatuentes: *ſatius eſſe impunitum relinqui facinus, quàm innocentiam damnari.* L. V. pr. ff. de Pœnis.

RELATIO XIII.

Chartopœia Japonica.

Inductio.

§ I.

Scribendi modos apud veteres Occidentis noſtri, ejusque finitimos, Ægyptios, Syros, Hebræos ceterasque gentes, uti multiplices, ita omnes laborioſos, impeditos ac quotidianâ hominum patientiâ majores fuiſſe, nemo ignorat. Inſtrumentum non levidenſis pluma erat, ſed ſtylus ferreus, vel artificioſè conſtructum penicillum. Subjectum, non vulgata humano uſui charta, ſed tabulæ pellitæ, membraneæ, corticatæ, foliaceæ, æneæ, plumbeæ, ceratæ, omnes laborioſè fabricatæ. Inter has ſcribendi difficultates, hiſtoriæ hoſtes, eruditionis remoras, chartæ ex vetuſtis linteis conficiendæ artificium Divino beneficio adinventum eſt: ajunt ætate Alexandri M.; verùm, ſic delituiſſe ſupra fidem diu in rudimentis oportet, antequam ſatis excultum ad uſus mortalium divulgaretur, quo tandem facto, cetera omnia ſcribendi ſubſidia, præterquam Pergamenum, extra Heliconis pomœria proſcripta ſunt. Citerioris Orientis, Turciæ, Arabiæ, Perſiæ, Tartariæ minoris & Mogolis populi, inventam quoque Chartopœiam grato animo amplexi ſunt, veteribus ſaltem linteis goſſipina non incommodè ſubſtituentes. Qui hos ad auſtrum excipiunt nigritæ, majorum morem ſecuti, Palmarum diverſæ ſpeciei folia pro ſcriptionis ſubjecto

jecto retinent: his stylo ferreo elegantissimè inscribunt, descriptaque, transmissis, quibus cohæreant, ligulis, in volumina redigunt. Extimus tandem & doctior Oriens (Sinam cum Japoniâ intelligo) chartæ in literis exarandis usum, elaborandæque modum jam ab antiquissimis temporibus novit ac familiarem sibi habuit. De Sinensium Chartopœiâ nihil hic dicturus sum, ne rem obviam tot in regno versantibus RR. Patribus Europæis præripiam: Japonum potiùs, gentis reconditæ, perspicuâ brevitate expositurus artem: ut si quis ex corticibus nostratium arborum paria tentare cupiat, ad idem exemplum operationem possit instituere.

§. II.

Chartæ Japonicæ elaboratio.

Conficitur Charta Japonica ex Corticibus arboris Mori papyriferæ sativæ, hoc modo: Stolones annui, admodum illi pingues, post foliorum deliquium mense decimo (Decembri) amputantur, & in tripedales vel breviores scapos, seu baculos, divisi, colligantur in fasciculos, cum aquâ, interspersо cinere, percoquendi. Si dilatâ coctione exsiccati fuerint, per 24 horas in aquâ communi emolliendi sunt pridie ante coctionem. Coquuntur autem fasciculi arctè juncti erectique in ahenâ capaci probè operculatâ, eousque, donec cortice contractâ lignum nudum appareat, ad semiunciæ longitudinem. Tum exemtis refrigeratisque scapis, factâ per longitudinem incisione, cortex exuitur; quæ velut papyri materies, rejecto ligno, exsiccatur, & exsiccata asservatur ad ulteriorem præparationem, quando opus est, instituendam. Hæc consistit in purificatione & selectione. Purificanda cortex horis tribus quatuorve aquæ immittitur, ita quodammodo emollitæ cuticula atricolor, unà cum viridante liberi superficie abraditur, adhibito eam in rem scalpro, quod *Kaadsj Kusäggi*, id est, rasorium *Kaadsj* appellant.

 Eodem

Eodem actu annua & validior cortex separatur à tenuiore, quæ fortè juniores surculos vestiverat: nam illa uti chartam præstat candidissimam optimamque, ita hæc obscuram & infirmam. Annosa si occurrat, pariter pro crassiori & sequioris notæ materiâ reponitur. Eâdem operâ particulas nodosas, & quæcunque mendam maculamve referunt, unà ad posteriorem hanc classem rejiciunt.

Cortex depurata & in bonitatis ordines disjuncta, lixivio claro percolato decoquitur, cùm primùm ebullire incipit, validâ arundine perpetuò agitanda, affundendo de lixivio subinde, quantum, pro evaporatione sistendâ, & restituendo liquore deperdito, necesse est. Finienda est coctio, quando materia levi digito disjungi potest in tomentum & fibras. Lixivium ex quovis cinere conficitur, eâ ἐγχειρήσει, ut super cupam duplex lignum in crucem aptetur. Hinc cruci stramen, stramini madefactus cinis imponitur. Tum aqua fervens probè excocta superfunditur, quæ cineris salsugine imbuta, extractâ papillâ, deflui in vas suppositum permittitur, & lixivium appellatur.

Coctionem excipit lotura, quæ in χαρτοποιητικῇ, res alicujus momenti est; nam debito brevior, chartam quidem validam, sed tetriorem & viliorem reddit; longior verò, candidiorem præstat, sed pinguem, laxam & scriptioni minus commodam. Medio igitur modo & moderatè in hoc articulo procedendum est. Fit lotio in flumine ex vanno aliquo, aquam permittente, in quo materia manibus lacertisque assiduò agitatur, & in mollem lanuginosam stupam diluitur. Pro chartâ subtiliori, lotura iteranda est in linteo, quod particulas ulteriori agitatione magis disjungendas cohibeat. Eodem hoc actu institui oportet rerum, si quæ remanserint, heterogenearum & inutilium spicilegium, cum exemtione duriorum floccorum, qui ad sequiorem classem rejiciendi sunt. Lota sufficienter materia in tabulam deponitur ligneam, crassam, gla-

bram,

bram, & à duobus vel tribus mercenariis, vectibus quidem ex duro *Kus no ki* ligno factis, strenuè concutitur, donec satis emollita & attenuata pro desiderio fuerit, pulpam referens chartæ maceratæ similem, quæ aquæ immissa instar farinæ disjungatur.

Sic elaborata cupæ inditur angustæ, additâ simul aquâ pingui ex infusione oryzæ, & aquâ mucosâ infusæ radicis *Orenj.* Hæc tria congesta, cum arundine purâ tenuique miscenda atque agitanda sunt solertissimè, donec in homogeneum & debitæ consistentiæ liquorem redigantur, id quod in angustiori vase meliùs succedit. Paratus liquor in cupam effunditur ampliorem, (*Finè* dictum) nostratibus, quas in chartariis officinis habent, similem, præterquam quod foculo careat. Ex hâc folia sigillatim hauriuntur; prototypo, non ex chordis æneis facto, sed ex culmis junceis, qualem vocabulo proprio appellant *Miis.* Haustæ paginæ supra tabulam duplici storeâ tectam acervatim deponuntur; singulis ad oram interponendo tenuè quoddam ex arundine filo, (quod *Kamakura* i. e. pulvinar vocant) quo prominulo distinguantur, ut sigillatim, cum opus est, tolli possint. Acervi singulis operiuntur asserculis, formæ ac magnitudini chartæ aptatis, quibus lapidum pondere primùm levi, (ne madidiores in unam massam coëant) mox majori ac graviori imposito, omnis humor aqueus sensim pedetentimque exprimitur. Postridie, remotis oneribus, folia singula ad interstitii signa ope bacilli arundinacei tollunt, ac asseribus longis, glabris, eam in rem factis, volâ manûs adfigunt, facilè ob humiditatem adhærentia. Sic soli exposita siccant, siccata detrahunt, ac acervatim collata emarginant; & deinde pro quovis usu asservant ac divendunt.

Aqua ex infusione & levi frictione granorum oryzæ in operatione nostrâ requiritur, quia lentâ suâ pinguedine ac summo candore, chartæ consistentiam & majorem albedi-

bedinem conciliat; quod nunquam præſtiterit aqua ex farinâ oryzæ facta, quia requiſito lentore caret. Conficitur aqua hæc in vaſe fictili, non incruſtato, ſed ſcabro, in quo oryza decorticata, aquâ priùs madefacta, ſenſim perfricatur,mox ſuperfuſa aqua frigida per linteum colatur. Reſiduum iteratæ frictioni ſubmiſſum denuo, ſuperfuſâ aquâ, exprimitur; donec fæces nullum ampliùs lentorem exerant. Oryza Japonica omnium huic operi præſtantiſſima eſt, quia ceteris Aſiæ pinguior & candidior.

Aqua *Orenj* ita paratur. Radix contuſa, aut quocunque modo comminuta, aquæ frigidæ immittitur, quæ inde in mucilaginem unâ nocte converſa, per linteum trajicienda eſt. Quantitas admiſcendæ hujus aquæ, ratione anni temporis moderanda eſt: Omne, ajunt, artis punctum in hôc ipſô conſiſtere. Calor mucilaginem incidit, unde liberaliùs ſubſtituenda eſt ætate, & ex cauſâ contrariâ parciùs addenda menſibus algidioribus. Si nimia addatur copia, charta plus debito fiet tenuior; ſi omittatur, protinus charta reddetur inæqualis & hiulca. Modica igitur quantitas mediocrem præſtat & æqualem craſſitiem: quam tamen & hauriendo moderari valent. In defectu radicis *Orenj*, qui nonnunquam ineunte æſtate incidit, chartarii ſubſtituunt fruticem repentem *Sane Kadſura*, cujus præprimis folia infuſa largam mucilaginis copiam ſuppeditant, quamvis pro hôc uſu non æquè laudabilem, atque eſt mucilago radicis prælaudatæ.

Juncum nominavi ſativum,qui hoc cœlo operoſè colitur, culmos præſtans prælongos, tenuiſſimos ac firmiſſimos,ex quibus ritè præparatis texuntur velamina,ac præſertim ſtoreæ elegantiſſimæ, quibus pavimenta ſternuntur conclavium.

Storea pro deponendis foliis duplex requiritur,una inferior, quæ craſſior eſt, altera ſuperior, ex culmis texta tenuioribus & rarioribus,quæ ſtillantem aquam faciliùs permittat, & papyro nulla veſtigia imprimat. Char-

Charta rudior, pro involucris mercium & variis usibus œconomicis serviens, confici etiam solet ex corticibus fruticis *Kads Kadsura*, non alio, quam prædicto modo præparandis. Firma est charta Japonica, torqueri in ligamenta patiens. Crassiorem ac mirè validam vendit metropolis *Syrigæ*, affabrè pictam, & quanta pro vestimento sufficit, in singula volumina ita compactam, ut jures texturas esse gossipinas vel sericeas. *Sina* & *Tunquinum* cùm ex cotone, tùm ex arundine (Bambu) chartas conficiunt nitidas, tenuissimas, in luteum languentes. *Siamum* ex cortice arboris *Pljok Kloi* chartam suam fabricat, atram & albicantem, utramque rudem, &, ut est ipsa natio, impolitam ac simplicem; quam alternatim in plicas, velut in formam libri redactam, utrâque facie describit, non penicillo, ut prænominatæ gentes, sed stylo rudi, ex argillâ facto. Habet hîc *Becmannus* papyri Orientalis descriptionem, quam tantopere à supinis viatoribus flagitat; non ex gossipio facti, ut falsò persuadebatur, sed ex materiâ corticeâ, omni Asiæ trans-Gangeticæ usitatâ. Ex linis xylinis vetustis Asia citerior, ad usque nigritas extensa, chartam suam conficit, modo à nostratium nihil differente, quàm rudiore organorum structurâ & tractationis simplicitate.

§. III.

Descriptio Plantarum ad chartopœiam spectantium.

Ut omnis absolvatur historia, en Plantarum quoque descriptionem & icones!

Papyrus legitima.

楮 *Kaadsj.* Papyrus, fructu Mori Celsæ; sive, Morus sativa, foliis Urticæ mortuæ, cortice papyrifera.

Radice nititur ligneâ, validè brachiatâ. *Caudex* luxurioso augmento exsurgit, multiplex, crassus, æqualis, rectus; *Cortice* donatus pingui, firmâ, lentâ, exteriùs badiâ, scabrâ, interiori superficie glabrâ; *ligno* laxo fragili; *medullâ*

dullâ magnâ, humidâ, adnatâ. *Surculi* ejus pingues sunt, nonnihil lanuginosi, ex herbaceo obscurè purpurantes, donec medulla succrescat canaliculati, avulsi citò marcentes. *Folia* surculos, ex semipalmari vel longiori intervallo, occupant singula, inordinato situ locata; *pediculis* pilosis, teretibus, culmum hordeaceum crassis, biuncialis longitudinis, obscurâ purpurâ suffusis. *Folia* disparis figuræ & magnitudinis sunt, in tres, interdum in quinque, lobos, per ambitum crenatos, angustos, impari profunditate & inæqualiter divisa, Urticæ mortuæ foliis, substantiâ, figurâ ac magnitudine similia, plana, tenuia subaspera, supernâ facie obscurè virente, infernâ in albidum herbaceâ. Decerpta illico arescunt, quod & de ceteris partibus affirmamus. Nervi pinguiores ex basi in mucrones loborum excurrunt singuli, superficie folii pronâ insigniter protuberantes, supinâ verò depressi, à quibus frequentes alii fere paralleli, atque ab his venæ minores decurrunt, circa oram in se invicem reflexæ. *Fructus* ex foliorum axillis circa extremos surculos mensibus Junii Juliique prodeunt singuli, petiolis brevibus nixi, rotundi, piso majores, pilis atro purpureis longiusculis obsiti, ex acinis oblongis minutissimis constructi, primùm herbacei, per maturitatem atrorubentes & succo dulci imbuti. An *Julos* fructuum prodromos habeat, non vidi. Colitur arbor ad præsentem usum in agris montanis, cujus propagatio fit per taleas depactas, pedales & cubitales, mense decimo terræ ex modico intervallo inserendas: quæ acquisitis citò radicibus (arescente parte, quanta è solo prominebat) stolones multo vigore emittunt plurimos, vertente anno ad papyri confecturam abscindendos, dum sesqui orgyiæ longitudinem mediique brachii crassitiem acquisiverint. Crescit *Kaadsj sylvestris*, at rarior, in desolatis montibus; verùm hæc chartæ materiam præbet parum idoneam & minùs expetitam.

Papyrus spuria.

Kaadſj Kadſira, it. Kago Kadſira. Papyrus procumbens, lacteſcens, folio longo lanceato, cortice chartaceo.

Frutex hic *radicem* habet craſſam, ſimplicem, longam, albo-croceam, tenſam, duram, cortice indutam pingui, molli, carnoſâ, ſubdulci, fibris tenſis permixtâ. *Ramulis* latè ſerpit ſcanditque longis, ſimplicibus, nudis, tenſis & flexilibus; medullâ donatis magnâ, ligno pauco. Ab his *ſurculi* eriguntur tenuiſſimi, ſimplices, badii, in extremitate villoſi; folia ab unciali intervallo & alternis lateribus exſerentes ſingula, ſurrecta, tenui brevique pediculo innixa. *Folium* figuram exhibet lanceatam, quæ ex cordato quodammodo principio, in longum producitur, & in mucronem denique oblongum, anguſtum & acutum terminat. Magnitudo ei diſpar eſt & incerta: dum ima folia longitudinem ſpythamalem & latitudinem biuncialem referunt; ſuprema verò vix quartam adæquant partem deſcriptæ magnitudinis. Subſtantia, color ac ſuperficies folio eadem eſt, quæ Papyro legitimæ, ambitus denſè & æqualiter dentatus, nervi tenues in dorſo protuberantes; quorum inſignior unus folium dividit, ab hoc pauci alii laxo arcu protendunt ad ambitum, venis copioſiſſimis transverſis eleganter connexi. Flores fructusque non inveni.

葵秋 Orenj, Alcea radice viſcoſa, flore ephemero, magno, puniceo.

E *radice* multifidâ, albâ, pingui, carnoſâ, viſco criſtallino plenâ, *caulis* ad orgyiæ altitudinem exſurgit, plerumque annuus & ſimplex, ſuccreſcentibus, ſi reſtitet, novis ſurculis ex axillis foliorum; medullâ refertur fungoſâ, albâ, humore glutinoſo imbutâ. Folia promiſcuo loco exeruntur ſingula, *pediculis* nixa, palmaris & ſpithamalis

malis longitudinis, supinâ facie carinatis ex purpurâ dilutis, ut plurimum cavis, substantiæ carnosæ & succosæ. *Folium* Alceæ *Matthioli* folio simile, ex septem constat lobis; in orbem ad spithamalem diametrum extensis, sinibus profundè demissis, integris & inæqualibus, reliquo margine raris & majusculis dentibus inæqualiter crenato. Planum est, carnosum, succosum, vultu lacunoso, quadantenus aspero, obscuriùs virente. Nervis firmatur per medios lobos in mucrones excurrentibus singulis, atq; ab his ad latera deviantibus pluribus aliis, passim circa ambitum in se invicem recurvatis, rigidis, fragilibus. Caulis & surculorum fastigia terminant *flores*, ex foliorum axillis per autumnum enati, singuli petiolis fulti sescuncialis longitudinis, crassis, quodammodo hirsutis, basi, quæ florem sustinet, ampliori. Quinque florem amplexantur alabastra, seu foliola, semiunciam longa, herbacea, striis signata obscurè purpureis, margine piloso. *Flos* pentapetalus est, ex puniceo pallicans, umbilico in purpureum sanguineo, in palmarem vel majorem amplitudinem oscitans; petalis magnis, rotundis, strias habentibus, principio, quo perianthio inseruntur, angusto, brevi, carnoso. Stylus in illo unciam longus, pinguis, mollis & albus est, polline ex incarnato lutescente ac per tubercula digesto conspersus; quinque carunculis sanguineâ lanugine pubescentibus, ac in orbem dispositis fastigiatus. Flos ἐφήμερος est, quem vesperi exolescentem, paucorum dierum incremento excipit *vas seminale* pentagonum & pentacoccum, figuræ turbinatæ, longitudinis biuncialis, latitudinis in basi sesqui pollicaris, substantiæ membraneæ, crassæ, per maturitatem nigricans, & per quinq; loculamenta sua dehiscens; quibus singulis *semina*, per series affixa, continentur incerto numero pluscula (10, 15) pipere minora quadantenus compressa, coloris obscurè badii, aspera, facilè decidua.

Futó Kádsura, sive *Sáne Kádsura*, aliis *Orenj Kádsura*, ob usum & virtutem nuncupata.

Frutex viscosus procumbens, folio Telephii vulgaris æmulo, fructu racemoso.

Frutex est exiguus, inconditè ramosus, vago flexu serpens: *Ramulis* crassitiem digiti referentibus, in densos surculos inordinatè & frequenter divulsis, verrucosis, hiulcis, coloris fusci. *Cortice* tegitur quadantenus crassâ, carnosâ, viscosâ, fibris tensis, tenuissimis, paucis in longum pertexta. Exigua ejus particula dentibus contrita fauces implet muco. *Petiolis* brevibus carinatis, superficie ac substantiâ in rubellum purpurascentibus, inhærent *Folia* promiscuo loco singula, densa, Telephii vulgaris folio utcunque similia, ex acuto orta principio, & in mucronem desinentia, longitudinis duarum, trium & quatuor unciarum, latitudinis in medio pollicaris, vel majoris, quadantenus rigida & pinguia, nonnunquam repanda, inflexa vel undulata, superficie utraque glabrâ & ex pallido virente, orâ passim denticulis raris, acutis, ultra ambitum prominulis, serrata. Nervo donantur tenui medio, in vultu folii depresso, à quo venulæ ad ambitum decurrunt paucæ, exiles & vix conspicuæ. *Pediculo* sescunciali, herbaceo, tenui, dependet *fructus* racemosus, ex pluribus (30, 40) baccis, sive acinis, circa orbiculatum corpus, ceu mediam basin, conglobatus. *Acini*, uvarum referunt similitudinem, hyeme per maturitatem rubentes, folliculo tenui succum continentes spissum, saporis fatui; In eo *semina* hærent gemina, renum speciem præ se ferentia, ad partem pulvinatam, quâ invicem junguntur, compressa, vinaceorum magnitudinis, vestita cinereâ membranulâ, interiori substantiâ duriusculâ, albâ, saporis perquam tetrici, subacuti & ad fauces delabentis. Basis media

亥

donata sunt substantiâ & naturâ, ea quoque ejusdem Orbis finibus, velut unius urbis pomœrio, inclusa esse, ut æterno fœdere sociata vivant, sine nefando scelere non dividenda. Vides quoque, ut tantillus hic terræ Orbiculus, dum summæ Mentis placito deligeretur communis patria mortalium, non omnigena naturæ beneficia, plantas, metalla, animalia, in regionibus singulis receperit; sed pro communi usu & necessitate universis distributa possideat, quò scilicet ejusdem cultores, mutui auxilii & communis Societatis necessitate, constringeret:

Hic segetes, illic veniunt feliciùs uvæ;
India mittit ebur, molles sua thura Sabæi.

Heu igitur fœdifragam gentem Japonicam, quæ, Creatoris instituti & naturæ legis immemor, Societatis humanæ sanctitatem nefando divortio temerare non dubitat! Quid enim aliud est, *Imperii sui*, quod faciunt Japones, *repagula, ab exterorum convictu, accessu, communione, claudere & munire; repellere advenas, admissos hostiliter custodire; ipsos populares intra littoris claustra retinere; maris æstu abreptos, tanquam fugæ reos, æterno carcere damnare; fugientes, seu tædio cœli patrii, seu transmarini desiderio, in crucem adigere; peregrinos naufragii & quovis Æoli injuriâ appulsos, carcere custodire;* quid est inquam aliud, quàm sacram Divini ordinis & naturæ legem violare?

Ita, inquam, si quis fortean positionem nostram impugnaverit, quod fieri à novissimis philosophis audimus, ei circulos ingenii non turbabimus; nec inducemur tamen, quin negemus: Placuisse Sapientiæ Divinæ, ut nationes, linguis, moribus & ingeniis distinctæ & dissociatæ, Orbem hunc habitarent; Orbem, quem cernis, pro receptaculo non unius, sed diversarum gentium aptatum esse; quem fluminibus, maribus & jugis montium intercisum; climatibus etiam diversissimis, quasi naturæ limitibus, divisum,

visum, ut cives differentis genii reciperet. Anne post diluvium, mortales, cùm in unâ societate morarentur, ipse DEUS linguarum multiplicatione dissociavit? eo scilicet fine, ut à communione distractæ, singulas regiones singulæ occuparent gentes. Quicunque igitur in unius linguæ & Reipublicæ societatem coaluêre, naturaliter vicinos diversæ linguæ populos invidiâ atque odio prosequuntur; Principes ampliora condituri dominia, dum, trajectis naturæ limitibus, in una versantur stabiliendâ parte, aliam defectione amittunt; & maximarum Rerumpublicarum corpora, tantum abest, ut multarum gentium viribus conserventur, ut potiùs mole suâ in plures dilabantur regiminum cumulos, mutuis se invicem simultatibus atque odiis aversantes. Quod si natura affluxu rerum omnium regiones singulas ita providisset, ut sublatâ ex mortalium animis cupiditate, suis quæque gentes limitibus contentæ viverent, nunquam domuum urbiumque strages, homicidiorum carnificinas, depopulationes, sacrorum & profanorum eversiones, aut quasvis calamitates luerent; quin potiùs ab alienis occupationibus abstractæ, res publicas cum privatis impensiùs curarent, loca patriæ deserta ac sterilia consererent, literarum, artium mechanicarum & virtutum studia majori cum æmulatione & industriâ excolerent, pœnas & præmia æquiori lance distribuerent, liberorum educationi & omni curæ domesticæ solertiùs incumberent, &, ut verbo dicam, ad beatissimæ Reipublicæ fastigium, exemplo Japonum, feliciter emergerent! Japonum, inquam, qui intra microcosmi sui pomœria felicissimo fruuntur pacis ac continentiæ sudo, finitimarum regionum, quin totius mundi atque omnium nationum æquo animo carentes consortio. Quandoquidem, cùm nemo inficiari possit, communiones regionum non nisi ad comparationem rerum qualiumcunque, ad vitæ necessitatem, commoditatem & luxum spectantium, instituì:

tui: ſive Leges requirantur ad Reip. conformationem, ſive Religio in conſcientiæ ſolatium, ſive Scientiæ ad culturam ingenii, ſive Artes mechanicæ ad vitæ uſum & ſplendorem, ſive Mercimonia ad victum & veſtitum, ſive Medicamenta ad ſanitatem tuendam; ſequitur, illi regioni, cui benignitas naturæ non modò omnibus illis vitæ ſuppetiis proſpexit, ſed quæ civium quoque longo induſtrioque uſu & labore in ſummum decorem inſtructa & exculta eſt, illi inquam regioni non tantùm conſultum eſſe, ſed vel maximè incumbere, ut, cujus peregrinæ gentis communione nihil indiget, ab ejus quoque vitiis, aviditate, fraude, armis, inſidiis, cives ſuos & fines imperii quovis remedio muniat, dummodo muniri patriæ ſitus & conditio patiatur, tum civium ſuorum præſidio & virtute poſſit. Dictis verò conditionibus, præ ceteris Orbis cogniti regionibus, beari Japoniam liquebit, ſi ejus brevem, quatenus ad propoſitum ſpectat, iconem dederimus.

§. II.

Japoniæ deſcriptio.

Japonia inacceſſa.

Japonia indigenis 本日 *Nipòn*, id eſt, Solis fulcrum, dicta, ea eſt Inſula, quam Europæis primus M. P. Venetus *Zipangri* ignotæ originis vocabulo indigitavit. Inſula verò non una, ſed multarum congeries eſt, anguſtis oceani faucibus, ad inſtar Magnæ Britanniæ, diviſa, & in remotiſſimo Oriente ſita; Inſuperabili verò præſidio Regnum hoc munivit ac invictiſſimum præſtitit natura, mari undiquaque circumfuſo, navigantibus infenſiſſimo; æſtuat enim majori anni parte, & renitentibus fluctibus ac ineluctabili tempeſtate adverſatur iis, qui à meridie velificant, nec claſſem noſtratem niſi paucis menſibus admittit. Littorum abruptæ crepidines æquori incumbunt ſcopuloſo, & ultra anchoræ jactum demiſſæ profunditatis ſunt. Unicum totâ Inſulâ vadum grandiori navigio patet in ſinu urbis *Nagaſacci*; ſed per anguſto & flexuoſo aditu, nec

non ſcopulorum latentium eminentiumque labyrintho etiam gnaris infeſto; Plura enim ſi vada ſunt, capitali ſanctione usque huc celata atque occultata ſunt. Ut nihil dicam de diſcrimine in alto mari ſufferendo, præſertim circa *Formoſam* aut *Liquæenſes* Inſulas; tanto certè, ut Luſitani olim non dubitaverint fortunatam prædicare expeditionem illam, (tunc non ſatis exploratio mari) in quâ ex tribus navibus una rediret incolumis.

Japonia populo plena.

Civium in Inſula frequentiam, omnem dixeris ſuperare fidem, & regionis capacitatem: Pagorum ſæpè continuus nexus eſt; ex uno ne fueris egreſſus, quin alium intraveris: ſic mutato ſaltem nomine in plura milliaria domuum ſeries extenditur. Urbium in eâ, copia eſt: quarum primariæ ſtupendam exhibent, ædificiisque denſiſſimam magnitudinem. Unam, quæ à maximi Pontificis ſede 京 *Kjo*, ſeu *Meáco*, i. e. Urbs, ſeu metropolis, vocatur, & rectiſſimis ad normam teſſellatæ figuræ plateis diſtinguitur, vix trium horarum in longitudinem, duarum ſpatio in latitudinem permeaveris. Imperatoriæ verò ſedis, urbis 戸江 *Jedo* tanta eſt amplitudo, ut jure maxima totius Orbis vocanda ſit: certè uni plateæ, quæ mediam, curvato ductu dividit, integrum impendimus diem, cum à capite ejus, ſuburbio *Sinagáwa*, ad calcem usque modico greſſu equitavimus.

Cives ejus bellicoſi.

Civibus non deeſt, audacia dicam an fortitudo? ſi vitæ propriæ contemtum ita vocare liceat; dum nil dubitant, vel ab hoſte devicti, vel cuicunque ignominiæ vindicandæ impares, Stoico prorſus animo violentas manus propriis viſceribus injicere. Si legeris civilium bellorum hiſtorias, ſtupendos auſus mirabère, quibus mutuam virtutem ſuperioribus ſeculis exercuerunt. Mutios Scævolas & Horatios Coclites inveneris, ſi *Joſitzne*, ſi *Kíjomori*, ſi *Kusnóki*, ſi *Abino Nákimar*, & innumerorum heroum Japo-

Japonensium gesta evolveris. Unum non possum, quin producam facinoris exemplum, quia foris, spectantibus Belgis, & paucis retro annis (anno Christi 1630) id patrabant juvenes septem, ex provinciâ *Satzuma*. Ex hâc mercatum venerat navicula in Insulam *Formosam*, (nam hæc à profugis Sinensibus nondum occupata, nec clausa adhuc erat Japonia) cujus vectores à Præfecto *Petro Nuits*, Batavo, fortassis jure talionis, duriter habebantur. Ignominiam in suum Principem redundantem non siluit revertentium religio; nec auditam nisi immoderatè tulit ipse territorii Princeps, qui injuriæ vindicandæ impar, præsertim à *nan banj* illatæ, i. e. australi plebe (hoc levi nomine Japoniæ venimus!) tantum non dehiscere visus est. Quid fit? *Tui verò*, adstantes inquiunt, *ne corporis custodes erimus, nisi & dignitatis vindices esse permiseris: eluemus maculam offensatoris cruore, sive primâ aggressione sceleratum caput avelli, sive vivum adduci jusseris, & dilaniandum tibi sistere hîc. Septem è tuis sufficimus; non obstabit ardori nostro eluctandum æquor; non castelli præsidium; non cataphracti lateris satellites. Nan banj sunt isti; nos Divûm genus Nifon sin*, id est, Japones, seu κατ' ὄνομα sub solaris mundi homines: Non desistentibus rogare concessa dimissio est; nec defuit prudenti audaciæ successus, quin naviculâ delati & ad salutandum admissi, extractis frameis, Præfectum per medios excubiarum ordines, multo die, spectantibus omnibus, captivum in cymbam suam abduxerint, nemine ex præsidiariis aut domesticis audente tam improviso in spectaculo ductoribus se objicere, impressuris aciem senili Gubernatoris, quem ducebant, capiti, si quisquam obstitisset.

Indefessam præterea constantiam bellandi ne desideres in eâ gente, quæ amores, odia, arma ad seros nepotes, & ad partis alterutrius internecionem protrahit. Madet adhuc Japonia superioris seculi laniatibus, quibus inter ho- *Implacabiles.*

ſtiles *Feki* & *Gendſi*, familias earumque poſteros ſævitum fuit, non priùs depoſitâ à *Gendſiis* victrice haſtâ, quàm ad Fekiani nominis exſtirpationem; nemine ex illuſtriſſimâ proſapiâ ſuperſtite, præter paucos, ad inacceſſorum montium aſyla in provinciam *Bongo* profugos; quos in ſpeluncis, & nominis ſui & humani cultûs oblitos auram ſpirare nuper compertum eſt, Faunis quam hominibus ſimiliores.

Invicti. Ab externo autem hoſte minùs fatigabitur; à quo rarò tentata, nunquam ſuperata, nunquam juſſa accipere ſueta eſt, magnanima & invicta natio. Decem decurrunt ſecula, cum regnante Imperatore 武木亘 *Kwan Muu*, abyſſus magnæ *Tartariæ* (Græcis ob vaſtitatem ſic dictæ ἀπὸ τῦ Ταρτάρυ, non à flumine) totas legiones in Japoniæ littora evomeret; Improviſo impetu admiſſus, non æquè citò excuſſus eſt hoſpes; nam cùm repetitis conflictibus detritus, novo ſubinde milite inſtauraretur, in decimum & quintum annum, qui eſt Chriſtianæ æræ ſeptingenteſimus nonageſimus nonus, belli & pugnarum ſeries continuavit: dum unâ tempeſtuoſâ nocte (annalium verba ſunt) maximus Deorum 音達見 *Quan non* ſeu *Quan wonj* (gentis Briareus ille πολύχειρ) numeroſis ſuis manibus (potentiis) hoſtilem claſſem ſubmergeret, nec ceſſaret poſtridie divino ſubſidio excitatus *Tamáramar*, Dux Japonum, aciem ſuam in hoſtiles copias dimittere, quas perplexis rebus, ſpe victoriæ dejectas, fugâ intercluſas, ſic fudit, ſic delevit, ne manſerit vivus, qui cladis nuncius reverterit. Pari animorum conſtantiâ, anno Chriſti 1281, regnante 後宇多 *Goouda*, ſæviſſimi Ducis Tartarici *Mooko* impetum Japonia ſuſtinuit; nam cum is, Sinenſium Devictori 宗世 *Sji Su* hujus quoque Imperii purpuram ſubjecturus, 4000 navibus & 240000 armatis (Sinenſes refe-

runt

runt ſaltem 100000) littori inſultaret, pari omnino fortunâ & ſtrage deletus eſt. Nunquam acerbiùs ante tentata fuit Japonia; nunquam majoris victoriæ fructu exultavit, quam geminâ hâc vice, Et ut paucis: vel quicquam deeſſe genti in bello prudentiæ, alacritatis, ordinis, obſequii, nulla poſteritas comperiet; nihil obſtante nunc regni otio & profundæ tranquillitatis ſenſu, qui alioquin inertiam & torporem animis inducit; quin præcordia ſua facinorum avitorum memoratione agitata, in perpetuo quaſi vigore fortitudinis conſervant. Audimus vagientes puerulos bellicis cantilenis ſopitos; vidimus receptum in ſcholis morem, ut heroum, & qui eo nomine veniunt, autocheirorum ferales epiſtolas diſcentibus exponant, memorandas & deſcribendas injungant, velut cum ſtylo ſimul quoque mortis contemtum & fortitudinem animis inſtillaturi. Nec inſolens convivis eſt, priſcorum bellorum decantatione condire pocula, admirari facinora, & gloriæ cupiditate priùs incendi, quàm liquoris ſpiritu. Hinc ubi, ex regni inſtituto, nocturnâ in montibus excitatâ flammâ periculum civibus publicatur: aut Regulorum, datis ſignis auxilia petuntur, turmas videris convolare hominum, ſuo quasque territorii Principi armatas comparere, Ducis cujusque ſui juſſa flagitare, ejus nutui æmulos obtemperare; moræ etiam (ſed quod carpendum) impatientes, imperia ſæpe anticipare juvenes, igneo inſtigatos laudis deſiderio. Nec arma deſunt idonea, telis, ſclopetisque hoſtem eminus, cominus falcatis haſtis & acinacibus petunt: Hos habent præacutos, ut levi percuſſu humanum corpus dividant, ſingulari arte fabricatos, & vetitos dudum vel peregrino vendi, vel Regno exportari, ſub ferali venditoris & omnium piaculo, quorum curâ id prohiberi poterat.

Duri & laborioſi.

Dura præterea, & laborum patiens eſt natio; ſueta ſylveſtri ſatiari olere, algâ, teſtudinibus; ſitim levare aquâ,

 nudis

nudis tibiis & capite incedere, non veſtiri induſiis, nullo corpus emollire pulvinari, dormire humi, ligneo cubo pro cervicali uti, vigiles perferre & rigidas noctes; cetera licet veſtitu, corpore, moribus, ædificiis puriſſima nitidiſſimaque exiſtat.

Longè enim à meo judicio abeſt, ut Japones mollium Sinenſium progeniem duxerim; nec diſſenſerit, qui primi relatoris non præoccupatus auctoritate, interiores Regni in ipſo Regno notitias perſcrutabitur: Tartarica habet, ſed cicurata, ſed expolita ingenia; Tartaricum habet, ſed Serûm venis fœcundatum ſanguinem; ut propediem oſtendemus in Deſcriptione Japoniæ.

§. III.

Japonia nullius regionis communione indiga.

Ceterum, fruſtra conſtituerit tam munita & invictiſſima natio hoſpitem æque atque hoſtem arcere, niſi finibus ſuis & contenta poſſit & beatior vivere. Poſſe autem, à quo Imperii fores obſeravit, ab optimâ rerum magiſtrâ ſeſe edoctam ipſa fatetur, & credet, quisquis noſtrum ceteras regni conditiones inſpexerit. Nam, quod inter primas felicitates numerandum eſt, eo gaudet cœli poſitu, cujus nec æſtivo ſole aduritur, nec riget hyberno frigore: mitior enim nuſpiam eſt, nec fœcundior terræ facies, quàm quæ Polum aſpicit gradibus triginta inter & quadraginta elevatum. Sed difficilem, *inquis*, ſaxoſam, præruptis montibus aſperam, &, ſi ſibi relicta, ſterilem regionem! Nimirum hoc ipſo naturæ gratias debebit, ſi, quod telluri vitii ineſſe ais, id poſſeſſori in virtutem cedat: Non tam duras rupes, non tam excelſa videbis montium cacumina, à quibus fœcundo hoc climate laborioſus ruricola annua induſtriæ ſuæ & ſudoris tributa non exigat; vel ſi culturam omnino reſpuant, cujus ſylveſtres plantas, & neglecta nationibus aliis folia, in menſæ delicias convertere, agrorum inops & nunquam otioſa multitudo neſci-

Gaudens cœlo temperato.

nesciat: quin paludum, sylvarum, tesquorum radiculas atq; omne maris animale & vegetabile, quod vocant, genus, holothuria, conchylia, algam, pisces etiam venenatos, non ad victum modò, sed ad secundæ mensæ & conviviorum pompam transferre edocta. Deesse scilicet natura noluit, quin daret virtutis materiam illis, quibus adversùs soli difficultatem duriora corpora, adversùs sterilitatem solertia ingenia concesserat, & cavere, ne inertiæ turpitudine generosa indoles torpesceret; instar nigritarum, inter Tropicos degentium, qui spontaneâ arborum annonâ obruti, languidam ducunt vitam otiosi pecoris. *Regeris:* infelicem tamen patriam esse, quæ cives suos perpetuò distineat, & communionis difficultate impediat, quippe sic distracta, & in fragmenta insularum pene innumera divulsa? Sed & hoc dandum est beneficio insolentis naturæ, quæ intervallis illis quasi orbem terrarum æmulata, & soli sitûsque varietate, varium quoque necessariorum proventum enixa est. Quid enim in eâ desideraveris, quod non aliqua ex variis provinciis insulisque in communem usum imperio suo conferat? Aurum parturiunt *Osju, Sado, Syriga* & *Satzuma;* Argentum *Kitamai* & *Bengo;* Cuprum *Syriga*, *Atsingano* & *Kii no kuni;* Stannum *Bungo;* Ferrum *Bitsju;* Præbet carbones fossiles *Tsikusen*, ligneos *Ono;* Sulphur eructat perpetuo flammans *Jwogásima*, & fossile produnt plures terræ aliæ; *Fisen* variam condit argillam, etiam pro vasis murrhinis (porcellan); *Tossa, Osarra, Aki* ligna dimittunt; Boves vendit *Nagatto*, equos *Osjo* & *Satzuma;* Oryzâ abudat *Canga*, Castaneis *Tsikusen*, ficubus fructibusque variis *Wakasa;* Littora provinciæ *Oki* cochlearum, *Nissji Jamma* algarum, cetera piscium varietatem & copiam præstant. Omitto, quæ uberè plures simul conferunt provinciæ, velut grana, legumina, & earum rerum varietates, quæ pro texturis serviunt, *Omra* in sinu suo margaritas habet; *Rjuku*, *Sat-*

Terra feracissima.

Satzuma & *Kii no kuni* in littore ambram recipiunt; *Tſugaru* cryſtallum fovet & lapides pretioſos. Nec medicamenta aliunde deſideres, cum tot valles depreſſi, tot montes editiſſimi, diverſorum climatum herbas, unius compendio regni proferant. In artium verò quocunque genere, cum nulla intra patriæ circuitus materia deſit, in quo ingenium & ſolertia gentis occupari poſſit; longè quoque abeſt, ut magiſtros ſuos aliunde requirat, ut potiùs omnes populos manu & ingenio antecedat, præſertim fabricatione varii æris, auri, argenti & cupri. Ferro quantam norit duritiem & nitorem conciliare, armorum teſtabitur præſtantia. *Sawaas*, atrâ ſuperficie nitens pretioſiſſimum metallum, (ſed quod arte producitur ex cupro aurique modico) nulla Orientis gens pari ingenio novit attemperare, exſculpere, inaurare, & ad obryzi nobilitatem ac pretium elaborare. Pannos ſericos fili æqualitate & ſubtilitate texit ipſis Seribus inimitabiles: nobilium id præſtat operâ, qui ad inſulas ex delicto aliquo damnati, ingenium & tempus ad ſubtilioris texturæ patientiam impendunt. Vinum quoque, quod *Dſúki* vocant, ex oryzâ ſuâ multò coquit generoſius lautiusque, atque Sina; idem in cibi coctione, nullis niſi vernaculis aromatibus temperari ſolita, primatum obtinet. Chartam pariter firmiorem & candidiorem parat ex cortice mori ſylveſtris, quàm Sina ex arundine & goſſipio. Verniceum verò ſplendorem in menſis, in ſupellectilibus, in domibus, quis non admiretur? quicquid Sinenſis aut Tunquinenſis moliatur induſtria (nam Siamum, quod vernicem maximè ſuppeditat, æternus torpor occupat) ad eum nitorem nunquam vernicem reduxerit, aut in obductionis artificio æquè excellit. Taceo diverſa hæc artium opera, ſive ad vitæ neceſſitatem, ſive ad luxum ſpectent, variis in provinciis non eodem ingenio & nitore, non in pari pretio & copiâ elaborari. Hinc ad vernaculas rerum com-

Exculta artibus.

Mutuis commerciis florens.

commutationes & mutua commercia, hem, quàm occupatæ ſunt negotiatorum curæ! quàm inſtructi navigiis portûs! quàm florentia inde paſſim locorum reperiuntur emporia! Vivere circa littora Oceanum & inſularum freta putares: tantus ibi hominum tumultus, tantus diſcurſus velorum; navigiis non minùs ad pompam inſtructis, quàm ad uſum fabricatis. Structura navium eis eſt ſingularis: nam præter cetera, puppis eſt aperta, ut undas hauriat in altum mare provecta, & inepta ſit, quâ effugium ex orbe Japonico tentari poſſit.

Scientias atque cultum ingenii quod attinet: fortaſſis Philoſophiæ ſtudium deſideramus. Non equidem Japonii Philoſophos extra patriæ limites proſcribunt; ſed otioſas contemplationes ad monaſteria relegant: contenti ſolâ morali, velut diviniori Philoſophiâ, quam Doctori 丘 丘 ſeu 孔 夫 子, *Koo* vel *Kooſj* (qui apud nos nuper obtinuit nomen *Confutii*) acceptam referunt, & quam olim toto pene ſeculo poſterior Græcorum *Socrates* de cœlo traxiſſe ac mortales primus docuiſſe dicitur. Sed exulat, fateor, Muſica, quæ harmoniæ præceptis conſtringitur; exulat cum eâ interior totius Matheſeos cognitio. Aſt, quæ eſt extra Europam gens horum ſacrorum capax? quodnam eſt, præterquam Occidentis noſtri, ingenium, quod usquam terrarum hâc luce clareat? Idem ſenſeris de Theognoſiâ per Chriſtum ſalvificâ. Equidem grave eſt cultiſſimæ genti, antiquiſſimam religionem patriam deſerere, amplecti peregrinam, novam & primâ ſpecie incredibilem de Deo-Homine, eoque crucifixo! Flagrabat jam abhinc ſeculo accenſa Orienti huic pharus Chriſtianæ religionis, ſed quæ brevi poſt, eheu! martyrum ſanguine rurſum exſtinguebatur: eorum profectò culpâ RR. PP., quorum laudabili zelo ipſa accenſa erat. Experirentur

Imbuta ſcientiis:

Theologiâ:

tur induſtrioſi hujus Ordinis PP. durabiliores ſucceſſus in propagatione Chriſtianæ fidei, niſi auſpicatis initiis, & ſuis conſiliis nimiùm freti, alienis negotiis & periculoſis auſibus eosdem aggravarent, aliquando etiam præcipitantiâ peſſumdarent, ſperatorum eventuum impatienter cupidi. Gentiles certè nulli ullam religionem priùs damnant, aut ejus doctores arcent, quàm ab iis damna & publicæ tranquillitatis pericula experti ſint. Japonia tamen non eſt ἄθεος: eſt ei ſua, quin multiplex, religio, & Divinæ Majeſtatis cultus, qualiscunque licet, ac veneratio ardua; eſt in virtutum ſtudio; eſt in devotione & vitæ puritate; eſt in animarum curâ, in peccatorum expiatione, in æternæ beatitudinis deſiderio, Chriſtianâ major æmulatio.

Medicinâ;

Medicæ artis, quàm (noſtratis) Chirurgiæ, gnariores ſunt. Medicamentorum tamen farragine ægros non multum fatigant Medici: qui morborum radicem (quam obſtructionem vocant), & doloris materiam, (quam occluſos flatus ajunt) externâ arte, puta acu fumoq;, exterminant. Balneorum quoque uſu domeſtico, quô indigenæ puritatem corpori quotidie conciliant, innumeros morbos, vel citra intentionem, profligant; contractos quoque contumaciores, noſtratium more, ad thermas relegant, quibus ſparſim regio ſcatet efficaciſſimis.

Jurisprudentiâ;

At, *inquis*, Themidis ſacra ignorantur? Noſtræ, profectò, æquo animo ignoraverint: quorum crebriore abuſu Innocentia pati magis, quàm vindicari conqueritur. Brevior Japoniæ ac toti Aſiæ ad Juſtitiam via eſt: non hìc integras Olympiades contendunt, aut ſcripta reciprocant; ſed percepto controverſiæ ſtatu, auditis utrinque teſtibus, attentis rerum circumſtantiis, congruentem Legis tenori, ſine morâ ſententiam fert Judex, nullâ Appellationis remorâ intercipiendam, nullo ſuperioris judicis favore mitigandam. Quâ quidem brevitate, ſi in aliquâ juris particulâ aliquando erre-

erretur; non poteſt tamen error tantam afferre noxam, quantam vel per legitimos fori proceſſus patimur in Europâ. Ut non dicam de cauſarum magnâ tarditate, per exceptiones, dilationes & trecentos rabularum aſtus: quibus omnibus exantlatis, provocamur denuo ad Judicium, quod vocant, ſuperius; ad novam litis totius redintegrationem cogimur; à maximis patientiâ & impenſis ad majora compellimur; à Charybdi in Scyllam ducimur. Interea non putaveris, Lector! ſine Inſtitutis & Legibus agi in Japoniâ. Tantæ molis & ſummi floris Reſpublica, tam vicini maris inſtar mobilis & ſeditioſa natio, in eo ordine & tranquillitate contineri nequaquam poſſet, ſine Conſtitutionibus ac Legum acerrimo freno. Harum rationem atq; ſimul ipſam felicitatem regiminis perſpicies, ſi Rempublicam, quatenus imperio clauſo nunc geritur, primasque occluſionis occaſiones & cauſas excuſſero.

Legibus optimè instituta.

§. IV.

Occluſionis occaſio & hiſtoria.

Latuerant diu obſcuro nomine è *Daats*, ſeu *Tartariâ*, hoſpites in Japoniâ, & per provincias diſſeminati, incultam ichthyophagorum vitam vixerant: cum Romanæ gentis conditori coævus 帝武天皇 *Dſin Muu Tei*, Princeps prudentiâ & corporis Majeſtate ceteros antecellens, Monarchiam inter ſuos conderet, & primus mereretur, â quo Annalium memoria & æra patria auſpicium caperet, ceterorum gentis antiſtitum rebus, & omni antiquiori hiſtoriâ, ob illius temporis incuriam, omiſſis. Verum, quæ primitus regimen in illâ ſeculorum innocentiâ felicitabat, ea deinde rebus proſperè gerendis maximè obfuit, ſuperſtitioſa, inquam, & ſupra humanam aleam faſtuoſa ſanctitas, quam ſibi arrogabant *Mikaddi*, ſive Monarchæ microcoſmi ſui; (hôc enim omnem contineri

Primi Monarchæ erant Pontificia dignitatis;

mundum putabant) freti felicitate originis suæ, quam se ex 宗神大照天 *Ten dsjo dai dsin*, seu supremo mundi sui Jove, per primogenitorum descendentem lineam ducere ajebant. Dedecebat enim sanctitatem illam, sui adoratores subditos nisi molliter regere; dedecebat res humanas nisi alienâ & seculari operâ dirigere, atque nutu omnia, Divûm more, agere. Invalescente igitur temporum livore, effrena nobiliorum potentia, non modò traditas sibi à Majestate Provincias retinere ausa est, sed quotidie etiam in majoris fortunæ desiderium accensa, dissensiones movere, & introducto armorum usu, de possessione exturbare cœpit finitimos. Hinc radicata in animis odia sunt; hinc reclusæ civium lanienæ, & iracundiam nisi succumbentis sanguine temperavit posteritatis ambitiosa licentia.

deinde Rectores Imperii secularet.

Ad quam verò, quantum possibile, restringendam, cum *Siogun*, id est, summus Dux, Imperatorio exercitu armatus mitteretur, è Regiis filiis natu major, utpote futurus Dignitatis paternæ successor: cœpit in hoc oriri Majestatis quidam fulgor secularis, tantus quidem, ut *Joritomo*, quinque ab hinc seculis Dux, cum Pontificalis Majestatis successione frustraretur, Imperatoris titulo decorari & in horum ordine primus recenseri cœperit. Attamen Duces illi, cùm non suâ, sed mutuatâ saltem potentiâ, & Majestatis paternæ tantùm refractis radiis clarerent, nostri tandem seculi (sexti supra millesimum) principio factum est, ut propriam potestatem & ab aulâ Pontificali neutiquam dependentem, in seculari regimine sibi vindicaret Dux, missus è filiis natu minor: qui divortium Majestatis, rem majoris momenti, quàm negotii, aggressus, sanctam genitoris sui Purpuram, cujus ipse hæreditatem injuriâ nativitatis desperabat, retento ad arbitrium exercitu,

citu, privavit omni seculari potentiâ: intaminatâ ejus auctoritate sacrosanctâ, quâ gaudere creditur in spiritualibus, velut genuinus in Divûm solio successor, & proximo à Diis cultu à populo suspiciendus.

Temeritatis successus non adeo fuit facinoroso filio, quàm ipsi Patriæ salutaris, in quâ Dux fundamentum jecerat ad novam Reip. & meliorem perquam seditiosæ nationis frugem. Quippe detractum Pontificali Celsitudini seculare Diadema, tantum abest, ut violatoris capiti relictum fuerit; ut potiùs communi dimicantium aleæ diu expositum, tandem fortunæ concesserit Herois incomparabilis prudentiæ & fortitudinis *Fidejos*, vel, ut deinde appellatus est, *Taico*, ex servili ministerio ad hanc spartam suâ industriâ & virtute enitentis, circa annum Christi 1583. Sagacissimus Imperator, Principum & totius nationis ingenium, facultates, inclinationes, vota, atque statûs intima perscrutatus, advertebat: haud durabilem sibi futuram Imperii possessionem, nisi Regulorum enervatâ priùs ambitione, domitâque libertate. Hoc quidem maximi ponderis & huic Orienti novi facinoris negotium erat; sed quod suo tempori & gloriæ relictum videbat: oppressis jam à se aliis; aliis conflictu mutuo fatigatis; ceteris adhuc bello & astu declinandis, qui obsisterent.

Taico factus ex servo Imperator Japoniæ;

Secula quatuor frustra laboraverant sancti Monarchæ, Principum suorum ut libidinem compescerent, per Duces filios & vim armorum. Hanc unâ & alterâ Olympiade edomabat *Taico*, non tam viribus, quàm prudentiâ & occasione temporis, in quod virtus ejus inciderat. Motis namque à se in Coræam armis, nondum prostratas civili bello manus Potentiorum, à cœlo natali & territoriis propriis abstrahebat; quas extra patriam dum laboribus & alienis curis transmarina occuparet turba Tartarorum, Ipse interea sibi Dominatum, nemine obsistente, firmabat

Coërcet Regulos;

bat in Patriâ: In quâ, re ſuâ feliciùs, quàm in ſolo hoſtili expeditâ, Regulos ex caſtris revocandi conſilium inibat. Hos, injuriis peregrini cœli pertæſos, exhauſtos facultatibus domeſticis, fractos vigore animorum & prono in ſeditiones ſpiritu, denique cupidos viciſſitudinis patriæ tranquillitatis, quavis etiam ſub conditione perfruendæ, facilè perſuaſos iri confidebat (conſilio quidem *ſecuritatis, hâc ſeculi tempeſtate*, quod ajebat, *neceſſariæ*) ut intra pomœria Sedis Regiæ, (quam interim muniverat, palatiisque eum in finem adornaverat) pro conjugibus liberisque domicilia caperent; ipſi verò territoria quique ſua reduces futuri ſubirent; definito ſingulis tempore, quo & familiam & Imperatorem quotannis viſitatum accederent. Latebat, in hôc graviſſimo Imperatoris inſtituto, formæ regiminis & fortunæ patriorum Principum fatalis mutuatio: dum hôc ipſo eorum familias haberet in clauſtris ſuis perpetuos obſides fidei, quam & Principes ipſi annuâ homagii præſtatione confirmarent: Incomparabili exemplo tam expeditæ ſubjectionis Celſorum Principum à plebejo milite.

Domat populum;

Sic ſatis frenatâ, publicæ & Majeſtatis ſecuritati infeſtâ, Regulorum potentiâ, ad domandam pariter Rebuspublicis pernicioſiſſimam licentiam vulgi, belluæ multorum capitum, progrediendum erat, & ab ejus ſeditioſo furore Majeſtas nova, novis Legum ſanctionibus, munienda. Illas verò, ſic permittente temporis fortunâ, omnino ad cœli gentisque genium accommodare placuit, & eo rigore acuere, ut à *Dracone Athenienſium*, non atramento, ſed ſanguine ſcriptas eſſe dixeris: non quòd vel ultra facultatem parentium, vel citra ſalutarem Reip. & in ſtatu regiminis fundatam rationem quicquam exigant; minùs, quòd *Dionyſiano* animo promulgatæ, & ne legi poſſint ſuſpenſæ, innocentium ſupplicia eſuriant; ſed quòd omnia, con-

contra Leges Imperatorias, delicta, nunquam mulctâ, sed procul omni juris moderamine & conniventiâ, delinquentis sanguine expianda veniant; exceptis Magnatum criminibus, qui ad Insulas damnantur, vel suâmet perire manu jubentur. His regio Legibus compesci flagitat; perniciosum fore & improbissimum pronuncians, (nec sine ratione) si pauperes tantùm constringerent, permissâ peccandi facultate divitibus! Miratus sum, viator, suspensarum Tabularum (quibus ubique præstanda publicantur) breviloquentiam & nuditatem; nullâ recentis præcepti causâ vel occasione, nullâ Legis ratione aut scopo, nullâ pœnæ qualitate definitis. Decet nimirum promulgantis Majestatem Imperatoria brevitas; sufficit rationem nosse illum, de cujus judicio disputare sacrilegium est; Pœna verò parilitate rigoris nec potest esse ignota, nec iniqua etiam indigenis: qui peccatum in solâ reponunt Legis transgressione, non in majori vel minori criminis malitiâ. Contumaces equidem subditi, dissidentes locô & animis provinciæ, & quod ex primis est, dura & Imperii sitientia Principum capita, duro quoque sceptro in devotione & officio retinenda sunt; quod de Russis suis dicere solebat Moschorum Dux *Johannes Basilides.* Generosa quippe præcordia Primatum, prisci memorum splendoris, perpetuò turgebunt vindice libertatis spiritu, & in ausus erumpendi prono; sequaci semper subditorum, & in has vel illas partes propendentis multitudinis, libidine non satis frenatâ.

His ita partim conformatis, partim etiam Successoribus commendatis, decessit anno Christi 1598, qui sudum Japoniæ primus inducere feliciter exorsus est, Imperator prudentissimus *Taico*, post fata Divino nomine *Sfin Fatziman*, id est, novus Fatziman sive *Mars*, appellatus. Cujus fasces non minùs secundo Reipublicæ fato

Teicoi morientis sceptro potitur familiâ Tokngana,

Regnandi gnara;

fato excepit filii ſexennis *Fide-Juri* tutor *Ongoſjo*, mox *Jjejas*, & poſt mortem, *Gonginj* dictus, ſatus ex famoſâ proſapiâ *Tokngaua*; cujus per Regiam ſucceſſionem nepotes clavum Imperii hucusque dexterrimâ manu, acerrimis Legibus, feliciſſimo ſucceſſu dirigunt: Regulos retinendi ſubmiſſos in officio, ac pro ratione ſtatûs ſingulorum attemperandi vires, gnari; non armis premendo, non gravando tributis, ſed humanitate & beneficiis variè ſibi devinciendo. Emungunt, cum largiuntur; exhauriunt, quos inviſunt; impediunt, cum officia dant; gravant, quos Titulis nobilitant: & quibus non oneroſis gratiæ generibus Magnates ſibi ad præſtandam obſtringunt devotionem non minùs, quàm ad profundendos provinciæ cujusq; reditus, qui ſunt civilis belli inſtrumenta & illecebræ. Innata enim genti ſuperbia ita animos extollit, ut honoribus ab Imperatore collatis, magnifica reſpondere expenſa debeant, collocanda in nitorem Domûs ſuæ, in miniſtrorum multitudinem, & in pompam itineris, ad Aulam quotannis ſuſcipiendi: ut, cujus nunc orbati ſunt Principes Gentilitiæ poteſtatis fortunâ, ejus umbrâ tamen ambitionem exſatient. Taceo eximias artes, quibus iidem Imperatores Regulos ac Principes ſuos, à mutuis congreſſibus & communicatione diſtinent, colloquiorum & domuum arcana ſcrutantur, propenſiones vel odia, prout è re Majeſtatis eſt, inter illos ſufflaminant, vel ſuffocant. Taceo miram ſagacitatem, quâ Officialium toto regno reditus, labores, induſtriam expendunt; quâ Præſulum vitas, ingenia, intentiones explorant; quâ Judiciorum actiones & deciſa cognoſcunt.

Abolet peregrinos mores, luſus, religionem.

Rebus igitur jam ita compoſitis, ne, quas ſpirat gentis indoles, ſeditiones ex patrio fonte facilè manarent, ad tollendas quoque peregrinas malorum occaſiones, cura extendenda erat, & omni niſu id agendum invictiſſimis Re-

Rectoribus, ut nascenti felicitati Reipublicæ complementum, introductæ tranquillitati firmitatem, & rerum ordini perpetuam constantiam adderent: ne dolere sera posteritas sui neglectûs & imprudentiæ culpam posset; quam alioquin in cœli influxum rejicere, & fatali Rerumpublicarum periodo excusare solent Politici. Censuram illico subibant peregrini mores, quos partim ipsi cives aliunde, partim advenæ hospites induxerant. Chartæ lusoriæ, tesseræ, duella, epularum vestiumque luxus, & quævis exotici moris deliciæ, virtutum & civilis continentiæ pestes declaratæ sunt! Nec evasit judicii rigorem invecta salutaris Christi doctrina, utpote formæ regiminis, unitati civili, & religioni, quâ Diis patriis, & sanctitati Pontificis *Mikaddi* sui obstringerentur, maximè infesta! Civium in regna transmarina, exterorum ad hos fines excursiones, alienum & à cœli indole degenerem nationi animum, totique Reipublicæ inquietudinem inducere judicatæ sunt! Verbô: cœlo peregrino acceptum relatum est, quicquid noxæ in Republica vel superesset, vel renasci in futurum posset; frustra verò sanitatem corpori promitti, nisi resectâ priùs membri gangrænâ; frustra in abolendis malis laborari, nisi mali sublato fonte!

Claudit Imperium.

Claudi igitur, claudi in perpetuum, & ab omni hospite penitus repurgari postulavit Imperium: Suasit idem regiminis ratio; exegit populi salus; desideravit cœli genius; voluit summi Principis securitas. Quocirca Serenissimus Imperator & illustre Regni Senaculum concesserunt in hanc salutarem sententiæ conclusionem, æternâ inq; omnem posteritatem inviolabili Lege statuendam: *ut clauderetur!*

Exturbat Lusitanos.

Ex omnibus peregrinis non erant, qui vel firmiores radices, vel Regno deteriores egisse putabantur, atq; Lu-

ſitani, non diſparis ingenii à Japonum arrogantiâ natio; Ex quo enim hæc, anno Chriſti 1543, primùm in hanc Colchidem pedem intuliſſet, atque illico figere etiam ſtatuiſſet, aurei velleris amore percita, ſic partem gentis devinctam ſibi brevi reddidit mercibus exoticis, religione & connubiis, ut rerum ſuarum freta ſucceſſibus, auſa ſit extendere deſideria ad regiminis politici mutationem, nefariis ſanè & damnoſis Regenti Familiæ conatibus. Percutiebat Sereniſſimi pectus plena proditionis epiſtola, à Batavis, Luſitanorum tunc hoſtibus & lucri æmulis, circa Africæ promontorium, Bonæ Spei dictum, intercepta; & parilis momenti altera, à Japonibus ipſis ex Cantono, Sinenſium urbe, transmiſſa; Fatigabat aures de faſtu hoſpitum primus Regni Senator, cui obvio Epiſcopus jeſuita non præſtitiſſet ſolitam à civibus obſervantiam; Movebat viſcera incredibile lucrum, quo ſubditos, ſupra ſortem curioſos, & exoticarum rerum dementer cupidos, emungerent; ſuſpendebat animum Chriſtianorum novitiorum inter ſe concordia, in Deos patrios odium, fideique tuendæ pariter & propugnandæ ardens pertinacia; ſtimulabat curas ſeditionum metus, ne, qui tot patrios ignes in recenti Imperio ſuppreſſerant, &, pro ſecuritate ſuâ, rebelles Principum ſpiritus, tot impenſis laborum & patrii ſanguinis, tandem coërcuerant, ne, inquam, exoticum hunc fomitem gliſcere permitterent.

Chriſtianos internecione delet.

Hunc igitur delere, ſed lentâ manu, cœperat Imperator *Taico*, cùm, maturè extinctus, magni momenti & longi temporis opus ſucceſſoribus relinqueret: qui deinde ſub crucis pœnâ juſſerunt, cum Clero ſuo atque omni Japonici ſanguinis affinitate, exire Luſitanos, remanere intra limites Imperii indigenas, profectos verò præſcripto temporis termino rurſus adeſſe, delendos pariter, ſi redierint ſeriùs; Chriſtianos factos, Crucifixi nomen, ſignum,

gnum & doctrinam abnegare. Hæc non sine summâ difficultate successerunt: ut olim in acquirendo Majestatem minùs, quàm nunc in stabiliendo, illic gentilis, hîc Christiani sanguinis profusum fuerit. Nam cum refutari Christiani non possent rationibus; ferro, laqueo, igne, & quibusvis durissimæ conclusionis argumentis convicti sunt. Quibus tamen omnibus recens conversorum pietas, tantum abest, ut fracta fuerit, ut potiùs in æternum gentilismi dedecus, quovis martyrii genere oppugnata, Christianæ fidei veritatem, in fatali cruce, stupendis constantiæ exemplis obsignaverit. Duravit ex stirpationis tragœdia annos circiter quadraginta, dum sævissimus Christiani sanguinis heluo *Jjemitz*, à morte appellatus *Teijojin*, filius & successor *Fide taddæ*, post fata *Tei to quini* dicti, nepos *Jjejæ*, sanctas reliquias Christianorum in Japoniâ, unicâ plagâ & die, ad internecionem deleverit: videlicet Christianos ampliùs 37000, quos ad vitam tuendam desperatio convocaverat in arcem *Simabara*, in marino littore provinciæ *Arrima* positam; expugnatam post trimestrem obsidionem, die 28 Mensis secundi, periodi *Quanje* (i.e. die 12 Aprilis anni 1638) prout impressi referunt Annales Japonici *Nen dai ki*, *O dai ki*, & quæ de tumultu Christianorum extat historia Japonica *Simabara gasèn*. Quo ipso tandem omni exhausto Christiano sanguine, humanæ lanienæ & martyrii scena circa annum Chr. 1640 reducta est, repurgatâq; penitus ab extraneis Japoniâ, totius Imperii fores, fines & littora occlusa sunt; ita ut ne Lusitanis, Legatorum quidem titulo præfato anno advenis ex *Macao*, sententiæ veniam Jus gentium præstiterit: quin cum comitibus ad supplicium rapti, pœnam capitis invenerint sexaginta & unus; rei spectatæ nunciis ac testibus remissis paucis servorum.

Batavi hospites, ab anno primo decurrentis supra mil- *Admittit Batavos,*

 lesi-

lesimum sexcentesimi seculi, regnum illustris Societatis nomine frequentabant. Iniquum erat eosdem pari rigore damnare, quorum fides per omnem in Japoniâ moram explorata erat, tum contra Lusitanos, regni declaratos hostes, tum contra indigenas rebelles *Arrimæ;* præsertim Imperatoriis Diplomatibus instructos, uno ab *Jjejâ* anno 1611, altero à *Fide tadâ*, anno 1616 dato, quibus negotiandi libertatem perpetuam adepti fuerant. Ea res igitur ita moderata est, ut, quam primò captivitatem in Sinu maris pro Lusitanis exstruxerant Japones, eam subirent non ejiciendi prorsus, nec tamen admittendi Belgæ, quò inter juratos Argos & custodes à communione indigenarum satis occlusi, vinctis similes, fideique obsides, transmarini mundi internuncii remanerent: ex quibus quid foris extra microcosmum suum ageretur, resciri posset; merces quotannis pro summa 500000 uncialium vendere permissis, ut esset, caveâ damnatis, patientiæ præmium. Errat, qui putat, Batavorum mercibus Japoniam carere non posse; plus ea vestium una hebdomade atterit, quàm illi uno anno serici & texturæ inferunt; ceteris, velut *Catsjù*, Camphorâ de Baros, *Putsjù*, seu Costo, & aromatibus, pro luxu Medico tantùm servientibus.

& Sinenses.

Sinensium verò nationem, cujus & doctrinâ exculti majores sui, & exemplô ad tantum decorem perducta Respublica fuerat, à latâ constitutione habendam duxêre immunem, præcisâ saltem licentiâ appellendi mercandique alibi, quàm in littorali emporio *Nagasacco*. Admissi igitur sunt, cùm ex ipsâ Sinâ, tum ex Indiæ regnis, (in quibus nunc dispersi habitant) Sinensis nominis advenæ, donec, qui inter hos Christo initiari cœperant, libros vetitæ de DEO vero lectionis, inter Sinensium librorum volumina (quæ quotannis important venalia) reconditos, inducere tentassent, & eam doctrinam de novo vulgare, quæ salu-

saluti publicæ pestifera judicata, & tot turbis martyriisque non ita pridem eradicata fuerat. Eandem igitur, ut in claustro habitarent, experiri cum Batavis sortem coacti sunt; sed quam nunc multò luunt turpiorem, injuriis non æquè generosè reluctari, atque nostrates edocti; quippe æmuli inter se, unius quidem nominis, sed diversarum regionum cives, lucri cupiditate, ad quascunque ignominias in claustro suo ferendas, patientes.

§. V.

Regni Japonici status post occlusionem prosperrimus.

Hôc occlusæ regionis statu, obstare ampliùs Imperatorum intentionibus non valuêre, vel subjecti Principes ambitione, vel cives contumaciâ suâ, vel nationes peregrinæ consiliis; vel denique conversatione hospites, vitæ solutæ ut plurimùm studiosi, ne (patulis Regnis inimitabili exemplo) civitates, vicos, pagos & cujuscunque nominis collegia & societates, non exceptis operariorum & opificum sodalitatibus, in strictissimos ordines redegerint, consuetudines castigaverint, ritus alios instituerint, operas limitaverint, ad artium perfectionem & novitatum inventionem laudibus præmiisque cives stimulaverint, universam verò multitudinem mutuis censoribus & coryphæis expositam, ad submissi animi studium, vitam honestam & industriam adstrinxerint, & in unam quasi civilitatis scholam, universam regionem conformaverint. Ipsa nunc augusta Domus Imperatorum ab omni seditionis periculo vindicata, prisci temporis felicitatem refert, fretaque regionis præstantiâ & invicto civium suorum robore, omnem ceterarum nationum gentiumque invidiam despicit. Quos enim habeat? quos extimescat? nisi immortalem Deum! *Liquæa*, *Jedso*, *Coræa*, & quicquid insularum adjacet, Majestatem veneratur homagio. *Sinam* ipsam, regionem quamvis amplissimam, non timet, sed illa

hanc formidat. Mollis quippe Sinensis gens est, cujus devictor, Tartaricæ stirpis Imperator, regionum, nationum atque discriminum multitudine supra humanum modulum oneratus, ad Japoniam manus nunquam videtur extensurus. Solium qui hodie exornat *Tsinajos*, filius *Jjetznæ*, post mortem *Genjujiin* dicti, nepos *Teitoquini*, Princeps est inclytus, virtutis patriæ hæres, & præter sævam, quam tenet, Legum custodiam, Clementissimus: qui *Confutiano* dogmate à teneris imbutus, clavum Reipublicæ ad subditorum cœlique genium suâmet manu dirigit. Vigent sub ejus imperio concordes cives: Cives Diis suis cultum, Legibus morem, Superioribus observantiam, paribus officia præstare edocti: Cives morum, artium, virtutum atque elegantiarum omnium genere præ ceteris mortalibus florentes: Cives intestinis commerciis, fundi ubertate, corporum robore, animorum vigore, vitæ necessitatibus, patriæ suæ tranquillitate, prosperrimi: qui, seu pristinam licentiam suam considerent, seu remotissimorum temporum historias excutiant, non reperiunt *feliciori statu Patriam, quàm ubi summi Principis arbitrio moderata, ab exterarum gentium communione maximè abstracta & occlusa est!*

AMOE-

AMOENITATUM EXOTICARUM

FASCICULUS III.

Continens

OBSERVATIONES PHYSICO-MEDICAS CURIOSAS.

Catalogus Relationum
FASCICULI III.

OBSER-

OBSERVATIO I.

Agnus Scythicus; ſ. Fructus *Borometz.*

Sicut ex dactyliferæ arboris hiſtoriâ Phœnicem formavit priſca credulitas; ita curioſitas ævi recentioris, pari nomenclaturâ decepta, contrariâ transformatione ex animali vegetabilem fœtum, plantamve *Borometz*, ſeu *Barannetz*, in exoticarum rerum hiſtorias intulit: plauſibilem ſanè adeo, ut magnus in Plantarum Regno Princeps, *Joh. Bauhinus*, magno *Scaligero* primæ relationis gloriam invidiſſe videatur, cùm recitatis, qui Plantæ ante ipſum meminerant: *Sanè*, inquit, *merebatur tanti miraculi recitatio, auctoris honore mactari; ſed adeò nimirum omnia voluit ſcire, aut ſciſſe putari, vir ille ſine æmulo maximus, ut vel in eo ſe ipſo fretus, noluerit alieni nominis ſubſidio gradum ſibi facere ad gloriam ſuam.* Plantam, idem ſcribit, creſcere in Tartariâ, (*Baro* de *Heberſtein*, apud Zevolhenſes; circa mare Caſpium alii) agni figurâ, ad pedum ferè trium altitudinem, corio tenuiſſimo obduci, cujus detracti uſum incolis eſſe ad capitum tegmina; depaſcere gramina, devorari à lupis, & plura alia, quæ tranſcribere nihil attinet: quippe vera ſatis, & legenti primâ fronte notiſſima, ſi, ut par eſt, de ejusdem patriæ, Usbeciæ ſcilicet, ſeu Tartariæ mari Caſpio finitimæ, veriſſimo animali, puta Agno & agnino fœtu, neutiquam de vegetabili ſpecie intelligantur. Hujus rei fecit fidem, non obiter inquirenti, mihi magiſtra rerum experientia, quam hic Lectoris candori evolvam.

Barān vox Sclavonicæ originis eſt, Polonis Ruſſisq; ovem ſignificans, cujus diminutivum Polonicè ſonat *barannek*, Moſcoviticè *borannetz*, corruptè *borometz*. Ab eâ non abludit Perſicum بره *Barrèh*, prædictæ ſignificationis vocabulum & cum Scythis finitimis commune. Ovium autem Scythicarum duplex genus eſt; unum vulgare & in Germanorum patria familiare; alterum ſingulare quoddam, in Provinciis quibusdam circa Caſpium frequens, velut in *Choraſmiâ*, *Bocharâ* & *Nagajâ*, atque his potiſſimùm nominibus notabile: (1) quòd mole ſuâ regularem aliarum ovium magnitudinem ita excedat, ut non raræ ſint, quæ aſinorum altitudinem referant, tripedalem omnes longè ſuperent. (2) quòd caudâ donetur à noſtratium abſimili; enormem enim pinguedinis maſſam, cui caudæ adhæret veſtigium, clunibus ſuis gerunt, tanti ponderis, cujus circumductioni ipſæ aliquando deficiunt; Fidem, non veritatem, ſuperavero, ſi quadraginta libras interdum aſſequi dixero. (3) quòd donetur carne, præ omni ceterarum beſtiarum exquiſitâ; pinguedine verò, præſertim quam caudæ maſſa exhibet, longè dulciſſimâ, quæ in oryzæ & qualiumcunque ciborum coctione butyri locum bonitate ſuâ ſupplet, ſuavitate longè ſuperat. (4) quòd pelle tegatur prorſus eximiâ, quæ pilorum teneritate & cirrato decore ſingulariter ſe commendat. Harum pellium, ut ad rem veniamus, utrisque gentibus, Scythis Perſisque, uſus eſt trivialis; quoniam, ex lege religionis Mahhammedanæ, ab aliarum pellium indumentis abſtinent, tanquam ab exuviis impurarum, vel impuritatis ſuſpicione non carentium, beſtiarum. Magnatum verò divitumque faſtus, ſupra vulgi ſortem amiciri cupiens, pullorum pelliculas expetit, qui annoſis multò teneriores ſunt, & eò quidem cariores, quò juniores fuerunt agnelli, quibus detractæ ſunt; horum enim pili à pel-

à pellionibus cogi patiuntur in subtiliores & densiores cirros, qui toti pelliculæ pretium & venustatem tribuunt. Inde fit, ut teneritatis & lucri insidiatores non vereantur ipsam anticipare, crudeli laniena, nativitatem, & matribus uterum gerentibus, dissecto ventre, partum ante partum eximere, solius gratiâ pelliculæ obtinendæ. Hæc, ritè elaborata, tam dubiam prorsus & delicatissimam teneritatem exhibet, ut, resectis extremitatibus, vix agninæ cutis retineat similitudinem, sed ignaram credulitatem specie quâdam membranæ cucurbitinæ lanuginosæ possit decipere. Elaboratio in eo posita est, ut interior facies vulgari artis modo liberetur ab impuritate & exteriori cuticulâ, pilosa verò magis atque magis incrispetur; posterius non succedit, nisi sub radiis solaribus, & hôc modô perficitur: Pellicula manibus à duobus hominibus vehementer expanditur, lanugo pectitur, ut dissolvantur flocci, tum peniculo (Bürste) lacessitur & in gyros assiduò agitur; interim director operis aquam ore retentam subinde aspergit; quo ipso pili agitati, reciprocæ perfusionis & inductæ siccitatis ope, in cincinnos densos ac minutissimos abeunt, quibus mox firmitas & planities leni prelo concilianda est. Pretium pelliculæ, pro bonitatis opinione, exsurgit ad aureos tres, vel ampliùs; servit ea pro duplicatione mitrarum, nec raro, ornatûs gratiâ, togarum & amiculorum limbum constituit. *Kalema* vocant pelliculam, quæ exenteratis, *mimraas*, quæ in lucem editis detracta est, vocabulis in pellionum officinis saltem usitatis, ignotis in foro publico, unde eadem charactere Persico notare nolui. Idem ovium, & Scythicis par magnitudine, genus est, quod alit Arabia deserta versus بصرة *Basram*; pellium tamen minor illic dignitas & usus est; fœtus verò exscindendi sævitia omnino insolens & ignota. Quin ad Palæstinam usque tota inferior Asia hoc ovium genus

alit, sed quod pelle diversæ indolis tegitur, & corpore giganteam illam molem neutiquam assequitur; æquè tamen dulce præbet sebum. Hôc oriens, uti fercula cetera, ita frequentiùs oryzam, inungit; quæ inde sapore imbuitur longè gratiori, quàm qui expectari possit ex butyro, vel quavis aliâ pinguedine.

His præmissis asserimus: quia de existentiâ Zoophyti, gramina pascentis, nullibi Tartariæ apud vulgum vel botanicæ peritos extat notitia & memoria, prout ipse ad risum & nauseam exploravi, neque ulla res *Borometz* dicta, præterquam ovinum pecus, ibidem potest reperiri, meram esse, quicquid de hâc plantâ proditur, fictionem & fabulam: sive hæc natales debeat conjecturæ alicujus contemplatoris philosophi; sive inscitiæ tribuenda sit primi relatoris, qui per linguæ ignorantiam, vel incuriam in parergô, rem auditam perperam intellexisse potuit; sive cuicunque acceptam referamus occasioni alii, quâ per longè dissitas regiones passim provecta ambiguæ teneritatis pellicula integritatem historiæ ac nominis sui amiserit: donec tandem appulsa nobis cum prodigii lepore, in virum illustrem, curiosum & hujus peregrinæ lanuginis admiratorem incidens, vegetabili vultu suo fidem prodigii, ut solent mirabilia omnia, nullo negotio fecerit. Sic auctoritate illustratus error, mox scriptis quoque firmatus, sapientissimorum ingenia & vulgi opinionem ita occupavit, ut hodie pro Zoophyti specie inter rariora museorum ostentari soleat, quæ verissima cæsarei fœtûs pellicula est. Scitè *Barclajus: Prodigia cum narrantur, excipi solent favore mirantium, & quanquam non ad verum exacta sint, postquam semel scriptorem invenerunt, pluribus placent, veneratione crescunt, vetustate commendantur.*

OBSER-

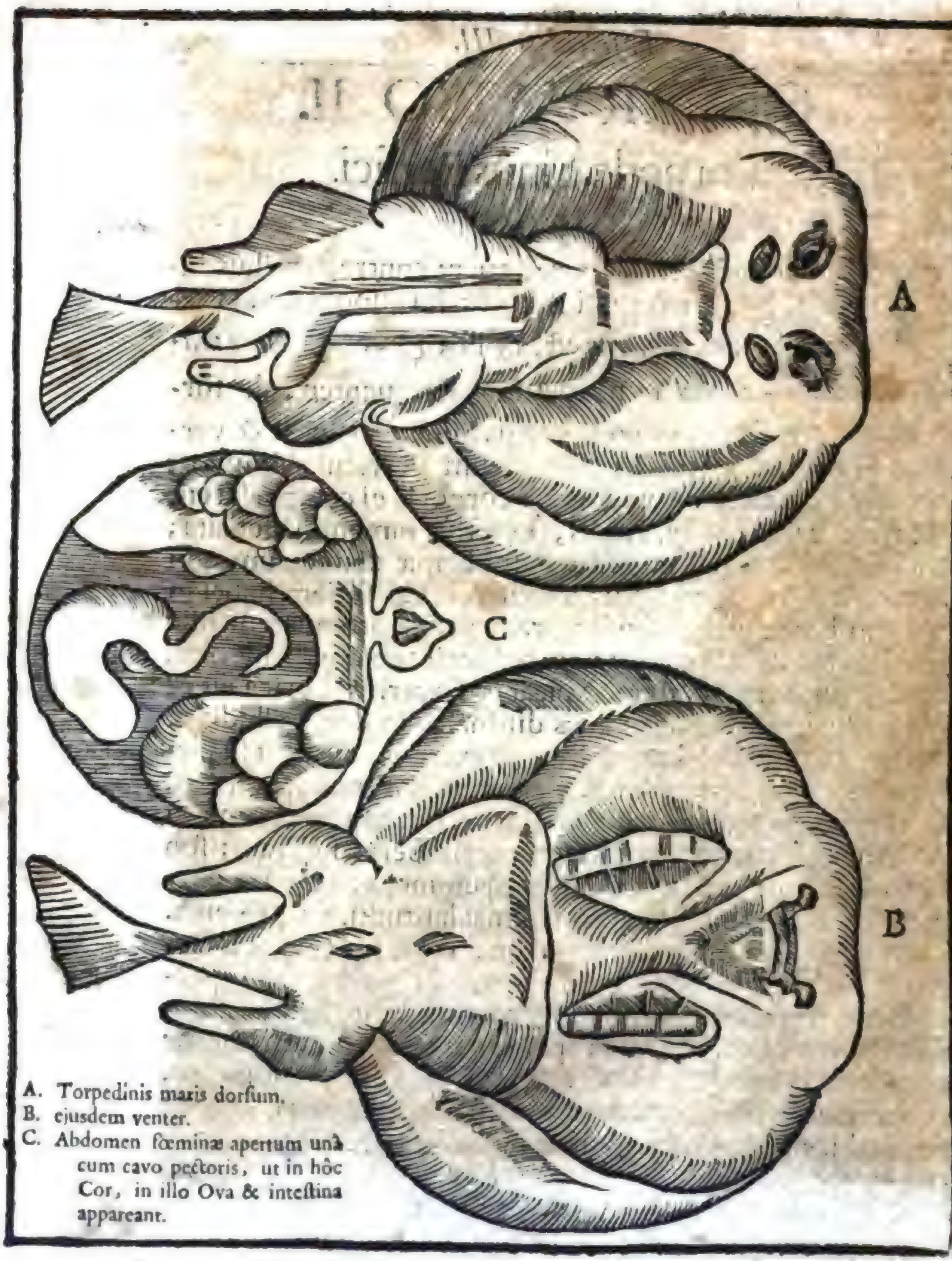
OBSERVATIO II.

Torpedo Sinûs Persici.

§ I.

Anatome.

Torpedo piſcis, à ſtupore, quem contrectantibus incutit, nomen ut apud Latinos, ita quoque apud Perſas & Arabes ſortitus eſt, ut illis لرز ماهي *Lers mahii*, his رعّاد *riaad* nuncupetur. Frequentem alit torpedinem dives ſquamigeri gregis Sinus Perſicus, & vernis præcipuè menſibus piſcatorum verriculis immittit minimè deſideratam. Figura corporis ei compreſſa eſt, Rajæ, exceptâ caudâ, ſimilis, exactiùs tamen orbiculata; magnitudo tanta, ut geminæ ſpithamæ diametrum non exceſſerit, quam vidimus, maxima. Craſſitiem habet in medio biuncialem, ſenſim oram verſùs attenuatam, illic ſubſtantiæ cartilaginoſæ, hic mollioris, exoſſis, & idoneæ, quâ pinnarum officium expleat. Exteriùs lubrica eſt & ſine ſquamis, maculis variis diſtincta, in dorſo albidis & fuſcis, in caudâ obſcurioribus: Venter candicat, ut in plerisque generibus piſcium planorum & fundi amantium. Superficiem habet utroq; latere inæqualem, maximè in dorſo, cujus medium in ſcutuli protuberat figuram; ſub quâ exſurgit cauda inſigniter prominens, & extra corporis quoque orbem ultra palmæ latitudinem protenſa. Caput nullam habet eminentiam, ſed intra corporis circulum clauditur. Oculi in eo parvuli, extra dorſi ſuperficiem, prominent, latum pollicem tum à ſupremâ orâ, tum à ſe invicem diſſidentes; palpebris ſinguli inſtruuntur duabus, penè ſecundum corporis longitudinem poſitis, exteriore validâ, quam rariùs claudit, interiori tenui & translucente, quæ in aquâ ſubinde nutat. Oculos à cul-

A. Torpedinis maris dorsum.
B. ejusdem venter.
C. Abdomen fœminæ apertum unà cum cavo pectoris, ut in hôc Cor, in illo Ova & intestina appareant.

mi latitudine excipiunt duo spiracula, seu foramina, obliquè oculis subtenta, eorumque magnitudinem referentia, quæ ipsa, in aquâ degens torpedo, tenuissimâ pelliculâ, ad modum humani nutûs, subindè claudit, ut qui obiter adspiciat, alterum par oculorum putaverit; quod fortasse Clarissimo *Borrichio* accidit. In ventre spectatur os, oculorum situi appositum: quod tantæ capacitatis est, ut, licet clausum, pollicis articulo tegatur, ob laterales tamen labiorum anfractus in ingentem hiatum dispandi valeat. Labia in caveam oris depressa acutissimis subtilissimisq; aculeis asperantur, eo situ, ut res intromissas ægrè dimittant: Hos rara excipit dentium acutissimorum series, in imis faucibus recondita. Oris utriq; sinui instar narium incumbit anfractus seu hiatus lunaris figuræ, intus à cavo oris, molli (qualis sub piscium mandibulis latet) craticulâ distinctus, ac ne in sese collabatur, osseo intergerino distentus ac firmatus. Mediam ventris regionem, videlicet partem abdominis, maximè spongiosam, mollem ac tenuissimam, distinguunt parva foramina, in duas series dimissa, utrinque quina, angusta, longitudinis exiguæ, in transversum locata, donata singulari, quâ clauduntur, cuticulâ firmissimâ; quam adstringunt gemini nervi, singulis foraminibus à latere affixi, eisque longitudine, situ & serie respondentes. Anus oblongo foramine pertusus est, eo loco ventris, quo cauda extra circularem corporis ambitum emergit. Hic compressus egessit fæces atras, terrestres, cum lumbricis palmaris longitudinis, albis, tenuissimis. Cauda crassa est, cono similis, in pinnam desinens obliquè surrectam, extremitate decussatâ; quam in eâdem serie, pari situ, sed angusto intervallo, antecedunt duæ pinnæ aliæ, extremitate ovatâ, majuscula quidem, quæ medio dorso, parva, quæ extremæ caudæ propinquior est. Caudæ principium utrinque stipatur pinnâ carnosâ majusculâ, in planum hemisphærium biuncialis dia-

diametri expansâ: hæc in maribus desinit in uncialem quasi priapum, cartilagineum, tenuem, utcunque striatum, binis in extremitate foraminulis pertusum, ex quibus humor lacteus, pinguis, viscosus, levi compressione elicitur. Eviscerata torpedo tensam præbuit dissecanti cuticulam, carnem candidam ex cœruleo dilutam: peritonæum firmum; vertebras à tergo cartilaginosas, & in caudæ turbinem excurrentes; spinas nullas, sed earum loco firmos tendines, à vertebris demissos. Cerebrum quinque refert conspicua nervorum paria, quorum primum oculis porrigitur, postremum modico tractu medullam comitatur, cetera mox ab ortu variè discurrunt. In pectoris angustâ caveâ liberum pendet cor, ficûs figuram exactè referens. Abdomini capax ventriculus est, multis fibris firmatus, plenus atri fœtentisque excrementi; venis donatus plusculis, unâque inter illas insigniori, quæ ad epatis dextrum lobum protensa, felleam lambit vesiculam. Ejus orificio ad lævam oblonga adhæret exiguæ molis glandula, informis, cœrulea, seu ea pancreas, seu lien fuerit. Epar ingens viscus est, ex rubido pallens, duplici constans lobo; quorum primus totum replet dextri lateris cavum; alter sinistrum occupat, priore minor & compressior, venam exhibens insignem, atro sanguine turgentem: Hunc posteriorem lobum diceres Lienem esse, nisi cum illo (sub pectore) tenui isthmo coiret, ejusdemque planè substantiæ esset & coloris. Multis lobi infarciuntur adhærentibus glandulis, fortasse p. n. nascentibus, qui dissecti succum fundunt pinguem, butyro similem. Remotis cum ventriculo intestinis, prodit dorso utrinque affixum vas quoddam tenue, pellucidum, curvum & inæquale, multis ductuum gyris perplexum, cui quodammodo carnosa quædam substantia adhæret, alis vespertilionum, quas anatomici vocant, non dissimilis; uterum sive ovarium esse dixeris. In fœmellâ, utrique

epa-

epatis lobo incumbentia inveni ova plurima,non testâ, sed tenui cute clausa,coloris in sulphureum pallescentis,in ceteris gallinaceorum ovorum vitellis ad assem similia, liquori mucoso pellucido innatantia, communi inclusa membranulæ (ovario) teneræ, pellucidæ, epati annexæ. A subtiliori anatome abstinere nos jussit climatis injuria, longam moram in conclavi nequaquam passa. Recensebimus potiùs sub dio enotatas, quæ se in torpedine Persicâ exseruêre, facultates mirabiles, passim à Physicis obiter, vel ex relatu aliorum descriptas.

§. II.

Facultates.

Videtur autem nostra Torpedo ab illâ, quæ in mari mediterraneo capitur, qualitatibus nonnihil dissidere; siquidem eas rectè describunt *Aristoteles*, *Plinius* & *Galenus*: perinde fortasse, atque Tarantula in Perside illas suo veneno tragœdias nunquam excitat, quas in Italiâ ludere perhibetur à Venerabili naturæ mystâ *Kirchero*,& nuper admodum à Cl. *Baglivio*. Nimirum horrificos vapores non perpetuò exhalat, sed, per intervalla temporis, nisu spontaneo explodit,dum,effugium conando,libertatis remoram aut contrectantis offensam sentit. Exserit virtutem quasi momentaneo quodam ructu & convulso viscerum motu, quo abdominis spiracula dilatando, aërem sorbet, eodemque illo nisu simul tremendum virus in auras excutit: parili ferè impetu, sed motu corporis remissiore, quo hystrices Africæ & Orientis spinas in lædentes ejiciunt; vel petulantes simiæ quædam, ad terrorem tangenti incutiendum, subitò tremiscunt. Sub aquâ manibus prehensa segniùs ferire sentitur; vel quòd excussam virtutem aqua intercipiat; vel quòd in elemento proprio non admodum irritetur. Extra aquam manibus illæsis nonnunquam diutulè tractatur, donec vel aëris pertæsa, vel pressurâ irritata, repente virus suum

 dissol-

dissolverit. Recens salo extracta frequentiùs acriùsque ferit, rariùs & languidè, si horas aliquot servata & tractata est. Nimirum, quò vivacior, major, recentiùs capta, eò stupefacit vehementiùs ac frequentiùs; Ferire item fœminea torpedo efficaciùs, quàm masculina mihi visa est. Ut contrectata, quàm maximè brachiis & humeris, ita pede (calceato) offensa, genibus, tibiis & femoribus torporem ac vim horrificam intulit. Cor sibi magis palpitare contestati sunt, qui pede, quàm qui manibus impetum excipiebant. Qui semel aut bis torporem experti erant, illi etiam cominus manum admoventes, horrificum vibrantis torpedinis frigus subsentire se testati sunt, nullatenus, qui primùm accedentes à contrectatâ nondum stupefacti fuerant. Negant piscatores, irretitam torpedinem attractione funium posse sentiri; certè, per scipionem stupor irritantis manibus inductus non est, nedum hastâ virgâque attingentis, quòd scribit *Plinius*, & credunt literati. Torpor illatus non est, qualis in artuum sopore percipitur, sed affectio repentina, quæ per tangentis membri processum ad vitæ spirituumque arcem momento penetrat, unde universum corpus animumq; percellit, partes nervosas ac duriores ita corripiens, ut manus, tibias, ulnas, verbô, articulos majores luxari tibi putes, præsertim ejus membri, quod excussos halitus proximè excipit; idque cum cordis horrore, artuumque omnium tremore, stupiditate ac frigore. Tanta est & tam velox horrificæ exhalationis vis, ut frigidi fulguris instar contrectantem suffundat, nulloque præmio (modò ne nimiùm torpedo langueat) exhalationis impetum facilè quis sustineat, ne piscem illico abjiciat. Dignum observatione incidebat, dum torpedines tractarem, aliquem ex spectante cœtu Africanorum, piscem audaci fronte iterum sustulisse, & sine horroris sensu continuisse. Roganti mihi ut modum revelaret: Attractum, inquit, libera-

bera-

beraliter & pleno pulmone aërem ſine exſpiratione præſenti animo retine; quam diu id feceris, nullam à piſce noxam ſenties. Feci periculum cum ſucceſſu, & quibus recentis ſecreti copiam dedi, pariter ſine horrore ſucceſſit retentio. Autumo ego, in eâ aëris retentione halitus undique è corpore noſtro copioſiùs ſpirantes, occurſantibus ex piſce inquinamentis reniti; nam à longiori retentionis perſeverantiâ, remiſſis nonnihil pulmonibus, iterum ſubſenſiſſe venenatas exhalationes nobis viſi ſumus. Teneræ vitæ eſt Torpedo, adeo ut amplo etiam vaſe, aquæ marinæ pleno, retenta, nunquam in diem poſterum vixerit: ſed matutinis horis modicè tractata, poſt meridiem mortua ſit. Mortua ſine ullâ noxâ tractabilis eſt: quin & edulem ajunt; capta tamen, torporis formidine, dimittitur. Credunt piſcatores, facultatem ſtupefaciendi torpedini pro tutelâ datam à naturâ eſſe, quâ piſces piraticos & vicinos quosque enervare poſſit ac torpentes reddere. Affirmat idem *Stagirites*, probat *Plinius*, & teſtantur veloces illæ apuæ, quas in torpedinum ventriculis inter ceteros piſciculos aliquoties inveni. In cupam aquæ plenam cum aliis piſcibus depoſita, id non præſtitit; forταſſe, quod capta hoſtem negligeret. Uſum nullum habent torpedines, ſed captæ dimittuntur: quo ipſo à piſcatoribus præmio inductis facilè eas obtinui. *Habeſſinos* impoſitâ torpedine (in lacubus & fluminibus captâ) febres curare relator eſt *Cl. Ludolfi, Hiſt. Æth. L. I. c.* 11. Fruſtra eſt *Sennertus*, fruſtra ceteri, qui de memorati torporis curatione agunt; quippe qui ſponte & illico deſinens, nullum relinquit corpori aut humoribus detrimentum. Figuram Italicæ torpedinis fœminæ exhibet *Matthiolus*, noſtræ perſimilis, ſi macularum ordinem, pinnamque caudæ extimam excipio, quæ noſtræ ſurrecta & decuſſatæ extremitatis eſt, illi ad corporis planitiem expanſa ac rotunda.

OBSERVATIO III.

Muminahì, ſeu Mumia nativa Perſica.

Mumia nativa in genere.

Nomen.

§. I.

Vernaculis Margaritarum & Turcheſiarum opibus, queîs Perſarum ſuperbiunt Gazæ, multis regio hæc paraſangis anteponit nativum quendam mirandæ virtutis liquorem, quem proprio nomine مومناهي *Muminahì*, i. e. Mumiam appellant; vel in eminenti ſignificatu, vocabulo generali بلسان *Beleſſoon*, i. e. Balſamum; vel appellatione laudativâ قدرتي *Kodretì*, quod ultroneum à DEO & naturâ munus, id eſt, Mumiam naturalem inſinuat.

Hiſtoriam ejus dignam judico, quæ Latio noſtro, me relatore, innoteſcat, cùm à viatorum paucis cognita, à nemine deſcripta ſit, tantum abeſt, ut ipſum nobiliſſimum Medicamentum ad officinas noſtras unquam penetraverit: quippe quod ex durâ rupe parciſſimum emanans, ſoli ſacratur poſſeſſioni Regiæ, & intra ſereniſſimæ familiæ orbitam conſumitur, raro ſaltem particulæ ex Regis clementiâ dimanant ad magnates, ſi quem reſciat præcipitem cum equo actum (prout contingit in venationibus) cum vitæ diſcrimine decumbere. Hæc eſt illa, ex opinione popularium, vera & genuina Mumia antiquorum, quâ apud priſcos Ægyptios corpora Principum condita, atque inde apud noſtrates Mumiarum appellationem ſortita fuerunt. Quod ipſum deinde nomen in balſamo artificiali ex aromatibus facto, veræque Mumiæ in conſervandis cadaveribus ſuppoſito, retentum eſt. Ea propter Perſæ Ægyptiam ſic dictam Mumiam, ceu indignam nobiliſ-

bilissimô nomine, vocarunt انساني *Ensaanì*, vocabulo Arabicæ originis, Humani quippiam designante; sive substantivum respiciant موم *muum*, quod ceram, sive *Muminahi*, quod liquorem balsamicum nostrum, veramque Mumiam significat, ut nimirum ab hac genuinâ suâ, adulterinam Mumiam Ægyptiorum distinguerent. Est nostra, quam inducimus, Mumia, succus bituminosus, ex petrosâ montis superficie exsudans; fœdâ sutoriæ picis facie, colore, densitate, & quodammodo quasi lentore; recens dum rupi adhæret eâ liquidior: ad calorem tractabilis est, olei gaudens consortio, aquæ misturam respuens, inodorus prorsus, & Ægyptiacæ Mumiæ substantiâ persimilis. Carboni injectus sulphuris spirat graveolentiam, ex Naphthâ nonnihil attemperatam, naribus non omnino molestam; odore affini, quem vel Naphtha arida, vel Asphaltus, vel veterum Mumia Ægyptiaca, addo vel Ambra nigra suffumigando spirant: Nam omnia hæc non omnino dissimilis substantiæ bitumina sunt, majoris graveolentiæ aut suavitatis gradibus à se invicem recedentia, ob diversam sulphuris, vel si mavis, salis sui dispositionem & copiam.

Descriptio.

§. II.

Collectionis historia.

Duplicis Mumia differentiæ est; Una primaria, quam eximia virtus, & paucitas nobilitant, ea, quam hîc potissimùm laudamus: Altera secundaria, quam largiori manu impertiens natura, minori efficaciâ instruit, supponi in illius locum & pro virtuosâ venundari ab impostoribus solita. Natalis locus Mumiæ primariæ, ab hominum aditu, pagis, fontibus est remotissimus, & maximè desertus, situs in provinciâ داراب *Daràab*, unius diætæ intervallo, ab urbe دارا *Darà*, ita à Dario conditore nuncupatâ, Per-

 sarum

ſarum Monarchâ ultimo, ex victoris ſui laudibus ſatis inclyto. Incunabula ei hîc præbet caverna quædam anguſta, geminam orgyjam inſtar putei demiſſa in petram ſub radice montis prærupti Caucaſii. Nam hic (Caucaſus) ex Iberiâ ſurgens, Aſiam, ut *Curtii* verbis utar, perpetuo jugo dividit, ſparſis ubique ramis Perſidem pererrans, locis plerisque ſterilis, at hôc potiſſimùm incultus & aſperrimus.

Ejus collectio aliquot retro ſeculis intermiſſa dicitur, vel quòd proventus ceſſaverit, vel quòd locus bellorum turbis amiſſus & oblivione obliteratus fuerit. Inventus iterum, & collectio redauſpicata eſt, in principio ſeculi à Chriſto ſexcenteſimi ſupra milleſimum; à quo tempore magnâ pompâ & ſplendore Mumia inde quotannis petitur. Et ne pretioſo rori legitimæ originis fides deficiat, quippe inter cariora Domûs Regiæ adoptando, ab ipſis ibidem ſupremis Provinciarum Directoribus excipiendus eſt, eâ quidem æſtatis parte, quâ ex intenſis Syrii caloribus maximè molleſcit, ac laterum aſperitatibus faciliori opere abſcedit. Ritus & colligendi modus hic eſt: Supremus provinciarum لار *Laar* & *Daraab* præfectus, cum ceteris ex utroq; territorio Regiis adminiſtris, indicto tempore ad montis radicem conveniunt, luſtrant & reſerant ſigilla, quibus cavernam ſuperiori anno obſignaverant. Tum ſaxo ingentis molis, quod ingreſſum claudebat, viginti bajulornm lacertis devoluto, unus ad extergendum bitumen intromittitur, inſtructus cochleari ferreo, ad rimanda latera, probe roſtrato. Ne verò colligenti, in obſcurâ ſolitudine, latebræ ac veſtimenta furandi occaſionem ſuppeditent, his totus exuitur, & præter pudenda nudus dimittitur: datâ priùs, quâ ingluviem claudat, aquâ limpidâ, plenis buccis continendâ, donec redeat. Speluncam ingreſſus, abradit quicquid ſuperio-

rioris anni decursu petra eliminavit, circiter horam unam in illo opere conficiens; Dum interim deputati, id tempus epulando daturi, repetunt tentorium, quod eum in finem è regione cavernæ magnificè expandebatur. E puteo redux, & Mumiam deponit Inspectoribus, & retentam ore aquam in patellam argenteam egerit, ab omnibus censendam, an pro acceptâ lotium suum substituerit: quin papilione eductus, in ano ipso immissis digitis visitatur, si vel inter sterquilinia gemmeum rorem condiderit. Tum verò Mumia igni illico liquatur, ut lapidosa excrementa unà cum bitumine abrasa subsideant, limpida ejus substantia in pyxidem argenteam, eam in rem noviter fabricatam, inclinatione effunditur, quantitatem plerumq; referens viginti quinque مثقال Mescalium, i. e. unciarum paulò plus quatuor; nam *Mescaal* drachmam unam cum granis paucis continet. Obsignata pyxis, â præsentis coronæ primoribus quinque, hemerodromo porrigitur, sine morâ in Regiam Isphahanensem exportanda. Quæ impura remanet portio, eam inter se, connivente Rege, curatores dividunt. Dehinc, clauso rursus signatoque aditu, concio dimittitur.

§. III.

Mumia secundaria.

Secundaria Mumia sparsim ex rupibus desertorum in eodem montium tractu, *Laram* inter *Darabum*que urbes, exsudat. Hæc, ut pari naturæ studio non est elaborata, sic multis passibus ignobilior & virtute inferior est, adeoque hæc, si inveniatur, cuivis promi permissa est, modò ob præcipitii difficultatem possit. Celeberrima ex his est, & pro pretiosâ supponi frequentiùs solita, quam loci sui nomine colligentes agricolæ *Sebebbenaad* vocant: Adhæret prærupto cacuminis dorso, quò fune, qui abradat, horrendo spectaculo demittitur; sagittarii etiam telis infernè missis particulas disjungunt. Redolet

let ſuffitu ſulphur crudum ex Naphthâ, graviùs quàm pretioſa; venum nobis oblata à poſſeſſore ſuo, tanto argenti pondere, quantum ipſa in lance librabat. Alia ab ignobili loco, nomine agreſti *Tſjenpèh*, aliis *Tſjampèh*, dicebatur, quæ quadruplo argenti pondere conſtabat; expers crudæ illius graveolentiæ; fumigata Ambram nigram ex Aſphalto referebat, proximâ ſuavitate, vel majori penè, ac ſpirat Mumia nobiliſſima Ægyptiaca veterum, cujus quoque exhibebat friabilem conſiſtentiam. Per Mumiam *veterum*, non intelligo dubiam illam fœdamque hujus nominis miſturam, quam officinæ exhibent; aut à vulgo ita appellata humana cadavera, in arenis deſertorum exſiccata, ſed veterum illud Balſamum, quo nobiliorum corpora replebant Arabes atque Ægyptii. Hujus duplex genus reperio: *Unum* pretioſiſſimum & multò rariſſimum, è Principum cadaveribus depromptum; cujus particulas in citeriore Aſiâ inter rariora Magnatum invenire nonnunquam licuit: hoc, & ſubſtantiæ ſimilitudine, & pretio, & vel ſolâ nominis parilitate ſe genuinam Mumiam Darabenſem teſtabatur; ſuffitu verò (quo Mumiam Tſjampenſem magis redolet) cum Benzoino, Styrace, vel Opobalſamo ſe permixtam prodit: à quo & illud fortaſſe obtinet, (niſi id debeat antiquitati) quòd comminutum in colorem rufum nonnihil inclinet. *Alterum*, quod pro verâ veterum mumiâ paſſim & copioſè in Europâ aſſervamus, ut exuvias ignobiliorum corporum infarcivit, ſic & viliorem, ex quâ conflata fuit, materiam exhibet. Aſphaltum eſſe crederem, nam ejus ſuffitum ſpirat ſatis genuinum.

Nativæ mumiæ perſimlem liquorem fundi vidimus in Naphthiferæ Caſpii maris peninſulæ monte quodam, ſito tribus milliaribus ab urbe Mediæ *Backuu*. Emanat ex ſummitate, liquidiori primùm ſubſtantiâ, ſenſimque defluendo congelaſcit, ignaris ruſticis ſolùm pro igne bal-

balneario serviens. Sed quæ inde ab uno circiter milliari puteis extrahitur Naphtha nigra, ea negligenti tractatione perpetim in terram profusa, in consimilem resinam indurescit. Hæc ab illâ secundariâ Mumiâ, per graviorem sulphuris sui & Naphtham nigram spirantis fœtorem dignoscitur, quem recens redolet, etiam non accensa, sed facta antiquior deponit. Ejusdem notæ ac farinæ est Bitumen congelascens aridum *Strabonis Lib. XVI. de Sit. Orb.* cujus fontem esse in agro Babylonio prope bitumen liquidum, seu Naphtham, ex Eratosthene adducit. Ego locum non vidi; suspicor ibidem & nunc reperiri, quia liquidum inde petitur. Prædictarum Mumiarum cum Naphthâ aridâ, Asphalto, Ambrâ & Mumiâ veterum tanta est in substantiâ, colore & consistentiâ parilitas, tanta in odore & virtute affinitas, ut vix non audeam prædicta omnia ejusdem generis bitumina affirmare: quarum, quæ intercedit, major vel minor odoris suavitas & virtutis præstantia, partim ex loci natalis diverso colo, partim ex subterranei ignis diverso gradu & ustione dependeat; ita, ut in illâ seu percolatione, seu sublimatione, paulò aliam sui sulphuris depurationem, & particularum dispositionem nanciscantur.

§. IV.

Vires & usus.

Ad Mumiam primariam ut redeamus; hæc omni illâ pollet virtute, quâ scribitur veterum, seu Arabica, seu Ægyptiaca, olim excelluisse: Ossibus verò glutinandis tantâ claret efficaciâ, ut fracturas crurum in animantibus paucis diebus, in pueris quidem triduo, in pullis gallinaceis intra diem vertentem, modò ritè reducta sint, firmare & ad usum stabilire credatur. Quæ medicamenti efficacia in vulgus Persarum innotuit adeo, tantâque fide creditur, ut vel quicquam de eâ dubitare ipsis religio sit. Usus ejus internus & externus est. *Internè* balsamum

præſtat vulnerarium eximiæ virtutis, in viſcerum apoſtematibus & ulceribus ſanandis, reſolvendo ſanguine coagulato, rupturis & ceteris malis, quibus à caſu ab alto præcipitantium viſcera violantur, ſi ejus particula, cum modico butyri liquata, propinetur; cavendo, ne dentes medicamento imbuantur, quos offendere ac vacillantes reddere perhibent: crediturque hæc nobiliori Mumiæ non admiſſi adulterii nota eſſe. *Externè* valet in luxatis articulis, qui poſt reductionem, artis lege inſtitutam, loco emplaſtri, prædicto liquamine ſemel tantùm inunguntur: quæ verò inunctio, ſi ante reſtitutionem fiat, tendines, interpoſitâ unius noctis morâ, ſic arctari ajunt, ne reduci poſtea transmota pars ullâ arte valeat. Utrovis verò interno & externo uſu potiſſimùm, quod dixi, in fracturis oſſium graviſſimis locum obtinet, ſi Mumiæ portiuncula liquetur in ſufficiente quantitate butyri, pars liquata plus minus granis Mumiæ quinque impregnata, deglutienda detur, reliquum linteo illitum fracturæ probè reductæ applicetur; ſic factâ ſemel deligatione, non ſolvuntur faſciæ ante uſum membri. In pullis gallinaceis, ſi crus frangitur, duo vel tria grana pro utroque uſu ſufficiunt. Hanc ſtupendam in fracturis efficaciam non dubitavi ego (ut ſoleo miracula naturæ) inter ea referre, quorum veritas conſtare debet ex tribunali ἀυτοψίας & experientiæ. Experimentum igitur in Gallinis inſtituo, non ſemel, ſed quoties Mumiæ particulam pretio vel dono obtinere contigit, & in applicatione omnia ad præſcriptum exequor. De Mumiâ autem primariâ conſequendâ, cum fruſtra laboraſſem; Secundariam ſubſtituo, vel eam, quæ pro primariâ falſò venditabatur. Pollere enim eâdem virtute dicitur, ſed ſegniori ſaltem. Quid tum? ſucceſſit aliquis ſemper effectus non illaudabilis, verùm longè infra deſiderium noſtrum & ſponſorum jactantiam, ut vel ſine bitumine obligata pullorum

Experimentum.

cru-

crura solidari non multò tardiùs, comperiverimus. Accidit postea, ut cum forte fortuna in nobilium coronâ exprobrarem ultra vires jactatam Mumiam; diffidentiæ extemplo vindex me adoriretur quidam domesticus Gubernatoris Larensis: virtutem Regiæ Mumiæ, cujus particulâ gaudebat, in consolidando osse probaturus, antequam me, ut ajebat, dimissurus sit. Rem magnâ fiduciâ aggreditur, turbâ hominum spectante, cujus hîc integram rem sistam Lectoris censuræ. Recipiebat Darabensis Mumiæ pretiosæ quantitatem cicerculæ, id est, grana duo vel tria; cui de secundariâ pro majori corpore addebat quantitatem triplam; junctas liquari jubet cum butyri modico (circiter drachmâ unâ) in cochleari argenteo, quod illi negotio exhibui utensile meum. Hoc dum fieret, producitur in scenam pullus gallinaceus semestris, cui frangi crus alterum mihi committitur. Fregi penitus, ita ut festuca è cute pertusâ promineret; reduxi, & ligulam balsamo nostro inunctam fracturæ calidam circumposui, spleniolisque firmatam obligavi: quod balsami liquefacti supererat, gulæ ejusdem infudi deglutiendum; sic servavi gallinam loco angusto tenebricoso: omnia sic jubente, qui Mumiæ susceperat patrocinium. Postero die convocatis in idem tempus, qui pridie sponsores & spectatores adfuerant, gallina è tenebris producitur, solvitur ligulis & dimittitur. Quæ tunc expansis alis quatiens, suæ applaudit libertati, & expeditè discurrit, ut escam quærat; tantillâ cum claudicatione tamen, quantula vel in sano pede inferri offensa potuisset ex spleniorum pressurâ. Mox sparsis granis assiliens, doloris se amplius expertem, vel hôc ipso testata est, quòd ceteras gallinas audacter impetiverit, & ab escâ depellere conata sit. Mirabundi stetimus, quicunque de Mumiæ dotibus dubitabamus. Postulatus ego, sponsorum sententiis ut subscriberem: nisi, ajo, scriniariorum arte fracturas quis conglutinaverit,

naturali certè nondum combinari: quippe licet Mumiæ eximiam virtutem videam & prædicem, neutiquam tamen me credere, naturam quocunque etiam fortissimo remedio jutam, uno vertente die tantum præstitisse opus in exsangui crure, secrevisse calli materiam, glutinasse, indurasse. Nec moror, crure dissecto, fracturam oculato examini subjicere: in quo offendimus externam cutem, sub balsami liturâ, plus solito crassiorem, ossis fracturas firmiter stringentem: quâ ipsâ scalpello remotâ, periosteum prodit mirè quoque conspissatum, quod fracturam fasciæ instar obvolvens, festucas loco suo retinebat & firmabat: abrasâ verò eâ membranulâ, tantum abest, ut intermedio callo, quod credebant, fracturæ cohæserint, ut potiùs levi attactu disjungerentur: comparente in oris fracturarum cruore exiguo, pro ferramenti primordio: Ex quo constabat, naturam opus suum laudabiliter inchoasse quidem, neutiquam perfecisse. Hujus experimenti fiduciâ cum deinde virtutem Secundariæ in subjecto humano explorarem, (nam ejus copiam per natalem locum peregrinatus coëmeram) callum quoque celeriùs, quàm quovis medicamento porotico obtinui, excrescentem plerumque ultra desiderium.

OBSERVATIO IV.

Dracunculus Persarum, in littore Sinûs Persici.

§ I.

Appellatio.

Hæc vita est Ormusiensium, imò civium totius littoris Persici, ut perpetuas in corpore calamitates ferant ex cœli intemperie: modò sudore diffluunt; modò vexantur furunculis; nunc cibi sunt, mox aquæ inopes; sæpè ventis urentibus, semper sole torrente, squalent;

lent; & quis omnia recenseat? Unum ex ærumnis gravioribus induco: nimirum *Lumbricorum* singulare genus, quod non in intestinis, sed in musculis per corporis ambitum natales invenit. Latini medici vermem illum nomine donant τοῦ δρακοντίου, s. *Dracunculi*, vel propter aliquem cum figurâ colubræ similitudinem; vel quòd serpentis more convolutus in musculo hospitetur, vel quòd serpentis instar sub cute progredi, credatur *Rhasi* (medico centenario) relatori. *Sennertus*, Germanorum ille Galenus, & ex gregariis scriptoribus non pauci alii Dracunculum confundunt cum *Crinonibus* puerorum, i. e. cum pororum excrementis illis, quæ, ob lentorem, figuram vermiculorũ referunt, Germanicè appellatis Mitesser. *Avicenna* eum vocat عرق مَدِينِي *Irk Medinì*, id est, Nervum Medinensem; seu, ut Carmonensis ille vel supinus vel indoctus ejus interpres, ex vocabuli عرق ambiguitate perperam reddit, *Venam Medeni, Lib. Can. 4. Fen. 3. Tr. 2. c. 21.* Per Medinam autem intelligit Arabiæ oppidum, quod Arabes ob excellentiam مَدِينَة id est, *civitatem* absolutè, vel مَدِينَة النبى i. e. *civitatem prophetæ* vocant, quoniam Meccâ fugiens Mahhammed, sedem hanc suam constituit. *Gvineenses* nigritæ linguâ suâ Meinensi vermes illos vocant *Ickòn*, ut produnt reduces ex aurifero illo Africæ littore. *Persæ*, Sinûs accolæ boreales, alumnos suos پيوك *Pejuuk* & نارو *Narù* nuncupant. Sed quid moramur nomina? de quibus abundè satis disseruit *Velschius*, multijugæ lectionis & eruditionis Medicus, *Exercitat. d. Ven. Med.* Ego de *Dracunculo* & ejus attributis pauca tantùm, atque ea tradam, quæ autopsiâ & experientiâ meâ hausi.

§. II.

Descriptio Dracunculi Vita.

Confidenter autem vermem voco, contra ἀντίθετον quoque

que *Avicennam*, qui de Dracunculi vitâ animali dubitans, nervi eundem, vel venæ maluit, quàm animalis vocabulo inſignire. Obiter enim inſpectus, prout plerumq; ſucceſſu temporis extrahitur, aut fruſtillatim cum pure egeritur, nervi figuram quandam non obſcurè exhibet. Verùm, felicior ego huic partui obſtetricatus mihi videor, cui bis contigit vivum, quod raró evenit, uno nixu extrahere ex cavô ſcroti: unum Afro, alterum Perſæ; uterque in lucem editus ſpontalem motum vitamque prodebat, atque oſtendebat clariſſimè ſpectatoribus, à me in rei fidem advocatis, quibus duo intererant juvenes chirurgi. Notabile erat, quòd in aquam calidam injectus actutum marcidus & immobilis flacceret; extractus inde, rigebat illico & movebatur, ſatis obſcurè tamen; in aquam frigidam verò immiſſus, valdè ſe huc illuc curvabat, & ſubmerſus, algidi humoris impatiens, caput ultra aquæ ſuperficiem ſubindè exerebat, motu, profectò, percepti doloris indice, & alio planè, ac cernitur in chordâ aut filo duplicato, quæ admiſſo humore gyrantur, ex mechanicâ partium diſpoſitione & neceſſitate. Qui igitur ægrotis noſtris nunquam credideramus, de ſubcutanei lumbrici vitâ & motu, atque inde enaſcente repentino dolore querulis, nunc ultro pedibus ab *Ebn Sinæ* diſceſſimus ſententiâ, impoſterum credituri, verum animal eſſe & lumbrici ſpeciem, quam Venam perperam appellaverat *Avicenna*, ille Arabum maximus ut *Zacutus Luſitanus*, & oculatiſſimus ut *Mercurialis* eum vocat.

Forma. Lumbricus ille coloris eſt ex pallidô albicantis, longitudinis incertæ, pedalis, cubitalis & ampliùs; tener & teres, chordæ in citharâ (craſſioris) tenuitatem referens. Roſtello inſtruitur, quod Perſæ ریش *Riiſj*, ſive barbam, vocant: nam per microſcopium conſpecta, pilos referre dicitur; album eſt, pellucidum, digitum longa, pili inſtar tenu-

tenuissima, & tenerrima adeo, ut sponte fatiscens, dum in lucem editur, aut cum epithemate divulsa, segnes chirurgi oculos haud subeat. Ad radicem barbæ punctum atricolor, & inermi etiam oculo ibidem oris vestigium quoddam, in caudæ extremitate verò foraminis quoque punctum, velut ani nota, conspicitur. Duplici constat tunicâ, utrâque albidâ, interiori paulò teneriori, cujus cavum liquore albo, pingui, nonnunquam & seroso referta est, nulla omnino sanguinis comparente guttulâ.]

§. III.

Generatio & nativitas.

Patria.

Non est bestiola hæc soli Persidi vernacula, sed & Gvineæ in Africâ, & *Rhase* ac *Avicennâ* testibus, Chorasmiæ & Ægypto quoque. Medinensem Arabiæ tractum earum feracem testatur sæpe laudatus Arabs, & morbum sub hujus Patriæ titulo, ex instituto pertractat gemino *capite* 21 *&* 22. *Lib. Can.* 4. *Fen.* 3. *Tr.* 2. Dracunculorum genitrices quoque offendi pagos mediterraneos quosdam terræ Gangeticæ ultra *Paliacattam.* Vestigia inveni quoque in Tartariâ desertâ, prope flumen *Jaïcum*, quà Caspium subit. Omnem autem Dracunculi patriam comperivi æstuosam, torrentem & intemperati cœli; solum vero in eâ salsum, sterile & arenosum, quod aquam nec in superficiem effundit, nec in intimo sinu fovet aliam, nisi salsugine inquinatam & siti restinguendæ ineptam. Imber igitur brumalis (qui cœlo Ormusiensi præsertim parcissimus est) per terræ superficiem confluens, cisternis amplis, eam in rem operosè fabricatis, excipitur, & reservatur studiosè, velut potabilis annona, parci Jovis indulgentiâ sibi ad demorandum eo cœlo concessa: id quod insectorum nostrorum generationem inquisituris probè notandum est. Lucem sortitur eâ æstatis parte, quam ardens infestat canicula; quasi infelix monstrum non nisi inauspicatò nasci oporteat. Prout verò una æstas fer-

Tempus nativitatis.

ven-

ventior eſt alterâ, ita præſertim fœcundiſſimam lumbricorum eam fuiſſe expertus ſum, quæ maximè erat æſtuoſa. Gaudet præ ceteris partibus crurum hoſpitio, præſertim à genibus ad imum usq; pedem: in femoris verò proceſſu, à lumbis ad usq; genua, non æquè frequenter gignitur. Malleolum externum & internum ſæpiſſimè omnium occupat. Ex pede imo, & brachiis, aliquoties eduxi. Sub patellâ, in genuum juncturâ, ſcrotoq; latitantes, tum ex manu, coxâ, lumbis, latere, omnino ſemel & bis extraxi; ex aliis partibus, quod memini, nunquam. Ut plurimum ſub carnoſo deliteſcit panniculo, ſitu ſanè promiſcuo; nunc ſupra muſculum rotatus in multos gyros; nunc in rectum extenſus; nunc muſculorum interſtitiis impactus, ſæpè ligamentis artuum mirè implicatus, ſæpiſſimè omnium vago flexu per muſculos diſtractus: hoc enim ex dolore, motu & exulceratione diverſarum partium, & ex his factâ divulſi unius dracunculi excretione, luculenter conſtat. Extraxi ſcribæ vermem triplici hebdomade, cujus extremitatem ſub genu prorumpentem dum ducerem, major pedis digitus, velut continuâ chordâ tractus, ingenti dolore movebatur, & ſub eo tandem extrema portio, multâ ſanie excreta eſt. Eduxi fabro lignario, cujus altera extremitas in ſummitate ſuræ locata primùm lucem vidit, media portio ſub malleolo, extrema demum in plantam pedis protenſa moleſtiſſimè prodiit. Hæc de ſitu. Paucis nunc ipſum ortum & huic annexa.

Locus generationis in corpore.

Situs varius.

§. IV.

Ortus.

In lucem prodituri nuncia plerumque eſt febricula, ut plurimum ephemera, nonnunquam in tertium diem protracta, cum fœtæ partis levi rubedine & tumore; in quo poſtridiè exſurgit puſtula piſi magnitudine, tenera, aquoſa, pellucida, non rarò atricolor: quâ poſt unum aut alte-

alterum diem sponte ruptâ, vel acu apertâ, prosilit lumbrici summus apex, sive rostellum, ibidem hactenus absconditum, quod pedetentim & reliquum corpus undecunque subsequitur, blandâ attractione quotidiè solicitatum. Sæpè etiam non nisi prævio partis dolore, & duritie vix sensibili nascitur; rupto ibidem, quo perpetuò sibi viam parat, ulcusculo, sine epidermidis pustulâ. Excretio, pro lumbrici magnitudine & maturitate citiori, tum pro situ & loco generationis vario, facilior est aut difficilior, longior aut brevior: raró autem pariter & vivus, frequentissimè successivo tempore, diebus circiter decem, extrahitur. Omnium felicissimè egreditur, qui in scroti cavo absconditur, nam hunc, barbâ exertâ, vivum illico educimus, sine dolore & purulenti ulceris incommodo. Supra musculum aliquem in crure aut brachio non admodum dispersus jacens, vel in gyrum volutus, qualis oculo & tactu deprehenditur, intra paucos dies, à quo maturare incipit, sine notabili pure & molestiâ, quin vel uno interdum nisu extrahitur. Ex femore & ulnis plerumque facili partu exit, diebus admodum paucis. Situ vago ligamenta pedis involvens admodum difficulter, morâ videlicet viginti vel ampliùs dierum, excluditur, cum tabo quotidie copiosissimo magnoque ægroti cum dolore & incommodo. Id evenit, si importunâ manu attractus rumpatur: Rumpi autem & recedere contingit, si ligamentis valdè implicetur, vel agglutinetur, præsertim distantiori, ab exitu, loco: haud enim pariter dracunculus, sed per partes, maturatur, ita ut nascente extremitate unâ, videlicet capitis, reliquum corpus generari adhuc, & velut per appositionem (ut in scholis loquimur) produci videatur. Impar hinc in extractione successus est; ita ut aliis diebus facilè & magnâ portione excedat, aliis planè renitatur, quicquid attraxeris, aut cum acerrimo patientis dolore tentaveris; donec, quod videtur, succe-

dens portio elaborata fuerit, & ſecreta à parte illâ, cui adhærebat. Durat hoc pacto partus ille, cum ulceris ſanatione, menſtruum penè vel ampliùs ſpatium; præſertim in corpore cacochymico. Tria igitur, implicatio, maturatio tarda, & enormior longitudo vermis, exitum protrahunt. Uti de utrâque priori, ita de longitudine nihil determinari poteſt. Viro tricenario vermem ex ſurâ, felici quotidie cum ſucceſſu, plus minùs palmari longitudine produxi, nec intra tertiam hebdomadem finem aſſecutus ſum; credo adunatas, quas indies reſecabam, particulas, geminæ orgyjæ longitudinem exceſſuras fuiſſe. Contingit etiam eodem decubitu plures edi dracunculos: Uni ego juveni heluoni, jam tertiùm Medioburgo ad Indias remiſſo, per unam continuam æſtatem, eduxi lumbricos ad minimum decem. Aliquoties uno menſe ex eodem crure tres, quatuor & quinque ſuſcepi. Nonnunquam ex eodem ulcere, geminos eodem partu; in alio totidem ſucceſſu temporis eduxi. Non rarò contigit lumbricum medio corpore, adeoque duplicatum, prodiiſſe, extremitatibus intrò abditis. Si totus in profundo generetur, longâ ulcerationis morâ putreſcit, ut vix lumbrici veſtigium effluat, niſi quod ex albis tabi ſtriis colligas. Numerus vermium non ſemper dignoſci poteſt, dum ruptus retrocedit, & interpoſitis diebus alio loco prodit ulceratio gemina, cum multa excretione particularum, incertum ejusdemne, an alius etiam dracunculi. Nam in ſtatu cruris, ex ulceroſis cuniculis & tabi latebris depravato, vermis plerumque præpoſterè, putrefactus, & partitis vicibus, excluditur. Infeliciter ſitus, & imprudenter tractatus, aliquando pediſequam ſortitur contumacem fiſtulam. Accidit interdum, ut dracunculus à tumore, nativitatis prodromo, in annum poſterum ſine patientis incommodo ſopiatur, videlicet ab aëre victuque mutato. Tractavi Armenos, Perſas & Batavos, qui itinere

nere, per Ormusiense littus facto, vermifero semine inquinati, sequenti anno, nil talium conscii, dracunculos peperere alieno cœlo. Novi, qui vestigium lumbrici, quod Gamrono asportaverat, gemino anno Isphahani servaret, non priùs exclusum, quàm tertio anno, ubi redux in viâ non procul Gamrono abesset. Multò majori cum difficultate parit, qui serpentigenum virus in aliam regionem transvehit, quàm qui idem cœlo excludit vernaculo; Aëris enim genius partum ac sanationem accelerat; fortasse caloris sui excessu, qui putrefactionem promovet, quâ res, toto genere præter naturam, à sanâ parte secedit faciliùs. Non aliud æger incommodum, quàm ex affectâ parte sentit, cetera sanus, nisi in quantum dolor actiones impedit.

§. V.

Principium Seminale.

Ad curationem rectà pergerem, nisi priùs de origine Dracunculi, & seminali ejus principio pauca dicenda essent. Insecta & viventia quævis ex ovis homogeneæ speciei, & lumbricos quidem humanos ab ovis fortè culicum & muscarum nasci, recepta est atque constans sententia recentiorum, qui ex semine æquivoco, ut in scholis loquimur, quicquam viventis generari posse negant. Difficilis explicatu fuerit stupenda illa transformatio, quâ fœtura culicis in tam heterogeneæ formæ longitudinem protendatur. Non sunt intestina tantæ angustiæ, quæ recens exclusam sic extenuent. Et quid ejusdem speciei ova disponat, ut exclusa in intestinis crassis fiant ascarides, in tenuibus verò lumbrici? Dices: tenerioris ovi genus esse, quod citiùs, adeoque in intestinis tenuibus; durioris verò & alius bestiolæ, quod in crassis excluditur. Speciosam fateor conjecturam! sed quæ unam tollens difficultatem, plures substituit. Quas etiam quoquo modo eluctatus in generatione lumbricorum in intestinis, quæ-

res denuo: quî igitur ova, ex quibus nascuntur Dracunculi (sive ea lumbricorum terrestrium, sive aliorum insectorum sint) conservari possint, ne tam longo circuitu cum sanguine agitata destruantur, sed sarta tecta deferantur sub cutis ambitum? Pone, hanc incolumitatem deberi rapido humorum motui & patentioribus illo cœlo ductibus; vel, si via placet compendiosior, dic potiùs: volitantes in aëre ovorum atomos (sed cujusnam animantis?) patentissima subire cutis spiracula, vel iisdem, prout gemmis & tuberculis plantarum evenit, ab ipsis invisibilis parvitatis insectis inseri; Pone inquam, hæc omnia sic, vel aliter, sub calente cœlo contingere; quid igitur fœtum ex tantilli ovi puncto nascentem tam longè extendat, tam vario situ distrahat? Cur non simul & uno actu maturus prodit? quin prior pars vitæ particeps lucem subeat, dum reliqua (velut ex *Nili* limo fabulosi mures Pliniani) successu temporis generetur. Ad æquivocam autem generationem *Aristotelis* si relapsus fueris, & rudem hanc naturæ sobolem, dixeris, haud magno negotio ex materiâ putridâ, vel excremento tertiæ concoctionis, generari posse, quomodo vel secundum principia *Cartesii* lumbricum sibi formavit Cl. *Blankardus, Pr. Lib.* 3. *c.* 10: trecentæ te rursus involvent difficultates, imò absurditates aliæ, à quibus positionem tuam nunquam vindicaveris. Relatori mihi satis fuerit culpasse imbrem, è superficie terræ, pro annuo potu in subterraneos fornices collectum, & in iis stagnantem, qualem omnis propinat Dracunculi patria; atque indicasse, seminale principium in eâ colluvie, non in aëre, aut cibo, certo certiùs hospitari: quicquid contradicant hospites ibidem Europæi: qui ex fontibus scaturientem, aliquot milliarium intervallo indies delatam, cùm bibant, hâc tamen polluuntur lue serpentigenâ. Verùm nesciunt sæpe ipsi, quid ingurgitent siticulosi, cremato vinove bene poti: exhibent famuli aquam, quæ ad manus

nus est, non quæ petitur. Atque ipse, Gamroni versatus, experientiâ didici, Camelarios Batavis ibidem demorantibus, pro fontanâ Issinensi, asportasse aquam ex pluviali lacu, quæ est in mediâ viâ. Sententiæ meæ testes habeo cives montanos, qui in eodem natali solo, sed circa fontium scatebras, habitantes, non norunt dracunculos, nisi nomine, nec concipiunt unquam, nisi rarissimè ii, qui per deserta profecti, virus ex stagnis imbrium hauserint. Conceptionem autem promoveri aëris genio & diætæ erroribus, haud inficior.

§. VI.

Curatio.

Curatio vulgaris inter populares hæc est: Emplastro, aliove medicamento emollienti, durities maturatur, ut lumbricus infixus suppuratione sensim proliciatur; deprehensi portio, quanta lenem attractionem sequitur, circa ligulam pollicaris longitudinis rotatur, & epithemate retinetur, ne in ulcus recedat. Ulcus indies geminâ obligatione à pure suo liberatur, iteratâ semper attractione & totalis eductionis qualicunque tentamine. Cautio est, ne fiat attractio fortis aut subitanea: Illa inanis est & dolores excitat, quòd vermis, parti alicui circumvolutus vel agglutinatus, frustra solicitetur priùs, quàm maturando abscesserit; hæc verò periculosa est, quâ vermis plerumque rumpitur & intro recedit, multis symptomatibus possessorem afflixurus, donec largiori suppuratione, vel eodem illo, vel novo ulcere excernatur. Si contingat aliquâ corporis parte extra ulcus retentum dracunculi finem, dolores parere tensione suâ, & omnino frustra ad exitum cieri diu, quòd procul inde insolubilis tendinosæ parti adhæreat, tunc, (quod experientiâ meâ & ægrorum cum incommodo didici) satius est finem dimittere, ut intro recedat, & negotium liberum committere naturæ: sic facto deinde, in loco remoræ, novo ulcere, minori cum

dolore & periculo ibidem extrahetur; vel morâ longiori putrefactus cum tabo copioſo effluet. Cum novam portionem extraxeris, antiquiorem reſecare liberum eſt, ne glomeratus obligationi obeſſe ſuâ magnitudine poſſit; ſufficit tantillam particulam extra ulcus retineri ligulæ circumvolutam, quâ receſſio impediri, & extractio iterari in proximâ obligatione valeat. Verme penitus egeſto, fiſtuloſum ulcus vulgari quovis remedio perſanatur, paucos intra dies & ſupra omnem tractantis fidem, facilimè. Vulgus pauper ſolâ ceparum, ſub cinere toſtarum, impoſitione totum maturationis & eductionis negotium perficit, non infeliciter. Sunt ex illo, qui frequenti aquæ frigidæ affuſione ſibi conſulere ſatagunt, dicuntq́; ſanam partem à corruptione ſic conſervari, arceri affluxum ex reliquo corpore, & impediri, ne excreto verme, ulcus remaneat: quæ philoſophia, quàm craſſa videatur, in illo tamen æſtuoſo climate, abſurda fortaſſe non eſt. Sanè in *Javâ*, qui laborant morbillis, niſi ſtrenuè perfundantur frigidâ, vix evadunt. Novi *Bataviæ* chirurgum (fratrem Clariſſimi Viri D.D.t.R.) qui tres natos ſuos, quos Europæâ methodo pertinaciter tractabat, omnes uno menſe amitteret; cum vicinus nigrita ſine medicamentis liberos, quibus numeroſè inſtructus erat, omnes ſervaret, nullo adhibito remedio alio, niſi ſolô hôc baptiſmô, ſub dio mane & veſperi iterato. Conjicio, materiæ peccantis efferveſcentiam, tum excedentem ſubtilium particularũ expirationem, hâc perfuſione inhiberi. Cum momentum omne in vermis extirpatione poſitum eſſe, hujus terræ lippi & tonſores noverint, evenit aliquando, ut præproperè factâ inciſione, deprehenſum pro lumbrico tendinem violent, tragico partis affectæ damno. Vidi duos, ex craſſo illo errore chirurgorum, (quorum profunda eſt per Aſiam univerſam inſcitia) claudos eſſe redditos. Antequam vermis eductionem moliaris, humores evacuare

in

in principio morbi oportet, ac temperare in progressu, ne ab affluentium copiâ & acredine ulcus aggravescat. Pinguium applicatione, ferventi climate facilè gangræna tibiis inducitur: proinde tutissimum est, pinguium loco primùm tumenti parti imponere cataplasma, in progressu verò locum operiri emplastro, eo saltem fine, ut ligula, cui vermis extremitas involuta est, retineatur: nullâ omnino insertâ turundâ. Hujus, quod obiter dico, merus apud nostrates chirurgos abusus est, vix eâ aliud agentibus, quàm ut partem offendant, dolores concitent, humores improbos alliciant, effluentiam puris impediant, inflammationem causent, sanationem protrahant: magistrorum imprudentium serviles & ignavi imitatores!

OBSERVATIO V.

حكايت هينك دزكاني

Historia Asæ fœtidæ Disgunensis.

§. I.

هينكسة *Hingisêb*

Plantæ descriptio botanica.

Umbellifera Levistico affinis, foliis instar Pæoniæ ramosis; caule pleno maximo; semine foliaceo, nudo, solitario, Brancæ ursinæ vel pastinacæ simili; radice asam fœtidam fundente.

Hingisêb radicem habet ad plures annos restibilem, magnam, ponderosam, nudam; exteriori vultu nigram, in solo limoso lævem, in sabuloso scabram ac quadantenus rugosam; ut plurimùm, Pastinacæ instar, simplicem, sæpe paulò à capite duabus vel pluribus divaricationibus brachiatam, aliis perpendiculariter demissis, aliis inconditè & in obliquum extensis, prout ab objectis flectuntur. Fasti-

Hingiseh
seu
Planta Asæ fœtidæ
Fol. facie aversâ
Fol. facie pronâ

Faſtigium è tellure prominens, fibris, ſetarum inſtar, ſurrectis, ex fuſco rufis, rigidis, confertim ſtipatur, velut in Peucedone. Cortex ei pinguis eſt, ſuccoſus, facilè, dum radicem ſolo extrahis, abſcedens, concavitate glabrâ & humidâ; ſubſtantiam obtinet ponderoſam, inſtar rapæ ſolidam candidiſſimamque, plenam ſucci pinguis, albiſſimi, fœtidiſſimi, porraceo odore nares horridè ferientis; qui ex eâ collectus, Perſis Indisque *Hingh*, Europæis Aſa fœtida appellatur. *Folia* ſero autumno ex vertice progerminant, ſex, ſeptem, & pro radicis magnitudine plura vel pauciora: quæ per brumam luxurioſè vigent, adultoque vere exareſcunt. Folium autem eſt ramoſum, planum, longitudinis cubitalis, folii Pœoniæ ut plurimùm figuram, Leviſtici ſubſtantiam, colorem & lævitatem exhibens; odorem obtinet ſucci odore remiſſiorem, ſaporem cum amaritie & aromaticâ acredine hircoſum. Structura conſtat ex ſcapo & ramo: Scapus ſpithamalis & ampliùs longitudinis eſt, humano digito tenuior, quadantenus ſtriatus, nervoſus, coloris herbacei, circa baſim ex mutuo complexu canaliculatus, cetera teres; ramus alas refert impariter adverſas quinque, rariùs ſeptem, palmaris & ampliùs longitudinis, obliquè ſurrectas, imas ſuperioribus longiores; Alæ utrinq; in lobos dividuntur incerto numero plures, inæqualis magnitudinis, oblongos & quadantenus ovatos; in aliis plantis peranguſtos, longiores, ad coſtam usq; & largiori intervallo diſtinctos, adeoque pauciores & ſolitarios, quaſi ſingula folia referant; in aliis verò latiores, breviores, & ob parciorem diviſionem continuos; ſinibus ſive inciſuris, plerumque ovatis vel orbiculatis, pro vario naturæ ludentis genio: qui ſæpè in foliis numero differentis plantæ adeo diſcrepat, ut ejusdem ſpeciei folia eſſe vix appareat. *Lobi* autem obliquè ſurrecti ſunt, ſubtus anguſto ductu per coſtæ latera demiſſi, coloris ex glauco virentis, læves exſucci, rigi-

 di,

di, fragiles, pronâ facie ſubconcavi; nervo donati unico tenui, qui à coſtâ per longitudinem inæqualiter decurrit, rarò lateralibus aliis ſociatus; Magnitudo incerta eſt, quam reducere ad longitudinem triuncialem, latitudinem plus minus pollicarem liceat. Ante radicis interitum, qui ut plurimùm ſerâ ætate evenit, unà cum foliorum faſciculo emergit *Caulis* ſimplex, rectus, teres, quodammodo ſtriatus, glaber, herbaceus, in orgyjæ, ſeſquiorgyjæ vel majorem longitudiuem luxurioſè exſurgens, craſſitie in imo quanta manûs complexum ſuperat; ex quâ paulatim factus tenuior, in ramos, paucos, hi verò in umbellas, Ferulacearum lege, divelluntur; Foliorum veſtitur rudimentis per intervalla palmaria alternatim conſitis, quorum baſes latæ, membranoſæ, turgidæ, caulem inæqualiter & utcunque decuſſatim amplexantur, dilapſæque impreſſis ſignant veſtigiis, genicula mentientibus. Medullâ farcitur geniculis haud interceptâ, copioſiſſimâ, candidiſſimâ, fungoſâ, paucis permixtâ fibris brevibus, vagis, in longum exporrectis. *Umbellæ*, pedali, aliæ ſpithamali vel breviori ſtylo nixi, in radios explicantur pluſculos (10, 15, 20) in orbem diſperſos: qui ſinguli, quaſi ſubalternas umbellas reddituri, in radiolos paucos alios (5, 6) biuncialis longitudinis terminant, axillis brevibus tenuiſſimisq; ſuſtentantes ſemina nuda ac ſurrecta. *Semen* eſt planum, foliaceum, ex fuſco rufum, figuræ ovatæ, Sphondylii, vel Paſtinacæ hortenſis, ſemini non abſimile, hôc tamen paulò majus & nigrius, quadantenus piloſum ſive aſperum, tribus notatum ſtriis, unâ per mediam longitudinem, reliquis per fimbriam arcuato ductu ad apices utrinque productis; odore maritatur exiguo porraceo, ſapore gravi, acutè amareſcente; medullam, ceu verum ſemen, in medio fovet atram, compreſſam, figuræ ex ovato mucronatæ. *Flores* non vidi; præparvos dicunt & in albidum pallentes; pentapetalos eſſe non dubitaverim.

§. II.

§. II.

Historia uberior.

Etymon.

Planta Asæ fœtidæ, ab *Avicenna* vocatur انجّودان *Andsjudaan* & حلتيت *Haltiit*, quod vocabulum *Dioscorides* σίλφιον, Matthiolus *Laserpitium* interpretatur. In patriâ ejus, cum ipsa stirps, tum ex eâ collectum gummi هنكسه *Hingiseh*, & per Indiam هينك *Hiing* salutatur: usitatius tamen est, vocabulo *Hingisèb* Plantam, *Hiing* ipsam exprimere lacrymam; quod & mihi in præsenti descriptione receptum est. Unde *Asæ* nomen ortum vel detortum sit, non anquiro. Germani ob atrocem fœtorem appellant Teuffels-Dreck/id est, stercus diaboli. Hujus plantæ, conjecturis botanicorum ad varias species distractæ, à clarissimis verò literatoribus *Scaligero* ac *Salmasio* notis ac nominibus illustratæ, genuinam hic trado historiam, diligenti inspectione à me observatam, institutâ eum in finem ex Gamrono urbe ad solum ejus natale, laboriosâ profectione.

Patria.

Patria ejus sola est Persia, non Media, Lybia, Syria aut Cyreniaca regio; unde ex hoc capite facta succi apud auctores distinctio, est inanis. In Sinâ prope muros plantam crescere, lacrymamque impertiri collectoribus, accepi ex duobus ejus terræ aromatariis; sed, quòd plantam in Herbario Sinensi non inveniam, incertus de veritate hæreo; quia per muri viam inductum gummi, apud ignaros genuisse errorem potuit. In Persiâ plantam hodie alunt saltem duo locorum tractus, videlicet (1) campi montesque circa هرات *Heraat*, emporium provinciæ *Chorasaan*; & (2) jugum montium in provinciâ *Laar*, quod à flumine *Cuur* ad usque urbem *Congo* secundum Persici Sinûs tractum extenditur, duobus, alibi tribus pluribusve parasangis à littore. Utrobique autem succi ferax quocunque loco planta non est;

ſed circa *Heraatum* ea ſaltem, quæ campeſtre deſertum occupat; in tractu verò Larenſi tantúm illa, quæ creſcit in montibus, vicinis territorio & oppido دزچگان *Duſguun*, vel, ut vulgò pronunciant, *Diſguun;* quæ in his ultra citraque germinat, vel ſucci inops eſt, non redditura colligenti operæ pretium, vel ſi redditura fuerit, legulum non habet. Quandoquidem citra Diſgunum, accolæ Arabes (ex transmarino littore coloni) collectionem nunquam tentarunt, ſupini ad novum opus, nec alii quàm vitæ paſtoritiæ ſueti, quam ducunt ſub tentoriis inertem atque tenuem. Ultra verò, herba dulceſcere dicitur & fœtorem pene in tantum exuiſſe, ut caprarum greges foliis veſcantur avidè & eorum eſu mirè pingueſcant: Quod ut ſuccedat, pridie ante admiſſionem ſale montano (nec aliud hîc ſuppetit) ſemel cibandi, admiſſi verò, primis quatuordecim diebus ab omni potu arcendi ſunt.

Solum natale.

Creſcit promiſcuè in teſquis & crepidinibus, ubicunque avulſa ſemina ventus protulerit; uberiùs verò & ſæpè ex pedali intervallo in locis, qui quodammodo premuntur in planitiem, quippe ſemini retinendo & ob meliorem fundi conditionem fovendo, aptioribus. Solum habet rarò udum aut puriori terrâ fœcundum, frequentiùs interſperſo limo ſabuloſum, ſaxoſum & aridum, &, quem in ſuperficie non invenit, altiùs actâ radice, ex profundo humorem allicit.

Species.

Plantæ duplicem Heratenſes conſtituunt ſpeciem, unam *Hingiſèb* dictam, quam affirmant eſſe montanam, & ſylveſtrem Diſgunenſium; alteram *Huſjèb*, ſive campeſtrem ſuam. Illam ajunt lacrymam ſtillare parcam, macriorem & virtutis debilioris; hanc verò Heratenſem largâ manu profundere pinguiorem & fœtidiorem, adeoque præſtantiorem. Ad rei veritatem & differentiæ notas evolvendas, plantam Heratenſem (quam effœtam, Gamroni degens, ex Choraſmiâ obtinueram) cum

cum Disgunensi diligenter contuli; sed mentiar, si ullum in figurâ discrimen viderim. Tum etiam vectoribus Heratensis Asæ (quam Gamronum ferè annuatim deferunt) plantam Disgunensem quàm primùm monstrarem, nesciis unde acceperim: suam esse, illico affirmarunt, plantam *Hussjèh*, veram & legitimæ Asæ genitricem. Ex quo infero: non differre Heratensium plantam à Disgunensi, nisi ratione soli natalis; quod in campis Chorasanensibus fortasse pinguius est, adeoque radicem majori succi apparatu instruit; id quod sterile jugum Larense tantâ ubertate non potest. Ut nihil hic dicam de ipsis utriusque Provinciæ lacrymis, quæ, inter se collatæ, nulla præbent vestigia diversæ speciei, nec differentias, nisi quas ex adulterio, vel diversitate temporis & ordinis, quo collectæ sunt, obtinent; prout latiùs patebit in sequentibus. Duplicem sexum Disgunense vulgus constituit: mares appellans plantas succi expertes, quæ caulem & in eo semen gignant, à cujus productione radicitus moriantur; fœminas verò succo dotatas, sed sine caule. Verùm, erronea est distinctio & sine attentione inducta. Nulla enim non radix invenitur, quæ ante ferulæ productionem læsa, succum non fundat; aut quæ suo relicta fato, in caulem seriùs ocyus non exsurgat: quo producto, exhaustô vitali liquore, arescit atque interit; quod ei cum umbelliferis plerisque aliis commune est. Longævitatem, ajunt, radici miram esse, & æmulam vitæ humanæ: ex quo monstrosam aliquando magnitudinem consequi, non est peregrinum. Si loci conditio ferat, nec in ferulam (quod aliquando evenit) primâ ætate efferatur, longitudinem orgyjæ, ac peræ humanæ crassitiem assequi affirmant; cùm mediæ ætatis est, suræ vel brachii, annuam verò pollicis crassitiem exhibere; cui longitudo proportione semper respondeat. Hirsutum fibris caput, ætatis quandoque index est: credo eas esse reliquias ex scapis folio-

Sexus.

Ætas & magnitudo.

rum diſſolutis, quas neſcit edax tempus ob nervoſam firmitatem deſtruere.

Aſæ attributa.

§. III.

Origo.

Omnis Aſa fœtida ex radice manat ſauciatâ, nulla ex caulibus vel ſponte fluit, vel arte exprimitur: unde faceſſit Aſæ in ſcapariam & radicariam diſtinctio, quam induxit Cl. *Wormius*. Radix quadrienniô minor, parum lacteſcit, & nunquam ſecatur; quò autem vetuſtior & major eſt, eò majorem impertitur lacrymæ copiam. Exemta tellure, ſi vel poſtridie ſecetur, lacte tamen ſtillabit: adeo nimirum ſucco diffluit, à quo inſolens pondus obtinet. In transverſum diſſecta ſummum diſcum perfundit lacteo ſuo ſucco, qui in continuas ſpiras argutè circumductus pullulat: prout videre eſt in Icone. Inſpecta attentiùs duplicem prodit ſubſtantiam: aliam firmiorem & fibratam, fibris per longitudinem vago poſitu diſcurrentibus; aliam magis ſpongioſam, congenerem & molliorem. Hæc ad liquorem retinendum, & in utriculis ſuis excoquendum nata eſſe videtur; illa ad fundendum, & pro nutriendâ ſtirpe transferendum: addo & ſymbolam conferre ad firmitatem quandam radici fragilimæ conciliandam. Exſiccatæ radici perit omnis mollior ſubſtantia, fibrata remanet, & in ſtupeam quaſi medullam contrahitur; dum rugoſa cortex de amplitudine ſuâ parum amittit.

Fœtor & bonitas.

Succus ex utriculis ſuis recens emanans, candidiſſimus, liquidus & pinguis eſt, flori lactis dulcis exactè ſimilimus, adeoq; omnis exſors lentoris; ad aëris verò ſoliſve contactum, colorem ſubfuſcum induit, & coaleſcens, lentorem quoque. Fœtor, virtutis index, quò major eſt, eò meliorem Aſam teſtatur. At ille in recenti lacrymâ vehementiſſimus eſt, cum eo, quem concreta & antiquior redolet, qualem Europa recipit, nullo modo comparandus. Affirmare auſim, unam drachmam recens effuſam, majorem

jorem ſpargere fœtorem, quàm centum libras vetuſtioris, quem ſiccum venundant aromatarii noſtrates. Ex monte redux, cum radicum copiam aſportarem domum, (in amplum palatium impluvio diſtentum) adeo cubilia fœtore repleta ſunt, ut eas actutum eliminare debuerim. Ex Choraſano cum Aſâ appellens *Caſila* (ita vocatur armentorum onuſta multitudo, ductoribus comitata) in campum longè extra portam hoc mercium genus exonerat: quod ipſum vento illinc ſpirante, omnem civitatis auram halitu ſuo inquinat. Devehenda eſt in Indiam ſingulari navigio, mercibus corruptioni obnoxiis vacuo: cùm eas inficere, & liquores, præſertim potulentos, corrumpere experientia docuerit. Navis mea, quâ transfretavi in Arabiam, ùnicum ex puppi pendentem ferebat ſaccum Heratenſis Aſæ, quæ per corium transmeans, naribus noſtris magnam faceſſebat moleſtiam; metuente nautâ, ne aqua roſarum, Sjiraſenſe vinum, mercesq; edules, etiam tam brevi viâ noxam caperent.

Virtutem Aſæ medicam, longo catalogo recenſet *Dioſcorides L.* 3. *c.* 78, nec minus in laudandâ effuſus eſt *Garzias, Arom. Hiſt. L.* 1. *c.* 3. Perſici medici ob delicatum nationis genium ab uſu ferè abſtinent; ruſticis ſaltem Larenſibus in colicis torminibus & hydrope, præſertim in tympanitide curandâ uſus innotuit ex conſilio Benjanorum. Retulit mihi civis Diſgunenſis, ſe hoc morbo tumidum, omni mane per ſex hebdomades devoraſſe aſæ bolum ſeu pilulam majuſculam, donec convaluerit: ex eo ſubinde ſibi flatus ſurſum & deorſum ſeceſſiſſe, adeo fœtentes, ut ab hominum conſortio toto tempore juſſus ſit exulare. Semen, idem, ſed minùs validè præſtat; proinde ab Indis in uſum medicum hinc avehitur. Vulnera, ex impoſito recenti ſucco coaleſcere dicuntur ad miraculum. Planta impoſita ſulcis, per quos aqua ad hortos & palmeta defluit, vermiculos ſtirpium quarumcunq; enecat,

Facultates.

cat. Indis, præſertim Benjanis, creber aſæ uſus eſt, etiam in cibis pro condimento. Hoc referenti *Garziæ* ægrè credidit Cl. *Renodæus;* nam: *ſi hoc*, ait, *fabula non eſt, ex duabus alterum conjecto: aut aſam fœtidam in Indiâ non fœtere, aut Indos æneum habere guttur. Mat. Med. Lib.* 1. *S.VIII. c.* 8. Deguſtavi hôc ſucco imbuta cruſtula, quæ mihi non adeo ſapiebant teterrimè, ac putaveram. Familiare eſt Benjanis, oras craterum eâdem lacrymâ perfricare, pro appetitu excitando malè habentium. Magna eſt inter Heratanos & Diſgunenſes de bonitate Aſæ diſſenſio; dum quique ſuam præferunt, obtrectant alienam: Heratani macram, exſuccam & ſpuriam vocant Diſgunenſium montanam, & campeſtrem ſuam prædicant multò eſſe pinguiorem, molliorem & fœtidiorem. Reponunt Diſgunenſes: Quicquid Heratenſis aſa pinguedinis obtineat, id omne eſſe adſcititium; quippe cui recens collectæ admiſceant (faciunt id, ne indureſcat!) florem camelini, alii caprini lactis, haud ſuâmet virtute duraturæ, niſi fotu hujus mangonii: hôc illos nequiter fallere emptorem, qui adulterii ignarus peregrinam pinguedinem pro genuinâ habeat. Rixam invidia & æmula lucri cupiditas peperit, non tantopere attendendam, ut inde differentes ſpecie plantas & lacrymas conjiciamus: ex quo lituram inducentes huic & ceteris aromatariorum diſtinctionibus, omnem noſtri temporis tum Plantam, tum Aſam fœtidam, ratione ſaltem loci diſtinguimus in Campeſtrem & Montanam, ſive in Heratanam & Diſgunenſem, vel ſi nomen provinciæ placet, in Choraſanenſem & Larenſem: illa, ut plurimùm pinguior & mollior, pellibus caprinis & ovinis involuta; hæc aridior, ſaccis ex foliis ſylveſtris palmæ textis, transmittitur. De poſteriori, uti facta eſt à me obſervatio, ita hôc loco de ejus collectione diſſeram, nihil differente à collectione Aſæ Heratenſis, niſi paucis circumſtantiis.

§. IV.

§. IV.

Messis Hingifera.

Instituitur (sit verbo venia) Hingifera hæc messis, cùm ab accolis quibusdam paganis, tum inprimis à majori parte civium Disgunensium, quos habet oppidum fere trecentos; & absolvitur quatuor actibus, sive quod idem est, quatuor excursionibus ad jugum Hingiferorum montium, qui inde distant duabus, alii tribus vel quatuor parasangis. Collectionis actus tradam, prout illi ab oppidanis celebrabantur anno, quo montes invisi, 1687. Quandoquidem ab illo tenore nunquam receditur, nisi fortè laborum auspiciis alium designando diem, aut collectionibus breviores interponendo ferias.

Actus I.

Colligentes, antequam opus auspicarentur, de asâ, utrum ab exteris desiderata sit, pro more percunctati fuerant: ne gratis profectiones suas & laborum impendia facerent. De caritate igitur satis eruditi, ad montes confluebant medio Aprilis; quandoquidem circa illud tempus radix ad fundendam lacrymam se præparari patitur: cujus signum præbet facies tristior foliorum pallescentium & à vigore suo in marcorem declinantium. Si paganis vicinis colligere quoque statutum sit, eodem hôc mense ad hunc actum compareant, necesse est. Appulsi cives per vasta montium spatia secedebant, procul sese dissociantes, ita ut qui ex compacto in communem censum colligere proposuerant, seu singulæ domus, seu familiæ cognatæ, seu vicatim & à pluribus initæ societates, alium atque alium occuparent montis tractum, quem ad messem inibi instituendam sibi assignabant. In hôc plantas quisque æmulâ alacritate adortus; *primo* terram, quæ radicem in circuitu proximè ambiebat, compactam videlicet, sabulosam vel lapidosam, ope ligonis, quo armabatur, ad palmi spithamæve profunditatem eruebat, ita ut

Zzz modi-

modica longitudine radix nudam ſe proderet. *Secundò*, ſcapos foliorum, transverſâ manu apprehenſos, intorquendo, à radice avellebat, nullo negotio hâc tempeſtate abſcedentes; ab impedimento quoq; fibrarum, quæ hirſutam mitram referunt, faſtigium repurgabat; quo remoto, rugoſam calvariam exhibet. *Tertiò*, terram, manu vel ligone rarefactam, radici rurſus ad usque verticem circumponebat; tum avulſa folia, & ſi quod aliud herbæ genus adeſſet, in faſciculos aptata imponebat; ſuperaddito lapide, ne à vento, hîc ſæpe vehementiſſimo, diffluerent: eodem ſigno locum, cum redierint, agniturus. *Nota*: tegumento hoc opus eſſe, quò à radiis ſolaribus radix nuda tueatur; quia ab iis ſemel percuſſa, intra diem naturalem putreſcit, nullum legulo collatura beneficium. Poſtquam hoc modo cives radicum myriades aliquot præparaſſent, futuræ collectioni ſubjiciendas, (ſolet ſocietas quatuor vel quinque hominum, ſibi vindicare circiter bis mille) relictis montibus, lares repetebant, abſoluto ferè intra triduum meſſis ſuæ actu primo, quem كُشْتَن *Kuſjtèn*, i. e. occidere, quaſi *actum occiſionis*, nuncupant; quia in eodem plantæ internecioni damnantur, inpoſterum, donec pereant, vitali ſucco emulgendæ.

Actus II.

Ab intervallo quadraginta dierum, (hoc anno, quàm par erat longiori) turba colligentium ad montes reditura, veſperi iter inibat, & primâ luce diei 25 *Maji* ſt. v. appulſa, ſocialiter ſecedabat in loca quæque ſua, ut è radicibus, priori actu præparatis, tributum exigeret liquoris; qui admiſſus pro foliis nutriendis, nunc omnis ſtagnabat in faſtigio. Inſtrumenta colligentibus erant *culter* acutiſſimus, pro radice decurtandâ, *ſpathula* pugillaris, ferrea, lato fronte, ad abradendam lacrymam, *patella* ſeu caliculus femori affixus, qui ablatam portionem ſubinde

inde reciperet; & geminus *corbis*, ex humero bajulandus, pro deportandâ ſucci collecti annonâ. Sciri autem in limine debet, ſocietatem unamquamque, loci illius tractum, quem meſſi ſuæ deligit, atque adeo omnem in eo radicum copiam, in duas claſſes dividere, circa quas, miſſâ alterutrâ, alternis diebus occupetur: Quandoquidem ablato ſucco radix intercalare tempus requirit, tum pro recuperando, quem transmittat, liquore novo, tum pro effuſi neceſſariâ quadam ſpiſſatione. Quod ut ad oculum pateſcat, Tabula Lectori inſpicienda eſt appoſita, quæ exhibet Hingiferi montis tractum, quantus pro meſſe celebrandâ uni ſocietati ſufficit. In eâ litera *A.* locum & claſſem radicum priorem, *B.* poſteriorem notat; radice utrobique expreſſâ ſaltem unicâ, quæ inſtar omnium demonſtrationi ſerviat. Hoc præſuppoſito, pergo in hiſtoriâ. Appulſi in locum *A* colligentes, ſinguli ſingulas involabant radices, remotisque umbraculis, egerebant manu aliquam portionem terræ ambientis, quanta operationi ſuæ obſtaret; quô factô, radicis verticem, quousq; ille hirſutus fuerat, per transverſum abſcindebant, ita, ut truncus diſcum exhiberet planum, in quo exſudans liquor, poſt biduum excipiendus, ſine defluvii periculo ſubſiſtere poſſet. Tum, prout in nupero actu, ſauciatam radicem à ſole rurſus defendebant, eâ cautione, ne faſciculus impoſitus diſcum attingeret, hôc fine cogendus quodammodo in arcum, emanantem ſuccum alioqui preſſione diſcuſſurus. Penſô abſolutô, die poſtero 26, cum diluculo pergebatur in locum *B*, atque eodem modo radix truncabatur, omnique ſtudio rurſus operiebatur. Die 27 in locum *A* regreſſi, remotis umbraculis, liquorem in ſuperficie depoſitum ſpathâ extergebant, & ſubinde deponebant in receptaculum, quod femori inhærebat; tum, remotâ terræ accumbentis portione, quanta ſectioni obeſſet, areſcentem diſci ſuperficiem præſeca-

A
B

bant; ablatô saltem orbiculo tenuissimo, vix culmum avenaceum crassô; satis enim est, si vel extima, quæ poros claudebat, superficies auferatur, quò possint occlusi ductus succum dimittere: quandoquidem pro comperto habent, quò tenuior tessera abscissa sit, eò succum prodire promptiùs & copiosiùs. Idem persuasi sunt de modo sectionis, quam omnino fieri tundendo postulant, non vulgari tractu; cum ille fluxum magis promoveat, hic minùs. Sit fides penes credentes. *Nota:* legulos subinde femorum patellas deplere, & in receptacula majora, vel in folia humi strata lacrymam deponere, ut soli exposita magis indurescat: quo ipso verò peregrinum à nativo candore colorem induit, pro partium mollitie & situ diverso, qui torrentes radios inæqualiter admittit; addo etiam ex subjecto accumbente recentem massam facilimè alieno colore imbui. Radice coopertâ, labor finitus est. Die 28 eadem collectionis opera, cum omnibus requisitis, peracta est in loco *B*. Die 29 reventum est in locum *A*; & secundâ vice radix emulsa, remoto terræ obstaculo, rescissa, rursumq; contecta est. Die 30 secundus liquor etiam in loco *B* collectus, novaque sectio cum aliis necessariis celebrata est. Atqui hic labor est actûs secundi, in quo singulæ radices ter sauciatæ, bis succo suo exutæ sunt. Quo præstito, annona omnis in corbes congesta & humeris incumbente perticâ deportata est; singulis quatuor vel quinque hominum societatibus spolium referentibus decem vel duodecim *Mann* Disgunensium, id est, librarum Belgicarum circiter quinquaginta. *Nota:* quod hæc primæ collectionis lacryma non habeatur pro Asâ optimâ, sed inferioris notæ.

Actus III.

Collectio II

Postquam radicibus mora decem dierum (sufficiebat octiduum) pro recuperando succo indulta esset, ad red-

auſpicandam meſſem cum luce diei 10 Junii accedebatur in locum *A.* remotisque umbraculis & impedimentis terræ, nova colligebatur lacryma, abſciſſôque ſummo orbiculo, vulnus operiebatur. Die 11 idem agitabatur circa radices in loco *B.* *Nota:* hunc ſuccum, qui ex morâ plurium dierum copioſior effluxerat, & ad debitam ſpiſſitatem exaruerat, proprio gaudere nomine پشپاز *Piſpaas*, cum alter commune nomen شیر *Sjiir*, i. e. lactis, ex candore & tenuitate perferat; at hic *Piſpaas* ex communi opinione præſtantior dicitur ac multò habetur carior, quàm ille *Sjiir* dictus. Utrum ob paucitatem, an ſolidiorem conſiſtentiam non dixerim. Certè, lacteus ille deterioris ſubſtantiæ non eſt, quamvis humidior, nam aëri diutiùs expoſitus æquè indureſcit, & ab illo *Piſpaas* nullo ſigno differt. Credo igitur ex eo genitum eſſe errorem, quòd Diſgunenſes lacrymam *Sjiir* nunquam antea, prout nata erat, genuinam vendiderint, ſed auctam atque adulteratam vili quadam materiâ, quam recens & liquida facilè admittebat; ſecus ac *Piſpaas*, quæ ob ſiccitatem adulteria reſpuens, non niſi pura vendi potuit. Aſa enim omnis per ſe eſt puriſſima, & quicquid alieni continet, id omne habet ab adulterio. Ipſi colligentes id mihi faſſi ſunt, his verbis: quòd recenti *Sjiir* ſoliti fuerint admiſcere, non quidem farinam, aut Gummi Sagapenum, velut à ſcriptoribus proditum eſt, ſed puram terram limoſam, quæ in monte fortè ad manus fuerat; pleroſque autem parem limi quantitatem, alios deinde duplam, vel pro cujusque avaritiâ majorem immiſcuiſſe, quantam ſucci tenuitas admiſerit. Quo ipſo verò vile pretium, &, detectâ fraude, omnimodum contemptum Aſæ hujus nominis pepererint; ſuo quidem damno: quòd nemo Diſgunenſem ampliùs deſideraverit; inpoſterum igitur cautiùs mercari doctos, omnem ſe repudiaſſe adulterii ſpeciem, ho-

hodieque omnem cujuscunque collectionis & consistentiæ lacrymam in unam massam cogere, & iisdem voluminibus conditam in portus deferre, Congensem & Ormusiensem; si quæ impuritas adhuc subest, eam deberi negligentiæ legulorum, qui vulneratam radicem minùs cautè contexerint; quanquam caveri vix possit, ne à foliis quibus operitur, & à vento, paleas & pulveres adspirante, tenax ille liquor conspurcetur. Die 12 classis *A.* & postero die 13 classis *B* succo *Sjiir* exuta, resecta pariter & retecta est. Die 14, eadem operatio in loco *A.* & die 15, in loco *B.* iterata fuit. Ita radices, postquam semel Asam sicciorem *Pisspaas*, bis liquidiorem *Sjiir* impertitæ fuissent, sub operculis relictæ sunt.

Actus IV.

Collectio III.

Exacto domi triduo, die 3 Julii, radices, haud longo otio gavisas, revisebant leguli; experientiâ edocti, tot exactionibus infirmatas & ad interitum dispositas facilè tabescere; tributum ampliùs haud collaturas, si collectio longiùs differatur. Primo accessu Asa *Pisspaas* ac cetera requisita solito more agitata sunt in loco *A.* Die 4, idem omnino factitatum est in loco *B.* Die 5 collectio asæ *Sjiir* & cetera in loco *A;* die vero 6 in loco *B* celebrata sunt. Die demum 7, ultima manus admota est classi *A:* in quâ, abraso succo, sectio intermissa, adeoque radices non opertæ relictæ sunt, à libero aëre & solaribus radiis brevi intermorituræ. Die 8, parem sortem experta & exitio damnata fuit classis *B;* & hôc ipso finita fuit messis Hingifera.

Habes, Lector, communem colligendi modum, quô scilicet tribus excursionibus, ab unaquaque radice octies liquor *Sjiir*, & ter, *Pisspaas* exigitur, in his montibus Disguno vicinis hactenus observatam. *Sciendum* verò, radices grandiores, i. e. majores vicenariis, quales dantur in

in jugi parte diſtantiori & cum difficultate conſcendendâ, tam citò non dimitti, ſed pluribus mulctari poſſe exactionibus, donec quater vel quinquies *Piſpaas*, tantòque ſæpiùs *Sjiir* effuderint, extenſo collectionis termino in Septembrem. Verùm, hôc montium tractu paucas decennio, nullas ampliùs vicenniô majores inveniunt: per annos enim bene multos, quibus aſæ continua caritas fuerat, à colligentibus extirpatæ ſunt, nullo iisdem, ut grandeſcerent, conceſſô otio. Radices, exſolutis tributis, inſepultæ relictæ, ad unum omnes putreſcere dicuntur: Terrâ obrutas aliquando reviviſcere experientiâ ſuâ teſtabatur unus legulorum, negabant ceteri.

OBSERVATIO VI.

جَرَنَغ *Dſjerenàng*, i.e. Sanguis Draconis, ex fructibus Palmæ coniferæ ſpinoſæ elicitus.

Succi hiſtoria.

§. I.

Ut lapidem Bezoartico ſimilem ex diverſis ſpecie animalibus, ſimiâ, caprâ, cervo; ſic nonnullas quoque reſinas & gummata, ex ſpecie diſtinctis plantis depromi, certiùs eſt quàm veriſimilius. Terebinthinam, Bdellium, Tragacanthum, Vernicem nativam, hoc loco tacebimus: de ſolo ſucco, *Sanguis Draconis* dicto, id oſtenſuri. Duplicem nobis exhibent ſanguinem pharmacopolia, haud quaquam ſolâ puritate, quod creditur, ſed ipſo genere arborum, ex quibus colligitur, differentem: unum nimirum in *glebis*, cujus ex Occidente quoque; alterum in *guttis*, ut loquimur, cujus ex ſolo Oriente nobis fit copia. Ille in Canarienſi inſulâ manat, ex dehiſcente caudice arboris pruniferæ cujusdam, *Draco* dictæ, ſi *Chuſiano* candori fides eſt; ſi Arabibus Perſisque cre-

credimus, idem ex arbore *Santalinâ rubrâ* prolicitur. Hos ita ſentire perſuaſit communis lacrymæ cum Santalo color, bonitatis nota, virtus, & demum patria, videlicet *Cholomandela*, (vulgo *Cormandèl*) *Madagaſcar* & *Æthiopia*, ſive potius Æthiopiæ ora illa, quæ *Sangibára* vel *Zanguebara* inſcribitur. Suffulcit opinionem etymi inter diverſas gentes cognatio & conſenſus: quandoquidem vocabulo, quo Perſæ Draconis ſuccum خون زنکبان *Chuni Sengijoon*, id eſt, Sanguinem Sangibarenſem nuncupant, eodem gentiles quoque Gangetici, Santali rubri lignum indigitant, id appellantes, vel linguâ ſuâ populari Decanicâ: *Reket Tſjandan*, i. e. Sanguineum Santalum: vel doctâ Brahmenum Samscreticâ: *Rakta Tſjandoonam*, quod idem ſonat: vel, *Rakta Tſjandoonam Sangghi*, id eſt, Sanguineum Santalum Sangibarenſe ſive Æthiopicum. Ex aliâ rurſus arbore eundem ſuccum derivari contendunt alii. Nec mirum, ſic diſſentiri de illius natalibus: Varium enim adulterium, quin ſuppoſititium hujus nominis genus, quod arte componitur & pro encauſtis & pictoribus venale proſtat, variam conjecturæ & erroris occaſionem ignaris rimatoribus ſuppeditant. De *hoc* verò poſteriori, quem ſanguinem in guttis appellant, inter nigritas Orientis, Malajos Javanosque, exploravi, quòd artificio eliciatur ex fructu parvulo, ſtrobili figurâ, arboris μονοβλάςυ ſpinoſiſſimæ. Eliciendi hic modus eſt: Reponuntur fructus in craticulâ ſupra vas amplum fictile, quod aquam ad ſui dimidium continet. Quo facto, vas leviter operculatum ſupra prunas collocatur, eo fine, ut elevatus aquæ bullientis vapor fructus emolliat atq; emaciet; ita fit, ut tinctura ſanguinea, quæ in diſſecto fructu ad oculum mihi non comparuit, calente halitu extricatus, exſudet, & in ſuperficie fructuum ſiſtatur. Hæc bacillo abraſa, in folliculos reconditur, ex folio arundinaceo compli-

plicatos, mox filo nectendos in ſeriem, & in aëre tamdiu ſuſpendendos, donec incluſus ſanguis exaruerit. Ab aliis ſimplici coctione opus perficitur: nimirum usque eò ſtrobili excoquuntur, donec rubedinem in aquâ depoſuerint; hæc, rejecto fructu, coctione ulteriori in ſpiſſum ſuccum redigitur, folliculis pariter involvendum.

§. II.

Plantæ deſcriptio.

Ad ipſius arboris deſcriptionem, ut proferamur, prænotamus: Indiam multas ferre Arundinum ſpecies, cùm earum, quas *Rotang*, ſeu *Rottanj*, id eſt, arundines caule farcto, tum quas *Bambuu*, id eſt, arundines cavas vocant. Utriusque in cenſum referuntur variæ Palmæ ſylveſtres, inter vaſtiſſima vepreta patriæ (inacceſſa hominibus latibula tigridum) creſcentes. Ex his nobiliores tres potiſſimùm ſpecies, ſpinis armatas, mihi obvias fecit botanica deambulatio, cum indigenis inſtituta: nimirum *Rotanj Salàg*, *Rotanj Gelàg* & *Rotanj Dſjerenàng;* cujus poſtremæ, Draconis ſanguine illuſtris, (ſiquidem ductor meus trium nominum confuſione non erraverit) hîc genuinam repono, ſed pro viatoris Minervâ deproperatam deſcriptionem.

روتن جرنغ *Rottanj Dſjerenàng*, Palma-pinus eſt, trium ad ſummum orgyjarum altitudinis, undiquaque *ſpinis* horrida atro ſpadiceis, rectis, uncialis pene longitudinis, compreſſis, tenuibus. *Caudex* ad tertiam exſurgit orgyjam humani brachii craſſitie, ſimplex, rectus, ex luteo palleſcens, aculeis verſùs horizontem extenſis, & in imo caudice denſiſſimis armatus, per ſpithamarum intervalla geniculatus, geniculis ob frondium baſes, quibus involvuntur, non apparentibus. Baſes frondium tubulatæ ſunt, ſingulæ ex ſingulis geniculis ortæ, ita ut inferior ſuperioris exortum perpetuò complectatur; quò ipſo fit, ut

ut articuli non appareant, nisi involucris liberati. Hæc involucra sive tubi, ut caudicis exteriorem superficiem, ita & majorem ejus partem constituunt: nam iisdem remotis, ipsa prodit in conspectum pars intima *medullaris*, superficie nitidâ, coloris spadicei, substantiam obtinens laxam & fibratam, in vertice solidiorem, carnosam, edulem, saporis expertem, candidissimam. Frondibus gaudet, in caudice, pro articulorum numero, raris & inordinatis; in vertice densioribus, haud numerosis tamen: quorum exteriores, lege Palmarum, longiores sunt; interiores, velut successu temporis nascentes, breviores & imperfecti. *Frondes*, in orgyjæ longitudinem extensæ, utrinque pinnato foliorum ordine decorantur, imâ earum parte, quam scapum vocant, nudâ. *Costa* earum levis est, ex crassiori principio sensim tenuior, quadantenus compressa; summâ facie herbaceâ, aversâ pallidâ lutescente; utroque latere, ex quo folia prodeunt, carinato; spinis armatur brevibus, raris, in dorso uncis, & instar cornuum per paria junctis. *Folia* (quæ vulgò pinnas appellant Botanici, cùm frondes illis foliorum nomine veniant) sunt arundinacea, coloris herbacei, cubitum longa, semiunciam lata, in longum apicem producta, tenuia, pendula, pronâ facie raris aculeis aspera; nervis donata tribus, in longitudinem decurrentibus, uno insigniori medio, cæteris tenuioribus, unde in plicas totidem inclinant, & marcescendo quodammodo coëunt. Fructûs singulari naturæ induſtriâ producuntur: racemis consiti in comâ, ex frondium axillis, in caudice verò palmari à frondibus intervallo enatis. *Racemi* duobus loricantur adversis folliculis foliaceis, tenuibus, striatis, fuscis, in longissimum apicem acutè lanceatis: uno inferiori & magis externo, qui geminam spithamam longitudine, sesquiunciam latitudine excedit, & in convexo spinis pollicaribus, compressis, ad rectum angulum exporrectis asperatur; altero

verò superiori sive caudicem spectante, qui nudus est & brevior. Ipse Racemus dodrantalem obtinet longitudinem, ex paucis (4,5,6) racemis minoribus, stylum medium in longitudinem stipantibus, compositus: quos singulos singuli intercipiunt folliculi alii, prædictis similes, sensim breviores & angustiores, ita ut subinde priorum complexu posteriores imbricentur. Divaricantur racemi in bacillos sive pediculos breves, pingues, firmos, ex brevissimis intervallis ad alterna latera retortos, tuberculisque conspicuos exiguis, squamosis, non deciduis, quibus insistunt Fructus: qui basi suæ subnexas exhibent (reliquias perianthii) sex lacinias tenues, membranosas, fusci coloris, quarum tres exteriores sunt brevissimi, lati & frontati; reliqui ex illorum interstitiis prominuli, sunt longiores, angustiores, acuminati. Ipse *Fructus* ovatæ rotunditatis est, nuce avellanâ major, squamulis nitidissimis desuper loricatus, adeoque inversum strobilum referens, dum mucrones superiores subinde claudunt interstitia inferiorum, accuratâ quincuncialis ordinis venustate. Verticem ornant tres styli tenues, arefacti, duriusculi, in aversos gyros eleganter reflexi. Squamulæ sunt parvulæ, duriusculæ, tenues, arctè adnatæ, coloris Phœnicei, oris fuscis, in angulum rectum mucronatæ; quibus remotis, conspicitur membrana carnosa, albicans, laxè involvens globulum carnosum, per immaturitatem ex herbaceo pallentem, pulposum, succosum, saporis leguminosi & insigniter adstringentis, qui ad linguæ contactum per gingivas & oris parietes protinus se diffundit, & citissimè disparet.

Mutilam hujus racemi iconem, sub generis nomine Malaico *Rotang*, exprimere nisus est *Bontius*; peneque similem proponit *Bauhinus*, sub Palma-pini titulo, usûs verò hujus uterque est nescius. Pariles quoque squamosos fructus, sed arundinis minoris, non spinosæ, exhibet *Hort. Malab.*

Malab. Tom. ult. Possideo in pinacothecâ meâ geminum fructum, ex Oceano in Ambonense littus depositum, incluso globulo prægnantem ac sonorum; marinum aliis, mihi genuinum descriptæ arboris fructum, in mari petrefactum.

OBSERVATIO VII.

Andrùm, sive Hydrocele, (scroti tumor) morbus regioni Malabaricæ endemius & communis.

Aquas, pro genio mineræ vel terræ natalis, morborum, quos endemios sive vernaculos vocant, genitrices esse, palam est. Plica Polonica accusat fontes Ucraniæ; Strumas propinat Styria & Transylvania; Dracunculos ex stagnante imbre hauriunt Arabes desertorum, accolæ Sinûs Persici, & Gvineenses Afri; Liquores verò fundi Malabarici potatoribus suis bigenerem morbum parturiunt, quorum prior scrotum, alter pedem occupat alterutrum; ille indigenis *Andrùm*, nostris Oscheohydrocele nuncupatur: hic Malabaricè *Pericàl* dictus, Pedarthrocacis seu spinæ ventosæ speciem exhibet. Bicipitem hunc morbum gemino capite propositurus, id agam, ne historiæ sterilitas tædium prolixitate pariat.

Morbi historia.

Andrùm, seu, ut cum paraphrasi sonat, *Andu wàja ku*, vi nominis hydrocelem endemiam significat. Morbi tragœdiam orditur scroti erysipelas, singulis mensibus recidiva cum novilunio; quâ post unum & alterum diem cessante, erosis lymphaticis, sensim in scroti cavum confluit liquor quidam serosus, subsalsus, augmentum indies, lunâ præsertim crescente, capiens, scrotumque ita distendens, ut immissâ tandem acie educendus sit. Liquor ille limpidus & tenuis est, quandoque magis viscosus, non-

nunquam rufus, vel cruore dilutus, & aliis insuper qualitatibus imbutus, pro laborantis temperamento & habitâ victûs ratione. Dicunt populares, latere causam morbi in aquis, quas propinat regnum Cocinense (vulgò scribunt *Cochin*, pronunciant *Cotsjiin*) ex puteis fontibusque telluris suæ, velut sale scatentibus muriatico corrosivo, quo humores reliquæ Malabariæ sint expertes; propinato semini fomentum præstare auram natalem, quæ pravis quoque udæ ac depressæ terræ suæ inquinetur spiritibus; obstante montium propinquorum jugo, ne dissipentur: hos cum corpore humano ita propinatam toties materiam disponere atque movere, ut erosis scroti potiùs quàm alius visceris vasis, hydrocele, non alia hydropis species produci queat. Nec leve momentum, meo judicio, confert montanus flatus, qui eo tempore, quo sol ultra æquatorem versatur, post mediam noctem subortus, aërem subtili frigore perfundit, & expositi sibi corporis humani poros, alioqui hôc cœlo patentissimos, subito occludit. Hic (quod propriâ noxâ expertus sum) interiora conclavium penetrans, morbos exasperat & diras convulsiones excitat, quas in Europâ prodromos vicinæ mortis judicaveris; hîc tamen nihil ferentes exitii. Morbus civi atque hospiti, si annos aliquot hîc commoratus sit, æquè est familiaris; ut plurimùm hoc cœlo per totam hominis ætatem durans & incurabilis; nequaquam tamen periculosus, nec assuetis valde molestus est: nisi fortè inveteratus noxam (quod sæpè accidit) testiculis inferat, atque adeo in Hydro-sarcocelem degeneret. Clima morbi natalitium mutanti menstrua aqua in scrotum illicò scatet parcior, & penitus tandem evanescit: Sarcocele verò jam contracta difficilimè, vel ne vix quidem, tollitur. In ortu, ajunt, utriusque morbi virus destrui atq; aboleri posse, si fiat in puteis strages cum arenâ, petendâ ex flumine provinciæ *Mangatti* dictæ, cujus alveus

ex

ex montibus devolutum ducit liquorem innoxium & limpidissimum: Faciunt id cultiores quique cives urbis & regni *Cociin*, successu non omnino frugiperdo. Claret autem per Malabariam duplex *Mangatti* nominis provincia: una ex præstantiâ dicti fluminis, sita ad Cocinensis territorii fines boreales, quà transitur *Craganorum*, Batavorum in littore maris fortalitium munitissimum: altera, versùs orientem, ad limites mediterraneos regni *Signatiæ* posita. Longè hæc famosissima est à templo seu diversorio simiarum, quas Brahmenum pietas assuefecit illuc quotidie ex sylvis confluere, ad capessendum prandium. Raram hîc loci (sit venia digressioni!) spectare curioso viatori licet simiarum pugnam, quam loci curatores in eorum gratiam exhibent, qui expendunt pro alendis bestiis eleemosynam. Nimirum, quando prandii tempus est, cum, oryzâ coctâ, baculus exponitur: hunc arripit, quæ appellit omnium prima, ut ceteras à patinâ arceat: unde aliis fustem, aliis cibum occupantibus, confusum oritur certamen, quo jucundius nil desideraveris. Credit incolarum vulgus, simias hominum sylvestrium genus esse, sed quod loqui nolit, ne in mancipia capiantur à civibus. Sanè, pendent ibidem ex littoris arbore reliquiæ quædam crocodili, quem aliquando à simiis, plusquam humanâ astutiâ captum suspensumque fuisse narrant: Nam cùm iste pirata ex agmine simiarum proximam littori, fortasse ex fluvio bibentem, devorasset, ceteras bene gnaras, crocodilos subinde in prædæ locum redire, convoluto à se corticeo laqueo & ex altâ arbore in aquam demisso, insidias fecisse, & mox obtorto collo feliciter illaqueasse hostem suum, & attracto fune suspendisse, socii sui vindices gloriosos.

Curatio. *Curationem* quòd attinet, ea popularibus palliata potiùs, quàm vera est: Usu enim receptum est, ope phlebotomi, è scroto vel singulis, vel interjectis, mensibus tumen-

menti, ſeroſum laticem educere; nullâ, in operatione, habitâ cautione aliâ, niſi ut imo lateris alterutrius loco lanceolæ acies inferatur. Certum eſt, victûs ratione ad mentem medici accuratè inſtitutâ, tum pharmacorum, quocunque modo intentioni ſervientium, pertinaci uſu, ſerum in ſcroto imminui, vel tardiùs colligi; morbum vero illo cœlo eradicari, nunquam obſervavimus, quicquid ego & alii rigore Mercurii tentaverimus. Toties igitur fruſtrati populares, ſcalpelli mucronem experiri malunt, omni incommodo & periculo expertem, quàm in eventum dubium tot diætæ legibus, tot medicorum præſcriptis longum, & ipſo morbo moleſtius, præſtare obſequium. Verùm, curationem nihilominus tentant gentiles medici epithematibus ex ſpeciebus vernaculis; quorum inſtar omnium & eximiæ virtutis eſſe dicebantur, quæ hîc latinè refero, ex liberali communicatione alicujus medici gymnoſophiſtæ, utinam non ſophiſtæ!

Rec. *Olei expreſſi Seſami; Ol. expreſ. ſem. Ricini, à Cluſio* (perperam) *Ol. cicini dicti; Butyri cocti aa q.ſ. frige ſuper ignem, frixoque inunge folia Ricini, pediculis priùs exuta & enervata, calida, prout ferri poteſt, ſcroto admovenda.*

Majoris efficaciæ, ac in morbo inveterato demum præpollentis, habetur ſequens:

Rec. *Cinnabaris q.ſ.; ſeminis Coriandri, corticis arboris Móringa* (Arbor alexipharmaca A. Coſt. dictæ) *aa q.ſ. ſingula in anteceſſum ſupra lapidem pulveriſata, ſubigantur in maſſam cum ſucco limonum: Hanc maſſam linteo exceptam ſcroto tumenti applica, removendam, quandocunque urere inceperit.*

OBSER-

OBSERVATIO VIII.

Pericàl, i. e. Hyperſarcoſis ulceroſa pedum; ſive Pedarthrocaces, morbus Malabaris vernaculus.

Morbi hiſtoria.

Alter fontis Malabarici partus, tumor eſt Oedematoſus, qui corporis partem non aliam, quàm pedem invadit, & incremento menſtruo ita tandem expandit, ut ſimilem elephantino cruri figuram exhibeat. Indigenis vocatur *Pericàl*, vel ex linguæ celeritate *Pircàl*, i. e. febricitans pes, intellige menſtruum pedis affecti eryſipelas: hoc enim Medici Brahmenes in catalogo febrium decimam octavam ſpeciem ſtatuunt. Malum frequens onerat Chriſtianos ſancti Thomæ, ab Apoſtolo hujus nominis ſic dictos: cujus quòd amplexi eſſent doctrinam, crudeliter adeò à paganis habiti ſunt, ut relictâ patriâ ſuâ *Carnaticâ* (provinciâ Choromandeli) ſuperatoque, quod regiones dividit, jugo montium, in Malabariam conceſſerint, ampliùs hîc mille ac quadringentorum pagorum, totidemque templorum nunc facti poſſeſſores. Malum ergo ex Gangeticâ patriâ transportaſſe vulgata traditione creditur; inani profectò, niſi credant, ſimul illinc fontes & flumina, mali endemii genitores, transmigraſſe. Narrant indigenæ: S. Thomam, ingentis molis arborem, quæ portum clauſerat, cùm elephantibus pagani non poſſent, zonâ femoris ſui extraxiſſe; quo facto, qui à paganiſmo ad Apoſtoli doctrinam tranſiverint, elephantino pede à Diis gentilibus notatos eſſe. Advenarum fidem ita hæc occupavit fabula, ut morbum Indi Luſitani *Peju de ſanto Thoma*, & eorum exemplo Belgæ, **Sint Tomas been** appellare non dubitent. Eundem tumorem in pagis *Ceylanæ* ultra Galam, urbem munitiſſimam Belgicam,

cam, tum in *Omerâ*, Regni Japonici provinciâ, endemium (quamvis non ita frequentem) offendi; utrobique emergentem, quod fatentur incolæ, ex aquæ natalis vitio. Morbus nunquam artus alios invehit, quàm crus alterutrum, raro utrumque, & in eo præcipuè imam partem: Hanc singulis mensibus cum lunæ incremento phlegmone corripit, quâ intra dies aliquot defervente, tumor tamen inflammationis non remittit, sed in carnem vitiosam secedit, ita ut ambitus cruris, cum incremento ætatis, in deformem crassitiem, plus justo (duplo, triplo, aut longè ultra) majorem excrescat; crassitiem inquam inæqualem, œdematosam, duriusculam, aspectu scirrhosam, hic illic, prout os subjectum afficitur, fungosam, ulcerosam & serosâ sanie scatentem. Tumor sæpè per extremum quoque pedem ad ipsos usque digitos extenditur, raro ultra suras ascendit, ad genua nunquam pertingit. Mali materiam præbent fontes, non tam Malabariæ universæ, quam regni Cocinensis; sale enim corrosivo abundant, (nitrum ibidem vocant) cujus acredo sanguini viscido juncta, partem nutriendam obstruit atq; vitiat. In cruribus autem hæc tragœdia præ ceteris luditur, quòd in illis mali materia gravitate suâ restagnet, nisi eadem à cavo scroti, erosis ibidem lymphaticis, intercipiatur; à malo enim omnes illi immunes sunt, qui hydrocelen fovent. Christianos potissimùm corripit, quia ut plurimùm circa montes habitant, quorum aura & aqua ad producendum tumorem majori pollent efficaciâ. In hôc nostro affectu, vitium contraxisse os subjectum, nullus vel ex eo dubito, quòd omnem illudat medicantis operam & oleum; Ambiguum verò est, an os subjectum laboret carie, an intemperie tantum humidâ? Rursus, si caries adest, an ea communis sit, id est, extrinsecus, læso prius periosteo, inducta, an verò intus facta, à succo nutricio in tubulis ossium stagnante, viscido, acri, acido? talis enim humor

ossis

ossis substantiam terebrat & erodit, eamque inducit figuram, quam ab inæqualitate & fungositate Spinam ventosam, seu ventositatem spinæ appellaverunt veteres: cujus nominis barbariem *Severinus* in opere *d. recond. absceß.* castigavit, substitutione vocabuli *Pedarthrocaces*, quod puerorum abscessum notat: quia in pueris frequentior affectus est, ob molliora ossa & patentiores in iis tubulos, in quos major alimenti copia defertur, pro augmentatione. Ut me expediam: non secavi pedem, nec statum laborantis ossis definire ausim; persuadeor tamen, affectum pro Pedarthrocace quadam habendam esse, eò quòd juniores potissimùm adoriatur, parcat advenis adultioribus, qui solidis cruribus incedentes, nullo pro augmento ossium nutrimento indigent. Malum, etsi tactu durum, aspectuque nigricans sit & fœdum, in sphacelum tamen haud facilè degenerat, adeoque periculo vacat; doloribus quoque vix aliis grave, quàm quos menstrua parit inflammatio; Odiosum tamen & permolestum est sui bajulis monstroso pondere, præsertim si uscusculorum stillicidiis madeat, prout solet inveteratum. Mireris, quàm parum in officio impediat operarios, ferendo huic oneri sic assuetos, ut ad præstandas mercenarias quasvis operas, & ad palmas quoq; nuciferas excelsissimas eâdem, atque alii, agilitate scandendas, nihil minùs sint idonei.

Curatio. Qui monstro hôc gravantur, nullum aliud habent remedium, ex quô levamen hoc cœlo sentiant, quàm quod ab æviternis fonticulis petitur, inurendis circa cruris affecti genua, sed mox in mali principio post unam aut paucas inflammationes. Hinc frequenter fonticulorum apparatu fasciatos videris hujus regionis Christianos: quô verò non quidem concepta radix extirpatur, sed pro frenandâ tumoris & ulcerum luxurie, serum affluens, præfixâ quasi catarractâ, sistitur quodammodo & intercipitur. Ab indigenis tamen Medicis curatio totalis, saltem in morbi

principio, tentatur magis, quàm obtinetur; eâ methodo: ut primò omnium mittatur ſanguis; tum caput frequenter cum oleis perungatur, præſtante ceteris oleo ejus terræ communi, id eſt, oleo nucum Cocos; deinde corpus pharmaco ſufficienter expurgetur. His præmiſſis quaſi univerſalibus, ad pedis affecti medelam ſe aquâ & igne accingunt, ut gemino ſacramento partem maleferiati regenerent. Modum appono, à Medico Chriſtiano S. Thomæ ex *Samscretico* manuali ſuo mihi prælectum & communicatum, riſu me hercle, quàm approbatione digniorem: *Paranda facula eſt ex ſtupâ & oleo Cocos*, quod copioſum præſtat Malabarorum patria; *præſto quoque ſit liquor elicitus ex contritis cum aquâ dulci foliis Corveile* (planta eſt fructu grandi, eduli, ibidem notiſſima). *His paratis, pedem repone ſitu elevatiore; poſt, accenſæ facis ipſâ, quâ flagrat, extremitate plantam pedis tardis ictibus percute, & à ſingulis percuſſionibus eandem aſperge cochleari uno prædicti liquoris; quæ, & percuſſio & aſperſio, reciprocanda ſunt continuo trium horarum ſpatio.* Si hôc exorciſmo ſemel aut bis inſtituto hoſpes tuus non excedat, fruſtra eſſe, ajebat, quicquid ad excutiendum ultra tentaveris. Japonii provinciæ Omurâ, hoc morbo petiti, (qui *Kojejas*, plebi *Kojaſſi* appellatur) tumorem incipientem liberaliter ſcarificant, & ſic detumet plerumque; ſi redeat affectus, ſcarificationem quoq; iterant, non neglectâ protuberantiarum uſtione, *moxâ* ſuâ, i. e. lanugine foliorum Artemiſiæ, inſtitutâ; quæ genti huic in omnibus ac leviſſimis quoque affectibus ita familiaris ac uſu recepta eſt, ac ſi in verba Hippocratis noſtri, (quem nunquam legerunt) obſequium juraverint, cum lib. de aff. c. 30 ait: *Si in unum aliquem locum incubuerit dolor, & conſtiterit, & medicamentis non fuerit exactus, urito quocunque loco fuerit dolor, urito autem lino crudo.* Sed de hoc Moxiburio paulò poſt ex propoſito agemus.

OBSER-

OBSERVATIO IX.

Tripudia Serpentum in Indiâ Orientali.

Viperæ Cobras de Cabelo descriptio.

§. I.

Astutum & fallax genus hominum, quos agyrtas, circulatores, circumforaneos vocamus, velut certa mortalium tribus sit, ita omnes non modo Europæ, sed & cultioris Asiæ regiones pervagatur. Eorum alii ingeniosis & lepidæ agilitatis actionibus spectatores conciliant, alii fraudibus oblectant, & præstigias mentientibus objectis: quale est famosum illud tripudium cujusdam in Orientali Indiâ maximè venenati serpentis, *Naja* dicti, qui vocabulô Lusitanô *Cobras de Cabelo* naturæ sectatoribus innotuit. Ferox & hominibus infensissima est bestia, quæ mordendo exitiale virus instillat vulneri. Nam ab eo, qui mordentur, subitò anxietates cordis & lipothymias patiuntur, neglectoque alexipharmaci maturo usu, convulsi moriuntur: vel sumptô seriùs antidotô, partis læsæ gangrænam raro effugiunt, difficulter sanabilem: inde nullum aliud serpentum, quàm hoc, genus nudipedes Indos timere & cavere videris. Obtinet vipera hæc (nam ad hanc classem referunt) trium vel quatuor pedum longitudinem, crassitiem mediocrem; cutem squamatim & decorè striatam, tensam, asperam, coloris ex fusco nigricantis, in abdomine albidi. Habet hoc lacessita singulare, quòd utroque cervicis latere cutem inflare, & in orbem planum, sive compressum, ad instar alæ vel vittæ extendere soleat. Vitta illa in dorso exactissimam imaginem exhibet conspicilli albido colore delineati, cujus orbiculi in expansâ utrinque vittâ, &, quæ hos connectit arcus, in ipso capite expressi sunt. In duellum igitur ubi prorumpit, erecto corpore insurgens, alas, iracundiæ indices,

dices, circa caput ſuperbè expandit, & apertis faucibus caninorum dentium monſtrans lethiferam aciem, in hoſtem, nî cautè repulſa, mirâ celeritate involat. Verendam hanc verſare beſtiam, nullo capiſtro frænoque tractabilem, & incitare cantu, ut motus ſpectatoribus exhibeat tripudiantis æmulos: id magicum judicant vel incredibile, qui audiunt; qui vident, jucundum & admirabile. Verùm, ſi & ſerpentini tripudii modum, & aſſuefactionis rationem inſpexeris, omnis tibi admiratio, omnis ſuſpicio incantamenti evaneſcet. Tripudii nomine hic utor, vel abutor potiùs: ne Lector æquivocô vocabulo *Saltûs* confundatur. Tripudii autem hiſtoriam primò referam.

Tripudii viperini actus.

§. II.

Circulator (plerumque cum ſocio ſuo, vel puero) unâ geminâve inſtructus viperâ, regionem vicatim diſcurrit, & in compitis foriſque angues ſuos in ſpectaculum educit: quo ipſo, concitatâ (ut in locis publicis ſolet) hominum turbâ, tripudium ſerpentum publicè celebrat. Vel etiam idem oſtiatim obambulans, domeſticos ad ſpectaculum invitat, tripudii quidem à viperâ nuſquam ante, ut prædicat, ita lepidè, ita curioſè exhibiti. Juſſus, promiſſa ſua ante fores, vel intra parietes, exſequitur, hoc modo: Primò omnium promit particulam radicis, cujus copiam velamento femoris illigatam gerit; Hujus, dicens, præſidio adoriri ſe innocuè ſerpentes poſſe, & immunem præſtare, à lethiferis eorum inſultibus. Radiculam hanc poſtquam dextrâ ſuâ incluſit, viperam ex vaſe, quo reconditur, in terram excutit, & bacillo, vel obverſô, quem muniverat, pugnô leviter irritat. Hæc repente ad offendentem converſa, imæ innitens caudæ, corpus procerum erigit, vittas in orbem expandit, & ſibilante ſono vibrat ſubinde linguam, apertis faucibus, rutilantibusque oculis, timida tremulaque in magiſtri ſui pugnum intenta.

Tum

Tum ille cantilenam ſuam modulari incipiens, pugnum nudum variè & ad menſuram quodammodo, à dextrâ ad ſiniſtram, & vice verſa à ſiniſtrâ ad dextram, nonnunquam ſurſum deorſumque movet. Anguis in magiſtri pugnum oculis defixus, motum illum, quocunque vergit, capite totoque corpore lepidè imitatur, ita ut caput, ad duarum ſpithamarum diſtantiam, (immotâ caudâ) huc atque illuc, à dextrâ ad ſiniſtram vertat, & hôc ipſo ſpeciem quandam tripudii exhibeat, horæ octavam partem durantis. Tanto enim temporis ſpatio vipera exerceri poteſt, antequam fatigetur, & erecti ſitûs motûsque pertæſa effugiat. Ejus igitur laſſitudinem fugamque ut antevertat circulator, maturè cantum abrumpit; quo ipſo ſimul vipera humum demittit corpus, & ſaltare deſinit. Hoc ita præſtito, ſtipem, ſeu mercedem, à patre-familias, ſive circumſtantibus, colligit, & viperam in ollam ſuam recondit.

Quæres jam: quid viperam faciat pugni motum imitari; an radiculæ occulta qualitas, an verò anguium ductoris illa incantatio? Ab utroque junctim cogi, dicunt circumforanei: à radice quidem, ne lædat; à cantu, ut ſubſiliat. Proinde radiculas ſpectatori venales obtrudunt, nec quenquam facilè patiuntur ſalientem viperam propinquè accedere, niſi emtâ particulâ munitum: nec enim integras exhibent, ſed in particulas (ne noſcatur) uncialis longitudinis diviſas, quæ ſapore & externâ facie Salſaparillæ ſimiles, paulò tamen craſſiores ſunt. Verùm, ne dementes adeo ſimus, qui credamus, iſta omnia vel quicquam ad rem facere. Exploravi virtutem radiculæ, & geminam particulam, aliquot obulis ab agyrtâ emtam, indignante venditore objeci viperæ, peracto ſaltu humi cubanti: quæ inde neutiquam commota eſt, ut loco ceſſerit, vel quicquam averſationis oſtenderit. Cum allio idem probavi, poſtulante ipſo circulatore, cui de

ἀντι-

ἀντιπαθεία egomet veriora, ipse non aliter persuasus, promiseram; sed nec ab hôc objecto territa est vipera. Et credo nil magis fraxinum & alias plantas valuisse, quas serpentes fugere docent *Plinius* & magiæ naturalis scriptores. Cantu verò fascinari serpentes, ut tripudient, hôc seculo nemo, nisi stolidus, persuadetur. Non capiuntur cantu insecta, nec S. Scripturæ locus apud *Davidem* id docere videtur. Ut brevis sim: Solus metus est, & ex metu enata assuetudo, quibus generosa & docilis illa bestia inducitur, ut castigatorem pugnum observet, & ejus motum intentè assequatur.

§. III.

Viperarum exercitatio & assuefactio.

Assuefactionis rationem videre mihi contigit in terrâ Gangeticâ, apud virum ex tribu Brahmenum, extra urbem *Nagapatanam*, remotiore suburbii loco habitantem. Hæc sacra tribus ex longo tempore numero aucta, & à Regibus Mahhammedanis passim exuta stipendiis suis, ad aliud vitæ genus eos demittit, quibus amplius sustentandis templorum reditus non sufficiunt. In Malabariâ ad bajulorum fortunam prolapsi, hôc gaudent à Regibus suis privilegio, ne cuiquam merces bajulandi & per provincias exportandi licentia sit, nisi ex hâc sacrâ stirpe natis. Sed ad civem meum; Is domandis viperis, & ad motus varios aptandis, vitam professus fuerat, quas mitigatas circumforaneis vendebat. Est enim hoc genus anguium, ex omnibus, ut maximè venenatum, ita & prudentissimum ac maximè docile, dummodo sic loqui liceat. Asservabat singulas in ollâ fictili operculatâ, ejus capacitatis, quæ inflectendi libertatem corpori concederet. Exercitii tempus erat pomeridianum, sole scilicet remissiore; (fortasse & matutinum) quo appetente, foris disponebat in arenoso solo, quotquot habebat ollas (numeravi duas supra viginti) & singulos serpentes alternè edu-

ctos, breviùs longiùsve, pro cujusque profectu, exercebat, rursumque recondebat. Erant enim aliii rudes, vel saltem motibus exprimendis initiati, alii habiliores & exercitati. Ratio exercendi erat,ut,demptô operculô & inversâ ollâ, excussam viperam, ubi fugiebat, bacillo ad se converteret; ad pugnam sic lacessitæ (cui sese ut plurimùm sponte sistunt) & subinde, ut mordeat, insilienti sibi, arreptam ollam, ad instar clypei, objiciebat, ita ut naribus offensa & nocendi intentione frustrata resiliret. In illâ luctâ erectam viperam diu (alias mediam, nonnullas quadrantem horæ) detinebat, donec suo damno multoties illusa, ab insultibus sibi temperaret: dum interim tamen expansâ vittâ ostensisque dentibus obluctari non desineret, sed motum offendentis clypei, quem ardente oculo intuebatur, cautè sequeretur. Cavebat autem magister, ne viperam nimis læderet aut fatigaret exercitiô; secus, suppressô spiritu, timidam segnemque redditurus, ut in arenam provocata, fugam potiùs, quàm luctam, imposterum subitura sit. Indies ita tractatæ viperæ adsvescunt paulatim ad ollæ, & tandem dimissâ ollâ, ad pugni solius objectationem assurgere, & superbè vittatis capitibus motus objecti pugni, huc illuc, citò tardè, & ad mensuram quodammodo factos, imitari, subverentes semper,ut mihi visum est, ne ab objecto læderentur. His facetis motibus, ex luctâ primùm enatis, si accinat magister,non illepidum exsurgit spectaculum, quod,apud imperitum vulgus, famosum serpentum tripudii nomen obtinuit.

Veneno viperas privandi modus.

§. IV.

Vanum esse innuimus, radiculis armari velle adversus viperas. Ergone circulatores in horas vitæ se periculo exponent ob paucos obulos? Hoc vel ob Regias delicias nollet Damocles parasitus. Nimirum viperas in scenam producendas priùs omni toxico exuunt, ut innocen-

center à se tractari queant; sæpe enim improvidos se morderi contingit, cui vulnusculo cùm venenum absit, id nullius momenti est. Virus omne, quod habet serpens, in gingivâ superiori habet, & non aliud est, quàm salivosus ille humor, qui ex capite deponitur in illam gingivæ partem, quæ prædictis dentibus caninis intra oris cavum accumbit. Hâc igitur in mordendo compressâ, non potest non fieri aliter, quin simul virus factis vulnusculis immittatur. Proinde, ut hanc salivam ex receptaculo eliciant, viperis priùs irritatis pannum, vel quidvis aliud porosum ac molle objiciunt: quod ipsum aliquoties mordicus à viperâ apprehensum, omnem è gingivis salivam imbibit. Alii cervicem priùs digitis apprehensam comprimunt, ut vindictæ cupida virus dimittat; sic lacessito angui demum objiciunt, quod liquoris reliquias extergat. Hanc toxici emissionem circulatores quotidie, vel alternis diebus, instituunt; caventes tamen, (quod pro arcano habent) ne spolium perpessis recens gramen, vel quodvis herbaceum, pascere permittant, secus paucas intra horas venenum ex eo pabulo recuperaturis. De hujus veneni genio nihil dicam, cum jam ante de eo doctissimè disseruerit indefessus veritatis naturalium scrutator *Redus Tom. 2. Opusculorum Observ. de Viperis.* Tantùm unicam placet historiam subjicere, pro Clarissimi illius Itali sententiâ, contra Clarissimum pariter virum *Charasum* Gallum; quorum ille toxicum serpentis omne in salivâ, hic in vindice ideâ reposuit. Bataviæ (quæ in Indiâ metropolis est Hollandorum) cum anno 1680 aliquot menses degerem, ex militibus gregariis Germanus, qui Pharmaceuticæ in patriâ studuerat, excubias tenebat die dominicâ, in illâ castri portâ, cui ab aquâ nomen est. Salutabam hominem ante concionem, quâ durante supervenerat juveni illi inopinata mors à viperâ, & ipsâ quidem mortuâ. Hanc à socio ante mediam horam, non

 pro-

procul ab eo loco occiſam, tradi ſibi in excubiis ſtanti curabat, exuviarum cupidus, quibus vaginam frameæ ſuæ indueret. Dentibus igitur apprehenſo capite, cutem, prout anguillis ſolent, circa cervicem cultrô ſolvit, & ſolutam vix detrahere ceperat: cum linquens animo repente concidit, & nemine remediis opitulante (clauſis ſub concione portis) intra horæ medium convulſus obiit. Nullum mihi dubium eſt, ſeu linguæ apicem, ſeu labia homini recens fuiſſe excoriata; quibus ori viperino, quod ſalivâ diffluebat, admotis, venenum, à venis capillaribus abſorptum & ad vitalem arcem delatum, dira ſymptomata atque ipſam mortem concitavit. Norunt enim hâc terrâ omnes, attactam viperæ ſalivam vulnuſculo adhuc cruento, quàm exiguum illud ſit, etiam acu punctum, mortem inferre poſſe; cum & intra corpus etiam copioſè aſſumpta nihil quicquam manducanti noceat; quod ipſum & de ceteris animalium venenis (ſcorpionum, phalangiorum, veſparum &c.) affirmare non dubitant; excipiunt tigridum myſtaces, quas Indi, occiſâ beluâ, perferre ſuis Regulis obſtricti ſunt, velut acerrimum interno uſu venenum, & hactenus vulgo ignotum. At, quæ in viperâ noſtrâ nocendi intentio aut vindex idea fuerit, jam pridem mortuâ? Pluribus, quæ addam, experimentis inſtruor, ſi pro *Redianâ* militari hìc locus eſſet. Vidi quoque geſticulatores pro lucrifaciendis nummis diſcurrentes cum ſerpentibus magnæ molis, craſſis, orgyjâ longioribus & ex humeris in terram propendentibus: qui inter cetera ſpectacula hos quoque ſerpentes producunt, quibus fauces violentis & panno obvolutis manibus effringunt; tum linteo ſuperioris maxillæ dentibus bis vel ter inſerto, omnem humorem ſalivoſum extergunt. Hôc factô, linguam, quàm longè poſſunt, extenſam ſerpentis ori ingerunt; quam retrahentes, prædictorum dentium acie innocuè vulnerant, ita ut ſtrias longas ſanguineas

Notabilia de Venenis.

refe-

referat, quas spectatoribus contemplandas ostendunt. Pigrum hoc & inconditum serpentis genus (glabrum erat, albidum, magnis nigricantibus maculis variegatum) parum veneni, plus roboris habere dicitur: nam ex eorum classe sunt, quos suâ linguâ *Constringentes* nuncupant: ita dictos; quia nescio quo astu occupata quadrupedia circumdare &, dum moriantur, constringere, suffocata demum deglutire dicuntur: an uros etiam, quod Cl. *Cleyerus in Ephem. Germ.* retulit, id nunquam comperi, vel à fide dignis audivi. Nugæ sunt fabulantis vulgi; quemadmodum ea, quæ narrantur de *Ruk*, tanti roboris & magnitudinis ave in Insulâ Madagascar, ut elephantum rapiat; quæ tamen in ipsâ patriâ nec nomine nota est. Stolidi sunt, qui credunt talia, & impudentes, qui credi postulant!

OBSERVATIO X.

Gemina Indorum Antidota.

§. I.

Radix *Munge.*

Æstuans inter Tropicos solaris focus, ut salutares rerum naturalium virtutes, ita & deleteriam in venenis qualitatem magis intendit & acuit, quam sub zonis cœli magis algidi. Quis enim, ut omittam cetera, non stupeat celerrimam malignitatem arborei succi Maccassariensium, quô infecta tela, ad levissimum sanguinis contactum, subitò vitam instar lucernæ extinguunt? Quis serpentis *Naja*, Lusitanis *Cobras de Cabelo* dicti, salivam non horreat, quæ levissimè morsos interimit? Hæc gemina ut præ ceteris formidantur ab Indis venenorum genera, ita Antidota totidem, iisdem potissimùm venenis opposita, quàm maximè celebrantur: quæ ipsa hîc brevi relatione introducere animus est. Primum antidotum

ex Vegetabili regno, Radix eſt, plantæ Malaicè هَمْفَدّو تَانَه *Hampaddu Tánah*, id eſt, *Fel terræ* dicta, à ſapore amariſſimo omnium ferè partium, præſertim radicis, quæ intenſam bilis amaritiem exhibet, Luſitanis ibidem *Raje* ſ. radix *Mungo* appellata, à muſtelâ quadam ſeu viverra, Indis *Mungutia*, Luſitanis ibidem *Mungo*, Batavis *Muncus*, Garciæ ab Hort. Ar. Hiſt. L. 1. c. 44. *Quil* & *Quirpele* appellata, quæ radicem monſtraſſe, & uſum ejus pro alexipharmaco prima mortalibus prodidiſſe creditur. Eſt muſtelæ huic is genius, ut ſerpentem naturali odio proſequatur, & velut glirem catus invadat. Tradunt igitur, ſi contingat morderi muncum, ſerpentis aſtutiâ roboreve victum, relicto hoſte, pro alexipharmaco hanc radicem quærere, & eſu ejus illico reſtitutum, certamen redintegrare. Sit fides rei penes indigenas. Hoc tantùm de muſtelâ hac exploratum habeo, morſam à viperâ, vel luctâ fatigatam, dimiſſo victore, ex palæſtrâ in campum excurrere & obvias depaſcere herbarum radiculas, mox paſtu, ut opinor, refectam, rurſus comparere ad certamen, cum hoſte, ſi adſit, redauſpicandum. Mungutia illa (quam perperam à Quirpele *Garciæ* diverſam inducit Cl. *Rajus* Synopſ. Anim. quadrup. p. m. 197.) ſciuri figuram exhibet, eo tamen paulò major & geſtibus tardior eſt; Pilis ornatur glaucis, in caudâ longioribus, ex atro ad decorem interpunctis. Domi alita facilè manſueſcit: Habui, quæ mecum dormivit & inſtar caniculi domeſtici per urbem & campos me ſecuta eſt. Mungos alunt rura calentis Aſiæ omnis, usque ad Gangem, etiam in iis Regionibus, in quibus hæc Radix ante dicta nunquam germinavit. Indi igitur, (ut ad virtutem radicis redeam) præcipuè qui Sumatram & Javam incolunt, ſive uſum à muſtelâ edocti ſint, ſive caſu quodam invenerint, radicem pro explorato habent antidoto; ſive venenum extrinſecus

Viverræ Mungo deſcriptio.

cus

cus vulneri illatum, ſive intrinſecus aſſumptum fuerit. Maxima autem celebritas radiculæ enata eſt, ab eximia illâ virtute, quam adverſus toxicum Macaſſarienſe præſtat, exitiale illud, & vix alio remedio vincibile. Eſt venenum hoc ſuccus lacteus & pinguis, qui colligitur ex recens ſauciatâ arbore quadam, indigenis *Ipù*, Malajis Javanisque *Upà* dictâ, in abditis locis ſylvarum Inſulæ *Celebes*, præſertim in ejusdem provinciâ *Turaſiâ*, creſcente. Triplex dicitur arboris varietas vel ſpecies, ſolius ſucci malignitate majori vel minori, & areſcentis colore (fuſco, rufo & albicante) differens: cujus genuinum & in ſolâ Macaſſariâ germinantis ſuccum, qui colligere ſuſcipiunt, præſentiſſimis vitæ periculis ſe exponant neceſſe eſt. Nam ad quærendam arborem loca dumis beluisque infeſta penetranda ſunt; inventa verò, niſi eminus vulneretur, & ab eâ parte, à quâ ventus adſpirat, vel aura incumbit, aggreſſores erumpente halitu ſubitò ſuffocabit. Quam ſortem etiam experiri dicuntur volucres, arborem recens vulneratam transvolantes. Collectio exitioſi liquoris, morti ob patrata maleficia damnatis committitur, eo pacto, ut pœna remittatur, ſi liquorem reportaverint. Ex Scyllâ igitur in Charybdim regredientes, magnâ cautione & circumſpectione opus hoc inſtituunt. Nimirum, ſylvam ingrediuntur longâ inſtructi arundine, ex magno & robuſto illo genere, quo domicilia ſua extruunt, quam alterâ extremitate (eſt enim duriſſimum genus, cruris vel ſuræ humanæ craſſitie, cavum, internodiis ex pedali vel longiori intervallo geniculatum) ex aſſe acuunt, ut ad pertundendam arboris corticem valeat. E longinquo conſpectam arborem adoriuntur, ex eâ plagâ, quam præmonuimus. Tum, quàm longè poſſunt, ab arbore conſtituti, arundinis aciem arbori validè intrudunt, & liquoris, ex vulnere effluentis, tantum excipiunt, quantum arundinis cavô ad proximum usque internodium capi poteſt,

Venenum Macaſſarienſe.

dices, circa caput ſuperbè expandit, & apertis faucibus caninorum dentium monſtrans lethiferam aciem, in hoſtem, nî cautè repulſa, mirâ celeritate involat. Verendam hanc verſare beſtiam, nullo capiſtro frænoque tractabilem, & incitare cantu, ut motus ſpectatoribus exhibeat tripudiantis æmulos: id magicum judicant vel incredibile, qui audiunt; qui vident, jucundum & admirabile. Verùm, ſi & ſerpentini tripudii modum, & aſſuefactionis rationem inſpexeris, omnis tibi admiratio, omnis ſuſpicio incantamenti evaneſcet. Tripudii nomine hic utor, vel abutor potiùs: ne Lector æquivocô vocabulo *Saltûs* confundatur. Tripudii autem hiſtoriam primò referam.

Tripudii viperini actus.

§. II.

Circulator (plerumque cum ſocio ſuo, vel puero) unâ geminâve inſtructus viperâ, regionem vicatim diſcurrit, & in compitis foriſque angues ſuos in ſpectaculum educit: quo ipſo, concitatâ (ut in locis publicis ſolet) hominum turbâ, tripudium ſerpentum publicè celebrat. Vel etiam idem oſtiatim obambulans, domeſticos ad ſpectaculum invitat, tripudii quidem à viperâ nusquam ante, ut prædicat, ita lepidè, ita curioſè exhibiti. Juſſus, promiſſa ſua ante fores, vel intra parietes, exſequitur, hoc modo: Primò omnium promit particulam radicis, cujus copiam velamento femoris illigatam gerit; Hujus, dicens, præſidio adoriri ſe innocuè ſerpentes poſſe, & immunem præſtare, à lethiferis eorum inſultibus. Radiculam hanc poſtquam dextrâ ſuâ incluſit, viperam ex vaſe, quo reconditur, in terram excutit, & bacillo, vel obverſô, quem muniverat, pugnô leviter irritat. Hæc repente ad offendentem converſa, imæ innitens caudæ, corpus procerum erigit, vittas in orbem expandit, & ſibilante ſono vibrat ſubinde linguam, apertis faucibus, rutilantibusque oculis, timida tremulaque in magiſtri ſui pugnum intenta.

Tum

Tum ille cantilenam ſuam modulari incipiens, pugnum nudum variè & ad menſuram quodammodo, à dextrâ ad ſiniſtram, & vice verſa à ſiniſtrâ ad dextram, nonnunquam ſurſum deorſumque movet. Anguis in magiſtri pugnum oculis defixus, motum illum, quocunque vergit, capite totoque corpore lepidè imitatur, ita ut caput, ad duarum ſpithamarum diſtantiam,(immotâ caudâ) huc atque illuc, à dextrâ ad ſiniſtram vertat, & hôc ipſo ſpeciem quandam tripudii exhibeat, horæ octavam partem durantis. Tanto enim temporis ſpatio vipera exerceri poteſt, antequam fatigetur, & erecti ſitûs motûsque pertæſa effugiat. Ejus igitur laſſitudinem fugamque ut antevertat circulator, maturè cantum abrumpit; quo ipſo ſimul vipera humum demittit corpus, & ſaltare deſinit. Hoc ita præſtito, ſtipem, ſeu mercedem, à patre-familias, ſive circumſtantibus, colligit, & viperam in ollam ſuam recondit.

Quæres jam: quid viperam faciat pugni motum imitari; an radiculæ occulta qualitas, an verò anguium ductoris illa incantatio? Ab utroque junctim cogi, dicunt circumforanei: à radice quidem, ne lædat; à cantu, ut ſubſiliat. Proinde radiculas ſpectatori venales obtrudunt, nec quenquam facilè patiuntur ſalientem viperam propinquè accedere, niſi emtâ particulâ munitum: nec enim integras exhibent, ſed in particulas (ne noſcatur) uncialis longitudinis diviſas, quæ ſapore & externâ facie Salſaparillæ ſimiles, paulò tamen craſſiores ſunt. Verùm, ne dementes adeo ſimus, qui credamus, iſta omnia vel quicquam ad rem facere. Exploravi virtutem radiculæ, & geminam particulam, aliquot obulis ab agyrtâ emtam, indignante venditore objeci viperæ,peracto ſaltu humi cubanti: quæ inde neutiquam commota eſt, ut loco ceſſerit, vel quicquam averſationis oſtenderit. Cum allio idem probavi, poſtulante ipſo circulatore, cui de

ἀντι-

ἀντιπαθείᾳ egomet veriora, ipse non aliter persuasus, promiseram; sed nec ab hôc objecto territa est vipera. Et credo nil magis fraxinum & alias plantas valuisse, quas serpentes fugere docent *Plinius* & magiæ naturalis scriptores. Cantu verò fascinari serpentes, ut tripudient, hôc seculo nemo, nisi stolidus, persuadetur. Non capiuntur cantu insecta, nec S. Scripturæ locus apud *Davidem* id docere videtur. Ut brevis sim: Solus metus est, & ex metu enata assuetudo, quibus generosa & docilis illa bestia inducitur, ut castigatorem pugnum observet, & ejus motum intentè assequatur.

§. III.

Viperarum exercitatio & assuefactio.

Assuefactionis rationem videre mihi contigit in terrâ Gangeticâ, apud virum ex tribu Brahmenum, extra urbem *Nagapatanam*, remotiore suburbii loco habitantem. Hæc sacra tribus ex longo tempore numero aucta, & à Regibus Mahhammedanis passim exuta stipendiis suis, ad aliud vitæ genus eos demittit, quibus amplius sustentandis templorum reditus non sufficiunt. In Malabariâ ad bajulorum fortunam prolapsi, hôc gaudent à Regibus suis privilegio, ne cuiquam merces bajulandi & per provincias exportandi licentia sit, nisi ex hâc sacrâ stirpe natis. Sed ad civem meum; Is domandis viperis, & ad motus varios aptandis, vitam professus fuerat, quas mitigatas circumforaneis vendebat. Est enim hoc genus anguium, ex omnibus, ut maximè venenatum, ita & prudentissimum ac maximè docile, dummodo sic loqui liceat. Asservabat singulas in ollâ fictili operculatâ, ejus capacitatis, quæ inflectendi libertatem corpori concederet. Exercitii tempus erat pomeridianum, sole scilicet remissiore; (fortasse & matutinum) quo appetente, foris disponebat in arenoso solo, quotquot habebat ollas (numeravi duas supra viginti) & singulos serpentes alternè edu-

ctos, breviùs longiùsve, pro cujusque profectu, exercebat, rursumque recondebat. Erant enim alii rudes, vel saltem motibus exprimendis initiati, alii habiliores & exercitati. Ratio exercendi erat, ut, demptô operculô & inversâ ollâ, excussam viperam, ubi fugiebat, bacillo ad se converteret; ad pugnam sic lacessitæ (cui sese ut plurimùm sponte sistunt) & subinde, ut mordeat, insilienti sibi, arreptam ollam, ad instar clypei, objiciebat, ita ut naribus offensa & nocendi intentione frustrata resiliret. In illâ luctâ erectam viperam diu (alias mediam, nonnullas quadrantem horæ) detinebat, donec suo damno multoties illusa, ab insultibus sibi temperaret: dum interim tamen expansâ vittâ ostensisque dentibus obluctari non desineret, sed motum offendentis clypei, quem ardente oculo intuebatur, cautè sequeretur. Cavebat autem magister, ne viperam nimis læderet aut fatigaret exercitiô; secus, suppresso spiritu, timidam segnemque redditurus, ut in arenam provocata, fugam potiùs, quàm luctam, imposterum subitura sit. Indies ita tractatæ viperæ adsvescunt paulatim ad ollæ, & tandem dimissâ ollâ, ad pugni solius objectationem assurgere, & superbè vittatis capitibus motus objecti pugni, huc illuc, citò tardè, & ad mensuram quodammodo factos, imitari, subverentes semper, ut mihi visum est, ne ab objecto læderentur. His facetis motibus, ex luctâ primùm enatis, si accinat magister, non illepidum exsurgit spectaculum, quod, apud imperitum vulgus, famosum serpentum tripudii nomen obtinuit.

Veneno viperas privandi modus.

§. IV.

Vanum esse innuimus, radiculis armari velle adversus viperas. Ergone circulatores in horas vitæ se periculo exponent ob paucos obulos? Hoc vel ob Regias delicias nollet Damocles parasitus. Nimirum viperas in scenam producendas priùs omni toxico exuunt, ut innocen-

center à se tractari queant; sæpe enim improvidos se morderi contingit, cui vulnusculo cùm venenum absit, id nullius momenti est. Virus omne, quod habet serpens, in gingivâ superiori habet, & non aliud est, quàm salivosus ille humor, qui ex capite deponitur in illam gingivæ partem, quæ prædictis dentibus caninis intra oris cavum accumbit. Hâc igitur in mordendo compressâ, non potest non fieri aliter, quin simul virus factis vulnusculis immittatur. Proinde, ut hanc salivam ex receptaculo eliciant, viperis priùs irritatis pannum, vel quidvis aliud porosum ac molle objiciunt: quod ipsum aliquoties mordicus à viperâ apprehensum, omnem è gingivis salivam imbibit. Alii cervicem priùs digitis apprehensam comprimunt, ut vindictæ cupida virus dimittat; sic lacessito angui demum objiciunt, quod liquoris reliquias extergat. Hanc toxici emissionem circulatores quotidie, vel alternis diebus, instituunt; caventes tamen, (quod pro arcano habent) ne spolium perpessis recens gramen, vel quodvis herbaceum, pascere permittant, secus paucas intra horas venenum ex eo pabulo recuperaturis. De hujus veneni genio nihil dicam, cum jam ante de eo doctissimè differuerit indefessus veritatis naturalium scrutator *Redus Tom. 2. Opusculorum Observ. de Viperis.* Tantùm unicam placet historiam subjicere, pro Clarissimi illius Itali sententiâ, contra Clarissimum pariter virum *Charasum* Gallum; quorum ille toxicum serpentis omne in salivâ, hic in vindice ideâ reposuit. Bataviæ (quæ in Indiâ metropolis est Hollandorum) cum anno 1680 aliquot menses degerem, ex militibus gregariis Germanus, qui Pharmaceuticæ in patriâ studuerat, excubias tenebat die dominicâ, in illâ castri portâ, cui ab aquâ nomen est. Salutabam hominem ante concionem, quâ durante supervenerat juveni illi inopinata mors à viperâ, & ipsâ quidem mortuâ. Hanc à socio ante mediam horam, non

procul ab eo loco occiſam, tradi ſibi in excubiis ſtanti curabat, exuviarum cupidus, quibus vaginam frameæ ſuæ indueret. Dentibus igitur apprehenſo capite, cutem, prout anguillis ſolent, circa cervicem cultrô ſolvit, & ſolutam vix detrahere ceperat: cum linquens animo repente concidit, & nemine remediis opitulante (clauſis ſub concione portis) intra horæ medium convulſus obiit. Nullum mihi dubium eſt, ſeu linguæ apicem, ſeu labia homini recens fuiſſe excoriata; quibus ori viperino, quod ſalivâ diffluebat, admotis, venenum, à venis capillaribus abſorptum & ad vitalem arcem delatum, dira ſymptomata atque ipſam mortem concitavit. Norunt enim hâc terrâ omnes, attactam viperæ ſalivam vulnuſculo adhuc cruento, quàm exiguum illud ſit, etiam acu punctum, mortem inferre poſſe; cum & intra corpus etiam copioſè aſſumpta nihil quicquam manducanti noceat; quod ipſum & de ceteris animalium venenis (ſcorpionum, phalangiorum, veſparum &c.) affirmare non dubitant; excipiunt tigridum myſtaces, quas Indi, occiſâ beluâ, perferre ſuis Regulis obſtricti ſunt, velut acerrimum interno uſu venenum, & hactenus vulgo ignotum. At, quæ in viperâ noſtrâ nocendi intentio aut vindex idea fuerit, jam pridem mortuâ? Pluribus, quæ addam, experimentis inſtruor, ſi pro *Redianâ* militari hìc locus eſſet. Vidi quoque geſticulatores pro lucrifaciendis nummis diſcurrentes cum ſerpentibus magnæ molis, craſſis, orgyjâ longioribus & ex humeris in terram propendentibus: qui inter cetera ſpectacula hos quoque ſerpentes producunt, quibus fauces violentis & panno obvolutis manibus effringunt; tum linteo ſuperioris maxillæ dentibus bis vel ter inſerto, omnem humorem ſalivoſum extergunt. Hôc factô, linguam, quàm longè poſſunt, extenſam ſerpentis ori ingerunt; quam retrahentes, prædictorum dentium acie innocuè vulnerant, ita ut ſtrias longas ſanguineas refe-

Notabilia de Venenis.

referat, quas spectatoribus contemplandas ostendunt. Pigrum hoc & inconditum serpentis genus (glabrum erat, albidum, magnis nigricantibus maculis variegatum) parum veneni, plus roboris habere dicitur: nam ex eorum classe sunt, quos suâ linguâ *Constringentes* nuncupant: ita dictos; quia nescio quo astu occupata quadrupedia circumdare &, dum moriantur, constringere, suffocata demum deglutire dicuntur: an uros etiam, quod Cl. *Cleyerus in Ephem. Germ.* retulit, id nunquam comperi, vel à fide dignis audivi. Nugæ sunt fabulantis vulgi; quemadmodum ea, quæ narrantur de *Ruk*, tanti roboris & magnitudinis ave in Insulâ Madagascar, ut elephantum rapiat; quæ tamen in ipsâ patriâ nec nomine nota est. Stolidi sunt, qui credunt talia, & impudentes, qui credi postulant!

OBSERVATIO X.
Gemina Indorum Antidota.

§. I.

Radix *Mungo*.

Æstuans inter Tropicos solaris focus, ut salutares rerum naturalium virtutes, ita & deleteriam in venenis qualitatem magis intendit & acuit, quam sub zonis cœli magis algidi. Quis enim, ut omittam cetera, non stupeat celerrimam malignitatem arborei succi Maccassariensium, quô infecta tela, ad levissimum sanguinis contactum, subitò vitam instar lucernæ extinguunt? Quis serpentis *Naja*, Lusitanis *Cobras de Cabelo* dicti, salivam non horreat, quæ levissimè morsos interimit? Hæc gemina ut præ ceteris formidantur ab Indis venenorum genera, ita Antidota totidem, iisdem potissimùm venenis opposita, quàm maximè celebrantur: quæ ipsa hîc brevi relatione introducere animus est. Primum antidotum

ex Vegetabili regno, Radix eſt, plantæ Malaicè ممعدو تانه *Hampaddu Tánah*, id eſt, *Fel terræ* dicta, à ſapore amariſſimo omnium ferè partium, præſertim radicis, quæ intenſam bilis amaritiem exhibet, Luſitanis ibidem *Raje* ſ. radix *Mungo* appellata, à muſtelâ quadam ſeu viverra, Indis *Mungutia*, Luſitanis ibidem *Mungo*, Batavis *Muncus*, Garciæ ab Hort. Ar. Hiſt. L. 1. c. 44. *Quil* & *Quirpele* appellata, quæ radicem monſtraſſe, & uſum ejus pro alexipharmaco prima mortalibus prodidiſſe creditur. Eſt muſtelæ huic is genius, ut ſerpentem naturali odio proſequatur, & velut glirem catus invadat. Tradunt igitur, ſi contingat morderi muncum, ſerpentis aſtutiâ roboreve victum, relicto hoſte, pro alexipharmaco hanc radicem quærere, & eſu ejus illico reſtitutum, certamen redintegrare. Sit fides rei penes indigenas. Hoc tantùm de muſtelâ hac exploratum habeo, morſam à viperâ, vel luctâ fatigatam, dimiſſo victore, ex palæſtrâ in campum excurrere & obvias depaſcere herbarum radiculas, mox paſtu, ut opinor, refectam, rurſus comparere ad certamen, cum hoſte, ſi adſit, redauſpicandum. Mungutia illa (quam perperam à Quirpele *Garciæ* diverſam inducit Cl. *Rajus* Synopſ. Anim. quadrup. p. m. 197.) ſciuri figuram exhibet, eo tamen paulò major & geſtibus tardior eſt; Pilis ornatur glaucis, in caudâ longioribus, ex atro ad decorem interpunctis. Domi alita facilè manſueſcit: Habui, quæ mecum dormivit & inſtar caniculi domeſtici per urbem & campos me ſecuta eſt. Mungos alunt rura calentis Aſiæ omnis, usque ad Gangem, etiam in iis Regionibus, in quibus hæc Radix ante dicta nunquam germinavit. Indi igitur, (ut ad virturem radicis redeam) præcipuè qui Sumatram & Javam incolunt, ſive uſum à muſtelâ edocti ſint, ſive caſu quodam invenerint, radicem pro explorato habent antidoto; ſive venenum extrinſecus

Viverræ Mungo deſcriptio.

cus

cus vulneri illatum, sive intrinsecus assumptum fuerit. Maxima autem celebritas radiculæ enata est, ab eximia illâ virtute, quam adversus toxicum Macassariense præstat, exitiale illud, & vix alio remedio vincibile. Est venenum hoc succus lacteus & pinguis, qui colligitur ex recens sauciatâ arbore quadam, indigenis *Ipù*, Malajis Javanisque *Upà* dictâ, in abditis locis sylvarum Insulæ *Celebes*, præsertim in ejusdem provinciâ *Turasiâ*, crescente. Triplex dicitur arboris varietas vel species, solius succi malignitate majori vel minori, & arescentis colore (fusco, rufo & albicante) differens: cujus genuinum & in solâ Macassariâ germinantis succum, qui colligere suscipiunt, præsentissimis vitæ periculis se exponant necesse est. Nam ad quærendam arborem loca dumis beluisque infesta penetranda sunt; inventa verò, nisi eminus vulneretur, & ab eâ parte, à quâ ventus adspirat, vel aura incumbit, aggressores erumpente halitu subitò suffocabit. Quam sortem etiam experiri dicuntur volucres, arborem recens vulneratam transvolantes. Collectio exitiosi liquoris, morti ob patrata maleficia damnatis committitur, eo pacto, ut pœna remittatur, si liquorem reportaverint. Ex Scyllâ igitur in Charybdim regredientes, magnâ cautione & circumspectione opus hoc instituunt. Nimirum, sylvam ingrediuntur longâ instructi arundine, ex magno & robusto illo genere, quo domicilia sua extruunt, quam alterâ extremitate (est enim durissimum genus, cruris vel suræ humanæ crassitie, cavum, internodiis ex pedali vel longiori intervallo geniculatum) ex asse acuunt, ut ad pertundendam arboris corticem valeat. E longinquo conspectam arborem adoriuntur, ex eâ plagâ, quam præmonuimus. Tum, quàm longè possunt, ab arbore constituti, arundinis aciem arbori validè intrudunt, & liquoris, ex vulnere effluentis, tantum excipiunt, quantum arundinis cavô ad proximum usque internodium capi potest,

Venenum Macassariense.

poteſt. Hoc ſpolio onuſti, adverſo vento retrocedunt, & mox extra vulneris exhalationem in vado conſtituti, liquorem vaſi vitreo, ſed cautè pariter, infundunt & obturant. Reduces, ſupplicio & omni diſcrimine defuncti, hoc vitæ ſuæ λύτρον Regi offerunt. Ita narrarunt mihi populares Celebani, hodie Macaſſari dicti. Quis autem veri quicquam ex Aſiaticorum ore referat, quod figmentis non implicetur? Certum eſt, Regem Macaſſarorum, ceterosq; ejus cœli Principes, lanceas ſuas & pugiones (quibus ſolis armati ſunt) lethifero illo ſucco inficere, ſed qui ab ambiente aëre, niſi arma probè obvoluta ſint, morâ temporis miteſcit; non æquè facilè, ſi telorum rimulis (denſiùs aggeſtus) inhæreat. Telum illud eſt exiguum ſpiculum, ex arundine ſciſſum, apice ſubtiliſſimâ, in quam ſtria deſinit toxico illita. His telis non rarò milites ejus terræ armati ſunt, qui ea per tenues arundinaceos tubulos (qualibus noſtrates pueri utuntur in paſſerculis petendis) flatu oris explodunt in hoſtem, ut lethale ſpiculũ corpori infigatur, tremendum nudis Indis, ſed quod ab Europæo militum veſtitu illuditur. Audivi infectum armorum tentare alios etiam ſalivâ ſerpentum; ſed cujus collectio in Indiis admodum operoſa eſt, & infectus non ejusdem momenti, quia reſervatus ſalivoſus humor areſcit, & plurimum malignitatis amittit. Collectio ſalivæ pro inficiendis armis dicitur familiaris eſſe Africanis non longè à promontorio Bonæ Spei habitantibus. Eſt enim ibidem ſerpentum genus quoddam ex aureo colore variegatum modicæ longitudinis, quod poſt caninos dentes, inſignes habet veſiculas veneno tumidas, quas exſcindunt interemptis, & liquorem pro toxico reſervant. Anguem in naturâ non vidi, ſed, cum aliis ejus terræ inſectis, vivis coloribus artificioſè pictum apud Batavorum in eo promontorio Gubernatorem Generoſum Dominum **van der Stelle**, ſen. Virum curioſiſſimum & de culturâ ejus

ejus loci optimè meritum. Non dubito, tela & aliis pharmacis posse imbui; Quid oleum Nicotianæ præstet, satis notum est; quid succus allii valeat, quid toxicum Hispanorum ex radicibus Hellebori coctum, ipse non exploravi. Sed ad radiculam. Assumitur hæc, cùm ad præservationem, tum ad curationem, ab inferendo vel illato veneno, drachmæ unius vel dimidiæ pondere, cum haustu aquæ dulcis vel cujusvis liquoris, sive rudi frictione super lapidem, sive cultiori modo in pulverem redacta; nec inconsultum ajunt, ipsi loco affecto pultem ex pulvere radicis, cum sputo vel aquâ factam, imponere. In radiculæ hujus notitiam antequam devenissent, Indorum hospites vel hostes, Europæi, nullum aliud ab indigenis ferocis veneni antidotum revelatum esse dicitur, quàm stercus humanum exsiccatum; quod à sauciatis eo ipso momento tantâ copiâ deglutiendum erat, donec, excitando enormem vomitum, virus illatum (revellendo, eliminando aut quocunque modo, perinde est) superaret atque illuderet. Hôc igitur stercoreo antidoto instructi, aciem cum nigritis *Celebanis* ingrediebantur, vitam nescientes, nisi in sui ludibrium conservare, sordidissimo remedio; donec patuisset, aliud ab indigenis foveri antidotum: cujus revelatio nulla arte alia potuit, quàm cruciatu extorqueri. Jurant alii, si recens succus fuerit, & oblito recens telo alicui illatus, vitam nec antidoto ullo, nec læsæ partis exstirpatione conservari posse, sed exanimem concidere priùs, quàm quis possit ad opem ferendam manus porrigere. Ego radicem (cujus copiam ex Javâ asportavi) in febribus putridis, morbisq; malignis redux feliciter utor, & multis successibus infallibilem experior virtutem adversus canis rabidi morsum, in brutis æquè ac hominibus.

Descriptio botanica.

Planta nostra, cui ab amaritie Indi, à viverrâ Lusitani nomen dedêre, patriam habet, quod scio, Javam, Ceylanam

lanam & Sumatram Insulas, fortassis, quòd opinor, & alias regiones. Crescit altitudine pedali & longiori, faciem eminus conspecta exhibens Centaurii minoris. *Radix* illi una est & simplex, spithamam longa, digiti crassitie, crebro vagoque flexu intorta; *cortice* firmiter adnatâ fungosâ, rufâ, rugosâ; substantiâ lignosâ, durâ, fibrarum exorte & fragili, coloris albidi, saporis amarissimi, instar Gentianæ, sed subtilioris & haud æquè ingrati. *Caule* assurgit recto, tenui, æquali, *ramulis* raris, alternè adversis; quos *folia* ornant pari ordine disposita, rariora, angusta, longitudinis uncialis, figuræ lanceatæ. *Stylis* singulis, ex surculorum axillis in duarum vel trium digitorum transversorum longitudinem exsurgentibus, tenuibus, deciduis insistunt *Flosculi*, circiter 50, plures pauciores, præparvi, in plures fasciculos digesti, & in umbellam, tantillam, quam ungue obumbres, conglobati, pulchrè rubentes: qui per microscopium cognoscuntur nudi, tubulati, extremitate in quinas & senas lacinias divisâ. Arescente flosculo ex umbilico ejus *Semen* minutissimo pediculo protruditur, in aliis geminum, i. e. ex duobus seminibus ad bases concretum, fastigiis divaricatis, in aliis simplex & unum, inæqualis rotunditatis, & ex quadantenus compresso utcunque turbinatum, osseum, seminis coriandri magnitudine, cute vestitum carnosâ, adnatâ, per siccitatem rugosâ, coloris promiscuè vel nigricantis, vel ex viridi pallentis. *Nucleus* interior albus est, oleosus & pingvis, saporis vapidi subdulcis. *Mungo* planta, quam ceu Phaseolum Orthocaulem à *Fab. Columna* descriptum proponit Cl. *Rajus* Hist. Plant. LXVIII. Sect. 3. cap. 6, mihi ignota est.

Lapis viperinus.

§. II.

Alterum, ex animali, quod credunt, regno deprompum antidotum, *Lapis* est; qui extrinsecus vulnusculis vene-

venenatis admotus tenacissimè adhæret, donec (ex ore indigenarum loquor) veneno ex vulnere attracto saturatus sponte decidat. Is quanquam omni venenoso vulneri, sive toxicum ictu & morsu insectorum, sive telô mortiferô inflictum sit, insigne præstet auxilium, specificum tamen & infallibile habetur antidotum in solo homine adversus morsum veneniferi serpentis *Cobras de Cabelo.* Ut ritè expediatur curatio, gemini Lapides in promptu esse debent, quò, delabente uno, illico admoveri possit alter, qui veneni reliquias imbibat. Si verò unicus saltem adfuerit, qui spontaneo lapsu venenum superesse indicet, oportet lacti recenti confestim immittatur; lac enim virus è poris extemplo eluit, ita ut in superficie spectabile supernatet, colore ex flavo cœruleoque variegatum: Sic veneno liberatus, & diligenter abstersus lapis, vulneri denuo admovendus est. Signum exhausti veneni statuunt, si Lapis non ampliùs decidat, sed manu detrahendus sit; superesse enim poros, veneno vacuos, qui saturari ampliùs non possint. De efficaciâ hujus lapidis, &, quæ indies cum ipso instituuntur in Indiâ experimentis, multa dicenda, inquirenda, dubitanda venirent. Quicquid sit, spondent efficaciæ veritatem, quotquot ex Hindostanis de Lapide quæsivi; & innumeros inveni, tum qui experimenta ipsos se fecisse, tum qui facta suis oculos vidisse mihi per Jovem Lapidem jurarunt; adeo, ut inter Indos de Viperini Lapidis virtute contra serpentis *Cabelo* morsum dubitare, execrabilis incredulitatis crimen sit. Ex multis unum placet inserere casum oppidò rarum, quem mihi de experimentis Viperinis, incidente discursu, dubitanti narravit, & tota testata est spectatrix familia Generosi Domini *de Pavillon*, qui domi suæ acciderat, cùm in Choromandelo Gubernatoris provinciam gereret. Una ex servis domesticis à *Cobra Cabelo* pede morsa, ardentissimos plorabat dolores. Productus illico & impositus

Lapis est; quo decidente, cùm nec Lapis præterea alius, nec lac dulce in promptu esset, quod poros elueret, nutrix, in tam pernici malo anxia, Lapidi immulsit ex suis uberibus. Ex quo verò illi papilla confestim dolere, mox uber ejusdem lateris tumescere & inflammari, non sine vitæ discrimine, in quo triduum versabatur, ab uberis duritie vix decem diebus liberata. Papillam autem habuerat aliquantillum ab alumni gingivâ excoriatam, adeoque reclusis venulis aptam, quæ veneni inquinamenta reciperet, calenti lacte elicita. Quî autem conciliabimus cum Indorum experimentis tot facta in contrarium à celeberrimo *Redo*, citata *in opusc. tom.* 2? Negabunt, opinor, Patroni lapidis, Rediana experimenta locum habere ad valorem sui antidoti destruendum, utpote quæ in brutis, non in homine, cum oleo tabaci, vel veneno heterogenei serpentis, non vipero Cabelo, tum sub cœlo magis algidô, non sub æstuante Indico instituta sint. Relator ego nihil dijudico, saltem fateor ingenuè, penes me valorem lapidis semper mansisse in suspenso, dum quid erroris & fallaciæ sublatere posset, propriis experimentis non exploraverim. Et licet tot lapidis prædicatoribus & experimentorum jactatoribus quid contradicerem non haberem, ausus tamen nunquam fui in sonticis casibus, plerumque inopinatò & cum pernici periculo incidentibus, beneficium Lapidis experiri; cùm non caperem, si tam velox est viperinum virus, ut esse omnes ajunt, quomodo illud retrahi ex massâ humorum possit per adhæsionem lapidis? si verò adeo pernix non est (ut ad minimum in plerisq; morsibus expertus mihi videor) sed morâ quadam opus habet, antequam diffusum & resolutum in vulnere, absorberi omne à venulis capillaribus, & ad cerebrum ac vitalia viscera transferri possit; colligere licebit, terram sigillatam, spodium & cornu cervi usta ac similis generis alkalia, qui pariter adhærent, idem

idem quod ille Lapis præſtare, & vulneri admota liquores contactos & cum iis venenum, in poros ſuos æquè poſſe recipere & imbibere. Ea propter ſemper conſultius duxi ad ſacram meam anchoram, *Theriacam*, refugere, quam ſcarificato vulneri (priùs ligato ſupra vulnus membro) poſt factam ſanguinis expreſſionem affricui & impoſui, propinatâ inſimul ejuſdem electuarii portione pro ſudorifero. Et ſic ſine lapide, ſat citò ſemper (in recens læſis) ſucceſſit curatio. Eſt autem viperinus lapis figuræ quodammodo ovatæ, compreſſus, unciâ longior, latior dimidiâ, interdum alterutrâ facie magis gibberoſa, craſſitie pennæ anſerinæ in medio, ambitu tenuiori, ſuperficie lævi ac ſplendente, coloris ingrati, nigricantis & aliqua ſui parte albidi. Subſtantiam obtinet firmam & duram, levem tamen, hîc ibi poroſam & quodammodo corneam, ita ut appareat formatus ex cornu cervi in vapore vel liquore aliquo macerato tinctoque; niſi fortè fragmentum ſit *Lapidis Cananoor* variegati. (Ita hic lapis dicitur à patriâ Cananoor Malabariæ provinciâ, Luſitanis ibidem *Pedra frigue* dicta, à qualitate refrigerante; eſtque triplicis differentiæ ſive coloris, nimirum albus, citrinus & obſcurè cœruleus, qui poſtremus Nephritico lapidi in omnibus, præter levitatem, ſimilimus eſt.) Quotquot videre mihi obtigit per Indiam firmam & Inſularem, prædictæ conditionis & figuræ fuerunt; planè alius ab illis, quos ſupra citato loco in ære exhibet Cl. *Redus*, à RR. Patribus acceptos. Qualiscunque figuræ fuerint, primâ fronte apparebunt haud quaquam naturales & in cerebro viperæ, quod vulgo creditur, genitos eſſe, adeo ut fruſtra fuerit, qui illos in anguium capitibus quæreret. Bini, unicâ capſulâ tereti & levi ſubere exciſâ, intra lanam repoſiti, reſervari plerumque ſolent, ut ſecum citra fractionis periculum poſſeſſor commodè geſtare poſſit. Haud proſtant ullibi, ſed contingit offerri venales, haben-

turque rari & in pretio. Non constat, quinam eorum factores sint: quos tamen esse Gentilium religiosos, quos *Sjoges*, aut Sacerdotes, quos *Brahmenes*, vocant, multi conjiciunt. *Fig. vid. Fasc. II. Rel. IX.* §. 3.

OBSERVATIO XI.

Curatio Colicæ per Acupuncturam, Japonibus usitata.

Morbi descriptio.

Colica, quam *Senki* appellant Japones, insulis populosissimi imperii Japonici endemia & adeo familiaris est, ut è decem adultis rarò unus sit, qui eâdem aliquando non laboraverit: sic aër alioqui saluberrimus, sic natalis aqua, sic cibus, potus & vernacula vivendi ratio in hujus morbi generationem conspirant. Audet importunus civis ipsos advenas, post salutatam loci Cererem, invadere. Nostro id experti sumus dolore, ubi sub climatis ingressum, (quod in vado solenne est navigantibus) malorum, quibus nos irati Dii maris flagellaverant, memoriam elueremus cerevisiâ hujus terræ frigidâ, *Sakki* vocatâ. Cocta hæc ex oryzâ ad vini Hispanici vigorem & consistentiam, eâ gaudet indole, ut neutiquam frigida bibi, sed ad indigenarum morem sorbillari ex orbiculis debeat, modicè priùs calefacta. Non autem quivis ventris dolor dicto venit nomine, sed ille demum, qui dum intestina lancinat, in inguine simul motus excitat convulsionis. Nimirum, is est hujus Colicæ vel gradus, vel genius, ut abdominis quoque musculos & membranas vellicet. Si doloris causam vel materiam quærimus, ea ex sententiâ horum antipodum, cùm in præsenti morbo, tum in omni cruciatu ventris neutiquam intra intestini cavum hospitatur, nisi fortè in affectu leviori, sed in ipsâ hæret partis alicujus substantiâ membranosâ, puta musculorum

J. W. Brainshagen Sculp.

lorum abdominis, peritonei, omenti, mesenterii, intestinorum: in quibus illa per moram facessens in vaporem, vel, ut loquuntur, in spiritum sæpe acerrimum, membranulas distendit, rodit & lancinat. Hujus igitur spiritûs rodentis effracto carcere, ipsoque angustiis, quas distendebat, exsoluto, cessabit momento citiùs acerbissimus extensionis sensus, quem ut perperam Latini ab intestino, sæpius innocenti, Colicam, sic Gymnosophistæ eum ad Japonum Sinensiumque mentem saniori judicio amant suâ linguâ vocare *Spasmum abdominis & intestinorum.* Habet hoc singulare patrius morbus Japoniæ, ut ad Hystericæ passionis exemplum persæpe suffocationem hospiti suo machinetur, convellendo totam regionem ab inguine ad usque costas spurias, vel mucronem; deficiat verò, ubi diu sævüt, in tumores hìc illic in corpore promiscuè nascentes; nonnunquam epilogum ludat teterrimum; in viris quidem grandi alterutrius testiculi tumore, non raro in fistulam suppurante; in fœminis verò fœdâ catervâ tuberculorum, in ani vulvæque labiis nascentium, quam capillorum plerumque comitari amat defluvium. Sed & illa sarcocele (quam speciali nomine *Sobi* vocant, & laborantem *Sobimotz*) & hi ficûs, extra colicam pariter frequentes sunt & endemii in Japoniâ.

Acuum descriptio.

In hunc extimæ gentis hostem, prius, quàm acum nostram stringamus, scire oportet: duos esse in adverso Orbe sacros fontes chirurgicos, ex quibus jugiter, cum recuperandæ sanitati, tum conservandæ petunt remedia, sani & ægri, medici & empyrici, nobiles & plebeji. Illos verò & ante artis medicæ usum inventionemque, ab omni antiquitate per Coræam, Sinam, Japoniam claruisse, triga illa gentis sanctè profitetur, pertinacissima antiquitatis sectatrix. Quinam fontes? Equidem duri nominis! nam primus ignem fundit; cedit alter metalli aciem: aciem verò, non ferocis chalybis sanguinantis, nec ignem quoque can-

candentis ferri; quo utroque trux supra humanitatem chirurgia Occidentis in mortalium sævire membra jubet, operâ detestabili iis, quorum humana mollities & mansuetudo præcordia occupat; sed ignem gratiosum,& non verendum magis, quàm quo sibi litari hoc cœlo Dii ipsi amant, nimirum remissè gliscentem turundam, volutam ex herbâ Regii nominis *Artemisiâ*. Sic metallum pariter omnium præstantissimum, illud Regiarum decus,rerum omnium nervum,Solis & Lunæ sobolem, & horum planetarum virtute prægnans, ut volunt per ignem philosophi. Quid moror? Aurum & argentum indigito! Ex hôc enim Acus perpolitas ducunt illius regionis artifices; quæ ad celebrandam in humano corpore puncturam, apprimè sunt idoneæ, & tanto in pretio habitæ, ut eas inter manuales gazas, amans thecarum gens, in sinu (ut solet rariora quævis utensilia) reconditas circumgestet. Hujus utriusque remedii tam momentosa est administratio, ut pungendorum & urendorum locorum gnaritas singularem artem chirurgicam constituat, cujus magistri appellantur *Tensasj*, i. e. *tangentes*, puta exploratores locorum; nam in locorum delectu cardo totius negotii repositus est. Qui ipsam rem manu exercent, *Faritatte* audiunt, i. e. acupungentes, sive ex suâmet notitiâ, sive ad tangentis jussum id faciant. Acus autem,quæ puncturam præstat,quia non sine periculo intra corpus adigitur, nisi & tenuissima sit, & ex prædicto metallo facta, eoque purissimo, omnis cupri experte & ductili,hinc,ne suâ mollitie operam eludat,singulari arte indurari debet; quam verò artem nec quisq; callet, nec qui callet, acus tamen fabricare audet, nisi Imperatorio diplomate nactus licentiam. Duplicis structuræ sunt: Prioris, quæ ex utroque metallo promiscuè fiunt, non magnitudine quidem, sed quodammodo figurâ stylum exprimunt, quali apud nos pueri elementarii in indicandis, aut Indi in exarandis literis

 utun-

utuntur; Longitudinem obtinent quatuor unciarum, tenuitatem mediocrem apice tenuiſſimo deſinentem, manubrio inſtructæ in modum cochleæ circumflexo, quo torqueri poſſint. Pro reconditorio eis adjungitur malleolus, ita aptatus, ut utroque manubrii latere ſingulas acus recipiat. Malleus ex uri cornu perpolitè conſtructus eſt, ipſâ acu paulo longior, capite orbiculato & compreſſo, cui pondus conciliat incluſum plumbum, alterutro latere, quod pulſui dicatur, alutâ violacei coloris obducto, ne ab acu in feriendo deſiliat. Alterius ordinis acûs ſemper argenteæ ſunt; ſtructura illis parùm eſt diverſa, longitudo eadem, citharœdicæ chordæ tenuitas, manubriũ nonnihil denſum, breve, & in longitudinem ſtriatum. Recondi ſolent incerto numero pluſculæ intra capſulam oblongam quadratam, ligneam, vernice exterius, interius panno intonſo obductam, cujus eminens lana leviter inſertas recipit. Si nomina deſideras, acus utraque, vel in genere omnis huic chirurgiæ dicata, *Uuts barri*, i. e. acus tortilis vocatur; poſterius genus gaudet inſuper appellatione ſpeciali, ſed ejusdem ſiguificationis, *Finéri barri;* cui, ſi in operatione, quod frequenter fit, æneus canaliculus jungatur, *Fuda barri*, i. e. acus canaliculata dicitur. Eſt ille canalis acu ſuâ paulò brevior circiter lati digiti tertiâ parte, pennæ anſerinæ craſſitie, in id factus, ut per eundem acus ad puncturæ locum dirigatur, ne in operatione hallucinemur

Methodus pungendi.

Χειρεργία puncturæ inſtituendæ hæc eſt: Cuſpidem ſiniſtrâ recipiunt, inter digiti medii apicem, & indicis, pollice ſuffulti, unguem; ita comprehenſam admovent loco pungendo, tactu à nervis priùs diſtincto & delecto; tum malleo dextrâ recepto, acum uno aut gemino pulſu per externam cutem, duriuſculam illam, adigunt; hinc depoſito malleo, manubrium acûs, intra primorum digitorum apices volvendo, cuſpidem ad requiſitam ex lege artis

pro-

profunditatem ingerunt, plerumq; semiuncialem, rariùs pollicarem vel majorem; verbô, ad usq; doloris laticem: hunc assecuti, ad respirationem unam & alteram, acum infixam tenent, mox acu extractâ locum digito premunt, quasi spiritum hâc viâ expressuri. Posterioris acûs immissio fit solâ ejusdem rotatione, intra pollicis mediique digiti apices. Quibus satis versata manus est, pulsu indicis, supra medium digitum positi, & in acum excussi, cutem priùs pertundunt, quàm acum torqueant; alii in excussione illâ utuntur, quod dixi, adminiculo tubuli, obstantis, ne fortiori pulsu acus debito profundiùs imprimatur. Leges punctoriæ artis variæ sunt, flatûs laticem, in quantum cum ratione hîc agitur, præcipuè spectantes: unde, in operatione instituendâ, & locus & profunditas punctionis à Tangentibus medicis cum ratione sunt determinandi. Punctio iisdem morbis, quibus ustio, medetur; & ut plurimum iisdem in locis institui permissa est, in quibus ustio celebratur. Loca illa Relatione de Moxiburio exhibebimus. Solâ fretus experientiâ acum quoque vulgus audet versare, citra præscriptum magistri *Tensasj*, hoc unicum cavere gnarus, ne nervos, tendines, arteriasque insigniores pertundat. Quibus præmissis, themati meo brevibus satisfaciam.

Anticolicam puncturam suam celebrant Japones in epigastrio: in quo novem omnino punctiones ternariâ serie & ad quadrati parallelogrammi normam instituunt, intercedente inter singulas punctiones (in homine adulto) gemini pollicis transversi spatio. Hi ordines in artis punctoriæ scholâ distinctionis gratiâ propriis donantur ut præceptis, sic nominibus. Primus, *Sjoquan* dictus, proximè sub costis instituitur; alter, *Tsjuquan* nuncupatus, medium sibi locum vendicat inter umbilicum & cartilaginem mucronatam; tertius, *Gecquan* dictus, semiunciâ supra umbilicum absolvitur. Ad hanc triplicis

 ordi-

ordinis punctionem, ex præscripto Magistri, profunditate legitimâ celebratam, plerumque subitò, velut incantata, cessant *Senki* nominis tormina; id quod ex frequenti αὐτοψίᾳ nostrâ Lectori hoc capite exhibere institutum fuit.

Ex altero quoque fonte Colicam suam oppugnant, non æquè feliciter expugnant: Cauteriis nimirum utrinque ad umbilici latera, à duorum pollicum intervallo inustis. Locus geminus *Tensù* dicitur, à frequenti ustione celebris, & vel ipsis notus, qui chirurgiæ hujus sacra nunquam attigerunt: De quo suo loco pluribus. Sed & anticolicum præpotentis virtutis medicamentum noviter edocti sunt populares, cujus hodie celeberrimus usus est, uti in præsenti affectu, ita præsertim in Cholerâ, admodum in hâc regione frequenti & funestâ, tum in abdominis chronico dolore *Sakv*, endemio pariter & Colicæ affini, nec minus in ceteris doloribus abdominis, qui in intestinis ultra acûs contactum radicati sunt, nec igni facilè, nec metallo cedentes; ut taceam affectus alios. Pulvis est *Dsjosei* linguâ vulgari, doctorum charactere *Wadsusan* nuncupatus. Venditur is sub sigillo auctoris in unico pago *Menòki*, provinciæ *Oomi*, cum monopolii privilegio, quod inventor religionis fraude obtinuit. Dixerat enim: Herbas contra popularem ventris afflictionem, sibi in somno monstratas esse ab Apolline suo, Deo *Jakussj*, passim crescentes in vicino & fabulis prælustri monticulo. Successus medicamento celebritatem, auctori fidem, toti familiæ divitias conciliavit, ut, quæ *Iri* lueret fortunam, brevi ditata, è regione trium officinarum, quibus pulvis ope molendinorum conficitur, totidem revelatoris idolo, sospitatori suo, sacella condiderit. Copiam pulveris inde mecum retuli, bile amariorem, sed ex quo Germanorum intestina nil majoris solatii capiunt, quàm ex medicamento nostrate. Descriptio in secreto habetur apud familiam. Basin confert, prout adverti in officinâ, Costi species

cies amara, *Putsjùk* dicta, quæ ex Gusaratâ à Belgis in Japoniam copiosa invehitur; variæ enim virtutis est, & frequentissimi ibidem usûs, ut præter radicem montanam Sisari Coræensis, (*Ninsin Cleyeri*) nullum vegetabile exoticum vehementiùs expetat.

OBSERVATIO XII.

Moxa, præstantissima Cauteriorum materia, Sinensibus Japonibusq; multùm usitata.

§. I.

Introdu-ctio.

Asia, quousque ad nostros antipodes extimumve Orbis terminum extenditur, tribus dotata est Heliconibus. Arabum, Brahmenum & Sinensium: ex quibus scientiarum artiumque promanavit, quicquid est inter vasti Orientis populos. Hi verò, cœlo, linguis, moribus, religione distincti populi, licet pro diverso, ex quo erudiuntur, Helicone, alia atque diversa foveant artis medicæ (ceteras non attingo) principia, præcepta, materiam & medendi methodos, nihilominùs tamen, cùm in morborum causas inquiritur, uno ore singuli ad tribunal subindè Flatus & Vapores provocant, ut tantùm non videantur cum *Coö* nostro *Lib. d. flat.* dolores & affectus quoscunquè flatibus acceptos referre, quos asserunt nunquam tolli posse feliciùs, quàm Cauteriis, Igne actuali, ut loquimur, inurendis. Igne verò, an ferri candentis? Equidem junctam Vulcani Martisq; vim experiri in humanâ machinâ, sævitiam reputant, uti supervacaneam & inutilem, ita verò indignam rationali medico, cui urendo non alia debeat esse intentio, quàm ut impactam doloris materiam resolvat, vel inflatus jam resolutam excludat & in auras evocet. Malunt igitur tardè gliscentem,

tem, remiſſè uſtulantem, atque, ut verbo dicam, ejus indolis ignem adhibere, qui incluſam morbi cauſam, mediante ſalis aperientis virtute, lentè tutòq; evocet, quàm qui ſtringente ac rodente armatus vitriolo, cutem carnemque crudeli impetu exedat. Iisdem nixi rationibus priſci Arabum, Ægyptiorum & Græcorum Medici, à quibus medendi artem Europæi accepimus, ferro rubenti, fungos accenſos & ignitas præferre Struthii & Ariſtolo-giæ radices viſum eſt; aliis eorum ſulphure candente placuit, fuſisque buxeis oleo fervente tinctis, corporis vitia domari. *Mercatum* videant, Pr. L. 4. c. 1. p. 162, & ex recentioribus *M. A. Severinum*, qui varietatem materiæ cauſticæ & modos urendi apud antiquos ſcire deſiderant. Ego hic Aſiaticorum tantùm Cauteria referam, noſtro tempore uſitata.

Aſiaticorũ varia urendi materia.

§. II.

1. *Arabum.*

Arabes, &, qui horum ſcientiis imbuti ſunt, Perſas & Mogoles Indos Mahhammedanos, ignis fomitem in urendo non alium expetiiſſe vidi, quàm pannum goſſipinum Iſatide ſeu glaſto tinctum, Gallicè *Cotton bleu:* hunc in cylindri figuram, ad ſeſqui pollicaris diametri craſſitiem, & longitudinem geminæ unciæ quàm arctiſſimè obvolutum, in locum amburendum dirigunt, &, incenſâ ſummitate, gliſcere ſenſimque depaſci ſinunt, donec in favillam totus cylindrus deflagraverit. Uſtio hæc, longâ & pene intolerabili morâ abſolvitur; durat enim horæ quadrantem, interdum longiùs, antequam deflagret intenſi ardoris fomes; qui altè adeo ſubjectam carnem depaſcit, ut aliquando inſanabile ulcus inde remaneat; quale mihi ſanandum iis regionibus oblatum eſt aliquoties, ſordidum & mali moris. Uſtione factâ, ampliùs nihil negotii incumbit chirurgo, quàm ut ſtigma inungat quotidie, & ſeparatâ eſcharâ ad ſuppurationem promoveat. Credo uſtio-num

num cruciatûs & longa incommoda obstare, quo minus populares re ipsâ eas æquè instituant frequenter, atque earum usum in scholis scriptisq; suis prædicant & inculcant. *Glastum* nominavi; Ejus liquore Arabs materiam Cauterii inurendi imbutam postulat, hunc ignis virtuti momentũ conferre persuasus, opinione non ex vano haustâ, sed ex populari, ut sibi videtur, & longâ seculorum experientiâ. Si credimus, quod vulgus Europæum spondet, fumante & naribus admoto linteo illo, quod succô glasti tingitur, Epilepticorum, quos Dæmoniacos vocamus, feliciùs discutiuntur paroxysmi, quàm lintei albi vel cujusvis alius rei suffitu. Certè in Indiis chirurgi neutiquam perdidisse operam experti sumus, quando tincta Isatide linteamina in fotu (sic in chirurgiâ loquimur) & obligatione partis inflammatæ, ceteris pannis anteposuimus.

Brahmenes, quos Græcia Gymnosophistas vocat, Indorum gentilium Sapientes, Theologi & Medici, tum qui ex eorum institutis sapiunt, gentiles ceteri, non unius, sed varii generis cauteria pro morborum diversitate parant. Latitantes enim causas, ajunt, & morbi cujusque indolem non unius esse generis; proinde unam eandemque ignis materiam affectibus promiscuè omnibus nequaquam congruere; eligendam esse, quam genio morbi cujusq; aptam natam experientia docuerit. Varietatem verò illam exploraſſe, peregrino mihi datum non fuit. Clavum quis Herculi prius excusserit, quàm à zelotypis istis doctoribus secreta artium exploraverit. Vulgatissimum illorum Cauterium est (cetera rarioris usûs sunt) medulla *Junci*, ibidem in paludibus germinantis; cujuscunq; varietatis sit, perinde est, modò scirpo crescat crassiore: Hâc, oleô Sesami, quô agri abundant, leviter imbutâ, ustionem cutis humanæ vulgari modo instituunt. Vidi Malajos, Javanos, Siamenses, nî fallor & alias his vicinas nationes, eandem hanc medullam in cremando adhibuisse.

2. *Indorum*

Trans

3. *Sinensium.*

Trans Gangem progrediens, nobilissimum sanè omnium, & usitatissimum ignis fomitem invenio apud Sinenses & Japonios. Hôc fomite, referunt, ante ipsius medicinæ inventionem & omnem aliam Chirurgiæ notitiam, temporibus admodum priscis celebratam cauterisationem fuisse, atq; inde usum ejus per longam seculorum seriem ad se demum dimanasse. Stupam hanc virtute ac vetustate præstantissimam sub communi appellatione *Moxæ*, non modo Sina domesticam habet, sed omnes Sinensium literis & doctrinâ eruditæ nationes, Japonii, Coræenses, Quinamenses, Luconienses, Formosani, Coccincinenses, Tunkinenses, jam olim pro cauteriis sub eodem nomine adoptarunt. Ejus historiam, cum hôc loco proponere sit institutum, ignoscet Benevolus Lector, quòd pro Sinicis vocabulis, magis Illi fortassè desideratis, Japonica infero. Hæc enim Sinicis faciliora sunt, & mihi notiora, qui hâc gente familiariùs diutiusque usus sum.

Moxæ præparatio.

§. III.

Moxa lanugo est, sive stupa mollicula, coloris cinerei, concipiendo igni aptissima, eoque admisso moderatè gliscens, scintillâ minùs conspicuâ, ardore temperato, progressu lento, donec in favillam tota depasta sit. Conficitur ex Artemisiæ vulgaris (latifoliæ) adhuc dum novellæ foliis exsiccatis, longo tempore in aëre suspensis & obsoletis; Colligitur verò ad Moxam eliciendam Artemisia non omni promiscuè tempore, sed iis tantùm diebus, quibus, ex astrologorum ratiocinio, cœli benignitas eandem astrorum virtute quàm maximè fœcundavit. Sunt illi τȣ̃ mensis quinti dies primores quinque, *Gonguatz go nitz* Japoniis dicti, incidentes in Calendarii Gregoriani mensem Junium, raro in exitum Maji. Ducunt enim anni auspicium ab eo novilunio quod proximum est medio tempori inter brumam & æquinoctium vernale. Exscinden-

denda est multo mane, rore nocturno madens, & ad faciem domûs occidentalem libero aëre suspendenda diu, dum satis exsiccata fuerit; sic servanda est in summo pavimento & lanugo ex illâ eò nobilior & tenerior speranda, quò magis obsoleverit; unde non desunt, qui herbam ad decennium usq; reservandam curant. Novellam hanc Artemisiam Japones *Futz*, Plantam adultam atque perfectam *Jamóggi* appellant. Nam, quod obiter insero, sicut solenne est in utrâque natione, ut masculus quisque nomen suum mutet, tum provectior ætate, tum novam consecutus dignitatem; ita quoque plantarum appellationes, (ut res ceteras taceam) secundùm perfectionis gradum & usûs diversitatem, persæpe variant: quod ipsum rebus quidem distinctionem & lucem egregiam parit, memoriam verò maximè obruit. Præparatio Moxæ nullo artificio absolvitur; Tunduntur primùm impigro pistillo folia, ad mollitiem rudioris stupæ; deinde utrâque manu agitantur & fricantur assiduè, ut priori contusione jam attritis decedant duriores fibræ, & recrementa membranacea: quibus excussis, remanet desiderata illa insignis teneritatis homogenea & purissima lanugo, quâ tenellam Regii nominis Artemisiam præ ceteris herbis ditare natura studuit.

§. IV.

In quibus personis & morbis Moxæ ustio instituenda.

Non est hujus lanuginis exustio ullâ ex parte homini terribilis: nulla enim oculos incurrit ardentis elementi species, sed gratiosus stupæ tantùm gliscentis halitus nares lacessit; nec dolor valde molestat, sicut ex ceteris cauteriis evenit, nisi fortè à conis illis, quos Japones *Kawa kiri*, seu cutis scissores vocant, id est, à turundis primis tribus, eodem loco alternè deflagrantibus: à quorum similitudine, imposita sibi à novis Rectoribus onera obsequiosum vulgus per patientiam *Kawa kiri* nuncupat, eò

Ffff quòd

quod principio dura ſint, aſſuetis deinde vix moleſta. Centies vidi ipſos pueros uſtionem promiſcuo corporis loco admiſiſſe, citra ullum doloris geſtum. Urunt enim indiſcriminatim infantes & ſenes, divites & plebejos, mares & fœminas; parcunt tantùm gravidis illis, quæ uſtioni non admodum aſſuetæ ſunt. Uſtio autem artemiſialis, vel ad morborum præſervationem, vel ad curationem inſtituitur; ad præſervationem præprimis eam commendatam volunt Medici, & ſanos potiùs quàm ægrotos uſtulandos jubent: ſicut enim, ajunt, materiam medicam morbi præſentis, ita futuri pharmacum eſſe cauterium. Qui igitur in extimo Oriente, ſuæ valetudini proſpiciunt, ii uri ſe ſingulis curant ſemeſtribus. Ea conſuetudo adeo religioſè viget, ut etiam hominibus æviterno carcere damnatis prodire permiſſum ſit, ad moxiburii fruendi beneficium. Præſervativa uſtio turundis in eodem loco abſolvitur parvulis & paucioribus, curativa verò plures requirit, easque grandiculas, ſi vapores ex profundo latice evocandi ſint.

In quibus verò morbis Uſtio locum habeat, ſi quæris; reſpondebit tibi Sina cum Japoniâ: in omnibus promiſcuè, in quibus vapor detentus continui ſolutionem, dolores & actionis læſionem pariat: quo ipſo pene omnem morborum ſyllabum ad moxiburii rogum provocat, qui eos ardore ſuo, ipſo ſole ſucceſſum indies ſpectante, brevi morâ exurit. A vicinis edoctum clima nigritarum, quod Tropicis includitur, ejusdem Moxæ virtutem prædicat, cujus incendium celebrare non ita pridem cœpit: ſtupis etiam majoribus, ac ipſi ſolent auctores, vitia corporis oppugnans, ſiquidem id contumacior affectus, & ratio recluſæ arctiùs materiæ poſtulaverit. Adverſus Arthritidem & ejus progeniem Podagram Schiaticamque quid valeat Moxa, id non ita pridem coloni Batavi in Indiis exploraverunt. Frangit hic ignis impacta perioſteo

Rhe-

Rhenani tartari ſpicula, ac in Schiaticâ ceteriſque defluxionibus arthriticis ſtabulantem circa oſſium cava lympham acrem diſſipat, ſed largiore ſtupâ & maturè ſatis illatus, priusquam flatu nimiùm expanſas membranas ac muſculos divulſerit; hôc enim diſcidiô, lacerata vaſa capillaria replent interſtitia effuſis humoribus & tragicos abſceſſus pariunt, nequaquam niſi ferri acie ſolvendos. Verùm enim verò, in calente cœlo, non æquè feliciter in noſtro, ſuccedit cauſtica curatio. In illo corpus eſt magis permeabile, fluidior eſt materia, pori ſunt patentiores, laxiores muſculi ac membranæ. Adde, moxiburio dolores ſedari quidem, minimè verò eradicari; ſedari autem eo loco, quô, flagrante ſtupâ, ſpicula evocata ſunt, vel ipſum perioſteum crematum eſt, ne ſentiat ampliùs, cùm aliis partibus dolores deinde redeant. Nunquam redituros promittunt Brahmenes, ſi poſt uſtionem, ex præſcripto eorum, omnis potus, fermentationis beneficio productus, (quales ſunt vinum, cereviſia & inebriantes ſpiritus) ſimul atque omnis generis carnes, ex menſâ ad Anticyras relegentur. Hæc enim novas ſuppeditare ajunt cruditates, quæ cum ſanguinis motu ad crura prolapſæ, in perioſteo hoſpitium repetant. *Busboſius* igitur, Rev. Batavienſium Paſtor, nimium quantum Moxam popularibus Europæis commendavit, velut Podagræ infallibilem domitricem; vereor enim, ne in Germaniâ plerorumque hæc fiduciam fefellerit; De quo non injuriâ conqueſtus nuper eſt inclytus Giſſenſium Profeſſor, Dn. D. *Valentini*, Collegii Curioſorum in Germania Adjunctus, in Epiſtolâ typis impreſſâ ad Cl. Cleyerum, (me huic Cleyero præſente redditâ) doctiſſimâ illâ, ut ſunt Clariſſimi Viri omnia. In Epilepſiâ & chronicis quibusvis affectibus capitis, vicini nigritæ magis, quàm ipſi Sinenſes à moxâ ſolatium repetunt, totam ſuturam coronalem longâ & largâ ſtupâ

 exu-

exurentes, unde ſanitas aliquando reparatur à Medicis deſperata.

Locus in corpore urendus.

§. V.

De loco autem proprio, qui ſingulis in morbis, ſive curandis, ſive præcavendis, inuri debeat, multùm inter pyroſophicæ chirurgiæ doctores controvertitur; ſuperſtitioſè ſæpe & in vanum! Nam cùm unusquisque experientiâ, quod ait, ſuâ vel magiſtri fretus, loca alia atque alia indicet, exigua pars corporis remanet, quæ non in eodem ſæpè affectu, collectis ſingulorum ſententiis, inuſtioni pateat. A receptioribus tamen locis, quæ ab antiquitate tradita novit ac typis in tabellâ expreſſa poſſidet, rarenter vulgus digreditur. Major occurrit vanitas in electione temporis, quô hanc vel illam corporis partem inurere, ab aſtris permiſſum vel vetitum eſſe, creditur. Omnem enim doctores ab uſtione diem & horã reſpuunt, quâ partem alioqui ſalutariter in præſenti aliquo affectu inurendam, ſiderum ſpiritus, ut illi philoſophantur, impрægnaverit: adeo, ut ſi quis ſingulorum interdictis morem geſſerit, urendi tempus raro inveniat. Cynoſura in locali electione ea eſt, ut loca illa urantur, per quæ commodiſſimè vel evocari vapores, vel revelli materia peccans ab affectâ parte valeat: illa verò, uſtores, ſibi ad unguem nota ajunt ex anteceſſorum traditis: dum ſuæ inſuper experientiæ fulcris glorioſè incedunt. Nullam ego corporis partem vidi Moxiburiis magis affligi quàm dorſum, utrinq; prope ſpinam, ad lumbos usque. A carnifice excoriata jurares terga antipodum, & maximè Japonica, tot illa in utroque ſexu ſtigmata referunt & profundas ulcerum cicatrices: ſed quæ, opinione gentis, nihil derogant pulchritudini. In proclivi namque eſt, præſertim Japonibus, nudare thoracem, etiam leve opus aggredientibus, demiſſis ſcilicet tunicis, quousque femori colli-

colligantur, ne eas, exſors induſiorum natio, ſudore contaminet: ſic in utroque ſexu publicum in conſpectum cicatrices veniunt.

Uſtionis modus.

§. VI.

Ipſa uſtio citra artificioſam ἐγχείρησιν hôc modo inſtituitur. Stupæ artemiſialis portio exigua primoribus digitis rotatur in conum, cujus altitudo ſolet eſſe pene uncialis, latitudo baſeos paulò minor. Conus loco amburendo imponitur, ſalivâ, ſi placet, ſub baſi illitus, quò adhæreat. Tum faſtigio ſcintilla infertur, ope bacilli ſive virgulæ cujusdam ardentis tenuiſſimæ, quam Japones *Senko* vocant. Illatus igniculus turundam brevi morâ depaſcit, ſubinde inſtaurandus incendio novæ turundæ in eôdem loco reponendæ, donec intentioni ſuæ vel artis præſcripto ſatisfactum judicaverit is, qui uſtionem dirigit, vel ipſe perficit. Vocatur hoc genus Chirurgorum *Tenſaſj*, i. e. tangentes, ſeu κατ' ὄνομα, tactu penetrantes, quia locum ſtupæ damnandum digitô inveſtigant. Virgulæ ardentes ſunt illæ ipſæ, quibus accenſis pagani Monachi idolis litant, ſimul ac in templis horas devotionis ſuæ metiuntur, perinde, ut in caſtris moras excubiarum dividimus ſtupâ militari; parcè enim gliſcunt & tardè depaſcuntur, ſed odore, quem exſpirant, fragrantiſſimo. Conficiuntur ex mucoſo admodum cortice arboris *Taab* ſeu *Taab no ki*, i. e. Lauri Japonicæ ſylveſtris, arborum, quas fert regio, vaſtiſſimæ: huic cortici in pulverem contuſo permiſcentur lignum Agallochi, vel ejus reſinoſa & multò cariſſima particula *Calambàk*, &, pro elaboratoris cujusque placito, fragrantia quævis alia, in pulverem pariter redacta. Miſtura hæc, additâ aquâ, in pulpam ſpiſſam redigitur, & manibus diu ſatis ſubacta, vaſi inditur multis foraminibus rotundis perforato, & ſuper poſito pondere valido aggravatur: ſic per foramina ſubtus pervadunt

bacilla, culmo avenaceo tenuiora, quæ afferculô subinde excipiuntur, in umbrâ exficcanda. Hæc bacilla deinde pro candelis fumantibus officinæ recipiunt, quorum chartæ involuti fasciculi in prædictum usum prostant venales. Verùm, hæc ignipotentis Chirurgiæ supervacanea sunt supplementa, & saltem ad operationis splendorem, nihil ad rem ipsam faciunt. Sufficit, quod vulgus facit, accensâ festucâ vel virgulâ quadam ignem intulisse. Ipsum verò artis negotium repositum est, in notitiâ urendi loci, cuivis morbo convenienti. Ille verò, etiamsi ad evocationem vaporum, (nam hæc sola ustoris intentio est) Europæo judicio, aptissimus videatur, qui parti affectæ proximus est, plerumque tamen ab ustoribus eligitur alienus, & sæpe nullo nexu in Anatomiâ cognito, laboranti parti consentiens, nisi communi involucro universi corporis. Certè, uti nobili cuidam Lithuano res videbatur absurda, clysma immitti podici, cùm laboraret capite; ita non minùs præstigiæ videntur advenis, extemporanei successus ex artemisiali cauterio, parti & loco alieno & neutiquàm dolenti imposito. Uruntur cum successu scapulæ in stomachi cruditatibus, pro excitando appetitu; Uruntur spinales vertebræ, pro sopiendis in pleurâ laterum compunctionibus; Uruntur pollicum adductores musculi, pro levandâ ejusdem lateris odontalgiâ; ut cetera taceam. Ecquis tam Lynceus sit anatomicus, qui hîc demonstrare specialem possit vasorum conspirationem?

Ustionis Præcepta.

§. VII.

Ustionis regulæ sunt & requisita varia, cum de loco corporis & urendi tempore, tum de numero stuparum, situ corporis, diætâ patientis, atque aliis circumstantiis. Inter prima & generalia præcepta sunt, quæ sequuntur: Tendines cum arteriis & venis, quantum possibile est, in urendo vitandi sunt; securitatis causâ non visu solum, sed

ſed tactu prius ab Uſtore explorandi. Quem quisque ſitum corporis tenet, dum urendus locus indigitatur, eum, dum uritur, ſervare debet, ſeu ſederit antea, ſeu ſteterit. Uſtulandus humi conſideat, reflexis in crucem pedibus admotisque palmis ad utriusque lateris malam; nam hic poſitus muſculos & interſtitia explicat, & nativo ſitui embryonis maximè reſpondet. Cruribus urendus ſedeat in ſubſellio, pedibus demiſſis & aquæ calidæ immerſis; quoniam exhalationes, partibus à caloris fonte remotioribus, arte promovendæ ſunt. Illi, qui ſunt imbecillis naturæ, ſingulis in locis tantùm tribus cauteriis urendi ſunt; robuſtiores verò ſtupis decem, viginti & pluribus, pro conditione mali. An turundas plures diverſis locis ſimul, an alternè oporteat incendere, id nullâ artis regulâ, ſed ſolâ tolerantiâ patientis, & uſtoris otiô definitur. Poſtridiè à celebratâ uſtione ac diebus proximis operator ſtigmata inſpiciat; quæ nî ſuppuraverint, ſed ſicca appareant, malum id judicet, & debilis naturæ indicium: Hoc caſu, impoſitis cœpis contuſis ſuppurationem promoveat. Hæc paſſim ex orali communicatione artis pyrotechnicæ chirurgorum.

Regulas urendi ſpeciales exhibent Tabulæ Sinico-Japonicæ, typis impreſſæ, quarum hîc unam ſubjungo, à me, quantum indoles rythmorum & Philoſophiæ Sinicæ patitur, latinè redditam: adjunctis Iconibus, in quibus uſtulanda ſingulis in morbis loca indigitantur & propriis deſignantur nominibus. Proſtant venales, cùm apud librarios, tum apud circumforaneos medicos, qui eas in viis publicis & nundinis decantant, ut Chirurgiæ hujus ignaros invitent ad emendam parvo pretio chartam, quæ prolixæ artis præcepta compendiô doceat. Typo curſorio textus proponitur, communi & in parentheſi, qualiscunque explicatio mea:

Kju

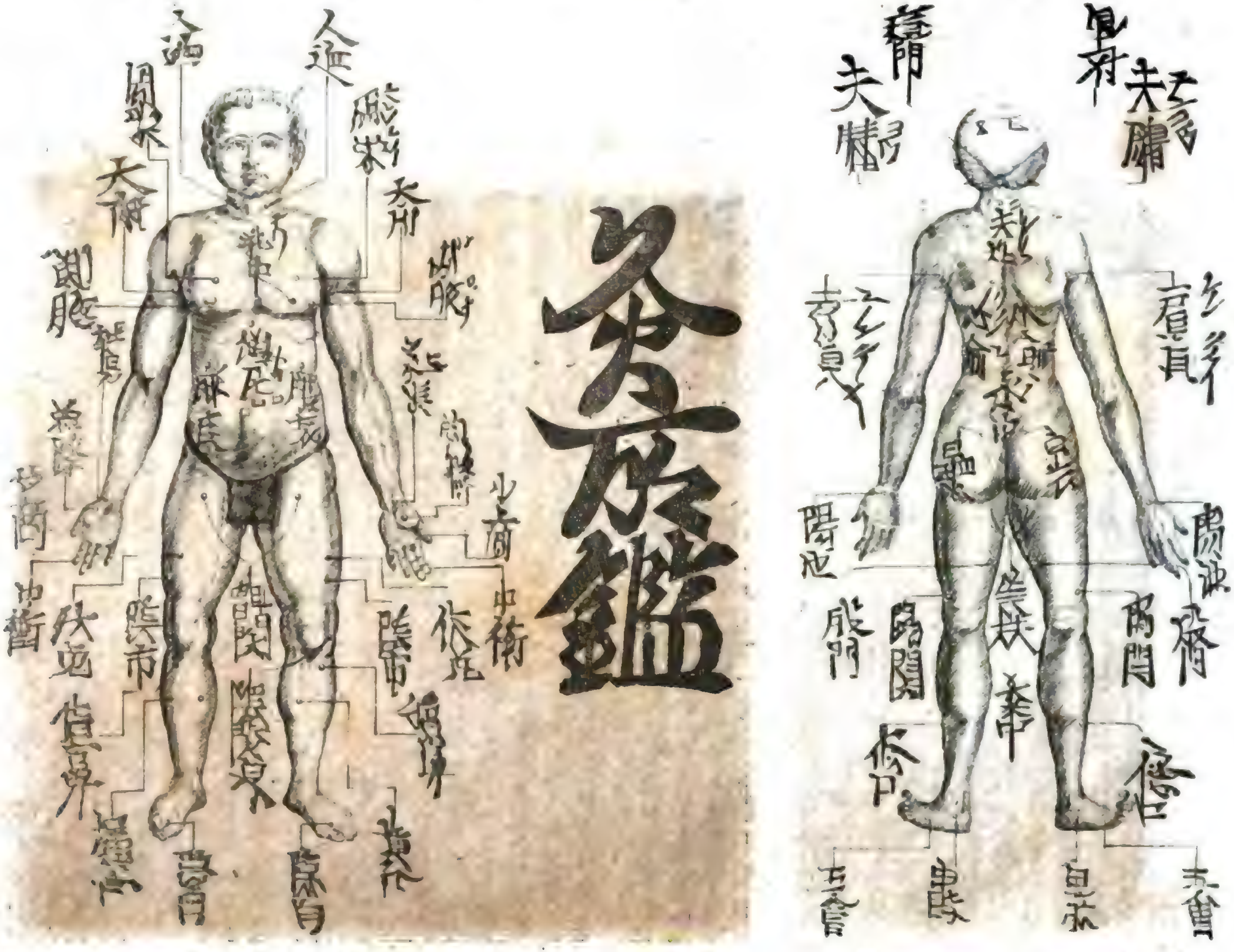
鑑灸 *Kju ſju Kagami*, i.e. Urendorum locorum Speculum.

CAPUT I.

Methodum urendi ſiſtens, certis propoſitionibus (rythmis) *incluſum, ex quibus totum urendi negotium unicuique pateſcat.*

1. *In Cephalalgiâ, Vertigine, Lipothymiis, Dsioki,* (Dsëoki eſt Phlegmone faciei, & vernacula ſcorbuti proles; quam qui fovent, ex levi cauſâ, velut ex balneo, crapulâ, motu nimio, faciei & ſæpe totius capitis tumeſcentiâ & ardore corripiuntur. Non rarò Ophthalmiam habet pediſequam) *& ex ejus frequenti inſultu contractâ oculorum caligine; in doloribus ſcapularum cephalalgiæ pediſequis; in aſthmate & difficili pectoris ejectione, bonum eſt inurere corporis humani locum illum, quem KOKO nominant.*

2. *In morbis infantium, præſertim ventris tumiditate, diarrhæa, appetitu proſtrato, ſcabie & excoriatione narium: Item in Nyctalopiâ adultorum hominum, locus SJUITZ ſeu undecimæ* (ſc. vertebræ) *ab utroq;* (τῆς vertebræ) *latere uritor, 15 vel 16 ſtupis, ſervatâ diſtantiâ inter duo hæc inurenda loca unius & dimidii SUN* (i. e. unciarum, ſive transverſorum digitorum, circiter duorum vel trium) Nota 1. Locus *Sjuitz*, i. e. undecimæ, nomen habet à numero vertebræ, ad cujus utrumq; latus urendum eſt, incipiendo numerare à colli vertebrâ quartâ, videlicet illâ, quæ ex ceteris protuberat, dum caput ad pectus decurvatur. Sic in reliquâ vertebrarum deſignatione, ab eâdem ſimiliter incipiendum eſt numerare. Nota 2. *Sun* menſura longitudinis eſt, quâ in regno utimur; alia longior, quâ mercatores, alia paulo brevior, quâ fabri & artifices utuntur. In urendo autem neutrius ratio habetur,

betur, ſed menſura unius *Sun* petenda eſt à longitudine ſecundi articuli, in medio digito cujusq; perſonæ, in quâ uſtio celebranda venit, utpote quæ ejusdem corpori proportione reſpondet.

3. *In Sakf;* (i.e. in dolore abdominis chronico, per intervalla ſuboriente) *in Senkï;* (i.e. in dolore colico endemio) *in Subakf;* (i.e. in torminibus inteſtinorum à lumbricis) *utrinque ab umbilico urito, ſpatio duorum Sun; vocatur ille locus uſtionis, TENSU.*

4. *In menſium tum ſuppreſſione, tum immodico fluxu; pariter in fluore albo; in hæmorrhoidibus ac hæmorrhoidalium ficuum ulceratione; in Tekagami* (i.e. in dolorificâ gravedine, ſive coryzâ chronicâ & per intervalla redeunte) *urendus eſt locus KÏSOO no KITZ, ab utrâque parte, rotulis artemiſialibus quinque. Ut locum invenias, ab umbilico per rectam lineam deſcende quatuor Sun, inde utrobique recede ad latera quatuor Sun, ita ut inurenda puncta intercedant octo Sun.*

5. *In difficultate pariendi, tribus ſtupis urito extremum apicem minimi digiti in pede ſiniſtro. Extemporale eſt promovendi partûs remedium.*

6. *In defectu lactis, nutricibus in pectore medius inter mammas locus urendus eſt, pilulis quinque.*

7. *In Arthritide ac Schiaticâ, tum in dolore crurum, pariter in ſtranguriâ, inter femora urito, ſpatio trium Sun ſuper genua* (in loco fonticulis dicato) *ſtupis circiter undecim.*

8. *In inflato ventre, in ejusdem dolore; in Cardialgiâ ex Diariâ febri ortâ; in cruciatibus ventriculi & appetitu proſtrato, ſupra umbilicum ſex turundis urito. Locus ambuſtionis diſtantiam quatuor Sun ab umbilico habeat in rectâ lineâ.*

9. *In coxarum genuumque dolore; in laſſitudine & debilitate crurum; imò verò, in omni artuum & totius corporis*

poris languore, FUSi inurendus est. (*Fus* locus est in utroque femore, quem medii digiti apex attingit, dum brachia extensis manibus in naturali situ dependent)

10. *Qui dura habent hypochondria; tum qui frigido horrore, & febrium putridarum recidivis infestantur, SĔOMON locum inuri sibi curabunt.* (*Seomon* locus est proximus sub ultimâ costâ spuriâ utriusq; lateris, cujus inustio dolorem infert tantùm non tolerabilem. Scriberem *Schomon* vel *Sjomon*, nisi in pronunciatione Japonica ĕ brevissimum subaudiretur.)

11. *Gonorrhææ medebitur, qui in medio JOKOMON artemisiam exusserit.* (*Jokomon* locus supra pubem proximus est, & inter umbilicum & pudenda medius)

12. *Qui catarrhis, hæmorrhagiæ narium, aut vertigini obnoxius est, is auxilium expectabit ex loco FUUMON 50 ad 100 usque turundis* (eodem loco successivè) *in usto.* (*Fuumon* est regio ossis sacri)

13. *Qui ex ano propendulos, vel dolentes habet ficûs, is unicâ stupâ uritor, trium Sun distantiâ ab ossis coccygis extremitate.* (dolet acerbissimè!)

14. *In procidentiâ ani, ipsum os coccygis ustulato.*

CAPUT II.

1. *NINDSIN* (Siderum spiritus) *verno tempore circa nonam vertebram habitat; idem æstate vertebram quintam, autumno tertiam, hyeme decimam quartam & utramque coxam occupat, unde prædictis temporibus hæc loca neutiquam urenda sunt.*

2. *Quatuor anni vertentis temporibus, nec in SĔOMON, nec circa decimam quartam vertebram ustio celebranda est; tantum enim abest ut illo tempore instituta prosit, ut potiùs morbos augendo vel concitando maximè noceat.*

3. *Pluviosâ, humidâ vel æstuosâ tempestate, etiam die gelido, ab omni in universùm ustione abstinendum est.*

4. *Triduo ante ustionem, & septem diebus ab eâ celebratâ, à concubitu abstinendum est.*

5. *Ira exasperatus ne uritor priùs, quàm sedato spiritu. Fessus, aut à gravi labore cessans, non illico urendus est. Idem judicium esto de homine esuriente, & cibo nimiùm oppleto.*

6. *Sáki* (potus est vernaculus, pinguis, spirituosus, ex oryzâ coctus) *ante ustionem bibere malum est, celebratâ, bonum & salutare: quia spirituum & sanguinis circulationem promovet* (sciunt enim ab antiquis temporibus, circulare humores, vias modumque ignorant).

7. *Sciendum omnino ac probè cavendum est, ut intra triduum ab instituta inustione balneum aquæ dulcis ingrediaris* (hujus, & præsertim balnei vaporis dicti, Japonibus quotidianus usus est, quo virus Venereum, credo, indies expelli, alioquin totam nationem perditurum).

8. *Pharmaca morborum curationibus, ustiones præservationi dicata sunt. Proinde etiam pancraticè sanus Mense secundo,* (Martio) *& octavo* (Septembri) *ustionem in corpore suo admittat.* (Dies ustionum & felicis siderum influxûs, notantur in Calendariis).

9. *Ustulaturus explorato pulsum; qui si debito celerior fuerit, consultè agendum est; quoniam catarrho laborat.*

10. *Qui urere vult, is ustionis loca, secundum SAKV & SUN mensurata, signabit. Mensuram SUN petet à medio articulo medii digiti: viro quidem in manu sinistrâ, fœminæ in dextrâ.*

CAPUT III.

Quæcunque (fœmina) *sese immunem à conceptione præstare cupit, illa umbilicum tribus ustulabit artemisialibus turundis.*

CAPUT

CAPUT IV.

Quæcunque (fœmina) *prolis cupida sterilitatem arcere amat, illa ad latus vertebræ vigesimæ primæ, undecim turundas utrinque exurito.*

OBSERVATIO XIII.

Theæ Japonensis historia.

§. I.

Descriptio botanica.

T*heæ* historiam daturus, fortasse actum agere videar: cùm Clarissimus Dn. D. *ten Rhyn* (meus in Japonica statione quondam antecessor & amicus honoratissimus) prolixam & satis accuratam publicaverit per Cl. *Breynium*, in appendice Centuriæ exoticarum. Verùm, cùm eidem attentissimo Viro, breviorem in regno moram & strictiorem quodammodo vitam agere, contigerit; destitutus occasione, quædam omisit scitu digna & ad historiæ integritatem spectantia: quæ hîc addere, adeoque brevem totius historiæ repetitionem instituere, operæ duxi pretium.

茶 *Tsja.*

Thea, frutex folio Cerasi, flore Rosæ sylvestris, fructu unicocco, bicocco & ut plurimùm tricocco.

Thea, ultra orgyjæ altitudinem tardo incremento fruticans, *radicem* habet inconditè brachiatam, lignosam, superficie nigricante; *Caudicem* ab imo ramosum, brachiis surculisque plurimis, inordinatè extensis. *Cortice* tegitur infirmo, exsucco, tenui, coloris badii, in caudice canescentis, in cymis tantulum herbei. *Lignum* ei

duriusculum & fibratum est; *medulla* exigua, firmiter adnata. *Folia* pediculis carnosis brevissimis nixa, surculos perenni, nisi decerpas, vigore inordinatè occupant singula, foliis Cerasi hortensis fructu acido, substantiâ, figurâ, colore & magnitudine, paria; utut recens nata, qualia pro interno usu carpuntur, magis fortasse folia Evonymi vulg. gran. rub., excepto colore, referant. *Flores* autumno singuli geminive ex foliorum axillis prodeunt, Rosæ sylvestris facie, in diametrum pollicarem & ampliùs (vix integrè) expansi, remisse fragrantes, albi, hexapetali, petalis rotundis, concavis; Pediculis insistunt semiuncialibus, ex tenui principio crassioribus, qui in squamas incerto numero (quinas & senas ut plurimùm) parvulas, orbiculatas, caliculi vicem præstantes, desinunt. *Fructus* florem numerosus excipit monococcus, bicoccus, & ut plurimùm, ad instar seminis Ricini, tricoccus, concretus ex tribus globosis capitulis, pruni sylvestris magnitudine, ad centrum communis pediculi coëuntibus, & pulvinatâ depressione (quâ diffringi possunt) distinctis. Constat idem ex pericarpio & nuculâ singulis capitulis strictè inclusâ. *Pericarpium* herbei coloris est, per maturitatem nigricans, superficie opacâ, substantiâ pingui membranaceâ & quodammodo lignosâ, summa facie per siccitatem (post annuam in plantâ moram) dehiscente, ut per singulas fissuras promineat nucula. *Nucula* ferè globosa est, tantùm aliquâ sui parte, ex accubitu compressa; *corticulâ* tegitur tenui, duriusculâ, micante, spadiceâ & Castaneæ nucis similimâ; quâ detractâ *nucleus* prodit, externâ superficie rufens, substantiam obtinens nucis avellanæ solidam & oleosam, sapore primùm vapido & subdulci, mox seminis *Cheiri* instar amaro & valde tetrico; sed qui salivam acriter provocat, & ad fauces dilapsus nauseoso sensu, citò tamen disparente, gustantium guttura offendit.

§. II.

§. II.

Nomen. *Thêa*, Japonibus *Tſjaa*, Sinenſibus *Thèh* dicta, charactere proprio & ab Academiis probato receptoque (quales rerum definitiones inſinuant) nondum donata eſt. Variis interim inſignitur ſuppoſititiis; aliis, qui ſaltem vocis Theæ ſonum exprimunt, aliis, qui plantæ virtutes & deſcriptionem. Ex poſteriori cenſu ille eſt, qui palpebras delineat, inclyti inter gentiles Sancti alicujus, cui *Darma* nomen eſt. Notionis lepida eſt & haud inſuper habenda ratio; ex eo, quod chronologiam primi, Theæ, uſûs oſtendat; quam, ſi cum veniâ lectoris licet, brevi digreſſione adnotabimus. *Darma*, Indorum Regis *Koſjuwo* filius natu tertius, ſanctus, religioſus & religioſorum Papa fuit, à *Sjaka*, Indo pariter nigritâ, orientalis Gentiliſmi auctore, ante Chriſtum annis 1028 nato, vigeſimus octavus in religionis præſidio ſucceſſor. Hic in Sinam anno poſt Chriſtum natum 519 appulſus, omnem impendit curam, ut Dei notitiâ & vera (quod dicebat) religione, quæ ad beatitudinem duceret, populares imbueret. At, doctrinâ non modò, ſed exemplô etiam profuturus, ſub dio exigendo vitam, affligendo corpus, & affectus variè domando, ſatagebat ſibi Divinam conciliare gratiam; foliorum victitabat eſu, &, quod caput ſanctitatis eſt, in perpetuo *ſatori*, i. e. contemplatione ſummi Numinis, noctes ducebat pervigil & inſomnis: Hoc palmarium arbitratus pœnitentis vitæ & perfectionis humanæ metrum, ſi corpori otium & requiem negans, Deo indeſinenter vacaret. Accidit poſt vigilias plurium annorum, ut inſolatione & longa inedia fatigatus, ſomno corriperetur. Violati voti, cùm expergiſceret, ductus pœnitentia, & ne idem inpoſterum accideret cauturus, utriusque oculi palpebras, velut criminis inſtrumenta, reſecat, ac in terram iratus projicit. Poſtridie in locum ſupplicii reverſus, videt ex ſingulis palpebris admiranda transformatione natam

達磨

dicans, odoris, dum viret, ingrati. *Surculi* densi sunt, nullo ordine consiti, tenues, breves, inæquales, nullis incrementi annulis signati; foliis singulis densè ac inordinatè stipati, ex quorum axillis gemma parva angusta prominet. *Pediculo* pingui, perbrevi, herbaceo (cujus dorsum teres, antica facies compressa & quodammodo carinata est) insistit *Folium* ex membranaceo carnosum, longitudine maximâ geminæ unciæ, latitudine pollicari vel minori; figuram obtinens ex angustiori principio languidè arcuatam, mucrone obtuso; sæpe etiam ovatam, in longitudinem repandam & inordinatè undulatam, medio depresso, ambitu aliquantillum reflexo; facies utraque lævis est, & ex depressis nervulis lacunosa, saturô & ingratô virore micans, in dorso magis dilutô; ora denticulis nonnihil repandis, duriusculis, obtusis densè & inæqualiter est crenata. Nervus medius per anticam faciem ingenti lacunâ deprimitur, in dorso insigniter prominens; ab eo utrinque quinque, sex, septemve tenuiores inæqualiter deviant, ante ambitum in se invicem recurvati: quos aliquando venulæ breviores vagæ intercurrunt. Odorem recens habet nullum, saporem, quàm in cortice, remissiorem, id est, ex sylvestri subamarum adstringentem, sine tetricitate. Folium ratione soli natalis, sitûs, ætatis, haud parùm in substantiâ, magnitudine & figurâ variat; unde ex novellis foliis, qualia in Europam tosta perferuntur, perfectorum forma perperam judicatur. Foliis maligna quædam vis & inimica cerebro qualitas inest, quâ, spiritus animales turbando, mentem inebriat, & tremulum inducit nervorum motum: quæ verò assiduè frigendo, egregiè corrigitur, ita ut, eliminatâ narcosi, blanda remaneat animales spiritus refocillandi efficacia. *Flores* copiosi surculos exornant, per menses autumnales in provectam hyemem continuâ successione nascentes, sex dotati petalis; quorum

ſæpe exterius unum vel duo,quaſi ſphacelo tacta,magnitudinem ceterorum non aſſequuntur. Sapor eis ingratus & aliquantulum amarus eſt, linguæ baſin protinus occupans. Floris cavum implet denſum agmen ſtaminum alborum, velut in roſâ minutiſſimorum, apiculis cordatis luteis. Numeravi ſtamina in unico flore 230. Fructuum *nuclei* valde ſunt oleoſi, & raucedinem citò contrahunt, unde plantati ex decem vix duo progerminant. Nullus vel florum,vel nucleorum indigenis uſus eſt; eximiam tamen nucleis ineſſe virtutem, nullum mihi eſt dubium.

§. IV.

Cultura

Culturam inchoamus à plantatione Seminum: Quibus conſerendis Japonia non ſingulares hortos aut agros concedit, ſed agrorum ſaltem margines, cujuscunque glebæ fuerint. Semina autem non plantantur in ſeriem continuam, qualiter in ſepem excreſcerent, ſed per modica intervalla; ne ſuccreſcentes arbuſculæ umbrâ ſuâ agris noceant, aut remoras nectant folia carpentibus. Immittuntur ſemina (vaſculis adhuc incluſa) uni ſeſquipalmaris profunditatis ſcrobiculo, ad minimum ſex, ad maximum duodecim. Pluralitas requiritur, quia vix quartum vel quintum progerminaverit; quòd pleraque vel caſſa ſint, vel corrupta rancore, quem citiſſimè concipiunt. Hæc ſeminum tam facilis corruptio, in cauſâ eſt, quòd in Europam delata, ſi plantentur,nunquam progerminent. Si ſalva transportare animus ſit, plantanda in Siciliâ,Hiſpaniâ vel Italiâ, moneo,ut ſub cœlo natali condantur in cupam terrâ plenam; ita ex iis prognata germina divelli & plantari poſſunt pro lubitu. Eadem cum plantis translatis propagatio non ſuccedit; quandoquidem per æſtuoſam Indiam vectæ, tabem concipiunt, vitam acturæ reliquam ſine vigore, ne expectari ex iis proles & propagatio poſſit. Prognatus frutex, ſi induſtrium domi-

dominum nactus est, circumposito & cum terrâ subacto fimo equino fovebitur; quod curiosiores quotannis faciunt, alii negligunt. Triennis factus, haud junior, lectionem patitur foliorum, quæ tum & præstantissima & satis copiosa exhibet. Septennis, qualis humanam refert altitudinem, quòd parciùs germinet, adeoq; folia pauciora ferat, post absolutam lectionem ad imum usque caudicem amputandus est: sic stolones è radice consurgunt novi & copiosi, qui majorem foliorum suppeditando copiam, prioris arbusculæ locum cum fœnore supplent. Alii excisionem illam ad decennium differunt.

§. V.

Collectio foliorum.

Collectionem auspicaturi patres familias, si vim fructuum possideant, in auxilium vocant mercenarios, illi operæ adsuetos. Folia enim cùm sigillatim capienda, non carptim rapienda sint, domesticus per diem continuum vix tria *Catti* congeret, dum in labore à teneris versatus, novem vel decem legerit. Collectio autem, non eodem tempore peragitur, nec unâ absolvitur vice, sed ut plurimùm diversis. Qui tertiùm colligunt, illi auspicium tentant circa finem mensis *Songuats*, qui Japonum primus est, exordiens cum novilunio illo, quod æquinoctio verno est propius, sive id in Februarii exitum, sive Martii initium inciderit. At hic mensis folia pauca tantùm suppeditat, eaque perquam tenella & nondum integrè explicata duorum & trium dierum; quæ verô nobilissima sunt omnium, & ob pretiosam raritatem palatiis Principum ac divitibus dicanda, unde *Thea Cæsarea*, nec non *flos theæ* appellari suevit. (Florum petala nemo colligit, aut loco foliorum usurpat, quod falsò persuasi sunt nostrates; errorem, credo, genuisse floris nomen plausibile, vel induxisse ignorantiam viatorum.) Ex hoc censu est thea *Buu* Sinensium, vera illa atque optima, quæ & sub ipso cœlo patrio bene

cara eſt. *Secunda* collectio (quæ prima eſt aliis) menſe ſecundo inſtituitur, i. e. circa Martii finem, vel Aprilis initium; hâc, folia jam integrè explicata, unà, ſi placet, cum ſemi explicatis decerpuntur, ante præparationem, ſecundùm bonitatem & magnitudinem, in claſſes ſeligenda. Ex his, quæ nondum explicata ſunt, bonitatem prædictorum quodammodo aſſequuntur, unde eodem nomine veniunt, à ceteris ob præſtantiam ſeparanda. *Poſtrema* atq; omnium uberrima collectio (aliis altera) fit menſe Japonum tertiô; quô explicata folia multitudine luxuriant. Sunt, qui neglectis prioribus, unicâ hujus menſis collectione omnem theæ claudunt abſolvuntque meſſem, cum ſedulâ disjunctione foliorum in diverſas *Itziban*, *niban* & *ſanban*, ſeu primæ, ſecundæ & tertiæ bonitatis claſſes: quarum ultima exhibet folia bimeſtria & rigidiora, pro uſu plebejorum.

Theæ differentia.

§. VI.

Ex his in genere triplex foliorum diſtinctio oritur: *Prima* eſt foliorum tenerrimæ ætatis, quæ præparata vulgo vocantur *Ficki tſjaa*, i. e. molenda thea; quia molendo in pollinem redigitur, cum aquâ fervente ſorbillanda. Vocatur etiam *Udſi tſjaa* & *Tacke ſacki tſjaa*, ex locis, in quibus potiſſimùm colligitur, ceteris ob fundi bonitatem nobilior, præſertim carpta ex trienni frutice, velut omnium ætatum præſtantiſſimo: Plurimùm enim fundus & ætas ad bonitatem æquè ac foliorum incrementum vel magnitudinem tribuunt; Magnitudo tamen non perpetuò bonitatis, niſi ſummâ cum teneritate juncta, ſed aliquando antiquitatis nota eſt. Huic theæ reſpondet Sinenſium, quod dixi, *Tèh Buu*. *Secunda* eſt adultiorum, quæ præparata appellatur *Too tſjaa*, id eſt, Thea Sinenſis, ita dicta, quòd Sinenſium more præparari ſoleat. Hæc in Japoniâ dividitur à tractatoribus & theæ venditori-

Ficki tſjaa.

Too tſjaa.

toribus, ut plurimùm in quatuor classes, bonitate & pretio differentes. Prima est foliorum recens natorum, quorum collectio saltem ineunte vere celebrabatur, dum singuli novelli surculi non amplius duo vel tria folia, sive integrè, sive minùs explicata ferebant. Horum præparatorum unum *Kin* (extranei *Catti* vocant) i.e. libra Belgica una cum quadrante, in Japoniâ constat (modò peregrinus rectè informatus fui) *sju mome* & ampliùs; vel ut extranei loquuntur, uno vel ampliùs *theil*, sive decem ad duodecim *maas* argenti, id est, Styfris Belgicis 70 ad 84. quia uni *maas* respondent Styfri septem. Secunda est paulò adultiorum, quolibet mense collectorum; quorum *Catti* unum, prostat *masis* argenti sex aut septem. Tertia classis folia nonnihil crassiora exhibet, quorum *Catti* unum venditur *masis* quatuor, aut quinque. Hujus ordinis est thea, quæ majori copiâ ex Sinâ ad Europæos dimittitur, & in Belgio hodie venit pretiô quinque, sex & septem florenorum. Quarta est foliorum, quæ promiscuè & sine discretione collecta sunt, dum singuli novelli surculi, conjecturali computu, folia decem, & ad maximum quindecim legulis suis exhiberent. Constat horum *Catti* unum tribus argenti *masis*; quo pretio per plateas, à circumforaneis indies venundatur. Nam hujus familiaris & quotidianus civium multitudini usus est. Possunt autem folia in stirpe hos magnitudinis & bonitatis suæ gradus citissimè mutare, ut, neglectâ collectione, à præstantiori in sequiorem vel unâ nocte transeant. *Tertia Ban tsjaa.* Hæc, foliorum ultimæ collectionis farraginem exhibet; nimirum rigidiorum ad præparationem Sinicam (id est, ad crispandum) ineptorum; unde utcunque saltem præparata usui villicorum & numerosæ plebis dicata sunt. Vires hæc obtinere dicuntur maximè fixas, quæ nec longiori aëris contactu, nec coctione pereant; secus ac thea priorum ordinum, cujus admodum volati-

Ban tsjaa.

lis

lis, quanquam ſubtilior nobiliorque, virtus, nec foliorum in aëre expoſitionem, nec coctionem patitur, ſine inſigni diſpendio.

Udſi tſjaa. *Udſi tſjaa* nominavi; de qua, ne quid in hiſtoriâ omittatur, pauca addimus. *Udſi* oppidulum eſt ad limites maris ſitum, non procul à metropoli & Pontificali ſede *Miaco*, in provinciâ ejusdem nominis. Ejus clima mirâ benignitate favet culturæ fruticis; ex quo inde transvecta thea ceteris habetur præſtantior. In hoc ſitus eſt celebris ejusdem nominis mons, dicatus culturæ theæ, quæ pro Domo Cæſareâ annonam præbeat. Curam ejus gerit ſupremus in aulâ Præfectus theæ, qui tum fruticum culturæ, tum collectionis ac præparationis negotio per ſuppoſitos proſpicit. Montis jucunda facies eſt; foſſa ambiente arcens quadrupedes & hoſpites; ſtirpes ordine diſpoſitæ ambulacrorum ſpeciem exhibent; viæ ac frutices quotidie verruntur ac repurgantur, & ne conſpurcentur folia, cuſtodes ſedulò cavere debent; pro majori tutamine multi frutices etiam ſepimentis cincti ſunt. Colligendi cum appropinquat tempus, leguli præviis duabus vel tribus hebdomadibus à piſcium & immundi cibi eſu abſtinent, ne quà impuro halitu folia contaminentur; ipſo collectionis tempore, indies bis vel ter corpus lavant, perinde in balneo, vel flumine; nec tamen decerpenda folia nudis contrectare digitis audent, ſed chirothecâ munitis. Præparata lege artis folia, & crumenis chartaceis indita, urnis ſeu ollis myrrhinis immittuntur, ac vulgari theâ, circum circa arctè compactâ, muniuntur; ita debitè recondita horti director illico ad Regiam mittit, in Majeſtatis reverentiam multis ſatellitibus ſtipanda. Ex quo evenit, ut appulſa, glorioſam ferant incredibilis pretii famam: ſubductis enim rationibus, unum *Kin*, ſeu *Catti*, argenti haud minus triginta vel quadraginta *ſju mome* ſive *theilis* venit, id eſt, uncialibus 42 vel 56.; nec vere-

veretur Inspector in ratione Cameræ reddenda alicujus theæ pretium ad unum *Obanj* (moneta est aurea, valens unciales centum) quin aliquando ad *theilos* centum, sive unciales 140 extendere, dum unica interdum urnula, non amplius tria vel quatuor *Catti* continens, ducentis penè viris comitata appulit. In Cæsaris Aulâ sorbillandam eandem theam administer hâc emphasi mihi offerebat: *Vescere avidè & cum appetitu; constat una patella uno Itzibo.* Est hæc moneta quadrata aurea, valens aureum nostratem cum quartâ parte.

§. VII.

Præparatio.

Apparatus instrumentorum.

Præparatio in eo consistit, ut folia recens decerpta torreantur supra laminam ferream; tosta verò, dum fervent, volvantur volis manuum supra stoream, donec crispa reddantur. Torrendo enim non modò folia exsiccantur, verùm etiam castrantur malignâ suâ & inimicâ cerebro qualitate, ut in usum humanum mitigentur; rotatione verò rediguntur in compendium, sive molem parvam, quâ commodè asservari possunt. Perficitur opus in *Tsjasi*, seu officinis urbium publicis, eam in rem adornatis, ut quisque folia sua iis inferre torrenda possit; siquidem paucioribus œconomis ritè præparandi vel notitia, vel instrumentorum apparatus suppetit. Instruuntur officinæ, (1) furnis aliquot (5, 10, 20) tripedalis altitudinis, quorum summitates claudit sartago ferrea, ampla, plana, quadrata vel rotunda, ita aptata, ut latus, quod præfurnio imminet, paulò sit acclive, quò ante latus oppositum is, qui torrefacit, stare tutus ab igne, & folia assanda ritè versare valeat, nullâ circa marginem patente rimulâ, per quam fumus adspiret; (2) humili & prælongâ tabulâ, sive potiùs in ejus formam ex cæmento lignove aptata machinâ unâ, & in officinâ ampliore plures, storeis ex subtili junco tectis, in quibus foliorum rotatio celebratur;

 (3) ipsis

(3) ipsis operatoribus, tum iis qui furnis adstantes exustionem dirigunt, tum qui tabulæ inflexis cruribus assidentes, volutationis negotium perficiunt. Torreri autem folia debent recentissima: quia servata in diem sequentem nigrescunt, dum friguntur, & de virtute plurimum remittunt. Eodem igitur, quo carpta sunt, die, vel vespere, perferenda sunt in officinam, ut continuò præparentur. Carpta in cumulo jacere diu non debent; ne intestinum concipiant calorem, qui vires destruit: si id fortè contigerit, dispergenda sunt, & flabellô refrigeranda assiduò, ut refrigescant.

Præparationis actus. Ipsa præparatio sic peragitur. Immittit, qui tostionem dirigit, foliorum libras aliquot in prædictam sartaginem, quæ ex supposito igne usque adeo fervere debet, ut immissa folia, velut succo nativo humentia, ad laminæ contactum crepent. Eadem ille huc atque illuc utrâque manu versat strenuè, ne aliquo loco immota quiescant & impariter torreantur. *Nota:* morem obtinere, in Sinâ potissimum, ut folia primæ collectionis ante ustionem bullienti aquæ immergantur, per dimidiam temporis minutam, vel quoad quis numeros recitet triginta; quò facultas narcotica, quâ maximè scatent folia magis succosa recens nata, duplici correctione eliciatur. Ignis in furno ad illum gradum moderari debet, ut à manibus tractantis ægrè perferri possit; versatio autem eo usq; continuanda est, dum invalescens foliorum calor, tolerantiam manuum penè excedat: quo ipso actutum ope rutabuli lignei, in flabelli formam expansi, eximuntur, ac in stoream effusa traduntur collegio rotantium. Ex his, illico, dum fervent volvendis, raptim quisque modicam ante se capit partem. Volvuntur autem utrâque, quod dixi, palmâ; non quidem motu promiscuo, sed uniformi; quò eodem tenore pariter contorqueantur. Hâc volutatione compressa, succum exerunt ex luteo virentem, qui fer-

fervorem manibus infert pene intolerabilem: sed quo non obstante volutatio continuanda est, donec folia refriguerint. Nam sicut crispandi actus non succedit, nisi in fervore; ita gyri non perdurant, nisi sub manibus refrigescant. Refrigeratio autem, quò citior, eò laudabilior est; cùm sic gyros folia arctiùs retineant: quæ proinde sedulâ ventilatione ope flabelli promoveri debet. Frigefacta redduntur ustori, velut directori operis, (interea occupato in assandis aliis, quæ crispanda restituat) frigenda vicissim, dum omnis humor exspiraverit. Hic ea, secus ac antea, non tumultuariè, sed lentâ manu huc illuc commovet, eo consilio, ne gyri evolvantur; quamvis caveri nullâ arte possit, ne multa rursum dehiscant. Exempta ex sartagine secundò traduntur in manus volutantium, priori modo cautè rotanda; tum, si satis exsiccata sint, asservanda; sin minus, ustioni ac rotationi denuo subjicienda. In iterandis ustionibus cautio est, ut subinde, cum decremento humoris, gradus quoque ignis imminuantur: quô insuper habitô, folia aduruntur & nigrescunt. Qui curiosi sunt, quinquies, imò si otium suppetit, septies ustionem cum volutatione iterant, breviùs semper & leniori igne theam in frixorio versantes, ut sensim & lentis gradibus arescat: quo ipso viror vividus & unicolor ex voto conservatur; qui citiore, nimiâ & inæquali ustione facessit. Ad virorem conservandum requiritur etiam, ut post singulas ustiones sartago aquâ fervente repurgetur ab inquinamentis humorum, qui foliis eliciti adhærere parietibus, & theam immissam contaminare solent. Tosta sufficienter folia deponuntur in pavimentum storeâ contectum, ut, sicut ante præparationem cruda folia in classes dividebantur, ita nunc à præparatione recondenda censuram subeant, quâ crassiora, inconditè volutata & nimis adusta separantur, & ad sequiorem referuntur classem. Folia theæ *Ficki* ad ariditatem paulò

majorem affari debent, ut molitori obediant, & in pollinem minori operâ ſe redigi patiantur. Eadem, ſi perquam tenerrima ac recentiſſimè nata ſint, tunc, extracta è ferventi, cui immergebantur, aquâ, frigi vel ſaltem exſiccari ſolent in craſſiori chartâ, ſuper prunas expanſâ; omiſſâ, ob parvitatem, omni volutatione. Ruſtici folia ſua torrent in lebete fictili paucis vicibus & rudi manu: nec tamen ſic poſtremæ notæ theam obtinent; quam illi nulla artis tractatione elaboratam plebi vendunt parvo admodū pretio. Thea menſibus aliquot aſſervata, ſecuritatis gratiâ rurſus conditoriis ſuis eximenda; &, de novô, igne leniſſimô frigenda eſt, ut, ſi quæ humiditas relicta, vel per menſes pluvioſos contracta fuerit, penitus abſumatur; ita citra corruptionis periculum viciſſim recondenda. Conqueruntur magiſtri de infelici artis ſuæ profeſſione: quòd, cum nihil in regno minoris conſtet quàm thea, nullus tamen labor magis fatiget; quippe qui contra naturæ legem concubiis noctibus perferendus ſit.

Conſervatio.

§. VIII.

Thea toſta, quàm primùm refriguerit, recondenda, & ab aëre cautè munienda eſt. Nimirum conſervationis omne momentum reponitur in arcendo aëre; qui ſub calidiori climate virtutem theæ ſubtiliorem magis faciliùsque diſſipat, quàm in frigidiori noſtro. Credo, quod in Europam nobis delata, jam ſubtiliſſimi ſalis paſſa ſit jacturam; nam in eâ nec illam ſaporis gratiam, nec recreandi facilitatem hîc invenio, quam hauſta in natali ſolo mihi exhibuit. Sina conditoriis utitur ex laminis ſtanni ignobilioris; quæ ſi majora fuerint, abiegnis vaſis circumducenda ac roboranda ſunt, rimis omnibus chartâ intus & extrinſecus obducendis. His aſſervata, trans mare in alias regiones dimittitur. Japones annonam vulgaris theæ reſervant conditam in ollis magnis fictilibus ori-

orificii angustioris; Præstantiorem, quam sibi Cæsar & Principes vendicant, asservare amant in vasibus myrrhinis, sive porcelanis, præsertim, si haberi possunt, pretiosis illis & antiquitatis famâ insignibus urceolis, quos vocant *Maats ubo.* Creduntur illi non modò conservare, sed exaltare etiam virtutem theæ immissæ, ut, quò diutiùs in eis delituerit, eò habenda sit carior & nobilior. In his etiam, in pollinem redacta *ficki tsja*, per aliquot menses integris viribus asservatur. Iisdem indita; quæ ex aurâ viribus defecit, virtutem dicitur recuperare in integrum. Quapropter Magnates ex hoc genere vasorum unum & alterum, quantovis etiam pretio comparanda, possidere gestiunt: quibus inter supellectilia, quæ ad theæ symposium luxuriosè inventa sunt, primum locum venditant. Meretur eorum præstantia uberiorem historiam, quam à nemine proditam hîc subjungo. *Maats ubo* significat legitimam ollam; quasi diceres: Vasorum omnium genus præstantissimum. Sunt ejus nominis vasa antiquitus ex luto subtilissimo ficta in Insulâ *Mauri ga sima*, id est, Insulâ *Mauri*, quæ ob perditos civium mores à Diis, quod narrant, funditus olim submersa est, ne hodie loci appareat vestigium, præter scopulos quosdam, subsidente mari conspicuos. Sita fuit prope *Teyovaan*, sive *Formosam* insulam, cujus locus in tabulis hydrographicis designatur punctis & asteriscis, qui fundum notant, brevis & scopulis infestum. De Insulæ fatis ita narrant Sinenses: *Mauri ga sima* Insula fuit apud priscos mortales, ex pingui solo inclyta, quæ, præter cetera, argillam præstantissimam figulis cedebat pro conficiendis vasis myrrhinis, hodie *porcelanis* dictis, & ex his lucrum ingens, unde ad luxuriam incolæ ditescebant. Ex luxu vitia ac religionis contemptus orta, sic superos offendêre, ut irrevocabili decreto insulam statuerent inundatione perdendam. Decretum Rectori Insulæ, cui nomen erat *Pei-*

Historiola.

ruun, viro pio & innocentis vitæ, cœlitus fuit in somno revelatum, hôc monito: ut ad salvandam vitam, conscensis celocibus, fugam caperet, quam primùm vidisset duo idola ante templi introitum reposita colorem faciei mutasse in rubidum. Finguntur hæc ex ligno simulacra Deorum, magnitudine gigantea, *In-jo*, item *Ni-wo* & *A-wun* dicta; quorum unus Generationi, alter Corruptioni præsidere; unus cœlum & principium agens, alter terram & principium patiens denotare; unus aperire & largiri, alter claudere & accipere, creditur. Utriusq; simulacrum vultú spectatur leonino, fronte coronatâ, imperatoriæ auctoritatis baculum tenens brevem, angue circumvolutum, illud (*In*) dextrâ erectum, hoc (*Jo*) sinistrâ appressum femori; clunes teguntur supparo, fluctuante circa corpus fasciâ vento agitatâ, pectore artubusque nudis; illud, os ingenti rictu pandit, hoc comprimit. Nomen gerere ex officio & gestu perhibent: illud doctis *In*, *Ni* & *A*, vulgo *Rikkisi woo*; hoc doctis *Jo*, *wo* & *wun*, vulgo *Kongo woo* nuncupatum. Hæc inquam idola erant, quæ pro ornatu in templi primarii vestibulo posita (ubi solent & hodie locari) signum proditura erant exitii. Rex, pœnis imminentibus & eversionis præsagio publicatis, non aliud apud subditos, quàm risum creavit, & suimet, tanquam superstitiosi hominis, contemptum. Nec multo post tempore subsannandi animo scurra aliquis, idola noctu aggreditur, &, advertente nemine, utramque faciem rubricâ oblinit. De mutato colore Rex monitus, haud scelere humano, sed fatali miraculo id accidisse opinatus, fugam ex insulâ cum suis anxius capessit, ad proximam Sinæ meridionalis provinciam *Foktsju* remis velisq; contendens. A cujus discessu sannio cum consciis, ex hâc petulantiâ nihil sinistri metuentibus, atque omnis incredulorum turba, cum subsidente insulâ, plenâ figulis ac splendido vasorum myrrhinorum apparatu submersa est.

Memo-

Memoriam annuo festo celebrant Sinenses australes, eo die, per freta & sinûs maris, cymbis cursim remigantes, aufugientibus similes, dum subinde Rectoris, quasi amissi, nomen *Peiruun* inclamitant; eandemque illi solennitatem occidentali Japoniæ induxerunt. Petuntur vasa ista, recedente undâ, ex fundo maris, à scopulis, quibus concreta sunt, cautè, ne frangantur, dissolvenda, deformata undique agglutinatis conchyliis, quæ à polionibus abraduntur, relictâ portione aliquâ, quæ veritatem doceat. Sunt autem pellucida, tenuissima, coloris albidi ex virore diluti, dotata ut plurimùm figurâ capulæ; seu dolioli, () & collo angusto brevi, quasi jam tum ad conservandam theam fabricata fuerint. Inferuntur Japoniæ (admodum raro) à mercatoribus Provinciæ *Focktsju*, qui ea ab urinatoribus recepta hîc venundant: viliora *theilis* circiter viginti, mediocria *theilis* centum & ducentis, majora, quæ sine labe sunt, ter, quater & quinquies mille *theilis*; sed illa, quæ tanti pretii & bonitatis habentur, à nemine emi audent, quàm à Cæsare. Is ab atavis & antecessoribus hæreditate accepta dicitur possidere, nullo auri pretio æstimanda, ac proinde in gazophylacio, principi locô habita. Raro fracturis vel fissuris vacant: quas verò palliare mangonio ita affabrè norunt poliones, ne ullâ oculi acie, vel aliâ arte labes possit detegi, quàm per biduanam vel triduanam coctionem in aquâ fervente, quâ tandem materia glutinis resolvitur. Atq; hæc de *Maats ubo*, præstantissimis foliorum theæ conditoriis.

Ban tsja ab aurâ liberâ non æquè facilè detrimentum patitur, quòd virtutem obtineat firmiorem, quàm thea reliqua, utut multis gradibus inferiorem. Haud igitur asservationem requirit æquè curiosam. Ruricolæ eam, nec minùs theam omnem reliquam, servant in cupis stramineis, formam doliorum habentibus; quas sub ædium lacunaribus reponunt, ut à fumo leviter ambiantur: fumus enim

enim virtutem figere & conservare creditur. Conciliari theæ gratiam perhibent; si recondendæ addantur flores Artemisiæ vulgaris, vel novella folia herbæ *Sasanqua;* Cetera odorifera non æquè ei congruunt.

Usus.

§. IX.

Servit thea interno usui, duplici præparatione. *Prima* est Sinensibus usitata, quæ fit infusione; dum integris foliis superfundimus aquam ferventem; quæ foliorum virtute imbuta protinus sorbilletur. Hic modus ex Sina in Occidentem nostrum translatus jam lippis & tonsoribus innotuit, & explicatione nostra non indiget. *Altera* est, quæ fit attritu: quomodo folia, cum mola manuali ex atro lapide, quem vocant, serpentinô, fabricata, in subtilissimum pulverem pridie vel eodem die rediguntur, ut aquæ ferventi mixta, pulpæ ad instar tenuioris, pitissando pariter hauriatur. Vocatur hæc *Koi tsja*, i. e. spissa thea, respectu tenuioris per infusionem paratæ. Usus hujus inter divites, Magnates & Principes per solam & pene omnem Japoniam obtinet. Administratio ita celebratur: Pyxidi inclusus pollen, cum reliquo vasorum apparatu, in triclinium apponitur theæ bibulæ societatis. Tum, aperto conditorio, singulis patellis, aqua fervente repletis, portio, quantam cultri majoris cuspide excipias, ope cochlearis parvuli nitidissimi ingeritur, & mox, donec spumet, rutabulo affabrè dentato in orbem agitatur & conquassatur, sic hospiti oblata, dum fervet, sorbillanda. *Tertia* est, quæ fit coctione. Hæc à civium & rusticorum vulgo recepta est, qui toto die propinandi modum tenet sequentem: Ex domesticis unus ante diluculum surgens, ahenam ferream in foco suspendit aqua plenam; coquendæ aquæ, vel si placet, percoctæ, immittit foliorum *Ban tsja* manipulos duos, tres, vel pro numero domesticorum plures, tum desuper imprimit corbulam ejus

figu-

figuræ & magnitudinis, quæ ahenæ cavum arctè expleat & folia ingesta ad fundum supprimat, ne possint impedimentum haurienti facessere. Hæc ahena domesticis potum suppeditat restinguendæ siti; advolat quicunque vult; præpendet haustrum cum patellâ; adstat etiam aqua frigida, ut, cùm pitissare otium non permittat, dilui eâdem ac temperari possit, ad sitim valido haustu & sine temporis dispendio restinguendam. Alii, omisso corbe, theam sacculo inclusam coquunt, quod in idem recidit. Coctioni sola destinatur *Ban-tsja*, quandoquidem ejus virtus resinosis particulis magìs involuta est, quæ non potest, nisi sufficiente coctione extricari, unde receptam aqua haud facilè dimittit.

Theæ, tum parandæ, tum in corona hospitum prælibandæ, singularis est cognitio & habitus, in morum congruentiâ magis, quàm in ipsâ coctionis vel præparationis arte repositus. Vocant artem *Sado* & *Tsjánoi*; cujus dantur professores, qui utriusque sexûs liberos erudiunt, ut discant τῶ *Tsjanosj*, i. e. symposio theæ amatorum interesse, & ministrare etiam decenter & cum laude; velut in Europa scindendi & distribuendi fercula, luctandi & similis farinæ notitias addiscimus. Aquâ per infusionem aut coctionem theæ paratâ, opifices pauperculi, præsertim in provinciâ Narâ, coquunt quandoque oryzam, τὸ πᾶν gentis: quæ sic meliùs nutrire vel saturare dicitur, ita ut una portio pro tribus sufficiat. Externum præstat usum thea postremæ notæ, tum quæ aliquot annorum spatio effœta est, pro tingendis telis sericeis, quas badio colore imbuit: quem in finem magna ejus copia ex Sinâ in Gusarattam ferè quotannis transcribitur.

§. X.

Virtutes & vitia.

Virtutes.

Diximus theæ folia habere inebriandi, sive spiritus animales turbandi facultatem. Hæc vis ustione lentâ & assiduâ expelli debet; non potest autem ita sufficienter,

Quo verò combinato, tantum abeſt ut ad ſandapilam damnatus diem ſuum acceleraverit, ut potiùs recuperatis viribus, ſaginam contraxerit & convaluerit pancraticè. Subvenit hæc ſcribenti conſimile exemplum mœchæ apud *Auſon.* quæ maritum peremptura, ut vires duplicaret, Mercurio poſt toxicum dato conſervaverat. Hiſtoriam Poëta *Auſonius* Gallus (ſit venia transgreſſioni!) eleganti expoſuit epigrammate:

TOXICA Zelotypo dedit uxor mœcha marito,
Nec ſatis ad mortem credidit eſſe datum.
Miſcuit ARGENTI lethalia pondera VIVI,
Cogeret ut celerem vis geminata necem.
Dividat hæc ſi quis: faciunt diſcreta venenum,
Antidotum ſumet qui ſociata bibet.
Ergo inter ſeſe dum noxia pocula certant,
Ceſſit lethalis noxa ſalutiferæ;
Protinus & vacuos alvi petiêre receſſus,
Lubrica dejectis, qua via nota cibis.
Quam pia cura Divûm! prodeſt crudelior uxor;
Et cum fata volunt, bina venena juvant!

Inſtrumenta & vaſa in ſympoſiô uſitata.

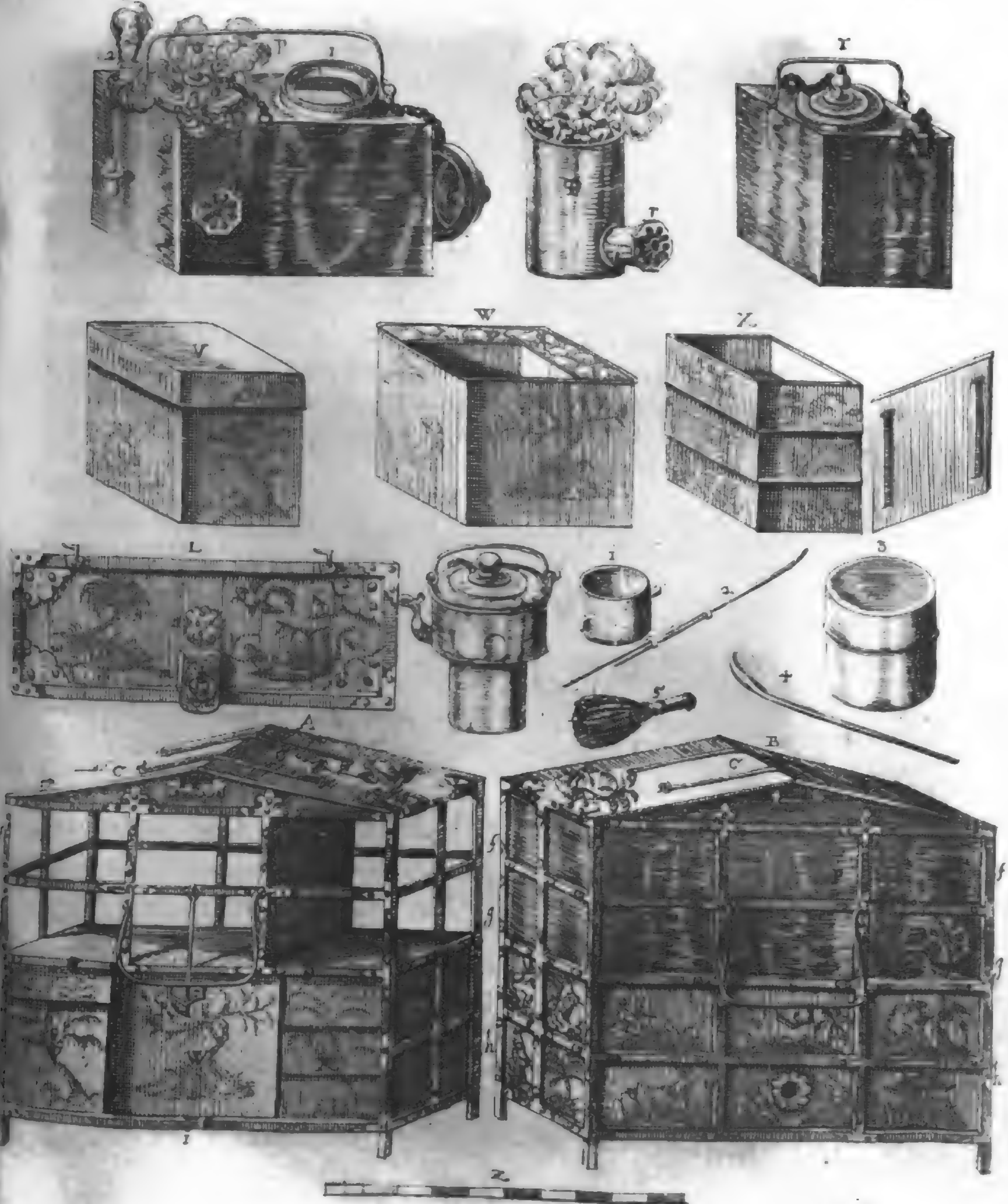
§. XI.

Ut omnem exhauriamus theæ hiſtoriam, lubet hîc delineare compendium portabile vaſorum atque omnis apparatûs ad theam coquendam ſorbillandamque neceſſariorum, quale recreationis cauſâ deambulantes Japones circumvehunt, ſine hôc ſocietatis condimento nunquam prodituri.

A, B. Machina portabilis, unà cum æneis ſuis anſis, cardinibus, fibulis & bullis angularibus, ab utrâque parte ſpectabilis; tota præter valvas lignea, vernice obducta. *A.* frontem, *B.* dorſum exhibet.

cc. Valvæ geminæ cupreæ, in faſtigio coëuntes, clauſæ duobus longis capreolis.

d. Fo-

(3) ipſis operatoribus, tum iis qui furnis adſtantes exuſtionem dirigunt, tum qui tabulæ inflexis cruribus aſſidentes, volutationis negotium perficiunt. Torreri autem folia debent recentiſſima: quia ſervata in diem ſequentem nigreſcunt, dum friguntur, & de virtute plurimum remittunt. Eodem igitur, quo carpta ſunt, die, vel veſpere, perferenda ſunt in officinam, ut continuò præparentur. Carpta in cumulo jacere diu non debent; ne inteſtinum concipiant calorem, qui vires deſtruit: ſi id fortè contigerit, diſpergenda ſunt, & flabellô refrigeranda aſſiduò, ut refrigeſcant.

Præparationis actus. Ipſa præparatio ſic peragitur. Immittit, qui toſtionem dirigit, foliorum libras aliquot in prædictam ſartaginem, quæ ex ſuppoſito igne usque adeo fervere debet, ut immiſſa folia, velut ſucco nativo humentia, ad laminæ contactum crepent. Eadem ille huc atque illuc utrâque manu verſat ſtrenuè, ne aliquo loco immota quieſcant & impariter torreantur. *Nota:* morem obtinere, in Sinâ potiſſimùm, ut folia primæ collectionis ante uſtionem bullienti aquæ immergantur, per dimidiam temporis minutam, vel quoad quis numeros recitet triginta; quò facultas narcotica, quâ maximè ſcatent folia magis ſuccoſa recens nata, duplici correctione eliciatur. Ignis in furno ad illum gradum moderari debet, ut à manibus tractantis ægrè perferri poſſit; verſatio autem eo usq; continuanda eſt, dum invaleſcens foliorum calor, tolerantiam manuum penè excedat: quo ipſo actutum ope rutabuli lignei, in flabelli formam expanſi, eximuntur, ac in ſtoream effuſa traduntur collegio rotantium. Ex his, illico, dum fervent volvendis, raptim quisque modicam ante ſe capit partem. Volvuntur autem utrâque, quod dixi, palmâ; non quidem motu promiſcuo, ſed uniformi; quò eodem tenore pariter contorqueantur. Hác volutatione compreſſa, ſuccum exerunt ex luteo virentem, qui fer-

fervorem manibus infert pene intolerabilem: sed quo non obstante volutatio continuanda est, donec folia refriguerint. Nam sicut crispandi actus non succedit, nisi in fervore; ita gyri non perdurant, nisi sub manibus refrigescant. Refrigeratio autem, quò citior, eò laudabilior est; cùm sic gyros folia arctiùs retineant: quæ proinde sedulâ ventilatione ope flabelli promoveri debet. Frigefacta redduntur ustori, velut directori operis, (interea occupato in assandis aliis, quæ crispanda restituat) frigenda vicissim, dum omnis humor exspiraverit. Hic ea, secus ac antea, non tumultuariè, sed lentâ manu huc illuc commovet, eo consilio, ne gyri evolvantur; quamvis caveri nullâ arte possit, ne multa rursum dehiscant. Exempta ex sartagine secundò traduntur in manus volutantium, priori modo cautè rotanda; tum, si satis exsiccata sint, asservanda; sin minus, ustioni ac rotationi denuo subjicienda. In iterandis ustionibus cautio est, ut subinde, cum decremento humoris, gradus quoque ignis imminuantur: quô insuper habitô, folia aduruntur & nigrescunt. Qui curiosi sunt, quinquies, imò si otium suppetit, septies ustionem cum volutatione iterant, breviùs semper & leniori igne theam in frixorio versantes, ut sensim & lentis gradibus arescat: quo ipso viror vividus & unicolor ex voto conservatur; qui citiore, nimiâ & inæquali ustione facessit. Ad virorem conservandum requiritur etiam, ut post singulas ustiones sartago aquâ fervente repurgetur ab inquinamentis humorum, qui foliis eliciti adhærere parietibus, & theam immissam contaminare solent. Tosta sufficienter folia deponuntur in pavimentum storeâ contectum, ut, sicut ante præparationem cruda folia in classes dividebantur, ita nunc à præparatione recondenda censuram subeant, quâ crassiora, inconditè volutata & nimis adusta separantur, & ad sequiorem referuntur classem. Folia theæ *Ficki* ad ariditatem paulò

majorem aſſari debent, ut molitori obediant, & in pollinem minori operâ ſe redigi patiantur. Eadem, ſi perquam tenerrima ac recentiſſime nata ſint, tunc, extracta è ferventi, cui immergebantur, aquâ, frigi vel ſaltem exſiccari ſolent in craſſiori chartâ, ſuper prunas expanſâ; omiſſâ, ob parvitatem, omni volutatione. Ruſtici folia ſua torrent in lebete fictili paucis vicibus & rudi manu: nec tamen ſic poſtremæ notæ theam obtinent; quam illi nulla artis tractatione elaboratam plebi vendunt parvo admodũ pretio. Thea menſibus aliquot aſſervata, ſecuritatis gratiâ rurſus conditoriis ſuis eximenda: &, de novô, igne leniſſimô frigenda eſt, ut, ſi quæ humiditas relicta, vel per menſes pluvioſos contracta fuerit, penitus abſumatur; ita citra corruptionis periculum viciſſim recondenda. Conqueruntur magiſtri de infelici artis ſuæ profeſſione: quòd, cum nihil in regno minoris conſtet quàm thea, nullus tamen labor magis fatiget; quippe qui contra naturæ legem concubiis noctibus perferendus ſit.

Conſervatio.

§. VIII.

Thea toſta, quàm primùm refriguerit, recondenda, & ab aëre cautè munienda eſt. Nimirum conſervationis omne momentum reponitur in arcendo aëre; qui ſub calidiori climate virtutem theæ ſubtiliorem magis faciliùsq; diſſipat, quàm in frigidiori noſtro. Credo, quod in Europam nobis delata, jam ſubtiliſſimi ſalis paſſa ſit jacturam; nam in eâ nec illam ſaporis gratiam, nec recreandi facilitatem hîc invenio, quam hauſta in natali ſolo mihi exhibuit. Sina conditoriis utitur ex laminis ſtanni ignobilioris; quæ ſi majora fuerint, abiegnis vaſis circumducenda ac roboranda ſunt, rimis omnibus chartâ intus & extrinſecus obducendis. His aſſervata, trans mare in alias regiones dimittitur. Japones annonam vulgaris theæ reſervant conditam in ollis magnis fictilibus ori-

orificii anguſtioris; Præſtantiorem, quam ſibi Cæſar & Principes vendicant, aſſervare amant in vaſibus myrrhinis, ſive porcelanis, præſertim, ſi haberi poſſunt, pretioſis illis & antiquitatis famâ inſignibus urceolis, quos vocant *Maats ubo*. Creduntur illi non modò conſervare, ſed exaltare etiam virtutem theæ immiſſæ, ut, quò diutiùs in eis delituerit, eò habenda ſit carior & nobilior. In his etiam, in pollinem redacta *ficki tſja*, per aliquot menſes integris viribus aſſervatur. Iisdem indita, quæ ex aurâ viribus defecit, virtutem dicitur recuperare in integrum. Quapropter Magnates ex hoc genere vaſorum unum & alterum, quantovis etiam pretio comparanda, poſſidere geſtiunt: quibus inter ſupellectilia, quæ ad theæ ſympoſium luxurioſè inventa ſunt, primum locum venditant. Meretur eorum præſtantia uberiorem hiſtoriam, quam à nemine proditam hîc ſubjungo. *Maats ubo* ſignificat legitimam ollam; quaſi diceres: Vaſorum omnium genus præſtantiſſimum. Sunt ejus nominis vaſa antiquitus ex luto ſubtiliſſimo ficta in Inſulâ *Mauri ga ſima*, id eſt, Inſulâ *Mauri*, quæ ob perditos civium mores à Diis, quod narrant, funditus olim ſubmerſa eſt, ne hodie loci appareat veſtigium, præter ſcopulos quoſdam, ſubſidente mari conſpicuos. Sita fuit prope *Teyovaan*, ſive *Formoſam* inſulam, cujus locus in tabulis hydrographicis deſignatur punctis & aſteriſcis, qui fundum notant, brevis & ſcopulis infeſtum. De Inſulæ fatis ita narrant Sinenſes: *Mauri ga ſima* Inſula fuit apud priſcos mortales, ex pingui ſolo inclyta, quæ, præter cetera, argillam præſtantiſſimam figulis cedebat pro conficiendis vaſis myrrhinis, hodie *porcelanis* dictis, & ex his lucrum ingens, unde ad luxuriam incolæ diteſcebant. Ex luxu vitia ac religionis contemptus orta, ſic ſuperos offendêre, ut irrevocabili decreto inſulam ſtatuerent inundatione perdendam. Decretum Rectori Inſulæ, cui nomen erat *Peiruun*

Hiſtoriola.

ruun, viro pio & innocentis vitæ, cœlitus fuit in ſomno revelatum, hôc monito: ut ad ſalvandam vitam, conſcenſis celocibus, fugam caperet, quam primùm vidiſſet duo idola ante templi introitum repoſita colorem faciei mutaſſe in rubidum. Finguntur hæc ex ligno ſimulacra Deorum, magnitudine gigantea, *In-jo*, item *Ni-wo* & *A-wun* dicta; quorum unus Generationi, alter Corruptioni præſidere; unus cœlum & principium agens, alter terram & principium patiens denotare; unus aperire & largiri, alter claudere & accipere, creditur. Utriusq; ſimulacrum vultû ſpectatur leonino, fronte coronatâ, imperatoriæ auctoritatis baculum tenens brevem, angue circumvolutum, illud (*In*) dextrâ erectum, hoc (*Jo*) ſiniſtrâ appreſſum femori; clunes teguntur ſupparo, fluctuante circa corpus faſciâ vento agitatâ, pectore artubusque nudis; illud, os ingenti rictu pandit, hoc comprimit. Nomen gerere ex officio & geſtu perhibent: illud doctis *In*, *Ni* & *A*, vulgo *Rikkiſi woo*; hoc doctis *Jo*, *wo* & *wun*, vulgo *Kongo woo* nuncupatum. Hæc inquam idola erant, quæ pro ornatu in templi primarii veſtibulo poſita (ubi ſolent & hodie locari) ſignum proditura erant exitii. Rex, pœnis imminentibus & everſionis præſagio publicatis, non aliud apud ſubditos, quàm riſum creavit, & ſuimet, tanquam ſuperſtitioſi hominis, contemptum. Nec multo poſt tempore ſubſannandi animo ſcurra aliquis, idola noctu aggreditur, &, advertente nemine, utramque faciem rubricâ oblinit. De mutato colore Rex monitus, haud ſcelere humano, ſed fatali miraculo id accidiſſe opinatus, fugam ex inſulâ cum ſuis anxius capeſſit, ad proximam Sinæ meridionalis provinciam *Foktſju* remis veliſq; contendens. A cujus diſceſſu ſannio cum conſciis, ex hâc petulantiâ nihil ſiniſtri metuentibus, atque omnis incredulorum turba, cum ſubſidente inſulâ, plenâ figulis ac ſplendido vaſorum myrrhinorum apparatu ſubmerſa eſt.

Memo-

Memoriam annuo feſto celebrant Sinenſes auſtrales, eo die, per freta & ſinûs maris, cymbis curſim remigantes, aufugientibus ſimiles, dum ſubinde Rectoris, quaſi amiſſi, nomen *Peiruun* inclamitant; eandemque illi ſolennitatem occidentali Japoniæ induxerunt. Petuntur vaſa iſta, recedente undâ, ex fundo maris, à ſcopulis, quibus concreta ſunt, cautè, ne frangantur, diſſolvenda, deformata undique agglutinatis conchyliis, quæ à polionibus abraduntur, relictâ portione aliquâ, quæ veritatem doceat. Sunt autem pellucida, tenuiſſima, coloris albidi ex virore diluti, dotata ut plurimum figurâ capulæ; ſeu dolioli, () & collo anguſto brevi, quaſi jam tum ad conſervandam theam fabricata fuerint. Inferuntur Japoniæ (admodum raro) à mercatoribus Provinciæ *Focktſju*, qui ea ab urinatoribus recepta hîc venundant: viliora *theilis* circiter viginti, mediocria *theilis* centum & ducentis, majora, quæ ſine labe ſunt, ter, quater & quinquies mille *theilis*; ſed illa, quæ tanti pretii & bonitatis habentur, à nemine emi audent, quàm à Cæſare. Is ab atavis & anteceſſoribus hæreditate accepta dicitur poſſidere, nullo auri pretio æſtimanda, ac proinde in gazophylacio, principi locô habita. Rarò fracturis vel fiſſuris vacant: quas verò palliare mangonio ita affabrè norunt poliones, ne ullâ oculi acie, vel aliâ arte labes poſſit detegi, quàm per biduanam vel triduanam coctionem in aquâ fervente, quâ tandem materia glutinis reſolvitur. Atq; hæc de *Maats ubo*, præſtantiſſimis foliorum theæ conditoriis.

Bantſja ab aurâ liberâ non æquè facilè detrimentum patitur, quòd virtutem obtineat firmiorem, quàm thea reliqua, utut multis gradibus inferiorem. Haud igitur aſſervationem requirit æquè curioſam. Ruricolæ eam, nec minùs theam omnem reliquam, ſervant in cupis ſtramineis, formam doliorum habentibus; quas ſub ædium lacunaribus reponunt, ut à fumo leviter ambiantur. fumus enim

enim virtutem figere & conservare creditur. Conciliari theæ gratiam perhibent; si recondendæ addantur flores Artemisiæ vulgaris, vel novella folia herbæ *Sasanqua;* Cetera odorifera non æquè ei congruunt.

Usus.

§. IX.

Servit thea interno usui, duplici præparatione. *Prima* est Sinensibus usitata, quæ fit infusione; dum integris foliis superfundimus aquam ferventem; quæ foliorum virtute imbuta protinus sorbilletur. Hic modus ex Sina in Occidentem nostrum translatus jam lippis & tonsoribus innotuit, & explicatione nostra non indiget. *Altera* est, quæ fit attritu: quomodo folia, cum mola manuali ex atro lapide, quem vocant, serpentinô, fabricata, in subtilissimum pulverem pridie vel eodem die rediguntur, ut aquæ ferventi mixta, pulpæ ad instar tenuioris, pitissando pariter hauriatur. Vocatur hæc *Koi tsja*, i. e. spissa thea, respectu tenuioris per infusionem paratæ. Usus hujus inter divites, Magnates & Principes per solam & pene omnem Japoniam obtinet. Administratio ita celebratur: Pyxidi inclusus pollen, cum reliquo vasorum apparatu, in triclinium apponitur theæ bibulæ societatis. Tum, aperto conditorio, singulis patellis, aqua fervente repletis, portio, quantam cultri majoris cuspide excipias, ope cochlearis parvuli nitidissimi ingeritur, & mox, donec spumet, rutabulo affabrè dentato in orbem agitatur & conquassatur, sic hospiti oblata, dum fervet, sorbillanda. *Tertia* est, quæ fit coctione. Hæc à civium & rusticorum vulgo recepta est, qui toto die propinandi modum tenet sequentem: Ex domesticis unus ante diluculum surgens, ahenam ferream in foco suspendit aqua plenam; coquendæ aquæ, vel si placet, percoctæ, immittit foliorum *Ban tsja* manipulos duos, tres, vel pro numero domesticorum plures, tum desuper imprimit corbulam ejus

figu-

figuræ & magnitudinis, quæ ahenæ cavum arctè expleat & folia ingesta ad fundum supprimat, ne possint impedimentum haurienti facessere. Hæc ahena domesticis potum suppeditat restinguendæ siti; advolat quicunque vult; præpendet haustrum cum patellâ; adstat etiam aqua frigida, ut, cùm pitissare otium non permittat, dilui eâdem ac temperari possit, ad sitim valido haustu & sine temporis dispendio restinguendam. Alii, omisso corbe, theam sacculo inclusam coquunt, quod in idem recidit. Coctioni sola destinatur *Ban-tsja*, quandoquidem ejus virtus resinosis particulis magis involuta est, quæ non potest, nisi sufficiente coctione extricari, unde receptam aqua haud facilè dimittit.

Theæ, tum parandæ, tum in corona hospitum prælibandæ, singularis est cognitio & habitus, in morum congruentiâ magis, quàm in ipsâ coctionis vel præparationis arte repositus. Vocant artem *Sado* & *Tsjánoi;* cujus dantur professores, qui utriusque sexûs liberos erudiunt, ut discant τῶ *Tsjanosj*, i. e. symposio theæ amatorum interesse, & ministrare etiam decenter & cum laude; velut in Europa scindendi & distribuendi fercula, luctandi & similis farinæ notitias addiscimus. Aquâ per infusionem aut coctionem theæ paratâ, opifices pauperculi, præsertim in provinciâ Narâ, coquunt quandoque oryzam, ἰὸ πᾶν gentis: quæ sic meliùs nutrire vel saturare dicitur, ita ut una portio pro tribus sufficiat. Externum præstat usum thea postremæ notæ, tum quæ aliquot annorum spatio effœta est, pro tingendis telis sericeis, quas badio colore imbuit: quem in finem magna ejus copia ex Sinâ in Gusarattam ferè quotannis transcribitur.

§. X.

Virtutes & vitia.

Virtutes.

Diximus theæ folia habere inebriandi, sive spiritus animales turbandi facultatem. Hæc vis ustione lentâ & assiduâ expelli debet; non potest autem ita sufficienter,

ne quædam remaneat cerebro inimica qualitas; ſed quæ ſuâ miteſcit ſponte, videlicet morâ decem pluriumve menſium. His elapſis tantum abeſt, ut ſpiritus turbet, ut potius blandè excitet, & eorum organa demulceat, adeoque exhilarandi præſtet efficaciam. Intra annum ſorbillata delicatiſſima ſapit quidem, ſed turbat copioſè aſſumpta mentem, & tremorem inducit articulis. Optima, delicatiſſima & maximè exhilarans eſt, quæ unius anni ætatem habet: recentiorem nemo Japonum bibit, niſi mitigatam admixtâ æquali portione theæ vetuſtioris. Virtutes paucis complectemur, ſi dicamus theæ liquorem obſtructiones viſcerum reſerare, defœcare ſanguinem, præſertim verò eluere tartaream calculi materiam: Quod poſterius adeo præſtat inſigniter, ut calculoſos & podagricos inter theæ bibulos hôc cœlo nunquam invenerim. Europæis idem commodum à theæ potu ſperandum eſſet, niſi jam adhæreret genitale mali principium & pertinax diſpoſitio, quæ ſubinde vino acido, cereviſiâ ac lixiviis carnibus fovetur. Amatores cereviſiæ vernaculæ ex oryzâ coctæ, quam Sinenſes *Sampſù*, Japones *Sákki* vocant, theæ parum virtutis tribuunt, inſigniorem ineſſe negantes aliam, quàm quod aquæ cruditatem corrigat, & confabulantes amicos in coronâ retineat: in hôc hominũ genere invenire, qui vagâ arthritide & ſtranguriâ laborant, inſolens non eſt. Qui pro uſu theæ, Veronicam & Myrtum Brabanticam ſubſtituunt, magnopere falluntur. Non eſt ulla planta mortalibus hactenus cognita, cujus infuſum vel decoctum tantâ aſſumptum copiâ ventriculum minùs gravet, æquè facilè ſecedat, & conſopitos ſpiritus tam celeriter excitare ac recreare valeat. Minùs fortaſſè operam luſerit, qui in plantis, ob malignas qualitates malè nobis audientibus, ſimile quid quæſiverit, ſed ritè priùs corrigendis caſtigandisque: cujus verò modum neſciunt Europæi; quibus ejus genii ſtirpes adeo ſunt inviſæ, ut audi-

to

to saltem nomine, manum de tabulâ! infamem honori suo parituri notam veneficii, si ad abstrusas talium vires curam impenderint. Norunt modum ingeniosi Brahmenes; qui Daturam, qui Papaver (cujus prænobilem succum JCti inter venena numerant *Gothofr. ad L. 3. ff. ad L.Corn. de Sic.*) & consimiles sui cœli plantas, earumq; partes narcoticas præparare, corrigere, ad inducendam oblivionem, discutiendam tristitiam, exhilarandum & quaslibet ideas in homine excitandas aptare, longâ experientiâ edocti sunt. Prælibari plerumque solent in formâ Electuarii.

Vitia. Vitia theæ, à Japonensibus recensentur sequentes: Omnis theæ potus supprimit medicamentorum efficaciam; In colicâ (endemiâ) nocet & maximè vitandus est. Recentioris theæ potus, uti in genere totam cerebri compagem turbat & offendit, ita certo experimento quàm maximè nocet ophthalmiâ laborantibus. De vitiis medicos Sinenses percontatus, à grandævo accepi. Theæ potum qui toto die biberet fortiter extractum, eum vitæ suæ, quæ in calido humidoq; resideat, radicale fomentum destruere; quem admodum idem faciat, sed ex ratione contrariâ, qui se esu pinguium & carnis suillæ (frequentissimæ in mensis Sinensium) quotidie & in omni pastu exsatiaret. Nihil autem noxæ laturum, quin plurimum vitæ & saluti suæ profuturum esse, qui utrumque conjungeret. Hoc sibi innotuisse, dicebant, exemplô fœminæ: quæ pertæsa mariti strigosi & impotentis, medicum pellexerat, ut extinguendi daret consilium: is, saturare jussit maritum carnibus porcinis & quovis genere pinguium, quibus hærentem in illo umbraculo quantulam vitæ lucem, intra annum extinctura sit. Perjura, consilio unico haud contenta, alium quoque consuluit: ille, theam suasit sceleto propinare fortiter extractam & frequentem; sic futuram sui voti compotem intra annum. Mulier, ut certiùs citiùsque se expediret, utroque utitur remedio:

 Quo

Quo verò combinato, tantum abest ut ad sandapilam damnatus diem suum acceleraverit, ut potiùs recuperatis viribus, saginam contraxerit & convaluerit pancraticè. Subvenit hæc scribenti consimile exemplum mœchæ apud *Auson.* quæ maritum peremptura, ut vires duplicaret, Mercurio post toxicum dato conservaverat. Historiam Poëta *Ausonius* Gallus (sit venia transgressioni!) eleganti exposuit epigrammate:

TOXICA Zelotypo dedit uxor mœcha marito,
Nec satis ad mortem credidit esse datum.
Miscuit ARGENTI lethalia pondera VIVI,
Cogeret ut celerem vis geminata necem.
Dividat hæc si quis: faciunt discreta venenum,
Antidotum sumet qui sociata bibet.
Ergo inter sese dum noxia pocula certant,
Cessit lethalis noxa salutiferæ;
Protinus & vacuos alvi petiêre recessus,
Lubrica dejectis, qua via nota cibis.
Quam pia cura Divûm! prodest crudelior uxor;
Et cum fata volunt, bina venena juvant!

Instrumenta & vasa in symposiô usitata.

§. XI.

Ut omnem exhauriamus theæ historiam, lubet hîc delineare compendium portabile vasorum atque omnis apparatûs ad theam coquendam sorbillandamque necessariorum, quale recreationis causâ deambulantes Japones circumvehunt, sine hôc societatis condimento nunquam prodituri.

A, B. Machina portabilis, unà cum æneis suis ansis, cardinibus, fibulis & bullis angularibus, ab utrâque parte spectabilis; tota præter valvas lignea, vernice obducta. *A.* frontem, *B.* dorsum exhibet.

cc. Valvæ geminæ cupreæ, in fastigio coëuntes, clausæ duobus longis capreolis.

d. Fo-

T
V
W
X
L
A
B
Z

d. Foramen, machinæ faſtigium pervadens, cui, in dependente anſâ, ſurſum vertendâ, utrinque reſpondet appendix *ee.*, ut immiſſâ palangâ portari machina poſſit ex humero.

fg.fg. Machinæ contignatio ſuperior, continens duo vaſa cuprea P. & T. intus ſtanno obducta, aquæ tum aſſervandæ, tum coquendæ dicata. Eximuntur infernè, apertis valvis cupreis *cc*, quibus deſuper teguntur.

gh.gh. Contignatio inferior, continens triplicem ordinem capſarum lignearum V.W.X. vernice intus & foris elegantiſſimè obductarum, pro aſſervandis ad ſympoſium rebus neceſſariis.

i. Foramen, excipiens peſſulum valvæ penſilis *L.*

K. Uncus æneus longus, ex ocello pendens, valvæ penſilis aperiendæ retinaculum.

L. Valva penſilis lignea, ſuis cardinibus exempta, quæ lateris *A.* inferiorem contignationem claudit, ne capſæ excidant. In hâc ſpectatur ſera, ſive peſſulus *m.* prædicto foramini *i.* adæquatus; & ocellus *n.*, reſpondens prædicto unco *k.* quo aperta valva attinetur, dum eximantur capſæ.

o. Foramen in adverſo latere *B.* conſpicuum; per quod, immiſſo digito, protruduntur capſæ, ita commodiùs eximendæ.

P. Vas cupreum majus, in quo aqua coquitur. Tria in ſummitate exhibet orificia, operculis ſingulis donata: unum (1) pro frigidâ recipiendâ; alterum (2) parvum, pro fervefactâ effundendâ; tertium (3) ad incluſum furnum ventoſum ſpectans, per quod ingeruntur carbones. Operculum propendere volui inverſum, ut ejus duplex margo, pro arctiore clauſurâ factus, videri poſſit. *q.* Furnus ventoſus cylindraceæ figuræ, cupreus, aquæ coquendæ immerſus; vaſi continenti agglutinatus orificiô & præfurniô ...iô.

suô. *r*. Præfurnii ductus, per quem aura carbones sufflaminat. *s.s.s.* operculi spiracula, ad permittenda fumum & fuligines.

T. Vas cupreum minus; sive receptaculum aquæ frigidæ, dotatum operculo, similis, quam dixi, structuræ.

V. Capsa lignea, continens ad præparationem theæ sorbillandæ instrumenta & vascula varia, signata numeris 1.2.3.4.5.&6.

W. Capsa majuscula altera, duobus loculamentis distincta, quorum exterior prunas ac materiam ignis; interior apparatum patellarum pro pitissandâ theâ, atque alia pro lubitu imponenda recipit.

X. Capsulæ minusculæ uno exemplo tres, invicem claudentes, cum adjacente superiori operculo inverso. Continent edulia diversa, in pitissantium conviviis apponi solita.

(1) Haustrum per vadente tubulo instructum; (2) ejusdem stylus seu manubrium; eximendum cum reponitur.

(3) Capsella theæ plena, aut integræ, aut in pollinem redactæ.

(4) Spathula, seu cochlear, pro polline excipiendo.

(5) Rutabulum, quo *Ficki tsja* agitanda est, antequam sorbilletur.

(6) Vas cupreum ad theam infundendam serviens: cujus pars inferior, quæ & stanno obducta est, orificio vasis P. immergitur, ut attactu vaporis vel aquæ ferventis foveatur, ne infusa frigescat. Operculo arctè clauditur, ejusdem, quam indigitavi, clausuræ.

Z. Bacillum Geometricum, iconibus adæquandum, *quo* partium & vasorum singulorum magnitudo *& proportio* indagari potest, si cui volupe sit ad *hunc typum* similem machinam [illegible] Refert autem unum *Sakf*, sive 10 *Sun*[illegible] im *respondent* circiter uni pedi Geo[illegible]

OBSE[illegible]

OBSERVATIO XIV.

Ambra vindicata.

Ambræ materia.

§. I.

Observationis cancellos transgressam superioris materiæ prolixitatem, breviori nunc exhibitione pretiosi & desideratissimi bituminis compensabimus. Quid enim *Ambrâ* suavius? Eam humano generi parcâ manu ex abdito suo sinu largitur Oceanus: nam solenne est naturæ, ut quæ maximè nobilia sunt, ea valdè recondat & parciùs impertiatur. Est verò de nativitate & materiâ ambræ non levis autorum inter se dissensio: quorum alii eam genus bituminis; alii terræ credunt; alii spongiam marinam, excrementum balænæ, stercus avium, vel quid non aliud esse, persuasi sunt. Ex omnibus sententiis, experientiâ nostrâ, nulla minùs fundata est, quàm quæ nuper ex solâ materiæ vel odoris similitudine conclusit: *Ambram esse mixturam mellis & ceræ, circa maris littora ab apibus congestam, quæ à sole excocta, marique illapsa, in hanc nobilem substantiam, ab agitatione fluctuum, spirituque salino, elaborata & conversa sit. Journal des scavans de l' An.* 1672, *conference seconde, presenté par Jean. Babt. Denis.* Conjecturam medius fidius inanem! quippe quæ solâ sui novitate placere cupit, &, magni Principis freta præsidio, exauctorare sententiam ab interioris historiæ inspectoribus probatam; quæ dudum ostendit: Ambram bitumineum terræ genus esse; vel quod idem est: pinguedinem subterraneam, in bitumen excoctam, ex venis alveisve terræ in imum mare depositam, & à sale ac sole condensatam. Ab erroris igitur novitate Ambram hìc vindicabimus positionibus quibusdam circa hanc materiam, quas ab hujus coaguli colli-

colligentibus, ex curiosis Sinensium observatis, à cetariis Japonicis, & ab ipsâ demum inspectione provinciarum littorumque, ambram ferentium, petimus.

1. Pluribus in locis ambra colligitur, ubi nec circa littora, nec intus in regione melliferæ volucres nidificant; at plurimæ regiones apibus abundant, quarum littora ambram nunquam recipiunt.

2. Piscatores, qui ex rupibus littorum, circa Sinam & Javam, halcyonum nidos edules colligunt, (sunt nidi illi hirundinum marinorum, quos ex particulis holothuriorum construunt) alvearia inibi latentia, quæ à fluctibus deturbari putat *Denisius*, nunquam se vidisse testantur. Apes quippe, evitare ripas & tempestuosa loca, provida mater natura docuit.

3. Mel, cera, favi, cum liquore humido agitata, non coëunt in unum corpus, sed secedunt & dissolvuntur.

4. Favi cum melle suo, ustionis ope, ubicunque inspissati, ejusdem substantiæ coagulum referunt. Ambræ verò, ex venarum subterranearum diversitate, multa varietas est, & suis quæque regionibus propria; adeo, ut ex ejus inspectione etiam natale littus, quo recepta sit, à gnaris cognosci possit: perinde ut exercitatiores œnopolæ vini degustati provinciam indicant. Alia enim bitumini crudiori, asphalto, vel naphtæ atræ exsiccatæ similior est, adeoque nigrior, densior, gravior, vel minùs; alia, ex nobiliorum particularum admissione, candidior, carior, levior, vel minùs; alia sæpè fungosa admodum, ut acutissimus *Scaliger*, Serapionem amplexus, ambram non ineptè pro fungo maris habuerit.

5. Ambra ex oceani antris recentissimè appulsa, mollis est, vaccino stercori aspectu similis. Atqui tunc nidorosum halitum exhibet, qualis à mellificii naturâ omnino alienus est.

6. Non raro conchas nitentes atras, & alia submarini

generis fragmenta in ambrâ deprehendimus, nonnunquam & earum rerum particulas, quas mollior, in littus projecta, involvisse potuit; apes verò mel & favos nunquam. Falsus est Cl. *Denisius*, qui favos cum cerâ & melle (eccur non cum apibus etiam?) illatuisse relatori suo credidit; falluntur que scriptores Galli recentiores, qui idem credunt *Denisio*.

7. Magnæ molis ambra nonnunquam invenitur, longè ultra alvearis capacitatem. Taceo fragmenta monstrosæ magnitudinis, quæ citavit *Garzias* ab Orta A. H. L. 1. c. 1. Pro meâ sententiâ, massæ sufficient minores & propriæ observationis: Dum apud Indos versarer, inveniebatur in littore Japonico provinciæ *Kinokuni* massa ambræ gryseæ, *Catti* ampliùs centum, vel libras Belgicas circiter centum & triginta pendens; quæ cum tota emptorem non inveniret, in partes quatuor, formâ crucis, divisa & distracta est: mihi quoque advenæ venum reliqua ejus quarta pars oblata fuit, ex quâ integram ejus magnitudinem facilè conjiciebam. Superabat hanc magnitudinem, quæ anno 1693. Ill. Societati Belgicæ à Rege *Tidori* vendebatur Joachimicis 11000, missa anno sequente ad Amstelodamensem Cameram; moles inquam 185 librarum Belgicarum accuratè pensiculata, modicè grysea, non postremæ dignitatis, figuram referens testudinis, truncatæ caudâ & capite; eo pacto empta, ut pecunia restituatur, si quicquam adulterii in eâ comperiretur. Iconem ejus massæ proposuit Excellentissimus Gissensium Professor *Valentinus in Mus. Mus. Lib.* 3. *c.* 28.

Ambræ attributa.

§. II.

De Ambræ adulterio, bonitatis notâ, ac virtute, sequentia accepimus:

Recens cum in littus deponitur, massæ farinaceæ instar mollis, & adulterio recipiendo aptissima est. Nihil verò

rò eidem feliciùs ingeritur, (prout ipsi adulteratores mihi fassi sunt) quàm gluma oryzæ in pollinem redacta; nam hæc & levitatem & colorem glaucum ei conciliat: sed quam fraudem teredines, illatâ carie, possessori detegunt. Ambra ex storace, benzoino aliisque odoriferis augmentata; tum pseudo-ambra, ex pice, cerâ, resinâ, storace & similibus composita; quales non rarò venales mihi oblatæ sunt: illa paulò difficiliùs, hæc nullo negotio, tactu, oculis & vel solo suffitu, cognoscitur. Inventores, particulas ambræ recentis in unam massam majorem; expansas nimium & informes, in figuram aptiorem cogunt: unde ambræ sæpe rotunditas, semper gravitas conciliatur, quæ bonitati nihil detrahit. Non est melior bonitatis & constantior nota, quam si candenti laminæ ejus granula aliquot imponantur: quo ipso suffitus prodit adulterium, & cineris paucitas bonitatem. Faciunt id orientales trans-Gangetici in aurea ovatæ magnitudinis & figuræ monetâ tenui *Koobang* dictâ, quam cum rasurâ ambræ imponunt carbonibus,nam hic nummus ipsis ad manus est. Ex ambris bonis optimam reputant Sinenses,cujus rasura aquæ calidæ immissa & operculata, exactiùs disjungitur & liquescit. Vidi inservire huic operi patellas murrhinas, ex quibus infusum theæ sorbillant, & in sympoſiis discretiones illas per otium institutas. Postremæ notæ ea censetur ambra, quæ in intestinis balænarum invenitur; virtute quippe suâ plurimùm ibidem imminutâ. *Mokos*, ceti genus, trium & ad summum quatuor orgyiarum longitudinis, circa Japoniam capitur; cujus intestina frequentissimè ambram exhibent: estque latentis nota, si intestinum solventibus illico occurrat grumosa calcique similis materia. Frequens est in Japoniâ,quæ in balænæ extis inventa, vel cum excrementis, dum viveret, in mare egesta fuit; unde vulgari linguâ Japones ambram appellant *Kusura no fun*, i. e. stercus balænarum.

 Ocea-

Ambra subalbida, seu Sperma Ceti.

Oceanus meridionalis frusta peregrinæ pinguedinis nonnunquam evomit, quæ externâ facie ambram referentia inventoribus imponunt: Mihi ejusmodi massa, in Luconiæ littus deposita, pro recentissimâ ambra grysea obtrudebatur: Albida erat, fungosa, fragilis, instar lardi rancidi, nidorosa & unguinosa, quam ego, ex balæna lardum judicans, longâ in salo morâ sic mutatum, repudiavi. Ex Bandensi littore massam informem possideo, trium circiter librarum, ejusdem tituli donum; sed quod ego sebum reor ejus generis, quod *Schröderus* dignatur nomine *Ambræ subalbidæ*, vulgo *Sperma Ceti* dictum, à fluctibus, dum mari innataret, alicubi (fortè ad rupem) congestum & à sole in unam massam colliquefactum. Spermatis ita dicti triplex mihi innotuit sive genus, sive collectio: Unum, quod in mari septentrionali natans vimineis corbibus hauritur, prout ex oculatis relatoribus dudum innotuit: alterum, quod ex cranio alicujus balænæ, Latinis Orca, Belgis Potvis dictæ, copiosum depromitur, teste *Bartholino, Wormio* & ipsis, qui Gronlandiam ad capturas navigant: tertium, quod in insulis *Ferre*, seu *Fero*, ultra Scotiæ fines boreales positis, colligitur ab incolis piscatoribus, hominum pauperrimis, ex superficie longum caput habentium piscium, quos linguâ suâ Buskoppe nominant; à quorum copiâ insula, inter multas extima, idem nomen adepta est. De postremo hôc, nullius scriptoris auctoritate quicquam mihi constat, sed ex relatione viri fide digni, qui ad insulas naufragium passus, ei labori oculos & manus semestre commendasse mihi testatus est. Piscem ajebat humanâ magnitudine grandiorem, cujus monstrosum caput mucosâ hujus pinguedinis copiâ, præsertim circa maxillas, circumfusum sit, quæ abrasa, lixivio forti & insolatione à rancore repurgetur. Ex capite piscis *Haye* (latronis marini post crocodilum perniciosissimi) depromunt epibatæ maris Indici materiam candidissi-

didiſſimam, quam Spermatis Ceti nomine venditant, neglecto cerebro, quod in medio capite inveni parvulum. Hæc materia virtutem Spermatis Ceti diureticam egregiè præſtat; verùm, quod pulverulenta ſit, & ſevoſæ pinguedinis exſors, à nomine & ex cenſu Spermatum meritò rejcienda eſt. Coagulum verò meum, quòd Spermatis Ceti, ſed depurati notas omnes & requiſita habeat, ex allegatâ primâ claſſe eſſe videtur, modò in furfuream ſubſtantiam, qualem Sperma Ceti refert, rurſum disjungatur: unde idem aliquando hujus uſui feliciter ſuppoſui. *Succinum* phyſici minùs ineptè ſub Ambræ cenſum recipiunt; eſt enim parilis, ſed limpidior pinguedo terræ, à ſalo & aëre indurata. Vidi illud in littore Pruſſico non modo colligi appulſum fluctibus, ſed in eodem ex terræ venis & viſceribus etiam effodi; at hoc, cùm ſæpe molle ac friabile ſit, marinæ aquæ injicitur, ut ab eâ duritiem acquirat. De quo ſi clariſſimo *Deniſio* conſtitiſſet, Succinum loco ſupra citato non tam operoſa viâ ex Sueciæ ſylvis in hæc deduxiſſet littora. Extremi Orbis nationes Succinum longè præferunt Ambræ veræ, imò longè etiam anteponunt (ſi Corallia rubra excipias) lapidibus pretioſis noſtris, quorum illis nec uſus, nec exiſtimatio eſt; Præſertim verò Succinum pellucidum illud flavum, quod Europæis in dignitate ferè poſtremum eſt, illis ob antiquitatem, quam ei tribuunt, & ſummam perfectionem, multò habetur carius atque præſtantius: ceteræ Succini varietates ipſis exiguo loco ſunt. Ego id aliter illis demonſtrare niſus, riſui me expoſui, & tantum profeci, quantum faceret, qui nobis perſuadere vellet, argentum ut credamus aurô præſtantiùs eſſe. Ambræ nullus eſt nigritis inventoribus uſus; major Europæis in medicinâ; maximus regno Mogolis, Perſiæ Arabiæque, in confectionibus ſaccharo conditis & dulcidulis quibusque. Sinenſes, Japones, Tunkinenſes, pene alium in finem ambram non ex-

Ambra citrina, ſive Succinum.

petunt, quàm ut odoriferis compoſitionibus admiſceant, pro figendâ & exaltandâ odoris ſuavitate, ſine illius conjugio fugax ac debilior futurâ: nam utrumque eximiè præſtat; cùm ſola exiguum habeat odorem. Virtutes, utpote ſatis cognitas, omitto. Unum ex ambrâ ſecretum magnanimitatis placet apponere, quod ab experientiſſimo Medico Japonenſi edoctus ſum. *Rec.* Opii crudi q. l., involve linteo, & in vapore bullientis aquæ ſuſpende; id quod circa nodulum poſt horam unam aut alteram exſudavit, opium præſtat correctiſſimum; cui admiſce duplum ambræ optimæ, ut fiat maſſa, ex quâ formentur pilulæ minutiſſimæ, in remedium virilitatis exiguâ doſi ante noctem concubitûs aſſumendæ.

OBSERVATIO XV.

قيف *Kheif* ſeu كيف *Keif*; ſive inebriantia Perſarum & Indorum.

Introductio.

§. I.

Ebrietate, humanæ Mentis hoſte, philoſophorum totius Orientis conſenſu, nihil eſt turpius, nihilque magis deteſtabile. Inde prima & Gentilis & Mahhammedanæ religionis puncta, vinum & ſiceram, velut liquores divinam in homine profanantes auram, angue caneq; pejus evitanda, gravi cautione præcipiunt. Sanè apud Turcos, Perſas, Arabes, qui citeriorem Aſiam incolunt, carcere puniri & ſub nudis talis ad ſanguinem usq; vapulare videbis, qui hoc potu ſe gravarunt. Inter Indum & Gangem nec vitis quidem colitur, nec ſpiritum elicere quiſquam novit; vini verò ſpecies, quam fundunt amputati ſcapi florum Cocos, ſaltem pro extraneis excipitur.

pitur. Trans-Gangem populi, etſi minime abſtemii, inebriari tamen ſupremo ſibi ducunt flagitio, atque diras imprecantur convivatori, ſi, quem domi hoſpitem inebriaverat, eum exire foras in conſpectum ludibriumque hominum permiſerit. Quibus tamen, ſive ſacramento Legis, ſive turpitudinis opinione, nihil obſtantibus, omnes illæ gentes mirâ naturæ perverſitate feruntur in temulentiæ cupiditatem, & quam vino non audent, modis remediisque aliis inducere menti inſaniam, in fraudem Legis, didicêre. Eorum promum condum ſe exhibet in regno, quod vocamus, vegetabili, claſſis ſtirpium venenatarum & lethiferarum: ſtirpium, quarum vel nomina horremus Europæi, & procul ex medicamentorum catalogis proſcribit ad timiditatem cauta noſtratium medicorum religio. Didicit longiori experientiâ Oriens parare ex iis medicamenta; quæ doſi minori, vel per adſuetudinem majuſculâ, tantum abeſt ut malignitate aliquâ noxam vitæ pariant, ut potiùs animales ſpiritus omni caligine, corpus dolore, animum triſtitiâ expediant ac ſummè exhilarent. Pro varietate autem ſpecierum, ex quibus parantur, tum pro variâ doſi & correctione, non uno & pari gradu modoque operantur: ſed in primo ebrietatis gradu, animales ſpiritus leniter demulcent alia; alia in ulteriori gradu etiam turbant & ſtupefaciunt; alia in ſupremo, eoſdem ſpiritus exagitant, & ad variam inſaniam accendunt, adeoque pro bibentis cujusque temperamento, &, quæ inde reſultat, inclinatione animi, variarum quandoque beſtiarum mores mirâ metamorphoſi inducunt. Ex Perſarum inebriantibus hîc ſaltem tria palmaria recenſebo, videlicet *Nicotianam*, *Papaver* album ſativum & *Cannabim*: omiſſurus theam, cofeam, decocta tum radicum Satyrionis, tum cinamomi cum aquâ roſarum & ſaccharo; & ſi quæ alia remiſſiùs exhilarantia ad ſorbendum in ſympoſiis eorum recepta ſunt. Vocatur inebriandi hæc virtus

tus كَيف *Keif*, vel,ut alii ſcribunt, قَيف *Kheif*, inclyto & toti cis Gangem Indiæ non ignoto vocabulo.

Inebriantia Perſarum.

§. II.

Tabacum.

Nicotiana ante ſeſqui circiter ſecula toti antiquo Orbi, adeoque & Perſiæ, cœpit à Luſitanis transvectoribus innoteſcere. Nomen ubique habet *Tabaci*, & pro diverſo gentium idiomate *Tobak*, *Tabacco*, *Tombak* & *Tembakù*, ab inſulâ hujus nominis Americanâ, quæ Herbæ copiam inventoribus dederat. Plantæ vix nomen innotuerat, quin ſimul cultura celebrari ubique cœperit, & fumandi uſus omne humanum genus ſtupendâ velocitate incantaverit. Plantam, Hyoſciami ſpeciem ſi negamus, ex claſſe tamen venenatarum nequaquam eximenda fuerit; cùm vertigines, anxietates & vomitus, quos fumigata in non adſuetis concitat, malignitatis teſtes ſint luculenti. Experimentis Redianis conſtat, olei ejus guttulam recenti immiſſam vulneri, pullos volucrium enecare, hominibus verò inferre periculoſa ſymptomata. Vidi bajulos circa Caſanam Tartariæ, qui perforatum cornu bubulum foliis plenum, ſuperpoſitis carbonibus, paucis hauſtibus evacuabant; ex quo inſtar epilepticorum proſternebantur, pituitâ ſpumoq; diffluentes. Quàm verò venenata ſint folia, eorum tamen fumus conſuetudine homini fit familiaris, ut, non modò non noceat malignitate ſuâ, ſed benigniori ſale ſerum ex capitis receſſibus eliciat, ac cerebrum hilaritate impleat. Quod ut præſtet feliciùs, Perſæ fumum trahunt per machinam, aquâ ultra dimidium plenam, quæ fœtidum & cerebro inimicum ſulphur imbibens, fumum transmittit ab omni malignitatis acrimonia defæcatum, frigefactum & ſincerum. Machina illa, quam قَلْيَان *Khaliaan* vel *Khaliuun* vocant, ampulla eſt ſeſquipedalis altitudinis, vitrea, oblongo donata collo; cujus orificium clau-

claudit orbiculus æneus, in sesquipalmarem diametrum expansus, duos in medio permittens *tubulos* invicem adsolidatos, æneos; *Unum*, cujus inferior pars in ampullam demissa, aquæ immergitur; superior recipit nicotianæ cum impositis carbonibus retinaculum, infundibulo seu buccinæ orificio simile: *Alterum* breviorem, cujus de-

missa extremitas aquam non attingit: superior incurvata arundinem excipit longam, qua fumus attrahitur. Tubulorum propago, proximè sub orbiculo, telâ xylinâ arctè circumvoluta est, in eam crassitiem, quæ vitri orificium cum modicâ colli parte expleat atque claudat arctissimè: Ita evenit, ut ad suctum non possit nisi ex infundibulo fumus succedere; qui jucundo strepitu aquam penetrans, primò inanè vitri spatium occupat, inde per arun-

 dinem

dinem ad os ſugentis atque ipſos pulmones pertingit; attractio enim, non buccâ aut labiis, ut vulgò ſolet, ſed toto pectore peragitur, quo ipſo fumus per pulmones ſe diffundit. Si acrior herba ſit, conciſam prius aquæ immergunt exprimuntque, ut à crudiori acrimonia liberetur: quod idem à Sinenſibus & Japonibus factitatum vidi. Modum fumandi per machinam à Perſis edocti ſunt Arabes Hindoſtani, ſeu Indi magni Mogolis, &, qui cum religione mores Arabum adoptarunt, nigritæ quidam Inſulares; ſed his, quòd vitra deficiant, pro ampullâ ſervit excavatus cortex cucurbitarum. Turci, Sinenſes, Japones, Europæorum more fumum trahunt per fiſtulam, receptaculo tabaci accenſi inſertam. Nigritæ gentiles fumum ſine inſtrumento hauriunt, rotatis foliis in turbinem, cujus baſin accendunt, apice labris retentô & ſuctô. Nullæ gentes fumo magis indulgent, quàm Perſæ, cum mares, tum fœminæ; quin equitantes Khalianum ægrè dimittunt, & cum arundo obſit, tubulum ejus loco inſerunt coriaceum, flexilem, prælongum, chordis æneis affabrè circumductis munitum; ipſam machinam, cum foculo, geſtante ſervo, ſive pediſequo, ſive equite. Atque hoc *Kheif* externum eſt, non Perſis modò, ſed toti Orbi commune, unde ſatis eſt, ejus hîc meminiſſe ſaltem.

Opium.

Alterum atque interni uſus *Kheif* ex Papavere ſumitur: quo Indi Perſæque hortos & agros conſerunt, ut lacteſcentem ſuccum ex læſis capitibus proliciant. Hunc ſuccum Europa *Opium;* Aſia cum Ægypto *Afiuun* & *Ofiuun* vocat. Perſia idem præparatum, ex reverentia, appellat *Theriakì,* i.e. Theriacam; nam hæc illis eſt Poëtarum illa Galene, Hilare & Eudios, id eſt, medicina animo ſerenitatem, hilaritatem & tranquillitatem conferens: quô olim tergemino elogio theriacale antidotum Andromachi appellatum legimus. In Perſide collectio ejus celebratur per ineuntem æſtatem, propinqua maturitati capita decuſ-

ſatim

fatim fauciando per fuperficiem. Culter negotio fervit quintuplici acie inftructus, qui unâ fectione quinque infligit vulnera longa parallela. Ex vulnufculis promanans fuccus poftridie fcalpro abftergitur, & in vafculum, abdomini præligatum, colligitur. Tum altera capitum facies eodem modo vulneratur, ad liquorem pariter proliciendum. At, hæc collectio, ob capitum impar incrementum & magnitudinem, aliquoties in eodem arvo inftituenda eft. Solent in plantis nimiùm ramofis fuperflua capita priùs amputari: fic reliqua magìs grandefcunt, & fuccô implentur majoris efficaciæ. Primæ collectionis lacryma, *Gobaar* dicta, præftantior eft, & graviori pollet cerebrum demulcendi virtute, colorem exhibens albidum, vel ex luteo pallentem; fed qui color ex longiori infolatione & ariditate infufcari folet. Altera collectio fuccum promit, priori, ut virtute, ita pretiô inferiorem, coloris plerumque obfcuri, vel ex rufo nigricantis. Sunt, qui & tertiam inftituunt, quâ obtinetur lacryma nigerrima & exiguæ virtutis.

Opii collectio.

Præparatio Opii potiffimùm in eo confiftit, ut, aquæ pauxillo humectatum, fpathâ craffâ ligneâ continuò & fortiter ducatur & reducatur in patinâ ligneâ & planâ, donec elaboratiffimæ picis confiftentiam, tenacitatem & nitorem induat. Ita diu multumque fubactum, ad ultimùm manu non nihil pertractatur nudâ, & demum, in cylindros breves rotatum, venale exponitur; forcipe dividendum, cùm particulas emptores petunt. Hâc ferie pertractatum opium appellatur *Theriaak malidèh*, i. e. theriaca molendo præparata, vel etiam *Theriaak afiuun*, id eft, theriaca opiata, ad differentiam theriacæ Andromachi, quam illi vocant *Theriaak Faruuk*. Præparandi hic labor perpetuus eft propolarum, quos vocant *Kheifruus*, quafi Germanicè diceres Trunken Krämere/ quô illi, in foris & quadriviis fedentes, brachia fua ftrenuè exercent.

Opii præparatio: in Pilulis;

Maſſa hæc ſæpe numero, non aquâ, ſed melle ſubigitur, eâ copiâ admiſſo, quæ non ſiccitatem modò, ſed & amaritiem temperet: & hæc ſpecialiter appellatur *Bæbrs.* Inſignior præparatio eſt, quâ inter agitandum adduntur nux Myriſtica, cardamomum, cinamomum & macis, in pulverem ſubtiliſſimum redacta; qualiter præparatum opium cordi & cerebro inſigniter prodeſſe creditur. Vocatur in ſpecie *Poloniâ*, vel, ut alii pronunciant, *Foloniâ*, puta *Philonium Perſicum*, ſeu *Meſue*. Alii omiſſis aromatibus, tantùm croco & ambrâ maſſam infarciunt. Multi præparationem in uſum proprium ipſi perficiunt domi ſuæ, ne à propolis admiſcendorum paucitate vel multitudine decipiantur. Præter hoc triplicis præparationis opium, quod ſolâ pilularum formâ deglutitur, proſtat, vel etiam à domeſticis conficitur, liquor celebris nominis, *Coconàr* dictus, Græcorum quòd puto Μηκώνειον ac Homerianum Nepenthes, quod à bibacibus propinari affatim per horarum intervalla ſolet. Parant hujus liquorem alii ex foliis, aquâ ſimplici per brevem moram coquendis; alii ex capitibus contuſis infuſione macerandis, vel iisdem ſupra filtrum repoſitis, aquam eandem ſepties octiesve ſuperfundendo: admixtis pro cujusque placito, quæ ſapori gratiam concilient. Tertium addo opiati genus, Electuarium lætificans & lætificando inebrians; Hujus electuarii, cujus baſin idem opium etiam conſtituit, à ſeplaſiariis & medicis, prout quisque ingenio pollet, variè elaboratur, ac diverſis ingredientibus ad roborandos & exhilarandos ſpiritus dirigitur; unde varii ejus extant deſcriptiones; quarum primaria & famoſiſſima eſt, quæ debetur inventori *Haſjèm begì*, quandoquidem comedentis animum miris perfundere gaudiis, & magicis cerebrum demulcere ideis & voluptatibus dicitur.

in liquore; (Meconii Græcorum)

in Electuario.

Opium quod Europæis, ſi grani unius vel paucorum doſin exceſſeris, lethiferum nefas audit, à prænominatis popu-

populis longâ adſuetudine ita familiare redditum eſt, ut drachmam multi ſine noxâ deglutiant. Multa hôc abuſu, vel longiori ejus uſu, acciuntur mala; emaciatur enim corpus, laxantur vires, contriſtatur animus, ſtupeſcit ingenium: unde videas inſtar ſtipitum ſomnolentos & quaſi elingues ſedere in conviviis opii liguritores. Sæpe oblati mihi ſunt, quos à canino appetitu opii percurarem, ſoſtro centum aureorum promiſſo, ſi hoc citra damnum & vitæ diſpendium præſtitero. Exempla opii voracium non eſt, quod adducam, cùm eorum pleni ſint medicorum libri. Capita papaveris teneriora acetô condita nonnulli in menſâ ſecundâ appetunt; alii alia ex iisdem ſorbilla conficiunt, pro ſuo quique placito. Pergo ad Cannabin.

Qui inebriantium gaudent varietate, vel opii ſapore non admodum capiuntur, illi ab hâc plantâ ecſtaſin petunt temulentiæ. An hæc vera ſit Cannabis noſtras, an ejus quædam ſpecies, *Bangue* dicta, (ab Authorib. Horti Malab. T. X. p. 119 deſcripta) hic non diſquiſivero. Mihi ut ovum ovo in omnibus noſtrati ſimilis apparuit, cùm mas, tum fœmina: adeoque crederem cœlo ſoloque acceptam debere virtutem ſuam. Benjani Gamronenſes ſemen Iſphahano transſcripſerant, ut plantam colerent; ex quo verò progerminavit merè Cannabina, ſatis graveolens, ſed exſors expectatæ facultatis. Nec in Perſiâ genuinæ virtutis eſt, niſi quæ colitur in *Komærèh*, ſeu *Luriſtanâ*, in *Kutelli Pyreſèn* apud *Caſeruun* & in agro urbis *Iſphahaan*. Partes ſuppeditat lætificantes: Semen quod *Sjadonéh*, Pollen floſculorum quod *Tſjers*, & Folia quæ *Bæng* vocant. Semen virtutem obtinet debiliorem; Incoquitur cibis, & ingreditur emulſiones, ordinandas ad lætitiæ crapulam inducendam. Alii ſemen ſaccharo ſaleve condunt, veſcendum ad gaudia etiam conjugibus excitanda. Pultes, dum Cracoviæ ſtuderem, ex farina ſeminis Cannabini per jejunia ſæpè comedimus, ex quibus verò crapuloſum me, vel in

Cannabis.

Mm mm 3 gau-

gaudia effusum fuisse non memini. Pollen flosculis excussum protinus per subtile linteum cribratur, cribratumque statim in trochiscos redigitur. Illud, quod primò & leviori motu transit, vocatur *Tsjérsi Gobaar*, estque præstantissimum, & interno usui sacrum; prostat ejus libra una quinque argenti unciis. Cognoscitur præstantia ex micantibus punctis argenteis, quæ in trochiscorum fracturis apparent. Quod secundo loco, cribro concitato, permeat, vocatur *Tsjérsi Kamèr*, usu externo serviens ad exaltandum vires tabaci; cui accenso,imponitur particula pisi magnitudinis deflagranda. Quod prostremò & arduâ concussione pervadit, vilior est,colore viridans, odoris gravioris, eidem usui dicatum. Redigitur pollen in trochiscos, seu pastillos, cum sputo humano, admoto carbone, cujus calore mollescit & in massam faciliùs convertitur. Bonitatis nota est,si carbonibus inspersum citò parumque fumet, deterioris verò, si multùm & diu. Foliorum usus est in infusione cum aquâ frigidâ, quæ pota gaudiis perfundit bibentes, non citra gravem temulentiam. Modum præparandi describam, prout vidi institutum à quatuor *Derwissjis* (viris ex devotione mendicantibus) mihi obviis in xenodochio ad fines Indiæ. Hi, & folia quodammodo contrita, & vasa ad præparationem necessaria, levidensia, in femoralibus gestabant. Recipiebant foliorum prædictorum manipulos circiter duos, quos affusa aquâ agitabant; aquam imbutam virulentâ cruditate, expressis leniter foliis, abjiciebant; affusâ aquâ recenti aliâ, quam cum pulvere aliquoties agitatam, denno abjiciebant. Pulverem geminâ vice elutum expressumque subjiciebant pistillo, obeso, ligneo, & in vase fictili non incrustato acerrimè terebant,dum redactus esset in pultem. Huic paulatim affundebant aquam recentem, rotabant continuò, & demum per linteum trajiciebant, omni,præter recrementa,permeante substantiâ; ex quâ ipse colatus

liquor

liquor virescebat. Ex liquore, is qui præparaverat, scyphum, capacitatis dimidiæ libræ, singulis admetiebatur sociis, affatim evacuandum, rotato subinde vase, ne farina subsideret. Hoc liquore, velut mero, delibuti & ad lætitiam conformati se reddebant itineri. Sunt, qui pulverem cum syrupo subigunt, pro efformandis placentis & bolis, in eundem usum degluriendis. A foliis Cannabinis, velut à potiori inebriantium specie, homines medicamentis inebriantibus dediti, in Persiâ Indiâque vulgo appellantur *Bengì*. Theombrotion magicum, quod, à Regibus Persarum comedi & bibi solitum, prodit *Plinius* L. XXIV. c. 17; Herbamque, cujus fumo Scythæ abstemii; & Semen, cujus in ignem injecti nidore Thraces se olim inebriaverant, referente *Alex. ab Alex.* D. G. L. III. cap. 9. *Tsjeris*, *Bæng* & *Sjadonèb* fuisse, non alienum est suspicari.

§. III.

Inebriantia Indorum.

Ulteriori Asiæ, quæ India dicitur & ad Sinam usque extenditur, varia serviunt ad exhilarandum, inebriandum, vel efferandum animos, remedia. Ex numero externorum, præter Tabacum, communissimum est & in ore omnium versatur apophlegmatismi quoddam genus, Indis *Pinang* & *Bétel* ab admissis speciebus dictum. Componitur ex folio, fructu & calce. *Folium*, quod nomine totius plantæ Malabaris *Bétel*, Malajis *Siri* vocatur, saporem habet ex Menthâ aromaticum, odorem Malabathri, sive folii Canellæ sylvestris, figuram verò folii Piperis & Cubebæ: quarum plantarum ipsa stirps scandendi genium faciemque exhibet; fructu excepto, quem fert rarum, piperi longo similem, saporis perquam aromatici, & ad ipsam compositionem, si haberi potest, expetitum. *Fructus* Nux est, vel potius nucleus, Indis *Areek* & *Pinang*, Persis Arabibusque *Fufèl* & *Faufèl* dictus, nuci myristicæ magnitudine & colore variegato similis, substantiam obtinens

Pinang.

nens

nens ligneam, facultatem cerebrum turbantem & summè adstringentem. Crescit in quadam Palmâ, cujus descriptio extat apud Botanicos. *Calx* non ex lapide minerali coquitur, sed ex adustis ostrearum & concharum testis, ab Oceano in littus depositis. Ex his tribus buccella, quam Medici *Masticatorium* vocant, hoc modo conficitur: Folio *Betel* in trochi formam convoluto (priùs enervato) inditur nucis *arecæ*, in lamellas vel frustula dissectæ, pars circiter tertia; tum momento calcis, fere dimidium scrupulum pendente, interior superficies inungitur; quo facto, ne contenta excidant, trochus clauditur, ut fiat bolus tantæ magnitudinis, qui buccam quodammodo impleat. Hic dentibus volutus ac confectus salivam copiosam prolicit, prolectamque rubore tingit sanguineo; dum & gingivis robur, labiis colorem purpureum, & gratissimum ori halitum conciliat, &, quod palmarium est, cerebrum leviter inebriando spiritus demulcet & exhilarat. Usui ejus omnes Indi, præsertim nigritæ intra Tropicos, non exceptis extraneis ibi demorantibus, mirè sunt adsueti atque dediti. Sunt, qui domo haud exeunt, nisi velo ventris, vel vestimenti marsupio, trochis probe instructô, nec à mandendo cessant, nisi quando comedunt, vel dormiunt. In componendis igitur Betelis mulierculæ, in otio & mollitie educatæ, toto die, plebejæ omni mane occupantur, ut in promptu habeant, quos tum ipsæ mansitent, tum hospitibus & familiaribus pro more gentis offerant. Magnares masticationibus (sit verbo venia) præ ceteris luxuriosè vacant: unde ora continuo rubore diffluunt; fœdissimum aspectu! dum & difficile est, linguâ alieno motu occupatâ, sermones eorum intelligere. In aulis Malabaricis vidi non procul à Principe stare, qui subinde novam Betelen porrigeret; non digitis, sed furcâ tenui, argento obducta, & trochorum apparatu in longam seriem adornatâ; exhibendi hic ritus ad aulæ magnificentiam specta-

ſpectabat. In Siamenſi curiâ obtinet, ut illis, qui Regi à conſilio ſunt (*Opra* eos vocant) Betelum receptaculũ præferatur, quô à Majeſtate donari ſolent, artificioſè ex auro, argento, vel metallo ſequiori, pro cujusque dignitate, fabricato. Sine hôc adepto nobilitatis inſigni comparere in Regiâ vel illuſtrium convivio, non audent. Theca illa adornatur capſellâ plenâ calcis, ad unguenti conſiſtentiam præparatæ; ſpathulâ, ad tractandam calcem factâ; forfice ſingularis ſtructuræ, quâ *areca* durior ſine difficultate findi poteſt; & loculis, ad recipiendum folia, nuces, & ex his compoſita volumina ſive trochulos. Folia regio hæc aliunde repetit, flaccida quidem cum appellunt, virtute tamen integra, & diu ſervari apta. His ex penuriâ alii folia Menthæ ſubſtituunt, quæ illorum ſaporem quàm proximè referunt. Ex tribus his ſimplicibus, folium compoſito gratiam ſaporis & odoris tribuit; fructus cerebrum cum voluptate turbat vel inebriat; calx addita vires extricat, vehementiamque caſtigat; ipſius verò calcis acrimonia obtunditur adſtrictoriâ nucis virtute, ſine hâc linguam palatumque miſerè corroſura. Nux parciùs addita impedire non poteſt, quin continuò mandentium linguæ tandem occalleſcant, & guſtûs reddantur impotes; tum & ipſi dentes, quos alioqui firmare ſolet, erodandantur. *Arecæ* plures dantur varietates, & inter has mitioris genii, quæ teneriores ac recens additæ cerebrum minùs turbare perhibentur. Ego, quamcunque ſpeciem reciperem, mandere betelem nunquam potui, quin continuò mihi anxietates, ſudorem frigidum & vertigines, æquè ac tabaci fumus, commoveret.

De Opio, ejusque Perſis & Indis communi uſu, diximus. Addo abuſum execrabilem, qui viget inter Indos nigritas, ad efferandum animos ad homicidiorum patrandorum audaciam; dum vel vitæ ſuæ, vel injuriarum pertæſi, ſe devovent morti, per ultionem & mortes aliorum oppetendæ. Eo fine Opii deglutiunt bolum: ex quo in- *Hamuk.*

 tenti-

tentionis idea exaſperatur, turbatur ratio, & infrænus redditur animus, adeo, ut ſtricto pugione, inſtar tigridum rabidarum, excurrant in publicum, obvios quosvis, ſive amicos, ſive inimicos, trucidaturi, donec ipſi, ab alio perforati, proſternantur. Actus hic vocatur *Hamùk*, apud incolas Javæ & ulterioris Orientis crebrò ſpectabilis. Vocabuli ſonum ibi horret, quicunque audit; nam qui vident homicidam, illi vocem *Hamùk* ſummopere exclamant:508 endhoc text, "monituri inermes, ut fugiant, & vitæ ſuæ proſpiciant: dum ad extinguendam beluam accurrere debet, quisquis armatus & cordatus eſt. Opii etiam externus uſus eſt apud nigritas: nam eodem aquâ diluto Nicotianam inficiunt, ut accenſa caput vehementiùs turbet. Vidi in Javâ tabernas levidenſes ex arundine, in quibus id genus tabaci hauriendum exponebatur prætereuntibus. Nulla per Indiam merx majori lucro divenditur à Batavis, quàm *Afiuun*, quô carere adſueti non poſſunt, nec potiri, niſi navibus Batavorum ex Bengalâ & Choromandelâ advecto.

Electuariũ magicum.

Ex inebriantibus, apud Indos ditiores, utramq; replent paginam, quædam prorſus magicæ operationis Electuaria, quorum deſcriptiones recipiunt ſemen *Dutr* ſeu Daturæ, ſuccum papaverinum ſive *afiuun*, pollinem Cannabinum *Tſjers*, aliaque ex phytologiâ venenatâ, pro vario affectu, quem concitare pharmacopœus deſiderat, ſelecta; additis aromatibus, quæ ferociam corrigant, & vitales manducantis ſpiritus roborent. De directione pharmaci ad diverſa pro lubitu inducendum phantaſmata, multa referuntur admiranda, ſed partim incredibilia & fabuloſa, quorum ex numero eſt: quod propinato pharmaco excæcare adulter maritum poſſit, ut præſentis torum inultus conſcendat; referente Nobiliſſimo *Mandelsloo* & *Linſchoto*. Mihi in variis Indiæ regnis verſanti, veritatem ejusdem effectûs explorare non contigit; ſaltem hoc edoctus ſum, quòd ſtupenda in manducantis cerebro excitari poſſint phænomena & phantaſmata, quæ ignari homi-

homines magicè & genii ope fieri facilè crediderint; & credunt revera, de dato pharmaco ejusque effectu haud eruditi. Cujus rei hic annectere placet exempla, quæ propriâ experientiâ didici. Festum celebratur in Malabariâ mediterraneâ, in quo tempestatum & annonæ caritatis auctori, Idolo suo, ejusque Geniis obsidendæ offeruntur virgines Vestales (Deo *Wisthnu* sacræ) ut hâc voluptate conciliatus parcat frugibus & armentis. Obsessio in campo publico spectanda exhibetur hôc annuo ritu ac serie: Virgines, ex templo Brahmenum comitatu eductæ, primùm populo sistuntur contuendæ, pulchræ, bene comptæ, vultibus ad modestiam compositis & nihil præ se ferentibus insaniæ. Nec morâ, dum ex *Wedàm* (Bibliis gentilibus) verborum formulam sacerdos prælegit, puellæ leviter moveri, mox tripudiare, demum subsilientibus crebris & inconditis motibus fatigare corpus, torquere artus & oculos, spumare, & horrendas actiones edere: opinante populo, ita illas agitari ab inductis dæmonibus. Hæc dum aguntur, cymbala tympanaque lætum resonant, populo etiam voce & suspiriis applaudente. Lassatas Brahmanæ reducunt in templum & cubare jubent; elapsâque horulâ menti restitutas denuo educunt in publicum, ut turba gentilis liberatas à geniis videat, & idolum credat conciliatum. Sed ô lepidam fraudem! Illi Sacerdotes ante primum processum propinaverant opiatum quoddam furiosum, cujus virtute ad hos præconceptæ intentionis actus efferabantur; eò quidem citiùs, quò fortiori motu fermentatio & facultas medicamenti exagitabatur. Alterum pharmacum reductis propinabant, prioris antidotum, quod fermentationem compesceret: neutrum suspicante turbâ, quia hæc mysteria peraguntur in adyto tenebricoso, unicâ lampade illuminato, quod templorum tertiam ac postremam partem constituit; ut est tripartita eorum structura. Hæc propinasse, mihi referebat probatæ fidei Indo-Batavus, idiomatis bene gnarus, qui

 ostio-

oſtiolo propior caput adyto ingeſſerat, fraudis intrò actæ attentiſſimus ſpectator. Aliud ſub eodem cœlo vidi: In præaltâ machinâ curuli, ex duabus ferreis uncis, per dorſi muſculos adactis, ſuſpendebantur alternè ſeptem nobiles athletæ, unâ manu inſtructi gladio, alterâ ingenti clypeo, ut in honorem Deæ *Rhauni* armis luderent: quia hæc victrix heroina maximè cruore & ludis palæſtricis delectari creditur. Sic illi à bajulis ſpectatoribus Deæ illius templum tribus continuis vicibus circumvecti, arma ſua laniſtarum more fortiter vibrabant; tum etiam caput, axillas, crura hiſtrico lepore, velut per aërem natantes, motabant, ne minimum, ex actionibus & cruenta ſuſpenſione, præbentes doloris indicium. In circum, qui ſuſpendendos ſtringebat, me continuò intrudens, video à Brahmene propinari ex nucis Cocos putamine hauſtum aliquem, procul dubio narcoticum, qui dolores ſopiret, quos à Deo, templi præſide, aboleri, credebat populus. Interroganti mihi, reſpondebat ſacerdos: ſuccum eſſe *Lanſjes*, quem adverſus ſitim & deliquium propinarent. *Lanſjes* eſt nux Cocos immatura, liquorem dulcem continens, qui ſucceſſu temporis coagulatur in nucleum. Aliud in me ipſo & ſociis expertus ſum. Sex Europæi, cum Directore Domino *Lycochthone*, à Benjanis convivio excepti fuimus, in viridario, unâ extra Gamronum leucâ. Inter epulandum, ſingulorum dum bibimus in ſanitatem, Benjani abſtemii, in compenſationem, capiunt bolum inebriantis electuarii, recens ſibi miſſi ex patriâ. Guſtandi avidus obtineo buccellam non contemnendæ magnitudinis; & laudante me ambroſiam, ipſe capit quoq; Dominus *Lycochthon*, ceteris exemplum Directoris noſtri imitantibus, præter Dominum *Verdunkium*, qui olim virtutem expertus, ſolus repudiavit. Quid fit? Perfuſi & repleti ſumus, quotquot Nepenthe lactati, gaudio quodam inexplicabili, quali me nunquam in vitâ affectum memini. Nec aliud toxico illo delibutis licuit, quàm amplexus miſcere, loqui parciſſimè, arridere alloquen-

loquentibus,& cachinnis se invicem lacessere. Soluto sub noctem convivio,ubi equos conscenderamus,virtus pharmaci,quasi mutatâ scenâ,alia cerebris nostris creavit phantasmata. Haud enim aliter nobis visi fuimus, quàm,cum Pegaso,volatu per nubes & irides ferri, lucidâ elegantissimorum colorum specie undiquaq; obversante oculis nostris. Appulsi domum,& cœnæ,quæ nos expectaverat,accumbere jussi, quicquid quisq; ante se invenit,capimus appetitu lupino,& ciborum qualiumcunq; sapore ita oblectamur, ut cum Diis ipsis cœnare nobis videremur. Postridie, gravedo, qualiter solet post crapulam, (Russi vocant *Pochméli*) nulla cerebrum infestavit: sed discussis somno vaporibus,in statum suum restituta est ratio,& optimè habuimus. Obliteratâ pridiè gestorum memoriâ,(quam refricabat *Verdunckius*) minimè gaudiorum & incomparabilis,quæ nos foverat, lætitiæ immemores fuimus; recordati etiam (quod singulare noto!) metûs ruendi versus latus dextrum, quo equitantes & euntes continuò angebamur, cujus idea tam fortiter impressa, non poterat etiam mente excidisse. Habes, Lector, crapulam magicam, à pharmaco inductam: quale sub noctem si propinaveris Melancholico, credet expergefactus, & tortus fatebitur, per aërem se volitasse in Bructrum, feralem JCtorum vix elapsurus sententiam.

OBSERVATIO XVI.

Ligaturæ Magicæ Macassarorum, sive incolarum Insulæ *Celebes*.

§. I.

Ligaturæ variarum gentium superstitiosæ & inanes.

Ex Indorum magiâ naturali alteram, si haud pudicis auribus, contemplatione tamen non indignam depromo observationem, de Macassarorum deprædicatâ inter Indos ligaturâ: quâ illi virilitatem aliorum enervant,

vant & enervatam reſtituunt. Magiam hanc non nuper natam eſſe, patet ex Virgilii Eccloga 8, quæ elumbem hanc artem ſic docet:

Necte tribus nodis ternos, Amarylli, colores,
Necte Amarylli modo, &, Veneris, dic, vincula necto.

Fidem efficaciæ ſubſcribunt priſci omnium gentium doctores, & in cauſis allegandis nil dubitant, naturam in operatione ſuffulcire ope dæmonis. Quin, illuſtrata puriori religione ætas poſterior non adeo obſequio credulitatis & vaniſſimis ſuperſtitionibus renunciavit, ne viros in omni facultate enutriret, qui, cùm in ceteris rebus defæcati judicii & præſtantiſſimæ eruditionis documenta orbi exponant, de hoc tamen argumenti genere ubi diſſerunt, non erubeſcant veſtigia credulæ antiquitatis legere, & ex illis multas cauſas citare. Ex quibus præ ceteris nominare mihi fas ſit *Del Rionem, Arniſæum, Hier. Jordanum* & *Rodericum à Caſtro.* Sed ad Macaſſaros. Eſt huic nationi infractus in bello animus, gravitas in converſatione, &, generoſa indoles, quibus illa dotibus tetricitatem coloris & formæ corporis rependens, nobiliſſima gens nigritarum creditur. In illâ, uti maximè laudatur fides erga fidos reciproca & conſtans, ita nihil culpatur acriùs, quàm arcana & tenax in infidos & perfidos vindictæ cupiditas, quam in annos diſſimulat, donec expleverit. Inde ſequior ſexus maritos & amaſios, perfidiæ in amore reos, ſine pœnâ inducti faſcini nunquam dimittit: generoſè tamen vitæ & viſcerum incolumitati parcens, perfidiæ duntaxat inſtrumentum lædit, in tantum, ne conſueſcere poſſint cum ullâ mortalium, quàm cum uxore, vel cum illâ, cui ſoli fidem ſtipulati erant. Sed & viri, conjuges pari talione cohibent viciſſim, ut, quicunque illis compreſſionem machinentur adulteri, ad quosvis conatus inglorii marceſcant. Hæc magia & faſcinandi conſuetudo à Macaſſaris ad alias migraſſe videtur gentes circumſidentes, præſertim (quantum cognovi) Javanos, Malajos & Siamenſes;

quæ

quæ gentes, vel ex petulantiâ procos & concubinas, vel in ultionem maritos & uxores infideles ligare, & ad rem cum aliis habendam inhabiles reddere, mutuo consueverunt. Viget fascinandi hoc artificium, sed magis fortasse superstitiosum, apud Christianos Orientis; qui inter sacerdotales cerimonias, præsertim in ipso puncto copulationis, debilitatem sponso inferri ac inferendam declinari per maleficia posse, firmiter persuadentur; & ab his adeo metuunt, ut nulli non magnates & divites copulationis actui adesse curent sagam, quæ ligaturam inhibere, & hôc ipso à desponsandis dissidia ex hoc fonte oriunda declinare noverit. Quod, ut ex ipsis sæpe auditu accepi, ita copulationibus præsens, his didici exemplis. Dum circa Aulam Russicam versarer, quidam à latere summi Principis, (Dumdiake) mihi familiaris, cum illustri virgine nuptias celebraturus, id è primis consilio utriusq; familiæ agebat, ut adesset vetula, magiæ nomine apud *Slabodæ* (suburbii à Germanis habitati) incolas celebris, quæ inter sacerdotales cerimonias, ligantium, si qui adessent, conatûs, arte suâ illuderet. Atqui hanc referebat consuetudinem in magnatum nuptiis obtinere usitatam atq; licitam. Quod equidem non mirabar; cùm qui superstitiones prohibere debeant, Imperator & Patriarcha, superstitionum tenebris ipsi involuti ac graviter effascinati sint. In Armenorum suburbano Civitatis Isphahanensis templo primario ad solennitates sponsalium noctu celebrandas, cum Legato invitati, vidimus fortuitò fascinantem virum, post templi ostium latentem; qui virgulam longam, quam sub axillâ tenebat, in taleolos mussitans dissecaret. Rogatus à Dn. *Leuenanker*, nobili Sueco, qui primus gesticulatorem adverterat: quo fine id faceret? & de reverentiâ loci monitus, nihil dedit responsi, nihil ab actione remisit. Accurrit tandem ex cognatis, qui impedimenta submissè deprecatus, narrabat: id jussu fieri nupturientium, ut si quis cœtui interesset alligator magus, ejus ille irrita intenta redderet. Hæ super-

ſuperſtitioſæ & magicæ actiones, uti publicè inter Chriſtianos Orientis permiſſæ ſunt, ita quoq; occultè verſantur inter Chriſtianos Occidentis noſtri, etſi à ſuperſtitionum veneficio Legibus & Religione prohibitos. Nec deſunt iis Philoſophi, qui ligaturas per ſeram clauſam, ligulam conſtrictam, cultrum parieti infixum, aliosve actus in puncto ſacerdotalis copulæ inſtitutos, induci poſſe contendunt; ac præſtigias præſtigiis opponendo, illatas ex tali cauſâ ligaturas mictione per annulum ſponſionis, vel per anſam lapidis ſepulchralis, ſimilibusque ineptiſſimis phylacteriis, nullis naturæ cauſis nitentibus, curandas, publicè docent. Indignam ſanè Philoſopho ſententiam! Nam infallibilis veritatis regula eſt: (docente *Sennerto in Hypom. Phyſ.*) *Nihil agere ultra vires ſuæ ſpeciei;* quominùs affirmare congruum eſt, conſtrictiones, compreſſiones ſerarum, vel ceteras ſagarum geſticulationes & verba muſſitata, quicquam poſſe exſerere virium; niſi fortè in animo ſuperſtitioſi hominis, qui imaginatione ſuâ influentes ſpiritus ad membrum expandendum requiſitos, nullô negotio impedit, vel promovet: quos verò & ipſe pudor non rarò in noviter nuptis ligat & ab officio retinet; ſolvit deinde ac reſtituit conſuetudo & longior familiaritas. Qui effectus iſtos per incantatoris intentionem & vim imaginativam, in alius perſonam & corpus directam, explicare laborant, actiones immanentes & transeuntes malè diſtinguunt; &, *Verulamio* licet atq; *Helmontio* ſibi præſidibus, ſententiam ſuam explodendis exponunt abſurditatibus.

Macaſſarorum ligaturæ in ſpecie.

§. II.

De Indorum, ac in ſpecie de Macaſſarorum, ligaturis paulò fortaſſe mitiùs ſentiendum eſt; quòd non ſolis peragantur actionibus vanis & ad rem nihil facientibus, ſed præterea requirant modos mediaque naturalia: quorum effluviis & magneticâ conſpiratione quandam mentis alienationem excitari in adultero, & accedente levi conſcientiæ

tiæ & imaginationis motu, spiritus animales, fluidissima illa & nutu mobiliora corpuscula, ab illapsu revocari; vel per me licet, quacunq; alia ratione, mihi quidem occultâ, flaccidam constitutionem in momento induci naturaliter posse contendas: quandoquidem obvia ibidem exemplorum copia vix permittit de effectu dubitare. De hâc ligaturâ jculariter multa mihi narraverant alii, quibus ego, velut otiosorum commentis, attendere nunquam fui dignatus. Incidi forte fortuna tandem in militaris officii juvenem conterraneum, ingenuum & athleticæ valetudinis, mihi obvium in expeditione contra rebellem Principem, Belgis Capitain Junker dictum, in Insulâ Iavâ majori. Hic, quòd mihi credebat, ex Macassariâ ante biennium in Belgium reversus, cum nepti domesticâ magistri Cameræ Amstelod. Ind. Or. (Bewindhebbers Nichte) iniverat conjugium: cujus sacra celebraturo (prout ante abitum consueverat) ad quævis tentamina flaccuit priapus, fortis alioqui in hoc campo pugnator. Recordatus amasiæ Macassariensis, cum quâ ad pactum tempus (ita mos est illic terrarum) conjugum more vixerat, quod verò ante discessum, comprimendo aliam, violasset: facilè se ab illâ fascinatum, & cum illatâ pœnâ dimissum intelligit. Cum Patroni igitur commendatitiis reversus in Indiam, permissus est à Senatu, qui locum repeteret, in quo captivam reliquerat virilitatem. Quam, quòd in vitis esse amasia desiisset, multa cum difficultate, ad sententiam tamen, recuperaverat, nunc cum spolio resarti vigoris remigraturus in patriam. Historiolam lepidam & rarioris exempli mihi visam, cum Bataviæ in illustri symposio recitarem, respondit Gn. Dn. G. D: Haud sibi exempla ejus farinæ peregrina esse; persæpe cum commendatitiis reverti ad pristina hospitia mittendos, ut corrupti articuli statum redintegrent; & de veritate me nihil dubitare jussit. Narratiunculis dehinc attentior, plenam ubique inveni exemplorum hujus argu-

 menti

menti copiam; cujus me promum condum hîc non exhibebo; sed ut me expediam, saltem pro coronide adjiciam ipsum ligandi ac solvendi artificium, arcanum, quod anili sagæ, medicinam facienti, pretio & precibus extorsi; haud inficianti, plures dari ligandi modos, sed minimè comparandos cum arcano nostro, utpote longo usu & experientiâ probato. Verba vetulæ sunt: *Puella amasium, vel conjux maritum, ligaturus, abstergat à concubitûs actu mentulam indusio, vel quolibet linteo, ut seminis quantum potest, excipiat. Hoc linteum probè convolutum sub limine domûs suæ in terram sepeliat: ibi quàm diu sepultum reliquerit, tam diu ejus basta, in nullius, præterquam sui, (fascinantis) servitium obediet, & priùs hôc nexu non liberabitur, quàm ex claustro liminis liberetur ipsum linteum. Vice versâ: Lecti sociam ligaturus, menstruatum ab eâ indusium, sive linteum quodvis menstruo cruore abundè pollutum, comburito. Ex cineribus, cum propriâ urinâ subactis, efformato figuram priapi; vel, si cineres icunculæ fingendæ non sufficiunt, eosdem subigito cum parte terræ, quam recens perminxerit. Formatam iconem cautè exsiccato, siccamque asservato locô siccô, ne humorem contrahat. Quamdiu sic servaverit, omnes arcus, dum ad scopum sociæ collimaverint, momento contabescent. Ipse verò dominus cum optato fruiturus est gaudio, Alrunum hunc suum priùs humectato; qui, quàm diu madet, tam diu, suspenso nexu, mentula ipsi parebit; quin & aliis, quotquot ad hanc metam properantes fæmina admiserit.* Hæc Illa. An quid sympathiæ & magneticæ virtutis sublateat? judicent alii, me doctiores; ego saltem relator Observationem hanc, ob amabilem lectionis varietatem, inserui.

AMOE-

AMOENITATUM EXOTICARUM

FASCICULUS IV.

Continens

RELATIONES BOTANICO-HISTORICAS

DE

PALMA DACTYLIFERA,

in Perſide creſcente.

Catalogus Relationum
FASCICULI IV.

Relatio 1. Introductio ad Palmæ historiam.
2. Palmæ historia generalis.
3. Ejusdem cultura.
4. Palmæ descriptio botanica.
5. Palmei fœtûs historia & anatomia botanica.
6. Palmæ historia naturalis & œconomica. *Sive*: de Palmæ fœmineæ impraegnatione, & ratione tractandi Dactylos.
7. Peregrinationes ad palmeta.
8. Diætæ, Stationes, Aquaria & Hospitia circa illa.
9. In palmetis hospitantium occupationes.
10. Palmæ usus. Historiæ epilogus.

RELA-

RELATIO I.

Introductio ad Palmæ historiam.

§. I.

Phœnix restitutus. *Introitus.*

Palmam heic sistimus dactyliferam, elegantissimam Orbis, & Asiæ citerioris copiosissimam arborem; arborem, quæ, torrentis cœli sui ac soli natalis invicta injuriis, in excelsum fastigium superbo vigore enititur, & uberrimâ lautissimorum fructuum annonâ possessores suos cumulat. Ex quibus illa felicitatibus gloriosè meruit, ut eam literatus orbis Constantiæ, Fortitudinis, rerumque præclarè gestarum notam atque insigne constitueret. Injurius ego in dignitatem arboris, & ingratus in beneficentiam videar, nisi lectissimam ejus historiam, quæ à Botanicis obiter delineari, à Philosophis & Poëtis contaminari etiam figmentis solet, plenâ disquisitione vindicem, atque hôc ipso meritas reponam grates almæ nutrici, quæ me ultra biennium dactyliphagas inter Persidis Arabiæque gentes fructu melligeno sustentavit, umbrâ verò, quamvis tenui sua, ab ardente Jove gratiosè protexit. Pensum ita persequar, ut arboris natales, structura, cultus, fœtura, patria, dactylipha gi populares, eorumque mores & ratio vivendi, & quæcunque ad historiæ integritatem spectaverint, Palmæphilo Lectori innotescant: tantum materiæ apparatum singulari Fasciculo complexurus.

Phœnix Arabum.

In dissertationis limine nos morari jubet famosa illa & tantopere ab auctoribus deprædicata *Avis Phœnix;* quæ cum arbore nostrâ uti Græcæ appellationis τοῦ φοίνικος

ita quodammodo patriæ & fortunæ particeps eſt: ex quo, ut paucis eam contemplemur, argumenti ratio poſtulat. Patria illius Arabia eſt, deſerta illa & perpetuis ardoribus æſtuans; in quâ unica dicitur & ſine pari exiſtere, inſolentiâ quam natura ſtupet, & quam demirata antiquitas Avem ipſi Soli ſacrare dignata eſt. Forma illi eximia eſt, magnitudine aquilæ, cujus caput & collum aureo nitore fulgent, vertice longis plumis criſtato: vaſtum pectus & caudam laxiorem cœruleus, roſeô interpunctus, color, reliquam ſuperficiem purpura, variis coloribus diſtincta, inſigniter commendant. Omnium autem viventium maximè longæva eſt: cujus vigorem nec vernaculus ardor cœli, nec ulla infirma ægritudo corporis; vitam verò nec fati neceſſitas terminat: quippe quæ pluribus defuncta ſeculis, (quorum de numero auctores diſcrepant) quaſi annorum, quos vixerat, ſolum numerum pertæſa, ex ferali buſto, quod ſibi ex aromatibus ſtruxerat, repueraſceret, felicem ſubitura prioris vitæ periodum. Sic inquam Græca fides, ſic Latina à Græcis adoptata Phœnicem deſcribit Arabum.

Phœnix Sinenſium.

Si permiſſum eſt procul excurrere, audeam in ſcenam huc ducere, ac Phœnici æmulam affirmare Sinenſium 鳳 *Foo*, vel, ut pleniùs ſcribitur, 鳳凰 *Foo woo*, avem apud antipodes æquè celebratam, atque in noſtro hemiſphærio Phœnix eſt. *Foo woo* enim deſcripſerit, paucis exceptis, qui ipſum Phœnicem: quo cum Sinenſis illa de originis & felicitatis primatu non injuriâ fortaſſe contenderit. Scribitur enim unicus & perfectiſſimus eſſe naturæ partus in Volucrium genere, Ein Meiſterſtück der Natur; partus equidem in ipſo æthere excluſus, & eo ipſo demiſſus tempore, quô ex fœcundiore cœli, ut loquuntur, cum terra coitu naſcebantur in quadrupedum genere animal exquiſitiſſimæ pulchritudinis & virtutis, *Kirìn* dictum; in ordine verò humano *Sédſin* aliquis, id eſt, perfectiſſimus inge-

ingenio & virtute homo: cujusmodi fuisse perhibentur doctores *Roosj*, *Koos*, nostratibus *Confutius* dictus, *Sjaka* & alii paucissimi. Avis hæc à Sinensibus, &, qui eorum religione & scientiis imbuti sunt, finitimis nationibus, creditur auspicatissima nuncia felicis seculi, hominum amans, cœlitibus dilecta. Magnitudo illi decens est, forma eximia, cui nullus deficit articulus pulchritudinis: Hanc præsertim crista commendat excelsior, collum & crura longa, cauda longis plumis luxurians, & cum reliquo corpore, triade colorum, rubeo, cœruleo aureoque eleganter distincta. Longævitatem in Phœnice miraris, in *Foo woo* sanctitatem stupeas: Rigorem enim religionis Pythagoricæ inimitabili exemplo referens, graminis externa tantùm depascit foliola; ne herbulam, immortalis quoque animæ habitaculum, occidione deleat; gressus verò eâ cautione dirigit, ne animalia offendat vel maximè exilia, vel eorum frangat ova: quibus tamen omne terræ spatium (microscopiis & subtiliori philosophiâ testibus) abundare dicitur, ut proferre pedem, sine inferendâ clade, sit difficilimum. Interitum vix habet, quòd ex mortalium scenâ ad æthera rursum sublata, ubi maneat, dici non possit. Hæc igitur felicitatis augurium & index habita, sæpè à Sinensibus, velut ab Ægyptiis Scarabæus, rerum dicatur auspiciis; initia librorum, Principum conclavia, & rarioris artificii mappæ tabulæque, imagine ejus frequenter insigniuntur; quin & orationibus votivis & gratulatoriis apud literatos argumentum præbet atque gratiam. Adeo inquam in multis *Foo* Phœnici videtur substitui, ut diceres ipsum esse, vel ex ejus historiâ evolâsse ad antipodes.

Verùm enim verò, figmenta sunt diversæ originis: quam (missâ Sinensium ave) Phœnix noster invenisse videtur in hieroglyphicis cunabulis Ægyptiorum; nisi forte *in ipsâ exclusus Arabiâ*, *post longum seculorum ambi-*

ambitum (verba sunt ita referentis Taciti *L. VI. Ann. c.* 28.) *demum in Ægyptum dederit*. Inde igitur ab advenis Phœnicensibus susceptus, (nam per hos notitiæ migrabant) ad transmarina enatavit littora Græcorum: à quibus nil mirum est, si non reclusis analogiæ mysteriis, in Romanorum quoque fidem concesserit, & oratores pariter ac poëtas, quin & historiarum monumenta, eximii leporis & plena admirationis fabula nullo negotio occupaverit. Nec enim dubitârunt omnium seculorum auctores opinioni de prodigiosæ volucris existentiâ suffragari: ex secularibus *Herodotum*, *Plinium*, *Solinum*, *Ælianum*, *Philostratum* novimus; *Clementem Romanum*, *Cyrillum*, *Epiphanium*, *Ambrosium*, *Lactantium* ex Ecclesiasticis; taceo in utrâque classe recentiores. Videris ætate quoque nostrâ scholarum heroas, quos tantâ pervicaciâ incessit Phœnix, ut veris rationibus malint, quam opinioni de existentiâ speciosissimæ volucris, parentare: quasi ex interitu tot argutissimarum, quas illa præbet, inventionum, Reipublicæ literariæ saluti metuant. Tacebo nunc commenta Asiæ, inter Indum & Gangem positæ, in prodigiis admittendis facilimæ, & in retinendis tenacissimæ partis terrarum; quæ inter antiqua superstitionum cum Ægypto commercia avem Phœnicem amplexa quoque videtur: nescio, quas non prodigiosas de eâ affectiones somnians; illas verò, seu Patriæ immemor, seu figmenti conscia, non quidem in deserto Arabiæ, sed circa Imamum montem & inaccessam Gangis originem, quasi in Utopiâ, collocat. Quid autem mysteriorum studiosa gens per Phœnicem designaverit? an aurato capite cœlum? an pectore cœruleo mare? an versicolore corpore plantigeram tellurem? an corpore toto universum mundum, qui elapso anno magno Platonico revolutionem passurus sit? Ita quidem *Deusingio*, *Laurenbergio*, *Kirchmeyero*, aliisq; persuasum est, minimè verò iis, qui cum Ægyptis Arabi-

Phœnix Indorum.

bus-

busque versati, sensûs hujus mystici ne vestigium inveniunt in ipsis regionibus, quæ primam dedêre lucem Phœnici. Quid moror? In τῦ φοίνικος, sive Palmæ dactyliferæ, argumento, arboris omnium principis, Phœbo dicatæ, venustissimæ, felicissimæ & maximè longævæ, natales suos nomenque invenit Phœnix ipse plumosus; Et per Phœnicem nihil unquam aliud priscis, nisi Palma nostra designata est; Alæ frondium ordines alatos indicant; decus plumarum, pinnatam seriem foliorum; renascens illa ex igne origo, ardorem significat, in palmiferis Arabiæ desertis maximè intensum, qui cum ceteris viventibus ferat interitum, Phœnici tamen nostro ortum & vitam, partibus omnibus incrementum, caudici firmitatem & robur, fructibus maturitatem & perfectionem tribuit. Ceterùm & vita utrique longæva, Soli utraque sacrata, par fama & gloria, idem denique nomen est. Atque sic recluso, si quod est in fabulâ, analogiæ mysterio, reciprocam hîc reddimus ex ave in arborem metamorphosin: eam hoc loco statuentes & restituentes Phœnicem, quæ in Persiæ non minùs, quàm in Arabiæ Ægyptique æstuoso solo longæva perennat *Arbor Dactylifera*, Latinis Palma, Græcis φοῖνιξ, Arabibus Persisque نخل *Nachl*, Ormusiensibus مغ *Mogh*, eorumque finitimis مخ *Moch* appellata. Quam ipsam dum sub disquisitionis incudem vocamus, à contemplatione nostrâ excludimus alius terræ geniique arbores illas, quibus vel ex frondium gradatâ dispositione, vel ex verticis circa mediam gemmam circumfusâ comâ, vel ex harmoniâ partium fœturæ, puta spatharum spadicumque, vel tantùm ex individui caudicis simplicitate, vel quocunque charactere alio, Palmarum civitas indulta est.

§. II.

Palmarum genera.

Omnes plantas sub amplo Palmarum nomine per uni-

verſam Aſiam extantes in tres ordines disjungo; ſic enim ipſa eas divellit maximè obvia & perennis differentia foliorum: Primus ordo Palmas folio Adiantino, alter flabelliformi, tertius arundinaceo exhibet dotatas, & in hôc poſtremô Phœnicem quoque dactyliferam, Palmam κατ' ἐξοχὴν & ſine addito ſic dictam; Omnium quippe Palmarum, quin arborum omnium facilè Reginam, perfectiſſimumque in Regno Vegetabili ſuperbæ gravitatis exemplum. Niſi forte principatum ſibi arrogaverit Palma folio arundinaceo, *Cocos* dicta; quæ noſtræ vix cedit, ſive formæ totius ſimilitudine, ſive uſûs, quem vitæ humanæ præſtat, varietate, ſive potiſſimùm ſui copiâ & multitudine: quâ, ut illa in omni citra flumen Indum Aſiâ æſtuoſâ, ita hæc in omni Indiâ Tropicis concluſa, ceterarum arborum numerum conjunctim omnium evincit, extra eos verò limites, quod notabile eſt, nullâ arte ſe propagari patiens. Quam verò *Cocos*, velut nuciferam & à pruniferâ noſtrâ diverſam, à Phœnicis tractatione excludimus. Initio de dactyliferâ, vel de omni fortaſſis Palmâ dubitaveris, cuinam ſtirpium claſſi aſſocianda ſit? Nam Herbis & Fruticibus accenſeri, vel ob celſitudinem non poteſt; nec referri inter Arbores, quæ arboris leges indolemque reſpuit; nuſpiam cortice veſtita, expers ligneæ ſoliditatis, & per ramos ſurculosque haud divaricata. Peculiarem igitur ſubire cenſum popularium judiciô videtur, qui eandem مُخّ او نَخل *Moch* vel *Nachl* ſpecificô, quàm Arboris دِرَخت *Diràcht*, communi vocabulo appellare malunt, & Palmetum proprio nomine نَخلستان *Nachliſtaan*, vel antiquiori & oræ Perſicæ uſitato nomine مُغستان *Mogheſtoon*, non دِرَختستان *Dirachteſtaan*, id eſt, arboreti, indigitant. Enim verò, dubitationes has non adeo moramur, ut ex arborum ordine eam excludamus; haud integrum ducen-

centes, ut Fungis & Muscis, sic vel Palmis aliud inter Plantas, quàm quô à Botanicis dudum donatæ sunt, præter necessitatem genus constituere. *Theophrastus* sanè: *Planta, inquit, res varia est atque multiplex, inque universum de eâ referre judicium, difficile.* Hist. Plant. L. 1. c. 2.

RELATIO II.

Palmæ historia generalis.

§. I.

Species.

Palma Sylvestris Persica.

Expedit autem ante arboris nostræ introductionem duplex indicasse, Sylvestre nimirum & Hortense, genus. Illud per desertas valles & circa torrentium salsorum ripas crescens, formam gerit indecoram, tortam & humilem, folia hortensi multò longiora, firmiora & ad textilia opera magis expetita, fructus verò ut rarissimè, ita non nisi austeros & inutiles; ex quo, ceu futile, & palmeo nomine indignum, peculiari appellatur nomine ابوجهل *Abudsjehl*, quod Arabicè Patrem inscitiæ significat. Creditur ex ipsis ortum esse hortensium dactylorum ossiculis, quorum germen in sterili solo, nullâ quidem auxiliante culturâ, in agrestem prosapiam degeneret, si deinde radicum traducibus propagetur. Ruricolæ sic referunt, penes quos fides sit. Sylvestri classi accensenda venit parva quædam Palma Indica, quam copiosam *Ceylana* Insula, sub nomine *Hin Indi*, id est, pumilæ Palmæ, rariorem *Malabaria* sub *Katuu Indel*, i. e. Sylvestris Palmæ, rarissimam terra Gangetica, sub Telingicæ (mediterraneum idioma est.) vocis *Ni Peris* appellatione videndam exhibuerunt, Dactylos ferentem minores, rubros, quodammodo edules, carne farinulentâ, ex quâ coctionis ope mellis speciem Indi nonnunquam eliciunt; descri-

Palma sylvestris Indica.

pta ab Horti Malab. auctoribus Part. 3. Ab eâ non differre nisi natali solo videtur procerior oræ Gusurattensis Palma, quæ inebriantem liquorem تاري *Tarì* (pariter, ac per universam Indiam Palma *Cocos* potum vinosum, *Syri* dictum,) ex præcisis spadicibus effundit; mitior verò, veræque Palmæ admodum æmula est, quoniam terræ natalis humente sabulo, modico sale nitroso, & fervore fota (quibus mirè Palmarum genera delectantur) in ejusdem proceritatem generosè enititur. Vulgus in Perside & Arabia agresti familiæ annumerat arborem suam Bdelliferam دوم *Duum*, aliis مقل *Mokhl* dictam, cujus Gummi مقل ازرق *Mokhl Asrak*, apud myropolas utriusque regionis, prostat venale, ex fructuum decocto, quod perhibent, inspissatum, coloris rufi, pellucidum & sincerum. Arbor hæc ipsa est, quam in Paradiso quoque germinasse, indicat Hebræorum vocabulum ברלח Arabum voci مقل ازرق Bdellium denotanti, dubio procul æquivalens; nunc ejusdem ferax tantùm est felix, quà Sinum Persicum respicit, Arabia, & huic adversa ora Persidis خاسك *Dsjask*, nostris *Capo de Jasques* dicta, unà cum vicino deserti ejusdem circuitu, quem κατ' ἐξοχὴν & velut proprio nomine بيابان *Biabuun*, id est, desertum appellant. Quam ipsam verò arborem mihi haud visam, nequaquam Dactyliferæ speciem esse, sed sylvestrem Palmam nuciferam folio flabelli formi, αὐτόπτης mihi retulit attentissimus in Oriente Botanicus, *Herbertus Jagerus*, Vir inter Philosophos & Gymnosophistas eximiæ auctoritatis, cui fidem subscribimus: Crediderim hanc esse *Bdelliferam Chamæryphem Serapionis*.

Palma sylvestris Bdellifera.

Palma Hortensis.

Mitis altera & hujus loci Palma est, quam nascendi fortuna melior, humanæ curæ & culturæ subjiciens, Horten-

tenſem eſſe voluit, ſpecifice Palma Dactylifera, & ſecundum eminentiam, *Palma* ſine addito, Phœnix veteribus, Perſis مُغ نَخلْ و نَخل خرما *Moch*, *Nachl* vel *Náchli chormà* appellata; cujus, ſed potiſſimum in Perſide naſcentis, hiſtoriam perſequimur.

§. II.

Patria.

EjusPatria, in Aſia quidem, (nam Africam non moramur) omnis eſt Arabiæ Perſidisque tractus, qui ab Indiâ ad rubrum mediterraneumque maria protenditur, verſùs meridiem Oceano circumfuſus, verſùs boream trigeſimum ultrà citraque gradum attingens altitudinis. In quo verò nuſpiam Palma magis luxuriat, quàm iis in regionibus, quæ ſitu propiore Sinum ambiunt Perſicum; quales ſunt: verſùs meridiem, Arabia Maskettenſis, felix quoque nuncupata, ex ubertate dactylorum, quibus & cives ſuſtentat ſuos, & citeriorem quoque Indiam alit; Verſùs orientem, *Carmania* deſerta, nunc مكران *Meckraan* dicta, ad سندي *Sindi* provinciam usq;, ſive Indi fluminis alluvionem; ultra quam, teſte *Garzia*, nullum Palmæ hujus eſt veſtigium: ut mirer, unde *Georgio Anderſonio* Dactyli venerint in Kara Kitaja. *Itiner. Lib. 2. cap. 10.* Sanè, qui ejus arboris natale longiùs in orientem protulerunt, quique Palmarum vel folia pro papyro experi, vel ſpadices earum vini feraces eſſe retulerunt, illi vel congeneres ſylveſtres, vel Palmas nuciferas cum dactyliferis confuderunt, quale non eſt viatoribus indoctis, vel ſupinis, errorum genus inſolens. Verſùs occidentem; quicquid terrarum ex Babyloniâ per Suſianam ad Baſrenſæ usque protenditur illuſtre oſtium illud, quod Euphratis Tigridisque aquas, communi alveo شط العرب *Sjèt el arab* receptas, in Sinum Perſicum effundit, atque inde dacty-

lorum

lorum magnam vim ad exteros mari dimittit. Versûs Septentrionem antiquæ veræque Persidis فارس *Fars* dictæ pars australis, quam ad Orientem *Carmania*, ad Occidentem *Susiana* terminat. In hâc verò nulla est ditio, quæ caryotarum vel delicatiori genere, vel majori affluentiâ dotetur, quàm جهرم *Dsjahrom*, ex quâ illæ per regni universi partes & provincias (quas omnes incolæ nomine ايرون *Iruun*, nos, non Persidis, sed Persiæ vocabulô complectimur) ipsamque in Tartariam & Georgiam pervehuntur. Ex ceteris territoriis ditiori annonâ gaudet provincia لار *Laar*, & quam hodie includit, داراب *Daraab*; Carmania item, nunc كرمان *Kirmaan* appellata; & inprimis ea provincia, quam Sinus sæpè dictus alluit, ab insulâ جرون *Dsjeruun*, (nostris *Ormus*, vulgo Persarum هرموز *Hormuus*) *Dsjerunaat* denominatur: cujus ego nunc squalidæ ac torrentis terræ in amplexu, sub umbrâ Palmæ arboris, descriptionem hanc meditor. Rectè dictavit *Strabo*: *Regio* (Persis) *magna ex parte nuda, nihil habet præter frutices & Palmam, quæ in Babyloniâ & Susianâ & in orâ Persiæ & Carmaniâ permulta est*, de Situ Orbis Lib. XVI.

Cœlum & Solum.

§. III.

Cœlo Palma gaudet torrido & æstuoso, terrâ autem sabulosâ & limosâ, levi & nitrosâ: ex quo igitur ceteræ stirpes intereunt, eodem loci geniô arbor nostra delectari, imò solô foveri dicenda est; quandoquidem in cœli benignioris regionem, fundum licet opimum, transplantata, vel emoritur protinus, vel, si vitam servet, sterilis & parva consenescit. Idem observavit *Theophrastus*: *Caloris*, dum ait, *avida est, & frigidum ferre nequit, fructifera verò*

verò sterilescit in Græciâ. Hist. Lib. 2. cap. 9; & *Plinius: Nulla est,*inquiens,*in Italiâ sponte genita,nec in aliâ parte terrarum,nisi in calidâ; frugifera verò nusquam,nisi in fervidâ.* Lib. 13. cap. 4. Sanè,quò Palmarum feracior est regio,eò ut plurimum inclementioris cœli & magìs ceterarum rerum inops est, præsertim aquæ dulcis & fluminum; incolas proinde non habens, quàm plebejos & fortunæ tenuioris,qui dactylis, vix aliâ eduliorum specie, sustentari, & vitam degere in squalore & inopiâ à teneris consueverunt. Indolem cœli satis expressurus videor, si omissis reliquis, saltem calamitatum caput, auram ejus ferventem nominavero. Hæc æstate palmiferas regiones cùm infestet promiscuè omnes, tum verò circa littus Persicum supra mortalium tolerantiam & vires intenditur. Causa est, quòd Sol æstivus nullo hîc imbrium humore, nullo nubeculæ velo unquam mitigetur; in Tropico verò existens, itu redituque circa popularium vertices multò diutiùs, quàm in ceteris cœli partibus, commoretur, ex quo hæc zona æstum ubique terrarum patitur; præterea, quòd campos hîc inveniat merè sabulosos, adeoque fovendis radiis tenaciores, præsertim versùs boream clausos montibus præaltis, qui, ut austrum calentem sistunt, ita verò arcent expectatum ab illâ parte aquilonem. His pondus prægrave addunt singularis notæ Venti, ex austro-occidente post meridiem flantes, æstuosi adeo, ut ex orci faucibus propelli magìs formidandi nequeant. Incolæ eos vocant *Baadi samuur*, barbaro ipsis nomine & venenati quidpiam insinuante; rectiùs Circios infernales appellaverint; ex eorum quippe occursu,præsertim in turbinem si agantur, viatores nonnunquam prosterni, & præcluso spiritu suffocari contigit, nisi linteô madefacto faciem operiendo suffocationis periculum declinaverint; quo fine nemo facilè sine plenâ amphorâ iter hôc cœlô occipit. Res prodigio similis, & ut à nemine

Æstus in littore Sinûs Persici.

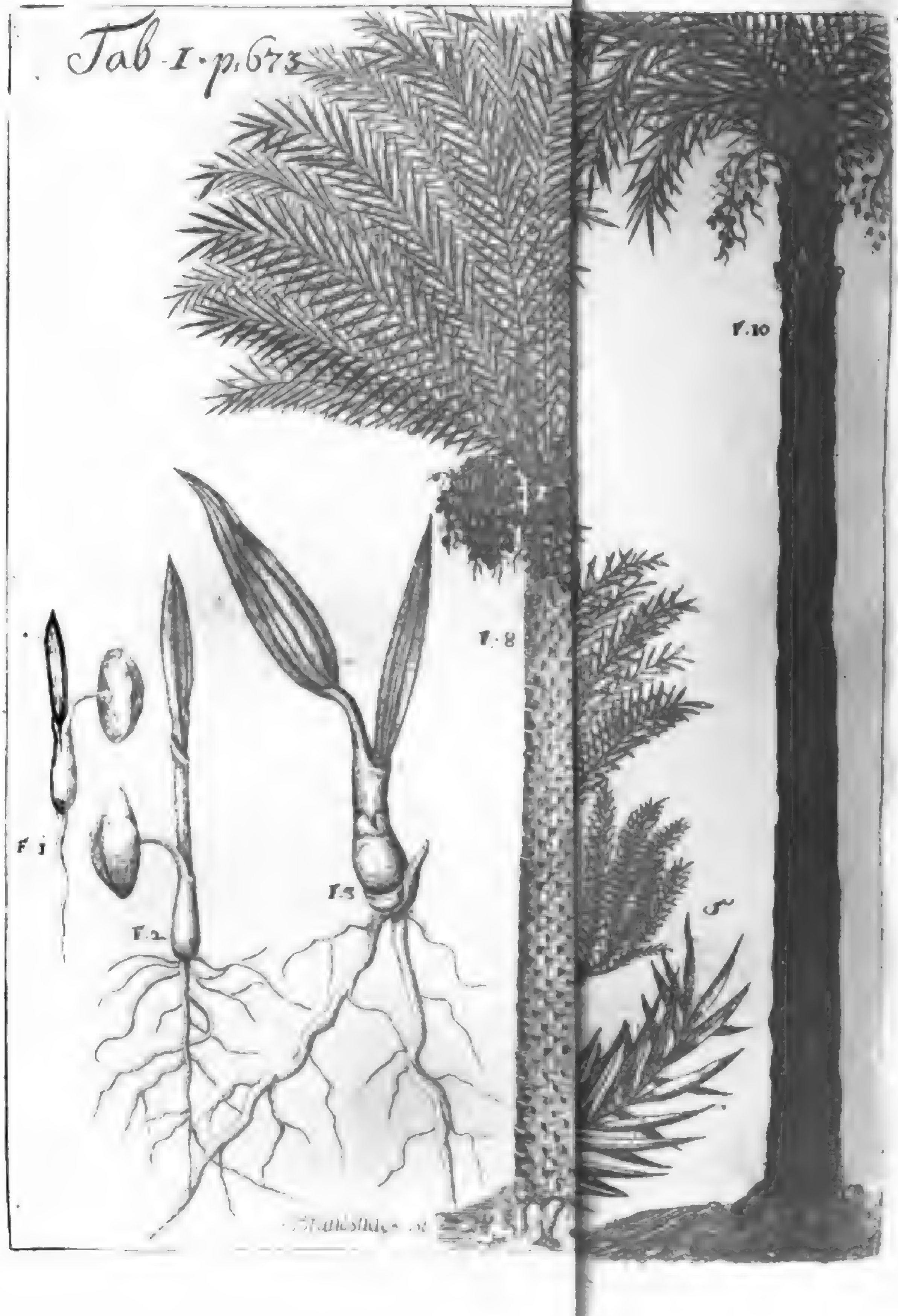
mine hactenus memorata, ſic ex naturæ principiis nondum deciſa eſt: Cur ſtygii iſti flatus, cùm flammæ inſtar ardeant, liquores tamen ac madentes pannos contactu ſuo algidos reddant; quin etiam reconditos intra cameram & non contactos mediocriter refrigerent? Certè, qui à corporis loturâ (quam hic in detrimentum amamus advenæ) ex ciſternâ madentes prodeunt, ab hoc vento afflati, vim frigoris percipiunt intolerabilem, ac pene funeſtam, niſi ſubito inareſcens cutis, moleſtiam cum madore rurſum deponeret. O Arctoum filiis ingratum & inhoſpitale cœlum! Perperam *Hornius: Solum verſùs Sinum Perſicum fertile ac crebris fluminibus irriguum, interiora verò* (Perſiæ) *perpetuis caloribus aduſta & ſterilia*, notat *Orbe Pol. P. IV.* Rectiùs iterum è priſcis *Strabo: Ora*, inquiens, *maritima æſtuoſa eſt ac ventoſa, & fructuum inops, præterquam Palmarum, de S. O. L. XV.*

Sexus.

§. IV.

Sexum Hortenſis Palma, de quâ ſolâ agimus, duplicem agnoſcit: Maſculinum, qui rarior, & Fœmininum, qui copioſiſſimus eſt; ille florifer ſine ſubſequente fructu, hic absque præcedente flore fructifer ſolùm eſt; ſecus ac ſtirpes ceteræ, quas naturam feciſſe ἀνδρογύνες comperimus. Deceptus proinde fuit *Johannes Bauhinus*, cum *Hiſt. Pl. c. de Palmâ*, in eâdem arbore, tam flores quàm fructus vidiſſe ſe, ac ipſos decerptos poſſidere teſtatur contra *Geſnerum*, qui Palmas arbores circa Monſpelium ſteriles memoraverat, fide fortaſſis potiori: ſiquidem negare fas eſt, decidua dactylorum in fœminis initia, fructuum mereri nomen. Nullæ ſexûs, quibus diſcernas, intercedunt notæ, quam hæc diverſitas partûs; ante cujus eruptionem mares à fœminis ægrè dignoveris. Palmicolæ tamen perſpicaciores ex frondium & caudicis liberaliori quodam vigore ac pleniori habitu mares colligere longo uſu

didi-

Tab. I. p. 673
F. 1
F. 2
F. 3
F. 8
F. 10
5

didicerunt. Idem affirmo de thecis ingravescentibus, quas mares exhibent præter morem fœmineum largiores, crassiores & magis pendulas, præsertim brevi ante rupturam, sive partûs exclusionem,

§. V.

Generatio Palmæ.

Duplicem Palma agnoscit ortum: vel enim ex plantato genuino semine, videlicet ex dactyli Ossiculo, progerminat; vel αὐτόγονος, sive sponte genita, prodit ex radicibus alius Palmæ, tanquam ex materno sinu. Ex Ossiculis progenies utriusque sexûs nascitur; sed quem ante fœcunditatem, quod dixi, vix dignoveris. Αὐτόγονος soboles ex maris gremio perpetuò florifera, ex fœmineo verò dactylifera prodit, & sexum refert parentis, ex quo nata est. De utriusque productione nunc speciatim.

Ex Ossiculo legitima.

Ossiculum plantam progenerat peregrinâ à parente suo facie; quâ per annorum aliquot infantiam servatâ, per varios incrementi ordines Palmæ arboris formam pedetentim induit. Hos ordines primùm nunc exponam, ab ovo, quod ajunt, orsurus. *Ossiculum*, (*vide Tab. 1. Fig. 1.*) cùm in terrâ trimestre, vel pro soli genio longiùs, ad spithamæ profunditatem plantata jacuit, ex umbilico suo (punctum est in gibbâ parte) protrudit carunculam substantiæ tenerrimæ, teretem & candidissimam: ex quâ deinde, sensim intumescente, omnes partes arboris successu temporis propullulant. Hæc inquam caruncula in uncialem longitudinem paucos intra dies protensa, primô mense radiculam triuncialis longitudinis, simplicem & tenuissimam in perpendiculum demittit; dum supernâ parte dehiscens cylindrum protrudit carnosum, album, teretem, longitudinis uncialis. Altero tertioque mensibus (*Fig. 2.*) radicula, longiùs producta, fibris pubescit paucis tenuibus, simul ac è cylindri, jam magis elati, vertice enascitur & extra tellurem assurgit folium seminale, unicum, obscurè viridans, rigi-

dum, in lanceæ anguſtiam rugis tribus quatuorve plicatum, ſemipalmaris circiter longitudinis. Tum relictô, quod hactenus adhærebat, Oſſiculo jam effœto, cylindraceum, quod dixi, germen (*Fig. 3.*) in bulbum oblongum, ex foliorum rudimentis tunicatum compactumque extumeſcit; radix in ſpithamæ longitudinem extenſa, unâ atque alterâ augetur ſociâ; Folia verò adſunt gemina, rariùs tria, paulò magis explicata, palmaris longitudinis, latitudinis uncialis, rigida, tenſa, plicata: quorum quod externum eſt & magis averſum, jam proprio nititur pediculo & majori vigore luxuriat, altero tertiove vix dum integro comparente. Atqui hoc primum plantæ noſtræ incrementum eſt, videlicet ſemeſtre, vel potiùs annuum, ſi à plantatione computes, præſertim ſi cœlum ac ſolum minùs faveant. Altero dehinc anno arbuſcula (*Fig. 4.*) largiori incremento aſſurgens, radices acquirit plurimas, quas ad cubitale ſpatium diffundit; bulbus majori auctus tunicarum numero, ultra ſpithamæ turget peripheriam, paulatimque gracilior extra ſolum dodrantalis prominet, in quinque, plura vel pauciora, reſolutus folia, ſpithamam & ampliùs longa, lata pollicem unum geminumve; nixa pediculis ex herbaceo albicantibus, pronâ facie canaliculatis, calami ſcriptorii craſſitie, longitudine unius vel plurium, pro ætate, unciarum, glabris, fibratis, firmis. Pediculorum in complexu Gemma emicat ingens, conoides, palmam vel ſpithamam longa, ſurrecta, rigida, vireſcens, ex rudimentis foliorum arctè ſeſe involventium conglobata: ex quâ ſubinde aliud exſurgit folium, ſemper majori plicarum numero inſtructum. Anno ætatis tertio marcere incipiunt folia quædam exteriora: quàm verò jacturam renaſcentium major numerus & vigor abundè compenſat, & quæſtuoſo incremento arbuſculam in majorem molem provehit; dum felici interim auſpicio etiam dehiſcere foliorum plicæ incipiunt, & in lacinias, ſive folia

lia arundinacea, diſſolvi, proximâ, quæ genuina eſt frondibus, ſimilitudine. Habes Palmæ ex ſemine ſuo prognatæ figuram, quam gerit in cunabulis: quibus triennio vel longiùs immorata, maſculam acquirit parentis ſui formam, bulbô in brevem & ligneum caudicem, pediculis in ſcapos & ligneas coſtas, foliis per alternas plicas diviſis in frondes alatas, totâque puerili & hactenus mutabili ſtructurâ in conſiſtentem Palmeæ arboris habitum, ſpecioſâ mutatione transeuntibus, in palmetum, quandocunq; lubet, ex ephebio proferenda.

Radici annata.

Altera Stolonum ex radice progenies ἀυλόγυνος, (*Fig. 5.*) luxurioſè ſtatim & alatæ figuræ folio, nullis infantiæ retardata gradibus, in conſpectum venit, & biennio haud longiùs exacto, jam humanam frondibus attingit longitudinem: Quapropter ætatis adepta veniam, in palmeti claſſem bimula recipitur. Hi Stolones non Palmis quibuscunque, ſed ſaltem in fundo fœcundiori adoleſcentibus, & annos intra quadraginta conſtitutis adnaſcuntur, ſinguli, bini, quini, interdum plures, damnoſâ parentibus, nî extirpentur, luxuriâ.

Ex Caudice ſpuria.

Stolonum aliud quoque genus eſt (*Fig. 14.*) ſpurium, nec hujus loci, quod ſine radicibus in caudice, ex aliquo pollicum frondiumve ſinu, quin intra ipſam arboris comam, emergit. Quod in iis Palmis, quæ ætatis vigore & alimenti copia præ ceteris luxuriant, non raro evenit. Verùm, hæc quàm primùm cernitur arboris μονοβλάστου ſoboles perdita, velut patriæ ſtirpi infeſta, ociſſimè avellenda, & in ovo, quod ajunt, interimenda eſt.

§. VI.

Incrementum.

Naſcentem Palmam ejusque incrementum oſtendimus. Hoc, uti ſatis eſt liberale in infantiâ, ita ſegnius in adulta, tardiſſimum in conſiſtente ætate, nullum protinus eſt in ſenio conſtitutæ. Quàm primùm enim perfectam

 arbo-

arboris faciem, depoſitâ, ut ſic loquar, pubertate ſuâ, aſſecuta eſt, nihil amplius partes in magnitudine vel numero, id eſt, in perfectione ſuâ proficiunt. Caudicem excipio, qui ſolus, ſervatâ craſſitie, in majorem longitudinem provehitur; verùm lento admodum ſucceſſu, nec quotannis vel quot menſibus ad ſenſum manifeſto: æſtimari tamen annuum incrementum poteſt ex amiſſione marcentium ſub comâ frondium, quas ſingulis annis ſeptem, &, pro diverſâ ætate & terrâ natali, plures vel pauciores exuit, interea totidem novis in vertice acquiſitis. Tantâ enim longitudine vertex atq; adeo ipſe caudex procreviſſe putandus eſt, quantum in eo ſpatium occupaverant baſes frondium amiſſarum, ſive quantum recens acquiſitæ occupant. Id verò ſpatium cum admodum ſit in vigore arboris anguſtum atque exiguum, tum verò in ſenili comâ & ſolo ſteriliori eſt anguſtiſſimum & vix dodrantale. Incrementa autem & totius arboris habitum ſi metiri per ætates placet, comperies: adultam, (*Fig. 7.*) ut plena eſt ſucci & vigoris, ita frondibus luxuriare denſioribus & ad ſuperbiam expanſis; caudice donatam quatuor vel quinque orgyiarum altitudinis; Provectam ætate, (*Fig. 8. & 9.*) obtinere longitudinem circiter novem plus minus orgyiarum; comâ donatam modicâ, frondium denſitate & longitudine ſpectabilem; Seneſcentem & decrepitam (*Fig. 10.*) duodecimam orgyiam rarò aſſequi, nullo partium decore conſpicuam: caudex enim exeſus nullis pollicibus ornatur, nec eorum quidem veſtigiis, niſi fortè in cacumine; coma veſtitur alis & rarioribus & vigore orbatis; tota denique arbor ſterile ſenium & fatalem vitæ declivitatem triſti exprimit habitu.

Ætas.

§. VII.

Ætatem verò ita computamus, ut quinquagenarias adultæ, centenarias provectæ ætatis, decrepitas verò eas voce-

vocemus Palmas, quæ vel ducentos annos assecutæ sunt, vel cum tertio seculo devolvuntur; tot namq; annis Palmam vigere, gravi popularium auctoritate & temporum traditionibus perhibetur: quo ipso quidem tertio seculo Phœnix noster naturæ debitum exsolvit, eo modo, ut vel è capulari fastigio (ex pluviâ in eodem permanente) putrescenti, universa coma decidat; vel radicibus senio absumptis tota excelsæ arboris machina ex tempestate corruat; vel eadem, siderato caudice, ex teredine atque recepto inter pollices humore, contabescat; vel demum fibrarum ductibus, nutrimentum deferentibus, vetustate exsiccatis, vitæque adeo absolutâ periodo, pereat & quomodocunque emoriatur. Sextum verò excedere seculum, quod de eâ sub Alitis allegoriâ prodit antiquitas, id nunquam in Phœnicis patriâ hominum memoria observavit. Equidem in istô æstuosô climate, cujus caustica aëris pernicies non cæmentitiis operibus, non ipsi parcet Martis metallo, satis hanc longam esse ætatem crediderim, quam nec temperatioris cœli arbores, nisi rarissimo exemplo, superaverint. Nam, quod *de Mundo congenita atque intacta ævis roborum vastitate in Sylva* nostra *Hercyniâ* celeberrimus *Plinius* scribit, Nat. Hist. L. XV. c. 2. id credere Judæus apella debet, non qui auctoritatem rationibus ac dextræ rerum inquisitioni postponendam ducunt.

RELATIO III.

Palmæ Cultura.

§. I.

Plantatio.

Locorum pro Palmetis condendis delectus.

Quæ in Palmetis condendis, quæ in arborum culturâ palmicolis attendendæ sint rationes, paucis contemplabimur. Prima est deligendi loci irrigui, nimirum,

mirum, in quo affluxus aquæ fontanæ, vel, ſi ea deficiat, puteanæ, debitè ſiſti, & per arborum quincunces derivari poſſit. Campus igitur, quò planior, eò alendis arboribus aptior natus eſt: ſalebræ & clivi, niſi fontibus ſcateant, minùs ſunt idonei; ineptiſſimi ſunt, quos humoribus natura omnino deſtituit. Genius ſoli quis eſſe debeat, ſupra diximus; quis aquæ fuerit, nil refert; Omnis liquor Palmæ gratus eſt, dummodo ſalibus non nimiùm gravatus; tantùm poſſeſſoris intereſt, ſi cum altrice ſylva ſibi conditurus eſt domicilium, ut inveniat dulcem, non gravatam ſalibus & potioni ineptam. Pleriq; enim hujus cœli tractus vel omnino humoribus & culturâ deſtituti torrent, vel colono ſuo non aliam impertiuntur, niſi آب شور *Aabi ſjuur*, i. e. aquam ſale nitroſo muriatico imbutam, ſive hanc aliunde recipiant ex montibus devolutam, ſive in ipſo foveant terræ ſuæ gremio: Quales aquæ ut limpidiſſimæ ſunt & ſpectantium oculis pergratæ, ita ſitientis labra viatoris multoties fallunt.

Stolonum pro conferendis campis delectus.

Delectus campus primò omnium profundè ſulcandus & ſubigendus eſt; deinde ad legitimam diſtantiam (quincunces & ordines parum curantur) novellis palmis conſerendus. Harum verò cum duplex genus ſit; unum, quod ex radicibus, ſtolidâ, quod vocant fruticatione, alterum, quod ex Oſſiculis prognaſcitur; optimam ducunt rationem, uſuque recentioris ævi probatam, ſi poſthabitâ Oſſium ſtirpe, meris Stolonibus coloniam inſtruant. Illi namque, ſicut liberaliori Lucinâ nati, maturiùs adoleverunt, ita citiùs poſſeſſori operam refundunt diviti annonâ fructuum ſuorum; quos etiam ferre perhibentur præſtantiores, id eſt, dulciores & pinguiores, quàm ex altero genere expectari poſſint. Accedit, quòd in poſteriori genere nulla dentur in tyrocinio ſigna, quibus ſexus dignoſci poſſit, adeoque dubiâ manu pro fœminis admiſſi mares, omnem facilè conditoris operam

ram

ram & expectationem fraudare possint. Præterea, culturam hoc genus requirit diligentiorem, quia neglectu irrigationis, in sylvestrem *Abudsjehelorum* prosapiam degenerat; quod idem evenit, si, quô sata sunt Ossicula, eodem loco sobolem enatam, omissâ transplantatione, adolescere permiseris, humore quamvis neutiquam destitutam. Circa Stolones cautio est, ne ante bimatum vel trimatum natali sinu eximantur, quòd citiùs evulsis, radicularum organa deficiant, quibus nutrimentum possint sine maternâ ope acquirere. Transferendi tempus Vernum est, quanquam anni quacunque parte transmoveri valeant, dummodo non pigeat, ab injuriis auræ eos tueri diligentiùs. Plantandi modus hic est: (*Vid. Fig. 6.*) Singuli ad caulis summum usque verticem singulis inseruntur scrobibus, pedaneæ profunditatis & bicubitalis latitudinis; In quibus primo alteroque mense aqua, semel indies admissa, consistere debet, ne radiculæ in exsucco solo ex ardore cœli contabescant; à quâ etiam calamitate caudex & ramusculi tuendi sunt, circumpositis & laxè in fastigio colligatis quibusdam ramalibus, quæ solares radios arceant. Sunt ex palmicolis, qui in pinguiori fundo, uni scrobi alumnos committunt geminos, caudicibus parumper ab invicem reflexis vel resupinatis; eo nimirum consilio, ut uno emortuo, alter locum suppleat, uterque verò superstes, sine mutuo impedimento, comis ab invicem declinantibus germinare possit. Ordinis in locando ratio illuc recidit, ut ad decempedæ unius intercapedinem disponantur, quò radices suas valeant liberiùs diffundere, & alimentum acquirere sine mutuâ subductione & noxâ.

Ad transplant. requisita.

§. II.

Irrigatio.

Palmeto condito, id negotii datur possessori, ut suffossis elicibus, ex profluente, aquam ad arbores educat, quò radicum compages requisito tempore irrigari possit. Id

Fig. 1
F. 3
F. 2

Id maximè opus eſt, ut paſſim per æſtatem, ita præſertim menſe Caniculæ prævio: quia tunc humorem gravidæ & turgentes ſpathæ avidiſſimè ſitiunt. Accolæ maris, penuriam rivorum arte ſupplent, & nocturno labore, aquas, machinarum ope hauriunt, ex profundis puteis. Machinarum levidenſis ſtructura eſt, bobus ſaltem agitanda ſingulis; (*Fig. 1.*) qui ſtadium in terram declive (longitudine profunditatem putei adæquans) deſcendunt, & hôc ipſo utrem ingentem aquâ plenum ex puteo ſubtrahunt nullo negotio; declivitate, quòd à puteo incipiat, omnem ærumnam ſublevante: nam in deſcenſu incumbens jugo bovinum pectus, mole ſuâ pondus aquæ ſatis evincit; in regreſſu quoque nihil gravat, niſi aſcenſus, inani hauſtro tunc ſponte in puteum recedente. Puteus ipſe in editiſſimo campi loco effoſſus eſt, deſuper trochleâ inſtructus cylindraceâ, ſatis amplâ, circa quam funiculus utris extractorius circuit, unâ extremitate jugo bovino, alterâ hauſtri orificio alligatus. Uter tantùm non dolii habet capacitatem, ex crudâ pelle conſutus, cujus orificium craſſo ligno diſtenditur, ut aquam puteo immerſum intromittat; fundus verò, in tubum patulâ extremitate productus, eandem aquam, ex puteo elevatam, effundit: Hoc, procedit ope alterius funiculi paulò tenuioris, qui, ex jugo in prædictam tubi extremitatem protenſus, ſingulari trochleæ, paulò citra putei oram extanti, ſubditur; eô conſiliô, ut tubum demiſſiore loco retineat, dum prior funis orificium ſurſum provehit; quo ipſo evenit, ut expanſus uter omnem lympham, ſine dirigente manu, dimittat, & in nudam effundat terræ ſuperficiem, vel in lacum, ex altera putei facie, rudi manu effoſſum; ex quo in quamvis arboreti partem per ſulcos dimitti ac dirigi poteſt. Vulgus ruſticorum machinâ ſimplicioris ſtructuræ, & utre non tubulatô utitur; (*Fig. 2.*) cujus quo hauritur lympha orificio, eodem quoq; redditur, aſſidente, qui ex puteo

appellentem, in oram ſubinde dirigat & effundat. Utraque machina pro locorum culturâ in provinciis quoque mediterraneis obtinet, quibus, cum cœlo pluvio, ipſi rivi deficiunt; quæ ſanè perpetuâ ſterilitate torperent, niſi artificium & improbus incolarum labor naturæ invidiam corrigeret, ſementemque requiſito humore fœcundaret; ſanè uberiùs & feliciùs, quàm ſi à dubio Jove, & incommodo tempore humores expectandi veniunt. In noſtris Regnis, quoties ex ſiccitate cœli annonæ caritatem luimus! Vindicari ſegetes ab hôc genere calamitatis poſſent, ſi agricolæ has irrigationes exercere impigri noſſent, vel ſocordes vellent. Trituratio quoq;, (*Fig. 3.*) ſi ad hujus cœli morem inſtitueretur, multis parceretur laboribus. Hîc enim ruri defalcatas fruges trahæ ſubjiciunt, ſerratis rotulis armatæ, quam dum inſeſſor auriga equô, oculis velatô, in orbem agit, eâdem unius diei operâ & grana elicit, & ipſum ſtramen in paleas comminuit. Bobus hôc cœlô moles & robur corporis eſt, humeri inſigni tubere eminent, velut ad jugum omnino natis, aures pendulæ ſunt, & pilis longioribus marginatæ, cauda humum demiſſa in piloſum tuberculum decorè terminat, cetera noſtris ſunt ſimiles. Pabulum in palmetorum angariis verſantibus porriguntur cocta palmularum oſſa, & Acaciæ cujusdam, مخير *Mocheir* dictæ, ſtolones ac ramuſculi, qui huic arbori pingues, nutricioq; ſucco admodum ſunt ditati; hos dividunt in bacillos cubitalis longitudinis, tum parumper ad ignem torrent, toſtos ad aliqualem mollitiem lapide lignove feriunt; ſic præparatos tum camelis, tum bobus, priùs (ut paſcunt jumenta) ad cubandum incitatis, in os ingerunt manducandos. Teſtantur cuſtodes, hôc pabulô jumenta maximè delectari, & in ergaſtulis fatigata, promptiùs inſtaurari, quàm fœno vel gramine poſſent, cujus tamen alimenti genus campi palmiferi non producunt.

§. III.

§. III.

Stolonum evulsio.

Gnaros deinde in hoc esse palmicolas oportet, ut pullulascentes in ipso caudice stolones, (quod in adolescentiâ arboris maximè contingit) ad internecionem evellant; ne pereat arbori, diviso caudice, simplex proceritas & decor, fructusque diminuto succo macescat, & de genitali, quod solet, dulcedine suâ remittat. Rarissimè tamen sic duplicatam progerminare contingit, nec nisi in iis tantùm arboribus, quæ in humo præpingui & ad rivorum margines consitæ, ex humoris & alimenti copiâ supra modum luxuriant. Pari rigore extirpandi stolones sunt, qui è radicibus fruticant, præsertim si copiosi eodem nisu proveniant, nisi eos possessor pro traducibus servaverit: quo casu nec triennium ultra ferendi sunt, quin eradicentur; ne, subtractâ parentibus alimoniâ, verè nimis Phœnicis lusuri fabulam, ex paterno exitio sequiores adolescant filii. Illis tamen, qui, è radice, interjectis aliquot à stirpe passibus emergunt, uni tantum vel duobus, aliquando permittitur, ut in natali limine adolescant, propinquitate noxam genitori vix illaturis.

§. IV.

Frondium resectio.

Superest in Cultura, quæ ad ornatum magis quàm necessitatem instituitur, annua frondium amputatio. Nam quot unicuique palmæ (de adultis loquor) ex mediâ summi verticis gemmâ frondes consurgunt novellæ, tot quoque in imâ Comâ antiquiores extabescunt ac deperduntur; non eâ quidem facilitate defluentes, atque ceterarum arborum folia; neque sic adhærentes perpetuò ac contumaciter, ut, *nisi à cultoribus præcisæ fuerint, impenetrabili vallo scandentibus aditum intercludant*, ut loqui amat in *Hist. Plant. Johan. Bauhinus*, sed resupinæ cum arboris dedecore diu, quin anno integro, pendentes, donec fibras, quibus in superficie arboris hæsitabant, sensim infirmatas

disrumpant. Hanc verò spontaneam amissionem, quâ integræ frondes, nullâ sui parte superstites, abscedunt, amputatio, à possessoribus facta, anticipare omnino debet, relictis arbori in tutamen & ornatum frondeis basibus, quas *Pollices* vocabimus cum *Plinio*. Hi pollices, nullo pondere onerosi, longo annorum numero in caudice retinentur, ejusque superficiem imbricum more amplexantur, & ab externis quibuscunque injuriis defendunt. Instituendæ sectioni destinare amant vernale æquinoctium, à quo Persæ anni auspicium repetunt. Eo enim tempore ut novo habitu corpus decorari oportet, ita superstitionis usu in arbores devoluto, palmis quoque ornatum conciliari volunt resectione earum frondium, quas præter decus resupinas & marcentes vident. Sed huic primæ & quodammodo inconditæ frondium putationi, à quâ pollices inæquali longitudine prominent, non acquiescunt curiosi possessores, qui elegantiam non magis arboris præstantiæ deberi, quàm suo honori autumant; Quales sunt rustici circa fines palmigeræ Persidis boreales, qui quantò mitiori fruuntur aurâ, tantò quoque impigriores, non gravantur in gratiam pompamque nutricis suæ scapos pollicum, à primæ amputationis incuriâ residuos, & inconditos decussatim, & ad bases usque suas, ferrâ proscindere. Mirum, quantum hæc suprema cultoris manus & arbori addat decus, & aspectantium oculis voluptatem pariat: dum generosæ proceritatis caudex per æquales & politos pollicum gradus alternosque ordines gratiosè assurgit, & in comam, perenni elegantiâ viridantem, superbè desinit. Persæ sanè, orationem collaudantes venustam, venustiùs eam nesciunt, quam Palmæ comparare, & periodorum gravem decursum & elegantiam, graviori, quàm نَخْلِ شِيرِين *Nachli ssjirin*, id est, dulcis palmæ titulo exprimere. Præterea iterata resectio eam utilitatem præstat,

ſtat, ut ſinûs omnes ac latebræ removeantur, ne in iis vel deliteſcant varii generis inſecta, quæ caudicem erodere conſueverunt, vel conſiſtere pluvialis humor poſſit, ex quo reticulatum,quod arborem involvit,tomentum putreſcat, & ſuperficies arboris exedatur: Hoc neglectu enim, ipſi pollices citò abſcedunt,& nudus caudex fœdam refert cariem & exeſa lacunarum ſtigmata; ſicut nobiliſſimæ arbores ſic deturpatæ, ac ante ſenectam ſqualidæ,apud ſupinos ruſticos auſtrales, ſectionum negligentes, paſſim conſpiciuntur.

§. V.

Cura ægritudinum.

Ad culturam quoq; ſpectat Cura ægritudinum. His tamen rariſſimè obnoxia eſt arbor tam venuſta & felix noſtra; utpote quæ adverſus injurias quasvis inſtructa eſt, ſali ac ſabulo ſueta, ſitis patiens, & craſſarum donata fibrarum ductibus ac laxè patentibus poris, per quos facilè digerit & exſpirat, quicquid cum ſucco nutricio ſuppeditatur heterogenei, à quo timeri periculum inteſtinum poſſet. Præterea adverſus ardorem, tempeſtates, inſecta & externos quoscunque caſus & injurias ſatis firmata eſt, ut, ſi quid ex his fontibus obvenerit, id communi fato cum plantis ceteris patiatur. Tribus tamen magis divexari dixerim: Tineis,formicis & locuſtis; his namque copioſam melle ſuo indulget eſcam; illis retium latebras & aſyla axillarum; iſtis lignum in ambitu effœtum. Locuſtarum impetûs rariores, accenſorum ramalium flammâ plerumque avertuntur; Verùm, harum verendâ incurſione totæ provinciæ quandoque ita inundantur, ut nulla non planta ſub atroci gemat tyrannide nequam illius & damnificæ beſtiæ; quod ubi evenit,non Vulcanus cum Cyclopibus à palmis eas arcebit,nec annonæ caritas ullo præſidio cavebitur. Formicis & tineis ſtudioſâ caudicis purgatione occurritur; Ab Aſâ fœtidâ هنك Hing expeditum

tum remedium petit ditio دزكان *Disguun*, hujus ſucci natalis: nimirum hanc Aſam ſtemmati circumponunt, aut ejus radicem elicibus injiciunt, ut aqua ſtygio fœtore imbuta, palmeæ radici affluat, & cum alimento diſtributa, exitiali vermiculis, intus latentibus, antidoto ſit: perinde ut lumbrici abdominis medicamenti amarore extinguuntur. يمن *Jemen*, ſeu Arabia felix, majorum formicarum genus quoddam alit, ceteris formicis & inſectis quibusvis infeſtum, palmis tamen minimè noxium, cujus examina, unà cum ramis, quorum cavernulas inhabitant, in palmarum comas transponunt: ubi aperto foramine audax & bellicoſum genus novam ſedem ab inſectis, fructui inſidiantibus, purgat & tuetur, ſola virtutis ſpolia in eſcam ſuam convertens. Proſtant militares illæ manus in uſum palmicolarum paſſim venales, præcipuè in tabernis & compitis urbis مخا *Mocha*, quò ex jugis montium, à vagis paſtoribus deprehenſæ advehuntur.

RELATIO IV.

Palmæ deſcriptio botanica.

Radix.

§. I.

Palmæ per ætates ſuas incrementa & culturæ modos indicavimus: ſequitur ut in partes ipſas cultrum immittamus botanicum. *Radix* trunco conſtat medio, ſimplici, craſſo, lignoſo, interdum gemino, &, ubi ſoli conditio patitur, in rectum demiſſo; quem in ſummâ tellure brachia circumdant tortuoſa, tenuia, per terræ ſuperficiem longis vagisque flexibus repentia, ut plurimum nuda & ſimplicia, alia ramoſa & fibris breviſſimis ſtipata.

Hæc

Hæc ſubſtantiâ gaudent exteriori corticeâ, interiori ligneâ, utrâq; lentâ, fibratâ & firmâ, coloris in rufum nigricantis, ſaporis ſylveſtris. Radices mirè expoſitæ ſunt inſidiis beſtiarum ex erinaceorum genere, quas *Plinius* L. VIII. cap. 35. *Hyſtrices*, Perſæ سيخور *Sichuur* vocant; per campos enim concubiâ nocte graſſantes, ſævis in eas dentibus invehunt, & palmetis, præſertim junioribus, damna inferunt graviſſima, cum totali plurimarum arborum exitio. Edax quoq; rerum tempus, in aridiori ſolo, ſæpè ante arboris ſenium, tam, qui in profundum porrigitur, truncum, quàm, quæ in transverſum extenduntur, brachiorum propagines abſumit: hinc fit, ut peſſumdata arbor, brevibus denſisque radiculis ſe prodat conſpicuam; opinantibus ignaris, tantillo radicum fulcro vaſtum caudicem ſubſtitiſſe.

§. II.

Caudex.

Caudex eſt rectiſſimus, ſimplex, individuus & μονόβλαςος, figuræ ad aſſem cylindraceæ, niſi verticem verſùs pauxilliſper gracileſceret; Craſſiorem hâc parte referunt alii; quos tamen, credo, decepit eminus conſpecta facies palmæ ſeneſcentis, quæ, cùm humotenus frondibus orbata, ſæpe etiam exeſa & detrita ſit, nil mirum eſt, ſi, in ſummitate adhuc integrâ & pollicibus veſtitâ, pleniorem habitum referat. Arbori adultæ id notabile circa baſin evenit, ut externæ fibræ, rupto caudicis ambitu, intumeſcant, & radicum faciem geniumque induant antè, quàm terræ ſuperficiem contigerint. Craſſities caudici tanta eſt, ut, pro diverſo arboris vigore, plus minus ſeſqui orgyiæ menſuram in ambitu complectatur, multo minorem verò, ſi pollicibus orbata fuerit. Longitudo ætati reſpondet: excelliſſima orgyias octo hôc cœlo rarenter tranſcendit. Cortice donatus caudex non eſt, ſed ab injuriis ſe junior tuetur partibus frondium ab amputatione reſi-

reſiduis, quas pollices nuncupavimus. Horum accurata eſt diſpoſitio, ſenis ſemper numeró ſuperficiem juxta in orbem ambientibus, ita, ut ex interſtitiis ſeni ſuperiores alii atque alii decuſſato ordine provehantur; quibus tandem ſucceſſu temporis ex ſenio & tempeſtate abſcedentibus, nuda prodit ſuperficies, ingratâ ad tactum aſperitate, pulloque colore tetra, tum fœdis quoque frondium ſignata veſtigiis, perinde atque braſſicæ capitatæ caulis ex defluvio foliorum. Interior ſubſtantia à ſumma cervice, quâ comam ſuſtinet, ad radicem usque, ex fibris compacta eſt continuis, craſſis, ligneis, firmis, levibus tamen, & fungoſa carne laxè adeo cohærentibus, ut vix non digitis poſſent diſſolvi: inde lignum ſoliditate carens aſciæ ægrè obedit, &, niſi pro fulcris ut inſerviat, aut ſudibus tuguriorum, aptum natum non eſt; qualis ſtructuræ latebras dactylophagæ gentis pars maxima inhabitat. Medullam annoſus caudex nullam exhibet; ſuccedaneus ei conſpicitur per medium demiſſus ligneus quidam nervus, multò craſſior firmiorque, quàm ſunt fibræ carnis reliquæ; à quâ ita laxè comprehenditur, ut unguibus facilè evellatur. In tenello caudice omnis pars interior, in adulto ea, quæ per comam deſinit, in provectiore, ſaltem quæ in verticis gemmâ conſpicitur medullæ ſimilis, mollis & edulis eſt; (*vid. Tab. 1. Fig. 14.*) ſubſtantia ejus eſt albiſſima, tenera, carnoſa, fragilis, ſubdulcis ac ſapida; unde Perſis vocabulo communi مغز سر *magſi ſer*, id eſt, medulla capitis, & proprio nomine كور *Kuur*, *Dioſcoridi* ἐγκάρδιον, ſeu medulla, *Theophraſto* & *Galeno* ἐγκέφαλον, ſeu cerebrum, appellatur, quo exciſo, arborem interire neceſſe eſt; quandoquidem expectatæ productionis germen eſt, ac frondium futurarum rudimentum; unde hoc cupediorum genus ſolummodo ex comis ſpuriis atque palmis ſylveſtribus peti debet.

§. III.

§. III.

Coma.

Coma palmæ una eſt, & perennis: multiplicem aliquando produci in Ægypto *Theophraſtus* H. Pl. L. 2. c. 8. auctor eſt: quod evenire poſſe non inficior, ſi circa comam præter naturæ ordinem enatus ſtolo unus aut alter, incuriâ poſſeſſoris invaleat. Coma, pro arboris diverſo ſtatu, quadraginta ad minimum, ad ſummum octoginta abſolvitur frondibus, ſpecioſo & ceteris arboribus inſolito ordine in orbem ſparſis. Primò enim in ſummo vertice gemma exiſtit ingens, cono ſimilis, ex frondibus proximè naſcendis compacta, bicubitalis circiter longitudinis, anguſta & in acutum apicem producta. Hanc proximè frondes ſtipant recentiores, nondum ſatis explicatæ, nec ultra gemmæ longitudinem protenſæ, quas ambiunt inferiores aliæ atque aliæ, perfectæ longitudinis, alternatim poſitæ magisque ſemper à vertice reflexæ, donec poſtremæ in arcum curvatæ horizontem verſùs extendantur; eas non rarò excipiunt ſenio marcentes quædam, indecorè propendentes, niſi prævio cultoris ſtudio amputatæ fuerint. Ex frondium axillis prodeunt ſuis quique ſpathis ramoſi ſpadices, floribus in Palmâ maſculinâ, fructibus in fœmineâ fœcundi: De quibus omnibus nunc dicam ſigillatim.

§. IV.

Frondes.

In anteceſſum verò notamus, in denominandis, quæ Comam conſtituunt, alis folioſis, placuiſſe nobis *Frondis* adoptare vocabulum. Non enim *Folii* nomen, quo recentiores utuntur, arridere potuit: quoniam frondem palmeam natura neutiquam in lobos laciniasve divulſit, ut folium inde dici unum tanta compages poſſit, ſed in folia diſtinxit genuina & numeroſiſſima alia, ſuis quæquæ pediculis (qualibuscunque) inſiſtentia, licet arcte adeo communi coſtæ adnata, ne ſigillatim, ſed præter morem vul-

garem cum universa frondis compage decidant. Nec cum Bauhino *Rami* nomen placuit; Ramo enim id proprium est, ut in indefinitum crescendo surculos acquirat alios atque alios; quod, cum ab Alâ nostrâ alienum sit, tali postulabat designari vocabulo, quod differentem illam in surculos augmentationem non involveret, simul atque foliorum non excluderet pluralitatem. Est autem Frons palmea (*Tab. 1. Fig. 11.*) ingens & ramorum æmulæ magnitudinis ala, longitudinis trium circiter orgyiarum, utrinq; ex foliis arundinaceis secundùm longitudinem pinnata, frondi arboris Cocciferæ eminus aspectæ simillima; nisi quòd huic sint folia plana, longiora, tremula, flaccida & quodammodo pendula, illi verò rigidiora & magis surrecta. Partes ei sunt Costa, Spinæ & Folia.

Costa ex principio brevi, lato & compresso in angustam trium orgyiarum longitudinem extenditur; superficiem exhibens glabram & nitentem, coloris herbei, in basi annosâ lutescentis, supernam faciem convexam, inferiorem in principio concavam, in progressu quodammodo canaliculatam. Substantia illi eadem est, quæ caudici, sed levior & minùs compacta, tum fibris donata candidioribus & subtilioribus. Costa componitur ex basi, scapo & virgâ. Basin (*Fig. 12.*) appellamus imam partem, quæ caudici imbricatim adhæret, figuram obtinens utcunque triangularem oblongam, interiori superficie concavam, exteriori gibbam; longitudinem sesquispithamæ, latitudinem in imâ parte dodrantalem, crassitiem biuncialem. Ora utrinque tenuis est, in fibras desinens copiosissimas, reticulato textu in nassæ speciem cohærens, quâ latera vicinæ cujusque baseos invicem nexa ac connata sunt; dum subinde ordinis superioris intermedia quæq; basis eâdem convestitur, ut saltem exiguâ sui parte nuda promineat. (*Fig. 12. lit. a.*) *Scapum* ea costæ pars constituit, (*Fig. 12. lit. b.*) quæ à basi ad aculeos, foliis prævios, nuda porrigitur, & à cau-

à caudice declinare incipit. Hæc est illa portio, quam à primâ frondium recisione remanere narravimus,in alterâ verò, à curiosis institutâ palmicolis,supernè amputari,ne imbres hauriat, à Plinio *Pollicis* nomine insignita. Cubitalem refert longitudinem, crassitiem pollicarem, latitudinem in imâ parte trium, in progressu duarum circiter unciarum. Virgam vocamus reliquum corpus longum ac paulatim tenuius, quod ultra scapum extenditur, & in adverso margine spinis primùm,mox longâ foliorum serie conseritur.

Spinæ foliorum rudimenta sunt,quæ in ipsâ costâ utrinque prodeunt primò rara ac brevia, mox densiora & longiora, donec, absoluto cubitali spatio, foliorum formam lentâ mutatione induant. Sunt autem ex conoide informes & angulosæ, crassæ, duræ & quodammodo ligneæ, superficie nitidâ & ex herbaceo in luteum pallente, summâ facie canaliculatâ, apice tereti & fusco, donec paulatim in folia expandantur.

Folia sunt perennia, pennata, arundinacea, densissima & indefiniti numeri, primùm brevia, vix spithamam longa, mox in majorem longitudinem producta,donec, mucronatâ extremitatum circumscriptione, ad finem costæ deficiant. *Pediculis* qualibuscunq; nituntur, semiunciali intervallo dissidentibus, ligneis, crassis, longitudinis fere pollicaris, inconditæ & in quadratum vergentis figuræ, costæ firmiter adnatis, ne ab eâ nisi violentâ manu possint avelli. Situm folia habent obliquum, & in illo hoc singulare,quòd,licet pediculis insistant,in æqualem seriem locatis, ipsa tamen utrinque à se invicem, ut plurimùm alternatim, distendantur in duplicem ordinem, qualem foliorum disjunctionem in aliis Palmarum foliô pinnatô generibus non observavi,neque in dactyliferâ Europæâ quemquam memini notâsse; fortasse, quod arbor extra cœlum suum degener & genuini decoris parùm studiosa sit. Sed

 vel

vel ipſa denſitas ſeparationem requirebat, nimirum pediculis tam arctè conſidentibus, ne tot foliis locus ſufficeret, niſi alternâ divaricatione disjungerentur, ſimulac plicarum ope in preſſiorem ſtringerentur anguſtiam. Folium maximum longitudinem habet cubitalem, latitudinem biuncialem; figuram arundinaceam acutè mucronatam & ſuperiori facie per mediam longitudinem plicatam; ſuperficiem utramque cum exiguo nitore obſcurè virentem, & quadantenus ſtriatam; Præterea durum, tenſum, rigidum & exſuccum eſt, nervis per longitudinem excurrentibus craſſis ac bene firmis.

Rete.

§. V.

Reticulatum, quod dixi, involucrum (*vide Tab. 1. Fig. 13.*) ex filis inæqualibus, craſſis, polygonis, parum compreſſis, rigidis, & velut ex ſtupâ vel cannabe rudiori ductis conſtruitur, figurâ naſſam, denſitate ſtupam, uſu faſciam referens; hæc proinde aſpera & incondita eſt: in Palmis adoleſcentibus, præſertim circa frondes faſtigii, coloris obſcurè lutei, denſa & ſpithamam lata; in ſeneſcentibus, præ ſertim circa annoſas frondes, ex rufo nigricans, detrita & anguſtior; illis ornamento & uſui; his noxæ & dedecori. Non eſt faſcia hæc una & ſimplex, ſed pro frondium denſitate multiplex, adeo ut tres, quatuor aut quinque invenias invicem impactas: etenim, cum frondium ordines anguſtis invicem incumbant intervallis, fieri aliter non poteſt, quin telæ iſtæ multiplicentur, & inferiores proximè ſequentes plurali numero complectantur. Id in caudicis parte ſupernâ maximè obvium eſt ſpectare, in infernâ enim, ſenſim obſoleſcentes, unà cum pollicibus ſuis defluunt, poſtquam eis (apud ſocordes ruſticos) laceræ & putridæ diu inhæſerant. Longitudinem æquè ac figuram reticuli cujusque metiri licet ex interſtitio baſium frondearum, quarum oras invicem connectebat. Con-

ſtat

ſtat ex triplici parallelogrammo filorum, vel, ut clariùs dicam, ex tribus fibrarum parallelarum ordinibus, quorum uterque exterior, tertium, velut tramam incluſam, obliquo fibrarum ductu decuſſat; fibris quidem non textili modo implicatis, ſed capillamentis perexiguis, inſtar aranearum telæ, invicem connexis. Uſu retium potiſſimùm coma fruitur, in quâ, ut frondium, ſic præſertim ſpadicum novellorum baſes firmant quodam modo, & ab externis injuriis præſidiô ſuô tuentur. Nomen ne omittamus: hôc enim peculiari gaudet à Palmicolis impoſitô لیف *Liifi*

Nam ut Romani Baccho ſacræ Vitis partes ſingulas domeſticis appellationibus inſignire dignati ſunt; ita Perſis, ſuæ, Soli ac Cereri ſacratæ arboris, partes prope ſingulas propriis decorare nominibus placuit: Hinc arborum truncus, vulgò بن درخت *bunè diracht*, in Palmâ مرس نخل *Morsè nachl;* frons ramusve vulgò کنك *keng*, in eâdem لت نخل *Letti nachl*, ejusq; reciſa baſis توت *Towet*, folia vulgò برك *berg*, in dactyliferâ پیش *Piiſj* appellata ſunt. Taceo fœturæ nomina, quæ ſuo loco luſtrabimus.

RELATIO V.

Palmei fœtûs hiſtoria & anatomia botanica.

§. I.

De fœtu palmeo in genere.

Hactenus de Palmæ partibus; nunc de fœtu, arborum effectu, dicemus: memoraturi, quâ ſui parte, quoque tempore & progreſſu Palma hoc cœlo fœtificet. Primitias prima edit inter palmas ἀνώγονος, anno videlicet quarto à transplantatione, ſi ſolum fœcundius,

dius, ſexto ſeptimove ſi ſterilius nacta eſt; ſeriùs fœtat, quæ Oſſi debet originem. Fœtûs autem ſuos, haud arborum ceterarum ritu, parte gignit promiſcuâ, ſed eos in ſummo tantùm caudicis faſtigio è frondium axillis egerit, racemis inſtar ſcoparum ingentibus conſitos, cum quibus adhuc tenelli, vaginâ quaſi coriaceâ arctè compacti obvolutique, reconduntur. Amant Romani racemos, ſive termites hos appellare *Spadices*, thecas eorum ob romphææ ſimilitudinem *Spathas*, propriis, ſed ex Græciâ translatis, vocabulis. In ortu ſuo fœtus palmæ maris, â fœmineâ, externâ facie non eſt diſcretus, quin utraque Palma ſpathas fert ſimilimæ prorſus figuræ, & in utriſque prolem, dum ſectione eximitur, intus & extrinſecus candidiſſimam, facie utrâque glabram, nitidam, & in unius quaſi tuberis ſoliditatem, ſtricturâ thecæ, compactam, gemmulis nimirum unà cum virgulis, quibus adhærent, adhuc tenerioribus, molliculis & edulibus. Spadicem hunc novellum, exſciſſum, (*vide Tab. 2. Fig. 4.*) Perſæ appellant پنگی نخل *Pengi nachl*, gratiſſimi ſibi pulpamenti vocabulô. Ordinem in pariendo uterque ſexus tenet ſequentem: Principio menſis Februarii, fortè & citiùs, arbores virtute ſolis appropinquantis excitatæ, intra ſinus frondium rudimenta partus ſui concipiunt, nimirum Spathas ſurrectas, (*Fig. 4.*) compreſſâ ſui facie caudici accumbentes, ſed adhuc intra texturas & involucra frondium reconditas: Ex quibus, quàm primùm emerſæ ac lucis factæ ſunt publicæ, in omnem perpeti augmento accreſcunt dimenſionem, & ex prolis, quam ferunt, copiâ ſic intumeſcunt, ut eam ſequente Menſe, quem Marti inſcribimus, in longum dehiſcant, (*Fig. 1. & 2.*) & per fiſſuram alterutro latere, rariùs utroque, factam, incluſum tuber excludant: quod ipſum clauſtro ſolutum paucos intra dies Spadicis habitum induit, in virgulas reſolutum numeroſiſſimas, floſculis in mare, (*Fig. 3.*) in

in fœminâ prunulis (*Fig. 6. & 12.*) refertas, secundum longitudinem inordinatè & sigillatim consitis; illis usum pro imprægnandis palmis fœmineis (*Fig. 16.*) ex tempore præstantibus, his à tardiori incremento, demum mense ab hinc quinto maturescentibus. Spathas usu suo defunctas, natura nutrimento prorsus destituit, ita ut brevi deformes extabescant, proinde ad reddendam arboribus gratiam, sedulâ hortulani manu rescindendæ. Spadices paucos habet Palma adolescens æquè ac decrepita; integræ autem ætatis (*Tab. 1. Fig. 8. & 9.*) octo vel decem, interdum inutili fœcunditate plures, & alimenti, quo ingravescant, inopes: quos tolli ferri acie oportet, nisi jam ante ab hortulanis, quod solet, pro cupediis evulsi sint. Nos fœtum in utroque sexu distinctiùs inspecturi, primò corticeam, quâ clauditur, thecam removemus, brevibus hîc delineandam.

§. II.

Spathe utriusque sexûs,

Palmei fœtûs theca, quam proprio nomine Latini *Spatham*, Græci ἐλάτην καὶ σπάθην, Persæ شکم نخل *Bukúmi nachl* appellant, (*vide Tab. 2. Fig. 1. & 2.*) figuram habet utcunq; clavæ ligneæ, similem bulbo oblongiori compresso, quali in præliis utuntur Brasilienses. Externa superficies lanugine tegitur molli, densâ, brevissimâ, coloris obscurè rufi; quâ abrasâ, diluto colore gratiosè viret; interna, alba est, glabra, humida & quodammodo mucosa. Substantiam obtinet corticeam, in fibras dividuam, nonnihil tomicam, cùm exaruit lentam & corio non dissimilem; crassitiem culmi habet avenacei, tenuior existens in parte gibbosâ, quàm reliquâ, & in spathâ fœmineâ, quàm in masculinâ. Spathe constat tubo & ventre. *Tubus*, qui spadicis scapum investit, compressus est, ex ventris gravitate incurvus, vaginam acinacis referens; longitudine spectatur cubitali, (in fœmineâ paulò brevior,) pollicari crassitie,

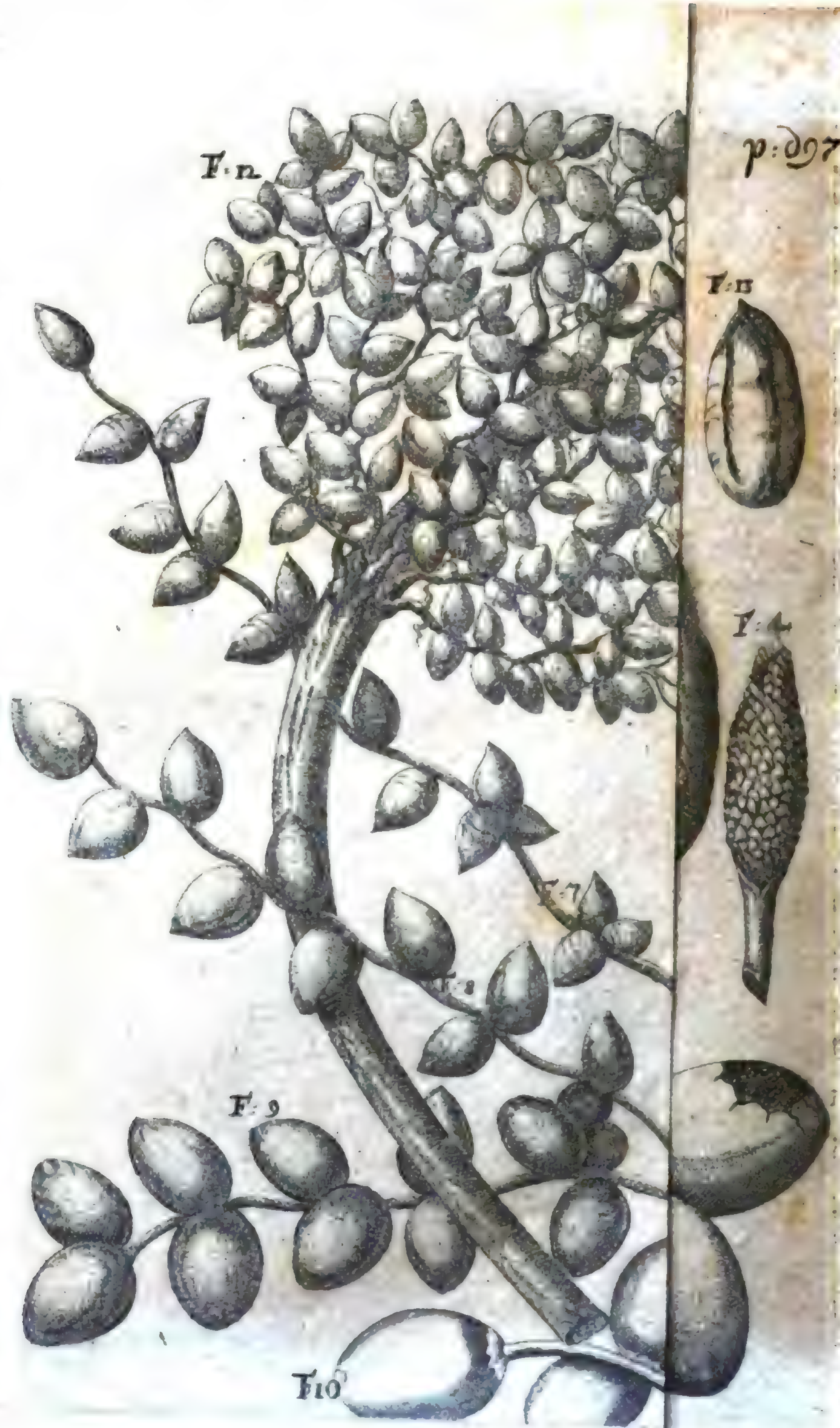
tie, latitudine triunciali. Ima pars, quousque comæ inſeritur, gracilior eſt, candicans & ſubſtantiæ tenerioris, quæ, cum ſpatham evellis, corii in modum contracta retrocedit, ſemipalmarem denudans ſcapi extremi portionem, quam vulgus dactyliphagum inter edulia recipit. *Venter* longitudinem aſſequitur cubitalem, latitudinem palmarem & ampliùs, craſſitiem, dum rupturæ proximus, triuncialem, utrâque facie tumentem, faſtigiô obtuſè mucronatô, orâ ubique ad digitalem latitudinem ſolidâ, ſubſtantiæ fragilis, ambitu acuto. Interiorem ſuperficiem exhibet convexam, albam, glabram & æqualem. Officium Spathæ eſt, ut naſcentem ſpadicem ab aëris injuriâ tueatur, ſcapum ſuo tubo, tenellum verò termitem, racemosque floriferos, clauſtrô ventris ſui fovendo.

Spadix maſculinus eiusque flores.

§. III.

Spatham maſculo turgentem ſpadice (*vid. Tab. 2. Fig. 1. & 3*) à ſpathâ fœmineâ vulgus ſingulari diſtinguit nomine انبارِ نخل *anbaari nachl;* quin & excluſum, quem hic propono, *Spadicem* virgulasque illi avulſas eodem vocabulo indigitans; quanquam vocis indoles, nihil, quod ſcio, maſculinum, ſed domum, cellam, vel vas refertum denotet, & ſaltem plenitudinem inſinuet. Eidem recens in lucem naſcenti exempta floſculorum moles (*Fig. 4.*) peculiare obtinet, ac in palmicolarum Republicâ celebre nomen كُهنج *Kohonegh;* Integro enim menſe, quo ejus habetur copia, exquiſitum præbet, tam liguritoribus obſonium, quàm ſocordibus remedium excitandæ libidinis, ſi ejus buccellæ aliquot comedantur. Extrahitur eum in finem Spathe, (*Fig. a*) vix dum è faſciis ſuis prominens; cui in longum inciſæ embryo ille eximitur, & in virgulas vel buccellas divulſus dono diſtribuitur petentibus: utramque ejus faciem vide ſis (*Fig. 4.*) Damni nullum ex evulſione pericu-

lum

p:697
F:11
F:13
F:14
F:9
F10

lum eſt, quòd poſſint palmeto propediem fœcundando pauci ſuperſtites ſufficere. Exſciſſus hic partus (cæſareum vocant Medici) ſaporem habet vapidè dulcem, &, prout omnis pars Palmæ eſculenta, nucis caſtaneæ æmulum, ſed cum ſubamarâ cruditate quadam, & humiditate nidorem præbente ſpermaticum. Ejus gemmæ rudimenta ſunt floſculorum proximè explicandorum tenerrima candidiſſimaque, vinaceorum magnitudinis, ex mutuâ compreſſione multilateralia, mox figuram acceptura trigonam, quæ petalorum numero & ſitui reſpondeat. Hæc intemerato relicta domicilio, perfectionem menſe Martio conſequuntur, cujus calore promota carceris anguſtiam, facto impetu, diſrumpunt, prodeunte per Spathæ hiatum incluſo Spadice, cum racemoſa oſcitantium floſculorum ſcholâ. *Floſculi* (*Fig. 5.*) Liliis convallium ſunt minores, oblongi, tripetali, coloris albidi in luteum palleſcentis & ingrati, ſtaminum tribus, ad petalorum numerum, donati veſtigiis; nituntur non petiolis, ſed herbei coloris carnoſo quodam principio, reſpondente magnitudini ſeminis Coriandri, & in petioli modum emarcente. Hoc *Theophraſto* & *Plinio* impoſuiſſe videtur, quominùs utramque Palmam fructiferam appellare dubitaverint. *Petala* floſculorum ſurrecta ſunt, oblonga, concava, obtuſè mucronata, ſuccoſa, carnoſa, rigida; *Stamina* ſunt lanuginoſa, rigida, breviſſima, albicantia, multo referta *polline* in luteum palleſcente, leviſſimo & ſubtiliſſimo, qui etiam floris umbilicum copioſè obſidet. Pollis drachmæ unius pondere aſſumptus, dicitur, ad ciendam libidinem, majorem præſtare efficaciam, quàm ipſe embryo, quòd vel ex ſeminali halitu conjicias, quem exſpirat prægravem. Colligitur à gnaris, concuſſione ſpadicum recens natorum, (qui ſinguli ſingulas circiter uncias exhibent) & pyxide reconditur probè operculatâ, ne ab aëre virium patiatur diſpendium. Meliori conſilio pollinem electuariis roborantibus

Tttt admi-

admiſcent alii, quòd ſolitarius, quanquam pyxide clauſus, ſitum facilè contrahat. Floſculorum uni ſpadici numeroſa eſt congeries: nam, cùm Spadix unus mediocriter magnus (magnitudo pro arborum habitu diverſa eſt) virgulas ducentas contineat, quarum breviſſimæ floſculos habent quadraginta, mediæ ſexaginta, longiſſimæ octoginta; hic numerus floſculorum medius, cum virgarum numero multiplicatus, computum reddit duodecim floſculorum millium in uno Spadice: qui in lance à me librati, exhibuêre libram unam civilem Belgicam, unicâ minùs unciâ. Minor multò gemmarum numerus eſt in Spadice fœmineo, ad cujus examen nunc telam protendimus.

Spadix fœmineus cũ fructibus.

§. IV.

Spadix fœmineus, (*vide Tab. 2. Fig. 6 & 12*) termes palmeus eſt, ſine prodromis floribus agmen plurimorum fructuum exhibens; cum quibus, dum uterino adhuc cortice obvolvitur, guloſæ plebi ſalivam quoque movet, ferculum ventri ſimul ac Veneri expetitum: ſed quod maſculô haud melius quidem, ſed eò rarius habetur, quò majus nefas eſt, id gravidæ arbori eximere, & meſſem, quod ajunt, in herbâ conſumere. Arboribus tamen vel nimium fœtis, vel admodum adoleſcentibus, tantum abeſt, ut non liceat, ut potiùs ſuperfluas ſufferre ſpathas, neceſſe ſit: ne illic deficiente alimento fructus, hîc fracto in pueritiâ vigore, ipſæ matres intereant. Obtinuit & hic embryo nomen peculiare Arabicum تَالَهْ نَخَلْ *Taleh nachl*, quo à virili diſtinguitur, in Perſidem, me judice, introductum ab Arabibus illis, quos video cum cilicinis tuguriis palmifera littora inhabitare, & paſſim perambulare; ſed quæ vox tamen, ipſos intra Lares Arabiæ Spatham ſignificat, & طَلْع ſcribitur. Varia partus fœmineus, cum incrementi ſui gradibus, ſubit nomina, quibus in hôc foro ſucceſſu temporis diſcer-

discerni potest, & probè significari, quantum & fructus ad maturitatem profecerint, & dactylophagi spes populi ad messem suam accedat propiùs. Quæ ipsa nunc singula, cùm incrementa, tum nomina, ordine recensebimus.

Vergente Februario ac ineunte Martio, spathis rumpentibus, (*Fig. 2.*) primùm emicant Spadices, claustroque non multis post diebus relicto, nudi in lucem prodeunt; à palmicolis كوكر *Kogèr*, vel ut alii scribunt كوغر مخ *Kocherri moch* salutati, nomine, ut opinor, depravato ab Arabicâ voce جوهر *Dsjaubèr*, quæ substantiam meliorem denotat; quo verò nomine, ut tota gaudet spadicis hujus compages, ita in specie non alio ipsa insigniuntur rudimenta fructuum. Hæc rudimenta magnitudinem æquè ac rotunditatem obtinent granorum piperis, superficiem nitentem albam, saporem subausterum; subtus duplici induta membranulâ sive calyculo, uno exteriori, qui brevior est, altero interiori, qui fructum proximè & pene integrum involvit, utroq; oram habente inæqualem & superficiem subasperam. Copiosissima uni spadici insident; numerum reduco ad bis mille & trecenta, si, spadices majores cum minimis jungendo, singulis virgulas octoginta, virgulis verò singulis grana triginta tribuam; sed quorum vel medius vel major numerus sensim defluit per tot incrementi & mutationum gradus, quos ad maturitatem usque subeunt. Hoc in statu cum sobole suâ Spadix recens natus non diu moratur, sed cum Aprili mense invalescens, (*Fig. 7.*) extensis ultra maris vigorem virgulis, fructus extra caliculos exhibet provectos, vergentes in figuram turbinatam, coloris unà cum virgulis in luteum languentis, saporis, paulò quàm ante, austerioris. Huic ætati nomen est توكرك *Togerèk*. Mense Majo (locis aliis inclinante Aprili) fructus nostri parùm figurâ, nil sapore

mutati, ceraſorum adipiſcuntur magnitudinem, (*Fig. 8.*) colore in herbeum virente, ſubnato intus oſſiculi rudimento molliculo: virgulis interim longiùs quoque productis ac quodammodo luteſcentibus. Hæc facies nomen recipit خمل *Chamèl*, in aliis territoriis پوروز *Puruus*; Variant enim pro obſcuris locorum incolis & ipſæ obſcuræ originis appellationes. Junio ineunte, alibi citiùs, (*Fig. 9*) olivas figurâ & magnitudine exprimunt, dum oſſicula indureſcunt, & caro, imminutâ humiditate, fit ſolidior, ſapore & colore nihil mutatis. In hoc ſtatu conſtituti fructus nomen gerunt خارك *Charèk*, & in aliis locis كنك *Kong*. Appetente Julio plenum adeptis, qui Dactylis competebat, habitum, (*Fig. 10.*) viridiſſimus nitor eſt, figura turbinata, oſſiculum induratum, caro utcunque mollior, ſed pene exſucca, duriuſcula & acerba. Hos tamen vulgus tam difficiles ventriculo & auſteros fructus cum voluptate eſitat, expectationis, dum matureſcant, impatiens. Crederes naturam eis ænea dediſſe guttura, ſecus ac militibus M. Alexandri, quos immaturis dactylis (in reditu ab expeditione Indicâ) ſtrangulatos referunt, qui vel Palmam, vel illius Principis geſta deſcribunt. In hôc gradu conſtituti nomen خلال *Chalaal* tam diu gerùnt; donec ad perfectam maturitatem devenerint. Maturitatem verò accelerant Circii æſtivi, venti ſupra fidem ardentes, & frequentiſſimè ſpirantes circa Caniculam. Quò illi æſtuoſiores ſpirant, eò citiùs omnes gradus decurri, ſoſpitari fœturam, fructûs magìs dulceſcere & maturiùs perfici, experiuntur palmicolæ; qui hos rebus ſuis ſecundos, ſuo licet corpori atque ceteris animantibus vegetabilibusque moleſtiſſimos ac pernicioſos ſpiritus, junctis expectant deſideriis. Nota, appellationem *Chalaal* interdum latiùs patere, & prædictis omnibus imponi gradibus, quibus facies

cies jam oblongior, olivæ similis & dactylo genuina est. Mense Augusto, citiùs, tardiùs, dactyli maturescunt, & hôc ipso, depositâ priori, appellationem subeunt دُمْپَز *Dumpàs.* (*Fig. 11.*) Maturescunt verò non more ceterorum prunorum, quæ sensim totâ simul substantiâ mollescunt, sed primò acquirunt, putrescentis instar pomi, maculam mollem, ut plurimùm in extremitate; quæ sensim proripiens, omnem substantiam crudiorem paucis diebus in dulcem pulpam convertit; Legendi tamen sunt citiùs, ne productâ ad umbilicum mollitie, suo caliculo excidant, lapsuque spontaneo conquassentur. Hos Dumpasios gula popularis maturis dactylis longè anteponit, fortassè quòd mixta partis crudioris durities cum pulpâ, bolum reddat commordenti gratiorem, vel quòd primi expleant pruritum appetitus, quem in has annonæ primitias vulgus dudum acuerat. Quin & conviviis ingeruntur virorum illustrium, inter antecænii, mensæve secundæ tragemata, loco non postremo proponendi. Eorum pars cruda superficiem habet, cum nitore, quadantenus flaventem, carnem ex austero dulciculam, albam, duriusculam, quodammodo farinulentam, siccam & friabilem; pars matura, pellucida est, mollis, dulcissima, pro speciei diversitate, in rubeum languens vel rufa. Hâc facie, quâ ad maturitatem vergunt, excussi, in cumulos (quod suo loco docebimus) partiendi, & solaribus radiis exponendi sunt, ut, reliquâ cruditate depositâ, insolatione penitus emolliantur, & dulcescant: quomodo omni graduum numero absoluti & excocti, *Dactylorum* nomen subeunt, & à Persis demum خُرْمَا *Churmà*, ab Arabibus تَمْر *Tamr* appellantur. Usu tamen receptum est, eos recentes peculiari denominare vocabulo Arabico رُطَب *Ruteb*, quo ab antiquioribus distinguantur, quibus *Churmà* nomen commune est. Da-

ctylorum differentias recenſebimus, expeditâ deſcriptione Spadicum, quibus innaſcuntur.

Spadix nudus, ſexûs utriusque.

§. V.

Spadix ſuperficiem habet glabram, nitoris expertem, coloris languidè punicei, qualis eſt culmi avenacei, ſubſtantiam obtinet levem, laxam, nervoſam, ligneam, albidam & frondeæ coſtæ perſimilem; figurâ ſcopas exprimit domeſticas; nam & ſcapo conſtat & virgularum faſciculo. *Scapus* compreſſus eſt, ex pondere curvatus, pollicis craſſitie, latitudine geminæ unciæ, in fœmella trium cubitorum longitudinis, in mare brevior, ſuperficie, ut exaruit, ſtriatâ; ſubſtantia, cûm fibris conſtet tenſiſſimis, ex omni arboris parte maximè idoneam cedit reſtiariis, pro tomento, materiam. Pars ad palmæ longitudinem comæ infixa (recentis inquam & nondum adulti) carnoſa eſt, nuclei ſubſtantiam & candorem obtinens, eſculenta & vapidè dulcis, quæ & cruda populo ſervit pro cupediis, & à ditioribus pro condimento ferculis incoquitur; Ultra dictam verò menſuram amaritudinem contrahit, & paulatim indureſcit. Nomen ei eſt پنیر نخل *Paniiri nachl*, i. e. caſeus palmeus, nulli non Perſarum notiſſimum: Scapus, ubi deſinit, in *virgularum* ſive *bacillorum* faſciculum, non ſimul, ſed quodammodo gradatim, diſſolvitur, maſculus in denſum & pedalis longitudinis, fœmineus in ſesquicubitalem, rariorem & magis diſperſum, illic maximâ florum, hîc dactylorum minori copiâ conſitum. Bacilli ſexûs utriusque ſunt ſimplices, recti, flexiles, longitudinis inæqualis, culmi avenacei craſſitie, imâ parte nudi & ad aſſem quadrati, in reliquâ floſculis fructibusve ſingulis inordinatè conſiti, ad ſitum cujusque fœtûs alternatim & à brevi intervallo retorti, adeoque inæquales & excuſſo fœtu ab impreſſis veſtigiis ſubaſperi; fibris donantur exiliori-

lioribus, quàm in ſcapo, & à reſtiariis repudioſis. Spadices bacillos tenent rotundo numero computatos, ex maſculis maximi ducentos vel ampliùs, medii quinquaginta ſupra centenos, minimi centenos; ex fœmineis verò maximi centum, mediocres octoginta, minimi quinquaginta ſex; horum in claſſe plerumque tres quatuorve invenies, præter naturæ ordinem concretos.

§. VI.

De Dactylis in ſpecie.

Arboris fructus ſequuntur, videlicet *Palmulæ* maturæ, quas *Perſæ* خرما *Churmà*, *Arabes* تمر *Tamr*, *Dioſcorides* & *Galenus* Φοινικοβαλάνυς vocant, *Græci* eas Δακ7ύλυς, & cum eis *Romani* Dactylos appellant, à figurâ digitòrum, quos tamen minimè referunt. (*Tab. 2. Fig. 10. 11. 12.*) Potiori jure id nomen gerunt Dactyli Indici تمر هندي *Tamr Hindi*, ſiliquæ è ramis propendentes vaſtiſſimæ & à Palmâ heterogeneæ arboris, quæ eminus conſpectæ articuloſum digitum grandiorem, incurvum, accuratè exprimunt. Sunt verò phœnicobalani noſtræ, nimirum recentes, quas رطب *Rutèb* vocant, Palmæ mitis pruna, ut plurimùm glandium quercinarum figurâ, ſed iis ferè majora; pelliculâ veſtita tenui, pellucidâ, nitidâ, coloris in aliis ſpeciebus pallentis, in aliis lutei, rufi vel rubei, pro diverſo colore carnis translucentis. *Caro* eis multa eſt, pinguis, pulpoſa, ſaporis vinoſi, dulciſſimi, oſſiculo ſuo laxè inhærens, intercedente membranulâ albicante, tenerâ, molli, & quaſi bombycinâ, in plures pelliculas dividuâ. *Oſſiculum* (*Fig. 13. 14. 15.*) ſolidum eſt, cornu inſtar tenax & durum, ſuperficie granis uvarum concolori, vel ex cinereo magis minusve dilutâ, interiori ſubſtantiâ ad ſimilitudinem nucis myriſticæ variegatâ; figura ejus quodammodo eſt turbinata, incurva, unâ facie gibba & æqualis, alterâ inſigni pulvinatæ figuræ

Dactylorũ Oſſicula.

ræ ſulco in longum diviſâ. Facies gibba notabili cælatur lineolâ, tenui, per mediam longitudinem decurrente, cujus in medio punctum, quaſi umbilici, conſpicitur, albam fovens cartilaginem, quæ, ad mediam Oſſiculi ſubſtantiam penetrans, futuri germinis rudimentum eſt. Oſſiculi magnitudo plerumque ea eſt, ut tertiam totius ſubſtantiæ partem exhibeat; variat tamen pro ſpecie arboris & genio natalis ſoli. Arabiæ felicis dactylos, cujuscunque nominis, pinguiores & minorum oſſium invenies, quàm Turciæ & Perſidis. In Oſſium viſceribus medullam talem non reperio, qualem ineſſe, ac terrâ emollitis eximi poſſe perſuaſum eſt *Rajo*, dexterrimo Angliæ & ingentis ſtudii botanico.

Dactylorum varietates.

Dactylorum plurimæ ſunt varietates, à bonitate, figurâ, patriâ & diverſis accidentibus nomina ſortitæ. Quas inter primas ſibi ob ſalubritatem vendicant خرما سرّك *Churmà Serrèk*, dactyli coloris rufi & exiguæ magnitudinis. Sunt enim ad coquendum faciles, alimentum præſtant copioſum, laudabile, & omnis expers culpæ excitandorum flatuum ac torminum, unde etiam ad uſum deliguntur medicum. Habent hoc inſuper ſingulare, ut ſine prævia inſolatione, ſecus ac ceteræ ſpecies, conſervari poſſint, ne aceſcant. Ob gratiam ſaporis omnibus antecellunt خرما شاهاني *Churmà Sjahunì*, id eſt, dactyli Regii, ita à præſtantiâ ſuâ dicti, & à *Plinio* quoque N. H. Lib. 13. cap. 14. laudati, ſuaviſſimam obtinentes ſyrupi aromatici dulcedinem, & auream claritatem ſuccini. Magnates hoc genus dactylorum menſis ſuis arrogant, quaſi ſibi ſolis natum, & cellas penarias iisdem tam recentibus, ſive crudis, quàm poſt inſolationem conditis (ſyrupo ex caryotis ejusdem generis expreſſo) ſolicitè inſtruunt. Hos in ordine bonitatis excipiunt: à ſincerâ dul-

dulcedine خرما شكري *Churmà Sjekkerì*, à nucis Moschatæ figurâ & colore جوزي *Dsjausì*, à myrobalanorum similitudine (serotini valde) هاليلي *Halilì*, à flavedine زرد *Serd*, à jujubarum parilitate عنابي *Unabì*, à lithargyrii pallore مردسنكي *Mordasengì*, nuncupati; tum perquam molles & pulpâ scatentes موصلي *Musalì*, & qui in arbore arescunt, longi, rugosi, non decidui جهرمي *Dsjebrumì* dicti. Nec postremi sunt, quibus à provinciis & loco natali nomen impositum est فارسي *Faarsì*, جهاني *Dsjihanì*, مكي *Mekkëì*. Accedunt his septem Basrensium prosapiæ insigniores, per Arabiam desertam decantati nominis, quas hîc, velut exoticas, omittimus. Inter dactylos mediæ notæ à Persis numerantur خوش كوار *Chuusj gowaar*, فلكان *Falakuun*, نارجيلي *Nardsjilì*, ميوهي *Miwahì*, سلوني *Seluunì*, محمودي *Mahhmuudì*, خارو جمال *Chaarù Dsjemaal*, خارو دريائي *Chaarù Derjaï*, كونكرد *Kuungìrd*, خوش خوار *Chuusj chaar*, پيارآن *Pijaruun*, وندولالي *Wandulalì*, رشت و لشت *Resjt* vel *Lesjt*, زاهدي *Sahidì*, & plures alii, in diversis provinciis diversis insigniti nominibus; quorum à recensione abstinemus, ne Relatio in longum & inutilem excrescat Catalogum.

RELATIO VI.

Palmæ hiſtoria naturalis & œconomica; ſive de Palmæ fœmininæ imprægnatione, & ratione tractandi Dactylos.

Modus imprægnandi Palmas fœmininas.

§. I.

Examinatis Palmæ, cùm partibus integrantibus, tum fructibus, liberiori pede ad reliquam tranſimus hiſtoriam: cujus vel ex primis, atq; plena res digniſſimaque admirationis eſt modus Palmas fœmininas fœcundandi. Habet id, tot popularium, Perſidis, Arabiæ, Ægypti, nutrix inter plantas ſingulare, ut, animalium exemplo, mari, ſtato tempore miſcenda, atque ſinguli ejus uteri, quaſi conjugali coitu, imprægnandi ſint; ſecus omnia ſua, quæ in lucem recens prodiderat, fructuum rudimenta, indeclinabili abortu, dimiſſura; abortu inquam, non modò poſſeſſoribus, ſed ipſis provinciis calamitoſa: Quandoquidem ex meſſe dactyliferâ populi illi ſuſtentare vitam non minùs debent, quàm noſtrâ gens ex frugiferâ; quâ irritâ, declinari fames à multitudine nullo conſilio poteſt. Memini, ætate noſtrâ accidiſſe, ut Turcus *Baſrenſi* urbi & territorio (ad oſtium Tigridis) iruptionem decerneret: quam Princeps ſolo repreſſerat conſilio, ad primum hoſtilis adventûs nuntium delendi omnes palmas maſculas, quarum excidio frugiperdæ fœminæ obſidioni & moræ hoſtium ſubſidia negaturæ ſint. Eruditus de conſilio hoſtis jam repedare cœperat, cùm tardatâ executione (quæ & ipſis incolis calamitoſa foret) præpes revocatus, propoſitum antevertit, excuſſôque Dominô, pœnas negligentiæ petiit. Palmicolis igitur incumbit, ut imprægnandis arboribus quotannis impendant operam, ſiquidem

dem in ſe redundare annonam cupiunt. Modus procedendi hic eſt: Spathæ maſculæ, incluſo tumentes flore & ad thalami conſortium maturo, ſub finem Februarii ex arboris faſtigio extrahuntur: quibus in longum diſſectis eximuntur ſpadices, floſculis nondum oſcitantibus, ſed in unam maſſam compactis conſerti. (*Vide Tab. 2. Fig. 3.*) Hos protinus in ſurculos, ſive bacillos, ſpadicibus fœmininis inſerendos, divellunt, quantum quidem fieri poteſt, in bifurcos, quoniam hâc formâ commodiùs uſui ſerviunt. Bacillos alii amant recentes, atque illico inſinuare ſpadicibus, ſi qui jam lucem nacti ſunt; allii eos priùs exſiccant, & in Martium usque menſem cuſtodiunt, quò, hiantibus uteris ad unum omnibus, inſitionem uno actu & operâ inſtituant. (*Fig. 16.*) Flores, an maturi connubio & quando eximendi ſint, explorari debet compreſſione ſpatharum, quæ contrectatæ, ſi nullum produnt ſibilum, nondum perfecti nec eximendi ſunt; ſi cum ſono renituntur perexiguo, maturi ſunt & ſine dilatione ſolvendi: quoniam ſic modicè rigeſcunt, & tantillum clauſi ſunt, ut pollinem (quodammodo ex ætate humentem) fovere ſine diſperſione & jacturâ poſſint, dum inſinuentur & areſcant, in ſolo enim polline omnis fœcundandi virtus reſidet; ſi verò ſpathæ digitis reſiſtunt cum ſtrepitu inſigniori, tunc flores jam nimium rigent & patent, nec ad uſum ampliùs idonei ſunt, quia ſolâ clauſi aſtrictione vaginæ ſuæ, quâ ſoluti, ſive id manu anatomicâ, ſive ſpontaneâ eruptione fiat, caveri nullâ ratione poteſt, quin pollinem in auras uno impetu explodant. Addo, quod mireris, exciſis hôc ſtatu ſpadicibus, omnes flores unâ nocte omnes defluere, cùm tamen in arbore relictis ad menſem integrum remaneant, polline quamvis, adeoque omni virtute, deſtituti. Ad areſaciendum requiritur, ut maſculini ſpadices procul morâ exſolvantur involucris ſuis, tum in ſuſpendendas ſimul divellantur particulas, quàm primùm

ſpathæ ex arboribus evulſæ ſunt; ſecus enim, ſi in iis compacti latuerint ultra diem naturalem, floſculi ambuſtione fœdati & macidi ad unum omnes decident, polline eorum pariter ambuſto & ſordeſcente. Parem jacturam ſurculi percipient avulſi, ſi alicubi acclinent, ne aura eos undiq; ambire poſſit: quod ut caveatur, ex funiculis obſcuro loco & in ſeriem ſuſpendendi ſunt, ita ut ſingulis ſpatium intercedat inane. Taliter exſiccati ad præſentes thalamos apti ſunt, & in annum poſterum, ſalvâ virtute, aſſervari poſſunt. Fœcundandi efficacia in eo poſita eſt, ut rudimenta fructuum ſeminali floſculorum polline vel ejusdem ſubtiliſſimis & inſenſibilibus particulis perfundantur; quod ut eveniat, furca una florida medio ſpadicis fœminei racemo per transverſum infigitur vel intexitur, (*Fig.16*) ita ut evelli procellis non poſſit, ſed aliquandiu infixa retineri, dum omni depoſitâ virtute, embryonum rudimenta requiſitum vigorem adepta ſint. Hic actus peculiari decantatur phraſi اَنْبَارْ دَادَنْ *anbaar daden*, i. e. implere ſeu conferre plenitudinem. Inſitionem quandoq; iterant cives deſertorum, nihil ſuarum partium omiſſuri, quo conciliare annonæ poſſint augmentum, & novercalis ſolii detrimentum compenſare: quaſi ſatietur Venere, cui cum Cerere & Baccho non convenit. Reliqui Perſæ & omnes Arabes unicâ acquieſcunt inſitione ritè celebratâ; ſuperfluam ajunt alteram, & pro ſoſpitandis fructibus nil quicquam ampliùs conferre. Imprægnatio quoque ultronea contingit ſine ſtudio & manu cultoris, translato per aërem polline ex palmâ floridâ, non procul extante à fœmineâ. Videmus, toti palmeto cum virgas diſtribuunt, eas omnes haberi inſuper, quæ marem proximè circumſiſtunt, ex floribus halitum ultro ſuſcepturæ. Quid, quod orbum curatore nemus fœcundari univerſum poſſit ab unicâ Phœnice floridâ, ſi duntaxat vario flatu ſeminale pollen juſtè

justè circumferatur: nam perinde est, quomodo pertingat, seu vento appulsum, seu manu immissum, sive etiam ore afflatum; prout *Theophrastus* H. Pl. L. 2. cap. 9. idem affirmat, & quisque æquiore animo crediderit, quàm si cum *Plinio* N. H. L. 4. c. 2, *Justino* Hist. L. 44. *Silesio*que Poëta Lib. 3. referamus, equas in Lusitaniâ afflatu inanis venti pullos concipere. Enim verò, cum plena res aleæ sit, fœcunditatem exspectare ab aurâ, quod eadem, si adversa, virtutem pollinis rapere aliorsum & dissipare possit, si secunda fuerit, sæpè imminutam & imbecillam deferre: inde in negotio tantæ expectationis palmicolæ tutissimam ingrediuntur fœcundandi rationem, & ipsâ manu spathis singulis singulos flosculorum surculos inferunt, quod hos teneriora fructuum rudimenta virtute suâ, & spem felicis annonæ, nunquam destituisse, longâ ipsis constet experientiâ. Creditur idem flos sospitare fœturas quoque ceterarum arborum, & pronas in casum restituere efficaci effluvio; quapropter illum multi malis aurantiis citreisq; inferunt; quô verò effectu, penes inferentes judicium sit. De fructu palmeo res extra dubium est; unde quibus masculæ deficiunt arbores, iis aliunde flores petendi sunt; Deficiunt non semper ex incuriâ cultoris, verùm aliquando ex peculiari soli natalis indole, masculinas non sufferente, quicquid colendis operæ impendatur. Testes sunt, ut loca alia, ita præ ceteris, فرخنااد *Farchonaad*, Caramaniæ pars, quæ eam ob causam nemora non colit alia, quàm sexûs fœminei. Transferendi autem sunt cum virgulis legitimè exsiccati, ne in viâ fraceant, & probè obvoluti, ne ab aëre virtutis patiantur detrimentum. Parvi constant: integri spadices, ut carissimi sunt, unico شاهي *Sjahì*, seu imperialis sextante; ubi vero proventus uber est, viginti eodem pretio veneunt. Atqui hic palmas imprægnandi (sit verbo venia) modus & ratio est, pene similis rationi

 fœcun-

fœcundandi piſces: quorum ejaculata ova maſculi aſperſione ſeminis vegetantur; niſi ſatius ſit dicere, *exhalantes è Florâ particulas, aliquod ſaltem prunulorum rudimentis robur tribuere, quô adverſus defluvium firmentur.*

Modus tractandi Dactylos.

§. II.

A fœturæ hiſtoriâ, verſandorum fructuum rationes videndæ ſunt: (*vid. Tab. 3*) quomodo nimirũ excutiantur, inſolentur, exprimantur, conſerventur, & ſi quid hic autumnus induſtriæ ampliùs requiſiverit? Ab excuſſione ordientes, triplicis cenſûs dactylos, qui obſtetricem admittunt manum, in ſtirpe noſtrâ notamus, ſolo differentes gradu maturitatis: primi ſunt, خَلَالْ *Chalaal* dicti, qui ad maturitatem inclinare, vel extremitate ſuâ matureſcere incipiunt; ſecundi دُمْپُسْ *Dumpas* appellati, quorum mediam circiter partem maturitas occupat; poſtremi, qui integrè maturuerunt, ac nomine خُرْمَا *Churmà*, i. e. Dactylorum κατ᾽ ἐξοχὴν inſigniuntur. Omnes autem triplicis ordinis dactyli unâ operâ arbori eximendi ſunt, ne ultro decidentes conquaſſentur; hi, quia præmolles carpendi dilationem minimè ferunt, illi iſtique, quòd in lapſum proni, ad deciduam quoque claſſem biduo triduove transgrediantur. Verùm, cum præaltæ & immobiles palmæ ſe concuti non patiantur, ſcandere verticem oportet, &, lapſum anticipando, fructus deciduos ipſâ manu decerpere. Scanſurus (*vid. Tab. 3. Fig. 1.*) tibiis in altum repit, à caſu ſe muniens reſte validâ, quâ tergo tenus ſub axillis protenſâ, finibus colligatis, unâ cum caudice laxè cingitur. Hanc reſtem, firmâ manu utrinque retentam, ſuper pollices aſperamve ſuperficiem caudicis ejicit, ſubinde altiùs, ſeſeque hoc niſu ſublevando, comam aſſequitur. In eâ conſtitutus, quaſillum longo adducit funiculo, quem alterâ extremitate femori alligaverat; adductum

I Dactylorum collectio.

Tab: III - p.711

ctum dactylis, quocunque gradu maturuerint, manu decerpendis replet; repletum dimittit, à substantibus ut depleatur; rursum reducit, atque opus (crudioribus in arbore relictis) tam diu iterat, donec maturi cum maturescentibus ampliùs deficiant. Alii spadicibus comprehensis, dactylos motu excutiunt, (*Fig. 2*) quos sub arbore constituti expanso reti excipiunt: qui verò legendi modus saltem in palmis obtinet humilioribus, quia in altioribus excussione nimium disperguntur. Lectionem per autumnum singulæ palmæ binis ternisve vicibus subeunt, donec omnium exactio fructuum trimestris intra decursum absoluta sit.

Excussi indies Dactyli, secundum triplicem maturitatis gradum, seliguntur, in stragulis, ex folio palmeo textis, acervatim deponendi, (*Fig. 4.*) ut ulteriori insolatione (quæ illis pro diverso maturitatis gradu per biduum, triduum, vel longiùs opus est) excoquantur; ita primum in pulpæ colliquescunt mollitiem, mox eodem sole rursus spissantur magis magisque, donec corruptionis genium deponant evaporatione abundantis humidi; quo alioquin retento, conservari tam industriè non possent, quin brevi fracerent & acescerent. *2 Insolatio.*

Conservandi triplicem observavi conditionem: aut enim post insolationem torculare & melliflui roris orbitatem passi, inculcantur utribus (*Fig. 4*) vel oblongis fiscinis, pro cibo plebejo; aut expressione emaciati, rursus aliquâ syrupi sui portione priùs irrorantur, quàm prædicta subeant receptacula; aut preli omnino expertes, alio insuper syrupo copiosè perfusi, in fideliis condiuntur, habituri locum inter obsonia ditiorum. Hos omnes, & quacunque lege aliâ conservati fuerint, Latini Medici amant appellare *Caryotas*, Græci φοινικο-βαλάνες; his nominibus eos distinguentes à siccis & rugosis dactylis, qui ex Syriâ Ægyptoque in Europam deferuntur, τραγήματα dicti ideo, quòd *3 Conservatio.*

quòd proponi ſoleant inter cupedia menſæ ſecundæ. Horum (poſtremi generis) geminam varietatem reperio: Unam eorum, qui ex ſpeciali indole non ſunt decidui, ſed in arborum ſpadicibus exaruerunt; alteram, qui proximè ante maturitatem, dum eis خَلَال *Chalaal* nomen erat, decerpti, perforati, filoque ſuſpenſi, & de induſtriâ exſiccati ſunt. Malunt ad arefaciendum eligere prolem delicatiſſimam, ejus præſertim generis, quod ob ſaporis præſtantiam شَاهَاني *Sjabunì*, i. e. Regium nuncupant. Fiſcellæ, quarum memini, ſunt tetrapedalis longitudinis, ex agreſtis palmæ foliis ad ſaccorum formam & capacitatem contextæ; Texturæ genus vocatur جَلّت *Dſjullèt*, quô & dactyli reconduntur, & ipſi utres induuntur pro tutamine. Utres ſunt pelles caprinæ, nonnunquam vitulinæ & ovinæ, ita conſutæ, ut recipiendis humoribus ſerviant: his butyrum, lac & caſeum, his oleum, aquam & vinum, ut cetera taceam, totâ Perſiâ Arabiâque circumferuntur, & in tabernis quoque exponuntur venalia, facie piloſâ aliquando introrſum converſâ, aliquando extrinſecus, prout diverſa contenta minùs permeare comperta ſunt.

4 *Expreſſio.* Syrupus huic populo magni uſûs & momenti liquor eſt; eum ut eliciant, palos requirunt orgyiæ longitudinis, qui, cum ligna deficiant, ex frondibus Palmarum nuper delapſis parandi ſunt: Hos, in orbem trium paſſuum diſpoſitos ſurrectosque, inſertis viminibus connectunt, ita ut efformetur crates, longa, cylindracea, quæ præſtare torcularis vicem in expreſſione valeat. Cratem hanc vocant چَاك *Tſjaak*, quam, (*Fig. 5.*) cùm uſus poſtulat, ſupra declivem lapidem, tabulamve ſtatuunt, ſuffoſſoque pavimento, diotam ſyrupo excipiendo ſupponunt fictilem; fictilem dico, nam his regionibus vaſa lignea majuſcula nec dantur, nec climatis æſtum ſine ruptione perferunt: Tum crati

crati insolatos dactylorum cumulos, quotquot capere potest, ingerunt; qui suâmet mole gravati, ac aliquot dierum æstu macerati (nam & hoc negotium in aprico peragitur) humorem plurimum transmittunt, & in receptaculum deponunt. Syrupum qui avariter expetunt, fune circumducto cratem arctiùs subinde constringunt, saxisque impositis profluvium extorquent copiosius, Ita melle suo penitus, vel majori parte exuti reconduntur in receptacula, quibus possint asservari. Toties autem crates replendæ, & expressionis labor iterandus est, donec palmulæ, arboribus subinde excussæ insolatæque, torcularis vim omnes expertæ fuerint. Basrenses Arabumq; ceteri, quibus amplior palmarum & annonæ copia est, compendio rem expediunt. Nimirum, torcularium loco cameris utuntur subdialibus, desuper patentibus, pavimentô contabulatô vel gypsatô, parietibus cæmentitiis, quibus intus ramalia opponunt, ne impuritas officiat. His omnem dactylorum molem, quanta satis insolatione emollita est, unâ operâ inferunt, & confluentem ex iis syrupum lacu subtus factô excipiunt; sique is parcior pro desiderio effluat, aquam ferventem superfundunt, quâ dulcedinis spissitudo magis eliquetur. Eliciendi modus est alius monticolis usitatus, quibus Ceres invida palmæ negat proventum: Dactylos, tergis asportatos asininis, & palmicolarum prela jam dudum expertos, contundunt, mox aquâ percoquunt copiosâ, donec solvantur in pultem; quam, abjectis sordibus, coquunt ad spissitudinem syrupi: sed qui bonitate neutiquam respondet illi, qui ex cratibus funditur. Hunc frustra expetunt: quòd vasis recondatur fictilibus, qualia iter per anfractus rupium haud suffert, Quandoquidem utribus pelliceis (prout hôc cœlo liquores solent) asservari non patitur, sine saporis detrimento. Dulcium verò intaminatam suavitatem mirè attendit œconomia Persarum & Arabum, & in palatis demulcendis quàm

 sati-

ſatiandis majorem curam agit. Syrupus dulci pinguedine butyri vices, embamma, obſoniorum condimentum, & ut multa complectar, tantum præſtat menſis utriusque gentis, quantum, ſi ipſos dactylos excipio, cibus ullus præterea.

Palmeæ meſſis facilitas.

§. III.

Hi ſunt palmicolarum in meſſe, ut ſic loquar, dactyliferâ, luſus magis quàm labores, neutiquam cum noſtratium agricolarum infinitis occupationibus comparandi. Heu ilias hîc laborum! dum agros effringimus, ſubaramus & reſulcamus; dum occamus & liramus, runcamus & reſarrimus; dum, ne ſementis contabeſcat, marga & fimus inferenda; ne ſuffocetur, lolia eradicanda; ne abſumatur, volucres & quadrupedes arcendi ſunt; quin, quod nullâ arte caveri poteſt, à limacibus, muribus & inſectis damna & excidium verenda ſunt; dum & pluvia, ſiccitas vel qualiacunq; cœli phænomena nunc expectanda, nunc metuenda veniunt; quibus omnibus exantlatis, in ipſa ſæpe meſſe, ex tempeſtate calamitas ingruit, quæ omnem cultoris ſpem atque operam peſſundat. Taceo frumenta flagellandi, vannandi, cribrandi, molendi atque ceteros laborum articulos, quibus toto anno Europæi fatigamur, ut ſolum obſonii vehiculum obtineamus Panem. Secus ſentias de ambroſiis dapibus Perſarum & Arabum; hæ gratis omnino & ſolo almæ naturæ munere conferuntur, absque præviâ ſeminis jacturâ, absque aratro & labore: niſi fortaſſe excuſſionis & expreſſionis negotium laboris nomine tibi veniat; negotium ſanè tam leve, ne ſudorem moveret, niſi excuteret canicula: quam tamen natio, iteratâ corporis loturâ, umbrâ, otiô, confabulationibus, ludis, temperare, ad voluptatem usque, didicit. Sunt tamen qui palmeta inhabitant in anguſtis convallibus conſita; non inficior, hos fortunam premere graviorem, & annonæ

næ collectionem ob perferendos calores molestissimam; quandoquidem illuc venti, qui auram temperent, nulli penetrare possunt, &, qui penetrant, in vortices aguntur ex rupium, quas feriunt, dorsis, ardore imbutos intolerabili. Quid his consilii? Relictis Laribus ad monticulos & loca edita plurimi confugiunt, & structis inibi, quæ à sole præsidio sint, umbraculis & tuguriolis, operas persequuntur. Quod hîc lubentiùs faciunt, quàm in squalidis palmetis, utut ascensu difficili fructus ad insolationem & torcularia indies transferendi sint: ut nihil dicam de aquæ & fontium defectu in collibus, quorum tamen præsentiâ mirè delectatur natio, & carere ad corporis lavationem æquô animô non potest. Umbracula illa nullô fabricantur artificio; satis est conducere ad radios solis arcendos. Pleraque constant ex fulcris quatuor, ad totidem passuum distantiam in quadratum oppositis, quibus desuper incumbit operculum planum, ex foliis palmæ crassè coagmentatum; latera auræ spiranti patent, storeâ illi parti præfixâ, quæ soli adversa est. Tuguria parva sunt & levidensia, ex eâdem constructa materiâ, nimirum ex ramalibus plerumque palmeis. Atque his obiter de dactyliferâ felicitate dictis, ad seriem historiæ revertimur. Palmarum cultores, sicut occasioni rivulorum & irrigationis obsecuti, non promiscuô locô sylvulas suas condidêre: ita benigna Ceres haud æquâ adeo manu singulas beavit provincias, ne locorum adstricta genio, alias palmis cumulaverit, destituerit alias; si modo destituisse dicenda est, ubi finitimarum fœcunditate inopiam compensat, quæ vel ære, vel opportunâ suppetentium rerum permutatione, levari potest. Videas territoria, quæ ubertate palmarum usque adeo luxuriant, ut cives laboribus impares partiri cum peregrinis annonam & colligendi operam debeant. Inde evenit, sterilioram locorum incolas stato tempore ad fructifera hæc nemora concedere, ut exhaustis vivendi

ſubſidiis penuaria ſua novâ annonâ impleant, & inopiam natalis ſoli alieno proventu ſnblevent. Nec tantùm turba inops adeſt ad mercandum, ſed vel major hoſpitum numerus, datâ Penatibus veniâ, æſtivandi cauſâ accedit; huc ab umbris, aurâ & fontium deliciis invitata, illinc depulſus ab igne imminentis Syrii, atque pluribus inſuper ærumnis, quæ limites patrios per æſtatem occupant. Has inquam ærumnas propoſitum nunc eſt recenſere; tum ipſius ad palmeta profectionis, commorationis & reditûs circumſtantias perſequi, eâ quidem fide, quâ illas in ejusdem ſtadii decurſu enotavi.

RELATIO VII.

Peregrinationes ad palmeta.

Introductio.

§. I.

Annuas ad palmeta profectiones nulli popularium frequentiores inſtituunt, quàm quos æſtus cœli æſtivare domi ſuæ non permittit; quales cum primis ſunt accolæ Sinûs Perſici, à سندي *Sindi*, usque ad بصره *Baſram* Arabiæ. Toto autem littore non ſunt, qui cœlo utantur tam incommodo ac ſibi infeſto, quàm incolæ urbis غمران *Ghamroon*, vel ut ea rectiùs ſcribitur كمرو *Gumrù*, vel ſi nomen placet recentius بندر عباسي *Bendèr Abaſi*, i. e. Portus Regis Abaſſi, à reſtitutore ſuo ita dictus. Hæc, quæ me nunc tenet, urbs, ſita eſt in littore, ſub elevatione Poli 27. 30. à tribus paraſangis oppoſita urbi ac inſulæ هرموز *Hormuus*, vulgò *Ormuus*, quæ olim florentiſſima Regum Kirmanenſium ſedes, proſtrata nunc atque diruta jacet, ſolo militum præſidio habitata, cùm, ex occaſu ejus, urbs

urbs noſtra ortum & incrementa ſua duxerit. Ædificiis adornata eſt ignobilis ſtructuræ & ſine ordine locatis; hoſpitum verò frequentiâ, civium multitudine, mercium undique appulſu, velut ad auſtralem Regni portum inclyta; emporium inquam totius provinciæ Ormuſienſis, quæ hodie جَرُون *Dſjeruun* & جَرُنَات *Dſjerunaat* appellatur, ab Afris, Arabibus, Indis, Perſis, Armenis, Europæis habitatum; maximam civium partem conſtituentibus Multhanis, ſive Benjanis, gente Indorum omnium humaniſſimâ ac religioſiſſimâ. Mireris, quàm hæc populoſa civitas per æſtatem ab hominibus inanis ac deſolata jaceat; dum ne centeſima pars civium in eâ videre ardentem Caniculam ſuſtinet, imminentem veriti ceu vitæ peſtem, ut, qui in hoc purgatorio æſtatem remaneret, ne mendicum quidem, vel quemcunque ſuæ ſpontis hominem nullô præmiô induxeris: Saltem ampliori domui cuſtos immanet verna, vel libertus aliquis ſenex, vel anus ſerva, quam, ne ex climate contabeſcat, ante mediam caniculam redux excipit vetula alia. Soli, quod mireris, Belgæ, qui Illuſtri Societati hìc à commerciis ſunt, littus non deſerunt, ſed ſævienti cœlo vigorem ætatis ac genitale robur corporis pertinaciter opponunt; nihil territi moleſtiarum iliade, cum virium diſpendio quotidie abſorbendâ, nihil feretris ſodalium, quos æſtivo ardore detritos atque enervatos, quævis deinde febricula exanimabat; nec civium exemplis cauti, qui licet injuriis cœli patrii ferendis aptiores nati ſint, maturô tamen profugio ſe ſubducunt, ut گَرْمسِير *germeſiir*, (ſic vocant terras immodicè calidas) cum سَرْحَدّ *ſerhèd*, (ſic manſiones ætheris temperati) commutando, valetudini ac vitæ ſuæ conſulant. Quibus verò bene valere juſſis, iter ego cum civibus ad palmeta nunc proferam, ſi priùs formidandas fugæ & profectionis cauſas,

quas ipſe olim ad faſtidium exantlavi, tum popularem proficiſcendi rationem atque his annexa, expoſuerim.

Cauſæ urgentes diſceſſum ad palmeta.

§. II.

Primates loci, (Archiſatrapa, officiales & principes mercatores) quos non penuria ad palmeta, ſed æſtivus ſqualor tranſire ad æſtiva monet, alii ad urbes contendunt mediterraneas, opibus & vitæ deliciis inſtructas, quanquam diſtantiſſimas; alii in propiores montium receſſus algidos & aquoſos refugiunt, non minùs hîc cum familiâ commodè, quamvis ſine luxu, moraturi. Circo hominum maximo cura peni & fortunæ modulus metam profectionis ad palmeta conſtituit; quæ, etſi non æquè mitigandis caloribus apta ſint, quòd & aquam parcè, & umbras rariores præbeant, quin & ventis æſtuoſis obnoxia ſint; hoſpitem tamen ſuum minimo ſumptu alunt, & ſine magnis viatici expenſis recipiunt; quippe octiduô, ſi longiſſimè, ab urbe remota.

1. Peregrinationis Verno tempore commoditas.

2. Febres Vernales.

Ad auſpicandum iter aura commodior eſt menſis Maji: nam hæc tanto calore nondum æſtuat, ut oriente ac declivi die iter capeſſi non poſſit ſine moleſtiâ. Melius ſibi conſulunt, qui iter primo Vere inſtituunt, & ſic Majum atq; Aprilem anticipant; quandoquidem infelix ſolum malignis & arſenicalibus, ut ſic loquar, ſpiritibus, quos hoc tempore excludit, aërem contaminat, illinc à boreali jugo montium, *Ginau* & *Geruun*, quod littori à quatuor paraſangis opponitur, hinc ab accumbente auſtrali aurâ, velut clauſtro, cohibitum, ne difflari poſſit. Cui eodem tempore accedit præceps à frigore, non vehemente quidem, ſed peracuto, caloris incrementum: quæ pernix & pernicioſa varietas, aëris vitio ſociata, humores corrumpit, & febres gignit acutiſſimas, paucos intra dies tragicum ludentes in ſcenâ humani corporis. Præterea, mancipes Ver adultum evocat, ad palmarum conductionem, nunc more ſolito inſti-

3. Palmarum con-

instituendam. Fructus enim in statu constituti, quem خارک *Charèk* vocant, discrimen amplioris defluvii jam evaserunt, dum nulla adhuc de expectatâ pinguedine præbent argumenta; quò minùs in contrahendo elocantis juxta & licitatoris suspenduntur animi, de damno securi, de fœnore incerti. Nec tacenda est Laribus hoc tempore ingruens victûs inopia, præsertim aquæ potabilis. Sola hæc locum habet in Oeconomiâ gentis, procul vinô, cerevisiâ & omnibus inebriantis liquoris speciebus relegatis. Aqua autem illa non saltem paucitate suâ civem destituit, sed pravitate etiam perdit bibentes, nisi aliunde, quod ditiores curant, tergis camelinis advehatur. Fallunt Lectorem Geographorum tabulæ, in quibus & littus hoc, & Persia mediterranea multis fluminibus pingitur: re ipsâ perennia utrobique reperies paucissima, inter ea vero nullam præter Araxin, quæ aquam potabilem mole aliquâ in Sinum deferat; nec hæc tamen usque longo tractu, quo à loco antiquæ Persepolis decesserat, (ubi nostrates eam بند امیر *Bend Emiir* vocant, à cataractâ conditoris Emiri Chani) ab adulterio admissæ salsuginis incorrupta permanet. Cetera flumina, quæ Persidem, sive Persiam australem, irrigant, (de dulcibus loquor) brevi, quàm à montibus devoluta sunt, in agros derivata extabescunt, & ad salum neutiquam pertingunt. Hunc naturæ defectum supplere solertia hominum annisa est, non puteis, nam & hi plerumque salem sapiunt, sed amplis & in terræ gremium demissis cellis amplissimis, desuper fornicatis, in quibus anniversarius imber mediâ brumâ depluens confluit, & in viventium usum asservatur. At, hæc cœlestis unda, hóc innubi & minùs pluvio æthere, raris vicibus demissa, fauces istas vix replet; tum etiam per nitrosam terræ superficiem dum fluit, sale sordibusque variis

ductio necessaria.

4. Defectus aquæ potabilis.

variis inquinatur: unde evenit, eam hôc tempore vel penitus deficere, vel, si quæ in fundo reliqua est, muriam sapere, & ingravescentem cum æstate sitim neutiquam restinguere. Adde, eandem in fundo abundare seminali materiâ, ex quâ Dracunculi, seu lumbrici tenues, immanis longitudinis پیوک *Pejuuk* dicti, bibentium innascuntur musculis, cum virulento ulcere exterminandi. Cui quidem morbo non æquè facilè obnoxii sunt, qui tempestivè recedunt, quàm qui circa littora remanentes, sanguinem suum pravâ illuvie magis contaminant. Tantum autem abest, ut effugiô dracunculos evitaverit, qui ejusdem semine jam imbutus est, ut potiùs in alieno, & præsertim gelido, climate, majori & longiori ulceris & tardissimè maturantis tabi incommodo decubiturus sit, non sine incurabili remanentis fistulæ periculo, si ab imperito tractetur. Fateor tamen, constitutum extra tantas ardoris, qualis hìc sævit, molestias, majori patientiâ & virium robore armari, ad dolores & incommoda, dum sanetur, perferenda.

5. Dracunculorum generatio.

Altera, quæ multitudinem premit, inopia cibi est. Promptuaria quippe sua patres familias annonâ solent instruere, calculô temporis, cui sufficiat, nunquam longiùs productô, quàm in mensis Junii decursum: quo instante, annua redit difficultas cellæ penuariæ, vix interdum sufficiente sibi pro viatico.

6. Cibi inopia.

Omnium verò molestiarum, quas cives fugiunt, caput est ipse calor æstivus, ultra humanam tolerantiam, præsertim sub Sirio, intensus. Nemo unquam tam fuit robusti corporis, quin ab isto hoste noxam passus sit, sæpè etiam à meridianis radiis interitum. Id mihi *Gamroni* innotuit exemplis plurimorum, quos geminâ æstate (unâ quidem me præsente) Libitina ardens rapuit. Non piget ex utrâque æstate quædam inserere. Miles Batavus ex vireto *Nabam*, quod una hinc leucâ possidemus, circa meridiem re-

7. Æstivus calor.

ver-

versus, ad *Martham* (id œnopolæ nomen est) divertit: quâ vix dum salutatâ, de vertigine querens, animo delinquit, antequam opifer comparerem, extinctus. Eadem limina, paucos ante dies, ingressus juvenis Anglus, commerciorum scriba, cum per suburbanos campos festinanter ambulâsset, inopinatò exanimatus est. Par fatum diverso tempore duos sub ærumnâ prostrabat bajulos nigritas, cùm pridiè ad onerandam navim rure, ubi æstivabant, cum sociis revocati, ægrè comparuissent. Epibatarum unus ex decursu sitiens, admotâ gutturi amphorâ, sub amystide exspirabat; alter, ab apricatione lassus, cum somno requiem capiebat æternam; tertius ab usu balnei frigidi (in prædicto viridario) asininô tergô redux, præceps exhalavit animam. Gubernator Provinciæ, quòd abitum tardâsset, ex sequiori sexu septendecim (sed antè infirmatas ex squalore recens extructi palatii) in itinere amisisse dicitur. Ipse, cùm propediem secuturus esset, duas conjuges, quas sibi comites retinuerat, cum socero uno domi suæ amisit; contractâ pridie ex balneo frigido febriculâ, leviori, uti dicebat; nam vocatus ego, in agone esse indicavi, quas ipse seriò ægrotare non credebat. Nec brutis parcet ignitus aër, equis hôc sidere hîc retentis persæpe visum adimit, quem tamen restituit bruma subsequens. Canes, quorum firmitatem proverbiô ludimus, ex solari radio in gyrum actos protinus exspirâsse bis vidi. Solis asinis & camelis Persicis Salamandrorum genius est, & naturalis quædam firmitas ardentem Sirium sine damno ferendi. Circium his malis annumero; ventum, nescio ex quâ vocis derivatione, بادِ سامور *baadi samuur* dictum, qui horis pomeridianis, velut ex orco pulsus, hôc cœlo flagrat, vitæ animantium usque adeo inimicus, ut ruri correpta aliquando suffocet; incertùm incolis, malignitate etiam, an solo ardore. De siti & faucium siccitate

8. Venti ardentes.

9. Ardoris

 per-

Fomites ſitis, ſudor, exanthemata.

perpetuâ; de immodico per corporis ambitum, non ſtillante, ſed pluente, præſertim inter bibendum, ſudore; de ſcabioſis exanthematis, quæ acri ſaniè axillas, femora & partes ob honeſtatem reconditas excoriant, deque ceteris non dicam afflictionibus, tanto calori ſociis, quæ vel ſolæ hinc te ad antipodes fugaverint. Ejusdem genii ſunt Ulcuſcula, quæ furunculos vocant chirurgi. Dirè, hæc mala ſeges, humana corpora, non omnium tamen, nec omni æſtate, excruciat; & quod peſſimum eſt, manu tractata chirurgicâ, numeroſiori prole per totam ſoboleſcit corporis ſuperficiem. Uni ego architalaſſo noſtro in perparvo & maligno corpore furunculos numeravi ampliùs centenos, quibus indies pertuſis, accidere mihi viſum eſt, quod de *hydrâ* poëtæ referunt: nam paucos intra dies, quaſi ſub cuſpide ſuccreſcentes, trecenteſimum numerum, atque omnem ſupputandi rationem confuſâ multitudine exceſſerunt. His autem ſordibus & ſudoribus nullum remedium eſt magis proficuum, quàm patientiæ. Qui pertæſi ſtolam, quâ induebantur, aquâ ſubinde humectabant, vel diem fallebant in ciſternis aquâ merſi, illi exſtincto vitali igne, vix annum ſupervixerunt. Furunculorum grata eſt acceſſio demorantibus, velut beneficium naturæ Pancraticè valentis; nam à graviori morbo ſoſpitant poſſeſſorem, imprimis à contagio febris & dracunculorum, illo breviſſimo ſed ferali, hoc longo & fœdiſſimo: fortaſſè internâ cauſâ declinante ad ſuperficiem. Conjectura in proclivi eſt, ſi hos ſanos & felices prædicamus: qualis ſit conditio eorum, qui in hoc orbis ergaſtulo ægri vel miſeri dicendi ſunt! Ab inſectis etiam, ſi interdiu pax eſt, noctu tamen tuta non datur quies, ab æſtu fortaſſe irritatis in rabiem. Nocent in campo phalangia, domi dormientibus ſcorpiones, utrobique veſpæ acutiſſimo armatæ veneno: hæc peſſima progenies ab urente ſole cohibita, primô diluculô ad prædam evolat, muſcarumque ſocia-

Ab inſectis inſidia.

ta

ta turmis dulcem expugnat dormientibus ſomnum, quem aurora, mater benigna roris gelidi & præter cœli Aſiatici indolem hoc loco innocui, gratioſè indulgebat. Scias enim hâc anni parte dormire neminem niſi nudum poſſe ſub dio, dempto omni papilione, aut, quod cœlum & rorem arceat, velamento quovis leviſſimo. Quem in finem domuum ſummitates ubique ſuperficiem referunt planam & pavimentatam, in quam ex interiori parte ad requiem capeſſendam per ſcalas aſcenditur. Taceo turbatores ſomni, glires noctivagos; taceo, quæ veſtes comminuunt depoſitas, tinearum pernicioſum genus; taceo albas, quas vocant, formicas, verendum mercatoribus inſectorum genus, quod vel unâ nocte integra mercium volumina deſtruit; taceo quamcunq; aliam poſſeſſionum magis, quàm corporis perniciem, demorantibus moleſtam. Pro complemento habes fœtorem, qui ex areſcente algâ, & holothuriis putreſcentibus emanat; nam utrumq; excrementi genus ab undâ maris, mirè per caniculam exuberantis, in littora copioſè propellitur: cujus teter ſpiritus, velut Tryphonis è ſpecu halans, perniciem cerebro & commorandi tædium nulli non demorantium inducit.

Fætor ex ſordibus marinis.

§. III.

Peregrinatio.

Peregrinationis hæc ſunt antecedentia. Vicinæ vel cognatæ domus, in itineris ſocietatem coëuntes, accerſitis camelariis, de vecturâ rationem inſtituunt. Rarenter cum his pactio fit pro univerſo itinere; uſitatiùs ita contrahitur, ut indies ſolvatur pro camelis ſingulis circiter uncialis: poſteriori pacto paulò tardiùs, priori citiùs, ut veredariorum aſtus eſt, iter abſolvitur. Proximo quo vacat die, jumenta omni onerantur domeſticâ poſſeſſione; ſed quàm ſpecioſâ! utribus, hydriâ, fiſcellâ cibo refertâ, fuſo, girgillo & ſtoreis: ſcruta adeſſe alia non memini. Utrinque ad clitellas alligatur cophinus cum catis &

 libe-

liberis, quorum capita, quod lepidum aſpectu eſt, duo aut tria promicant. Aſſerculus, clitellis per transverſum affixus, juxta conſidentes recipit mulierculas duas vel tres, quæ infantes, quos lactant, ſinu complectuntur. Herus ipſe, canis domeſticus & filii, ſi qui ſunt adulti, iter pedes occipiunt. Abducendis ægris & nobiliorum fœminis arculæ ſerviunt, quas كجابه *Kadſjabah* vocant (*Figuram vide Rel. 9. §. 4.*) ſingulæ ad ephippii latera affigendæ. Ad caveæ normam fabricatæ ſunt, pannoque obductæ, ut in iis latitare ſinguli inſidentes poſſint. Has invenit magnatum luxus & zelotypia, ut gynæcea ſua in iis circumducenda occultare ab hominum intuitu poſſent. Nam ſuevit polygama hæc & mirè ſuſpicioſa in amore natio peregrinari cum luxuriæ apparatu, ſæpe ultra poſſeſſionis modulum. Cameli unius ſunt in dorſo tuberis, dromedarii dicti, ſed minores & alius genii, quàm quos alit Perſia borealis; hi ſunt cœli ferventis, illi impatientes frigoris, ſed aptiores nati ad perferendam in deſertis inopiam. Camelos duplicis gibbi in regno non vidi, præterquam quibus Bactriana merces ſuas, & Legatos mittit Tartaria. Adornati ad iter, per ſeries copulantur, ita ut ad antecedentis ephippium firmetur lorum proximè ſequentis, ex cujusque nare perforato propendens, donec ſepteni, nonnunquam ſeni aut quini omnes, connexi fuerint. Copulata hoc numero ſeries camelorum propriô gaudet nomine قطار *Khathar;* quemadmodum tota illa jumentorum turma, nomine قافله *Khafileh*, & univerſa iter facientium ſocietas كاروان *Karawaan* appellatur. In deductione ſingulas ſeries ſinguli præcedunt pedites camelarii, manu ducentes primi ſemper cameli retinaculum, cujus ductui & ceteri obediunt, narium funiculo laceſſiti; Dum interim ductores cantilenam aliquam ſylveſtri modulantur

tur gutture, qua tardipedes pecudes excitare, & greſſus quodammodo dirigere ſatagunt. Per hos ordines pauci quoque diſcurrunt velites aſini ſine habenis aut capiſtris; quibus ſarcinas ſuas ſaccosve penarios pediſequi imponunt, aut ipſi, cum fatigantur, per vices inſident. Diætæ incertô menſurantur horarum ſpatio, quoniam ſtationes definiendæ ſunt locis ad pernoctandum idoneis, i. e. aquâ dulci à naturâ inſtructis. Progreſſus & lentis incedit gradibus, & paucis tamen horis ipſa diæta abſolvitur; ita, qui ante crepuſculum demigrant, ſtationem proximam profundâ aſſequuntur nocte; aut ortâ non pridem luce, ſi ſecundâ, tertiâve vigiliâ diſceſſerint; ex quo diætarum brevitatem nullo negotio conjicias. In ſtationem ut deventum eſt, ductores jumenta quique ſua exonerant; hinc de pabulo ſoliciti, in campos, ſi lux permiſerit, excurrunt, ut virgulta colligant apta paſtui. Sed quid tellus arida & deſerta pariat? præter alias pauciſſimas nihil, niſi plantam exhibet bipedalem ſpinoſam, à vulgo خَرِ شُتُر *Chari ſjutùr*, id eſt, ſpina camelina propterea nuncupata, quod in deſertis camelos ſatiet; Botanicis vocatur آرو شيرين *Aru ſjirin*, id eſt, *Aru* dulcis, ad differentiam آرو تلخ *Aru talch*, ſeu amaræ, quod illius folia in Carmania colligendam præbeant Mannam notæ præſtantiſſimæ, quam Perſarum officinæ appellant ترنجبين *Terendſjubiin.* Hic frutex, nullo quidem melle hîc loci rorifer, pabulum camelis exhibet, cujus cum collectâ & in faſciculos colligatâ copiâ, ſtationem repetunt. Tum in gyrum deductos, (*Figuram vide Rel. VIII. §. 3.*) barbaro ſcreatu gutturis, ſic aſſuefactos, ad cubandum inſtigant, eo ſitu, ut clunibus averſis capita mediam gyri aream reſpiciant, in quâ camelarius quique ſuis jumentis præſidens ramuſculos præbet

manducandos, quos manu ita dirigit, ne transversi, aut inversis summitatibus fauces subeant, secus expansione renisuri & noxam inflicturi aculeis. His assumptis, pro colophone unum bolum ingentem, recens ex farina hordeacea cum furfuribus subactum, collo quàm profundissimè ingerit deglutiendum. Si stirpes ad satietatem deficiant, vel si jumenta ex graviori onere, vel diæta longiori, viribus exhausta sint, aut si in antecessum roboranda fuerint ad iter salebrosum & arduum diei sequentis, tum bolo gemino, vel pluribus, eos nutrire solent. Hæc dum aguntur à camelariis, locum sibi in statione deligunt viatores, in quo explicatâ storeâ consideant, fortè in aquarii, arboris, rupis, vel si adsit, xenodochii parte aliquâ, quæ auræ perflanti patet, & maximè opaca est; ibi ferventis diei lucem placidè exigunt, somno, loturâ, colloquiis; donec cadente sole camelarius iter proferendum moneat. Pari ratione postridie pergitur & diebus ceteris, donec ad metam deveniatur itineris. Habes migrandi modum, sed magnis familiis usitatiorem, & ad æstiva procul dissita; Vulgus enim civium impar expensis, ac deficientis memor peni, palmeta quærit propinquiora Laribus: Quæ dum quotannis repetit, de numeroso comitatu non multum solicitus, solis cum domesticis, vel cum paucis vicinis discedit, quandocunque vacat, aut volupe est.

RELATIO VIII.

Diætæ; Stationes; Aquaria; Hospitia circa Palmeta.

§. I.

Diæta.

Narratis fœnerabor lucem, si diætæ, stationis & hospitii conditiones & nomina explicavero. Id igitur intercalari relatione præstabimus. *Diæta* indige-

digenis منزل *Mensil* appellata, tantum complectitur viæ spatium, quantum uno die viator absolvit: diætis enim peregrinationes & urbium distantias metiuntur, relicto parasangarum usu geographis & curiosis. Sunt autem diætæ omnes haud paris longitudinis, sed incertis stationum & hospitiorum, quibus in viâ pernoctari potest, distantiis metiuntur; quin eædem pro peregrinantium arbitrio, sive illi præpetes cursores شاطر *Sjatbìr*, seu nuntii equites چپر *Tsjapàr*, seu jumentorum tardigradi actores fuerint, corripi vel produci solent. Observavi tamen, nunquam intra quatuor, nec ultra octo parasangas diætam contrahi vel extendi, ut, qui intra mensuram illam substiterit, dicatur tantùm dimidiam diætam, qui ultra progressus sit, unam cum dimidiâ absolvisse. Parasanga autem فرسنگ *ferseng* & فرسخ *fersach*, id est, leuca Persica, quam Turcicè vocant *agaatsji*, tantam notat longitudinem vel loci distantiam, ut viginti duæ cum dimidiâ uni respondeant cœlesti gradui.

Statio. *Stationem* Persæ eodem quo diætam vocabulo insigniunt, estq; locus ad viam ædificiô publicô, quod *Karawanserà* vocant, donatus, aquâ potabili naturæ artisve beneficio instructus, atque ita adornatus, ut peregrinantibus commorandi præbeat occasionem. Stationum in Regno modicum invenies numerum circa vias Regni primarias: sæpè in his, sed maximè in provinciis australibus ad alteram tertiamve parasangam patet illustre diversorium cum aquariis. In ceteris viis, quas non ita frequens calcat multitudo, præcipuè torridioris Persiæ, tota quandoque diæta unicum tantùm indulget aquæ conditorium, cujus benificio commorari *Karawâna*, sive cœtus peregrinantium possit; quod aliquando aridiori solo tribuere, aliquando ignaviæ liceat accolarum. In desertis & ad palmeta

meta deviis ſola aquæ dulcis,cujuscunque conditionis occurſaverit, præſentia ſtationem determinat; ſeu illa ſit pluvialis, ciſternino fornice collecta, quam آب انبار *aab anbaar*, & آب برکه *aabi birkèh*, ſeu in lacunâ rupis ultro conſidens, quam آب بنگرد *aabi bongird*, & آب غدیر *aabi gadiir*, ſeu puteis excepta, quam آب چاه *aabi tſjab*, ſeu viva ſcaturiens, quam آب چشمه *aabi tſjesjmèh*, ſeu rivo defluens, quam آب رود *aabi ruud*, ſeu per incilia in alveum adducta, quam آب حوض *aabi hauſ* vocant: His enim vocabulorum differentiis ſtationes dignoſcunt, & ipſam aquæ copiam & bonitatem in ſiticuloſo climate diſtinguunt. Hoſpitia hîc fruſtra quæſiveris: cœlum tibi tectum eſt,ſed purum & nullo fœtens fuligine; lectica humus eſt, nullo contagio aut ſudore infecta; fons dolium exhibet, non vini, ſed liquoris ſinceri, nullo mangonio adulterati,promptuarium. Hoſpitari hîc ſine ſumptu licet, dormire impavidè, bibere gratuitò, ſatiari epulis, non quas hoſpes obtrudit invidus, ſed quas ipſe providus & frugalis tuâ manu aſportaveris.

§. II.

Aquaria. Aquaria, quibus dicimus ſtipari Karwanſeras, (*Vide Fig. §. 3.*) ut plurimum illius generis ſunt,quæ condunt brumales imbres ex terræ ſuperficie receptos. Structura برکه *birkeb*, lacus آب انبار *aab anbaar* vocatur. Lateritia ſunt, figuræ rotundæ, cellis ingentibus ſimilia, triginta & amplius paſſuum in ambitu; in terram tres quatuorve orgyias demiſſa, unicâ tantum vel gemina orgyjâ ultra terræ planitiem exſurgentia. Summitatem claudit ingens unius arcus hemiſphærium, quod radios eminus arcen-

arcendo, aërem intus temperat, & ad gelationem liquoris momentum tribuit. Quatuor habent portas in crucem oppositas, angustas, patulas, undique imbris affluentiam, auram spirantem, & hospiti aditum permittentes: interstitia portarum, si major ambitus sit, humi perforata quoque sunt, ne quà humor arceatur allabens. Duo in aquariorum contemplatione animum suspendunt: unum oblectatione, alterum fastidio. Oblectat sonus immanis, qui in eo excitari potest levi ante portam collisione; innumeris enim duplicationibus agitatur, tempore non breviore deficiens, quàm quis orationem recitaret dominicam. Ex tonis unum præ ceteris audies resonare clariùs & longiùs, prout is, concavæ magnitudini & figuræ certâ proportione responderit. Fastidium sordes pariunt innatantes, videlicet bufones, phalangia, cicadæ & illapsorum animalium cadavera; ut taceam fœditates telluri absterfas, quæ tamen, quod pessum actæ, haud conspicuæ sunt. Quibus omnibus potabilem variè inquinari, nemo negabit, nisi cum Musulmannis credat ex Imamorum Theologiâ, quod aqua in loco excedente tres pedes trinâ dimensione, (in longum, latum & profundum) à receptis impuritatibus nunquam possit inquinari.

§. III.

Xenodochiis, quas كاروانسرا *Karwaanserâ* vocant, frequentissimis gaudet Persia borealis, singulis proprium nomen referentibus, vel à conditore suô, vel quacunque sorte nactum; Raris admodum, nec nisi ad vias regias, donata est regio australis: hæc enim expers injuriarum, quas domuum præsidio declinamus, tectis saltem pro umbraculis utitur. Malunt viatores diurni umbram & meridianam requiem capessere sub obviâ quâdam Acaciâ, Cupresso, Platano, aut consitâ propè fontem arbusculâ quâvis,

Karwanſera.

vis, quàm inter squalores anhelare parietum. Diversoria gratuito usui dicata sunt, magnificis tamen sumptibus ex saxo vel latere constructa, aliquando tantâ mole & majestate, ut Principum palatiis comparari possent, modò sumptuosis parietibus accederet externus decor speciosæ supellectilis. Splendidiora sunt ut plurimùm, quæ offendimus in populosis urbibus, quàm quæ ad vias inhabitati ruris, vel in locis ab hominum frequentia remotis. Nam, cùm illustrium operum conditores non solo publicæ utilitatis, verùm etiam studio gloriæ suæ atque posthumi nominis, ducantur, malunt illi pecunias eo potiùs in loco erogare, quo sacrata bono publico pietas plures admiratores & crebra hospitantium encomia invenit, quàm ubi præmio expectatæ laudis destituitur. Ne quis autem dubitare de auctore possit, frontispîcia magno charactere incisum ejus nomen exhibent, addito factæ extructionis tempore & proprio etiam nomine hospitii, si id alio, quàm conditoris appellari debeat. Hæc tria, conditoris, temporis & ædificii, nomina, persæpe arguto ad indolem gentis Epigrammate definiuntur, quod mirè legentem, vel artificioso conciliat scripturæ flexu, vel capit ludente facilitate profundi acuminis. Laudat inscriptio sæpe nigritam, Regii gynæcei eunuchum; nec rariùs negotiantem apud Indos mercatorem Persam; nonnunquam primarii in Aulâ ordinis Senatorem, Provinciæ gubernatorem, matrem Regiam, matronam viduam divitiis affluentem, & si quos alios. Ubi verò beneficentia voluntaria defuit, ibi ex publico ærario Provinciæ cujusque Moderator providit, ne vel urbi vel viæ publicæ, ad mediæ vel unius diætæ distantiam Hospitia deficerent; Is, licet ex alieno dispensaverit, curæ tamen suæ præmium sectatus est nominis sui epigraphe. Non patitur prolixitas, vel difficultas etiam scripturæ & explicationis, ut exempla Inscriptionum inseram. Ingens mihi illarum farrago suppetit

petit, ex hospitiis, nec minùs ex templis, collegiis & variis palatiis manu meâ descriptarum, quàm commodiori loco servo, unô missu proponendam, si id operæ pretium fuerit. In pagis minoribus & à regiâ viâ longè recedentibus, ab agresti incolâ pro diversoriô exhibetur ædicula semiruta, ab omni supellectili vacua & haræ similis, quin à lacertis, blattis, phalangiis, scorpionibus, habitata; nam tales mihi contubernales per devia excurrenti in hospitiis obtigerunt. Verùm, quicquid hîc nitoris deest ædificio, id humanitate compensant cives ruricolæ; qui non, contractis frontibus & affatu aspero, nostratium rusticorum more, peregrinos adoriuntur, sed benevolè excipiunt, vario officiorum genere obstringunt, pavimentum sine morâ, verrunt, tapetemque substernunt, non acu phrygiâ distinctam, sed pro sorte suâ levidensem ac puram. Nec morâ salutatum accedunt pagi seniores, hospitibus suis xenia ferentes, nimirum flores, mala punica, uvas, melones, & si quid aliud impertitur loci Ceres; Mox subintrant viri facetiis & eloquentiâ toto pago maximè conspicui, ut hospitibus molestiam temporis ludis & colloquio discutiant. Nec desunt, qui *tamassà mikonent*, i. e. qui spectatum otiosi veniunt, & hospitum vestitus, gesta, mores admirantur; quod otiosorum genus inter populares frequens est, & peregrinis maximè molestum. Ad ultimum, in scenam non rarò se proripit obscœna meretrix, noctis futura, si placet, socia. Hospitia commendat rivus præterfluens, per alveolum, vel cuniculum subterraneum, ingenti opere adductus, qui aliquando per medium pavimentum defluit, & in eo, pro temperando aëre, in cisternæ amplitudinem distenditur; vel, si flumen deficiat, (quod solet in Perside australi) vicinum habet unum alterumve *Birkèb*, seu aquæ stagnantis promptuarium, ut plurimum ejus generis, quod vocavimus *Aab anbaar.*

Habent hoſpitia pro cœli ſtatu diverſam ſtructuram: Borealis Perſia eadem expandit circa aream quadratam, ſpatioſam, ſæpe ad centum paſſuum quadratorum, vel ſaltem ad tantam, capacitatem, ut in illâ *Kafilæ* ſive cœtus jumentorum ſtabulari, & deonerata volumina deponi commodè poſſint. Externa facies eminus viſenti cubiformem mentitur molem ſolidi corporis: muri enim ſunt plani, nudi, nullis feneſtris & oſtiis, niſi portâ quâ ingredimur, perforati; qui, lateritii ſi fuerint, figuras pro ornatu exhibent arcuatas, planas, columnis ſaxeis interpoſitis decoratas, iis non equidem veris, ſed planis pariter, modicè prominentibus, & eleganter lævigatis. Hâc ornamenti ſpecie expoliri ſolet latus frontatum, rariùs cetera quoque, niſi fortaſſis quæ publicæ viæ oppoſita & valde conſpicua ſunt. Unus mediam frontem pandit introitus amplus & affabrè fornicatus, utrinque lapideis ſcamnis, nec rarò tabernâ concameratâ inſtructus, ex quâ hoſpitii inſpector, ſi quis adſit, paleas & cremia venundat, aliquando & oryzam, dactylos, ova & lacticinia. Summum domus lacunar, niſi quâ parte fornices protuberant, omnino planum eſt & pavimento ſtratum, ita ut in eo quis ambulare, & peregrè adventantes ſpeculari poſſit, pernoctare etiam, ſi cœlum nudum arrideat; quo fine interdum oras habet pedali coronide eleganter marginatas, pro ſecuritate dormientium. Veſtibulo nonnunquam inſiſtunt meniana ſuperbi operis, auræ ſpiranti undique patula, in quibus cum voluptate hoſpitari quis poſſit, à turba remotus. Aſcenſus in faſtigium ſubmoleſtus eſt ex anguſto veſtibuli vel areæ angulo, per gradus anguſtos, altos & præcipites. Ipſum ædificium rariſſimè duplici, plerumque unâ contignatione conſtat; cujus ſingula latera, pro operis magnitudine, ſex, octo, decem vel plura exhibent cubicula, ut plurimùm fornicata, longa, anguſta, & recipiendis duobus vel tribus hominibus idonea.

Oſtio-

Oſtiola in medio habent, ut per ea hoſpes intus decumbens ſpectare poſſit, quid in areâ verſetur circa merces depoſitas. Superliminare riſcum exhibet, luci diurnæ pervium, cui aliquando non niſi per oſtium ingreſſus conceditur. Tapetes, lectos & ſupellectilia hîc ne quæras; nudæ humi cubare oportet, niſi his ipſe inſtructus adveneris. Medias cubiculorum ſeries, primam quidem ipſe dividit Introitus magnificè ſpatioſus, ceteras ſingula diſtingunnt cavædia *Eiwani* dicta, verſus aream patula, cubiculis multò latiora, non rarò ipſo ædificio altiora, planè ad ſymmetriam Introitûs; toti enim ſtructuræ, in ipſâ areâ ſpectatæ, maximum decus & elegantiam conferunt, ſimulac numeroſo advenæ, tum pro reponendâ ſupellectili, tum pro ipſâ commoratione locum exhibent ſpatioſum. Baſis hoſpitii tres circiter pedes à communi areâ elevatur, ipſaque cubicula latitudine duorum triumve paſſuum anticipat, eo fine, ut & tuta ſint dormitoria à pecudum ingreſſu, & hoſpites, intactis areæ ſordibus, in eâ ambulare & tranſire ad vicinos poſſint. Huic indormiunt ſervi ante heroum cubicula, ut eorum juſſa audiant, & equis præſto ſint cuſtodes, qui ibidem alligati, totâ ſupra ambulacrum cervice eminent. In hoſpitiis illuſtrioribus cubiculorum terga cingit quædam quaſi porticus, pro ſtabulatione facta, fornicata, communi nexa compage ædificii; ad quam jumentis aditus patet ex quatuor areæ angulis, & lux ipſa eâdem viâ irruit, perexigua ſanè & ad interiora non penetrans, niſi murus exterior, quod rarò videas, in ſupremitate riſcos habeat pertuſos & translucidos. Medium areæ cubus ornat lateritius, orgyjam altus, ab uno latere gradatus, cancellis eleganter marginatus, intra quas gerrones & actores circumforanei Sanctorum ſuorum vitas, velut ex roſtris declamant, & variis nugis hoſpitantibus nummos eliciunt.

Auſtralis Perſia minora habet hoſpitia, & ad hujus cœli in-

indolem aptata, (*vide Fig. pag. 421.*) ut plurimum nullo intercepta impluvio, nec in cameras distincta, sed unius tantum atrii, ad totius ædificii formam & magnitudinem compositi. Structura eorum lapidea est, modò quadrata, modò in crucis figuram digesta, desuper fornicata, ostio singulis lateribus donata ad recipiendam undique auram spirantem, quam æstuosô hôc cœlo variè captamus. Sunt diversoria, sed rara, quæ solis fulta columnis, nullis cinguntur parietibus, qui ventos arceant; sunt rariora, quæ fastigiantur pneumadochiis, sive machinis, quibus aër appellens intrò demittitur. Pavimentum pro hospitum accubitu, sæpe totum, aliquando in angulis, ad latera, vel in medio domûs eâ elevatur altitudine, ne ab incursante pecore facilè insiliri stragula & calcari possint. Frontispicia hospitiorum, sicut à fundatoribus inscripta, ita intus parietes ab otiosis viatoribus variis depicti sunt epigrammatibus, ex quibus sæpe elegantia ingenii Persici insigniter elucet: Ex earum farragine, si venia est, unicam hîc pro coronide Relationis inseram, quam refert *Karawaanserà* جهان *Tsjehuun* in deserto quodam Larensis Provinciæ:

جهان كاروانسرا و ما كاروان يم
در كاروانسرا نكند كاروان سرا

Tsjehuun Karawaanserà, wa ma Karawaan iim,
Der Karawaanserà, ne konèd Karawaan serà.

Cui illud Ciceronis *de Senect.* sed minore tum acumine, tum verborum nitore æquivalet: *Ex ipsâ vitâ discedimus, tanquam ex hospitio, non tanquam è domo: commorandi enim natura diversorium nobis, non habitandi dedit.* Ut genium intelligas, nomen hospitio proprium est جهان *Tsjehuun*, id quod populari appellatione notat Mundum vel Orbem

Orbem terrarum; nomen verò commune est كاروانسرا *Karawaanserà*, i. e. diversorium. Hujus vocis divisæ pars prior كاروان *Karawaan*, cœtum peregrinantis turbæ, posterior سرا *serà*, moram seu cunctationem insinuat. Hospiti igitur præsentiæ suæ, quod solent, tesseram relicturo, argumentum dederat ipsum hospitii nomen; ut mortalium in orbe brevem moram, argutè compararet moræ peregrinantium in hospitio; mutuatus epigrāma ex libro گلستان *Gulistaan*, i. e. Roseto Persico auctoris شيخ سعدي *Sjeich Saädi*. Plures exhibiturus sum in Hodœporico.

RELATIO IX.

In Palmetis hospitantium occupationes.

Contractus

§. I.

Palmeta ingredimur. Hîc advenæ complexu atque osculis excepti, & pro comitate gentis, omni præstitâ salutationis reciprocatione, à brevi circa Nicotianam consessu, quem humanitas quoque exigebat, digrediuntur, arbores in quantumcunque spatium diffusas inspecturi, earum annonas, conducendarum numerum, pretium, & si quid præterea è re suâ est, pensitaturi: ita defuncti negotio, quo omnem claudebant curam & scopum profectionis, invicem vacaturi inposterum confabulationibus & officiis. Sciendum est, antiquam obtinere consuetudinem elocandi arbores numerô quadraginta, rotundô Persarum in civili usu computatione; vel etiam viginti, velut dimidiatâ numeri rotunditate: Illas nomine unius arboris يك نخل *Jek nachl*, i. e. unam Palmam, has censu Palmæ dimidiæ indigitant, receptô his regionibus loquendi

di ac contrahendi more. Tot verò conducendis arboribus cùm unus paterfamilias non sufficiat, plures de partiendo proventu inter se pacti, quadraginta vel viginti sibi eligunt, electasque signant; Lustrat signatas possessor, censet spem annonæ, &, per conjecturam subductâ ponderis ratione, pretium indicat. Sed hæc subductio cùm fiat magnâ censoris moderatione & conscientiâ, tantisper pretium usu receptum ad fructuum varietatem mutantis, nulla quoque morantur contractum dissidia, quin redditâ manu illico confirmetur. Pondere, quô in regno mercatores, tum sicca, tum liquida, expendunt, diversi sunt generis & nominis. His in provinciis utuntur سنگ کپر *Sengi Kapàr* dicto, pendente in staterâ Hollandicâ septem mediamque libras. Tanta inquam hæc dactylorum moles in commercio ante maturitatem factô plus minus دو بیستی *do bisti*, i. e. unicô circiter grosso Mariano venit: at quia locatoris conjectura suevit minor esse, quàm pro re natâ, hinc conductor ut plurimum experitur, maturos sibi ne dimidio condicti pretii constare, præsertim si favente Cerere insolenter pinguescant. Addo, palmas è radice materna sponte suâ natas adultasque nunquam venire sub rationem, sed concedi matrum conductoribus in auctarium, eò quod natali locô citra transplantationis & culturæ operam adultæ, opinione gentis, hero suo gratiam haud debeant.

§. II.

Convivia.

Contractu superis auspicantibus absolutô, atque hôc ipso ad antipodes relegatâ animorum solicitudine, quid aliud inposterum exsolutus curâ hospes meditaretur, quid desideraret pleno ditatus cornu copiæ, quàm geniales jocos, consessus, convivia? His interesse, Lector benevole, si non gravaris, pandam Tibi instructissimum ab ipsâ

Cerere triclinium, & omnis generis voluptates adducam, quibus felices ruricolæ dactyliferam meſſem ſuam, atque hoſpites advenæ trium, quatuor, vel quinque menſium æſtiva, ſummâ cum delectatione, exigunt.

Innata genti propenſio eſt, ut, ſi ullâ re aliâ, maximè capiantur fontium & aquæ præſentiâ: circa eam conventus inſtituunt, & ſubſtratis ſtoreis humi diſcumbentes, dies in adultas noctes protrahunt. In triclinio igitur noſtro potum ne deſideres: præſto liquor eſt oculis & palato gratus: non qui inebriante ſpiritu ſanæ menti inducit delirium, vel tartarô podagram, nephritim, hydropem, & innumeras præcocis fati cauſas inſtillat humano ſanguini, ſed planè innoxius, purus & limpidus. Qui verò invitis non obtruditur more Palatino ingurgitandus, ſed ſitientium placito ſorbillandus, fictilibus exponitur, ex præſenti fonte recens hauſtus, vel ſi fons mineram ſapiat, etiam aliunde advectus utribus, ex arborum ramis, ut frigeſcat, ſuſpendendis: admirandâ enim proprietate aqua ſuſpenſa alget ab afflatu vel ambitu aëris ſiccioris, præſertim æſtuoſi, cùm ab humente (ut eſt hôc cœlo mutabilis) protinus tepeſcat. Ciborum parilem bonitate apparatum habes: Dactylos; non illos ad luxum Perſicum vaſis aureis, Corinthiis, murrhinis, ſed abacis ligneis طَبَق *thabàk*, pro convivarum fortuna ſat nitidis, liberaliter expoſitos. O lauta atque ſana, ſine aromatis & omni pretioſo luxu, convivia! ô felices & frugales hoſpites!

Luſus & recreationes.

Quâ vero in frugali rerum affluentiâ, ne quid externæ lætitiæ meſſem deſtituat, en præſentes etiam actores, poëtas, ſaltatrices, modulatores, & ſi quid aliud ad convivii hilaritatem deſideraveris. Modò vides شَاعِر *Sjaaïr* ſeu vatem arguto rhythmo illuſtris heroinæ لَيْلي *Leili*, ejuſdemque rivalis مَجْنُون *Medſjnuun* amores & exilia decantan-

tantem; modò قصّه خوان *Khiſſeh choon*, ſeu oratorem, qui Perſarum Herculis رستم *Ruſtàm*, filii *Saal*, robur, facinora & bella, vel τῶ بهرام *Bebraam*, *Jesdegardi* filii in jaculando excellentiam atq; ceteras dotes exclamat. Alium audis ex ordine religioſorum pauperum درويش *dervíiſj*, qui علي *Aäli* ſui, & ceterorum امام Imamorum atque religionis antiſtitum miracula recitat; aut τῶ عمر *Omar* injuſtam ad خلفت *chalifatum* irruptionem demonſtrat & diris execratur. Illis verò abſentibus رئيس ده *Raiiſj deh*, ſeu pagi ſui ſenior, تعريف *Taäriife* ſeu Elogia præclarorum virorum, aut provinciæ ſuæ chronica & priſcorum in eâ Principum res geſtas & bella repetit. Nunc مولا *mola* aliquis, ſive religionis aut muſarum ſacerdos گلستان شيخ سعدي Roſarium τῶ *Sjeich Saädi*, aut ديوان خواجه حافظ شيرازي *Diwaanì Chodſja Hafès Sjiraſi*, aliorumque acuta epigrammata prælegit, & meditabundo diſtinguit ſilentio. Nunc graves conciones تقليدچي *takhliidſji*, ſeu hiſtrio aliquis, aut حقّه باز *hokkebbaas*, ſeu præſtigiator opportunâ luſûs & riſûs viciſſitudine interpellat. Hæc inquam otii diurni deliciæ ſunt.

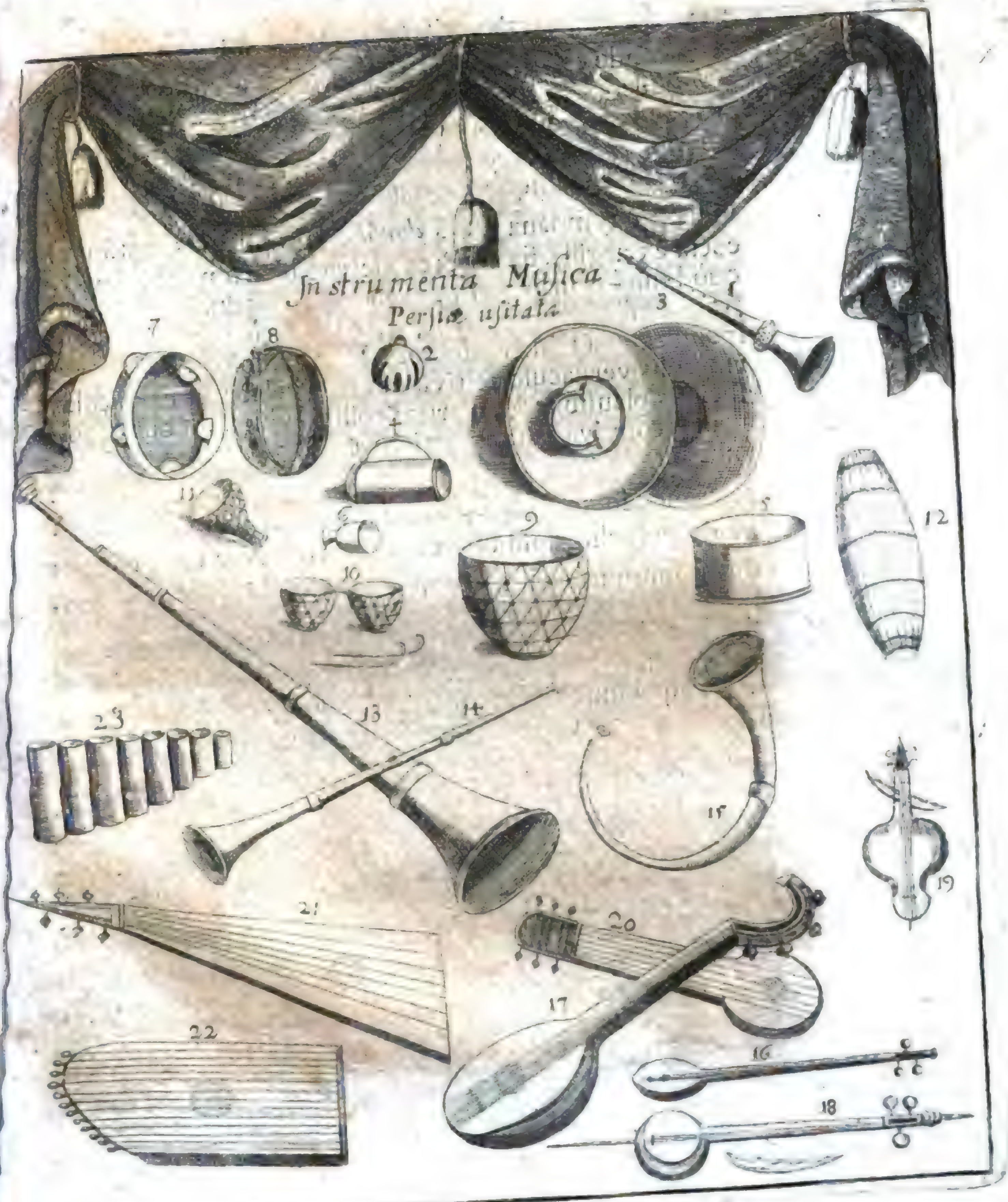
Inclinante ſole, ubi membra laxata dies algidior reficit, de agendis etiam tripudiis cogitatur. Atque, ut ut omnis ad numeros ſe movere ruricola haud perfunctoriè peritus ſit, adſunt tamen, qui exactiùs poſſunt ejusdem artis in utroque ſexu profeſſores circumforanei, رقّاص *rakkaas* dicti; qui mediterraneis egreſſi urbibus, homi-

Choreæ.

nibus plena hôc tempore nemora frequentes invisunt, & ludis præstigiisque variis instructi, hamis pendentibus discurrunt. His igitur, si adsint, sparta committitur ducendi choreas; quas ipsi alioquin, si absunt, neutiquam omittunt. Mireris spectacula & lepidos motus, quos illi tripudiando edunt. Non enim Sarmatarum ad gravitatem alterno pede terram quatiunt, ut Poëta loquitur; nec ad Gallici moris levitatem vesani discurrunt; sed testudineo gradu, nudis pedum plantis, huc illuc diu se proripiunt, dum arguto corporis motu pulsus chordarum & mensuras excipiunt, & nullo non membrorum articulô facetè exprimunt. Mox resupini miris flexibus totum corpus torquent, brachiis nunc super humum distentis, nunc extensis super verticem, velut lamentantium dolores, non gestientium lætitiam expressuri. Demum, tympanis concitatiùs tactis, protinus exsultantes, in velocissimos motus rapiuntur, ac in gyros varios, imumque summo versi ac circumvoluti, saltatricum officia histrici leporis vicissitudine permiscent.

Musica.

Musica verò, quæ tripudiantium membra dirigit, hem, quàm peregrina est! quam gratè dissonans & instrumentorum varietate delectabilis! Primas inter instrumenta tribuimus tibiis gingrinis سرنای *Surnaì*, (*Fig. 1.*) quæ grunniente sono præ ceteris aures affatim implent. Illis assonant (*Fig. 2.*) tinnientes nolæ vulgares, nostratibus similes; vel etiam cymbala perampla صنج *Sindsji* dicta (*Fig. 3.*), patinarum, quibus in mensis utimur, figuram referentia, sed minori disco, majori margine, & gibbâ facie manubrio instructâ, quo teneri & ad invicem collidi valeant. Pro basi servit tympanum, vel oblongi dolioli figurâ دنبال *denbaal*, (*Fig. 4*) ab Indis mutuatum, vel ex Europâ translatum دهل *dohùl*, (*Fig. 5.*) quô militares copias abducimus, vel præ-

Instrumenta Musica
Persiæ usitata

prægrande ejusdem figuræ aliud, ob magnitudinem haud portabile. Hæc omnia non bacillis, ſed digitis ſolùm, manibusve utrinque leniter pulſantur, ita ſonum redditura ſubmiſſiorem, & reciprocâ alterni lateris diſſonantiâ gratiorem. Utramque paginam in agreſti choro abſolvere videntur tympana دنبك *donbèk* (*Fig. 6.*) levis ſtructuræ, coćta ex argillâ, figurâ & capacitate ollarum fićtilium, niſi quòd fundus in brevem appendicem producitur, quâ pulſantis axillam geſtata replent, oris verò hiatu veſicâ vel membranulâ tenſâ obdućto. Hôc vel ſolo genere, quaſi ruricolis vernaculo, feſtivitates ſuas celebrant palmicolæ, ſociatis plauſibus & volarum colliſionibus, quibus concinentes convivæ ſaltantium in ſcenâ vigorem & metra promovent. Civili ſymphoniæ interdum ſubſonat cythara tetrachordoides چارتار *Tſjaartaar*, vel ſola, vel aliis organis polychordoidibus conſpirans. Nec rarò circum dulciſonum irgreditur tympanum quoddam دف *def* appellatum, (*Fig. 7.*) magnitudine, figurâ & levitate ad aſſem ſimile cribello, quatuor in ambitu ſpithamarum, cujus apertô alterô, unum ſaltem tegit latus pellicula tenuiſſima, ex quâ ſonus irritatur ſaltem ſubmiſſo digitorum ićtu. Ora ejus, lignea & tenuis, quatuor habet vel quinque paria orbiculorum, ex palmari intervallo ſuis quæq; axillis per transverſum infixa, ex ſonoro ære fačta, ſubcava & exiguæ magnitudinis, quæ concuſſo tympano ſtrepitum mutuâ colliſione edunt cymbalorum pene ſimilem. Interdum orbiculorum locô annulos habet, quorum ſonus confuſus eſt & remiſſior: hôc caſu, mutatô nomine appellatur دايره *Daireh* (*Fig. 8*). Hujusmodi inſtrumentum ſaltem unicum quævis admittit ſymphonia, quòd è primis traćtat, ſi fuerit in proſcenio, præſultans ex levi cenſu كاولي *Kawalì*, fre-

frequentius autem & extra tripudium chori phonascus, qui, eôdem utrâque manu comprehenso, fauces cantu hiantes & gesticulationem ab aliorum intuitu defendit: dum interea non modò diversos submissosque sonos ex pelliculâ pulsatâ elicit, sed severiori motione interdum mixtos quoque tinnitus & clangores ex infixis orbiculis excutit. Hic igitur præcentor raucisonâ & quàm potest altissimâ voce melos suum modulatur; cui per choros, junctis organis, respondent convivæ circumsidentes, vel in circo tripudiantes, si choreæ ducantur. Nonnunquam hilaritate acta concinit universa multitudo, vocibus autem ut indoctis, ita instrumentis quoque indoctè tractatis, & nullis unquam harmoniæ regulis (etiam in Choro Aulico) respondentibus, sed per tonos, quos vocant, unisonos & octavos omne melos absolventibus. Qualiscunque symphonia fuerit, concors tamen, submissa & modesta est, gratiam pariens singularem varietate mensuræ, quæ per tot modulorum genera in concitatiores semper triplas jugi pulsu ac spiritu devolvitur, non agrestes modò & indoctas aures demulcens, sed & artis musicæ bene gnaros, haud injuriâ mirantium, id plebejam hanc gentem in variandis mensuris præstare, quod nostri in scholis longa artis industriâ edocendi sunt. Sunt plura Persis instrumentorum genera, quibus in conviviis & privato otio demulcendis auribus, vel in militiâ etiam, & in foris urbium ad intimandas temporum festivitates utuntur. Ex طبل *thabl* seu tympanis aciem ducit كوس *Kuus*, (*Fig.* 9.) tympanum grande, æneum, nostrati simile, sed ad moderandum strepitum nerveo reticulo constrictum, cui pulsando duo serviunt bacilli, extremitatibus incurvatis. نقاره *Naghareh*, (*Fig.* 10.) ejusdem structuræ & æris tympana sunt gemina, exiguæ molis, valido nexu invicem copulata, & ab unico tractanda artis tympanizandi perito. طبل باز *thebl i baas*, (*Fig.*

(*Fig. 11.*) i. e. tympanum falconum, parvulum eſt, æneum, in appendicem productum, reticuloque denſiſſimè munitum, ita dictum, quòd falcones in aucupio emiſſi, ejus ſonô revocentur; inde ſingula ephippiis (ad ſiniſtrum latus) affixa geſtantur à nobilibus atque ipſo Rege. Adeſt & aliud genus tympani (*Fig. 12.*) ligneum, majuſculum, figuræ ovatæ oblongioris, inprimis familiare Multhanis in hoc regno habitantibus, & ut mihi videtur exoticum, utrâque ſimul nuda & inermi manu pulſandum, hinc dextrâ, illinc ſiniſtrâ. Ex نفير *Nefiir*, ſive buccinis, prima horriſona eſt قرهنا *Kharahnà*, (*Fig. 13.*) duarum orgyiarum longitudinis, figurâ ſimilis inſtrumento acuſtico. Altera (*Fig. 14.*) ſubtilioris toni, generis nomen retinet, recta, gracilima, orgyjam longa. Tertia شاخ نفير *Sjach Nefiir*, (*Fig. 15.*) i. e. buccina cornuta, grandis pariter & ænea eſt, in figuram cornu ingentis arcuata. Ex عود *Uud*, ſeu Chelidibus, quæ nervis reſonant (ex inteſtinis ovium elaboratis) communiſſima eſt τρίχορδος (*Fig. 16.*) colli longiſſimi, ventris exigui ovati, ponticulo membranaceo. Sunt, quæ chordis quatuor, quinque & pluribus inſtruuntur; ex quarum cenſu palmaris eſt چهارده *Tſjehesdeh*, (*Fig. 17.*) magnitudinem & figuram utcunque noſtratium referens, nervis dotata octo, vel novem, geminis ſemper in uniſono conſpirantibus, poſtremis etiam tribus, ſi nervos novem habeat. Ex Violis, quas vocant, principem locum vendicat tribus & aliquando chordis quatuor inſtructa, كمانچه *Kamaantſjèh* dicta, (*Fig. 18.*) nam ſcitè tractata organorum quodcunque genus ſoni ſubmiſſâ dulcedine antecellit; arcu plectitur pilis armato equinis, dum ima pars humi reponitur inſtar violæ *di gamba*, quam vocant. Manubrium ei gracile eſt & cono ſimile, verticillis pro fidium nume-

numero instructum, obesis adeo capitibus, ut manum tendentis impleant. Venter rotundus est, spithamalis diametri, ponticulo obductus membranaceo; Imam faciem stylus terminat ferreus, artificiosè sculptus, sesquispithamalis longitudinis. Tota cum stylo machina quinq; longitudine spithamas exhibet, conchâ margaritiferâ aureisque filis pretiosè vermiculata, digno suavitate suâ artificio. Est & alius structuræ Pandura, quatuor intenta chordis, (*Fig. 19.*) fortasse exotica, quæ pari situ deposita, arcu quoque plectitur; collum ei compressum est & breve, venter duplicatus, superiori parte oblongior, amplior & apertus, imâ minor, rotundus & ligneo ponticulo clausus. Cithararum, quemadmodum Testudinum, varietates sunt, diverso chordarum numero discrepantes, ex quibus unicam saltem ob figuræ insolentiam hîc delineavimus (*Fig. 20*).

Sambucarum چنگ *Tsjeng* communissima est, & ab indocto facilè tractabilis, sex chordis instructa, (*Fig. 21.*) figuræ triangularis amblygoniæ; Rarior est altera multis pollens chordis, (*Fig. 22*) utcunq; quadrata, utraq; bacillis incurvis, vel pennis plectenda, à nostratibus figurâ & tractandi arte parum differentes. Omitto machinam octo tubulorũ *Musicaar* dictam (*Fig. 23.*) ore inflandam; omitto tibias, utriculos, arundines, crepitacula, ne historiæ telam moremur.

Tam lepidos advenas, poëtas, musicos, præstigiatores, quæ putas à toparchâ & coronâ hospitum referre munera? an pecuniam, dolosi Mercurii tesseram? Apage à manibus tam continentibus præmia hujus nominis. Caryotæ dantur; munera, quæ ipsa genuit auspicata, innocens & benefica arborum Regina, Palma.

§. III.

Labores.

Sed ne quis existimet agrophilos nostros, nil nisi gaudia in palmetis agere, & ranarum vocali incuriâ totam perdere æstatem; quin horas etiam in versandis dactylis

impendunt; quos ex ſuis arboribus ipſi poſſeſſores, ex conductis hoſpites indies depromunt. Nam primo ſtatim diluculo ſponte dilapſos colligunt, mox ex arboribus decerpunt, vel excutiunt maturos, deinde inſolatos torculari exprimunt, & ſi quid aliud ad hanc operam requiritur, eâ methodo, quam ſupra narravimus, ſedulò expediunt. Quod autem labori intercedit otium, aut quod penſum conſequitur, id inquam animi recreationibus dari, id choreis & ludis expleri dicimus. Pauperiores pariter, quos fortunæ tenuitas à commerciis arborum ſecludit, rebus ſuis non indormiunt, ſed matutino dactylorum, ut ſic loquar, ſpicilegio indies occupati, penuriæ ſuæ conſulunt; ſub crepuſculum verò locuſtas capiunt, eo tempore turmatim volantes, alii eas explicatis retibus intercipientes, alii in arboribus, dum ſubſident, flammâ accenſâ uſtulantes. Quam tum recentem prædam ollæ fictili alternè immittunt, & ſuper igne, ſale interſperſo frigunt, rudiculâ ſubinde agitandam; malunt eandem alii aquâ priùs percoquere, ut nidorem penitiùs eliminet. Sic præparatam ſervant placandis ventribus, alis cruribusq; abjectis; exſuccum & fœdum, meo ſenſu, obſonium. S. Johannes Baptiſta hoc cibo vitam in deſerto dum ſuſtentavit, tetro corpus jejunio maceraſſe credendus eſt. Qui pro coturnicibus hæc inſecta ſubſtituunt, quibus in eodem deſerto (quod iisdem mirè abundat) cœlitus nutriti ſint Iſraëlitæ, videant, ne in textum impingant Hebraicum ſacri Codicis.

Diſceſſus.

§. IV.

Actus nunc autumnus eſt. Quapropter jumentorum magiſtri چاروادار *Tſjaarwadaar* undecunque in palmeta ex compacto reduces facti, (perinde nobis, ubi interim latuerint) receptui canunt, & abducendis diem diſceſſûs indicant. Tum pro felicitandâ viâ Deus innumeris يا خدا *Jaa*

Jaa Chodaa! يا علي *Jaa Alì!* إنشا الله *Insjáa Allàh!* (hæc enim ſuſpiria ſunt Perſarum) ex devotione invocatur, replentur vaſa, colliguntur ſarcinæ, & ad Penates reviſendos animus & opera dirigitur. Tandem, onerantur jumenta mellifluo mercium, quas quisque comparaverat, apparatu, utribus impacto modicæ capacitatis, vel, eorum locô, qualis ingentibus oblongis, ex foliis ſylveſtris palmæ contextis. Hos, ſive qualos, ſive utres, utrinque ex tergis

camelinis ad æquipondium ſuſpendunt binos vel ſingulos, peculii quicquid attulerint deſuper imponentes ſine ordine. Nec pauperes ſuas omittunt locuſtas frixas, unà cum dactylis, quos ſpicilegio acquiſiverant, camelinis oneribus inſinuandas: gemino hoc alimenti genere omnes peni difficultates feliciter ſuperaturi, partem etiam locuſtarum vendituri aliis; non carè quidem, ſed octo libras

 pre-

pretio unius ſextarii. Quid multis? Permixtis votis & oſculis, diſceditur. Atqui nunc rurſus,ut in acceſſu, (ſole quamvis remiſſiore) declivi die aut ſubluſtri nocte inceditur, diætis ob onera, cùm aqua ſuppetit, brevioribus. Demum ad Penates delati, gurguſtia ſua per diuturnam abſentiam ſemiruta, impigrè adoriuntur, noviſque oſtiis, tectis, vacerris refecta rurſus occupant, poſtquam foris integrum pene ſemeſtre exegerant: morâ extra proprios Lares mirè longâ, & cum rebus œconomiæ noſtratis minimè congruente.

RELATIO X.

Palmæ uſus triplex. Hiſtoriæ epilogus.

Uſus œconomicus.

§. I.

Reſtant utilitates & varii uſus arboris, quotquot eorum hodie dactylifer Oriens cum Occidente novit, breviter memorandi. Audiverat *Strabo* d. S. O. Lib. XVI, carmine quodam Perſico decantari utilitatum genera trecenta & ſexaginta; *Plutarchus* Sympoſ. Lib. VIII. qu. 4, refert totidem celebrari à Babyloniis. Tantum verò numerum hodie non reperio, omnes utut partes excutiam diligentiſſimè. Uſus autem omnis vel eſt Oeconomicus, vel Medicus, vel Magicus.

Internus.

Oeconomicum internum præſtant quæcunque ex arbore edulia depromi poſſunt; qualia ſunt, tum tenella partium principia & primordia, vulgò پانیر نخل *Paniirì nachl*, i.e. caſeus palmeus dicta, tum ipſi fructus. Cibum primi generis ſpurius (*vid. Tab. 1. Fig. 13.*) è frondium axillis naſcens, de quo Relat. 2. §. 5. in fine memoravimus, copiâ non contemnendâ exhibet; cujus demptis impedimentis ex-

exterioribus delicatissima pars est ima basis كُورْ *Kuur* dicta, nam quæ succedit, rapæ saporem refert cum amaritudine, palato non æquè gratum. Ejusdem notæ & nominis est medulla ipsius comæ, ἐγκάρδιον & ἐγκέφαλον Græcis dicta; quam verò ambrosiam non obtinemus, nisi cum damnoso totius arboris excidio, prout in fine §. 2. Rel. 4. docuimus. Par locus inter cibaria debetur frondibus in palmæ adolescentis fastigio recens nascentibus, & in coni figuram convolutis; quousque illæ cum foliorum rudimentis in materno sinu absconduntur. His bonitate nil cedit novelli spadicis in utroq; sexu principium, ad unius palmæ longitudinem; quod palmicolæ ignotô etymô كُورْ حَنَّبِك *Kuurahbeng* indigitant. Nec postremas inter bellaria laudes merentur excisi illi fœtûs cùm masculini, tum fœminei, quos sub titulo الانبار و طلع نخل *anbaar & thalebhi nachl*, supra suis locis laudavimus. Dictæ inquam partes omnes manducari & crudæ possunt, & cum carne vervecinâ coctæ: ut taceam, ex iisdem varia bellaria parari ab iis, qui coquinariam artem exercent. Omnem verò palmeas inter cupedias absolvunt paginam ipsa Pruna, sive fructus. Præstant illi in popularium œconomiâ τὸ ὅλον καὶ πᾶν, sive, ut Latini loquuntur, olus & panem: panem, inquam, quem *Homerus* medullam hominum, sacri Codices robur cordis appellant; adeo solis Dactylis, quicquid lautitiarum ab homine in agris degente excogitari potest, clauditur & continetur. Fercula equidem non unius formæ, sed varietatem suppeditant non contemnendam; cùm enim mensibus æstivis dactyli ferè crudi & recentes, ceteris verò insolati & expressi ventres vulgi exsatient, tum verò in utroque genere multiplex differentia est in pinguedine, mollitie, colore, sapore, aliisque virtutibus, tum nativis, tum ab inductæ siccitatis, conditturæ &

expreſſionis gradu & modô conciliatis. Alimentum, quod præſtant, nec pondere aliquo, nec morâ longiori gravat ventriculum; nec etiam,quod noſtri auctores ſcribunt,inebriante vapore caput turbat,ſed aquæ bibulis perquam ſalutare eſt & maximè temperatum. De exſiccatis idem non ſentio, quod cum duritie compagem nacti ſint firmiorem, ſtypticam & concoctu difficilem. Vidi, per deſerta profectus, aſinis oneri ſuccubituris oblatos fuiſſe dactylos, priùs in maſſam, demptis oſſibus, ſubactos: quibus illi deficiente pabulo promptiſſimè inſtaurati, labores diætæ feliciter ſuperabant. Oſſa ad aliquam excocta mollitiem, dejugatis bobus dantur pro pabulo. Syrupo è dactylis elicito, plebs in cruſtulis butyri loco, in oryzâ & pulte pro condimento utitur, non indies, ſed in conviviis & feſtivitatibus, quibus genialiter epulandum erat. *Carmania* ſeptentrionalis butyrum (quod copioſum utribus dimittit, ab aëre liquens inſtar olei) hôc ſyrupo percoquit,qui illud à corruptione ſalis vice conſervat, & in fundo tandem inſtar muriæ ſubſidet. Vinum ex dactylis aquâ perfuſis fermentabant veteres, ut teſtantur *Strabo* & *Dioſcorides;* nec artis hodie oblita eſt *Natolia*, quæ eam rariùs & clanculum exercet, rigore prohibita religionis Mahhammedanæ, præſertim interdictô Legislatoris جعفر *Dſjaäfar*,qui vinum inter نجاسات عشرة *Nedſjaſaat Aſſjereh*, i. e. decem impuritates repoſuit. Spiritus verò licet vetitorum decuriam ſubeat, frequentiùs tamen deſtillatur ſub medicamenti nomine, ad ventriculi cruditates & tormina levanda; quod ut præſtet efficaciùs, adduntur ante deſtillationem, à ditioribus radix Chinæ, ambra & aromata; à plebejis radix Glycyrrhizæ & herba افسنتين *Affſinthiin*, id eſt, Abſinthium Perſicum, planta à noſtrate Abſinthio prorſus heterogeneâ, ſive hæc, ſive illa Abſinthii

thii nomen jure possideat. Addi ab aliis vidi radiculas ناكير *Nagiir*, seu اذخر *Ischir*, i. e. Schœnanthi veri, terræque huic genuini; tum herbam alterutrius Sementinæ, præsertim Turcicæ. Duplex enim hîc crescit, una درمنه فرس *Dirimneh Fars*, id est, Sementina Persica, quæ in Regni desertis ubiq; luxuriat, semen ferens leve, à folliculis suis ægrè separabile, & u: plurimùm inane: altera درمنه تركي *Dirimneh Turkì* dicta, i. e. Turcica, quæ rarior & montium alumna in ipso flore exarescit, nec nisi in Turcostanâ, (تركستان *Turkestaan*) quæ ei nomen dedit, semen progenerat; quod ad Europæos translatum, seminis Cynæ & Zedoariæ appellationem recipit.

Externo usui Palma omnes suas concedit partes: inprimis verò, in construendis tuguriis, caudices, in trinum fissi, palos & trabes constituunt, quibus tectum & tota ædificii fabrica innitatur; cetera omnia ex palmeis frondibus sine clavis & normis, sine arte & industriâ clathrata sunt & rudi manu compacta. Sed quæ ruditas non omnino materiæ, sed agresti desidiæ debetur; nam in oppidis passim invenies elegantis structuræ domus cæmentitias, quæ ex palmeo ligno trabes, ex frondibus intergerinos exhibent non indecoros. Hinc *Bellonii* & *Alpini* de architectonico ligni usu dissidentium, facilis erit conciliatio: si caudices palmeos ad architecturam (ob fibras crassas laxèque cohærentes) nihil valere *Bellonio* concedas; trabes tamen domuum in Ægypto constituere, credas *Alpino*. Supellectilia ædiculis Palma etiam substituit; pro cremio enim ramalia, pro scopis racemi, pro urceis & scutellis inanes spathæ serviunt, in formam desideratam flectendæ. Ex spadicum verò scapis bene præparatis torquentur funes firmissimi, ad navalem apparatum necessarii. Falsi sunt, qui

Externus

qui eos ex coſtis frondium, aut arboris cortice, quem nullum habet, elaborari ſcribunt. Modus præparandi eſt, ut crudi ſcapi, decurtatâ priùs & abjectâ portione racemoſâ, per octiduum aquæ immergantur, ac ſatis macerati malleis ligneis tundantur, donec, quod facilè evenit, in ſtupeam reſolvantur materiam, ad reſtiariorum opus idoneam. Ex eâdem ſtupâ fiunt calceamenta سُوَاس *Sowaas* dicta, quibus in his provinciis utuntur ruſtici; conſtruuntur ex incondito quatuor funiculorum ſtamine, & paris conditionis tramâ, ita laxè intexendâ, ut manu coarctari poſſint, & ad cujusque pedis menſuram nullô negotio aptari; obſtragulum deeſt; locum ſupplent ſtupeæ corrigiæ, quarum ope tibiis adſtringuntur. Ex foliis, ſed inprimis ſylveſtribus, texuntur dodrantalis latitudinis mattæ famoſæ تُولَت *Tulèt*, vel جُولَت *Dſjulèt*, quibus transvehendæ merces pro tutelâ obvolvuntur; Ex iis quoque torquentur funiculi tenues, quorum in iisdem voluminibus conſuendis uſus eſt; In ſportas quoque conſtringuntur rudes, ſaltem idoneas, ad recipienda ſcruta & quisquilias. Quin, majori artificio ex foliis varia flabella & capitis opercula conficiunt, ſed priùs ad candorem usque inſolatis, variè deinde tinctis & in limbulos diviſis. Reticula, quæ frondium baſes involvunt, excitando igni fomitem præſtant; in hydriis verò ac leucythis concludendis, nec minùs in compingendis vel firmandis ad transvectionem vaſis fictilibus vitreisque, pro ſtupâ & ſtramine ſerviunt.

Uſus Medicus.

§. II.

Medicas virtutes Palma in fructibus recondidit. Primariam venditamus, quâ moderatè adſtringunt: Hâc conciliare vires ventriculi, cohibere alvi fluxiones, inteſtina, uterum & fœtum roborare, experientia docuit. Eidem

dem facultati acceptum ferendum eſt, ſi quid iidem fructûs præſtant extrinſecus adhibiti. Alteram vocamus dulcedinem, ſed adſtrictione temperatam; cujus beneficiô caryotæ opem ferunt egregiam tuſſientibus: nam catarrhos tenues, acres & vagos (Medicè loquor) blandâ coagulatione ſub naturæ reducunt obedientiam, ut absq; inani concuſſione thoracis excerni valeant, dum & abſtergunt leniter & organa pneumonica demulcent. Hinc *Decocti pectoralis*, *Syrupi de Hyſopo*, *Syrupi reſumptivi*, *Specierum diathamaron Nicolai*, *Looch ſani & experti*, atque his pares noſtratium medicamentorum formas ingrediuntur. Eidem virtuti debetur, quantum ſuccurrunt renibus aut veſicâ dolentibus. Dactylorum ſocietatem nec purgantia reſpuunt: *Electuarium Diaphœnicum*, quod *Meſue* ſanitatis ac ſalutis medicamentum vocat, ſatis magnâ quantitate illos recipit, eo conſilio, ut ſcammonii ferocitatem mitigent, & detergant pituitam inteſtinis adhærentem, in affectu Colico. Idem electuarium, eodem fructu nobilitatum, proſtat etiam in tabellis, inſignitum nomine *Diaphœnici in ſolido*. Pariles virtute & dactylorum connubiô compoſitiones officinæ Perſarum exhibent, quas prolixè deſcribit Theſaurus Charaſem-Sjaicus ذخيرهٔ خوارزم - شاهي *Sachireh Charaſem-Schahii*, ingens liber Perſicus à Rege ejus nominis ſic dictus, auctoris مظفر ابن محمد الحسيان *Muſaffer ibn Mahhammed el Hoſſein*: & in ſuâ Appendice ſimplicium & compoſitorum hiſtoriæ, auctor libri Selectorum naturalium & mirabilium كتاب إختيارات بديعي *Kitaabi Echtiaraati Bedîi*. Ex quibus Rev. *P. Angelus* Carmelita diſc. haud infideliter Pharmacopœiam ſuam Perſicam latinè tranſtulit. *Emplaſtrum* quoque *diachalciteos* ab hac arbore nomen *Dia-*

palmæ & *Diaphœnici* ſortitum eſt, cujus in vulneribus & qualibuscunque ulceribus ſanandis, nonnunquam etiam in leniendis doloribus arthriticorum, inſignis uſus eſt. Verùm emplaſtrum illud, cum Palmæ non fructum, ſed ſolum admittat lignum, quo cum in præparatione agitari ſolet, quicquid virtutis exerit, Lithargyrio acceptum refert; rudicula nihil ei, niſi nomen tribuit. Ad arthritidem curandam ipſos dactylos commendat *Solenander.* Oleum ex eis *Joëlius* elicit, quô procidentem anum, & excoriatas partes corporis inungit. Pulpam dactylorum imponunt populares extrahendis ex pede feſtucis & aculeis. Pulverem contuſorum oſſium, partum expellere *Foreſtus* author eſt; idem & calculos educere medicorum teſtimonio creditur. Cinerem oſſium uſtorum in urinæ incontinentiâ propinat *Riverius.* His tot virtutibus ut ut dactylorum nomen clareat; apud alios tamen malè audiunt, quòd crebriùs manducati cephalalgiam, & quod medici Perſiani crepitant, graviſſimam viſioni noxam inferant: cùm vix tertius in hâc gente aliquâ non gravetur luminum ægritudine. Quâ culpâ dum reliqua dulciaria inſimulat *Aretæus*, ſolidioris experientiæ medicus, & à doctis, teſte *Quercetano*, Anima Hippocratis non immeritò appellatus, ſolas tamen palmulas eximere non dubitat. Sunt ſanè oculorum vitia omni genti oryzâ veſcenti, ſub dio & in rore dormienti, balneis denique crebrioribus aſſuetæ, familiaria & vernacula: Hæc tria cùm in una hâc natione videas, religio ſit, tot mali cauſis præſentibus, eo nomine infamare dactylos.

Uſus Magicus.

§. III.

Magicum arboris abuſum ſubjungimus, quô ex foliis de rebus abſentibus & futuris pronunciant, eam vaticinandi fraudem edocti, quam ſpeciali, ſed barbaro fortaſſis, nomine فَالْ مُسْتَكْ *Faali meſtèk* appellat vulgus Ormuſienſe.

ſienſe. Nam, ut ut plura ſint ſuperſtitioſæ genti per vaticinia imponendi genera, quibus vel ex calculationibus جعفر *Dſjaaferianis*, vel in religioſo ſuo Codice القرآن *Alkoraan*, aut Poëmatibus خواجه حافظ شیرازی *Chodſja Hafès Sjiraſi*, obſcurarum rerum ex multò obſcurioribus apophthegmatibus, evolutionis ſorte inventis, lucem quærunt; vel ex ſomnorum ingentis formæ libro تعبیر *Taäbiir*, nebuloſis ſpectris, centauris & dæmoniis picto, ſomnorum prænotiones evolvunt; vel arte Geomanticâ رمل *Raml*, inventa teſſerarum jactu auguria calculant, hæc tamen *Faali meſtèk* ſpectabilis ars omnibus illis dactylophagi populi judicio longiſſimè antecellit. Modus hic eſt: Scandit poſſeſſor comam Palmæ floriferæ, & ex novellâ medii verticis fronde carpit ſiniſtrâ recentium foliorum manipulum. Ex requiſitis eſt, ne Magus quicquam toto actu loquatur, nec niſi ſemel carpat; detracta folia in terram ne dejiciat, nec pretio vendat, ſed gratis concedat petentibus. Si in uno eorum delictum ſit, irritus eſt labor, irritum oraculum. Cùm divinatio inſtituenda venit, unum vel alterum foliorum fatidicus in ſeptem diſcerpit lacinias, quas ſiniſtrâ manu ita apprehendit, ut utræque laciniarum extremitates inter pollicem indicemque ad æqualem longitudinem emineant, ne, qui unius lori fines ſint, appareat. Hos inquam fines Magus quærenti offert connodandos, binos atque binos, poſtremis ſaltem duobus, quoscunque voluerit, omiſſis. Quo facto, compagem laciniarum, quacunque ſorte cohæreat, humi ſpargit, ut natas ex nodulis figuras inſpiciat, & ex iisdem reſponſa eliciat. Ridiculum eſt, quot obtingant laciniis varietates figurarum, per circulos, catenas, lineas & multiplicia involucra cohærentibus vel disjunctis; ſed magis eſt ridi-

Ccccc 2 culum

culum, quàm Magus feverâ fronte lineas aut gyros, conjunctiones aut feparationes, unitates & numeros, ad itinera, reditus, connubia, mortem, ægritudines, fanitatem innumerosque cafus argutè flectat, &, nifi ritè fata, rectè tamen crumenas explicet eorum, qui hanc fibi fabulam ludi petierant.

Epilogus.

§. IV.

Hos hodie, non plures ufus tenent indigenæ; adeo *Strabonis* numerus defecit; adeo cum gentis gloriâ, notitiæ rerum, ingenium & induftria imminuta, & in obfcuram infcitiam transgreffa funt: id five debeat plebejo fanguini Æthiopici hofpitis, qui prifcam inquinaverit nationis nobilitatem, five acceptum referat *certo orbi, qui rebus cunctis ineft; quo ut temporum, ita morum vices vertuntur*, ut loquitur *Tacit. in Annal.* Accufare fi ufpiam licet fata rerum vertentium, licebit fanè in *Ormufio*, illo palmiferarum provinciarum capite, ejusque civibus *Ogyritis*, in quorum nunc portum *Gamronenfem* (nam ex eo digreffus fui) domum me recipio. Illuftris hæc illa, fi prifcos rectè conciliamus, *Ogyris* Infula eft, *Erythræi* Regis, quod *Plinius* teftatur, monumento nobilitata, Caramanidis famofum promontorium, quod è falo promit caput, ut loquitur *Ptolomæus; Arriano, Strabonique Armozum* & *Armuza*, hodie هُرمُوز *Hormuus* dicta: Sive enim ita à fundatore fuo, viatorum Deo τοῦ ἑρμοῦ, id eft, Mercurio nuncupata fit, ut *Athan. Kircbero* videtur; five faltem in proventu خُرمَا *Churmaa*, i. e. Dactylorum, quod vero fimilius eft, nomen fuum invenerit; fedes fanè Regia fuit, Regni metropolis & totius Orientis emporium. Prifcos Perfas audimus, & cum iis non multis retrò annis victores Lufitanos dixiffe proverbio: *Si orbis terrarum annulo comparandus fit, Ormufium ejus dicendum effe diadema.*

Ormus Infula defcriptio.

dema. Hæc olim meta, hæc cynoſura atque polus fuit, quò ante Europæorum in Aſiam navigationes collimabat acus mercatorum totius Orbis; unde depoſitas Indorum merces petebat Aſia minor, Ægyptus, Græcia & ulterior Occidens; unde Europææ nationis fama ſub *Frengi* nomine (ſive à Phrygibus, ſive à Francis hîc appulſis) per omnem Indiam percrebuit atque inclaruit; ex quo Inſula jure meritô trium mundi partium portus nuncupanda fuit. At, ô Ilium! deſiit Ormuſii nomen; inclytum corruit regnum; civis cum regno occidit; cum cive urbanitas, cultura, artes amiſſæ ſunt. Nihil enim cùm ferat ſiccum illud ac ſterile cœlum, niſi tædia humani generis, ſola locum mercatura & quæſtûs amor populô repleverat. Europæi igitur, poſtquam cœperunt Orientem frequentare navibus, & aurea vellera petere ex ipſis natalibus, per orbem diſtribuenda, deſiit in Inſulam mundi mercium depoſitio, & confluxus gentium ad mercaturam; politioribus ſenſim hinc & ex tota, quà mari adhæret, provinciâ regreſſis in mediterraneas, ſub mitioris cœli præſidium. A quo tempore negotiatio ibi nulla viguit alia, niſi quam ſola Perſia cum Indis ac Europæorum Societatibus reciprocat. Cujus inſtaurator Rex *Abas* Magnus ex Inſulâ cives, domûs mercationum & officinas commoditatis causâ tranſtulit ad oppoſiti littoris oppidulum *Ghamruun*, ſeu *Gamron*, quod inde in populoſam urbem provectum, à Sereniſſimo auctore nomen adſcivit recentius بَنْدَرْ عبَاسِي *Bender Abaſi*, i. e. Portûs (Regis) Abaſi, prout Rel. 7. §. 1. inſinuavimus. Inſula cive ſuo exuta, nihil de priſco ſplendore, quàm nomen vetus retinuit; vadi vix de conditione vel loco ampliùs conſtat; emporii toto Orbe celebris, quod in boreâ-occidentali Inſulæ extremitate magnificè ſuperbiebat, quaſi mari imperaturum, nunc deſolata ac diruta ſpectantur rudera; ſaltem caſtellum ei præfixum, cuſtodi-

 ſtodi-

ſtoditur otioſô præſidiô ſeptingentorum militum, qui tamen magnam partem temporis inter cives terræ firmæ degunt, ſqualoris inter pomœria pertæſi. Caſtellum à Luſitanis quondam conditum habitatumque fuit; quod, etſi à loci genio inexpugnabile haberetur, poſſeſſoribus tamen extortum, & in Perſarum poteſtatem anno Chriſti 1623. redactum eſt Anglorum auxiliis; qui pro compenſatione partem annui telonii, quod in portu exigitur, ex pacto accipiunt. Inſula unicum complectitur milliarium in longitudine, minùs in latitudine; tota montoſa eſt ac ſterilis, arbores, Lotos agreſtes ſpinoſas ac pauciores Palmas ferens. Pagô gaudet unicô quadraginta domuum *Turumpèk* dictô, in quo magna pars militum hoſpitatur. Aquæ dulcis unica adeſt ſcaturigo in littore, ſed exilis adeo, ne ſufficiens potus ex eâ poſſit colligi. Non procul à pago ciſterna extat *Gadſj gidr* apellata, vaſta & celebris, quæ imbrem brumalem excipit. Earum inter ipſa urbis rudera numerantur ducentæ, omnes hodie, ſi viginti excipio, dirutæ & inutiles. Puteanam ſtagnanti olim prætulerunt cives alii, quam quotidie petierant ex littore proximo terræ firmæ, ab unâ paraſangâ oppoſitô. Montes ex variâ materiâ coagmentati, variis quoque ludunt coloribus: Petroſi ſunt alii; alii ex arenâ & ſale mixti; unus littori propinquus rubricam exhibet; alius arenam cedit micantem, & nigerrimam, quæ olim ad uſus devehi ſolebat in Indiam. Datur loci ſpatium, in quo Benjani linis candidiſſimis amicti, (hæç mundities illis pars religionis eſt) dum feſtivis diebus recreationis cauſâ incedunt, colore flavo tinguntur, quòd ejus particulis, quanquam inviſibilibus, aër imbutus ſit. Sal nativum dimidiâ ab urbe paraſangâ petitur, non alio pretio çonſtans, quàm eruendi labore; idem in montibus ex pluviâ liquefactum ac devolutum, dum in lacunis ſubſidet, in cruſtas magnas, glaciei inſtar, coagulatur, gratuitum pariter in uſum petentium. Sulphu-

propugnacula
latium Cham
Chani
Anglorum
p. 759

phuris fodina adest, sed neglectu sepulta, quia idem terra firma abundè suppeditat. Metalli adesse venas, atq; olim etiam aurum effossum esse, traditioni creditur: Ajunt fossionem negligi, salutis publicæ consiliô, ne fortè dives sponsa procos alliciat peregrinos. Prope castellum abyssum dari, charybdisq; voraginem ajunt, quæ navibus exitium machinetur, nisi secundo vento transnatent; sed nullæ naves eò amplius appellunt; vadum nunc inveniunt commodiùs, & pro anchorâ jaciendâ fundum ex parte limosum & tutissimum è regione urbis Gamroni: cujus hîc non piget celebris emporii descriptionem adjicere.

Gamroni urbis descriptio.

Gamronum urbs secundum littoris tractum ad bis mille trecentos passus elongatur; latitudine suâ in hemicyclum protuberans; cujus pars occidentalis muris portisque clauditur, reliqua, & quà mari accumbit, his munimentis caret. Utrumque urbis terminum tuetur suggestus in littore extructus, & tormentis bellicis munitus. Castellum, quod orientalem urbis partem defenderat, dirutum prostratumque nnnc jacet injuriâ temporis. Forum habet frequens; officinas variis mercibus refertas; templa & hospitia nullius magnificentiæ vel nitoris. Plateas & angiportus exhibet sordidos, squalidos, inæquales, angustos, passim fornicatos & obscuros. Habitacula pleraque ejusdem notæ sunt, si Archisatrapæ, Vicarii, Batavorum, Anglorum, quorundam Benjanorum & paucas alias excipio. Domûs mari objectæ passim ex lapide, remotiores ex limo, ceteræ, instar ovilium, ex arundine & frondibus palmeis leviter coagmentatæ sunt, ac citra ordinem collocatæ. Civium multitudinem confluxus variæ gentis constituit; pars enim maxima Indicum, Arabicum, Afrum & atrum vulgus est, quod ipsæ Persæ sordido ludunt proverbio:

هرموز

هرموز و آب شور و سپاهان کون مشور

عیبش مکن که سرور شهر جهنم است

Ex civibus Perſæ ſunt officiales publici, artifices, inſtitores, coqui & ſorbilium caupones; Benjani ſunt mercatores opulenti, pauci etiam aurifabri & inſtitores; multitudinem abſolvunt ceteri, ut plurimùm piſcatores & bajuli, ex inſula Madagaſcar & pagis Arabicis olim profugi. Trium religionum hîc viget exercitium: Mahhammedanorum, Judæorum & Benjanorum, ſive gentilium: adderem Chriſtianorum, videlicet Europæorum & Armenorum; ſed hi, loci hoſpites & peregrini, ſacerdotes non alunt. Patres emiſſarii quando peragrant, ſacra ſua in Luſitanorum domo peragunt, pauciſſimis præſentibus loci nigritis, quorum parentes quondam à Luſitanis converſi fuerant. Aër loci & præcipuè Urbis, quamvis ſit ſereniſſimus, inſaluberrimus tamen eſt; tum ob exceſſum in primis, quas vocant, qualitatibus, tum ob crebras ſubitasque in oppoſitam qualitatem mutationes, tum etiam ob inquinamenta ſubtiliſſima, ut ſic loquar, ſulphureo-arſenicalia, quæ ex tellure & putredine quavis reſultant. Sanè, ut maxima anni pars cum pernicioſâ humiditate intolerabiliter calet, ſic bruma media corpus ante ſolis ortum frigore perſtringit acutiſſimô. Aura ab auſtro ſpirans maritima, mirè quidem demulcet perpetuò hîc languentium ſenſum, ſed adeo plerumque humet, ut momentô cutem, pavimenta & præſertim objecta ſolidiora madefaciat. Africus verò impetuoſus eſt & noxius, ardenter flagrat, & vehementer ut plurimùm, momentoque citiùs ſuperficiem corporis exſiccat cutemque exaſperat. De Euro idem dixeris, quamvis calor ejus ſit remiſſior. Aquilonem gelidum fruſtra deſideramus, quòd à montibus præcluſus rariſſimè huc penetret. Quantum detrimenti corporibus tam

tam crebra aëris mutatio inferat, demorantes hîc hospites cum dolore nostro experimur: nam rarò dimidia pars valemus, nec ullus ita prosperè, ne ex febrili morbo, qui advenas excipit, aliisve incommodis eluctatus, perpetuò viribus animoq; langueat. Vivendi alimenta haud desunt, quibus emendi nervus non deficit. Piscium, si ullibi, hîc certè sapidissimorum varietas capitur, perexiguo pretio venalium. Idem de conchis & ostreis affirmo. Gallinarum quoque copia suppetit; Ova, si triduô vetustiora sint, jam intus motum & venas pulli delineatas referunt. Agnorum ac vervecum optima & omnium copiosissima hîc caro est; caprina delicatorum mensas non attingit, quia teredines viventis bruti musculos obsident. Vitulina & bubula mensis anathema est: quandoquidem Benjani immunitatem huic animantium stirpi redimunt, datô Archisatrapæ annuo lytro, ne violari cujusquam vita audeat. Dactylorum peregrè ex palmetis adductorum hîc datur copia. Vim butyri, à calore liquefacti, utribus transmittit Carmania (*Kirmaan*). Pagus *Bugùn*, quatuor hinc diætis dissitus, farinam, uvas, nuces juglandes, apricotia, mala granata & aurantia (sed quæ omnia sylvestre quid sapiunt) asininis tergis advehit. Insula *Kismìs*, præter cetera, cucumeres quoque laudatissimos, necnon melones indulget. Littus Arabicum non rarò opes etiam suæ Cereris impertitur, ex quibus inprimis celebranda veniunt laudatissima pruna, *Ambà* vel *Mangas* appellata. Olera suppeditant rura quædam hortique pagorum vicinorum. Cisternæ plures fornicatæ pluvialem custodiunt, quâ, per brumam collectâ, pro potu fruitur multitudo civium. Ditiores potulentam aquam ex rure repetunt, asininis vel camelinis dorsis asportandam: Europæi eandem admixtô vinô temperant, quod unà cum aquâ rosarum Sjirasô magnis jumentorum agminibus asportari curant, mittendum in Indias.

Dd ddd Tel-

Descriptio regionis. Tellus Gamronica per plura milliaria in circuitu sterilis, torrida, arenosa & ex monticulis, quos crebri turbines congesserunt, rupiumque passim emicantium vestigiis inæqualis existit. Pauci sub urbe horti, continuis antliis irrigandi, olera quædam ferunt, præsertim rapocaulem, cucumeres, mala insana, & cæpas. Tria in prædicto circuitu loca sunt, quæ culturam patiuntur, ac se umbris arboreis non minus, quàm proventu aquæ potoriæ commendant. *Nabàm.* Primus locus est *Nabàm*, unâ Gamronô versùs Orientem parasangâ dissitus, totâ Perside inclytus ex vastâ umbrâ arboris *Luur*, sive Ficûs Indicæ, radices ferentis; nam radices ex ramis se demittentes dum terram assequuntur, in caudices semper novos convertuntur, ut ita lucum unica illa arbor toties multiplicata constituat. Ad quam umbram Multhani s. Benjani idolo *Ram* sacellum, perenni lampadum flammâ lucidum, ac suæ voluptati viridarium exstruxêre Belgæ. Inde ulteriùs dimidiam parasangam progredientibus patet alter locus *Nagana gudà*, *Nagana gudà.* ab agricolis habitatus. Pronâ magis Cerere hîc terra colitur, humore perfluentis rivi (quodammodo nitrosi) ad possessoris lubitum irrigua. Dives proinde est fruticum arborumque; inter quas copiosissima spectatur lætissimèque omnium frondescit *Asa Diracht Avicennæ, Garzio* ab Ortâ & Indis *Nimbo* (Benjanis *Lumberò*, Persis سرشك *Serisk*) dicta: quam cùm Lusitani, olim huc ex Ormusio indies accedentes, *Amargoza*, ab amaritudine foliorum, appellarent, ipse pagus hinc idem etiam nomen adscivit. Tertius ad septentrionem tribus & dimidiâ Gamronô parasangis dissitus pagum exhibet عيشين *Assiin, Issin* & *Issiin* *Issiin.* dictum, satis amplum, Multhanis & Europæis, quos procul hinc æstivare negotia non permittunt, crebrum præbens æstate refugium: Hortos enim hinc possident multâ solertiâ adornatos; cisternis etiam spatiosis, lapideis, pro abluen-

luendo squalore corporis, magnificè instructos. Præter hortos & palmeta, etiam ager non infeliciter hîc colitur, Hordei, Sesami, Gossipii, Isatidis & olerum ferax. Rivulus pagum influit aquâ dotatus limpidissimâ, & nullo, quod aliàs solet, adulteriô salis corruptâ; sed qui pagô nondum elapsus paucis derivationibus evanescit. Ipse fundus, ad viginti orgyias effossus, ejusdem notæ liquores exhibet, quibus, bovinô jugô extractis & per elices dimissis, distributisque agrorum hortorumque superficies singulis noctibus irriganda est. Non procul Issinô solum, quod ubique torridum ac sabulosum est, sensim elevatur, donec à tractu unius parasangæ præceps exsurgat in editissimum montem *Ginaù:* ad cujus radicem, inter collium asperrimorum fauces, spectantur celebres thermæ, quæ à monte nomen sortitæ sunt *Abi germ Ginaù.* Gamrono ut ab Oriente Ormusium, ita ab Occidente opponitur insula *Kismìs*, ad usque portum urbis *Bender Cóngo* exporrecta, nimirum in longitudine viginti quatuor, in latitudine sex circiter parasangas, quarum 22 & dimidia respondent uni gradui cœlesti, sive milliaribus Germanicis 15. Fundo gaudet, pro cœli statu, satis frugifero, pagisque numerosis instruitur. Frons insulæ, quâ Ormusium respicit, Castellum ostentat, quatuor in angulis præaltô suggestu turritum, structuræ prorsus antiquæ & globorum vim sufferendo impar. Hoc Batavi, anno 1681 tormentorum ictibus impetentes, paucos intra dies expugnabant. Duabus his insulis, trium parasangarum intervallo dissidentibus, tertia *Lareek* interjacet, parva, nuda, sterilis, castello instructa, sed prolapso & sine milite. Dicuntur in eâ spectari fornices multi subterranei, quibus Ormusienses olim pro recondendis mercibus usi fuerant.

Insula Kismis.

Insula Lareek.

Sinus ipse Persicus, Arabiam Persidemque dividens, ab austro-oriente (S. O.) in borea-occidentem (N. W.) protrahitur; ibi, dum oceanum subit, emporium *Mascàt*

Sinus Persicus.

in Arabiæ felicis littore alluens, hîc Tigridis Euphratisque ad commune ostium, *Basràm*, famosam ejusdem Arabiæ urbem, ostentans. Præter urbes quatuor nominatas littora insignioris notæ alias non exhibent. Insulas Sinus habet plures, sed majori numerô steriles & incultas: Inter eas una est *Chareek* dicta, trium in ambitu parasangarum, quæ ex singulari genio canibus, vulpibus & lupis aureis infesta esse dicitur, adeo ut invecti paucis horis exspirent. Fundus circa Ormusum olim pretiosissimas Orbis margaritas tulit; quæ, Lusitanis ejectis, (fortè arenis obrutæ) protinus desierunt. Persarum constans opinio est: Lusitanos in damni vindictam illas veneficiô extinxisse. Hodie eas urinatores Persici colligunt circa insulam *Bahreìn*. Ceteras Sinûs conditiones exponet Tabula hydrographica, quam propriâ elaboratam industriâ hîc exhibeo, quanquam à morosо chalcographo negligenter exsculptam.

AMOE-

Biahuun
sive
Desertum
Tsjaask

AMOENITATUM EXOTICARUM

FASCICULUS V.

Continens

PLANTARUM JAPONICARUM,

quas Regnum peragranti ſolum natale conſpiciendas objecit,

NOMINA & CHARACTERES SINICOS;

intermixtis, pro ſpecimine,

quarundam plenis deſcriptionibus,

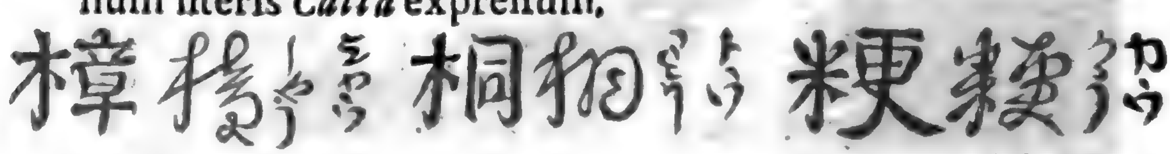
unà cum Iconibus.

Præfanda.

Lectorem præſcire cupio (1) Catalogum, quem trado, in ipſo primo per Japoniam itinere, adeoq; citra methodum hodiernæ βοτανοσοφίας natum eſſe. In eo plantas quaſcunque obvias promiſcuè adoptavi, ſanè non aliâ intentione, quàm ut vocabula & characteres addiſcerem Gentis, apud quam diutulè commorari conſtitueram. Sufficiebat propoſito craſſior hæc Plantarum diſtinctio in V. Claſſes, ſeu locos communes, in quibus omnium nomina & characteres, tum ignotarum prima quoq; lineamenta raptim deponerem. Quæ verò, cùm deinde iteratâ inſpectione, & partium, quæ in primo occurſu deficiebant, adjectione ita perfecerim, ut pro majori opere botanico ſuppeditare poſſint materiam, (ſed quæ in Manuſcriptis meis diſperſa atque indigeſta adhuc latet) placuit hîc ſaltem primam meam ac rudiorem operam, in conquirendis Stirpium characteribus Sinicis, & nominibus Japonicis collocatam, impertire: inſertis, pro ſpecimine & Faſciculi magnitudine explendâ, Stirpium quarundam integris deſcriptionibus; quarum verò icones ex naturali magnitudine in minorem formam redactæ ſunt non ſatis ubique feliciter, vel eleganter.

(2) Nomina, quæ citamus, duûm eſſe generum: alia plebeja & vulgati uſûs, alia verò literatorum Japonenſium, quibus illi Plantarum characteres Sinicos exprimunt. Characteres enim, quamvis Japoniæ, Sinæ (rectiùs pronunciamus *Tſinæ*) proximiſque regnis ac regionibus, ad Cambodiam & Siamum usque, univerſales & communes ſint; (ſunt enim rerum velut picturæ & deſcriptiones) gentes tamen ſingulæ eos ferè diverſè exprimunt: adeo, ut ſcri-

ſcriptione communi cùm gaudeant atque ſe invicem intelligant, in ipſo congreſſu tamen muti ſint. Characteres illi penicillô, non calamô, ſcribuntur, virgulisque conſtant plurimis, rectis ac ſimplicibus, in formam quodammodo quadratam eleganter congeſtis. Cujus verò elegantiæ ſpernax indoles & expedita manus Japonum omnem virgularum in uno charactere apparatum ſatagit uno vel paucis ductibus abſolvere: ex quibus tunc alius enaſcitur character indecorus, gentique magis uſitatus, quem appellant *Sſò*, ad differentiam prædicti univerſalis, qui vocatur *Sin*. Negabat xylographus, ſe poſſe confuſos illorum ductûs aſſequi, unde eos characteres omiſimus. Addidiſſem quoque ſignata nomina literis Alphabeti Japonici; (quô duplici populus utitur: uno *Fíro Canna*, altero *Catta Canna* dictô, cujus utriusque figuræ non ſimplices literas, exemplô noſtratium, ſed integras ſyllabas notant) verùm quòd à dextrâ incipiendo deorſum ſcribantur, inſeri latino textui non poterant; ſecus ac ipſi characteres, qui, quamvis eodem ordine pingendi ſint, patiuntur tamen à latere ſociari. Pro oſtendendo utriusq; tum characteris, tum ſcripturæ differentiâ, ſubjungimus hìc Characteres quosdam ſcriptu faciliores, cum eorum appellationibus literis utriusque Alphabeti ſcriptis: quorum primus Lauri Camphoram ferentis, literatis nomine characteris *Sſjoo*, populari *Kus*, vel *Kus no ki;* alter Alcææ arboris, vulgò *Kirì*, ſeu *Kirì no kì*, literatis *Too;* tertius Oryzæ vulgò *Waſi* & *Uruſjìne*, literatis *Ko* dictæ. Vox prima in unoquoque exemplo ſiſtit characterem Sinicum univerſalem *Sin*, altera Japonicum *Sſò*, tertia characteris appellationem literis *Firo*, quarta eundem characteris ſonum literis *Catta* expreſſum.

(3) Va-

(3) Variare quandoque nomina additione vel mutatione unius literæ: Ita litera *n* aliquando ex lascivia linguæ inseritur, ut perinde dicatur *Naga* & *Nanga*, *Tsus* & *Tsuns*. Ob eandem euphoniam *f* in *b*, *k* in *g*, *g* in *k*, *w* in *b*, &c. mutari solet, præsertim in nominibus compositis: ita Sibito *b*anna pro Sibito *f*anna, Kinari *g*aki pro Kinari *k*aki, *K*oquan pro *G*oquan, Ki*b*i pro Ki*w*i dicitur: quæ scriptionis diversitas, si occurrat, pro mendâ reputari non debet.

(4) Sategisse nos orthotoniam vocum exprimere impositis accentibus, vel duplicatis vocalibus, velut in præfatione libri monuimus.

(5) De Stylo & orationis nitore parum me solicitum, non abstinuisse à vocabulis malè Latinis: quas tamen non ego primus fingo, sed illustres botanographi foro botanico pridem induxêre, velut ad plantas earumque partes typicè ac compendiosè describendum idoneas & maximè necessarias.

(6) Plures me in eodem regno enotasse Stirpes, sed quarum nec characteres nec nomina propria à popularibus explorare vel in eorum Herbariis adhuc reperire potui, unde eas hîc prætermisi: cùm sine natali nomine plantas induxisse, à Fasciculi titulo fuisset alienum & inconveniens.

CLASSIS I.

Plantæ vulgò dictæ bacciferæ & pruniferæ.

T*sus no ki*, sive *Tsúdsu no ki*, i. e. arbor Laurus. (*Tsus* nomen Lauri est; *ki* notat plantam vel potiùs arborem; *no* præpositionem *de*, velut copulam ex

gentis idiotiſmo inſerendam. Dicitur etiam *Tſons* pro *Tſus*, ob euphoniam) Lauri ſpecies & varietates, quas Regio alit, ſunt ſequentes:

Kúro Tſons, vel *Proh Tſons:* Laurus baccis majuſculis atro-purpureis, foliis latioribus.

Eadem foliis anguſtioribus undulatis.

Aka Tſúdſu: Laurus baccis majuſculis rubicundis, foliis latioribus.

樟 Laurus Camphorifera; literatis nomine characteris *Sſio*, vulgò *Kus no ki*, aliis *Nambók* dicta.

Arbor eſt ſylveſtris, in Japoniâ occidentali & adjacentibus Inſulis in lætam vaſtamque Tiliæ magnitudinem adoleſcens. *Radice* nititur validè ac parùm brachiatâ, quæ camphoram præ ceteris partibus ſpirat & coctione impertitur. *Cortex* quodammodo eſt ſcaber, coloris pulli, in ramis junioribus lævis, viridans, nitens, interiori ſuperficie glabrâ & mucoſâ, adeoque facilè abſcedens; *Medulla* magna fungoſa & lignoſa; *Lignum* candidum, per ſiccitatem ex rufo variegatum, ſubſtantiæ laxioris ex fibris craſſiuſculis compactæ, aliquando ſerviens pro fabricandis ſcriniis; ſed quorum ſuperficies per vetuſtatem aſperatur, dum volatilis reſina poros deſtituit. *Pediculis* carinatis, tenuibus, ſeſcuncialibus, nonnunquam ex viridi rubentibus inſiſtunt *Folia* promiſcuo loco ſingula, membranacea, triuncialia vel longiora, ex brevi acuto principio ovata, mucrone oblongo anguſto, margine integro undulato, non raro tenui palleſcente virgulâ fimbriato, ſupinâ facie ſaturo virore imbutâ ac micante, dorſo herbaceo & quaſi holoſerico; nervo uno medio utrinque prominulo, ex viridi albican-

樟
クスノキ

cante & paucis nervis lateralibus ad ambitum arcuatim protendentibus; quos vagi minores pro firmitate folio conciliandâ intercurrunt. In nervorum ſinibus non raro verruculas obſervamus, quas huic Lauro proprias dixerim. *Floſculi* in faſtigiis ramulorum, ſed arboris provectæ ætatis & magnitudinis, menſe Majo Junioque inter foliorum axillas prodeunt, Pediculis nixi biuncialibus, tenuibus, in fine racemoſis ac in pediculos breviſſimos ſingulis perianthiis præparvis inſtructos divulſis. Sunt flores albi, hexapetali, intra ſeminis Coriandri ambitum radiantes, petalis ovatis, ſtaminibus apicatis novem, eâ diſpoſitione locatis, ut terni medium ſtylum premant, hos ceteri in orbem ambiant, intercepti ſingulis tuberculis, carnoſis, exiguis, luteis, mollibus, umbilico laxè adnatis. Florem, accreſcente calyculo, *Bacca* excipit per maturitatem atro-purpurea & ſplendens, magnitudine piſi majoris, figuræ quodammodo turbinatæ, pericarpio molli purpuraſcente, ſaporis ex camphora caryophyllacei; *nucleô* intus piperis magnitudine, corticulâ nigrâ micante obducto, bifido, oleoſo, ſaporis fatui.

Extractio Camphoræ ruſticorum opus eſt in provinciâ *Sátzuma* & Inſulis *Góthó*, qui radices & ligna in feſtucas comminuta, cum affuſâ aquâ coquunt in veſicâ ferreâ, impoſitoque capitello fictili amplo, & (ne ex vapore rumpat) roſtrato, ſublimatam reſinam excipiunt, ſtramini, quod capitellum replebat, adhærentem.

Lauri Camphoriferæ ſpecies eſt Caſſia Canellifera, cujus radix oleum Camphoræ cum ipſa Camphorâ, cortex oleum Cinamomi, folia oleum Caryophyllaceum præbent in deſtillatione. Eam ſanè in ſylvis Malabaricis (in quibus Caſſia lignea dicta, maximè luxuriat) æquè inveni nobilem, ſed minùs frequentem, ac in ipſâ Ceylanâ. Camphoram quoque in deſtillatione *Schœnanthi* Perſici ac Arabici copioſam obtinui, in fundo olei ſubſidentem; nec

nec dubito eandem inesse Junipero aliisque stirpibus camphorini odoris, & ex iis arte educi posse; quod pollicentur Brahmenes: qui etiam ex omnibus dulcibus, quin ex ipso lacte saccharum eliciunt. Modum ab ipsis edoctus teneo. Camphoram naturalem & cristallinam perquam petiosam ac raram impertitur arbor in Sumatrâ & Borneo insulis. Sed hæc arbor ex Daphneo sanguine non est.

梛 *Ná*, vulgò *Nági*, it. *Tsjikkura siba.* Laurus Julifera, folio specioso enervi.

Rara arbor est, & boni ominis habita, quæ ob perenne foliorum decus ex sylvis in urbes recipitur, assignatâ sede in impluviis. *Caudice* autem recto, æquali, frondium amissarum stigmatibus signato, Cerasi altitudinem tardo incremento assequitur: *Cortice* vestita obscurè badio, carnoso, molli, in ramulis pulchrè virenti, odoris abiegni balsamici. *Ligno* constat duro, infirmo tamen & vix fibroso; *medullâ* fungosâ & per ætatem lignosâ. *Surculi* alternatim adversi, tenues & ad sinus tuberosi sunt, foliis bijugis ex unciali intervallo decorati ac ferè penduli. *Folium* pediculi & nervorum exsors durum est ac tensum, Lauri Alexandrinæ folio, substantiâ & colore simile, longitudinis triuncialis, latitudinis pollicaris vel amplioris, utrâque facie æquali, lævi, in longitudinem leniter striatâ & obscure virenti, superficie in cœruleum roscidâ. *Juli* terni quaternive ex foliorum axillis exsurgunt obsoletè albidi, breves, ex densis villis, flosculisque intermixtis bipetalis minutissimis, circa medium uncialem stylum compacti: quibus defluentibus *Bacca* unica, raro gemina, in extremitate remanet, per maturitatem atro-purpurea, rorulenta, pruno sylvestri externâ facie similis, pericarpio

dotata pauciſſimo, molli, ſuccoſo, inſipido; cui laxè inhæret *Nucula* ex aſſe orbicularis, ceraſi magnitudine, lævis, rufa, in apicem faſtigiata. Putamen ejus durum & lapideum eſt, ſed tenue, adeoque infirmum & fragile; nucleum continens cuticulâ rufâ obductum, individuum, ſaporis vapidi ſubamari, figuræ pariter rotundiſſimæ, apiculo auctæ, qui nuclei medium, verticilli inſtar, pervadit.

Aiikuba, frutex arboreſcens, ſurculis læto virore micantibus, crebrò geniculatis, pinguibus; folio Ilicis, utcunq; adverſo; floribus in ſtylo craſſo racemoſo tetrapetalis, ex purpurâ rubentibus, piperis magnitudinem æmulantibus; fructu rubro Laurino oblongo majuſculo, carne pauca, alba, ſubdulci, nucleum includente duriuſculum, ſaporis tetrici.

葉羅彡 *Taraijo*, vulgò *Onimotſj*. Lauro-Ceraſus, floſculis in luteum languentibus, tetrapetalis, numeroſis, ſub foliorum axillis in modum racemi confertis, fragrantibus; fructu piſi magnitudinis, rubente, umbilicato, quatuor intus granis, figuræ ſeminum pyri, in orbem conglobatis. Ob ſempiternam pulchritudinem in hortulis colitur. An Lauro-Ceraſus *Cluſii?*

橘山 *Sankitz*, vulgò *Jamma Tadſj banna.* Chamæ-Ceraſus pumila, caudice cubitali, non ramoſo; foliis Ceraſi ſylveſtris, verticilli in modū diſpoſitis; floſculis ſub comâ in ramoſis pediculis pendentibus, pentapetalis, magnitudinis & figuræ Lilii convallii; fructibus rubellis, piſo majoribus vertice cuſpidato, baſi quodam̄odo compreſſâ, carne ſuccoſâ, alba, molli, dulci cum adſtricti-

ſtrictione; nucleo intus albo, duro, pellucido & albumini oculi piſcis ſimilimo.

橘花 *Quackitz*, vulgò *Fanna Tadſj banna.* Chamæ-Ceraſo affinis fruticula bipedalis, ramoſa, ſurculis in transverſum exporrectis; folio perenni, inordinatè denſo, lanceato, longitudinis palmaris, latitudinis ſeſcuncialis, orâ ſparſim in bullas retortâ, planè peregrino decore; ſtylo in extremitate ſurculorum brevi, ſurrecto, pediculis conſito denſis, adverſis & in rectos angulos ramoſis; quorum flores & fructus prioribus omnino ſunt ſimiles.

Eadem folio anguſto ſaligneo, margine bullis crebrioribus criſpato; floſculis Dulcamaræ ſimilibus, petalis retroflexis.

燭南 *Nandſjokf*, vulgò *Natten* vel *Nandin Tſikku.* Frutex cubitalis vel longior, eminus conſpectus arundinis facie; caudice ſimplici, in ſpicam conoidem ramoſam bacciferam deſinente; fronde copioſâ, pedali, in triangulum ramoſâ, ſurculis adverſis & in rectos angulos extenſis, folioque ſalicis figuræ ſeſcunciali, arundinaceo, per longa intervalla pinnatis; floſculis Solani lignoſi paribus, pentapetalis, ephemeris, albicantibus; baccis rubicundis piſi magnitudinis, ſemine donatis gemino, hemiſphærico, oculos cancri (quos medici vocant) referentibus.

梓鼠 vulgò *Nyſimi motſj*, aliis *Tanna wattaſj.* Liguſtrum vulgare Germanicum. Nomen nactum eſt à glirium ſtercore, cujus ſimilitudinem baccæ referunt.

Jubé-

Jubéta. Liguſtro affinis arbor Pruni magnitudinis, ramoſa, cortice glaucô, ſurculis folioſis in ſpicas racemoſas excurrentibus; foliis decuſſatim adverſis, ex oblongo ovatis, ob teneritatem citò flaccentibus; floſculis & baccis Liguſtri, nucleo albo unico carnoſo, saporis cum adſtrictione cauſtici. Baccæ habentur venenoſæ.

加冋五 *Kooki*, vulgò *Kukò*, aliis *Númi güſſuri.* Liguſtrum ſpinoſum, denſè folioſum, folio unciali ovato, margine integro; floſculis in uno pediculo ſingulis vel geminis, purpuraſcentibus, pentapetalis, petalis in Hyacinthi floris figuram & magnitudinem coëuntibus; baccis & ſemine Glycopicri. Pro areolarum ſepimentis ſervit, & pro Medico uſu cedit tum fructus veſcendos, tum folia more *Theæ* extrahenda. Dulcamara frutex ſpinoſus.

Fékoſatz Arbor mediocris, denſè ac inconditè ramoſa; foliis circa ſurculorum extremitates denſis, biuncialibus, ex acuto principio ovatis, raro dente languide crenatis, pinguibus, duris, & quodammodo concavis; floribus in ſpicam brevem congeſtis; baccis nudis rubicundis, ceraſi magnitudinis, baſi quodammodo turbinatâ, vertice umbilicato, carne ſylveſtri, nucleo intus unico bifido, adſtringente.

聚龍 *Kembokv*, it. *Ruugambokf*, vulgò *Sakáki.* Arbor mediocris, Idolis ſacra, Myrti Romani Matth. foliis ac floribus; extremitate ſurculorum tenui & redunca; baccis per ramulorum ſeriem in tenui pediculo ſingulis, piperis magnitudine, cuſpidatis, ſemini-

minibus in carne pulposâ, austerâ senis, septenis aut pluribus, semini Aquilegiæ similibus, saporis subamari & summè adstringentis. Scribitur tribus characteribus, quorum vulgatiorem apposuimus.

Fisakaki, arbuscula in surculos tenues ramosa, *Theæ* facie ac foliis; flosculis per surculorum longitudinem densis, rubentibus, pentapetalis, in tintinabuli formam oscitantibus, pumilis; quos baccæ excipiunt Juniperinis similes, succosæ, ultramarinum tingentes, seminibus refertæ plurimis (10, 20) duriusculis, spadiceis, sub dente crepantibus. Colitur in hortis urbanis ob elegantiam.

Eadem flore albo, baccis succo purpureo saturatis.

Sasjébu, Fruticula Fisakaki foliis ac facie, flosculis per surculorum decursum velut in spicas (intermixto folio præparvo denso secundario) consitis singulis, albis, monopetalis, ex pentagono turbinatis, grani hordeacei magnitudinis, orâ quinque crenis incisâ; quos baccæ excipiunt Fisakaki acinis, sive vacciniis nigris, non absimiles, nudæ, purpurascentes, piperis magnitudine, pulposæ, edules, saporis vinacei dulcis; umbilico quinis labellis patulo, totidem cellulis adornato; seminibus incerto numero pluribus.

Obammi, aliis *Jso Fisakaki*, i. e. Fisakaki littoralis. Frutex surculis surrectis tenuibus densè ramosus; foliis sescuncialibus in oblongum ovatis, pinguibus, duris, margine languidè dentato, interdum repando; flosculis inter foliorum axillas duobus, vel tribus, tetrapetalis, pumilis ex albido incarnatis; baccis rotundis purpureis, pulposis, piperis magnitudine, vertice cuspidato,

to, ſeminibus intus pluſculis (10, 15) rufis, anguloſis, nitentibus.

Sjiroggi, Frutex inconditè ramoſus & ſcaber; folio triunciali, principio & mucrone acuto, margine integro; floſculis pediculos in umbellam radiantes occupantibus, denſiſſimis, pumilis, pentapetalis; baccis nudis, per hiemem, amiſſis foliis, eleganter rubentibus, piſo minoribus, rotundis, vertice compreſſo, crenisque, pro ſeminum contentorum numero, quinis vel ſenis umbilicato; carne pulpoſâ, albâ, tetrè amarâ; ſemine Carvi ſeminis magnitudine, triangulari, anguſto, lævi, ſpadiceo.

Sjiroggi, altera *arborea*, aliis *Namóme* dicta; foliis in longum concavis & repandis, orâ raris vicibus languidiſſimè dentatâ; baccis, per extremos ſurculos, pediculo tum ſimplici, tum in paucos radios diviſo, pendentibus, Ceraſi fere magnitudinis, vertice quadantetenus turbinatô & exiguo diſco umbilicatô, ſeminibus intus incerto numero paucis, magnitudinem ſeminis Cumini referentibus.

樒 𣾰 *Sin ſan*, vulgò *Mijama Skimmi*, id eſt, ſylveſtris *Skimmi*, ita dicta ob foliorum cum τῆ *Skimmi* foliis ſimilitudinem. Arbor vaſta ſylveſtris, foliis in verticilli modum conſitis, triuncialibus vel longioribus, quodammodo undulatis, craſſiuſculis, baſi anguſtâ, mucrone frontato brevi, nonnihil repando, margine integro, nervis paucis parum conſpicuis, ſapore Sagapeni graviuſculo, cum calore mordaci; flore in racemis triuncialibus ſurrectis tetrapetalo ac pentapetalo, præparvo, rubente; baccis pyri formibus Oxyacanthæ

 fru-

fructûs magnitudine & facie, quatuor deſuper carinis diſtincto ac per eas dividuo, carne alba, pulpoſâ, cum nidore dulciculâ, ſeminibus quatuor albis, bifidis, grana aurantiorum exprimentibus.

Come gommi, it. *Mantees*. Liguſtro affinis, frutex baccifer fœtens, Buxi facie, tripedalis altitudinis, ab imo ramoſus; foliis denſis, in faſciculos conſertis, pumilis, oblongis, in acutum ovatis, humanum ſtercus fœtentibus; floſculis foliorum faſciculis inſertis paucis tubuloſis Jaſmini facie, languidè purpureis, in quina labia expanſis. In ſolo pinguiori flos magis luxuriat, in ſena, ſeptena & plura labia margine criſpo, diviſus.

Jamma Co gomme. Frutex montanus denſè ramoſus, ſurculis tenuibus, folio *Theæ* decuſſatim adverſo; racemulis in foliorum ſede pollicaribus; floſculis Hyacinthinis pumilis purpureis, in quatuor labella crenatis: baccis umbilicatis Coriandri magnitudinis, tetracoccis, globulo intus quatuor ſemina continente.

栢仙 *Ken ſin*, item, *Sen bakv*, vulgò *Inu máki*, i.e. *Máki* ſpuria. Arbor ramis denſis ſenſimq; brevioribus, inſtar Cupreſſi, in conoidalem trium orgyjarum altitudinem exſurgens; foliis *Nerii* ſed unius ſaltem nervi, in dorſo inſigniter protuberantis; fructu oblongo bipartito, imâ parte muſcerdam referente, ſuperiori piperis granum, cui nucleus laxè includitur carnoſus, mollis, ſubdulcis.

槇 *Sin*, vulgò *Máki*, ſeu *Fon máki*, id eſt, *Maki* legitima. Arbor ingens & craſſa, priori homogenea, lignum

cujus lignum pro cistis variisque vasis expetitum & in pretio est; album enim, leve & purum est, teredini & putredini haud obnoxium. Vasa aquæ calidæ immersa fœtent; ex quo arbor aliis *Ksá máki*, id est, *Maki* fœtens appellatur.

禎木 *Tsjo tei*, vulgò *Fimitz baki* & *Fimeri baki*. Myrtus latifolia vulgaris sylvestris. Myrtus communis Italica C. Bauh.

楊黄 *Ojo*, vulgò *Tsuge*. Buxus arborescens, folio ovato majusculo, extremitate cuspidatâ, orâ raris aculeis serratâ; flosculis in foliorum sinu plurimis calyculatis tetrapetalis albis, ad feminis Coriandri ambitum patentibus, petalis rotundis; baccis atro purpureis rotundis, pisi magnitudinis, succo purpureo sylvestri turgidis; seminibus intus in orbem compactis duobus, tribus vel quatuor, seminis Carvi magnitudinis & figuræ.

Tsuge altera. Chamæ buxus minor, foliis ex ovato utrinque acuminatis.

滑枸 *Koo kotz*, vulgò *Firággi*. Aquifolium, seu Agrifolium vulgo dictum.

来歸山 *Sankira*, vulgò *Quáquara*. Smilax minùs spinosa, fructu rubicundo, radice virtuosâ, *Chinæ* dictâ.

In incultis locis inter Filices & vepres perennis luxuriat; *Radice* gaudens magnâ, durâ, nodosâ, inæquali, paucis longisque fibris capillatâ, extus rufâ vel ni-

菝葜

gricante, intus albidâ, sâporis vapidi, Medicis *Radix Chinæ* dictâ, satis illâ ex virtute nota ac celebratâ. Scandit unum vel alterum cubitum sine adminiculo; dumetis verò propinquis nixa altiùs enititur, *Sarmentis* lignosis, culmum hordeaceum crassis, obscurè circa humum spadiceis, ex biunciali intervallo geniculatis; articulis alternè & ad seriem reflexis, interdum geminâ spinâ adversâ, brevi & reduncâ interceptis. Ex geniculis singulis valva emergit duplicata, membranacea, semunciam longa, pennam lata anserinam, dura, striata, duos extendens capreolos, vitigineis similes, quibus contacta quævis firmiter comprehendit. Ex Valvis singula oriuntur folia, ex aliis simul florum corymbi, tum novelli interdum surculi. *Folium* perbrevi vel pene nullo instructum pediculo, ex acuto brevi principio in orbiculum triuncialis diametri expanditur, in mucronem curtum repandum desinens. Tenue est, membranaceum, utrâque facie diluto virore nitens, ante mucronem ingenti valvâ undulans, margine integro, aliquando inæquali, alterutro latere protuberante. Venis donatur quinis ramosis, ex basi folii in mucronem, mediâ directè, ceteris arcuatim, protendentibus. Pediculo tenuissimo unciali, rubente vel lutescente insident *Flosculi* plus minus decem, in umbellæ formam congesti, nudi, in herbido lutei, hexapetali, petalis angustis, in gyrum repandis, ad seminis Coriandri ambitum radiantibus, pellucidis, staminibus senis, apicibus in luteum albicantibus: stylo turbini medio insistente, capitulo cæsio. *Fructus*, invalescente pediculo, florem excipiunt, cerasis figurâ, magnitudine, rubedine ac nitore similes, rariùs turbinati, aëre magis quam carne turgidi; Carne constant paucâ, siccâ, farinosâ, incarnatâ, saporis acerbi, Mespillorum æmuli; in quâ *Semina* involuta latent quaterna, quina vel sena, lenticulæ magnitudinis, figuræ lunaris, in orbem instar Malvæ seminum conglobata, per siccitatem ex badio

dio

dio nigricantia, intus candida, duriſſima, ſubſtantiæ corneæ.

So no ki, aliis *Firà* & *Firáſi.* Vitis idæa aculeata pedalis, folio Chamæ buxi, floſculo calyculato, tetrapetalo, purpuraſcente, pumilo; fructu piperis magnitudine, coccineo, altè umbilicato, carne albidâ ſaporis ſubdulcis fatui; granis intus tribus, in rotundum vergentibus, duriuſculis, ſubamaris.

草紫 *Siſò*, i. e. purpura, vulgò *Muraſákki*, nobilis. Herba pedalis, radice ſimplici palmari, multis fibris capillata, ab infectoribus ad tingendum ſericum expetita, ſcapo ramoſo, ramulis in ſpicam floridam terminantibus, foliis verticillatâ diſpoſitione conſitis, ſimplicibus, acutè ovatis. Baccifera dicitur. Vidi ſiccam ex Japoniâ ſeptentrionali oblatam.

Muraſakki vulgaris. Herba à colore purpureo baccarum ſic dicta: caule tereti volubili; folio alternatim unico biunciali rotundo, lacunoſo, pingui, integro, mucronato; ſpicâ ex ſingulis foliorum axillis unicâ palmari, floſculis ſine pediculis conſitâ raris, Coriandri magnitudinis, languidè purpureis, tetrapetalis & pentapetalis, nunquam dehiſcentibus; fructu intra petala ſuccreſcente piſi magnitudinis, inæqualiter rotundo & quadantenus turbinato, pulpoſo, obſcurè purpureo & ad inficiendum ſerviente; ſemine intus duro, rotundo, nonnihil compreſſo, nucleo albiſſimo, dulciuſculo.

根部百 *Fackubukon*, vulgò *Fékuſo Kádſura.* Convolvulo ſimilis herba repens, crepitum ventris olens; folio triunciali integro, cordato & mucronato;

nato; flore racemoſo, tubuloſo, quinque labiis ad piperis ambitum radiante, intus ſanguineo, extus incano; fructu Glycopicri, ſucco fœtidiſſimo, paucis ſeminiis permixto.

冬忍 *Nin too*, it. *Sin too*, vulgò *Sui Kádſura*, & ex floris colore *Kin gin qua*, i. e. auri argentiq; flos appellata. Periclymenum vulgare; ſive Caprifolium non perfoliatum, baccis atro-purpureis vel nigris.

及玄 *Kenkoo*, vulgò *Sane Kádſura*, aliis *Orenj Kádſura*. Frutex viſcoſus, latè ſcandens, folio ſimplici pingui, fructu racemoſo, acinis circa globoſum corpus in orbem congeſtis, rubidis, ſuccoſis, gemino ſemine reniformi duriuſculo donatis. Mucilago extracta genti ſervit ad glabrandos capillos.

生寄 *Kſii*, vulgò *Jodoriki*. Viſcum baccis rubentibus; quæ pediculis ſemuncialibus, aliis ſimplicibus, aliis in paucos radios divaricatis, ramulorum decurſum copioſæ ſtipant, foliis in extremis ſurculis alternatim ſingulis, Portulacæ paribus, unico per medium decurrente nervo. Nomen Japonicum omnem notat plantam paraſiticam, in ſpecie verò & κατ' ἐξοχὴν Viſcum; quod nullibi mihi in regno viſum, niſi in unico Lariceto Provinciæ *Mikáwa*, inter pagos *Goju* & *Akaſakka*. Ruſticorum vulgus id appellabat *Gomi Maatz*, i. e. Viſcum Lariceum.

漿酸 *Sanſjo*, vulgò *Foo dſukki*. Solanum veſicarium, vulgò *Alkekengi*.

蘆藜 *Kirò* & *Rirjo*, vulgò *Omotto*. Arum acre-

dinis

dinis, expers, folio magno liliaceo, pistillo Dracontii minoris, radice tuberosâ & fibrosâ, amariusculâ. *Sive:* Herba sine caule, foliis liliaceis palmaribus ac pedalibus luxurians, radice crassâ, oblongâ, carnosâ, multis fibris capillatâ, nonnihil amarâ; pistillo palmari pingui, in fastigio flosculis brevissimis monopetalis imperfectis, ex luteo pallentibus, favi in speciem dispositis, arctè ac sine pediculis stipato; acinis rubentibus, Olivarum minorum magnitudinis & figuræ, pulposis, saporis tetrici, pulpâ miniatâ; semine permixtâ rufo, osseo, figuræ circiter cordatæ. Vigere permittitur, ad macerias & in angulis hortorum, ut fœda spatia luxurioso folio compleat.

蒟蒻 *Konjakv*, it. *Kúsako*, vulgò etiam *Kónjakŭ* & *Konjakfdama.* Dracunculus Dracontio majori vulgari affinis, caule virentibus maculis variegato, folio longo ramoso, ex magnis lobis inæqualiter alato, radice orbiculatâ prolifera, facultatis urentis & purgatricis compote.

南星 *Nansoo*, vulgò *Jamma Konjakf*, item, *Osomi*, Medicis *Ten nan sio* dictus Dracunculus minor trifolius, folio simplici, magno, mucronato, caule variegato, pistillo spithamali baccifero, baccis insigniter urentibus.

葡萄 *Foto*, vulgò *Jebi* & *Budo.* Vitis vinifera, uvâ carnosâ, adeoque ad onopœiam haud idonea.

Ganébu, Vitis lanuginosa, racemis minoribus, acinis nigris Juniperinis similibus, dulcibus, succo purpureo.

Jam-

mma Budò. Vitis ſylveſtris pergulana, botris minoribus, acinis pumilis apyrenis uvæ Corinthiacæ.

wa toka, ſeu *Niwa tonga.* Sambucus vulgaris officinarum. Sambucus fructu in umbellâ nigro. :. Bauh. P.

dſu. Sambucus racemoſa C. B. P. vulgò Sambucus ervina.

mma Tooſimi, i. e. *Toſimi* montana. Sambucus quatica, flore ſimplici C. Bauh. P. Nomen habet ab elchnio, cujus vicem præſtat medulla.

idſe, it. *Jamma Simira*, Sambucus aquatica altea, baccis in acutum turbinatis compreſſis & rubentibus.

wa toka. Cornus fœmina, ſive Virga ſanguinea Matthioli, foliis in longum anguſtum & acutum mucroem productis, baccis piperis magnitudine, unico inus ſemine rotundo duriuſculo bipartito. Dicitur aliàs *Amé furaſſ.* i. e. pluviam fundens, quòd præciſi rami quam fundant,

Foo, it. *Moo*, vulgò *Itzingo.* Rubus vulgaris ructu nigro.

ſſo Itzingo. Idem fructu rubente eduli.

Itzigo. Rubus Idæus fructu luteo.

utz náwa Itzigo, i. e. Rubus ſerpentinus; ita à ſerendo dictus. Fragaria vulgaris fructu rubro, hôc cœlo non eduli.

Quanſo Itzigo. Fragaria fructu pruni magnitudine, non eduli.

桑 *Soo*, vulgò *Kŭwa.* Morus fructu albo.

Eadem fructu nigro.

楝 *Den*, it. *Ootz*, vulgò *Sendan*, aliis *Kindêis.* Aza darach Avicennæ. Pſeudo Sycomorus Matth.

Kuroggi ſeu *Fon Kuroggi*, i. e. *Kuroggi* legitima. Arbor magna ſylveſtris, folio ſimplici biunciali acutè ovato, paucis dentibus languidè ſerrato; floſculis communi brevi pediculo pluſculis, plenis, in luteum palleſcentibus, multis ſtaminibus circa ſtylum medium refertis, petalis exterioribus ſquamoſis repandis; baccis oblongis rotundis, piſo majoribus, carnoſis, purpureis, vertice quinque crenis coronato, lapide intus duriuſculo, in diverſos loculos, (3. 4. 5. 6.) ſingulos nucleos continentes, inordinatè diſtincto.

Akai Sindſjo, it. *Sindrjo.* Frutex cubitalis, ex ipſâ radice ramoſus, ramulis viridantibus, crebrò geniculatis, geniculis protuberantibus, foliaque alternè oppoſita exhibentibus; baccis ſtylo unciali ſine pediculo inſidentibus rotundis, nonnihil compreſſis, piſo minoribus, incarnati coloris, carne molli ſuccoſâ, nucleó Coriandri ſeminis colorem & magnitudinem referente, ſubdulci, cortice membranaceo fragili obvoluto.

Juſura. Phillyreæ Cluſ. II. facie frutex tricubitalis vel longior, folio lanuginoſo triunciali, ex ovato acutè mucro-

cronato, orâ acutis dentibus densè serratâ; baccis intra sinûs foliorum, pisi magnitudinis, oblongo-rotundis, carnosis, rubris, lapillo unico oblongo, piperis magnitudine, quadantenus compresso, nucleo albo, pingui.

頽 ***Kotai***, vulgo ***Gommi***, it. ***Fon Gommi***, id est, Olea montana legitima, vere florens. *Seu:* Olea sylvestris, Zizypho Cappadociæ J. Bauh. vulgò Oleæ Bohemicæ, similis; fòlio duro, subtus argenteo, badiisque punctis verrucoso; floribus pari modo variegatis, figuram referentibus caryophyllorum aromaticorum, in quatuor labella crenatis; fructu subnascente Olivæ minori simili, per maturitatem rubente, argenteis verrucis asperso, pulposo; nucleo albo, in longitudinem striato, saporis terrici subamari.

頽 秋 ***Sjnu Kotài***, vulgò ***Akin Gommi***, i. e. Olea montana autumnalis, sive autumno florens. *Sive:* Olea montana spinosa, folio molliori, autumno florens.

Naatsme. Paliurus Prosp. Alp. fructu Pruni hortensis magnitudine, carne austerâ, saccharo condiri solito, Officulo Olivæ utrinque acuto.

Midsikki, aliis ***ŭmè madákku*** (*ŭmè* prunum significat) Frutex folio Pruni sylvestris, baccis in extremis surculis racemo brevissimo consitis, densis, coccineis, seminis Coriandri magnitudine, seminibus plusculis incerto nnmero refertis, triquetris & rufis.

Abrasin, arbor mediocris luxuriosè ramosa, cortice surculorum viridi & verruculis densè punctato, ligno saligneo,

Ggggg 3

gneo, medullâ levi copiosissimâ; foliis palmari & spithamali pediculo insistentibus, magnis Pampineis, aliis integris, aliis in tres partes acute mucronatas altè incisis, basi rotundâ, margine insigniter laxo & undulato; singulari insignitis charactere, videlicet præparvis proboscidibus, unâ ad incisionis angulum, geminâ ad pediculi insitionem excrescentibus; surculorum fastigio pediculis floriferis, longis, divaricatis ac trivaricatis, consito; floribus albis pentapetalis, petalis ovatis, in orbem radiantibus; fructu tricocco & tetracocco, avellanæ magnitudinis, in tetragonum pyriformi, rugoso, carnoso & molli, extrinsecus, ad cellularum interstitia in longitudinem depresso; semine Ricini in singulis loculis unico, ex quo oleum pro lucernis exprimitur. Ricinus arboreus, folio Alceæ.

Jaatzde. Ricini facie frutex luxuriosè germinans, foliis Ricini vulgaris, densis, deciduis; ramulis pinguibus, multâ medullâ farctis, & in thyrsos excurrentibus cubitales, quos styli conoidali circumscriptione ambiunt prælongi, teretes, ramosi, flosculorum corymbis decorati; flosculis pentapetalis albis, ad pisi magnitudinem radiantibus; baccis oblongo rotundis, carnosis, pipere minoribus, pentacoccis, vertice galeato & quinque staminibus ex flore residuis cristato.

麻蓖 *Fima*, vulgò *Tooguma*, it. *Karaji* & *Karagassju.* Ricinus vulgaris C. B. P. Palma Christi, nonnusquam arborescens.

Módoras, Evonymus vulgaris.

Iso Kuroggi, i. e. Kuroggi littoralis, ita dicta, quòd littora amet & Kuroggi foliis dotetur, aliis etiam *Bupò* & *Mai-*

Maijumi appellata. Evonymus latifolia Clus. vel J. Bauh.

樒 *Sitz*, vel *Sitz dsju*, i. e. *Sitz* planta, vulgò *Urùs* seu *Urus no ki*. Arbor vernicifera legitima, folio pinnato Juglandis, fructu racemoso ciceris facie.

Arbor paucis ramis brachiata, salicis ad altitudinem luxuriosè exsurgit. Cortice donatur incano, ex verruculis scabro, facile abscedente; *ligno* saligneo fragilimo; *medullâ* copiosâ, ligno adnatâ; *Surculis* longis crassis in extremitate inordinatè foliosis. *Folium* est impariter pennatum, spithamale vel longius, Juglandis folio æmulum, costâ tereti, leviter lanuginosâ; quàm à semi palmari nuditate stipant lobi sive folia simplicia, pediculo perbrevi nixa, tenuia, plana, ovata, trium vel quatuor unciarum longitudinis, basi inæqualiter rotundâ, mucrone brevi angusto, margine integro, supremâ facie obscurè viridi, lævi, & ex nervis lacunosâ, dorso incano & molliter lanuginoso. Nervus medius in mucronem terminans subinde multos à latere demittit nervos minores, citra marginem deficientes. Sapor folio sylvestris inest, cum sensibili calore; humor affrictus extemplo chartam ferrugineo colore imbuit. In surculis quibusdam ex foliorum axillis singuli surgunt *Racemi* laxè ramosi, palmares, tenues, qui, petiolis in calyculos rotundos desinentibus, *Flosculos* continent pumilos, & citra Coriandri seminis magnitudinem radiantes, in luteum herbaceos, pentapetalos, petalis carnosis nonnihil oblongis & repandis; staminibus ad petalorum interstitia singulis, apicatis, brevissimis, stylo perbrevi tricipite, floris turbini insidente. Odorem spirant dulcem, Arantio flori affinem & pergratum. *Fructus* flosculum excipit gibbosus, utcunq; in

Icon arboris, ex Herbario
Japonico Kinmodsui
㯃
ウルシ

in rhomboidis figuram compressus, bifidus, facie ac magnitudine ciceris, membranulâ tenui micante vestitus, per maturitatem durissimus & obsoleti coloris.

Cortex arboris cultro crenatus lacteum fundit lentorem, humore cristallino (ex aliis ductibus stillante) permixtum, qui ad aëris contactum nigrescit. Eundem surculi divulsi, foliorum pediculi, & nervi produnt, nullius gustabilis qualitatis participem, nisi calefacientis sine acredine. Venenatos tamen spiritus hæc arbor exhalare dicitur, vehementes adeo, ut pueris circa eandem commorantibus exanthemata in corpore pariant: qualia etiam lignum tractantes alii (non omnes) experiuntur. Collectio *Urusj*, sive Vernicis, ut instituatur, Caudices præcipuè triennes, paucis crenis vulnerandi sunt, ex quibus stillans liquor subinde excipitur, iteratâ in recenti loco sectione, donec exsucci marcescant. Emulsi atque omni succo orbati, illico amputandi sunt; sic nova è radice provenit soboles, quæ triennis facta, collectioni denuo subjicitur. Colitur frequens in Provinciis *Tsi kocko* & *Figo*, in quibus inserti agris scaprai dices agunt, & caudices edunt, post triennium Vernicem suppeditantes. Optima regionis, quin totius mundi, Vernix perhibetur circa urbem *Jássino* colligi. Vernicem Ceres Japonica largitur oppidò nobilem & pretiosissimam, sed admodum parcam, ne pro operibus, quæ regio construit, sufficeret, nisi priùs cum *Nam Rak*, i. e. Vernice ignobiliore ex Siamo invectâ, pro basi illinerentur. Siamensis Vernix promitur in provinciâ *Corsama* & regno *Cambodiæ*, ex arbore Anacardo, incolis *Tonj Rak*, i. e. arbor *Rak*, dictâ, cujus fructus officinis nostris Anacardium dictus, *Luk Rak*, liquor *Nam Rak* appellatur. Perforatus truncus, immisso tubulo, tantâ copiâ fundit liquorem, ut *Sinæ*, *Tunquino* & *Japoniæ* pro deliniendis utensilibus sufficiat. Quin jam Bataviam & alia Indiæ loca, vasis ligneis inclusa, appellit; ut mirer,

cur non etiam invehatur Belgio? Vernix nativa vix præparatione indiget. Japonica per duplicatam chartam ſubtiliſſimam, telæ aranearum pene ſimilem,& eam in rem ſingulariter conſtructam,doctâ ἐγχειρήσει torqueri ſolet, ut à particulis heterogeneis & craſſioribus mundetur; mundatæ, pauxillum admiſcetur (centeſima ferè pars) olei *Toi* dicti, ex fructu arboris *Kirì*. Sic vaſibus ligneis indita per Japoniam venalis transvehitur, ſine periculo exſpirationis, niſi in ſuperficie; quæ ſtatim nigricante tenſâ cuticulâ obducitur. Proſtat non ſincera modò, ſed & colorata, vel Cinnabari nativâ Sinenſi, vel terrâ rubrâ, (quam Batavi antea, nunc Sinenſes advehunt) vel atramenti popularis materiâ. Utraq; Japonica & Siamenſis Vernix venenatum exſpirat halitum, ex quo labia tumeſcunt, & caput dolet; unde in deliniendo artifices ſtrophiolo os & nares obligant.

Fáſi no ki. *Arbor vernicifera ſpuria, ſylveſtris, anguſtifolia.*

Rubore ſuo autumnali, quâ viridantes ſylvas ſuaviter interpolat, intuentium oculos è longinquo in ſe convertit. In omnibus cum legitimâ convenit, niſi quòd foliorum pinnæ ſint anguſtiores, Perſicæ folio ſimiles, triunciales, & in longum anguſtum mucronem acuminatæ; nervo medio ſæpe in partes inæquales folium dividente; à quo laterales denſi paralleli ad marginem usq; protendunt. Dicitur legitima in hanc ſylveſtrem converti, ſi in loco ſterili conſtituta, nullam experiatur culturam. Vidi, cujus folia inter utramque ambigerent, ut, an legitimæ accenſenda eſſet, dubitarent ipſi indigenæ. *Faſi* arbor Vernicem fundit parciſſimam, ne eam colligere operæ ſit pretium. Fructus utriusque Verniciferæ, unà cum arboris *Sindan* baccis tuſi & cocti, calenteſque prelo ſubmiſſi ſevum linquunt minus

fœtens,

はじ

fœtens, adeoq; pro fundendis candelis aptius, quàm quod ex baccis utriusque Lauri *Taab* & *Tſuns* excutitur.

Niſi kingi. Frutex in hortis domeſticis aſſervatus, ſurculis foliisque decuſſatim adverſis, folio ſimplici tenero; fructu racemoſo rubente, ceraſi magnitudinis, in quadratum rotundo, baſi turbinatâ, membranaceo, tetracocco, ſingulis cellulis illatente gemino ſemine miniato, grani piperis magnitudine, inæqualiter rotundo, ſplendido, remotâ cute bifido, albiſſimo, ſubamaro.

Niſi kingi, folio alato, cujus cymis, ante fores parentum inſertis, procant juvenes filiarum amores.

K*uro ganni*, i.e. lignum ferreum, ob ligni duritiem dicta arbor, foliis glabris integris Telephii vulgaris facie; baccis ceraſi minoris, ſive pruni ſylveſtris magnitudine, umbilico majuſculo, oſſiculis intus quatuor, trigonis, ſubſtantiæ corneæ.

K*uro kaki*, altera ejusdem ſpecies, ſive varietas.

Tobira, frutex arboreſcens, Sagapeni fœtoris, flore mali Aurantiæ, fructu polyſpermo, ceraſi facie.

Frutex grandis eſt, in ſylvis ubique obvius, Sagapenum omni ex parte olens. *Ramis* luxuriat longis, in ſurculos uno loco multos divaricatis. *Lignum* ejus molle & infirmum eſt; *medulla* magna fungoſa, *cortex* ſcaber, ex cœſio pullus, pinguis, ſucculentus, hircini fœtoris, facilè abſcedens, reſinam brumâ fundens albam, viſcidam. *Folia*, brevi pediculo nixa, ſurculos copioſè & quaſi verticillata ambiunt pinguia, plana, rigida, duarum vel trium unciarum longitudinis, ex anguſto principio

Tobera

cipio in figuram extenſa circinatam vel ovatam, margine integro, anterius ſaturiori virore micantia, nervo medio in carinam depreſſo, ſubtus inſigniter protuberante, à quo propullulantes reliquos, quamvis multos & ramoſos, folii ſubſtantia obliterat. *Flores* pediculis pene uncialibus ſurrectis, ſingulis, vel bifurcis, ac in calyculos acutè dentatos deſinentibus, menſe Majo arborem velut nive tegunt, per ſurculorum faſtigia in faſciculos congeſti, pentapetali, floribus Aurantiis figurâ & magnitudine pares, odore florum *Sandelmalum*, ſive mali Citriæ ſuaviſſimo, ſtaminibus quinque flori concoloribus, apicibus longis rufis, ſtylo brevi, qui ſeminali turbini inſiſtens ſuccedenti fructui remanet. *Fructus* ſunt rotundiſſimi, ceraſo majores, rubicundi, monococci, tribus ſulcis deſuper inſcripti, & in totidem fiſſuras per maturitatem autumnalem dehiſcentes, cute veſtiti glabrâ, pingui, coriacea. *Semina* intus, permixto glutine, compacta ac conglobata latent tria, ex mutuâ compreſſione anguloſa, granis paradiſi paria vel minora, nitidè rubentia, ſubſtantiâ interiori albâ, lentâ, durâ, ſaporis tetrici.

桃 *Too*, vulgò *Momu.* Malus Perſica.

楊梅 *Joobai*, vulgò *Jamma mómu.* Arbor, Arbuto, folio non ſerrato C. Bauhini, affinis. *Seu:* Malus Perſica ſylveſtris, fructu rubello granulato, oſſe in oblongum rotundo, nucleo integro.

李 *Ri*, vulgò *Sſu momu.* Malus Perſica fructu acido, per maturitatem rubicundo.

杏 *Kjoo*, vulgò *Kara momu*, i. e. *Momu* ex Catajà. it. *Anſü.* Malus Armeniaca, fructu majori.

Bài,

梅 *Bài*, vulgò *Umè* & *Umè bos*. Prunus sylvestris spinosa, fructu magno. Fructûs fæcibus Japonensis cerevisiæ (*Sacki*) conditi, in Indiam Sinamque transvehuntur.

Muk no ki. Prunus sylvestris, cortice furvo, ligno gravi, duro, medullâ lignosâ, folio peracutè dentato atque aspero, & ad polienda opera fabris lignariis expetito; fructu atro-purpureo, vapidè dulci, quadantenus eduli, ossiculum arctè complexante.

Ruko. Prunus hortensis vulgaris, cujus variæ sunt species fructu differentes.

Ja sjibo. Prunus flore rubro.

Mogotto. Prunus flore pleno. Colitur ob florum venustatem & copiam, quò vetustior & magis distortus ac deformis, eò rarior habita.

櫻 *Je, jo, O*, vulgò *Sákira*. Cerasus flore simplici, fructu austero.

Jamma Sákira. Cerasus sylvestris flore pleno.

Ito Sákira. Cerasifera frutescens, ab imo ramosa.

Niwa Sákira. Cerasus pumila, flore albo pleno.

Eadem, flore simplici incarnato.

Ko sjoï Sákira. Cerasus arbor mediocris, flore incarnato duplo, rosæ mediocris magnitudine.

CLAS-

橘 Kitz, vulgò *Tatz banna.* Malus Limonia, fructu rotundo parvo, *Mican* dicto, medullâ vinoſi ſaporis.

柚 *Juu*, vulgò *Aje Tats banna.* Malus Aurantia, fructu prægrandi, ſuperficie ſcrobiculata inæquali.

柑金 Kin Kan, vulgò *Fimé Tats banna.* Malus Limonia, fructu pumilo aureo, medullâ dulci.

枳 *Sſi*, vulgò *Karatats banna*, aliis *Gees* dictus: Frutex ſylveſtris ſpinoſus trifolius, pediculo folii marginato, flore Meſpili, fructu mali Aurantii. *Seu:* Aurantia trifolia ſylveſtris, fructu tetrico.

Caudex craſſitiem arboris per ſenium & culturam acquirit, ab imo tortuoſè ramoſus, ramis ſurculisque inæqualibus, hic ibi compreſſis vel turgentibus, præſertim circa ſpinas; *ſpinis* ex brevi intervallo armatur ſingulis pollicaribus rectis, ex amplâ baſi acutiſſimis, continuæ cum ligno ſubſtantiæ, ejusque communi cortice tectis. *Lignum* laxum eſt, ſaligneo non multò durius; *Cortex* ex viridi ſplendens, pinguis, tenſus, per humiditatem facilè abſcedens. *Folia* rara atque ſingula promiſcuo loco, plerumque tamen ſub ſpinis, germinant, ex tribus pinnis, ſive foliis minoribus, in centrum coëuntibus lobata; Pediculo tenui, ſemiunciali, marginato. Pinnæ ſunt fere unciales & ovatæ, (media, quæ pediculo opponitur, ceteris longior) tenues, membranaceæ, anticâ facie ex ſaturato virore ſplendentes, poſticâ nonnihil herbaceæ, margine rotundis denticulis ſerrato, nervis utrinque conſpicuis, in dorſo prominentibus, medio in mucronem, ceteris ab eo ſucceſſivè ad latera decurrentibus. *Flores* Meſpili floribus non valdè diſſimiles, in

Pomum per mediam longitud. diſſectum

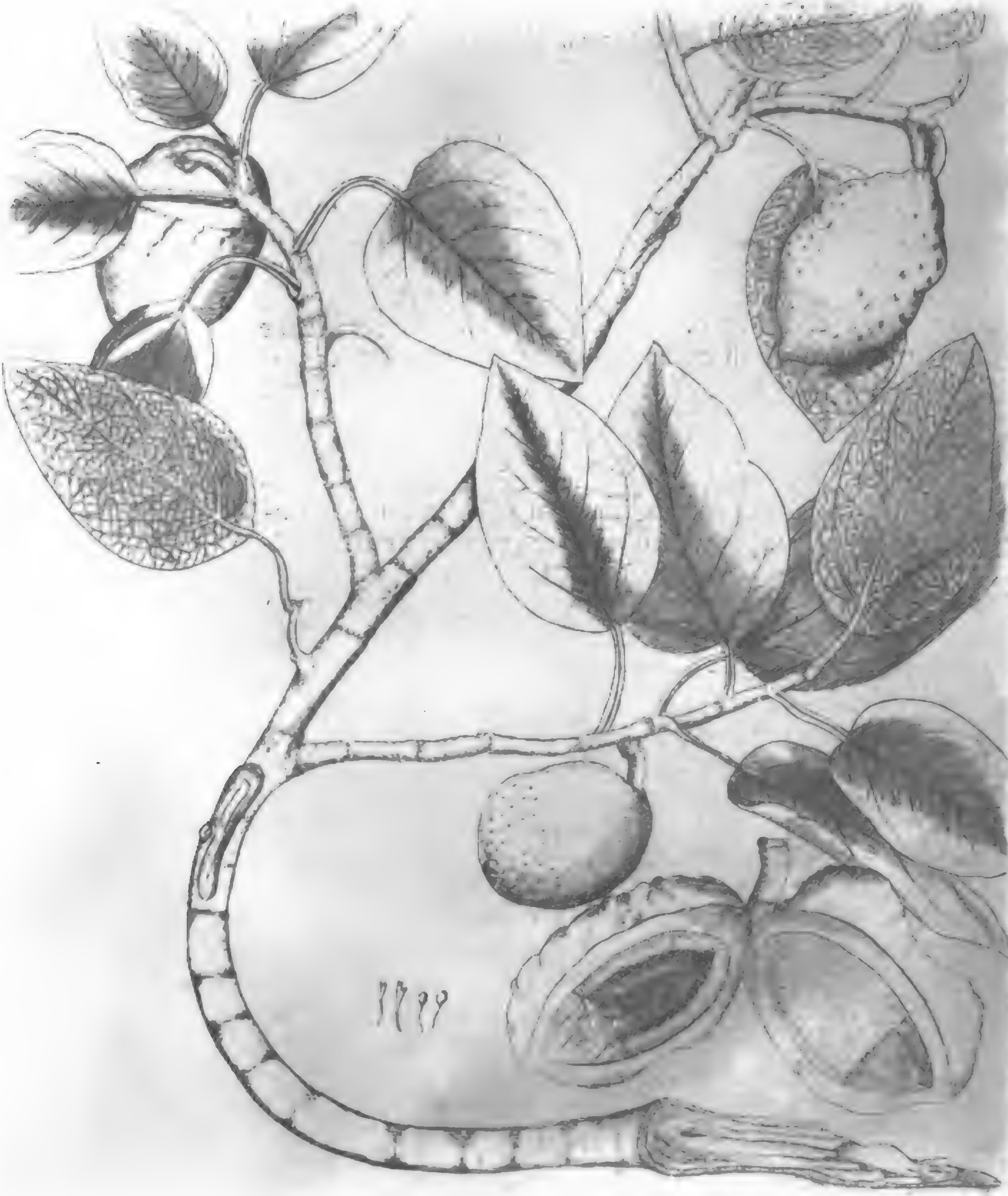
Pomum in transverſum diſſectum

ſpinarum axillis ſolitarii, vel cum folio ſcciati, ineunte vere prodeunt; ſinguli vel gemini, pediculorum exortes, quinque ſquamis herbaceis, ex ovato acutis, calyculati, albi, exiguè fragrantes, pentapetali, in ſeſcuncialem fere diametrum dehiſcentes, petalis ſemiuncialibus, ex longiori anguſto collo ovatis, rugoſis & concavis; piſtillo in rudimento fructûs brevi, faſtigio globoſo, ſtaminibus pluſculis (20,25) brevibus, ſurrectis, apicatis, circumſepto. *Fructus* à malo aurantio mediæ magnitudinis nihil externâ ſpecie diſcrepat; nec diverſa eſt ſtructura & conditio partium interior, niſi quod pulpa (quam diſtinguit volva ſeptem parietum) glutinoſa ſit, odoris ingrati fatui, ſaporis ſubterrici & ad fauces delabentis; cujus ſaporis nec ignara ſunt ipſa *Semina* Arantii ſemini in omnibus paria. Ex fructûs ſiccato cortice,(qui in fruſtula diviſus venalis proſtat) admixtis ſpeciebus aliis, decoquitur Medicamentum celebre *Ki kókv* dictum,quo nomine vulgus ipſum quoque fructum appellitat.

Itabu. Sycomorus Japonica. Ficus ſylveſtris, fructu purpuraſcente, folio ſimplici plano, aſperulo, longitudinis palmaris, ex ſubcordatâ baſi, arcuatim in acutum mucronem deficiente, margine integro.

Inu Itabu. Ficus ſylveſtris procumbens, folio ſimplici. Sycomori ſpecies, fructu fatuo.

Frutex eſt ſylveſtris, ab imo inconditè ramoſus, ſalebrarum amans,parietes rupeſque ſcandens,denſa,lacteſcens. *Radice* gaudet in rufum nigricante, ligneâ,ſarmentoſa ac multis fibris capillata. Rami ſurculique ſunt breves, pingues, curvi, vagi, amiſſorum foliorum veſtigia referentes, & multis annulis punctatim ſignati & inæquales; cortice donati rufo,vel ex viridi badio,firmiter adhærente, tenſo, duro, ligno ſolido firmo, me-

dullâ lignescente. *Folia* perennia incerto loco habet singula, vel utcunque conjugata, vultibus à murali fulcro aversis, plana, rigida, dura & crassa, figuræ, nisi in mucronem acuerentur, ad assem ovatæ, longitudinis imparis & ut plurimum triuncialis, facie lævi herbeo submicante, dorso dilutiùs viridi, aphano, & ex denso nervorum protuberantium plexu, speciosæ pulchritudinis. Nervorum medius insigniter crassus est, à quo successivè tenuiores, utrinque terni quaternivè, ad ambitum decurrunt, venis intercepti subinde tenuioribus ac densioribus, omnem folii aream ita explentibus, ut acupuncturæ vix inane relinquatur spatium. *Flores* nullos exhibet externè conspicuos. *Fructus*, pediculis singulis, crassis, brevibus, lignosis, ex supremis surculis & foliorum axillis, dependent, juglandis tunicati magnitudinis & figuræ, interdum pyriformes, vel ex basi compressâ turbinati, duriusculi, superficie scrobiculatâ, rorulentâ, interdum purpurascente, plerumque herbea, punctisque candidis distincta; carne fungosa, alba, lentore lacteo imbutâ; cui permixta sunt copiosa semina, singulis fibris velut petiolis adhærentia, ovata, semine papaveris majora, inania, vel aqueo humore plena, alba, pellucida & sub dentibus crepantia. Hæc curatiùs inspecta, singula ambientem exhibent *flosculum* tetrapetalum, petalis angustis tenerrimis, candidis, semen arctè complexantibus. Centrum fructûs non rarò caveam exhibet, ex rubentibus brevissimis lanuginosis particulis densè obductam ac quasi holosericam.

柹 *Si*, vulgò *Káki*. Ficus hortensis, fructu ossiculato eduli, folio Pyri. *Seu*: Mespilo affinis arbor, fructu dulcissimo.

Arbor paucis tortuosisque ramis brachiata, Pomi senilis habet faciem ac magnitudinem; *cortice* vestita per juventutem badio & lævi, postea incano atque scabro.

柿 Kaki

Ligno constat fibroso, duro, fragilimo; *medullâ* humente adnata; *surculis* viridantibus, crassis, lanugine obsitis: quibus, *pediculo* brevi, pingui, lanuginoso, alternis lateribus singula insistunt *folia*, Pyri foliis figurâ & colore paria, sed majora, sæpè palmarem longitudinem excedentia, subtus lanuginosa, nervis (protuberante venularum contextu interceptis) utrinque pilosis, intus aranearum quasi telas continentibus. *Flores* mense Majo Junioque ex foliorum sinu emergunt singuli, pediculis brevibus, pinguibus lanuginosis consiti, calyce ex ventrosâ basi, velut fructûs rudimento, in quatuor vel quinque diviso labella cordiformia, herbea, mollia, & quadantenus membranacea, unguis humani magnitudine, quæ ad uncialem ambitum petalorum more dum radiant, floris quasi partem constituunt. *Flos* ipse tubo constat nonnihil luteo, brevi, globoso, magnitudine pisi, quatuor vel quinque carinis desuper sulcato, totidemq; frontato laciniis, brevibus, repandis. Stylum medium habet brevissimum; apices numerosos (12, 16) longos, interiori parieti unà cum staminibus in seriem adnatos. *Fructus* florem excipit pomi figurâ ac magnitudine, superficie ex incarnato albidâ, carne pellucidulâ, rufâ, molli & quodammodo pulposa, eduli, saporis mellei gratissimi. *Semina*, cucurbitinis similia, medium fructûs stellatâ dispositione instar volvæ occupant, plerumque octona, pleraque cassa, ex rufo albida, rugosa, dura ac lenta, nucleo integro compresso, pumilo, saporis vapidi.

Ratione fructuum quædam arboris varietates sunt; quarum ex primariis mihi innotuêre:

Ono Kaki, à loco provinciæ *Figo* dicta; cujus fructus malo Aurantio similes insolatione exsiccantur, & interspersâ farinâ, vel ab aliis saccharo, exemplo ficuum Hispanicarum, conservantur & venales transvehuntur.

Kineri

Kinéri Gaki; cujus poma ad ſiccandum & conſervandum inepta, tantùm comedi recentia ſolent.

Sſibu Kaki; cujus fructus ſylveſtres amari & haud eſculenti ſunt. Ollæ impoſiti ſub terram defodiuntur, ut putrefacti liqueſcant. Liquori percolato immerguntur chartæ veſtiariæ, ut à carie reddantur immunes. Lintea ex urticâ & cannabi contexta eodem imbuuntur, ut colorem badium recipiant.

梔 *Sſi*, vulgò *Kutſjinàs*, Meſpilus, vulgari ſimilis, folio majori, flore ſuaviter fragrante niveo, tubulato, in ſena labia, longa, anguſta, ad roſæ magnitudinem expanſo; fructu turbinato hexagono, ſenis ſtriis protuberantibus & in alabaſtra deſinentibus conſpicuo; pulpâ intus croceâ, infectoribus expetita, ſaporis ingrati, innumeris referta ſeminibus Seſamino ſimilimis.

Kutſjinàs altera, folio minori, flore niveo pleno, cujus gemma nondum explicata ſpecioſam cochleæ oblongæ figuram exprimit.

Sidom, it. *Sidómi notti.* Pruni ſylveſtris folio ac facie frutex cubitalis, flore pentapetalo, rutilo, calyce oblongo, turbinato, carnoſo, nondum amiſſis petalis extuberante in fructum carnoſum, quem perfectum non vidi.

椇枳 *Sicku*, vulgò *Ken* & *Kenpökönas*. Pyrus fructu ramoſo, vaſculo ſeminali ſummo fructui inſidente tricocco ac tripyreno, piperis facie ac magnitudine.

Arbor externâ facie pyrum mediocrem adæquat; pediculis uncialibus, tenuibus, carinatis *Folia* exhibens inor-

Kkk kk

inordinatè ſingula, palmaria, ex brevi acuto principio ovata, & in ſemiuncialem anguſtum acutum mucronem deſinentia; membranacea, diluto virore tincta, ſupernè micantia, margine pumilis denticulis denſè ſerrato, nervis firmata inſignioribus tribus, tenuibus, in dorſo eminulis, quorum medius utrinque ramoſus in mucronem, reliqui breviores in marginem protenduntur, venulis arcuatis à latere ſtipati. Surculorum faſtigia ſtylos produnt ſpithamales, tenues, ſtrigoſos, paucis geniculis alternè reflexis diſtinctos, coloris badii: quorum tum genicula, (ſingulis foliis adornata) tum ipſæ extremitates fructum exhibent ramoſum, inſolentis figuræ: quæ ex ſemiunciali principio in duos, atque hic rurſus per Dichotomiam in alios atque alios articulos oppoſitos ſemipollicares, culmo hordeaceo craſſiores, inæqualiter teretes, tortuoſè divellitur. Color ei rufus eſt; ſubſtantia carnoſa, mollis, fibris lignoſis tenuibus intermixta; ſapor carnis gratus eſt, ac pyris noſtris, quæ *Bergamotia* vocamus, perſimilis. Extremis articulis pumilo & in orbiculum deſinente petiolo inſiſtit vaſculum ſeminale unum, vel geminum, grani piperis facie ac magnitudine, pro loculorum numero tribus carinis ſignatum, duplici conſtans tenui membranulâ, exteriori nigricante duriuſculâ, interiori albeſcente; loculi cuticulâ diſtincti ſingula continent *ſemina* rotunda, compreſſa, dura, lenta, ſeminis Lini colore, ſplendore ac magnitudine, medullâ albâ, ſaporis leguminoſi.

茄 *Ka*, it. *ja*, vulgò *Naſſubi.* Mala inſana.

瓢 *Feo*, vulgò *Nari figango.* Calabaſſus, ſeu Cucurbita lagenaria major, medio anguſto.

Eadem major, fructu compreſſo orbiculari.

Ko

瓠 *Ko*, vulgò *Jungauo.* Cucurbita fructu oblongo, flore magno albo.

瓜 *Kwa*, vulgò *Furi uri*, *Sjiroori*, *Tske uri* & *Tsutké uri.* Cucurbita oblongo-rotunda major, crustâ carnosâ solidiori, Anguriæ sapore, quæ fæcibus cerevisiæ patriæ condita vocatur *Connemon*, crebrum hôc cœlô obsonium.

瓜冬 *To kwa*, vulgò *Togwa* & *Kamo uri.* Pepo maximus, ex oblongo compressus.

瓜甜 *Ten kwa*, vulgò *Kara uri.* Melo vulgaris, striatus major.

瓜梢 *Sjo kwa*, vulgò *Awo uri.* Melo oblongus, striatus minor.

瓜牙烏 *A kwa*, vulgò *Karas uri.* Cucumis sativus vulgaris C. B. P.

瓜胡 *Ko kwa*, vulgò *Soba uri.* Cucumis major longissimus, verrucosus, multis fissuris dehiscens.

瓜絲 *Si kwa*, vulgò *Fitzma.* Cucumis oblongus striatus, flexuosus, in acumen desinens.

杏銀 *Ginkgo*, vel *Gin an*, vulgò *Itsjò.* Arbor nucifera folio Adiantino.

Liberali Juglandis vastitate exsurgit; *Caudice* dotata longo, recto, crasso, ramoso; cortice cinereo, ob vetustatem scabro & lacunoso; Ligno levi, laxo, infirmo; *medullâ* molli, fungosâ. Folia utcunque alternatim surculos occupant, eodem loco singula vel plura (3, 4). *Pediculis* incertæ inter pollicarem & palmarem longitudinis, supernè compressis, in folii substantiam extensis. *Folium* ex angusto brevi principio in figuram Adiantini folii trium vel quatuor unciarum amplitudine expanditur; fronte orbiculatâ, inæqualiter sinuosâ, crenâ mediâ altè divisum, tenue, planum, læve, ex glauco viridans, autumnô in rubidum lutescens, virgulis tenuissimis striatum, fibrarum ac nervorum exors, utrâque facie æquali, basi supernè concavâ. Julos vere adulto fert ex fastigii surculis pendentes longiusculos, polline refertos. *Pediculo* unciali, carnoso, crasso, ex sinu foliorum enato inhæret *Fructus*, exactè vel in oblongum rotundus, pruni Damasceni facie ac magnitudine, superficie verrucosâ in luteum languente; cujus pericarpium carnosum, succosum, album, valde austerum, nuci incluso firmissimè adhæret, à quo nux liberari, nisi putrefactione & agitatione in aquâ, prout Areca Indica, non patitur. Nux proprio vocabulo *Ginnaù* dicta, pistaceæ nuci (ei præsertim, quam Persæ vocant *Bergjès Pistàï*) similis, sed ferè duplo major est, figurâ lapidis Apricotii, putamine ligneo tenui, fragili, albicante; *nucleum* laxè continens album, non dividuum, amygdali dulcedinem cum austeritate exhibens, carne duriusculâ. Nuclei à prandio adsumpti, coctionem promovere, ac tumentem ex cibo ventrem laxare dicuntur: unde nunquam ex mensâ secundâ solennis convivii omittuntur. Ingrediuntur nuclei fercula varia, priùs coctione vel frigendo ab austeritate liberati. Prostant nuces mediocri pretio, videlicet libra una Belgica, duobus circiter argenti drachmis.

Fi

銀杏

榧 *Fi*, vulgò Kaja. Taxus nucifera.

In borealibus provinciis frequens, procera exsurgit; *brachiis* dotata multis, ex adverso ramosis; ramis surculisque in planum expansis ac dense pinnatis. *Cortex* pinguis, furvus, succi plenus, & abiegno similis est, odoratus etiam & peramarus, squamarum icunculis præsertim in surculis eleganter signatus; Lignum siccum, leve; medulla pauca, nulla, vel lignosa. *Folium* pediculi vix rudimento gaudens, Rosmarini folium proximâ similitudine exprimit, sed tensum est ac multò durius, in brevissimum aculeum terminans, superius atro virore micans, subtus ex glauco dilutum ac duobus lacunis in longitudinem cavatum. *Gemmæ* nuciferæ per surculorum extremitatem inter foliorum axillas raræ progerminant, arctè & sine pediculo affixæ, pumilæ, informes, vel ex tetragono nonnihil turbinatæ, ex squamis compactæ carnosis, pinguibus, fructum intus foventibus, eôque exclusô, in figuram calyculi abeuntibus. Fructus Vere novo demum natus, sero autumno maturescit, exteriori facie Nuci Arecæ vel Juglandi tunicato similis; *Pericarpio* constat exteriùs nitidissimo, herbacei coloris, striis pallentibus variegato, carne molli fibrosâ, saporis balsamici nonnihil adstringentis, & linguæ apicem à brevi morâ mordentis; cui *Nux* laxè includitur oblongo-rotunda; teres & inæqualiter turbinata, sæpe etiam incurva, nuce avellanâ longior, alterutrâ vel utrâque extremitate cuspidatâ, superficie obsoletè albidâ, vel rufâ, quodammodo striatâ, vel inæquali, ipso putamine lignoso, tenui, fragili. Nucleus laxè conclusus scaber est, sæpe tomento vel pelliculis obvolutus & rugosus, non dividuus, substantiam obtinens nuclei avellani oleosam & dulcem, sed cum insigni adstrictione, quæ in recentibus tanta est, ut

榧
カヤ
Nux pericarpio
Folium
Nux nuda
Nux fracta
Nucleus

ut eſui non ſint. Locum inter acrodrya menſæ ſecundæ obtinent. Dicuntur valdè ſana eſſe,& quamvis fauces aſtringant, alvum tamen laxare. Oleum expreſſum coquinæ expetunt, præſertim Monachorum Sinenſium, qui Nagaſaccæ vivunt; Japonenſes Monachi, cujuscunque Sectæ ſint, pinguibus non veſcuntur.

椎 *Sui*, vulgo *Sſi no ki*. Fagus folio Fraxini, flore ſpicato denſiſſimo, hexapetalo, herbeo, multis ſtaminibus referto, teſtâ avellanæ magnitudinis, turbinatâ & ſquamatim echinatâ, per ſiccitatem in tres, quatuor vel quinque partes dehiſcente; nuce in ſingulis teſtis unicâ ſpadiceâ, apice nonnunquam incurvato; nucleo bifido eduli.

K*as no ki*. Ilex glande brevi craſſo; cujus duo ſunt genera:

槲 K*oku*, vulgò K*áſjŭwa, Boku Soku* & *Sjirakas*. Ilex alba, ligno candido.

櫟 *Réki*, vulgò K*unugi,Sjirakunúgi* & *Aka Kas*. Ilex rubra, ligno in rufum languente duriſſimo.

栗 *Riitz*, vulgò K*uri*. Caſtanea ſativa vulgaris: alia fructu majore, alia minori.

榛 *Sin*, vulgò *Faſi bami*, it. *Fa*. Corylus peregrina ſativa, nuce oblongâ, calyce brevi non barbato.

S*arſiò*, i.e. Simiarum fructus, it. *Jus no ki*, i. e. arbor ferrea. Arbor vaſta, brachiis latè luxuriantibus, ſurcu-

ſurculis ad alternum foliorum ſitum inflexis; foliis acutè ovatis, biuncialibus, craſſis, duris, inæqualibus, orâ integrâ; fructu ſine pediculo in ſurculorum faſtigiis ſolitario, inæqualiter & in acutum turbinato, per ſiccitatem ligneo, tantæ magnitudinis, ut manum impleat, à caſſo intus naſcente inſtar Gallæ exeſo. Fructus recentes depaſcuntur ſimiæ in illis regionibus, quæ ſimias gignunt.

菱 *Rijuu*, vulgò *Vis.* Tribulus aquaticus.

茶 *Ta*, it. *Sa*, vulgò Sinenſibus *Tèh*, Japonenſibus *Tſja.* Frutex ab imo inconditè ramoſus, foliis Ceraſi hortenſis, ut juniora ſunt & recens nata, anguſtioribus ac pinnis Evonymi paribus; flore Roſæ ſylveſtris; vaſculo ſeminali monococco, dicocco & tricocco promiſcuè, per maturitatem dehiſcente, quodamodo lignoſo; nuculâ ſingulis vaſculis unicâ, nucis caſtaneæ faciem, quamvis minori formâ, exhibente, ſimiliq; cortice tectâ.

眼龍 *Rjugan*, vel *Djugan*, vulgò *Djugan niku*, id eſt, Oculus ſerpentis. Frutex Sinenſis, ramulis inconditis tenuibus, folio ex quinque lobis pennato, flore roſeo candidiſſimo, fructu in racemis congeſto, juglandis magnitudine, pericarpio pauco carnoſo, cortice badio tenui duriuſculo, tuberculis pulchrè ſquamoſo, in cujus medio laxè, inſtar fructus Halicacabi, fovetur globus ceraſi magnitudinis, atrâ molli ac dulci pulpâ denſè oblitus; medio nucleo cinerei coloris, duro, ſaporis vapidi. Pulpâ illâ nihil creditur palato gratius: ſapit mihi ceraſa exſiccata cum vino & ſaccharo cocta. Ejus ſpecies ſeu varietates ſunt: *Roganna* & *Ritſji.*

CLASSIS III.

Plantæ Oleraceæ, Frugiferæ & Siliquosæ variæ.

參人 *Sju ſjin*, vulgò *Niſji*, *Nindſin* & *Dſin dſom*, Sinicè *Som*, Tartaricè *Soáſai*. Siſarum montanum Coræenſe, radice non tuberoſâ.

Ob polychreſtam Radicem, omnium Orientis (ſi *Theam* excipio) celebratiſſima planta eſt; quæ ex Coræâ Japoniæ illata, in hortis urbis *Mïaco* colitur, & magis, quàm in ipſâ Patriâ, luxuriat, ſed virtutum fere exors: unde cautum lege eſt, ne exoticæ à ſeplaſiariis ſupponatur. In Katajæ (Provinciæ *Sjamſai*) Corææq; montibus rigidiori Jove nata, vitæ eſt longioris, radice reſtibili & foliis autumno deciduis; ſub Japonico citiùs effuſa in caules ſemina ferentes, ut plurimùm annua emoritur. Planta hæc recens nata (*vid. Fig. n. 1.*) radiculam exhibet unicam ſimplicem, paſtinacæ ſimilem, triuncialem, auricularis digiti craſſitie, fibris paucis capillatam, carnoſam, albidam, ambientibus rimulis ſubtiliſſimis interceptam, infernè nonnunquam in duo crura diviſam; ex quo charactere ei nomen natum eſt *Nin dſin*, i. e. homini ſimilis, ac fiducia credulis, quòd radicale manducantis humidum (ita loquuntur) augere, ac vitam prolongare valeat; unde hæc bifurca radix magni conſtat, & in uſum medicum præ ceteris deligitur. Odorem præbet Paſtinacæ luteæ, ſaporem Siſari noſtratis, minori tamen & gratiori cum dulcedine, quàm ipſam exigua quædam ac ferè imaginaria amaritudo temperat. Paulò provectior planta (*Fig. num. 2.*) & in pedalem ver-

1
2
3
4
人參
ニンジン
Semen
Flosculus per microscopium visus

vergens altitudinem, in solo Japonico sota, radicem sibi unam atque alteram adsociat, priori æqualem; quas ad vigorem producta, (*Fig. num. 3.*) ramosior videlicet & florigera, majori numero auctas, pinguiores ac ferè palmares inordinato situ exhibet: multis simul circa radicum capita luxuriantibus diversæ magnitudinis gemmis atq; tuberculis, his in radiculas, illis in novos caules sive plantas abituris. *Caulem* acquirit sesquicubitalem, auriculari digito tenuiorem, inæqualiter teretem ac striatum, geniculis arundinaceis protuberantibus, & in circulum punctatis, per sescuncialia spatia interceptum ac ramosum; ramulis utcunq; alternatim ex geniculorum loco nascentibus, imâ parte plenum, processu surculisque cavis & magis angulosis. *Pediculis*, genicula amplexantibus, ad mediam longitudinem profundo sulco cavatis, sescuncialibus, tenuiter striatis insistunt *Folia* diversæ, pro Plantæ statu, figuræ & magnitudinis: In nascente enim, folia sunt singula, rotunda, languidè dentata, uncialia, basi cordatâ; in succrescente & caule circiter pedali, majora sunt, Sii & Sisari foliis similima, ex quinque lobis pinnata; Lobis, sive pinnis, ex ovato acuminatis, sescuncialibus, denticulo acuto densè serratis, tenuibus, lætè virentibus, præter nervum insignem medium & ab eo decurrentes laterales, denso venularum complexu reticulatis; Denique in Plantâ perfectâ ac ramosiore caule, trilobata sunt, pinnis successivè minoribus, & in unguis humani magnitudinem deficientibus. *Umbellæ*, in quas surculi desinunt, ex basi, foliolis angustis brevibus laciniatâ, radiolos extendunt (10, 15) tenues unciales, in petiolos tenuissimos perbreves, (15, 20) singulis flosculis donatos, divulsos. *Flos* albus est & pentapetalus, petalis cordatis & ad seminis Coriandri ambitum in planum radiantibus, staminibus ex interstitio petalorum surrectis, candido apice capitatis, brevibus, deciduis; stylo pumilo bifurco, vix conspicuo. *Semen* florem

rem excipit geminum, nudum, aniso simile, per maturitatem obscurè rufens & striatum, quod excussum in duo dehiscit, uno latere compresso; saporem radicis obtinens, cum segni caliditate. Inter ramulorum axillas nascuntur *Gemmæ*, una vel plures, turbinatæ, pisi magnitudinis, herbaceæ, quadantenus verrucosæ, carnosæ, saporis vapidi dulciduli, quæ, cum plantantur, vel in terram sponte decidunt, seminis lege plantam producunt sui generis.

Ex semine Coræensi & Méacensi nullam in Japoniâ obtinui prolem: quod verò ex meis plantis ibidem in horto meo cultis collegeram, & Cl. Domino *Hermanno* Lugdunum Batav. attuleram, feliciter in horto suburbano suo procrevisse, mihi retulit brevi ante obitum. Facultates radicum à Japonibus & Sinensibus recitantur variæ, ex quibus palmariæ sunt: quòd roborent, pinguefaciant, renibus conducant adeoque & pulmonibus, ex eorundem viscerum, quod docent, consensu. In pulverem redactæ, paucis medicamentis, nullis omnino cordialibus non admiscentur. Collectio Radicis fit ineunte brumâ; quâ appetente, in *Sjamsai* aditus omnes excubiæ occupant, quæ fures à collectione arceant. Ad usum, ut fiant idoneæ, præparatione opus habent, quæ hæc est: Recens effossæ, triduum macerantur in aqua dulci, vel meliùs in aqua coctâ oryzæ secundariâ frigidâ; maceratæ in ahenâ operculatâ suspenduntur in vapore super igne; Tum exsiccatæ (*Fig. 4.*) ab imâ parte usque ad medium, duram, rufam, resinosam ac quasi translucidam acquirunt faciem; quæ ipsa bonitatis nota est. Fibras majores eodem modo præparant. Dosis est *Maas* unum, sive drachma una cum dimidiâ, vel pro re natâ major. Venditur optimæ radicis unum *Catti* (i. e. quinque quadrantes libræ Belgicæ) *Teilis*, sive Joachimicis, plus minus centum.

蔔胡 *Kofuk*, vulgò *Nißji* & *Jabu ninſin*. Paſtinaca lutea noſtras. Eodem gaudet populari nomine, aſt alio charactere ſcribitur.

Jamma Ninſin. Paſtinaca ſylveſtris.

菁蕪 *Buſei*, vulgò *Aona*. Rapum ſativum rotundum.

Idem radice longâ.

菔萊 *Rei fuku*, vulgò *Daikon*. Raphanus major, orbicularis, vel rotundus C. Bauh. P.

Idem radice permagnâ oblongâ: quæ copioſiſſima hîc, & in agris ſata, excrementis humanis ſtercoratur, & magno ſtudio colitur; eſt enim τὸ πᾶν vulgi, qui crudâ & coctâ, recenti & exſiccatâ veſcitur.

薐菠 *Far jo*, vulgò *Karana*. Rapunculus pyramidalis lævis J. Bauh.

參沙 *Sadſin*, litteratis & vulgò. Lychnis ſylveſtris, caule ſeſquiſpithamali, foliis Leucoji lanuginoſis decuſſatim adverſis, in imo caule amplis & paucis dentibus ſerratis; floſculis albis pentapetalis, ad grani piperis ambitum expanſis, petalis cordatis. Radice Paſtinacæ triunciali vel palmari, ſaporis vapidi, ab impoſtoribus pro radice *Ninſin* virtuoſæ ſupponi ſolitâ.

梗桔 *Kekko*, vulgò *Kikjò* & *Kirakoo*. Rapunculus medicamentoſus, caule decuſſatim nonnihil ramo-

ramoſo, cubitali, foliis oblongis denticulatis. Radice palmari, pingui, lacteſcente, multiplicis virtutis, & ſecundum in uſu medico locum obtinente à radice *Nindſin;* flore (in ſummo caule) campanulæ, in ſeſcuncialem diametrum expanſo, quinis dentibus inſigniter crenato, cœruleo.

Kikjo, flore albo duplo, i. e. compoſito ex duobus floribus, ita invicem incluſis, ut dentes exteriores, crenas tegant floſculi interioris.

Kikjo, flore ſimplici, ex purpurâ cœruleo, ſtriis ſaturè purpureis, oris dentium piloſis, apicibus luteſcentibus, piſtillo cœruleo piloſo.

Kikjo, flore duplo, ex purpurâ cœruleo.

門冬 *Mondo* & *Biakf Mondo*, vulgò *Rjuno Fige*, *Sïogei Fige*, *Jamáſuje* & *Sogaì*. Gramen flore hexapetaloide ſpicato, Radice fibroſâ & tuberoſâ.

Rjuno Fige, i. e. Barba ſerpentina ob aliqualem ſimilitudinem dicta. Gramen eſt perenne, pro limitandis areolis expetitum; funiculis humi repentibus brevibus, tenuibus, genicularis, ſobolem ſubinde novam progenerans. Radix fibris conſtat multis tenuibus, albidis, tenſis, in fine tuberoſis; tuberculis inæqualiter rotundis, carnoſis, ſuccoſis, ſubſtantiæ albicantis pellucidæ, ſaporis leguminoſi ſubdulcis. Folia prope radicem in faſciculos denſè compacta effert ſpithamalia, culmum lata avenaceum, tenuia, obtuſa, anticâ facie obſcurè viridia, & per mediam longitudinem ſulcata, dorſo opaco, herbaceo, denſè ſtriato, interſtitiis albicantibus. Ex medio faſciculo, exemplo Lilii convallium, ſtylus exurgit

門冬

git ſemipalmaris, vel longior, tenuis, ſtriatus, anguloſus, in fine ſpicatus, floſculis (6, 9, 12) ex cœruleo albicantibus, hexapetaloidibus, in piſi majoris ambitum radiantibus; petalis anguſtis, pinguibus, rigidis, piſtillo concolori brevi, cui apices accumbunt oblongi lutei. *Fructus* calyculo continetur, longis anguſtis laciniis crenato, oblongo-rotundus, Dulcamaræ fructui ſimilis, pellucidus, cœruleus, vitreo globulo æmulus & ſplendens, carne donatus paucâ, humidâ, albâ; ſemine intus unico rotundiſſimo, cartilagineo, oculum piſcis proximâ ſimilitudine referente, ſaporis leguminoſi, ſylveſtris. Uſus radicum in medicinâ familiaris eſt; tubera ſaccharo condita Sinenſes ægrotis commendant.

Altera datur ſpecies, literatis *Temondo* dicta, in provinciâ *Satzuma* frequens, quæ quòd radicem & tubera habeat pinguiora, priori anteferri ſolet.

風防 *Boofu* & *Fofu* literatis & vulgo: huic etiam *Fammaſkanna* & *Fammani ganna* dicta. Liguſticum vulgare.

風防山 *Sanbofu*, vulgò *Jamma Bofu*. Apium littorale folio Aquilegiæ pinguiore.

蘢 *Nadagi, Nadaki.* Apium paluſtre, ſeu vulgare officinarum ingratius J. B. ferulâ orgyiam altâ.

芹 *Kin*, vulgò *Séri*. Petroſelinum folio Alſines, Morſus Gallinæ dictæ.

香薐 *Quaiko, Uikio*, vulgò *Kureno Ommo.* Aniſum vulg.

莨水 *Ssirò*, vulgò *Tagara Kinſo.* Sinapi hortenſe.

椒番 *Banſjo*, vulgò *Toogaras.* Piper Indicum vulgatiſſimum. Solanum Capſicum dictum vulgatiſſimum, ſiliquis rectis propendentibus.

活獨 *Doku quatz*, vulgò *Doſjen*, it. *Udo.* Recens natus appellatur *Sikà*, provectior *Udò*, perfectus *Doſjen.* Frutex annuus, Radice reſtibili pingui, carnoſâ, unà cum primis caulibus eduli ac oleraceâ; foliis alatis pedalibus, lobis in triangulum diſpoſitis, inſigniter crenatis, ceraſino folio majoribus; ſtylis floridis laxè ramoſis, in umbellas unciales ſphæricas (alias flores, alias ſemina exhibentes) deſinentibus; floſculis in herbeo albicantibus pentapetalis, pumilis; vaſculo ſeminali oblongiori, tenui, ſeminis Coriandri magnitudine, quinis carinis ſtriato, totidemque continente ſemina in orbem coarctata, ſaporis tetrici.

薑 *Kjoo*, vulgò *Ssonga. Faſi Kami. Kureno fáſikami.* Zingiber latifolium ſylveſtre. P. Herm. H. Bat.

荷蘘 *Dſjooka*, vulgò *Mjoga*, ſeu *Mionga*, it. *Megga.* Zingiber edule, ſapore molli, caule ac foliis arundinaceis Zingiberis ſylveſtris; bulbo florigero ex radice circa caulem in terræ ſuperficie naſcente; floribus ſucceſſivè ſingulis, ex laminarum interſtitiis prodeuntibus, galeatis, biuncialibus, pallentibus, floris Zingiberis facie, odore ignavo Petaſitidis.

San

荷蘘山 *San Dsioka*, vulgò *Jamma Mjoga.* Orchis caule pedali, folio liliaceo angusto, flosculo nonnihil incarnato, in spicam disposito, vasculo seminali, oblongo rotundo, pisi magnitudinis, semine circa volvam mediam compacto, multo, angulosо, pumilo, ruso.

Tswa. Doronicum radice multiplici tuberosâ articulata & fibrosa, saporis quodammodo tetrici; foiio Patasitidis, caule cubitali nudo, in palmares pediculos ramoso; floribus singulis luteis Chrysanthemi; semine cylindraceo, nonnihil striato, argenteo, pumilo, saporis unctuosi tetrici. Caules & pediculi inter olera recipiuntur.

漆蜀 *Sio Kusitz*, vulgò *Kusággi*, i. e. planta fœtens. Frutex arborescens, Foliis alternatim adversis, amplis, Lappaceis, denticulatis, inter olera receptis; Floribus Ledi Clus. IV. quodammodo similibus, singulis, surrectis, in extremitate surculorum stylis spithamalibus decussatim trivaricatis, consitis.

臍葧 *Bossai*, vulgò *Quai.* Juncus aquaticus, radice densâ fibrosâ, sobole tuberosâ, crebrò geniculatâ, castanearum facie, eduli: quæ proprio nomine appellatur *Quai.*

支古慈 *Sikò*, vulgò *Omodáka.* Sagittaria aquatica minor latifolia; radice τῦ *Bossai* esculentâ; quæ proprio nomine vocatur *Sjiró Quai.*

薢 *Kai*, vulgò *Tokoro.* Herba sylv. scandens, Bryoniæ

niæ albæ affinis, radice Zingiberis facie, eduli; Flosculis spicatis, stylos palmares obsidentibus, albis, hexapetalis, Coriandri seminis ambitu radiantibus.

蕷薯 *Dsojo*, vulgò *Jamma Imò.* Herba montana scandens, priori affinis; radice esculentâ pingui, longâ, carnosâ, fibrosâ, incertæ figuræ, quam ex loci conditione induit; Folio Graminis Parnassi membranaceo; spicis floridis palmaribus; floribus Lychnidis pumilis hexapetalis, vix oscitantibus.

Tsukne Imò, prioris species baccifera, tuberculis sub foliorum axillis nascentibus, si in terram cadunt, prolem enitentibus.

芋 *U*, vulgò *Imò, Satai Imo.* Sagitta palustris, Sagittæ aquaticæ majori J. Bauh. similis, folio amplo, caulibus longis pinguibus carnosis; radice tortuosâ informi carnosâ, muscosis recrementis obductâ & fibrosâ, unà cum caulibus eduli.

蓴 *Sjun*, vulgò *Nonawa.* Sagitta aquatica minor latifolia C. Bauh. radice eduli.

蒡牛 *Gobo*, vulgo & literatis dicta, aliis *Umma busuki.* Bardana major: quæ hic in terrâ pullâ colitur, ob radicem, ante caulium eruptionem, culinis destinandam.

陸商 *Sjooriku*, vulgò *Jamma Gobó. Isjuwo sikki.* Planta sylvestris, radice rapaceâ eduli, caule folioso bicubitali; folió Lapathi, flore spicato pentapetalo, semine Malvæ seminis in modum disposito.

Caulis

Jamma Gobo

Caulis digito craſſior, parùm ramoſus, valde ſtriatus ac lævis, duos & ampliùs aſſurgit cubitos; *Cute* veſtitus herbaceâ, ex fibris lignoſis tenſâ, interiori ſubſtantiâ fungoſâ, ſaporis leguminoſi, qui fauces occupat. Radice nititur rapaceâ pedali ſimplici, ſuperficie nigricante, capillatâ, carne ſolidâ mucoſâ albâ, ex pluribus orbibus concretâ, ſapore & odore radicis Bardanæ; quæ decocta, vapida dulcis & farinoſa eſt, copioſum impertiens nutrimentum. *Folia* pediculis brevibus alatis, anticâ compreſſis, caulem ab imo ſtipant, inordinatè ſingula, Lapathi foliis æmula, tenera, tenuia, cavernoſa & inæqualia, ſummâ facie obſcuriùs virente; diſcrepantis pro diverſo ſitu magnitudinis, ſpithamâ brevioris vel longioris, ex anguſto brevi principio in ovatam quodammodo latitudinem expanſa, mucrone brevi redunco, margine æquali integro undulante; nervus medium pervadit incluſo tendine firmatus, pinguis, ſuccoſus, ex herbaceo albicans, in vultu folii depreſſus, in dorſo unà cum ceteris, quos ad oram ſucceſſivè demittit, inſigniter protuberans. *Flores* pediculis ſingulis ſemiuncialibus, ex recto angulo extenſis, in thyrſos dodrantales congeſti ſunt, albi, pentapetali, ad piſi vel piperis ambitum expanſi; petalis rotundis, concavis, pediculo connnatis, non deciduis; ſtaminibus pro ſeminum numero donati octonis, pyramidalibus, apice rotundo purpureo decoratis, amiſſoque per maturitatem ſemine remanentibus. *Semina* a primo floris ortu in umbilico conſpiciuntur, nuda, malvæ ſeminum ordine diſpoſita, fungoſæ involuta glumæ, eâque remotâ, ſemini Aquilegiæ per maturitatem æmula, ſed triplo vel ampliùs majora, ex atro ſplendentia, compreſſa, utcunque reniformia; cuticulâ membranaceâ, medullâ albiſſimâ, ſaporis vapidi.

葱 *Soo*, vulgò *Fitomóſi*. Cepa vulgaris.

San,

蒜 San, vulgò *Fir* & *Ninniku.* Porrum commune capitatum.

韭 Kiù, vulgo *Müra nüra.* Porrum ſectivum minus, junci folio.

薤 K*ei*, vulgo *Oö nira.* Porrum ſectivum latifolium.

苣 K*iö*, vulgo *Tſiſa.* Lactuca ſativa vulgaris non capitata. Cujus duæ hîc ſpecies ſunt, ſingulis characteribus, *Kukiö* & *Rikiö*, inſignitæ.

莙薘 K*antats*, vulgo *Futſü küſà*, item, *Too Tſiſá*, i. e. Lactuca Sinenſis. Braſſica alba capitata Sinenſis, caulem tricubitalem aliquot annorum ætate aſſequens, capite rariùs clauſo.

莧馬 *Bakin*, vulgo *Uma Biju*, it. *Siberi Fiju.* Portulaca latifolia ſativa.

英蒲 *Fo ſei*, vulgo *Fudſina*, *Tſugumiguſa* & *Tampopo.* Dens leonis latiore folio. C. Bauh. P.

蕗 *Ro*, vulgo *Fuki ſabuki.* Petaſitis vulgaris. Caules hic inter olera recipiuntur.

苔 *Tai*, vulgo K*oki.* Muſcus in genere.

藻 *Soo*, vulgo *Momubah.* Herba marina ſive Alga in genere.

Naba

芝 *Naba*, i. e. Fungus κατ' ἐξοχὴν, & à Luſitanis relicto nomine *Sombrero de campo*, id eſt, umbraculum campi, litteratis *Sì* dictus. Fungus campeſtris totus eſculentus; pediculo candido, pingui brachiato; brachiis, pileo plano, ſquammatim rugoſo ac variegato, operculatis.

蕈 *Tan*, vulgo *Taki*. Fungus vulgaris, totus eſculentus, albidus, pediculo pingui brevi, pileo ſupra glabro, ſubtus plicato, orâ intrò reflexâ, margine inæquali, ſæpe laciniato; in clivoſis & petroſis creſcens.

Idem pumilus, pileo ſuperius atro, totus ad cibum expetitus.

Sjooro. Tubera eſculenta, terreſtria, ſub abietibus creſcentia.

耳木 *Bokudſi*, vulgò *Ki kurági*, it. *Ki no mimi*, i. e. auriculæ arborum. Fungi pileis ex albo & nigro variegatis, veterum arborum caudicibus vel partibus emortuis adnaſcentes, edules.

菜紫 *Si ſài*, vulgò *Ama nóri*, it. *Muraſáki nori*. Muſcus marinus purpureus rupium; edulis, quanquam ſubſtantiæ durioris & membranaceæ.

耳石 *Sékiſi*, vulgo *Iwatági*. Muſcus in petris altiſſimis creſcens.

Seki qua, vulgo *Kokuró buto*, it. *Tokoro ténguſa*. Muſcus ſubmarinus ſive Alga rupium capillaris, ramoſa, luteſcens; ex quâ in Japoniâ & Sinâ coquitur Gelatina, quæ per cribrum in vermiculatos bacillos coacta

&

& ſiccata, ubique proſtat venalis, Japonicè *Tókoroten*, Sinicè *Tſjantſjaù* dicta.

菜苔 *Tai ſei*, vulgò *Aù nori.* Muſcus marinus Corallinæ ſimilis, multifidus, folio tenuiſſimo.

布昆 *Firomé* & *Konbu* vulgo & literatis. Fucus marinus lanceatæ formæ, orgyiâ longior, margine dentato. Rupibus adnaſcens in maris ſuperficie fluctuat, totus genti poſt præparationem eſculentus, quanquam coriaceæ ſubſtantiæ,

帶海 *Kaitei*, vulgò *Arame.* Fucus lanceiformis tricubitalis & longior, ſtriatus, orâ integrâ, mucoſus, à ſtrenuâ coctione edulis. Oris rupium adnatus, in ſuperſicie maris fluctuat.

松水 *Siſjo*, vulgò *Miru.* Muſcus marinus ramoſus coralloides.

角鹿 *Rokù kakù*, vulgò *Ino matta*, *Tori ſaka nori*, i. e. Cornua cervina. Muſcus rupium ramoſus pinguis, Cornuum cervi figuram referens, ſeu Muſcus Coralloides ſaxatilis Cervi cornu referens, C. B. P.

窩燕 *Jenwa*, it. *Jeniku*, vulgò *Jens.* Nidus halcyonum, vulgò Nidus avium, pro obſonis ad coquinas expetitus. Non eſt hujus loci; ſed quòd in mari verſemur, non prætermittendus. Nidos hos rupibus Oceani orientalis affixos parant hirundines marinæ, domeſticis multò majores, materiam decerpentes ex holothuriis mari innatantibus.

米 *Come*, vel *Waſi*. Oryza in genere. Nota: quinq; Grana Japoniis *Go kokf* ſecundum excellentiam dicuntur: *Come*, Oryza; *O muggi*, Hordeum; *Ko muggi*, Triticum; *Daidſu*, Phaſeoli facie Lupini; & *Sjodſu* ſeu *Adſuki*, Phaſeoli vulgaribus ſimiles.

粳 *Ko*, vulgò *Motſj Gomme*, it. *Uruſjine*. Planta oryzæ, grano pingui, albiſſimo.

糯 *Dà*, vulgò *Motſj Gomme*, it. *Motſj no Jóne*. Oryza grano macriori, ſuperficie rubente.

麥 *Baku*, vulgo *Muggi*. Frumentum in genere, & in ſpecie Hordeum.

O muggi. Hordeum.

Ko muggi. Triticum.

麥䅮 *Jenbákŭ*, vulgo *Karàs muggi*, id eſt, Frumentum parvum. Avena nigra.

苡薏 Medicis & literatis *Jokui* & *Jokuinin*, vulgò *Dſudſŭdáma*, it. *Fatſjŭ Kókŭ*. Arundo granifera. Milium arundinaceum; aliis Lachryma Jobi.

稷 *Sioku*, vulgo *Kibi*, it. *Kimmi Kibbi*. Milium vulgare, ſemine luteo.

黍蜀 *Sjókkuſo*, vulgo *Too Kibbi*. Milium Sinenſe dictum, quòd inde antiquitus delatum: Caule foliis-

liisque arundinaceis magnis; ſpicâ ramoſâ erectâ,granis flaveſcentibus.

粟 *Dſjéku*, vulgo *Awa*. Panicum, jubâ magnâ pendulâ villoſâ, ſemine aureo. Panicum domeſticum *Matth.* Panicum Indicum *Tabern.*

稗 *Fai*, vulgo *Fije*. Panicum vulgare, paniculâ minore, ſemine nigricante.

黍玉 *Kjókŭſo*, vulgo *Nan ban Kiwi*, i.e. Milium populi ſeptentrionalis, quia à Luſitanis ex Indiâ primùm invectum. Frumentum Indicum, Jubâ faſtigii divulſâ.

蕎 *Kjo*, vulgo *Soba*. Fagopyrum ſativum. Frumentum Saracenicum.

荍 *Sjoo*, vulgo *Iwó nome*. Fagopyrum repens ſylveſtre.

蓼水 *Sui Roo*, vulgò *Midſu Soba*. Fagopyrum aquaticum aſperum, veſtibus adhærens.

麻胡 *Koba*, vulgo *Gomma*. Seſamum; Cujus oleum, vernicem, cibos & ob virtutem emollientem, medicamenta ingreditur.

粟罌 *Jeïſokŭ*, vulgo *Kes*. Papaver in genere.

豌 *Wan*, vulgo *Nora mame*. Piſum hortenſe majus, flore albo, fructu candido.

豆蠶 *Sandſu*, vulgo *Sora mamĕ.* Faba, arvenſis ſive minor equina, fructu nigricante.

稨 *Fèn*, vulgo *Adſi mame*, it. *Kaadſi mame.* Phaſeolus arvenſis, longis ſarmentis repens, flore exili purpureo, ſiliquis brevibus latioribus caudatis; ſemine ciceris rotundo, rubente.

豆刀 *Toodſu*, vulgò *Natta mame*, à figurâ ſiliquarum machæræ æmulâ dictus. Phaſeolus folio & lobis magnis; flore in albidum purpureo, biunciali ſtriato, vexillo amplo crenato; ſiliquâ pedali triuncialis latitudinis, craſſâ, uno latere compreſſo, altero gibbo, ſubſtantiæ ex carne & tomento compactæ; ſeminibus fabâ hortenſi majoribus rubentibus, hilo albo abſcedente.

豆黎 *Reedſu*, vulgo *Fáſjo mame.* Phaſeolus folio nonnihil aſpero; ſtylis ex foliorum ſinu ſurrectis ſingulis ſpithamalibus, flore unciali, pulchrè purpureo verticillatâ diſpoſitione ſpicatis; ſiliquis uno pediculo ſingulis, piſi hortenſis facie ac magnitudine; fructu atropurpureo, nonnihil compreſſo, hilo longo, pingui, albo.

Nankin mame. Idem, ex *Nankino* Sinici Regni Japoniæ invecta, flore ac fructu albo.

豆工 K*oo*, vulgo *Saſagi*, item, *Sjiro Saſangi.* Smilax ſive Phaſeolus hortenſis, ſiliquis longis anguſtis, ex uno pediculo geminis, fructu albo ovato.

Idem, fructu rubro.

Idem, fructu nigro.

Rioku

菉 *Rioku* & *Rok*, vulgo *Jajenari Saſági.* Phaſeolus arvenſis erectus, ſiliquis ex uno pediculo geminis anguſtis longiuſculis, fructu ovato albo minori.

荅 *Too*, vulgò *Atſuki.* Phaſeolus hirſutus, lobis foliorum hinc illinc auritis, caule ſtriato, cubitali erecto, ramoſo Lupini facie, floribus geminis in ſurculorum & foliorum axillis uni longo petiolo inſidentibus, languidè luteis, majuſculis, clypeo petalisque ceteris inſigniter falcatis; ſiliquâ florem excipiente triunciali anguſtâ, tereti, curvâ, ad ſeminum ſitum adſtrictâ, commiſſurâ utrinque protuberante; ſeminibus unicuique thecæ ſeptenis vel paucioribus, ciceris magnitudine, longiuſculis, nonnihil badiis, umbilico albo, ſaporis leguminoſoſubrancidi, inter legumina patriæ palmario loco habitis. Cruda ob rancorem non comeduntur; in farinam redacta quotidianam ſubeunt pro ſcriblitis & libis pinſendis cruſtulariorum manus.

豆大 *Daídſu*, vulgo & literatis; & ob excellentiam *Mame*, i. e. legumen, dictus. Phaſeolus erectus, ſiliquis Lupini, fructu piſi majoris candido.

Phaſeolus priori ſimilis, ſed tetrapedalis & plenior, caule erigitur tortè ramoſo, inæqualiter tereti & hirſuto; *Folia* exhibens phaſeoli hortenſis, dorſo aſperiùs piloſo. *Floſculos* menſe Auguſto intra ſinus foliorum explicat uni pediculo inſidentes pluſculos, in albo cæruleos, pumilos, floribus Ervi pares, vexillo petalisque rectis, vix expanſis: Quos *ſiliquæ* excipiunt copioſæ ſeſcunciales, pilo longo aſperæ, ſiliquis Lupini fl. lut. ſimiles, ſemina continentes duo, rariùs tria, piſo hortenſi formâ magnitudine & ſapore paria, quadantenus tamen compreſſa, umbilico badio. Hoc

大豆
ダイヅ

Hoc legumen in coquina Japonicâ utramque replet paginam; Ex eo namque conficitur: tum puls *Miſo* dicta, quæ ferculis pro conſiſtentiâ & butyri loco additur, butyrum enim hôc cœlô res ignota eſt; tum *Sooju* dictum celebre embamma, quod niſi ferculis, certè frictis & aſſatis omnibus affunditur. Utriusque conficiendi modum appono:

Pro *Míſo* elaborando recipiunt menſuram unam *Máme*, ſive phaſeolorum *Daidſ*, quos aquâ diutiſſimè & ad omnimodam mollitiem percoctos in pultem molliculam contundunt. Pulti, ope iterandæ contuſionis, permiſcent Salis communis menſuras æſtate quatuor, hyeme tres; quò minus ſalis additur, eò productum obtinetur lautius, ſed minùs durabile. Mox æquali phaſeolis quantitate, unam addunt & repetitâ contuſione permiſcent menſuram *Kooſ*, i. e. Oryzæ degluptæ, in vapore aquæ dulcis parum coctæ, & poſtquam refrixerit, in cellâ calidâ unum vel duos dies noctesque, ad ſitum usque contractum, repoſitæ. Mixturam hanc (quæ pultis vel cataplaſmatis conſiſtentiam exhibet) vaſi immittunt ligneo, quod nuper cereviſiam popularem *Sacki* dictam continuerat; & ante uſum uno vel duobus menſibus intactum ſervant. *Koos* pulti gratiam ſaporis tribuit, & in elaborando, velut polenta Germanorum, expertam requirit manum magiſtri; Quapropter ſunt, qui in eo elaborando operam unicè collocant & paratam venundant.

Pro *Sooju* conficiendo recipiunt eosdem phaſeolos ad aliqualem mollitiem coctos; *Muggi*, i. e. frumenti, perinde hordei an tritici (à tritico productum magis nigricat) craſſè contriti; & Salis communis partes æquales, ſive ſingulorum menſuram unam. Phaſeolos cum frumento contrito miſcent, & in loco calido mixturam uno die ac nocte reponunt coopertam, ut efferbeat. Tum maſſam ollæ fictili immiſſam ſale prædicto obruunt, affundendo

aquæ

aquæ communis menſuras duas cum dimidiâ: quo facto, maſſam probè operculatam poſtridie ac ſequentibus diebus ſingulis ad minimum ſemel (ſatiùs bis vel ter) rutabulo agitant. Labore duobus vel tribus menſibus continuato, maſſam filtrant & exprimunt, liquorem vaſis ligneis aſſervantes; qui quo antiquior fuerit, eò clarior eſt & melioris notæ. Maſſam ita emulſam, affuſâ aquâ, denuo irrigant & ab agitatione aliquot dierum exprimunt.

菽 *Siuku*, vulgo K*uro mame*, i. e. Phaſeoli nigri. Phaſeoli *Daidſu* ſpecies ſive varietas, fructu nigro.

Idem fructu nigricante, pumilo medicinali; cujus grana tria vel quatuor in pulverem redacta propinantur aſthmaticis.

角豆 K*atz*, vulgo K*udſu*, *Kudſu* K*ádſura*, & *Kádſune*. Phaſeolus, ſtylis flore purpureo ſpicatis, pendulis, ſeſquiſpithamalibus; ſiliquis plurimis hirſutis, triuncialibus compreſſis, apice redunco; fructu albido, pumilo; radice carnoſâ, cubitali, brachii craſſitie, ex quâ farina edulis molitur.

欢合 K*oquan* ſeu *Goquan*, vulgo *Nemu no ki* & *Neburi no ki*, i. e. Dormituriens arbor. Æſchynomene lævis montana, foliis Acaciæ, pinnis falcatis acutis; ſurculorum extremitate multis floſculorum imperfectorum umbellis ſpicata; Siliquis pendulis, anguſtis, compreſſis, limbo marginali decoratis, mucrone acuto: Seminibus obſcurè badiis, piſi magnitudinis, ovatis & compreſſis, nullo ungue dotatis.

Quai,

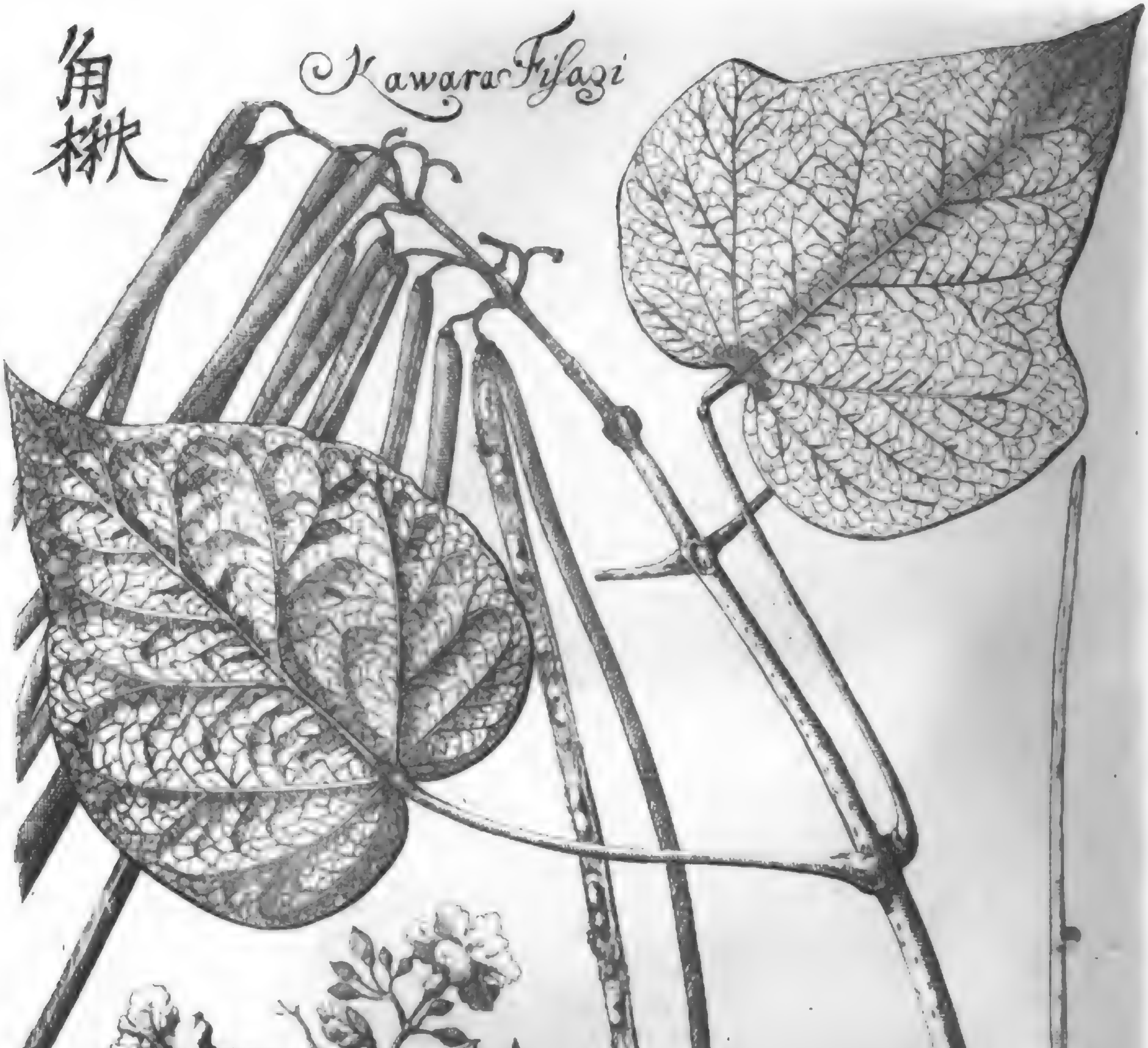
槐 *Quai*, vulgò *Jens* & *Quai kákŭ*. Arbor vaſto & incondito caudice; foliis ex quatuor lobis, uno coſtam claudente, pinnatis; ſiliquis (quas non vidi) articulatis. Exotica arbor, & hôc cœlo rara eſt ac fere ſterilis. An Tamarindus?

莢皂 *Sokio*, vulgò *Kawara fudſj*. Arbor vaſta, caudice ſenili ſcabro & incondito; ramis laxis longis tenuibus; foliis longiſſimis, ex multis loborum paribus (6, 9) impariter pinnatis; ſiliquis (quas non vidi) longis, multisque, quod dicunt, interſtitiis intus diſtinctis. Ex Sinâ adducta arbor, rara hîc eſt, fructu imperfecto vel nullo. An arbor Caſſiæ fiſtulæ?

楸角 *Kakuſju*, vulgo *Kawara fiſági*, it. *Adſja*. Arbuſcula foliis Lappaceis, nonnunquam auriculatis, flore pentapeloide, ſiliquis prælongis anguſtis, ſemine reniformi, tenuiſſimo, utrinque barbato.

Arbor Granati magnitudinis, *Ramos* alit paucos pingues, liberaliter extenſos, *Cortice* glabro, ex viridi glauco, leviter verrucato, membranaceo laxè veſtitos. *Ligno* dotatur pauco levi infirmo, *medullâ* fungoſâ ſiccâ. *Pediculis* palmo longioribus, tenuibus, quodammodo carinatis, ex herbeo purpuraſcentibus & ad angulum fere rectum extenſis, inhærent *Folia*, à palmari ferè intervallo ſurculos ambientia, ſubinde terna, ſpithamam longa, ex amplâ cordatâ baſi paulatim in acutum mucronem, integro margine, deficientia, nonnunquam in auriculas utrinque protuberantia, tenuia, in ſubluteo lætè virentia, dilutiora in dorſo; ſuperficie lanuginoſâ molli, præſertim ſupernâ; ſubſtantiæ cito areſcentis & per ſiccitatem friabilis. Nervi ex pediculi puncto plu-

 res,

角楸
Kawara Fisagi

res, æquales folium pervadunt, utrinque conſpicui & villoſi, in dorſo inſigniter elati ac teretes, venularum denſiſſimarum reticulis intercepti. Folii facies, velut notam characteriſticam, refert puncta obſcurè purpurea & micantia, in angulis nervorum ad pediculi ingreſſum conſpicua. Surculos *thyrſi* terminant florigeri palmares vel ſpithamales, ex intervallis uncialibus verticillatâ diſpoſitione racemoſi & in conoidem quaſi ſpicam excurrentes; racemis, foliorum lege, ſemper ternis, ad rectum angulum extenſis, & per dichotomiam ramoſis, ſucceſſivè brevioribus, facile deciduis, flore ſolitario uno ſingulis divaricationibus interſito. Perianthium, brevi nitens pediculo, tenue & in duas partes hians, *Florem* ſuſtinet monopetalum, pallentem, odoris ſubdulcis, qui ex gibboſo & bullato ventre, quantus digiti auricularis apicem recipit, in quina dividitur labia rotunda, margine criſpo parum laciniato, in pollicarem diametrum inæquali ſitu expanſa, labiis duobus ſurrectis, ceteris (quæ purpureis punctis decorantur) brevioribus ac depreſſis, quo ipſo flos rictum, quaſi leonis, exhibet. Floris è cavitate prominet ſtylus ſiliquæ rudimento inſidens, brevis, cacumine divaricato, duobus ſtipatus ſtaminibus, longo rufo apice capitatis. Racemis inferioribus plerumque defluentibus, *Siliquæ* flores ſuperiores excipiunt ſingulæ, pendulæ, ſpithamâ longiores, culmum avenaceum craſſæ, teretes, per maturitatem rufæ, dehiſcentes in duas valvas, intergerino levi, rugoſo, tenui, obſoletè badio, diviſas; *Semina* utrique valvæ longâ ſerie inſident reniformia anguſta, grani avenacei longitudinis, ſquamarum inſtar tenuia, concava, ex cinereo ſpadicea, utrâque extremitate villis longiuſculis barbata: quæ nucleum cavitate tegunt compreſſum, tenuem, oleoſum, ſaporis ſubdulcis vapidi. Sapor foliorum & corticis tetricè amaricat. Siliquarum decoctum propinatur aſthmaticis. Folia partibus dolentibus imponuntur, ac nervis perhibentur amica.

CLASSIS IV.

Plantæ ſpecioſo flore conſpicuæ.

香瑞 *Sjiko*, vulgò *Rintſjò, Ranttſjóge*. Arbuſcula bicubitalis, folio lanceato integro, verticillato agmine naſcente; flore Jaſmini albi, in ſurculorum faſtigiis in umbellam congeſto, quatuor acutis labiis radiante, fragrantiſſimo. Colitur in cupis, vel hortis, quos vocant Adonidis.

Jamma Rintſjo. Eadem ſylveſtris, foliis longioribus paulo minoribus, caryophylli aromatici figuram utcunque referentibus.

樨木 *Mokkſei*, vulgo & literatis dicta arbor hortenſis, ſurculis verrucoſis; Folio Caſtaneæ, orâ raris pumilisq; papulis conſpicuâ; Floſculis albidis in croceum languentibus, tetrapetalis, pumilis, in axillis foliorum confertim naſcentibus, Jaſminum ſpirantibus, fragrantiſſimis; unde Sinenſibus in deliciis ſunt.

木瓜 *Buke*. Arbuſcula Acaciæ Germanicæ facie, flore pentapetalo rubro.

棠棣 *Teïto*, vulgò *Jamma Buki*. Cytiſi facie frutex ſylveſtris, folio ex circinatâ baſi in acutum mucronem excurrente, triunciali ac longiori, multis æqualibus nervis decorato, ambitu crenato & acutiſſimis denticulis ſerrato; flore ſimplici luteo Ranunculi, Roſæ caninæ facie ac magnitudine, ut plurimum pentapetalo, ſæpe hexapetalo ac heptapetalo.

Jamma

Jamma Buki alter, flore capitato Bellidis majusculo, luteo, pleno, sine staminibus.

柳楊美 *Bioru*, vulgò *Bijò Janági.* Salix pumila, flore Ranunculi magno. *Sive:* Androsæmum Constantinopolitanum flore maximo *Wheleri.*

筴辛 *Sini* & *Consusi*, vulgò *Kobus*, al. *Side Kobusi.* Arbor sylvestris Tulipifera, Cerasi magnitudinis, ramis rarioribus tortuosis; cortice scabro Camphoram redolente; folio Mespili; floribus primo vere ex lanuginoso folliculo ante folia nascentibus singulis, Tulipam Liliumve album vulgare petalorum numero & magnitudine exprimentibus, dorso versùs basin erubescente, stylo medio crasso turbinato vel conoide, denso apicum longorum agmine stipato. Dicitur vulgo etiam *Mokusitzqua*, *Kisinqua* & *Jokuranqua.*

蘭木 *Mokkwurèn.* Frutex Tulipifer priori congener, ramis raris inconditè divaricatis; foliis plerumque nudus citò deciduis; surculis circa extremitatem pinguioribus & crebris geniculis deformatis; flore Lilionarcissi rubente.

Mokkwuren flore albo, novem plerumq; petalis inordinatè ac parum dehiscentibus donato, staminibus circa umbilicalem conum rubicundè purpureis.

躅躑 *Tecki Tsjocku*, vulgò *Tsutsúsi.* Frutex bicubitalis densus, flore liliaceo, folio integro piloso, seminali vasculo pentacocco. *Sive:* Cistus Indicus Ledi Alpini foliis & floribus amplis *P. Herm.*

躑躅
Tsu Tsusi

Frequens in regione arbuſcula ſpecierum varietate & ubertate florum, quos Vere & autumno fundit, hortos camposque jugiter decorat. Intra ſemi orgyjæ metam ab imo ramoſa eſt, *cortice* veſtita in badium glauco, æquali, ex dehiſcente cuticulâ nonnihil ſcabro; Lignum eſt ſolidius, leve, obſoletè albicans; *medulla* duriuſcula, fungoſa, ligno adnata; *Ramuli* in plures eodem loco divaricati ſurculos tenues rectos, ſpecioſam floſculorum quaſi ſylvam in faſtigio exhibent. *Folium* brevi inſiſtens pediculo, ſimplex eſt, orâ integrâ & piloſâ, ex acutâ baſi in parilem mucronem modico arcu productum, unciale vel longius; pro diverſâ ſpecie, tenue vel pingue, villoſum vel glabrum, deciduum vel perenne, inordinatè ſolitarium vel catervatim & à longis nudis intervallis conſitum. *Flos* denſo ſuffultus foliorum ſatellitio, calyculo villoſo dentato exilis & piloſi petioli, nititur, ex Gemma oblonga magnisque plicis lacunoſâ, uno quaſi impetu luxurioſè effuſus, Lilii Martagonis facie, monopetalus, ex tubulo ſemiunciali lacunoſo in quina fatiſcens labia majuſcula, petalorum faciem referentia, circinata vel oblongiùs ovata, in biuncialem diametrum liliique ſpeciem diſtenta, duo quidem repanda, cetera magis ſurrecta; coloris pro ſpeciei genio diverſi, ſtylo (in umbilici piloſo turbine extante) tenero, tenui, longiuſculo, ſtaminibus flori concoloribus & labiorum numero plerumq; reſpondentibus, apice decoratis bifido, duobus tubulis perforato, oblongo. Seminale vaſculum florem (rariſſimè) excipit turbinatum, pumilum, pentacoccum, ſemine exili rufente prægnans.

Nitida & accurata Cl. *Pauli Hermanni* in Hort. Bat. deſcriptio extat, ſed plantæ extra natale ſolum à genio ſuo utcunque degenerantis. Noſtram conſtruximus, quatenus omni ſpeciei vel varietati quadraret. Varietates enim ſunt plurimæ, à tempore quo florent, locô natali, differentiâ foliorum & aliis accidentibus pendentes. Quæ autu-

autumno florent, foliis pleræque gaudent perennibus, & repudiato generis nomine appellantur *Sátſuki*, id eſt, pluviales, à pluvio tempore. Utriusque varietates peculiaribus nonnunquam inſigniuntur cum vulgi appellationibns, tum doctorum characteribus, quos omnes recenſere non eſt operæ pretium. Varietates *Tſutſúſi* oblatæ mihi ſunt ſequentes:

Tſutſúſi, ſive Ciſtus, flore liliaceo albo, maculis ſanguineis.

Tſutſúſi, flore albo majuſculo, maculis ſanguineis longioribus, petalis amplis cordatis, apicibus rufis, albo polline variegatis.

Tſutſúſi, flore candidè violaceo, maculis ſaturis purpureis, ſtaminibus denis, apicibus ſulphureo polline conſperſis.

Tſutſúſi, flore parvo, murice ſaturato, petalis ſtyloque rubentibus, apicibus ex fuſco punctatis.

Rjuku Tſutſúſi, liliifera Inſulæ Luconiæ, flore languidè luteo, petalis ſurrectis, punctis ſaturatioribus variegatis.

Rjuku Tſutſúſi, fiore igneo, punctis petalorum croceis, apicibus rufis.

Rjuku Tſutſúſi, flore purpureè rubenti, maculis obſcuriùs purpureis.

Jedogaua Tſutſúſi, celebtis per Japoniam Citiſus urbis *Jedogaua*, ſurculis hirſutis, folio piloſiſſimo figuræ lanceatæ. Datur alia flore albo, alia iucarnato, alia purpureo.

Jam-

Jamma Tſutſúſi, Cytiſus Liliifer campeſtris, flore valde incarnato, punctis rufis aſperſo.

Jamma Tſutſúſi, flore Majali valde incarnato, punctis denſis rubentibus.

Jamma Tſutſúſi, flore cinnabarino, maculis ſaturatis ſanguineis.

Mijama Tſutſúſi, Liliifer montanus, floribus ante & cum foliis luxurioſè effuſis, ex incarnato purpureis.

Mijama Tſutſúſi montis *Sakanoſta*, flore purpureo ante folia naſcente.

Mijama Tſutſúſi montis *Sakanoſta*, flore ante folia prodeunte purpureo, ſtaminibns denis.

Kiriſma Tſutſúſi. Denſa arbuſcula, in hortis Principum culta & in pretio habita; flore pumilo coccineo, menſe Majo effuſiſſimo, ut arbor tota appareat ſanguinea.

鵑杜 *To kèn*, vulgo *Sátſuki.* Cytiſus Liliifer autumnalis, *Tſutſúſi* congener, cortice obſcuriori, ſurculis hirſutis & multâ offenſione aſperis; foliis piloſis, verticillatâ diſpoſitione ſurculos ambientibus; floribus rarioribus ſingulis, ſucceſſivè, non pari nixu naſcentibus. Varietates non paucas habet, ex quibus mihi in conſpectum venerunt:

Sátſuki, flore plenè incarnato.

Sátſuki, flore coccineo dilutiore.

Sátſuki, flore albo duplo, id eſt, lilio gemino, altero alterum complectente.

Satſuma Satſuki, à provinciâ ita dictus, flore valde conccineo.

Jedogaua Satſuki, flore in candidum purpuraſcente; ab urbe natali nomen adeptus.

茶 *Sá* & *Sjùn*, vulgò *Tſubakki.* Frutex flore roſeo, fructu pyriformi tricocco. Notari moretur: Fruticem hunc ſtructurâ ac facie ſuâ exprimere *Theam*; unde Orienti placet, proprio adhuc carenti, characterem mutuari à *Tſubacki.* Hic alius eſt Sylveſtris, qui ubiq; in dumetis & ſæpimentis fruticat, alius Hortenſis, qui inſitione vel culturâ manſuetior factus, pleno ac pulchriori flore magnificè decoratur. Utriusq; innumeræ dantur varietates, à loco natali, conditione florum, vel figurâ partium denominatæ. Ex primis & maximè obviis eſt:

茶山 *Sán Sa*, vulgò *Jamma Tſubakki*, i. e. *Tſubakki* montanus ſive ſylveſtris, flore roſeo ſimplici.

Frutex ex brevi caudice ramoſus, arboris æmulatur magnitudinem; *Cortice* veſtitus in glaucum badio, æquali, carnoſo, tenui, à ligno, quod perdurum eſt, difficulter abſcedente. *Pediculis* ſemi uncialibus, ſupino latere compreſſis, *Folia* promiſcuo loco inſiſtunt ſingula, majuſculis foliis Ceraſi hortenſis ad aſſem ſimilia, ſed quodammodo rigidiora, duriora & utrâq; facie ſplendentia. Ex eorum axillis, ſucceſſivè per autumnum una vel gemina prodit *Gemma*, globi ſclopetarii magnitudinis, ex ſquamis herbaceis, concavis, piloſis, plus minus vicenis gradatim imbricata: quâ oſcitante, *peta-*

la

Thubaki

la, velut ex perianthio, erumpunt incerto numero ſena vel ſeptena; in Roſæ Sinenſis dictæ, vel ſi mavis, in Malvæ arboreæ ſpeciem diſpoſita, valde rubentia, ad ungues connata; medium occupat Tunica in gyrum diducta, figuram coronæ referens, tenera, carnoſa, mollis, incarnati coloris, altitudinis uncialis, à ſemi pollicari integritate in ſtamina fatiſcens ampliùs centena, ex incarnato candida, apicibus decorata luteis, ingenti hiatu diviſis, brevibus, compreſſis. Stylus umbilicali bullæ inſiſtit tenuis, ſtaminibus concolor & longitudine æqualis, faſtigio cuſpidato, intorto, herbaceo. *Vas ſeminale* florem, ſed rariſſimè, excipit tricoccum, pyriforme, ſeſquiuncialis longitudinis, tribus ſulcis pulvinatis ſtriatum, per maturitatem fuſcum, ligneum & dehiſcens; nucleo ſingulis utriculis unico, ferè nucis avellanæ magnitudinis & figuræ, ſuperficie rugoſâ, ruſâ, ſubſtantiæ carnoſæ albæ, ſaporis unguinoſi.

Oblatum mihi eſt vas ſeminale aliud, alicujus *Tſubakki* ſylveſtris, (in frutice hortenſi, & qui flore pleno eſt, fructus nunquam vel rariſſimè obſervatur) quod à genio ſuæ ſtirpis valdè recedebat, ne legitimum crediďiſſem, niſi extitiſſet in ſurculo genuinis Tſubakki foliis conſito. Erat autem prædicto ſimile, ſed monococcum, cortice craſſo ligneo, ſine depreſſionis & fiſſuræ notâ; nuculis intus quinis, tenui corticulâ donatis, quæ effracta reddebat plura incerto numero ſemina diſcrepantis magnitudinis & figuræ, alia Aniſi ſemini ſimilia.

椰 *Dſiſj*. *Tſubakki* hortenſis, flore pleno maximo Roſæ hortenſis, palmaris diametri, plenè incarnato albisq; maculis ſparſim intermicantibus variegato; ſtaminibus intermixtis in orbem quodammodo vergentibus. *Dſiſj* caniculam ſignificat, quam appellamus (ſit verbo venia) Leunculam; nomen ex gratioſo flore obtinet.

Saſan-

茶花 *Sasanqua.* *Tsubakki* species pumila, flore rubro simplici ut plurimum pentapetalo, disco seu umbilico stamineo, fructu tripyreno pyriformi, nucis pistaceæ magnitudinis, nucleis tribus albis rotundissimis. Folia ejus præparata Theæ adduntur pro conciliandâ odoris gratiâ. Decoctum foliorum fœminis in usu est pro lavacro capillorum.

Varietatum ceterarum notiora nomina sunt: *Tsubakki Siratamma, Sjinkuri, Borri, Usirassji Borri, Jtokuri, Dsjurin, Benke, Nankin, Kommatz, Karai ito, Jedo momidsji, Fidsjirimin, Commakura sasanqua, Sokkobin, Kaisan, Kikjo, Jedo dairin, Saifu botan, Fino botan, Meokin, Osjam*, i. e. magna Siamensis, *Kosjam*, i. e. parva Siamensis, *Josttsjino donno;* ut plures taceam; ex quibus conspiciendæ mihi datæ sunt:

Tsubakki, arbor flore Rosæ hortensi similimo, pleno, ex incarnato rubente, stamine apiculato raro, mediis petalis interspenso.

Tsubakki flore nonnihil rubente pleno, petalis quindenis.

Tsubakki flore duplo sanguineo, maculis albis.

Tsubakki flore duplo ex incarnato albicante, maculis rubentibus.

Tsubakki flore duplo rubro, quinis petalis exterioribus magnis, interioribus verò brevibus plicatis; staminibus numerosis, passim in parva petala degenerantibus.

Tsubakki flore simplici coccineo, petalorum fronte cordatâ, staminibus successivè petalorum substantiam atque formam induentibus.

紫陽 *Sijo*, vulgò *Adſai*, it. *Anſai* & *Adſiki* i. Sambucus aquatica, ſurculis pinguibus punctatis, folio Hortulæ Malabaricæ; floribus tenerrimis cœruleis tetrapetalis & pentapetalis, in magnam denſamque ſphæram compactis, exterioribus, qui ambitum conſtituunt, majuſculis, interioribus, qui racemorum axillis inſident, minoribus.

粉米團 *Fundàn*, vulgò *Te Mariqua*, i. e. Pila florida major, vel *Te Mari*, id eſt, pila major. Sambucus roſea, folio aquaticâ, magis rotundo, nervis denſiſſimis in ambitum excurrentibus conſpicuo, orâ ſerratâ; flore pentapetalo albo, in ſphæram pilæ magnitudinis congeſto.

K*ode mariqua*, i. e. Pila florida minor. Sambucus roſea anguſtifolia: Fruticula ab imo ramoſa, foliis alternatim ſingulis triuncialibus anguſtis, acutè & inæqualiter ſerratis, racemis parvis floridis, ſphæræ figuram affectantibus, floſculis pentapetalis albis.

高麗 *Joro*, vulgò *Utſúgi*, vel *Jamma Utſugi*. Sambuci facie frutex, ramulis ſurculisque tenuibus, geniculatis, ut plurimùm adverſis & cavis, intra orgyjæ altitudinem fluctuans; cortice incano, in ſurculis rufo, libero virente peramaro; ligno duro tenſo levi & fibroſo; foliis conjugatis ſeſcuncialibus, ex ovato mucronatis, nonnihil aſperis & tenuibus, orâ ſubtiliſſimè ſerrata; floſculis per ſurculorum triuncialem foliisque orbam extremitatem conſitis, numeroſis, albis, pentapetalis, floribus Aurantiæ ſimilimis, ſtaminibus ſingularis ſtructuræ denis; calyculo dentato, globoſo, carnoſo, fructûs futuri, ut apparebat, rudimento. Uſus ligni eſt ſcrinia-

niariis, pro fabricandis clavis ſubtiliſſimis; cortex medianus emplaſtra ingreditur.

Utſúgi, ſeu ***Fon Utſugi***, i. e. *Utſúgi* legitima. Eadem ſpecies flore niveo pleno (petalis plus minus 20) denſiſſimo. Ad exornandas areolas non in poſtremis habetur ab hortulanis.

楊櫨 ***Koreì Utſúgi.*** Sambucinâ ramorum facie frutex Coræenſis, vel à Coreâ primùm advectus, folio *Adſai* magis venoſo & longiùs mucronato; Pediculis, in extimis ſurculis, longis ramoſis, in quinas anguſtas lacinias, floris baſin amplexantes, deſinentibus; Flore monopetalo ſpecioſæ ſtructuræ, ex anguſto ſemiunciali tubulo in amplum excreſcente ſcyphum (quem apice auricularis impleas) pentagonum, in quina magna ovata labia, pollicari & amplius diametro, expanſum, emicante ſtylo inſigniter capitato, cum ſtaminibus apiculatis quinque; odoris fragrantis caryophyllacei, coloris fugacis & in eadem ſtirpe nivei, in carnati & rubentis.

Nippon Utſugi, i. e. *Utſuggi* Japonica (qs. vernacula) incolis dicta. Eadem montana ſpecies, flore ejusdem ſtructuræ minori, in purpureum rubente, labellis minoribus minùs expanſis, bullis ſingulis ante crenas, ſingulari floris cum decore, protuberantibus.

薇紫 ***Sibi***, vulgò ***Fákŭdſitqua***, it. ***Fakŭſinda*** & *Fakŭſitz.* Arbor perrara, Granati magnitudinis, tortuoſa, ex luteo albicans & excorticata apparens; foliis per ſurculorum decurſum denſis adverſis, imparis magnitudinis, exiguo pediculi rudimento nixis; floribus in ſurculorum racemoſo faſtigio denſis, & in duarum

vel

vel amplius ſpithamarum ambitum luxurioſè extenſis, caryophyllorum hortenſium magnitudinis, ſpecioſiſſimis, incarnatis, hexapetalis, petalis meſenterii inſtar criſpis, pediculis longis tenuiſſimis extra calyculum exporrectis, umbilico ſtaminum denſo agmine conferto; perianthio ventrioſo, in quinos dentes diviſo, totidemque lineolis ſtriato.

苕陵 *Rjotſjo*, vulgò *Nodſen Kadſura, Notſjo.* Frutex longiſſimè ſcandens; ſurculis adverſis craſſis, viridibus, verrucatis, in ſtylum excurrentibus ſpithamalem, pediculis adverſis pinguibus ramoſis laxè ſpicatum; folio adverſo pinnato Roſæ hortenſis, pinnis lævibus, mucronatis & profundè ſerratis; perianthio unciali herbaceo, tenui, pentagono, longis dentibus crenato; flore puniceo ex ſeſcunciali tubo in quina frontata labia roſæ petalis ſimilia expanſo, ſtaminibus quinis, duplici apice donatis, piſtillo bicipite; fructu tetrapyreno, ſeminibus oblongis conglobatis, per immaturitatem albis ac carnoſis.

牛牽 *Kingo*, vulgò *Aſagawo*, i. e. manè aperiens. Convolvulus vulgaris, flore majore albo matutino.

子鼓 *Koſ* & *Kuaſi*, vulgò *Firagáwo*, i. e. meridie aperiens. Convolvulus vulgaris flore majori albo meridiano. Uterque in hortulis circa perticas ob ornatum colitur.

滕 *Too*, vulgò *Fudſi* & *Fúſji.* Frutex hortenſis tortuoſus, ſcandens, ad Vitis viniferæ morem multis ſarmentis luxurians, & ad pergulas deſuper obducendas aptari patiens, Folio impariter pinnato integro, tenero, ſpithamali;

mali; Racemis seu spicis floridis, spithamalibus, sesquispithamalibus & longioribus, toto Vere copiosissimis, botrorum instar pulcherrimo spectaculo pendulis; flore papilionaceo inodoro; siliquis phaseolisq; atris, rarissimis. Varietates ejus sunt: *Fudsj* flore purpureo, & *Fudsj* flore niveo. In urbe *Osaccâ* & passim alibi, diætæ imò areæ visuntur multorum passuum, unius vel paucorum fruticum sarmentis, ne cœlum appareat, densè contectas; in quibus florũ pendulorum copiâ & peregrinâ pulchritudine oculos nihil magis oblectare potest. Intromittuntur hospites ad spectandum soluto paucorum obulorum pretio; qui, si ingenio polleant, epigrammate vel elogio, flori uni, qui maximè placebat, appenso, Floram loci prædicant atque aliis commendant. Curiosi radicem stercorant fæcibus cerevisiæ, (*sacki*) sic florum spicas gignunt longissimas, aliquando trium & quatuor spithamarum.

Jamma Fudsi. **Eadem sylvestris, foliis flosculisq; minoribus, stylis floridis surrectis.**

Saru Kake banna. Frutex longis paucisque virgis luxurians, Cristam Pavonis *Breynii* proximâ similitudine referens, foliis pennatis Glycyrrhizæ vulgaris; thyrsis florigeris pedalibus, ex rubido badiis, tenuibus, flosculorum ambitu pulchrè spicatis; pediculis sescuncialibus in quina desinentibus foliola tenuia, in herbaceum lutea, florem amplexantia; flore pentapetalo luteo, petalis uno brevi, rubeis punctis variegato, & quatuor majoribus ad pollicarem diametrum in crucem expansis, florem papilionaceum situ ac dispositione imitantibus: staminibus decem brevibus incurvis incarnatis, rubro apice intus luteum pollinem fovente decoratis, pistillo herbaceo nudo.

Sui Sin Kadſira. Clematis altera *Cluſii* flore duplo *Dodon.* in append. ad cap. 18.

In dſin Kadſira. Clematis priori ſimilis, pediculis longis cirrorum in modum intortis, trifoliis; flore hexapetalo albo, medio diſco plenè purpureo.

槿 *Kin*, vulgò *Mukunge.* Malva frutex hortenſis, virgis ſurrectis longis parùm ramoſis, folio auriculato, flore in purpureum cæruleo ſimplici; umbilico in conum exſurgente pinguem carnoſum, faſtigio verrucoſo novi coni ſpeciem exhibente. An Malva arborea Veneta dicta C. *Bauhini?*

Mukunge altera flore pleno cæruleato, petalis denſis criſpis, ſine medio ſtylo vel ſtaminibus.

芙蓉 *Fujoo*, vulgò *Kibatſiſſo.* Althæa arboreſcens, foliis Ficulneis altè laciniatis & ſerratis; Seminali vaſculo tetracocco pyramidali, triunciali, membranaceo, hirſuto, per maturitatem in quatuor fiſſuras dehiſcente. An Malva folio Ficûs profundè laciniato C. *Bauhini?*

葵 *Ki*, vulgò *Awoi*, in ſpecie *Kara Awoi* dicta. Malva hortenſis ſive roſea, vulgo Malva arboreſcens. Cujus plures ſunt varietates ratione colorum.

Ko Awoi. Eadem flore parvo.

Fujò. Roſa Sinica, flore ephemero, mane rubro, poſt meridiem purpuraſcente.

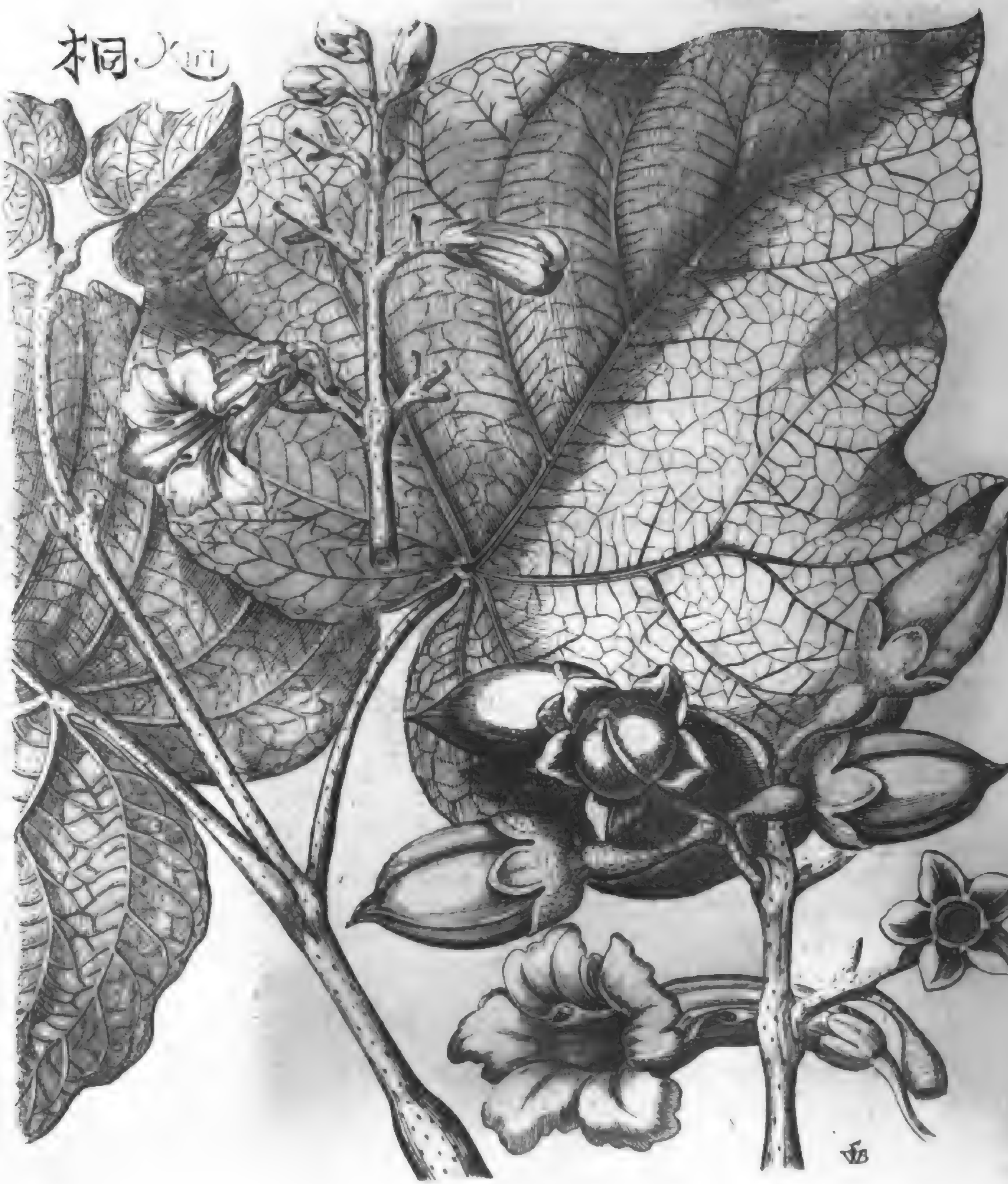
葵秋 *Sjuki*, vulgò *O Renj* & *Kooſo.* Alcea, radice

dice viscosâ, folio digitato, flore ephemero pentapetalo magno puniceo. Descriptionem vide p. 474.

桐 *Too*, vulgò Kirì & *Nippòn* Kiri, i. e. *Kiri* Japonica. Althæa arbor dipyrena, flore digitalis æmulo.

Arbor satis vasta, caudice assurgit crasso incondito, & in paucos ramos tortuosos, brachiato. Gaudet *cortice* pingui, glabro, glauco, facilè abscedente, odoris ac saporis leguminosi ingrati; ligno levissimo, firmo tamen & à scriniariis pro fabricandis capsulis expetito; medullâ albissimâ, magnâ, fungosâ, adnatâ. *Ramulos* exhibet simplices, crassos, infirmos & fere cavos, ex badio virescentes, cinereis verruculis aspersos, & ad foliorum exortum compressos. Hos *Folia* à palmari intervallo stipant conjugata, pediculis spithamalibus vel longioribus, teretibus, incano pilo hirsutis insistentia; in Plantis tenerioribus luxuriosè magna, magis lanuginosa & Bardanæ foliis similia; in provectioribus minora, utrinque in auriculas sinuata, vel in Pampini figuram, obtusis mucronibus, explicata; tenuia sunt, mollicula, pauci humoris, subtus incana, & ad tactum holosérica, nervis firmata insignioribus plusculis ramosis, ex basis centro ad ambitum excurrentibus, summo latere depressis, subtus eleganter prominentibus. Stylis spithamalibus & longioribus, crassis verrucatis adhærent *Flores* alternatim adversi, pediculis uncialibus facilè deciduis, in imo stylo racemosis, in processu bifurcis ac trifurcis, in calycem lanuginosum quinquifidum (labiis ovatis) desinentibus. *Flos* ex cæruleo obsoletè purpureus est, intus albescens, odoris exigui dulciculi, biuncialis longitudinis, tubulosus & Antirhini vel Digitalis flori similis, adeoq; ab Altheæ genio degener, quina exerens labia crispa magna crenata, elegantis & incertæ figuræ, quæ ante explicationem intus latent, velut studio naturæ occul-

 tata;

桐

tata; externa ejus ſuperficies (nonnunquam raro pilo conſpicua) quadantenus eſt ſtriata, ſubtus duabus lacunis inſigniter ſulcata. Piſtillum ſeminali turbini inſiſtit ſemiunciale, teres, extremitate recurvâ, ſtaminibus ſtipatum quatuor, imparis longitudinis, apice pallente, ovato, bivalvi. *Conceptaculum* ſeminale, à cujus charactere nomen mutuavimus, ſeſcuncialis eſt longitudinis, figuræ ex pyramidali turbinatæ, lateribus adverſis, duobus ſubcompreſſis, duobus verò convexis & per mediam longitudinem tenui ſulco in ſcriptis, micans & tactu viſcidum, ſubſtantiæ carnoſæ humidæ, per maturitatem fuſcum, membranaceum & in duos alveolos, tenui albâ membranulâ diſtinctos, dehiſcens. *Semina* alveolis clauduntur ſingula, levi tomento involuta, amygdalæ magnitudinis & quodammodo figuræ, ſuperficie atricolore, ſubſtantiæ carnoſæ unguinoſæ. Oleum ſemini expreſſum, duplex proſtat: unum ſubtilius, nomine proprio *Toi* dictum, cujus perexiguâ quantitate vernix Japonica diluitur; aliud ſpiſſius *Jeko* nuncupatum, quô charta veſtiaria imbuitur.

Decor folii *Kirì* meruit, ut antiqua Cæſarum progenies (quæ poteſtate ſeculari hodie extra, ſaltem dignitate Pontificali fruitur) pro Inſigni Gentilitio delegerit folium *Kirì* in dorſo conſpicuum, cum prominentibus tribus ſpicis floridis.

桐梧 *Go Too*, vulgò *Go too Giri*; item, charactere alio, *Téi Too*, vulgò *Fi Giri*, i. e. Ignea *Kiri*, à colore igneo, ſtylos floridos perianthia ác floſculos tingente, dicta. Frutex exotica ex Luconiâ & Coreâ illata, unde & *Rjuke Giri* & *Corèi Giri* appellatur; folio Pampineo, ſurculis in ſtylos floridos ramoſos deſinentibus; flore ſpecioſo, pollicari, ut in Lilio Convallium in ſeriem pendulo, campanæformi, pentapetalo.

薬芍 *Saku Jaku*, vulgo & literatis, it. Kawu *Júnkuſa.* Pœonia communis ſeu fœmina, trifolio ramoſo, flore ſanguineo ſimplici.

Eadem flore pleniſſimo incarnato.

Eadem, petalis in medio longis ſurrectis, criſtam referentibus.

丹牡 *Botan*, uſitatè & ad characterem; it. *Fkamiguſa* & *Hatskánguſa.* Pœonia major, ſtirpe ligneo ſurrecto, folio ramoſo, laciniis inæqualiter diviſis.

薇薔 *Foo ſen*, it. Kinſo qua, vulgò *Ibara*, it. *Igi*, i. e. ſpina, *Igino ſanna*, i. e. flos ſpinæ, vel mutuato à Luſitanis vocabulo: *Roſa.* Roſa frutex ſpinoſus noſtras. Non habet eam odoris gratiam, quam in Europa vel Aſia occidentali. Varietates ſunt:

Roſa hortenſis flore pleno albo.

Eadem flore rubro.

Roſa ſylveſtris flore pentapetalo, odore perdulci.

Eadem flore candido.

冠雞 *Kéi quan*, vulgò Keitóge, quod κατ' ὄνομα ſignificat criſtam Galli. Amaranthus; cujus, ratione florum, varietates hîc ſunt:

Amaranthus vulgaris, paniculis rubris propendentibus.

Amaranthus flore rubro in ſpeciem criſtæ gallinaceæ conglomerato, fronte æquali in ſpithamalem latitudinem extenſo.

Amaranthus flore rubro conglomerato, inæqualiter ad ſpithamalem extenſionem frontato, paniculis quibusdam propendentibus.

Ama-

Amaranthus flore conglomerato, fronte cristato spithamali luteo.

Amaranthus flore conglomerato, fronte cristato spithamali luteo, interspersis maculis plenè rubentibus speciosè variegato; caule ex luteis ac rubentibus venis succiferis striato.

攃牛 *Goositz*, vulgò *Ino Kadsitz*. Amaranthus Siculus spicatus Bocconi, flosculis pentapetaloidibus albis; semine fusco.

鵞玉 *Joksan*, vulgò *Gibboosi*. Gladiolus Plantaginis folio; scapo sesqui spithamali recto, extremitate floridâ; floribus (10, 12) Liliaceis vernis, in purpureum albicantibus, ex angusto tubulo ampullaceis, triuncialibus, in senos dentes laciniatis, staminibus totidem, styloque medio repandis. Dicitur aliis *Sagi Juri*, i. e. Lilium *Sagi*.

Gibboosi altera, folio angustiori, flore autumnali.

蘭 *Ran* vulgo & literatis dicta. Iris pumila, radice fibrosâ, folio cubitali arundinaceo, caule tenui sesquispithamali, flore Ornithogali galeato pentapetalo, trium unciarum expansionis, in luteum albescente, purpureis virgulis striato, suaviter fragrante; galeâ brevi pingui aduncâ, labioque subtenso carinato, obeso, repando, utroque purpureis guttis punctato. Si consentiret radix, ad Orchidum familiam referenda esset.

No Ran, i. e. sylvestris *Ran*, aliis *Jamma Gibboosi*. Iris radice nonnihil tuberosâ & fibrosâ; folio caulem imum involvente liliaceo ampliori, (seu Iridis Pann. IV. Clus.) caule sesquispithamali, recto pingui, nudo floribus Ornitho-

nithogali seu Cynosorchidis majoribus luteis, in anteriorem partem longâ serie propendentibus, pentapetalis; galeâ brevi obesâ, cavâ singularis structuræ, in tria petala muscæ alis similia terminante. Varietates vidi:

No Ran flore Ornithogali minore luteo, petalorum dorsis rufescentibus.

No Ran flore minimo, pollicaris expansionis, ex purpura minioque variegato, apicibus luteis.

No Ran flore minimo petalis exterioribus tribus herbaceis concavis striatis, interioribus luteis, purpureâq; in dorso striâ signatis. Dicitur etiam *Sássa Rindo.*

Sju Ran, Helleborine angustifolia palustris sive pratensis. *C. Baub. P.*

蘭風 *Fu Ran* literatis & vulgo. Iris pumila aërobia, flore cucullato albo, monococco, semine pollinem referente.

Iridem hanc perennem, quæ in rupium arborumq; musco habitare amat, aërobiam appello, quia in aëre suspensa ex vento vegetari creditur. Frequens ante fores in superliminaribus ædium, nescio ex qua vulgi superstitione, suspensa cernitur, in fasciculo cum caulibus & foliis compacta; quæ, licet radice & nutrimento orbata, flores tamen, quos in gemmis fovet, unà cum semine producit; deinceps non paritura amplius, vitam tamen cum virore annis aliquot servatura. Sobolis amans funiculos per terræ superficiem educit breves, tenues, geniculatos; quibus, quâ parte radiculas agit, novam plantam generat; idem nonnulli caules (quamvis in cassum) agitant, demissis ex loco geniculorum radiculis, queîs terram captare gestiunt. *Radiculis* gaudet

Rrrrr

det fibrosis, densis, tenuibus & tensis, palmaris circiter longitudinis, ex pallido albicantibus. *Caules* ad basin cohærentes ex radicum fasce consurgunt plusculi (5, 10) spithamales, pennam anserinam crassi, ex unciali intervallo in speciem caudæ scorpionis geniculati; geniculis ipso caule strictioribus, articulis striatis, obscurè viridantibus ac micantibus, carne succulentâ fartis, saporis unguinosi, salivam pingui & purpurascente muco, imbuente. *Folia*, amissis floribus, caules circumnascuntur arundinacea, angusta, pedalia, striata, pinguia, fronte per medium tenuissimè carinato; Folia quædam non rarò caulium geniculos atque ipsa fastigia occupant, sed brevissima & vix pollicem longa unum vel duo. In fastigiis caulium, quos folia destituunt, *Flores* mense Majo gemini, terni, vel plures proveniunt, pediculis singulis, uncialibus, tenuibus, surrectis, nonnihil incarnatis consiti, nudi cucullati, phaseolorum floribus æmuli, sescuncialis longitudinis, senis laciniis sive petalis conspicui, ex incarnato candicantes; cucullâ (ad quam pediculus inseritur) retroductâ, magnâ, gibbosâ, cujus in umbilico galea prostat purpureis punctis adspersa & quatuor apiculis luteis, laxè compactis ac communi carnoso operculo clausis, conspicua. *Vas seminale* flores singulos, velut in Narcisso, excipit monococcum, figuræ inæqualiter turbinatæ, longitudinis uncialis, carnosum, virens, tribus striis eminentibus insignitum, interiori superficie rugosâ: polline refertum albo, in luteum languente.

Parilis genii Plantas duas Bataviâ mihi transmisit singularis amicus meus D. *Nic. Möllerus*, quas placet inter Japonicas recensere, velut adoptivas & prosperè hîc vigentes. Sunt autem ex parasitante illustri prosapiâ *Angurèk*, quæ flores gignit figuræ bestiolarum & in arboribus alienâ quadrâ vivit, in vasibus etiam coli patiens. Hujus mihi Flora Javanica exhibuit species quinque, omnes

omnes ſtructuræ elegantiſſimæ, alias odoris inſuper ſuaviſſimi: quarum 1. vocatur *Angurèk warnà*, id eſt, *Angurek* verſicolor, à coloris varietate; altera ſpeciali gaudet nomine Luſitanico *Fouli paſſer*, ob paſſerculi volantis figuram, quam flos exhibet; à *Bontio* (ni fallor) dicta *Sedum arboreum flore Anagallidis, odore aromatico citri æmulo*, quô nihil in vitâ gratius naribus percepiſſe ſcribit. 3, *Angurek Mungo*, ex ſimulacro ſtyli floriferi, qui munci ſeu muſtelæ caudam, explicatis pilis erectam, florum ſtipatione refert. 4, *Angurek de Sáïva*, Javanis *Sompu* nuncupata, radice bulboſâ. 5, *Angurèk fouli lacra*, i. e. flos ſcorpionis ex figurâ ſuâ, Javanis *Katong' ging* appellata. Omiſſis ceteris primam atque ultimam hìc locabimus.

Angurèk Warnà. Herba ſcandens paraſitica, folio arundinaceo, flore variegato hexapetalo, papilionem volantem exprimente, proboſcide brevi.

Radice gaudet fibroſâ, ſi arborem occupet, brevi ac rarâ; caule conſtat ſimplici vel parum ramoſo, tereti, pleno, lento, qui ad arboris ſuperficiem capreolis viſcoſis leviter ſe applicat, tardoque incremento adſurgit. *Foliis* donatur raris arundinaceis, craſſis, duris & anguſtis; quorum è ſinu *Stylus* emergit ſeſquiſpithamalis, in vaſibus ex ſucco terræ rigidus & ſurrectus, in arboribus (intermiſſâ irrigatione) pendulus, floribus unciali intervallo diſſidentibus ſpicatus. *Flos* ſeſcunciàli tenui pediculo inſiſtit, pallidus & nonnunquam in herbeo albicans, ex quinque petalis, roſtro ſive proboſcide, atque ei oppoſito cucullo compoſitus. Petala in planam papilionis quodammodo figuram expanduntur, oblongo-ovata, uncialia vel longiora, unâ ſtriâ purpureâ per mediam utriusque lateris londitudinem excurrente, punctisq; purpureis plurimis variegata. Pro-

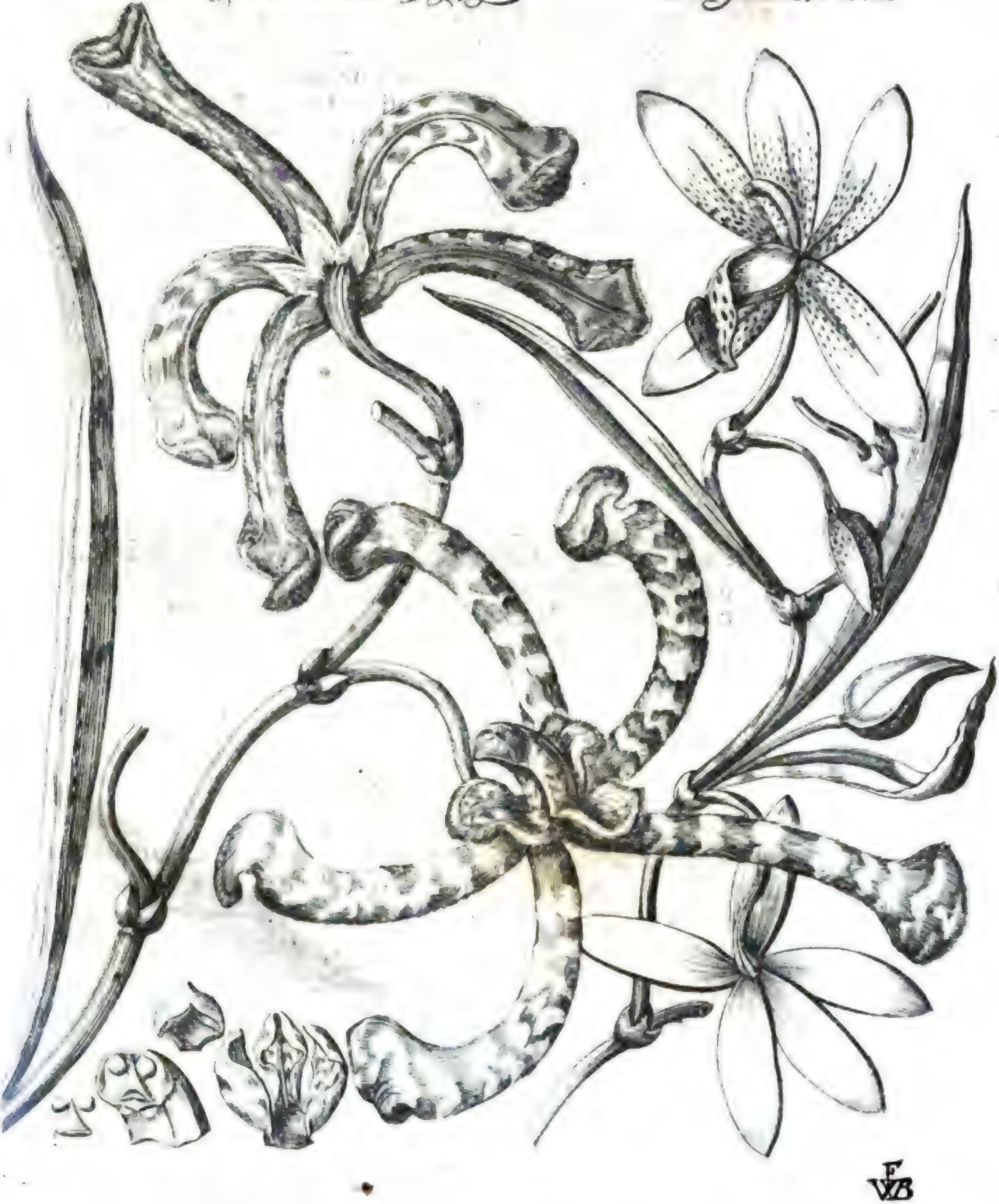
boſcis pediculo in rectâ lineâ opponitur anguſta, carnoſa, ſuperno latere incurvâ & cylindraceâ, inferiori plana, punctisque minutiſſimis ſcatente. Cucullus ei obverſus & ſuppoſitus extremitatem habet deorſum reflexam, in aliis plantis integram, in aliis inſigniter ab utroque latere crenatam, intus purpureis maculis guttatam, umbilico pingui carnoſo, & dehiſcente rimâ mediâ diviſo. Florem excipit *vaſculum ſeminale* tricapſulare, cujus ſemen non venit mihi in conſpectum. Flos pro cultoris ſtudio maximè variat elegantiâ & magnitugine.

كتڠكيڠ *Katong' ging* Javanicè, vulgò & Luſitanicè *Fouli lacra.* Herba paraſitica, folio arundinaceo, flore ſcorpionem referente, odore moſchi.

Habetur hæc planta apud Javanos in deliciis & magno ſtudio colitur; tum ob floris eximium odorem, quem ſpirat, moſchi, tum ob ſingularem elegantiam & figuram ſcorpionis, quam exhibet: ex quâ à Luſitanis illuc olim advenis *Fouli lacra*, i. e. flos ſcorpii appellata eſt, nomine hodiè apud vulgum & Belgas, in Inſulâ commorantes, uſitato. Planta creſcendi modo, caule ac totâ figurâ à priori non differt: *Folia* ſaltem paulò breviora ac latiora habet. *Flores* maximè diverſi ſunt, & ſtylum ut majores, ita pauciores occupant. Obtulit mihi Ill. Dn. Gen. *Outhorn*, ex amœniſſimo horto ſuburbano ſuo ſtylum floribus decoratum omnino ſeptem, omnibus explicatis; ſpectaculo ſanè jucundiſſimo, ut negem quicquam elegantius & admiratione dignius in regno vegetabili me vidiſſe. Audivi, qui in uno ſtylo ſe vidiſſe flores duodecim teſtati ſunt. Eſt autem *flos* pentapetalus, coloris citrini, maculis purpureis magnis elegantiſſimis denſè variegatus; petalis biuncialibus, pennam anſerinam latis, rigidis, pinguibus, extremitatibus

Angurek Katong-ging

Angurek warna

tibus paulò latioribus, frontatis, & quodammodo repandis. Ex petalis unum medio loco positum ceteris longius est, & in rectam lineam, exemplo caudæ scorpii, extensum; cetera utrinque duo in lunarem figuram à caudâ decurrunt, quasi pedes repentis scorpii expressura. Caudæ opponitur proboscis brevis & incurva, pennâ anserinâ crassior, superiùs teres, inferiùs concava & purpurea, eo situ locata, ut referre bestiolæ caput videatur. Arguta hujus structura est; basis tribus decorata ambientibus laciniis, brevibus surrectis, inter se difformibus, in exortu connatis; fastigium operculo tenui concavô purpureo clauditur; eoque dempto comparet caruncula pyramidatæ figuræ, apice duobus globulis stipato. Odorem flos moschi exquisitissimum atque adeo copiosum spargit, ut unicus stylus floridus totum conclave impleat. Qui verò odor, quod maximè mireris, in extremâ parte petali, caudam referentis, residet; quâ abscissâ, omnis cessat odoris expiratio. Cultura hujus plantæ singulares habet cautiones, in translatione, putatione & irrigatione curiosè observandas. Gaudet præ ceteris consortio arboris *Pinang*; ad cujus caudicem quædam sarmentorum portio alliganda est, applicatâ imæ parti terrâ vel cespite, cujus præsidio acquirit radiculas.

 Sekika, vulgò *Kisinso*, it. *Jukinosta*. Saniculæ peregrinæ species pilosa, umbilici Veneris facie, folio Cyclaminis eleganter variegato, caule sesquipedali, flosculis in longitudinem consito plurimis, (10, 20) pentapetalis, miniatis, vespam extensis pedibus volantem exhibentibus.

Sjirè, rectiùs *Sjirói* & *Osjiroi*. Lilium album, Calthæ palustris folio, caule sesquicubitali pingui, floribus in

in fastigio paucis triuncialibus, parum dehiscentibus, petalis angustis, interius punctim miniatis.

Jamma Ossiroi. Eadem planta sylvestris, pediculis foliorum longis canaliculatis caulem amplexantibus, folio tribus lobis spithamalibus digitato.

合百 *Biákko*, vulgo *Juri.* Lilium album vulgare odoratum nostras.

Sazuri. Lilium flore candido monopetalo prioris facie, ex tubo unciali in sena labia expanso.

巻丹 Kentan, vulgò *Oni Juri*, i. e. Lilium diaboli, aliis *Jamma Juri*, i. e. Lilium montanum sive sylvestre. Martagon caule cubitali pingui; gemmis in sinu foliorum pisi magnitudinis; flore specioso palmaris expansionis, maculis tuberculisq; ex minio puniceis, ovatis, atro-purpureis, sericeis densè guttato; radice bulbosâ, ob copiam oleraceâ.

[illegible] *Kasbiako*, vulgò *Konókko Juri*, i. e. Lilium versicolor, it. *Coreì Juri*, i. e. Lilium ex Coreâ. Lilium Martagon priori simile, caule cubitali tenui, folio Sigilli Salamonis; flore magnificæ pulchritudinis in incarnatum candicante, guttis sanguineis holosericis verrucato, petalis in orbem repandis, undulantibus, & in apicem semipollicarem carnosum terminantibus, stylo prælongo medio, staminibusque quinis, apice semiunciali rufo in transversum incumbente, capitatis.

丹山 *Santan*, vulgò *Fime Juri.* Lilium quasi cruore infectum; caule pedali, foliis angustis spicato.

Idem s. Corona Imp. fl. pumilo puniceo sanguineis punctis decorato.

Fi Juri

Fi Juri, i.e. Lilium igneum. *Idem* fl. magis rubente.

石蒜 *Seki ſan*, vulgò *Sibito banna*, aliis *Doku Symira*, i.e. venenoſa *Symira* ob bulbum venenoſum dictus: Narciſſus Japonicus flore rutilo *Cornuti.*

Kui Symira, id eſt, *Symira* edulis. Aſphodelus, caule pedali ſtriato, floribus hexapetalis purpuraſcentibus denſiſſimè ſpicato.

射干 *Jakan*, vulgò *Karáſu oogi* & *Fi oogi.* Iris flore liliaceo parvo puniceo, punctis ſanguineis intus aſperſo. Ejus ſpecies eſt

Siaga. Eadem montana flore pleno albo, nonnunquam ex cæruleo diluto.

Dandoqua. Canna Indica latifolia maxima fl. rutilo.

Sjigóguſa. Iris vulgaris, cujus ratione florum diverſæ ſunt ſpecies vel varierates.

蘭馬 *Farín*, vulgò *Buran*, it. *Reſo Kjoſa.* Iris hortenſis alba Germanica C. B. P.

Eadem montana flore parvo albo.

萱 *Ken*, vulgò *Quanſo* & *Waſrigùſa.* Iris hortenſis latifolia, flore pleno magno coloris ignei.

Kaki tſubatta. Iris hortenſis fl. pleno violaceo.

Eadem anguſtifolia, flore pleno cæruleo.

Eadem latifolia, flore ultramarini coloris, croceis punctis variegato.

Fanna

Fanna Ssob. Iris flore in purpureum rubente.

尾鳶 *Ssibi*, vulgò *Itz fatz.* Iris pumila, flore magno pleno. Nomen habet à multitudine dierum, quibus floret.

仙水 *Ssisen* vulgo & literatis. Narcissus montanus major polyanthos albus.

Idem montanus polyanthos minor.

剪春羅 *Sen sjun ra*, vulgò *Ganpi.* Lychnis coronaria, flore in herbaceum albicante, superficie qs. sericâ, petalis dentatis, apiculis cinereis.

Eadem flore albo.

翁仙 Literatis & vulgo *Senno.* Lychnis coronaria, foliis calycibusq; lanuginosis, flore dilutiori sanguineo, petalis laciniatis, apicibus colore violaceo saturatis.

翁仙鳥 *Fussi guro.* Lychnis coronaria, caule geniculato, geniculis obscurè purpureis, ex quibus ei nomen natum est; flore minori, coloris miniati, petalis integris. Dicitur etiam *Fjugo Senno*, à provinciâ natali.

Mokokf. Arbor folio Telephii, flore pentapetaloide fragrantissimo, fructu cerasi facie, semine reniformi.

Arbor est mediæ magnitudinis, caudice recto æquali & surâ crassiore, ramis surculisq; densis, brevibus, grandiculis inordinatè foliosis. *Folia* habet Telephii vulgaris duriuscula, margine integro, nonnunquam circa finem languidè crenato; pediculo brevi, pingui, subrubente. *Flores* mense Julii per surculorum longitudi-

梛 Nagi

nem effundit, pediculis in quina labia rotunda terminantibus, copiosos, singulos, ephemeros, ac postero mane deciduos, discoides, monopetalos, quinque labellis orbicularibus, in planum expansis, ad unguis amplitudinem radiantes, pingues, pallicantes, odoris Leucoji lutei fragrantissimi; disco ex apiculatis staminibus (40, 50) brevissimis conferto, manè luteo, mox rufescente. Florem *fructus* excipit, cerasi facie ac magnitudine, albicans, alterâ facie incarnatâ; carne albâ, siccâ friabili, saporis nonnihil amari & sylvestris: quæ, per maturitatem dehiscens, *Semina* exerit tria quatuorve, calyculi umbilico singulis fibris, amisso licet pericarpio, adhærentia, reniformia, coloris coccinei, cicerum magnitudinis, compressa, dura, cortice valido coccineo vestita, saporis subamari & leviter adstringentis.

菜菫 Kinsai, vulgò *Súmire.* Jacea tricolor, sive flos Trinitatis.

萩 *Sju,* vulgò *Fagi.* Cytisus, folio Anagyridis, flore purpureo in virgulis sive spicis tenuibus striatis sito, siliquis pumilis angustis.

萩草 *Tsoo sju,* vulgò *Sso Fagi,* id est, Herba *Fagi;* Herba hortensis cubitalis, Hyssopi vulgaris facie, inodora, flore hexapetalo purpureo.

菊 Literatis & vulgo *Kik, Kiks* vel *Kikku,* i. e. Matricaria, huic etiam *Kawara Jamógi* dicta; (*Jamogi* Artemisiam significat) Cujus cum sylvestris tum præcipuè hortensis, plurimæ sunt varietates, nullam non anni partem florum speciosissimorum copiâ exornantes; unde palmarium in hortis urbanis decus constituunt.

No Gikf, id eſt, Matricaria campeſtris, vulgaris Europæa, flore toto luteo, parvo, odoris eximii.

腸葵 K*eitſjo*, vulgò *Joméga Fagi*, in ſpecie ſic dicta; Matricaria ſylveſtris per æſtatem in ſerum usque autumnum florida; folio pinguiori, longo, anguſto, quadantenus aſpero; flore ex cæruleo purpuraſcente, nonnihil odoro; ſemine majuſculo oblongo compreſſo villoſo, pappo brevi tenaciter inhærente.

Ko Gikf, ſeu *Joméga Fagi* altera ſylveſtris, procumbens, caulibus tenuibus brevibusque, flore minori. Hæc ſpecies inter olera recipitur dum tenella eſt, & tum vocatur *Fágina*.

Matricaria ſylv. fl. autumnali pleno, toto aureo, diametri vix pollicaris, petalis marginalibus oblongis, latis, ovatis & plicatis.

Sſo ſjo, vulgò K*o Gikf*, i. e. Matricaria parvula hortenſis, folio ſimplici majuſculo; fl. nonnihil cæruleo.

Matricaria hortenſis fl. duplo ex luteo rubeoque variegato, diametro unciali, diſco exiguo luteo, petalis (200) oblongis frontatis, plicatis, & in planum expanſis, ita ut breviores exterioribus ſubinde longioribus preſſè accumbant.

Matricaria hort. fl. ex luteo rubeoque variegato pleno, majori, diametri triuncialis, ſine umbone medio.

Matricaria hort. foliis latioribus fragrantibus; flore inodoro aureo pleniſſimo, roſæ provinciali Centifoliæ dictæ magnitudine ac figurâ ſimilis, ſine diſco.

Matri-

Matricaria flore albo variæ magnitudinis, ſine diſco medio.

Matricaria flore plenò, nonnihil incarnato, biunciali, ſine umbone.

Matricaria fl. in purpureum rubente, cum diſco mediocris magnitudinis.

Matricariæ ſpecies valde ramoſa, floribus ſingulis copioſiſſimis, obſcurè ex coccineo rubentibus, diſco unciali flavo.

Matricaria flore pleno albo, petalorum extremitatibus purpureis, ſeſquiuncialis diametri, quibus tubuli breves lutei intermixti ſunt.

菊文 *Dſio Gikf*, vulgò *Tengai fanna.* Solis flos Peruv. *Lob.* Chryſanthemum Peruv. *Dod.* Helenium Indicum maximum *C. Baub. P.*

石南石 *Sekki nan*, vulgò *Sákǖ Nange.* Frutex perennis orgyjam altus; foliis ſurculos per intervalla ambientibus, anguſtis, palmaris & ſpithamalis longitudinis, pinguibus, dorſo argenteo, margine integro, ex pondere dependentibus; Floribus liliaceis incarnatis, uno faſciculo pluribus (10, 15) in ſurculorum extremitate ex communi ſquamoſo utre prodeuntibus, monopetalis, in ſeptena ampla rotunda labia, ſeſcunciali amplitudine, eleganter divaricatis.

Eadem planta flore albo.

Eadem flore rubro minore.

覆盆子 *Sen fúkǖ*, vulgò *Ogúruma.* After luteus, caule

Sss ss 3

caule ſeſquicubitali lanuginoſo ramoſo; folio Perſicariæ ſiliquoſæ proximo, orâ raris papillis fimbriatâ; flore uncialis perimetri, barbulis longiuſculis crenatis.

Obai ſeu **Robai.** *Jaſminus flore pleno ex ſuavi fœtido, fructu turbinato, ſemine phaſeoli.*

Frutex Nanquino primùm adductus in hortulis ob pulchritudinem colitur. *Cortice* gaudet tenſo, badio; ligno exiguo, infirmo; medullâ copioſâ; ſurculis inordinatè ramoſis, tenuibus: quos *Folia* brevibus carinatis pediculis denſe ſtipant, alternatim adverſa, ex baſi nonnihil acutâ in longiuſculum acutiſſimum, ac in alterutrum latus reflexum mucronem languido arcu producta, longa ternas, lata ſeſquiuncias, venis unâ mediâ & ab eâ ſucceſſivè obliquantibus ramoſis lateralibus deſcripta, tenuia, nonnihil aſpera, utrinque micantia, in dorſo languidiùs virentia, margine integro. *Flores* exiguo pediculi rudimento, menſe Februarii ante folia prodeunt, ſquamis petaloidibus in badio luteolis imbricati, languidè flaventes, pleni, & ex duplicis ſtructuræ petalis conflati: quorum exteriora ut plurimum ſunt octona, majuſcula, ſemipollicaria, anguſta, mucrone obtuſo, in orbem ceraſini fructûs obliquè radiantia; interiora totidem vel plura diverſæ magnitudinis, minora, ſcutiformia, punctis ſanguineis aſperſa. Medium ſtylus occupat brevis pyramidatus, quinis in faſtigio apicibus ex luteo albentibus capitatus; odor flori eſt violaceus, & gratus ſi rarò olfacias, moleſtus ſi crebrò; ſapor quodammodo ex Petaſitide tetricus, guttur impetens. Florem *vas ſeminale* excipit, ex duplici tunicâ membranaceâ conſtructum, ſeſquiuncialis longitudinis, ex principio oblongo anguſto turbinatum, umbilico magno, patulo, crenato, ſuperficie ſquamatim ſignatâ, per maturitatem rugoſâ & obſoletâ, coloris pulli.

Semi-

Obai Robai
ロウバイ

Semina, tabescente pulpâ, laxè continet quina vel sena atro spadicea, oblonga, umbilicata, phaseolorum Brasilianorum facie, nonnihil compressa, teretia vel angulosa, duplici tunicâ, exteriori durâ membranaceâ, alterâ tenui molli albescente, vestita; substantiæ albæ farinulentæ, carnosæ, oleosæ, saporis unguinosi, ex subamaro dulcis.

蓮 *Ren* literatis & vulgo, huic item *Hatsis*, & per Indiam *Taraté* dicta: Nymphæa Indica; sive Faba Ægyptiaca *Prosp. Alp.* Planta paganis sacra, cujus flore aras Fanorum exornant; eidem insidentes expingunt Deos, ac pias morientium animas cœlum petere docent. Caules (inter olera recepti) miræ longitudinis sunt: extraxi è paludibus Siamensibus geminam orgyiam & ampliùs ob profunditatem longas; quandoquidem radix fundo implantata jacet, prælonga, in transversum extensa, brachii crassitie, ex longis intervallis geniculata & fibrosa, fibris genicula verticillato situ occupantibus.

萍蓬 *Feiso*, vulgò *Kawa bone.* Nymphæa lutea major *C.B.P.* folio in acutum mucronem excurrente.

莽草 *Somo*, vulgò *Skimmi*, *Fanna Skimmi* & *Fanna Skiba*, vel κατ' ἐξοχὴν *Fanna*, i.e. Flos dicta. Arbor sylvestris, cortice aromatico, folio Laurino, flore Narcissino, semine Ricini, capsulis octonis, ut in Evonymo in orbem concretis.

Arbor sylvestris, caudice recto ramoso ad Cerasi altitudinem consurgit; cortice obvoluta obscurè cinereo vel pullo, libero viridi carnoso nonnihil mucoso, saporis cum exiguâ adstrictione aromatici. Lignum exhibet rufum, durum, fragile, medullâ paucâ fungosâ, coloris

Ttt tt

loris herbei. Surculos ſpargit ex uno loco pluſculos, breves, pingues, obſcurè virentes; Foliis ſtipatos copioſis, in orbem conſitis, triuncialibus, Laurino folio ſimilibus, ſed mollioribus, nervis paucis &, præter medium, ob folii pinguedinem vix conſpicuis. *Flores* pediculis teretibus ſemiuncialibus ex albo purpureove herbaceis inhærent, per ſurculorum extremitates conſiti, ferè ſinguli, eminus quodammodo Narciſſum referentes, extenſione pene ſeſcunciali, ex pallido albicantes, ex ſedecim duplicis ſtructuræ petalis compoſiti, videlicet octonis in oblongum ovatis, plerumque in cymbali figuram incurvatis, & totidem per eorum interſtitia exporrectis anguſtis acutè lanceatis; quibus ad pediculi inſitionem loco perianthii quaterna ſubſunt petala breviora, plerumque imperfecta. Pediculi extremitas in floris umbilico prominens in octonos ſulcos decuſſatim ſtriatur, quos nullis nixi ſtaminibus apices ambiunt circiter viceni, lutei oblongi ſurrecti bifidi. Dilapſis petalis pediculi crenæ in ſiliquas ſive capſulas ventrioſas figuræ falcatæ extuberant, in faſtigio quaſi aculeatas, cetera Euonymi ſeminalibus vaſculis ſimiles & in orbem pollicaris diametri diſpoſitas & concretas, coloris herbacei, ſubſtantiæ fungoſæ ſuccoſæ. Ex his ſæpenumero capſulæ aliæ contabeſcunt & caſſæ ſunt, reliquæ membranâ validâ arctè involuta claudunt *Semina* ſingula, grani pomi figurâ, & Ricini ſemini non diſparia, in pallido ſplendentia; quæ, fractâ, quâ teguntur, corticulâ duriuſculâ, nucleum exhibent album carnoſum mollem, non dividuum, ſaporis vapidi.

Præſentiâ hujus arboris delectari Deos docent *Bonſi* ſive ſacerdotes Sinæ & Japoniæ, id quod de arbore *Budumgbas*, Benjanis *Bipèl* dictâ, affirmant Brahmenes: inde facta ex ramulis ſerta & faſciculos ante idola exponunt; eademque ſepulchris impoſita piis Manibus litant. Cortex in pulverem redactus excubitoribus publicis ſervit pro

pro fomite, quô canaliculis cineri impreſſis inſperſo, & ad certum ſpatium lentâ ſcintillatione depaſto, tempus dividunt & publico campanarum pulſu horas indicant. Chronometrum hocce, in pedali ciſtâ includitur, cujus brevitatem compenſant plurimi canaliculorum anfractûs. Accenſus fomes ne impariter gliſcat, aër clauſâ capſulâ arcetur; relicto foramine, per quod fumus tranſeat. Idem pulvis, in altaribus ex vaſis æneis gliſcens, pergrato ſuffitu idola creditur reficere. Notabile eſt, ramulum additum decoctioni piſcis venenoſi **de opblaſer** Belgis dicti (ſi à veneno repurgetur piſcium delicatiſſimi) venenum multis gradibus exaſperare; quod citiori morte docent αὐτόχειρες.

CLASSIS V.

Plantæ Miſcellaneæ.

松 *Sjo*, vulgò *Maatz.* Pinus in genere: cujus variæ ſunt ſpecies & appellationes, ratione numeri foliorum ex unâ thecâ prodeuntium; tum eorundem ſitûs & figuræ. Ex quo aliæ dicuntur *Fuſji maatz*, *Aka maatz*, *O maatz*, *Me maatz*, *Gojono maatz*.

Sëoſi, vulgò *Kara maatz Nomi.* Larix conifera, nucleis pyramidatis, foliis deciduis.

子松 *Moro*, al. *Sonoro maatz.* Juniperus arboreſcens, baccis Sabinæ.

Fi moro. Juniperus Julifera, julis ſquamoſis, croceo polline refertis, baccis Sabinæ anguloſis.

杉 *San*, vulgò *Sſugi.* Cupreſſo-Pinolus reſinifera,

 fru-

fructu ſphærali ſquamoſo, pruni magnitudinis; ſeminibus paucis oblongis compreſſis, ſtriatis, ſpadiceis.

Nankin Sſugi. Juniperus Barmudiana *H. Bat. Herm.* quæ ex regni Sinæ provinciâ *Nankin* invecta, ob pulchritudinem colitur.

Sſugi bjakkuſj, aliis *Tatſj bjakuſj.* Arbuſcula foliis muſci terreſtris acuminatis.

Faijo Sſugi. Sabino ſimilis arbor paucarum orgyjarum; cymis in gemmas ſquamoſas ſtrobulis ſimilimas deſinentibus.

柏圓 *Jempak*, vulgò *Ibuki.* Juniperus arbor Cupreſſi facie, odore partium tetrico Sabinæ.

檜 *Quai*, vulgò *Fi no ki* & *Ibuki.* Cupreſſus, ſucco imbuta pingui viſcido aromatico, odorem Juniperinum ſpirante, fructu verrucoſo parvulo, piſi magnitudinis.

Fi no ki altera. Cupreſſus vulgaris noſtras, foliorum odore balſamico; fructu ut plurimum quina ſemina, tritici grano ſimilia, continente.

柏 *Fakv*, vulgò *Kaſiwa.* Arbor mediocris, luxurioſe folioſa, foliis Lapathi, furculis in ſpicam floriferam ramoſam ſpithamalem terminantibus; floſculis ſtamineis albidis, in orbem ad piperis & piſi magnitudinem radiantibus; fructibus echinatis.

San Kakſo. Ariſtolochia Clematis, immenſum ſcandens ac repens, flore ſtriato & variegato.

僊人草 *Senninsso* vulgo & literatis, i. e. Herba eremitarum. Clematis, caulibus ad rectum angulum alternè adversis, geniculis purpurascentibus; folio Aristolochiæ, saporis acerrimi; flore racemoso tetrapetalo albo, odoris Lilii convallium ad pollicarem ambitum extenso, multis staminibus referto; semine quaterno nudo, Anisi magnitudinis.

Tsto mégusa. Sedum minus, folio acuto, flore luteo. Sedum minus hæmatoides I. *Tabernamont.* Sempervivum III. *Diosc.*

Gendsjino Kubi *tsugi.* Telephium vulgare. Crassula major sive Fabaria *Dodon.*

Tsitó mégusa. Sedum minus repens, flore luteo. Crassula sive Telephium minus folio compresso *Dodon.*

帚地 *Tsisu*, vulgò *Fawa Kingi*, it. *Niwá gusa* & *Fooki gusa*, i. e. verriculum. Scoparia sive Belvedere Italorum. Insigne Japonibus medicamentum præstat.

Fudsi bakama. Verbenæ folio ac facie herba, caule tereti purpureo, in flosculorum umbellas sive fasciculos desinente, flosculis squamoso longo perianthio tunicatis, grani siliginei magnitudinis, ex purpurâ candicantibus, pentapetalis, intus villos tubulosque foventibus; semine anguloso, Carvi magnitudinis, furvo, insigniter amaro.

Eadem caule & flore albo.

Ominamisj, it. *Sjiro banna*, i. e. flos fœminarum ob sui decus appellata herba, Verbenæ facie ac folio; caule tereti striato, decussatim ramoso; ramis in plu-

res floſculorum umbellas & faſciculos deſinentibus; floſculis Sambuci puniceis, ſemine aniſi magnitudinis ovato, compreſſo, foliaceo.

尾虎 *Tôbi*, vulgò *Taranoo*, i. e. Cauda Draconis, Herba, denſis inordinatisque foliis, ſurculisq; in ſpicas floridas deſinentibus & arctè circa caulem (cubitalem) ſurrectis, caudam quaſi Draconis referens; folio triunciali anguſto paucis longisq; dentibus inæqualiter ſerrato; ſpicâ medii caulis ſpithamali & longiori, pedetentim effloreſcente, floribus ſolitariis denſiſſimis, ex cæruleo albicantibus, tubulatis, præparvis, in quatuor labella laciniatis; ſeminali vaſculo cordato, compreſſo, bivalvi, ſemine minutiſſimo.

寸重草 *Sitſiſu ſſoo*, vulgò *Sſuſu Kaki*, i. e. Nola ſuſpenſa, ita dicta Herba ex verticillatâ diſpoſitione florum; quòd ſeptimum & ſupremum verticillum explicando, intereat. Marrubium caule cubitali ſurrecto, quadantenus terete & ramoſo; floſculis denſiſſimè compactis, & uni in ſingulis foliorum axillis racemo, inſtar verticilli caulem amplexante, inſidentibus; verticillis magnis, ſemicircularis rotunditatis; floribus Lavendulæ florum magnitudinis ex cæruleo dilutis, circa umbilicum fiſtuloſis, in progreſſu dentatis & galeatis; vaſculo ſeminali tetracocco, ſeminibus oblongis anguloſis inſtructo.

Sitſiſuſoo altera, odorem Aniſi ſpirans; Folio Meliſſæ in longum mucronem deſinente; caule quadrato, floſculorum denſis racemis verticillatâ diſpoſitione & ſine foliis intercedentibus ſpicato; verticillis plerumq; octonis, umbellæ formam referentibus, ultimo in jubam ſurre-

ſurrectam conoidem frontatam uncialis longitudinis terminante; Flore parvulo ex purpurâ cœruleo tubulato, in quatuor vel quinque lacinias diviſo, Aniſum, ſi confricatur Ocimum, quadantenus ſpirante. Seminibus in umbilico calycis (quinis dentibus crenati) incerto numero (2, 3, 4) paucis nudis ovatis, compreſſis, rufis, parvulis, languidum aniſi ſaporem præbentibus. Sive: *Ocimum aniſatum.*

Tſioſiguſa. Verbena, folio in imo plantæ ramoſo vel quodammodo pinnato; ſtylo ſpithamali, flore Salviæ, verticillatâ diſpoſitione denſè ſpicato, ſemine quaterno.

蔦 *Tſjoo*, vulgo *Tſta.* Hedera; item *Fon Tſta*, id eſt, Hedera legitima; radicularum vermiformium viſco, ac capreolorum tenerrimorum ope, longè lateq; ſcandens; folio Pampineo deciduo; corymbis, quos ungue tegas, parvulis; baccis oblongo-rotundis, carnoſis; ſemine Apii minoribus, in transverſum dividuis.

Fotogi Tſta, i. e. Simulacri ſeu idoli Hedera. Hedera arborea communis baccifera.

In Tſta, i. e. Hedera lapidea, ita dicta, quòd ſaxis inhæreat, lacteſcens, aphylla; radice lignoſâ, denſiſſimis fibris capillatâ, folio Numulariæ cordato lacunoſo perenni.

Tſta Mongira, i. e. Hedera repens, item *Mame Tſta*, i. e. Hedera fabacea, ex figurâ folii dicta: Parvula, humi ſuperficiem perreptans, Numulariæ minoris folio: ſtylis ſingularis ſtructuræ ſurrectis, biuncialibus, Filicum more dorſiparis.

雪積 *Sakuſetz*, vulgò *Kakidoro*, it. *Tſubóguſa.*

guſa. Aſarinæ *Plukkenetti* ſimilis. Herba repens, Hederæ terreſtris facie ac folio; floſculis ex imo caule inter folia naſcentibus ſingulis, perparvis, hexapetalis, purpureis; ſeminibus tenui cuticulâ obvolutis tribus, rotundis, compreſſis, in orbem junctis.

棠海秋 *Sjukaido*, i. e. autumnalis K*aido*, vulgo & literatis. Acetoſa cubitalis, ſucco acerrimo, caule pingui ramoſo, geniculato; folio Petaſitidis, pingui, acutè ſerrato; racemis ſurrectis floridis; flore tetrapetalo incarnato ſingularis & admirabilis ſtructuræ.

漿酢 *Saſjo*, vulgò K*atabámi* & *Simmóguſa*. Trifolium acetoſum corniculatum *C. Baub. P.* Oxytriphyllum flore luteo *Dodon.*

跖鴨 K*oo Sèki*, vulgò *Skiguſa* & *Tſuguſa*, aliis etiam *Aſango.* Ephemero Coraſſavico procumbenti amphicarpo *P. Hermanni* ſimilis. *Parad. Batav. p.* 146. Herba annua repens, folio Lilii convallium anguſto, flore matutino cæruleo, floris Trinitatis facie, dipetalo, ad purpuræ tincturam ab infectoribus expetito. *Sive:* Ephemerum dipetalum Japonicum.

Skiguſa è pugillo radicularum fibroſarum fuſci coloris, cauliculos ad cubitale & amplius ſpatium ſpargit paucos, rotundos, repentes, culmum avenaceum craſſos, geniculis purpuraſcentibus; ex quibus ſinguli eriguntur cauliculi alii, palmares & ſpithamales, folioſi & florigeri, ſubtus emiſſis funiculis, quibus, ceu novis radiculis, apprehenſo ſolo, ſtirpem nutrit ac promovet. *Folium* pediculi exſors, baſi canaliculatâ ſemi pollicari ſtriatâ cauliculum amplectitur, cetera folio Lilii convallium ſubſtantiâ colore & figurâ æmulum ſed paulò minus

minus

Uuu uu

nus, angustius & lanceatum, orâ subasperâ. Ex foliorum sinu, pediculo unciali, prodit *Folliculus* in figuram falcatam compressus, longitudinis uncialis, latitudinis semipollicaris, tenuis, membraneus, arcuatis venis inscriptus; quo dehiscente, velut ex promptuario, multo manè flores prodeunt, circa meridiem evanescentes. Eorum primus extra folliculi hiatum mediocri pediculo elatus & solitarius, sine semine deficit; ceteri, (3, 4 vel plures) intra folliculi metam communi brevi pediculo juncti ac alternè oscitantes, non sine seminali vasculo deficiunt. *Flos*, quem *Aöbanna* appellant, coloris est Ultramarini, facie & magnitudine flori Trinitatis similis: duobus constans petalis, ex angusto principio inæqualiter rotundis, & papilionum alas referentibus, surrectis, tenerrimis; & tribus, loco perianthii, laciniis parvulis, ex ovato utrinq; acutis, albescentibus: quorum duæ, petalis situ contrario respondent, tertia eorum dorso accumbit. Vultum ornant stylus bifurcus, ac quini apices; quorum terni ex igneo rubentes, perparvuli, tetragoni ac singularis figuræ, staminibus brevibus; duæ reliquæ oblongiores, staminibus longis reduncis, ac rostri in modum exporrectis, consiti sunt. *Vasculum seminale* oblongè & inæqualiter rotundum est, magnitudinis pisi, dipyrenum; semine singulis loculis unico, ovatæ rotunditatis, compresso, interdum per transversum dividuo, adeoque duplici, atro, duro, profundis scrobiculis puncto, substantiæ oleosæ subdulcis.

Usus florum est pro ultramarino conficiendo: cujus petala cum furfure oryzæ mixta humectantur; massa paulò post exprimitur; expresso ejus succo immergitur charta pura, & humectata exsiccatur; quod toties iteratur, usque dum ipsa charta pro colore valeat.

Fákkona Ksa Adiantum celebre & medicamentosum mon-

montis *Fakkona*, caulibus purpureis nitidissimis. Adiantum folio Coriandri; *seu*, Capillus Veneris.

[illegible] *Sin Siooſ*, vulgò *Firu Múſiro.* Potamogiton, fol. Lilii Convallium.

Fibi Lonchitis aspera minor *Dioſc.*

Fibi altera folio Polypodii crispo.

Dſjemmaì Phyllitis foliis ramosis.

Dſjemmaì altera, radice eduli.

韋石 *Secki Ji*, vulgò *Jwanokawa*, *Ftotsba*, *Jwanbami* & *Jwangaſjuwa.* Hemionitis petræa, folio oblongo majusculo simplici, ex obtusâ basi in longum mucronem, in formâ venabuli, excurrente.

賊木 *Mokŭ ſokkŭ*, vulgò *Tŏkuſa.* Equisetum palustre, longioribus setis C. B. P.

苧 *Tſjò*, vulgò *Sjiro oo* κατ᾽ ὄνομα, Cannabis alba, aliis *Karauuſi*, *Karao* & *Müo.* Urtica vulgaris major, vere florens, caule filis validis ad texturas expetitis instructo; semine acerrimo, ex quo oleum causticum exprimitur.

Sjiroo urtica vulgaris, altera, autumno florens.

蓼 *Rio*, vulgo *Tade.* Persicaria vulgaris acris. Hydropiper, cujus folia indigenis pro pipere serviunt.

葒 *Koo*, vulgo *Ke Tade*, it. *Inu Tade*, i. e. Persicaria

ſicaria lanuginoſa; *caule* quadripedali ſimplici, piloſo, geniculato, geniculis fimbriatis; ſummitate in ſpicas floridas ramoſâ; *folio* cordato, amplo, ſpithamali & palmari, in longum anguſtum mucronem deſinente, margine integro; *flore* incarnato.

耳蒼 *Sooni* vulgo *Namome.* Xanthium. Lappa minor.

木冠雞 *Keequan Mokf*, vulgo *Kaide*, item, *Momidſi.* Arbor ob verecundiam ſic appellata, ex colore foliorum rubeſcente, qui verecundos ſuffundit. *Acer* foliis pumilis, ex purpureo croceoque, dum ſuccreſcunt, variegatis.

Eadem foliis per autumnum ex purpureo croceoque rubeſcentibus.

椒 *Seò* & *Sanſjo.* Literatis & vulgo; populariter etiam *Naru fatſi kami*, it. *Kawa faſi kami.* Arbuſcula ſpinoſa aromatica, foliis Fraxineis, ſemine Fagaræ Avicennæ. *Piper Japonicum.*

Celebris per Japoniam arbuſcula eſt, ex ſapore piperis aromatico (ſed ex pyrethro urentis & quodammodo ſtrangulantis) per omnes ſui partes diffuſo; intenſiſſimo verò in cortice, foliis & pericarpio; unde vulgo *Fadſi kami*, i. e. Zingiber crudum appellatur. Cortex ejus ſpeciatim *Sooko*, fructus *Joomakf* dicitur. Præſtantiſſima eſt, quæ à loco natali appellatur *Aſákura Sandſjo.* *Caudex* inordinatè ramoſus altitudinem duarum orgyjarum tardiori incremento aſſequitur; *Cortice* conſtat pingui, tuberculoſo, pullo, in ſurculis ex herbeo purpuraſcente; *ligno* levi infirmo; *medullâ* magnâ laxâ; *aculeis* rarioribus ſemiuncialibus, rotundis, obſcurè

椒

ſcurè badiis, ſurrectis, & cum cortice abſcedentibus. *Folia* habet alata, palmaris & ultra longitudinis, Fraxini foliis quadantenus ſimilia; coſtâ tenerâ, ad pinnarum inſitiones geniculatâ, pronum tenui margine alatâ & carinatâ, dorſo tereti purpuraſcente: Pinnis breviſſimo pedicello annexis, lætè virentibus, ovatis, uncialis longitudinis, mucrone brevi crenato; margine, falcatis & ad ſuperiorem folii ſuperficiem retortis crenis, criſpato; nervo uno medio, ſummâ facie piloſo, inæqualiter folium dividente; à quo venæ ceteræ ſucceſſivè ad oram rectà protenduntur. *Racemi* ſeſcunciales inordinatè ramoſi ſurculorum faſtigia terminant, vel in iis ex foliorum axillis prodeunt, floſculis conferti ex herbeo lividis, petalis ſeptenis vel octonis, anguſtis, in ſphæricam cymbali figuram, ad peripheriam ſeminis Coriandri, expanſis, totidemque decoratis ſtaminibus longiuſculis, apice luteo rotundo capitatis; perianthio ad petalorum numerum laciniato, vel ut plurimùm nullo, incerto naturæ luſu vel errore. Ex defluentis floſculi umbilico exſurgunt *Vaſa ſeminalia* ſingula vel gemina, ſubrotunda, piperis magnitudine, tuberculis denſis minutiſſimis puncta, membranea, ante maturitatem cum racemis rubentia, per maturitatem rufa, duriora ac dehiſcentia; exſiliente è ſingulis capſulis *ſemine* unico, ſed tenui fibrâ fundo adhærente, grani Cardamomi magnitudinis, ovato, duriuſculo, atro ſplendente cute obducto, nullius ſaporis, niſi fortè exigui caloris, participe.

Uſus foliorum recentium, corticis exſiccati, ac præſertim vaſculorum ſeminalium, eſt pro condimento ciborum aromatico, loco piperis vel Zingiberis addendo. Medici trita folia, cum farinâ oryzæ in pultem redacta, partibus ex catarrho dolentibus imponenda conſulunt, ut impactam reſolvant & imbibant materiam.

Jam-

Jamma Sansjo, i. e. Montana ſylveſtris *Sjo*, per pleonaſmum dicta; Priori magis ſylveſtris eſt, in Inſulanis montibus paſſim inter dumeta fruticeſcens; partium ſapore, præter piperinum, mucoſo; Floſculis ex herbeo albicantibus, & quos mihi videre contigit, pentapetalis, calyculo quinis denticulis crenato; totidem ſtaminibus apicatis, apicibus luteis bifidis. Capſulis ſeminalibus plerumque ex uno floſculo tribus in trigonum junctis, ſaporis Aniſi, cum acrimoniâ aromaticâ urente. Uſus foliorum eſt medicus; nam contuſa & in formâ emplaſtri impoſita, apoſtemata altenuando diſſipant, vel maturando rumpunt.

木 棓 *Baibokf*, vulgò *Fuſj*. Arbor montana, foliis *Ingæ Marcgravii* ſpithamalibus pinnatis, ſpecioſis, coſtâ alatâ; ſurculis in ſtylos excurrentibus racemoſos ſpithamales & pedales, floſculorum ſtipatione conoidem formam referentes; floſculis perparvulis albidis, &, quod microſcopio cognoſcitur, pentapetalis; ſemine Lenticulæ gibboſo, ſemini *Uruſj* æmulo ſed minori; ἐπι-φυσι foliorum informi tuberoſâ, multiplici, tenui, durâ cavâ, Gallæ noſtratis uſum præſtante.

楮 *Sjo, Ri*, vulgò *Kaadſi, Kanſi*. Papyrus fructu Mori celſæ, foliis urticæ mortuæ, cortice papyrifero. Deſcriptionem vide p. 471. ſeq.

Kaadi Kadſura, it. *Kago Kadſura*. Papyrus procumbens, lacteſcens, folio lanceato, cortice chartaceo. Deſcriptionem vide p. 474.

樗 *Kiôh*, vulgò *Dara*. Frutex ſylveſtris arboreſcens, luxurioſè ramoſus ac ſpinis horridus; alis foliorum

rum ſeſquiſpithamalibus, impariter pinnatis; piñis Pruni foliorum magnitudinis, in longiuſculum acutum mucronem deſinentibus, margine acutè crenato; caule cubitali, racemoſo florigero, multis floſculorum umbellis, parvis, promiſcuo loco (pediculis uncialibus) conſociatis, conſpicuo; Floſculis pentapetalis albicantibus, ſeminis aniſi magnitudinis; vaſculo ſeminali Coriandri magnitudinis, quinis cavernulis diſtincto, totidem continente ſemina, lino ſemini non diſſimilia.

Aſjebo & *Aſjemi.* Frutex orgyjæ altitudinem aſſurgens, ramuſculis ab imo denſis, & ad opera topiariorum flexilibus; foliis verticillatis, integris, anguſtis, duris, cum adſtrictione amaricantibus, quorum decoctum muſcas & vermes interimit; racemulis ſemipalmaribus, floſculis caliculo quinquifido iñitentibus, candidiſſimis, monopetalis, magnitudine piſum, figurâ nolam exprimentibus, orâ anguſtiore, quinis dentibus crenatâ; piſtillo inter quina ſtamina brevi, cujus baſis in ſemen Coriandri magnitudinis extumeſcit.

Ibutta. Frutex ramulis denſis tenuibus cinereis, Pruni ſylveſtris facie ac foliis; Flore Liguſtri facie, albo, tetrapetaloide, apicibus, petalorum interſtitiis adnatis, luteis longis acutis bifidis, ſtylo capitato brevi tenuiſſimo.

漆澤 *Táku∫itzu*, vulgò *Totaígu∫a.* Eſula vulgaris minor. Tithymalus arvenſis latifolius Germanicus C. *Baub. P.*

蘩蔞 *Fan ru*, vulgò *Fa kobi*, it. *Fagu Jera.* Morſus Gallinæ. Alſine vulg. I. *Tabern.*

菁龍 *Mondo*, vulgò *Jamaſije*, it. *Sogaiſ.* Caryophyllata vulgaris C. *B. P.*

Sjadèn,

枯夏 K*akko*, vulgo *Utsu bógusa*, it. *Urukki*. Brunella major, folio non dissecto *C.B.P.*

艾 *Gai*, vulgo *Jamógi*. Artemisia vulgaris major; quæ junior vocatur *Futz*, ex quâ fit *Moxa*, celebris stupa pro Cauterio actuali.

蒿 *Koo*, vulgo *Jamogi*. Eadem folio tenuissimo.

蔯茵 *Intsjin*, vulgò *Fki Jamogi* & *Kawara Jamogi*. Abrotanum campestre.

麻 *Ba* & *Ma*, vulgo *Asa*. Cannabis sativa.

薊 K*ei*, vulgo *Asami*. Carduus pratensis latifolius. *C. Bauh. P.*

藜 *Rei*, vulgo *Akasa*. Atriplex sylvestris, folio sinuato.

薺 *Sei*, vulgo *Nadsuna*. Bursa pastoris major, folio sinuato. *C. Bauh. P.*

蕉鐵 *Tessio*, vulgo *Sotits* & *Sodetz*. Palma in insula Ambona & ulteriori Oriente prunifera & farinifera, farinâ *Sagu* dictâ, quam ex medullâ conficiunt, hîc sterilis & ob peregrinam formam in hortis urbanis culta; Credo Batavis Jager boom dicta. Characterem ferrum ingreditur, quia ab infixis clavis meliùs nutritur, & pinguescit. Palma Japon. spinosis pediculis, Polypodii folio; *Todda Panna H. Mal.* 3.9.

Xxxxx *Sjurò*

櫚椶 *Sjurò* & *Sodio*, vulgo & literatis. Palmæ montanæ Malabaricæ, folio magno complicato acuto, *Codda Panna H. Mal.* 3. 1. dictæ, affinis, folio minori ἑπταδακτυλοειδεῖ; hôc cœlo ſterilis & ob ornatum culta.

竹椶 *Soo tſiku*, vulgò *Sjuro tſiku*. Prioris ſpecies minor, foliis in ſcaporum extremitate pinnatis arundinaceis.

竹 *Tſiku*, vulgo *Tacke* & *Fatsku*. Arundo in genere; & per excellentiam Arundo Indica *Bambuus* dicta, in India in tantam magnitudinem arboreſcens, ut ex eâ domicilia conſtruant. Ejus germina, quæ ex radice pullulant, ſale & aceto macerata, additis allio & Capſici ſiliquis, inter condita illa, quæ *Atſjaar* vocant, principi loco habentur. Radices circa pagum *Kuſatſù* Provinciæ *Oomi*, ob fundi limoſi ſingulare ingenium mirâ pulchritudine luxuriant; quæ effoſſæ & à fibrarum verticillis liberatæ, pro bacillis ſerviunt, quos manibus geſtamus, vulgò *Rotang* dictos.

竹蘆 *Rotſikku*, vulgò *Naio dacke*, item, *Niga dacke*, i. e. Arundo Indica amara à radicum ſapore dicta, fruticeſcens.

竹扶 *Fútſiku*, vulgò *Futamma tacke*, i. e. Arundo bifurca. Arundo fruticeſcens, caudice bifurco.

竹紫 *Sſi tſiku*, i.e. Arundo plicata, vulgò *Muriſacki dacke*, i. e. Arundo purpurea; it. *Mandara dacke*. Arundo fruticeſcens, caule atro purpureo, tenuiori, farcto; foliis brevibus, latiuſculis, pendulis, plicatis.

Kaan-

蔗甘 *Kaansia*, vulgò *Satto dacke*. Arundo saccharina, quæ hic à botanophylo ex curiositate colitur.

篠 *Dso*, vulgò *Sasa*, it. *Si nosa*. Arundo humilis, foliis angustis. *Sive:* Suffrutex foliis arundinaceis.

箬 *Coma Sasa*. Arundo humilis foliis latioribus. *Sive:* Suffrutex foliis arundinaceis latioribus striatis.

Fackona Sasa. Eadem arundo montis *Fackona*, foliis, margine & medio nervo pulchrè candicantibus.

蕧 *Fuku*, vulgò *Tsikusitz*. *Tsikube*. *Sasadsitz*. *Sasa méguri*. Gramen arundinaceum, ramosum fruticescens.

莠 *i Juu*, vulgò *Fankusa*. *Jeno Konkusa*. *Innubie*. Gramen paniceum I. *Tabern.* Gramen paniceum spica simplici *C. Bauh. P.*

芒 *Boo*, vulgò *Obanna*. *Ssussukki*. Gramen paniceum spicâ divisâ, *C. B. P.* Gramen Mannæ II. *Matth.*

茅 *Boo*, vulgò *Tsûbanna*. Gramen arundinaceum caule longiori, paniculâ sparsâ. An Gramen arundinaceum majus *Tabern.*?

Idem caule breviori, fastigio spicato.

藎 *Dsin*, vulgò *Karrias*. *Kakkina*. *Arai*. Gramen arundinaceum minus *Tab.* Gramen arundinaceum spicatum *C. B. P.*

葦 *I*, vulgò *Aſſi. Juſſi.* Arundo paluſtris vulgaris, foliis latioribus, calamis firmis, ex quibus puto penicilla ſcriptoria confici.

蒲 *Fo*, vulgò *Kamma.* Gramen Cyperinum paluſtre.

藺 *Rin*, vulgo *Sickiſo.* Juncus ſativus, prælongus, lævis, tenuis, tenſus, in agris paludoſis in modum oryzæ colendus, ex quo, irrigationibus & inſolatione dealbato, texuntur nitidiſſimi tapetes: quibus duplicatis & glumâ fartis ſternuntur pavimenta.

菖 *Sju*, vulgò *Soobu.* Herba arundinacea paluſtris, foliis liliaceis, ob pulchritudinem in hortis & ciſternis recepta; cujus tres habentur ſpecies foliorum magnitudine differentes: *Soo* foliis longiſſimis, *Ajami* mediocribus, & *Siki ſoba* parvulis, quæ in fictilibus aſſervatur.

[illegible] *Setz*, vulgo *Suge.* Herba paluſtris, foliis arundinaceis brevioribus tenſis, ex quibus ad albedinem redactis conſtruuntur elegantiſſimi pilei, quibus teguntur deambulantes fæminæ.

莕 *Kjoo* & Koo, vulgo *Aſaſa.* Nymphæa folio Thoræ Valdenſis. Florigeram non vidi.

芡 *Ken*, vulgo *Midſubaki.* Nymphæa folio Populaginis, longis villis hirſuto; fructu ſurrecto magno turbinato, inſtar ſtrobuli ſquamato & villoſo.

萍 *Fe*, vulgo *Ukínguſa*, i. e. Herba natans. Lenticula paluſtris vulgaris.

Eadem quadrifolia vulgaris.

Wan-

Wanbòm. Plantam insero Japonibus ignotam, sed quam in horto Japonico feliciter colo, transmissam ab amico Aulæ Siamensis, unà cum plantâ arboris *Kissinà*, sive *Ligni Aloës.*

Herba est, Plantaginis facie, Siamensibus nomine patrio *Wanbòm*, Lusitanis aliisque ibidem peregrinis *Kantsjoor* appellata. *Radice* gaudet, aliâ stirpis nutrice, longâ, pingui, fibrosâ; aliâ proliferâ brevi, nodosâ, crebris annulis articulatâ, multiplici, Galangæ majori non dissimili; cui, ut in Pœoniâ, apophyses adnascuntur tuberosæ unciales & sescunciales, ex collo angusto cylindraceo turbinatæ, extremitate acuminatâ. Substantia radicum alba tenera & vix non pellucida est, solida tamen & carnosa, saporis (quemadmodum totius plantæ) ex Petasitide aromatici, acuti, fauces palatumq; pergrato halitu imbuentis. *Folia* ex radicum compage exsurgunt uno fasciculo plura, *Pediculis* sescuncialibus, pinguibus, succosis, canaliculatis se invicem complexantia, Plantaginis æmula, palmaria, rotunda, mucrone brevissimo, substantiæ tenerioris, ut in Liliis; vultu obscurè viridi ac micante, dorso incano & holoserico, margine integro undulato; nervis donata uno medio in carinam depresso, ceteris utrinque senis pluribusve, velut in Plantagine arcuatis, & ad Folii fastigium protendentibus. Præter pugillum foliaceum, in Plantâ quam colo, folium è radice progerminavit unum solitarium & procumbens, pediculo canaliculato, cylindrum amplexante pinguem carnosum, fastigio vix prominente; cujus ex dehiscente rimâ singulis noctibus *Flos* prodit Orchidis flori similis, ex pediculo semiunciali, niveo, tereti tenerrimoque in petala sena difformia, pellucida, rorida expansus, albus, tenerrimus, in vappam citò & sine posthumo semine flaccescens, & vix unicum diem durans.

 Peta-

Warhom
Kissina

Petalorum unum ceteris ampliùs in duos lobos cordatos, circa crenam purpureâ virgulâ signatos, dividitur; cui duo situ adversa respondent ex angusto principio ovata; reliqua tria prioribus interposita, angusta lanceata, uncialia & ceteris longiora sunt. Radici insignis virtus inest, ob quam Siamenses plantam magno studio colunt, succrescentia tubera, velut laboris præmium, subinde avellentes, quin geniculatam simul excipientes matrem, si soboles arctius annata & satis magna fuerit.

Usus radicis est ad aperiendum obstructiones hypochondriorum, calefaciendum ventriculum, discutiendum flatus & ventris tormina, roborandum viscera & omne nervosum genus. In metropoli *Judjâ* siccam vidi expositam ubique apud seplasiarios & vetulas.

香沉 *Sinkoo*, vulgo Japonum *Kawo ri ki*, i. e. Lignum sive Arbor fragrans; Siamensibus *Kissinà;* Latinis Arbor Aquilæ & Aloës dicta; cujus fragrans lignum appellatur *Agallochum*.

Ex remotissimorum montium tesquis laboriosè delatam addimus, Arboris oppidò raræ plantam, priori eodem vase junctam, sed tenellam, imperfectam & adumbratione vix dignam: quâ tamen acquiescimus, dum perfectioris descriptionem dies aperuerit. Planta caudice constat cubitali, recto, tenui, lætè virenti, villoso, ab imo folioso, in duos ejusdem conditionis surculos, ad foliorum situm quodammodo inclinantes divaricato. Folia ex unciali intervallo adsunt singula, Persicæ foliis similia, orâ integrâ pilosâ, utrâque facie vivido virore micantia, protuberante per dorsi longitudinem nervo medio, à quo venulæ laterales ad oram successivè obliquant densissimæ, subtilissimæ, & nisi probè attendas, vix conspicuæ.

Sunt

Sunt ex noſtratibus, qui arborem hanc pingunt bacciferam & Oleæ ſimilem; credo ex fide Serapionis & Dioſcoridis. Verùm, abſtruſum eſt ejus natale & belluarum paradiſus, quem doctorum nemo unquam frequentavit. Patriam auctores noſtri varias regiones conſtituunt; *Garzias ab Orta* ſcribit ſe ramum obtinuiſſe ex Malaccâ, ſed ſine flore & fructu. Mihi ſicut nec fructū licuit, ita nec alium hodie patriam explorare, quàm *Cambodiam* & Siamenſis regni provincias *Tſjampà* & *Bonnà*, prope oſtium maris. *Coccintſinam* quoq; & huic conterminam Sinæ provinciam *Junan* ex inacceſſis rupibus ſibi Agallochum cedere affirmant Sinenſes; Ex quorum, ac Siamenſium narratu mihi certò conſtat: arborem non niſi per vetuſtatem acquirere fragrantem odorem ſuum, reſidentem in ſucco reſinoſo, qui marcente & putreſcente arbore interiores quasdam ligni partes occupet, circa nodos verò cumu[illegible]tiùs condenſetur: cujus proinde fragmenta auro contra cara ſunt, ſingulari dotata nomine *Calambà* vel *Calambàk;* cum fragmenta cetera, nomine ipſius arboris, appellentur *Kiſſinà*. Atqui & hæc ſecundum bonitatis notas, videlicet ſubſtantiam reſinoſam, nigredinem & gravitatem, velut teſtes majoris fragrantiæ, in valore multum differunt. Hæc Europam noſtram, illa ob grave pretium nunquam appellunt. Pro Agallocho quærendo emiſſi mercenarii ſylvas certo tempore ſubeunt, armis & ſecuribus inſtructi; inventas arbores vetuſtiſſimas & caudices proſtratos carie ac putredine fœdos operoſè findunt, repertaque hinc inde fragmenta reſinoſa eximunt; quorum primum, quod inveniunt, Idolis ſacrificant, ſuis quod credunt ſoſpitatoribus. Magna eſt ligni *Calambà* in aulis Orientalibus, tum apud Magnates Sinæ & Japoniæ, æſtimatio: ut ne convivium celebretur, quin, ad affectandam magnificentiam, pretioſo ejus ſuffitu multum æris prodigant. Sinenſes in ſuis Herbariis arbori, quamvis non ſatis

ſatis cogniti, characterem tribuunt: pro icone vaſtum & inconditum exhibentes caudicem arboris emortuæ, cum ſuperſtite ramuſculo, foliis deſcriptæ à nobis plantæ, ſed ad Laurina prope accedentibus, & quodammodo, ut apparet, pinnatis. Quali etiam figurâ, & pinnatâ foliorum diſpoſitione, pingunt

檀栴 Arborem Santalinam, ſed frondibus vivis; quam Japonum vulgus *Tanko* & *Bjakdon*, literati, nomine characteris, *Sindan* appellant. Non vidi hîc eam; creſcere autem affirmant in editiſſimis montibus provinciæ *Bungo*.

蕉芭 *Baſo* literatis & vulgo. Arbor *Muſa*, Indis *Piſang* dicta; hîc rara ac ſterilis.

Tobè, aliis *Kárakats.* Sumach Arabum; ſeu, Rhus folio Ulmi *C. B. P.*

Taabü no ki. Laurus ſylveſtris; arbor inſtar Camphoriferæ vaſta; Cortice ſcabro & obſoleto, in ſurculis ſpadiceo, valde mucoſo; Surculis gregatim prodeuntibus inconditè craſſis; Foliis denſiſſimis, decuſſatim ex ſemiunciali intervallo adverſis, firmis, craſſis, duas uncias latis, quatuor longis, facie viridi & micante, dorſo incano; Gemmis ſurculorum magnis & quaſi ſtrobulos ſqameo habitu mentientibus; Floſculis unico faſciculo, quem ungue operias, denſiſſimis, pallidulis, unà cum calyce in quinque petala, ſive lacinias, diviſis, adeo minutas, ut flores ſtaminei & imperfecti appareant; Baccis, poſt flores, atro purpureis, piſo majoribus, vertice compreſſo, nucleo albo in duas partes dehiſcente, ſaporis vapidi. Nullum partes Lauri odorem vel ſaporem obtinent: mucum verò copioſum, præſertim cortex. Se-

 bum

bum pro lucernis ex baccis ſiccatis, tuſis & calefactis exprimitur, eo modo, quo ex amygdalis oleum. Ex cortice bacilli fiunt fumantes, quos *Senko* appellant, hôc modo: Cortex in ſubtilem pulverem redactus ac cribratus aquâ ſubigitur, ut lentorem induat, additis ſpeciebus fragrantibus pro cujusque lubitu. Subacta maſſa vaſi inditur in ſeriem perforato; impoſitoq; pondere exprimuntur virgulæ tenuiſſimæ pedales & longiores, in uſū exſiccandæ. Uſum præſtant ſacrificulis, qui iis in arâ accenſis ſuffimentum præſtant idolis, ſimulac devotionis ſuæ tempora dividunt. Chirurgi uſtores iisdem ignem inferunt ſtupis, quas humano corpori pro cauteriis applicant.

Tamu no ki. Arbor *Taabŭ* arboris facie, cymis denſis peregrino decore ſurrectis; foliis conjugatis, rigidis, oblongis, ex acuto principio paulatim amplioribus, mox in mucronem brevem acutum deſinentibus; internâ ſuperficie viridi ac ſplendente, externâ glaucâ ac roſcidâ, orâ integrâ; Racemis floridis, ſemipalmaribus ac longioribus, tribus aut quatuor, ex eâdem gemmâ ſquameâ biunciali in herbeum purpuraſcente prodeuntibus; floſculis quadantenus decuſſatim adverſis: quorum terni, communi ſtylo junguntur, pediculis gaudentes ſingulis ſemipollicaribus, in calyculum ſenis labiis dentatum deſinentibus; flore ipſo hexapetaloide, in herbeo flaveſcente, labellis acutè ovatis, cavis, in orbem ſemipollicaris diametri radiantibus, ſtylo medio tenui, ſtaminibus apicatis 6, 7 vel 8, quibus notabili ſitu minuſcula alia interpoſita ſunt.

Taabi. Arbor caudice incano, ligno pauco fragili, medullâ magnâ fungoſâ, foliis denſis, amplis, ſerratis, in mucronem longum incurvum deſinentibus, ſurculis in triuncialem ſpicam excurrentibus, extremitate ex multis

tis vaſculis ſeminalibus membraneis, ſive ſiliquis, velut in Aquilegiâ, in diſcum obliquum uncialem congeſtis, capitatâ.

青冬 *Too ſei*, vulgò *Mots no ki.* Arbor mediocris incondita, ramis tortuoſis, perquam folioſis, foliis integris, aſperis, ovatis. Ex cortice tuſo Japones viſcum conficiunt. Ejus ſpecies eſt *Onimotſj* ſeu *Taraijo.*

Taamo, Sjibatta, it. *Okina Kogi.* Frutex arboreſcens ſurculis gregatim creſcentibus; foliis verticillatis, Laurino ſimilibus, ut novella ſunt, argenteis, mollique lanugine piloſis; flore Liliaceo.

椒胡 *Koo ſioo* literatis & vulgo; uſitatè etiam *Marū faskaami.* Planta piperis rotundi; quam climatis genius non fert; à botanophilo ſaltem ex curioſitate colitur.

Mame & *Mamebos.* Frutex ramuſculis longis, rectis, ſpadiceis; ligno levi, duro, fragilimo, intus quodammodo luteſcente; medullâ copioſâ, molli, quæ exemta elychnii ſpeciem exhibet; foliis Ceraſi; floſculis albis pendulis, ſtylum brevem ſine pediculo occupantibus, ut plurimum octopetalis, petalis in campanulæ figuram commiſſis, imparis longitudinis; ſtylo rigido capitato, octonis ſtipato ſtaminibus, croceo apice dotatis.

Rengjo. Arbuſcula ab imo brachiata, cortice verrucoſo tenaci, cuticulâ facilè abſcedente; ligno cavo fragili, ramuſculis adverſis tenuiſſimis, ad terram uſque propendentibus; floribus ante folia ſenſim comparentibus, luteis, tenerrimis, campaniformibus, ultra medium laciniatis, intus rubicundis ſtriis, geminoq; ſtamine conſpicuis, facilimè deciduis.

Ko gommi. Frutex orgyjâ minor, ligno levi fragili, medullâ copiosâ, cortice badio, virgulis tenuissimis pendulis, foliorum ac flosculorum fasciculis secundum longitudinem decoratis; foliis pilosis angustis, Hysopi æmulis, coloris æruginosi, orâ in principio integrâ, in processu minutissimis denticulis densissimè serratâ; floribus pentapetalis, albis, inodoris, in semiuncialis diametri orbem radiantibus; pediculis singulis uncialibus imparis longitudinis, in fasciculum collectis, ut plurimùm quaternis vel pluribus; quorum exortum ambiunt folia pusilla secundaria, quina vel sena, in orbem planum dispoſita.

Ko gommi, flore albo pleno, Bellidis speciosâ facie; folio primario piloso ampliori ovato, Cerasini æmulo, unde aliis *Ko gomi Sakira* appellatur.

楊 *Jo*, vulgo *Janangi* & *Fáko Janági*, quia ex ligno conficiunt *fako*, sive capsulas, ad differentiam alterius speciei, vulgo *Midſ Janagi*, i. e. *Janagi* aquatica, literatis *Si Jo* dictæ. Arbor grandis ac incondita, facie ac folio Fagi nostratis.

柳 *Rju*, vulgo *Aujaki*, item, *Sidáre Janági*, i. e. imbecillis *Janagi*. Salici affinis arbor, caudice & ramis inconditis, surculis longis tenuibus pendulis, folio densissimo, prælongo, integro, saligneo onustis.

Kawa Janogi. Salix pusilla nigricans, Julis pinguibus pappo copioso refertis, qui indigenis pro tomento servit.

Kawa Janogi altera, Julis tenuibus raris, polline croceo scatentibus.

Kuro noſji. Frutex montanus humanæ magnitudinis, parum

parum ramosus, salicis facie ac folio, cortice in luteum virente, flosculis minutissimis pentapetalis, in herbeo flavescentibus.

己防 *Boï*, vulgò *Awu* Kadsira. Hedera major sterilis. *C. Bauh. P.*

Feitóri K*sa.* Hedera montana terrestris, floribus intus maculatis.

Teka Kad*sura.* Hedera arboreæ similis, folio oblongo, integro, obscurè viridi.

Magubi. Frutex scandens geniculatus, trifolius, cortice viridi tenso splendente, medullâ magnâ.

Gube. Herba scandens, surculis in badio splendentibus infirmis; folio ex quinque lobis digitato; flore quodammodo in umbellæ formam congesto, tripetalo, nudo, in herbeum albescente, ad magnitudinem grani piperis conglobato ac parum dehiscente, apicibus in umbilico senis, longiusculis, staminibus ac stylo nullis.

Unò fanna. Frutex scandens, Syringæ albæ facie, folio integro, flore in racemum digesto, pentapetalo albo, nonnihil odoro, petalis in gyrum planum, rotæve figuram tortis, stamine styloque nullo.

Bantees. Frutex Jasmini albi vulgaris facie, surculis folio serrato pinnatis & in spicas floridas ramosas excurrentibus; flosculis luteis tripetalis, nunc pusillis, nunc majusculis, petalis tenerrimis ac facilè deciduis, uno majori, reliquis minoribus.

Nonigi. Fumaria bulbosa major, radice cavâ, flore cæruleo, montis *Fackona*, herbarum vario proventu in Japoniâ celebris.

Nonigi altera. Fumaria vulgaris, ab imo luxurioſè ramoſa, flore luteo.

Keman ſſo, vel *Keman kſa* (*ſſo* & *kſa* herbam notant) item, *Narín*. Herba pedalis, radice tuberoſâ, caulibus cavis mollibus ſuccoſis glabris, per palmaria intervalla geniculatis & ramoſis; foliis Aquilegiæ; floribus rarâ ſerie ex ſtylo ſpithamali pendulis, incarnati coloris, compreſſis & peregrinæ ſtructuræ, figuræ cordatæ & ex duobus cucullis in apicem longum reduncum excurrentibus, machinamq; turbinatam ſtriatam, ſtaminibus ſenis medioque ſtylo faſtigiatam, continentibus.

竹石 *Séki tſiku*, vulgò *Nadesko* & *Tokunatz*. Caryophyllus hortenſis ſimplex, flore majore.

仙鳳 literatis & vulgo *Fooſen* & *Kinſoqua*. Mirabilis Peruviana *Raji*; ſeu, Admirabilis Peruana *Cluſ*. floribus albis & rubris.

花紅 K*ooquä*, vulgò K*urenaì*, item, *Bénino ſanna*. Herba *Kinſoquæ* facie, caule longo ramoſo ſurrecto; foliis magnis raro dente ſerratis, ex quibus color coccineus exprimitur.

春麗 *Reiſjun*, vulgò *Bidſinſoo*. Lychnis papaverina. *Seu:* Planta capite papaverino, caule ac folio Lychnidis, flore coccineo ſimplici. In vaſibus ob pulchritudinem colitur.

Neko ſanna. Anemone Papaveris facie, petalis extrinſecus lanuginoſis, interiùs glabris & obſcurè rubentibus, diſco pappis ſcatente valde purpureo, pappo, dimiſſis petalis, inſtar Taraxaci radiante.

Jamma Kikjo. Gentianellæ facie planta palmaris, radice ex ſquamis herbeis in mucrone purpuraſcentibus com-

compactâ, ex quâ subtus unica fibra triuncialis crassa, parum ramosa, demittitur; caulibus ex squamoso capite prodeuntibus tribus pluribusve, palmaribus & brevioribus, in albido viridantibus, geniculatis (geniculis gemino pusillo mucronato folio obvolutis) in calyces desinentibus singulos semipollicares, quinis aut pluribus dentibus angustis crenatos, inque totidem lacunas secundum longitudinem depressos; flore tubulato sescunciali lacunoso cæruleo, intus albido, lineisque cæruleis consperso, ad solis occasum se contrahente, ad ortum dehiscente rursus, ambitu in decem, aliquando in 12 & 14 lacinias diviso, quarum alternatim aliæ sunt acutæ, aliæ dentatæ ac breviores, staminibus quinis imo tubo adnatis, apiceque luteo capitatis, stylo medio anguloso brevi, fastigio diviso, utrinque in gyrum reflexo.

Furine. Cnicus cæruleus, flore ad colorandum expetito, unde hîc in agris seritur.

蘇 *Sso*, usitatè *Naraje* & *Sjako gusa.* An Ocymum Majus *Matth.* & *Tabern?*

荏 *Dsin*, vulgò *Je* & *Fakkŭso.* Ocimo majori affinis; ex cujus semine Japones celebre oleum *Jeno abra* conficiunt.

春菊 literatis & vulgo dicta *Sun gikŭ*, i. e. Vernalis Matricaria; it. *Koreì gikŭ*, i. e. Matricaria Coræensis, quia inde in Japoniam advecta est, ob pulchritudinem floris pleni, qui primo statim vere oculos pascit.

膝牛 *Gositz*, vulgò *Inó Kusitz.* Thlaspi foliis adversis integris, ex ovato acutè mucronatis; caule ramoso, capsulis Bursæ pastoris spicato.

羊蹄 *Jotei*, communiter *Ssi.* Thlaspi majus, foliis Lapathi, caulibus in spicas excurrentibus, capsulis Bursæ pastoris, intermixtis foliolis, confertas. Ten-

茄天 *Tenka* & *Tenkja*, vulgò *Kona ſubbi.* Solanum officinarum, *C. B. P. ſeu:* Solanum bacciferum hortenſe officinarum.

茜 *Sen*, vulgo *Akanni.* Herba ſpithamalis, vel pedalis, ramoſa, procumbens, radice fibroſâ denſâ, foliis Nummulariæ, infectoribus pro colore ſerviens.

前車 *Sjaden*, vulgo *Obacko.* Plantago major vulgaris latifolia.

葱山 *Sanſoo*, vulgo *Joſja*, it. *Ninniku.* Plantago latifolia ſtellata.

Kawa Sſobu. Plantago, folio Iridis anguſto pedali; ſpicâ palmari, ex minutis in ſeriem compactis carunculis, intermixtisque ſtaminibus luteis compoſitâ, ſcapo ſpithamali triangulari, tertio latere anguſtiori & canaliculato.

蕨 *Ketz*, vulgò *Waribi.* Filix in genere, & in ſpecie Filix ramoſa major, pinnulis obtuſis non dentatis, *C. B. P.* Scapi novelli ejus inter olera recipiuntur.

火愼 *Sinqua*, vulgo *Ikínguſa* & *Iwă rengê.* Sedum majus vulgare in ollis hîc culta. Datur & minus, ſingulari gaudens charactere.

Doki. Arum ſtriatum folio digitato.

Kogannéguſa. Trifolium acetoſum, caule tenui ramoſo, foliis cordatis piloſis.

Keiſôn Kŭſa. Hemionites foliis tenuiſſimis, in margine undulatis & acutè ſerratis.

柏巻 *Kimpáku*, vulgò *Jwagoki* & *Jwáſiba.* Muſcus ſaxatilis Ericoides.

Matſebutz. Pioſella major repens hirſuta *C. B. P. ſeu*, Auricula muris. Japones Artemiſiæ ſpeciem affirmant, quam *Butz* ſeu *Futz* nominant.

INDEX

INDEX
RERUM ac VERBORUM.

Athe-

Aulæ

B.

C.

Con-

D.

I.

Lapis

M.

N.

O.

Plan-

Plan-

Plan-

Plan-

Q.

R.

S.

Errata.

Pag. 2, post num. 5, insere: *Duces militum &.* ibid. num. 8, post sprituales: *Ædificia sacra.* p. 4, lin. 4 à fine, pro Pontificialis, lege *Pontificalis.* p. 10, l. 10, pro acceptâ, *acceptô.* p. 30, l. 8, pro sex, lege *octo.* p. 36, l. 18, post voc. unus, insere: (*valens Abassos 5, sive Mamudi 100, s. Sjai 200*) ibid. pro septendecim, lege: *duodecim cum dimidio.* p. 38, l. 4 à fin. pro Marescalli *Mareschalli.* p. 39, l. 18, post Orduu attulerat, insere: (*vox notat locum, in quo commoratur Aula*). p. 54, l. 13. omissa in marg. vox *Iracundia.* p. 90, l. 2, pro deliquentes, lege: *delinquentes.* ib. lin. 7, pro uumero, *numero.* p. 94, l. 4. pro eò, *eô.* p. 97, l. 4, pro cumeandem, *cùm eandem.* p. 103, l. 16, pro inspicas, *inspicias.* p. 120, l. 3, in marg. pro oduliorum, *eduliorum.* p. 125, l. 19, pro milliones, *millia millium.* p. 129, l. 2 à fin. pro ingne, *igne.* p. 132, §. V, l. 1, pro officinis, *officinis.* p. 145, l. 1, omissa in marg. vox: *Scriptura.* p. 148. l. 16. pro شاقعي lege شافعي. p. 151, l. 1, post novem, adde: *quos supra recensuimus Rel. VIII. §. 2.* p. 166, l. 16, pro Marbuun, lege *Maarinuun.* p. 169. l. 10. pro exhihibent, *exhibent.* p. 178, l. 5 à fine, pro incruastto, *incrustato.* p. 182, l. 14, pro multls, *multis.* p. 185, l. 5 à fin. pro puvillorum, *pulvillorum.* p. 190, l. 16, pro documuncula, *domuncula.* p. 202, l. 4,

l. 4 à fin. pro impetata *impetratâ*. p. 211, l. 6, omissæ in marg. voces: *Historia celebrati sacrificii*. p. 214, l. 2, pro interdictio, *interdicto*. p. 220, l. 3 à fin. pro sines, *fines*. p. 238, l. 4, pro responsoris, *responsoriis*. p. 245, l. 2, pro Expectabant, *Stabant*. ib. l. 3. pro expectantibus, *expectabant*. ib. l. 20, pro minstros, *ministros*. p. 252, num. 4, pro insculta, *insculpta*. ib. num. 8, pro Onopoia, *Onopœia*. p. 253, l. 2, deleatur *comma*. ibid. l. 9 à fin. pro filium lege *filum*. ib. l. 4 à fin. pro extantiâ, *præsentiâ*. p. 254, l. 20, pro creduii, *creduli*. p. 275, l. 17, pro limpidatis, *limpiditatis*. p. 277, l. 18, pro pene, *penè*. p. 297, l. 6 à fin. pro Relatio VI, *Relatio IV*. p. 300, l. 3, pro temore, *tremore*. p. 303, l. 8, à fin. pro Persopolitanam, *Persepolitanam*. p. 360, l. 14, in marg. pone: *Memorabilia montis*. p. 370, l. 19, pro cæmeterii, *cœmeterii*. p. 375, l. 3, pro sinificat, *significat*. p. 397, l. 15, pro Momitius, *Manuche*. p. 414, l. 16, pro saltem, *saltem*. p. 410, l. 15, post obtinui ponatur punctum, & incipiat nova periodus. p. 412, l. 4 à fin. pro Abyssinâ lege *Habeßinâ*. p. 436, l. 7 à fin. pro sideliter, *fideliter*. p. 438, l. 7, pro Aabessinorum, *Habeßinorum*. ib. l. 11 à fin. pro sirmabant, *firmabant*. p. 441, in fine §. II. addatur: *unà cum scripturis vicinarum gentium, ut differentia patesceret*. p. 457, l. 5, pro Jaleauzien / Jalouzien. p. 474, l. 8 à fin. post characterem pone: *Sjuki*, vulgo *Kooso &c*. p. 476, ante lin. 1, pone: 及亥 *Kenkoo, vulgò*. p. 480, l. 15, pro siugulas, *singulas*. p. 486, l. 18, pro nostrum, *nostrûm*. p. 487, l. 7 à fine, pro abudat, *abundat*. p. 502, l. 9 à fin. pro omnium, *omni*. p. 511, l. 10, pro acutissiimis, *acutißimis*. p. 520, l. 5 à fine, pro persimlem, *persimilem*. p. 570, l. 2, pro aliii, *alii*. p. 580, l. 16. pro vipero, *viperâ*. p. 608, corrigatur numerus paginæ. p. 614, l. 11 à fin. pro sundi, *fundi*. p. 646, l. 7, à fin. pro denno, *denuo*. p. 649, l. 13 à fin. pro erodandantur, *erodantur*. p. 671, l. 11, in marg. pone: *Venti ardentes*. p. 706, lin. 10 à fin. pro irnptionem, *irruptionem*. p. 735, l. 3, à fin. pro diversorium, *diversorium*. p. 773, l. 6, pro petiosam, *pretiosam*. p. 780 in fine, pro lignum, *cujus*. p. 879, l. 19, ante Naatsme, pone: 康 *Soo, vulgo*. ibid. lin. 20, post voc. magnitudine, adde: *per maturitatem croceo*. pag. 791, lin. 3, pro charactere 樘 substitue: 㯃. p. 827, lin. 8, pro foiio, *folio*. p. 833, l. 6 à fin. pro obsonis, *obsoniis*. p. 848. l. 4 à fin. pro celeblis, *celebris*. p. 853, l. 5 à fin. pro stamibus, *staminibus*. p. 859, l. 4 à fin. pro Antirhini, *Antirrhini*.

rhini. p. 861, l. 10, pro in ſcriptis, *inſcriptis.* p. 876, l. 3 pro charactere mutilo ſubſtituatur integrior 腸雞. p. 817, l. 1, pro charactere 榧 ſubſtitue: 椎. pag. 844, l. 8 à fin. poſt voc. rubro, adde: *Pomi noſtratis, calyce quinque labiis rotundis in herbeo rubentibus, ſtaminibusque incarnatis plurimis* (20, 30) *decorato, in fructum carnoſum excreſcente.* pag. 868, l. 2. pro incurvâ & cylindraceâ, *incurva & cylindracea.* ibid. lin. 3. pro ſcatente, *ſcatens.* pag. 886, lin. 16. pro quòd, *quæ.* ibid. poſt verticillum, adde: *ſive nolam.* In Indice poſt voc. O Ren, pro 447, *474.*